

ДЕЙВИД ЕДИНГС, ЛИЙ ЕДИНГС ПОУЛГАРА МАГЪОСНИЦАТА

Част 2 от „Белгариада/Малореан“

Превод от английски: Анелия Янева, 1999

chitanka.info

Най-накрая, след петнадесет години, посвещаваме тази книга на нашите читатели. Това беше дълго пътешествие, нали? Заедно минахме през едно нелеко изпитание и вашето търпение и ентусиазъм ни помогнаха повече, отколкото можете да допуснете.

Благодарни сме за вашата вярност и сила на духа и се надяваме, че сме ви доставили радост.

От сърце: Дейвид и Лий Едингс

ПРОЛОГ

Кайл, Пазителят на Рива, се възпротиви категорично, когато крал Белгарион му каза, че двамата с кралицата са решили да посетят Долината на Алдур без свитата си и без охрана. Но този път Гарион тропна решително с крак, което иначе не беше в нрава му.

— Това е семейно събиране, Кайл. Дватама със Се'Недра не се нуждаем от купчина слуги, които да ни се пречат в краката. А те за друго не стават.

— Опасно е да сте сами, Ваше Величество.

— Не ми се вярва да се случи нещо, с което не бих могъл и сам да се справя, приятелю — отвърна Гарион. — Заминаваме само двамата.

Кралицата на Рива беше леко сепната от твърдите нотки в гласа на Гарион.

Малко по-късно се надигна спор за кожата. Кралица Се'Недра беше толнедранка по рождение и дриада по кръв. Нейните корени бяха от юга и мисълта да навлече животински кожух караше кожата ѝ да настръхва. Гарион обаче имаше в жилите си и алорнска кръв, и беше пътувал продължително време по северните краища през зимата.

— Ще облечем кожуси, Се'Недра — непреклонно отсече той пред миниатюрната си съпруга. — В противен случай няма да мръднем никъде, докато не се стопли времето.

Гарион рядко поставяше ултиматуми, а Се'Недра беше достатъчно умна да не спори повече по този въпрос. Тя примирено прие алорнските кожени одежди и поговори с дойката, която щеше да се грижи за кралските наследници, докато двамата отсъстваха. После, още с утринния прилив, кралската двойка напусна Острова на ветровете върху палубата на опърпания и несигурен кораб на капитан Грелдик.

Купиха коне и припаси в Камаар и се отправиха на изток. Хановете покрай толнедранския път до Мурос всяка нощ им предоставяха подслон и храна, но след това трябваше да разчитат на

собствените си сили и запаси. Кралят на Рива беше живял дълго време под открито небе и малката му жена се видя принудена да признае, че е доста умел, когато трябва да се лагерува върху голата земя.

Риванската кралица притежаваше достатъчно здрав разум, за да си даде сметка колко нелепо изглежда, докато събира дърва за огъня. Обемистите и неудобни кожени дрехи я правеха да изглежда като дунда, огнената коса се спускаше по гърба ѝ, а заради крехкото си телосложение можеше да носи само по няколко клона наведнъж. Неволно в главата ѝ на няколко пъти изплува образът на усърден бобър, който бързи през дълбоките преспи към леговището си.

Снегът в планините на Сендария беше натрупал колкото човешки бой и на Се'Недра се струваше, че краката ѝ никога вече няма да се стоплят. Тя обаче за нищо на света не би доставила на своя съпруг удоволствието да признае това гласно. Дългото и мъчително пътуване беше нейна идея и тя по-скоро би умряла, отколкото да приеме, че е сгрешила. Понякога Се'Недра имаше подобни странности в характера.

Беше кучешки студ и прехвърчаше рядък и дребен снежец, когато най-сетне слязоха от планината и поеха на юг през побелелите долини на Алгария. Макар признанието, че може би не е имала право, та дори направено единствено пред собствената ѝ съвест, да беше напълно срещу нейната природа, Се'Недра се радваше, че съпругът ѝ настоя да се облекат топло.

Когато мразовитата вечер се спускаше над южна Алгария и ниските облаци ръсеха ситна суграшица, двамата стигнаха края на пътешествието и зърнаха малката котловина в северния край на Долината на Алдур. В сърцето ѝ беше къщурката на Поледра и околните пристройки. Къщичката стоеше тук от векове, но обора и сайванта бяха дело на Дюрник. Те придаваха на мястото типичния вид на ферма в Сендария.

Се'Недра обаче най-малко се интересуваше от сравняване на архитектурните стилове. В този момент единственото, което истински желаше, беше да се спаси от студа.

— Те знаят ли, че пристигаме? — попита тя мъжа си, а дъхът ѝ се превърна в бяла мъгла от хапещия студ.

— Да — отвърна Гарион. — Още преди няколко дни съобщих на леля Поул, че сме на път.

— Понякога е много полезно човек да те има до себе си, Ваше Величество — усмихна се Се'Недра.

— Ваше Величество е *твърде* мила — в отговора му прозвуча лека насмешка.

— О, Гарион! — И двамата се засмяха в един глас, докато уморените им коне си проправяха пъртина надолу по хълма.

Къщичката — винаги я бяха наричали така, макар тя постепенно да се бе превърнала в просторен дом — се гушеше на брега на скован от леда поток. Преспите стигаха чак до долния край на прозорците. През стъклата прозираше меката светлина от лампите и огряваше снега, сякаш пътечка подканяше гостите да побързат. Стълб синкав дим се въздигаше към заплашително надвисналото небе. Риванската кралица се оживи от тези ясни знаци, че само на четвърт миля я чакат топлина и уют.

Ниската врата на къщата се отвори и Дюрник излезе на двора.

— Какво ви забави? — извика той. — Чакахме ви още по обед.

— Натъкнахме се на дълбоки преспи — провикна се в отговор Гарион. — Трябваше да забавим ход за известно време.

Конете на Се'Недра и съпруга ѝ нагазиха в заснежения двор и двамата ездаци скочиха от седлата пред вратата на къщата.

— Влизайте бързо и двамата — нареди Дюрник. — Аз ще се погрижа за конете.

— Ще ти помогна — настоя Гарион. — Мога да разседлая кон почти толкова бързо, колкото и ти, пък и искам да се поразкърша след язденето. — Той хвана Се'Недра за ръка и я поведе към вратата. — Ей сега се връщам, лельо Поул — провикна се Гарион към вътрешността на къщата. — Искам да помогна на Дюрник за конете.

— Както желает, скъпи — отвърна лейди Поулгара. Гласът ѝ беше дълбок и преливащ от обич. — Ела тук, Се'Недра, време е да се стоплиш най-сетне.

Риванската кралица почти тичешком се втурна вътре, хвърли се в прегръдката на Поулгара Магъосницата и шумно я целуна.

— Носът ти е като късче лед, Се'Недра — отбеляза Поулгара.

— Трябва да ми пипнеш краката, лельо Поул — отвърна със смях Се'Недра. — Как издържаш зимно време тук?

— Аз съм израсла по тези места, скъпа, не помниш ли? Свикнала съм със студа.

Се'Недра се огледа наоколо.

— Къде са близнаците?

— Долу са и спят следобеден сън. Ще ги събудим за вечеря. Нека най-напред да те извадя от тези кожи и бегом към огъня! Щом се позатоплиш малко, ще загрея вода и ще получиш чудесна гореща вана.

— О, прекрасно! — възкликна Се'Надра.

Щом кожата се свлякоха от раменете на Риванската кралица, тя се сгуши до камината и протегна ръце към игривите пламъци.

— Не се доближавай твърде много, скъпа — предупреди я Поулгара, — за да не се изгориш. Как ще ти се отрази една чаша хубав горещ чай?

— Божествено!

Половин час след като Се'Недра беше изпила чая и се бе потопила в горещата вана, тя най-сетне отново почувства топлина. После облече проста рокля и се върна в кухнята да помогне в храненето на близнаците. Децата на Поулгара вече бяха навършили годинка и се опитваха да ходят, макар и не много сполучливо. Личеше, че се затрудняват и с лъжиците, затова част от вечерята им се озова на пода.

Нямаше човек, който да отрече, че близнаците са очарователни деца. Речникът им беше още много ограничен, поне що се отнася до езиците, които Се'Недра разбираше. Те говореха помежду си обаче на някакво странно наречие.

— Говорят на езика на близнаците — обясни Поулгара. — Това не е необичайно. Всяка двойка близнаци общува на свой си език. Ние с Белдаран говорехме нашия, чак докато навършихме пет години. Това докарваше до лудост бедния чичо Белдин.

Се'Недра се огледа.

— Къде са Гарион и Дюрник?

— Дюрник пак прави някакви подобрения по къщата — отвърна Поулгара. — Представям си колко има да се перчи с тях. Пристрои още няколко стаи в задната част, така че няма да се наложи двамата с Гарион да спите в плевника. — Тя внимателно избърса брадичката на едното от децата. — Мърляво човече — смърри го нежно. Бебето изгука доволно. — Каж ми сега защо бяха всички усилия, Се'Недра. За какво ви беше да биете целия този път точно посред зима?

— Прочете ли вече историята на Белгарат? — попита Се'Недра.

— Да. Мисля, че е доста бърлива и скучна.

— И аз съм на същото мнение. Как е успял въобще да напише толкова много само за една година?!

— Татко има някои предимства, Се'Недра. Ако наистина трябваше да я *пише*, това би му отнело много повече време.

— Сигурно *затова* е пропуснал толкова факти.

— Не те разбирам, скъпа. — Поулгара избърса внимателно лицето и на второто дете, а после ги пусна на пода.

— За човек, който претендира да е професионален разказвач, той е свършил треторазрядна работа.

— Според мен е успял да включи всичко, което се случи, независимо дали е подробно описано или пък е бегло споменато.

— Има ужасни празнини в разказа му, лельо Поул.

— Татко е на седем хиляди години, Се'Недра. В толкова голям период от време има и моменти, когато нищо съществено не се случва.

— Той не споменава нищо от това, което се е случило на *теб* обаче. Не казва много за годините, през които си била във Во Вакюн, какво си правила в Гар ог Надрак или пък на всички останали места. Аз искам да знам какво е ставало с *теб* през цялото това време.

— За какво ти е, за бога?

— Държа да съм наясно с *цялата* история, лельо Поул. А той е пропуснал толкова много от нея!

— Ти си същата като Гарион! Той все молеше татко за повече подробности, когато Стария вълк му разказваше някоя история. — Поулгара изведнъж прекъсна рязко. — Стойте далече от огъня! — обърна се остро към близнаците.

Те захихикаха, но направиха каквото им беше наредено. Се'Недра се досети, че това беше някакъв вид закачка.

— И така — поднови прекъснатия разговор тя, — Белгарат ни изпрати писма заедно с последните глави от своята история. Това, което написа на мен, ми подсказа идеята да дойда тук, за да поговорим двете. Той ни обвинява, че сме се сговорили и сме го насилили да напише историята. Твърди, че си дава сметка за празнините в своя разказ и предлага ТИ да разкажеш останалото.

— Типично в негов стил — измърмори Поулгара. — Баща ми е майстор да започне нещо, а после да подлъже друг да му довърши работата. Е, този път не е познал! Няма да стане така, както го е

намислил, Се'Недра. Никога не съм се правила на разказвач, пък и имам по-важни дела.

— Но...

— Никакво „но“, скъпа. А сега върви и повикай Гарион и Дюрник на вечеря.

Се'Недра благоразумно прекрати спора, но отказът на Поулгара я накара да се замисли за околни пътища, по които би могла да постигне своето.

— Гарион, скъпи — започна тя, когато по-късно вечерта двамата със съпруга ѝ вече бяха в леглото, заобиколени от топлина и уютен мрак.

— Кажи, Се'Недра.

— Нали можеш да се свържеш с дядо си и да говориш с него?

— Мисля, че мога. Защо?

— Не би ли искал да видиш него и баба си? Щом така и така сме наблизко — нали кулата на Белгарат никак не е далеч оттук — можем да се срещнем с тях. Пък и те ще бъдат страшно разочаровани, ако не го направим, не е ли така?

— Какво кроиш пак, Се'Недра?

— Защо винаги трябва да кроя нещо?

— Обикновено така става.

— Не си много любезен, Гарион. Толкова ли е неестествено да искам да събера семейството?

— Извинявай, сигурно греша.

— Е, наистина леля ти Поулгара малко се заинати. Ще ми трябва помощ, за да я убедя да напише своята история.

— Дядо няма да ти помогне — вече ти го каза в писмото си.

— Не говоря за помощ от него. Искам да поприказвам с Поледра. Леля Поул ще послуша майка си. Моля те, Гарион! — каза тя с най-обаятелната си и затрогваща интонация.

— Добре, ще поговоря с Дюрник.

— Защо не оставиш аз да говоря с Дюрник? Сигурно ще успея да го убедя, че моята идея си струва. — Тя се притисна нежно към съпруга си. — Сега ми е топло и хубаво, Гарион — рече подканящо.

— Да, забелязах го.

— Толкова много ли ти се спи?

— Е, не чак толкова, скъпа — отвърна той и я прегърна.

Работата явно няма да е толкова трудна, реши Се'Недра. Тя нямаше равна в това да постига целите си и беше убедена, че ще успее да спечели на своя страна Гарион и Дюрник. Убеждаването на Поледра обаче щеше да изисква повече усилия.

Както обикновено Гарион се измъкна от постелята още преди да е съмнало. Риванският крал беше израснал във ферма, а работниците на полето обикновено стават рано. Се'Недра реши, че няма да е зле да го държи под око следващите няколко дни. Един случаен разговор между нейния съпруг и Дюрник можеше да провали плановете ѝ. Тя умишлено избегна думата „заговор“. Ето защо допря пръсти до амулета на Белдаран и мислено проследи Гарион.

— Тихо, тихо. — Беше гласът на Дюрник, удивително нежен и внимателен. — Това съм аз. Заспивайте отново, по-късно ще ви нахраня.

Последва някакво недоволно гъргорене, меки и гърлени звуци — явно бяха птици, прецени Се'Недра. Те покудкудакаха още малко и отново утихнаха.

— Винаги ли им говориш така? — чу се гласът на Гарион.

— Това ги успокоява, за да не излетят в тъмното и да се наранят — отговори Дюрник. — Упорито гнездят все на това дърво на сред двора, а аз минавам оттук всяка сутрин. Вече ме познават, затова мога да ги успокоя да заспят отново. Птиците лесно се приучват. При сърните и елените отнема повече време, а зайците са много боязливи и лесно се плашат.

— Ти ги храниш всички, нали, Дюрник?

— Те също живеят тук, Гарион, а фермата произвежда много повече от това, което ни е нужно на нас с Поул и бебетата. Птиците, сърните и зайците си намират прехрана през лятото, но зимите са дълги и студени, затова им помагам малко.

Той беше толкова добър човек! Очите на Се'Недра се напълниха със сълзи. Поулгара имаше възможност да избере своя съпруг сред императорите и да живее в палат, но тя предпочете обикновен селски ковач и тази отдалечена от света къща. Едва сега Се'Недра разбра защо беше постъпила така.

Оказа се, че Дюрник лесно се поддава на манипулиране. Предложението на Се'Недра за „малко семейно събиране, така и така вече сме тук“ незабавно го спечели на нейна страна. Дюрник беше

твърде наивен, за да заподозре скрити помисли. Се'Недра толкова лесно го подведе, че почти се засрами от себе си.

Гарион обаче не бе така лековерен. Беше живял доста време със своята своенравна малка дриада. Ала след като Се'Недра и Дюрник в един глас настояваха за това събиране, на него не му оставаше голям избор. Въпреки това той хвърли няколко подозрителни погледа към Се'Недра преди да изпрати мислено послание на дядо си.

Белгарат и Поледра пристигнаха близо ден по-късно. Докато старият човек поздравяваше Се'Недра, изражението му ясно показва увереността му, че тя наистина крои нещо. Това обаче не притесни особено Се'Недра. Онова, което наистина кроеше, не включваше участието на Белгарат. Вместо това тя се съсредоточи върху Поледра. Минаха няколко дни преди Риванската кралица да успее да се усамоти за сериозен разговор с бабата на своя съпруг. Дотогава обединението на семейството изглеждаше единствената причина за тази среща. Естествено, близнаците на Поулгара бяха в центъра на всеобщото внимание. Те видимо се забавляваха от това, а Се'Недра изчакваше търпеливо. Тя беше уверена, че подходящият момент рано или късно ще настъпи, затова си позволи да се наслаждава на близостта между членовете на това чудато семейство, към което чрез брака си вече принадлежеше.

Имаше нещо непривично и странно в поведението на жълтеникаво-кафявокосата Поледра, което държеше настрана Се'Недра и я разколебаваше при всеки опит да се приближи до нея. Риванската кралица на няколко пъти беше препрочитала историята на Белгарат и знаеше странното минало на Поледра. Тя често се улавяше да изучава съсредоточено жената на Белгарат, търсейки във външността ѝ останки от вълчите черти. Сигурно имаше нещо от облика на хищниците в нейния образ, но Се'Недра беше родена в Толнедра, а там вълци не се срещаха. Тя едва ли би разпознала тези черти, дори да личаха ясно. Това, което най-много притесняваше Се'Недра, беше смуцаващо прямият поглед, с който Поледра наблюдаваше хората. Цирадис наричаше Поледра „Жената, която наблюдава“ и Пророчицата от Кел имаше пълно право за това. Златистите очи на Поледра изглежда имаха силата да проникват през всички защитни слоеве на Се'Недра чак до онова тайно кътче, където

тя криеше истинските мотиви за своите постъпки. Дребничката кралица обаче не желаше никой да си вие носа там.

Най-накрая една сутрин тя насили куража си и се доближи до златооката майка на Поулгара. Гарион, Белгарат и Дюрник бяха излезли навън да проведат един от нескончаемите огледи на фермата, а Поулгара къпеше близнаците.

— Искам да Ви помоля за една услуга, лейди Поледра — Се'Недра не беше съвсем сигурна как точно трябва да нарича бабата на Гарион, затова избра не съвсем подходящото официално обръщение.

— Подозирах, че ще го направиш — отвърна твърде меко Поледра. — Ти хвърли доста усилия, за да организираш това събиране и усещам, че ме наблюдаваш от няколко дни. Бях сигурна, че най-накрая ще отвориш дума за това. Какво те тревожи, дете?

— Е, „тревожи“ може би не е най-подходящата дума — уточни Се'Недра, отклонявайки поглед. Тези пронизващи златисти очи я караха да се чувства нервна. — Убеждавам Поулгара да свърши нещо, а тя се е заинатила и отказва. Знаете каква може да бъде понякога.

— Да, това е семейна черта.

— Май не се изразих правилно — рече извинително Се'Недра. — Аз, разбира се, я обичам, но...

— Какво искаш от нея? Не го усуквай повече, Се'Недра, а карай направо.

Се'Недра не беше привикнала към толкова безцеремонен начин на говорене, но реши да не се обижда. Вместо това започна отдалече.

— Четохте ли историческата книга, която съпругът Ви току-що завърши? — попита.

— Не чета много често — отговори Поледра. — Изморява очите. Освен това мъжът ми не я е писал. Той я разказа, а буквите просто се появяваха върху листа, докато говореше. Понякога даже извърташе и го усукваше, за да не каже точно как е било. Чух по-голямата част от книгата, когато диктуваше. Все пак не е *твърде* неточна, а в повечето случаи казва истината.

— За това ми е думата. Премълчал е много неща, нали?

— На някои места, да.

— Но Вашата дъщеря би могла да запълни празнините.

— Защо ѝ е нужно това?

— За да завърши разказа.

— Разказите не са толкова важни, Се'Недра. Виждала съм как мъжете си разказват истории, само за да се намират на приказка, докато изпразват чаша след чаша с ел след вечеря и чакат да стане време за лягане. — Поледра доби весело изражение. — Мигар наистина би толкова път, само за да чуеш една история? Не може ли да си намериш по-добро занимание — да родиш още едно дете или пък нещо друго?

Се'Недра отново смени посоката на разговора.

— О, тази история не ми е толкова нужна — излъга тя. — Тя е за сина ми. Един ден той ще стане Ривански крал.

— Сега разбирам. Бях чула за този обичай. Колкото и да са странни, обичаите трябва да се спазват.

Се'Недра се хвана за думите ѝ като удавник за сламка.

— Синът ми Геран един ден ще бъде водач и трябва да е наясно кой е и откъде е дошъл. Историята ще му каже всичко това.

Поледра присви рамене.

— Защо ли това е толкова важно? Станалото вчера или преди хиляди години с нищо няма да промени онова, което ще се случи утре, нали?

— Напротив, може. Историята на Белгарат намеква накъде вървят нещата, а аз дотогава дори не подозирах какво става. Извън нас има два паралелни свята. Ако Геран не знае и за двата, той ще допуска грешки. Затова ми е необходима историята на Поулгара — в името на моите и нейните деца! — Се'Недра избегна думата „кутрета“ в последния момент. — Не е ли грижата за нашите деца най-важното нещо в живота ни? — После внезапно я осени една мисъл. — ТИ би могла да разкажеш историята също, нали?

— Вълците не разказват истории, Се'Недра. Ние сме твърде заети с това да бъдем вълци.

— Това не се отнася до Поулгара. Моят син има *нужда* от цялата история. Благоденствието на неговия народ може да зависи от това какво знае той. Нямам представа какво е предопределил Алдур за децата на Поулгара, но е твърде възможно и *те също* да имат полза от тази история. — Се'Недра беше много горда от това как успя да извърти нещата. Ако погъделичка инстинкта на Поледра за вярност

към глутницата, той можеше да се превърне в ключ към решаването на въпроса. — Ще ми помогнеш ли да убедя Поулгара?

Златистите очи на Поледра добиха замислено изражение.

— Ще размисля — каза тя.

Това не беше очакваното твърдо обещание, но точно тогава Поулгара доведе близнаците и Риванската кралица нямаше възможност да продължи разговора.

Когато на следващата сутрин Се'Недра се събуди, Гарион както обикновено вече беше излязъл. И както обикновено беше забравил да хвърли още дърва в огъня, затова в стаята цареше студ. Треперейки, Се'Недра се измъкна от постелята и тръгна да търси топло кътче. Тя прецени, че щом Гарион беше станал, то и Дюрник сигурно вече е на крак, затова се отправи към спалнята на Поулгара и леко почука на вратата.

— Да, Се'Недра — отвърна отвътре Поул. Тя явно *винаги* знаеше кой стои зад вратата й.

— Мога ли да вляза? — попита Се'Недра. — Гарион е забравил да подкладе огъня и в стаята ни е ледено студено.

— Разбира се, скъпа.

Се'Недра отвори вратата, притича до леглото и се сви под завивките заедно с Поул и децата.

— Винаги прави така — оплака се тя. — Толкова бърза да се измъкне, че хич и не помисля да хвърли няколко дърва в огъня.

— Не е искал да те разбуди, скъпа.

— Винаги мога пак да заспя, но МРАЗЯ да се будя в студена стая.

Тя прегърна едно от децата и го притисна здраво до себе си. Се'Недра също беше майка и умееше да приласкава малките. Изведнъж осъзна колко много й липсват нейните собствени деца. Тя отново се замисли доколко разумно беше точно в най-лютата зима да предприемат това пътуване, което стана само заради една прищявка.

Риванската кралица и лелята на нейния съпруг побъбриха известно време за незначителни неща. Не след дълго вратата се отвори и в стаята влезе майката на Поулгара, която носеше поднос с три димящи чаши чай върху него.

— Добро утро, майко — каза Поулгара.

— Не е толкова зле — отвърна Поледра. — Малко е студено, обаче. — Понякога Поледра приемаше нещата толкова буквално!

— Какво правят мъжете? — попита Поул.

— Гарион и Дюрник хранят птиците и животните — каза Поледра. — Той още спи. — Поледра почти никога не изричаше името на мъжа си. Тя постави подноса върху малка масичка близо до камината. — Мисля, че трябва да поговорим — каза. После се приближи към леглото, взе близнаците и ги върна в чудноватата двойна люлка, която Дюрник беше изобретил за тях. Подаде на Поулгара и Се'Недра по една чаша чай, взе последната за себе си и се настани в креслото до огъня.

— Кое е толкова важно, майко? — попита Поулгара.

Поледра посочи с пръст Се'Недра.

— ТЯ говори с мен вчера и мисля, че трябва да се вслушаме в това, което казва.

— О, това ли било!

— Тя каза, че нейният син и *неговите* синове един ден ще управляват Рива. А има много неща, които трябва да узнаят. Благополучието на риванците ще зависи от техните познания. Нали това е най-важната от задачите на водача, независимо дали предвожда хора или вълци.

Се'Недра изпита леко злорадство. Набързо скалъпените й аргументи явно бяха спечелили Поледра на нейна страна.

— Накъде клониш, мамо? — попита Поулгара.

— Ти също носиш отговорност за малките, Поулгара — отвърна майка й. — Това е наш дълг. Учителят ти постави задача, а ти още не си я изпълнила.

Поулгара хвърли остър поглед на Се'Недра.

— Нищо не съм направила, лельо Поул — побърза да каже Се'Недра с добре изиграна невинност. — Само поисках съвет от майка ти, това е всичко.

Два чифта очи — едните златистожълти, а другите наситеносини — се устремиха към нея. Се'Недра пламна.

— Тя иска нещо, Поулгара — каза Поледра. — Дай й го. Това няма да ти навреди, а е и част от задачата, която прие по своя воля. Ние, вълците, се доверяваме на инстинкта си; хората се нуждаят от наставления. Прекара голяма част от живота си като се грижеше за малките и ги наставляваше, затова знаеш какво се иска. Просто разкажи какво се случи и това ще е достатъчно.

— Не *всичко*, надявам се — Поулгара изглеждаше потресена. — Някои от тези неща са твърде лични!

Поледра се разсмя.

— Има още много да учиш, мила дъще. Не разбра ли досега, че подобно нещо като личен живот не съществува при вълците! Ние споделяме всичко. Тази информация един ден може да е от полза на Риванския крал, а също и на твоите собствени деца, затова трябва да си сигурна, че те знаят всичко, което е необходимо. Просто го направи, Поулгара, вместо да спориш с мен.

Поулгара въздъхна.

— Добре, мамо — отговори покорно тя.

Се'Недра почувства, че една силна воля се прекланя пред друга — още по-силна и това никак не ѝ се понрави. Поулгара Магъосницата беше най-личната и съвършена жена на света. Титлите ѝ нямаха чет и всичко живо се прекланяше пред нея. Но по някакъв загадъчен и необясним начин тя си оставаше вълчица. Когато по-старшата женска — в случая нейната майка — ѝ заповядаше нещо, тя се подчиняваше на мига, без дори да се замисли.

Произходът на Се'Недра беше доста пъстър и объркан — отчасти дриада, отчасти от клана на Боруните. Тя дълго и разпалено спореше с баща си, Императорът на Толнедра. Но когато Ксантия, кралицата на дриадите, заговореше, Се'Недра, макар и мърморейки, тутакси се подчиняваше. То беше в кръвта ѝ. Затова сега започна да гледа на Поулгара с други очи, а и себе си вече щеше да приема и разбира по различен начин.

— Започна се — рече загадъчно Поледра. — Оттук нататък, дъще — обърна се тя към Поулгара, — няма да ти е толкова трудно. Аз ще говоря с *него* да ти покаже как се прави, без да използваш онези глупави пачи пера и мастило. Това е твое задължение, затова престани да се оплакваш!

— Ще бъде, както пожелае моята майка — отвърна Поулгара.

— Е, добре — каза Поледра, — щом *това* вече е уредено, ще искат ли дамите по още една чаша чай?

Поулгара и Се'Недра размениха по един бърз поглед.

— С удоволствие ще приемем — въздъхна Поулгара.

I ЧАСТ БЕЛДАРАН

ПЪРВА ГЛАВА

Идеята не беше моя. Искам да е ясно още от самото начало. Мисълта, че който и да е човек може да опише това, „което наистина се е случило“, е пълен абсурд. Ако десет или пък стотици хора са свидетели на едно и също събитие, тогава ще има десет или стотици различни версии за станалото. Онова, което виждаме, и начинът, по който го тълкуваме, зависи изцяло от нашия натрупан в миналото опит. Моята майка обаче настоя да се заема с това неприятно и нелепо задължение и както винаги аз ще изпълня желанието ѝ.

Колкото повече се замислям обаче, толкова по-ясно осъзнавам, че когато Се'Недра най-напред пред мен, а после и пред майка ми зачекна доста съмнителния въпрос за „добруването на малките ни“, тя е имала много повече основание, отколкото и самата малка хитруша си дава сметка. Един ден Геран ще бъде крал на Рива и Пазител на Сферата. С течение на вековете разбрах, че хората, които имат дори бегли познания за истинската история, стават най-добрите управници. Поне не повтарят грешките от миналото.

Ех, ако единственото, от което се нуждаеха Геран и неговите синове, за да управляват риванците, беше само скучно изложение за делата на различните владетели от всички кралства през изминалите векове! Тогава всичко щеше да е много лесно.

Но както хитро отбеляза моята снаха, тези „и тогава, после, а след това“ на толнедранските учени обхващат само част от действителността. Извън нея съществува още един свят, а природата на толнедранците не позволява те да проумеят нещата, които се случват в него. Ето този невидим свят трябва да опознае Риванският крал, ако иска добре да завърши онова, за което е призван.

Дори и така да е, аз с чиста съвест бих могла да заявя, че твърде подробната история на баща ми за нашия странен свят вече е запълнила празнините от информация. Направих нещо повече — препрочетох тази досадна и бърлива книга, опитвайки се с все сили да докажа на себе си и на моята майка, че наистина не бих могла да добавя нещо ново към вече казаното. Съвсем скоро обаче

недопустимите пропуски на баща ми започнаха да бият на очи. Стариат мошеник не беше разказал цялата история и майка го знаеше.

В негова защита трябва да призная, че има събития, на които той не е присъствал и други, за които не си е давал ясна сметка *какво* наистина става. Освен това някои от пропуските му, които толкова ме ядосаха, докато четях, са причинени от неговото желание да натика седем хиляди години история в книга със сравнително приличен обем. Това бих му простила. Но не можеше ли поне да даде точните имена и дати?! За да има мир в семейството все пак, аз ще си затворя очите пред неговата несъвършена памет за детайли и подробности. Човешката памет — а това показва, че и баща ми е човек като всички останали — никога не е *напълно* съвършена. Защо просто не кажем, че баща ми и аз си спомняме по различен начин определени събития и да приключим въпроса, а? Гледайте да запомните това, докато четете нататък. И не си губете времето, пък и моето, да ми посочвате разминаванията в нашите версии.

Колкото повече чета, толкова по-ясно осъзнавам, че нещата, които аз знам, а баща ми не знае, ще са най-съществената част от обучението на Геран. Нещо повече — започва постепенно да ме обзема — явно е по наследство — все по-голямо желание да напиша своя история. Опитах се да се противопоставя на този порив, но той напълно ме е завладял. Открих, че всъщност *желая* да разкажа историята от моята гледна точка.

Най-същественото от първите години на моя живот е сестра ми Белдаран. Бяхме близначки, а в някои отношения дори по-близки и от близнаци. И до ден днешен не сме напълно разделени. Макар и мъртва отпреди повече от три хиляди години, Белдаран е все още част от мен. Тъгувам по нейната загуба всеки ден. Това донякъде може да обясни защо понякога изглеждам печална и затворена в себе си. В разказа си баща ми споменава, че рядко се усмихвам. Какво толкова весело има, че да се смея, Стари вълко?

Както отбелязва баща ми, аз много чета и навсякъде съм забелязала, че биографиите започват с раждането. Нашата биография с Белдаран обаче започва малко по-рано. По някакви свои съображения майка ни уреди нещата да станат точно по този начин.

И така, защо най-сетне да не започнем?

Беше топло и тъмно. Ние плувахме в пълно задоволство, вслушвайки се в звука от сърцето на мама и в препускането на кръвта по вените ѝ, докато нейното тяло ни хранеше. Това е първият ми спомен. Помня също как чрез мисълта си мама нежно ни каза: „Събудете се!“

За нас потеклото на мама не беше тайна. Но това, което *не стана* широко известно е, че е била призвана от Учителя като всеки един от нас. Тя е равнопоставена ученичка на Алдур, каквито сме и всички останали. Ние му служим по свой си определен начин. Мама обаче не е родена в човешки образ и още в ранната си бременност долови, че двете с Белдаран не притежаваме нито един от онези инстинкти, които се предават по наследство на вълците. По-късно разбрах, че това ѝ е създавало много грижи и тя надълго и нашироко е говорила с Учителя по въпроса. Вземото от нея решение е било във висша степен практично. След като ние с Белдаран сме били лишени от инстинкти, тя е предложила на Учителя да започне нашето обучение, още докато сме в утробата ѝ. Сигурно това е стъписало Алдур, но той бързо е прозрял достойнствата и основанието за подобно решение. И така, майка ни предприела първите стъпки, за да е сигурна, че двете с моята сестра ще имаме необходимата информация за света още преди да сме родени.

Баща ми доста безочливо твърди, че *той* е започнал да ме обучава едва след сватбата на Белдаран. Чудя се дали *наистина* вярва, че дотогава съм била лишено от разум създание?! Нашето обучение започна още преди с Белдаран да сме видели дневна светлина!

Методите на образование на моя баща са доста спорни. Като първи ученик на Алдур той е бил длъжен да наблюдава как възприемат необходимите познания моите чичовци. Той ги е провокирал да разсъждават и да спорят, за да стигнат колкото се може по-далеч по трънливата пътека на независимото мислене. В този стремеж понякога си е позволявал дори крайности.

Майка ми е родена като вълчица и нейният метод беше къде-къде по-прост. Вълците живеят на глутници и не притежават индивидуално мислене. Мама просто ни казваше: „Така стоят нещата, така е било винаги и така ще бъде.“ Баща ни ни учеше да задаваме въпроси, майка ни — да приемаме света такъв, какъвто е. Доста любопитна комбинация на обучение, не мислите ли?

Първоначално с Белдаран бяхме напълно еднакви. След като майка ни разбуди чрез мисълта си, тя постепенно започна да ни разграничава. Аз получавах наставления, които не се отнасяха за Белдаран, а тя беше учена на неща, до които аз нямаш достъп! Мисля, че за мен болката от това разделение беше много по-пронизваща, отколкото за Белдаран. Тя още от самото начало знаеше какво е нейното призвание. Аз пропилях години, докато търсех своето.

Раздялата за мен беше твърде болезнена. Спомням си как се приближавах до сестра си и ѝ казвах на изобретения от нас език: „Сега ти си толкова далеч от мен!“ Разбира се, в действителност това не беше така. Но нашите съзнания, които винаги са били свързани, сега вече бяха неумолимо разделени.

Майка ни подготвяше за нашата поява в един съвсем малък и личен свят. Когато двете със сестра ми започнахме по-цялостно да осъзнаваме нещата и вече си давахме сметка за разделението помежду ни и причините за него, мисълта на Алдур се присъедини към тази на мама, за да продължи нашето обучение. Той търпеливо ни разясни още от самото начало защо някои промени са необходими и наложителни. Двете със сестра ми бяхме еднояйчни близнаци. Алдур промени това. Повечето от промените станаха с мен. Някои от тях бяха само физически — косата ми е тъмна например. Но други засегнаха съзнанието ми. Алдур задълбочи и усъвършенства започнатото от майка ни. Двете с Белдаран вече не бяхме едно цяло. Превърнахме се в две различни личности. Оттук нататък Белдаран приемаше постепенната ни раздяла с тиха скръб. У мен тя предизвикваше гняв.

Подозирам, че гневът ми е бил отражение на чувствата на нашата майка, когато необузданият ни баща предпочете да се измъкне по терлици заедно с групата алорни и се отправи към Малория, за да върне Сферата, която Торак открадна от Учителя. Сега вече разбирам защо това е било толкова необходимо и че баща ни не е имал друг избор. Вярвам, че и мама го е разбрала. Но по онова време тя беше побесняла от яд. Особените взаимоотношения с баща ми през детството вероятно бяха повлияни по някакъв странен начин от гнева на моята майка. Белдаран остана недокосната от него, защото мама предпочиташе да я предпазва от своята ярост.

Една мимолетна мисъл, която ми хрумна току-що, накара сърцето ми да се свие. Както споменах по-рано, методът на обучение

на баща ми включваше задаване на множество въпроси и спорове около тяхното изясняване. А аз безспорно съм най-блестящата от учениците му. Майка ни учеше да приемаме света, какъвто е, и Белдаран извлече цялата полза от *този* съвет. По тази логика излиза, че всъщност аз съм истинската дъщеря на баща ни; а Белдаран е принадлежала изцяло и единствено на нашата майка.

(Е, добре, Стари вълко, не се подхилвай. Мъдростта рано или късно осенява всекиго от нас. Някой ден може да дойде и при теб.)

Майка ни и Учителя внимателно ни обясниха, че когато се родим, тя ще трябва да ни остави на грижите на други хора, за да продължи да изпълнява своите задължения. Увериха ни, че ще бъдем добре гледани и дори нещо повече — че мисълта на мама почти през цялото време ще бъде с нас. Приехме това, макар очакването на физическата ни раздяла да ни плашеше. Най-важното нещо за нас, откакто съзнанието ни беше пробудено обаче си оставаше фактът, че мисълта на майка ни е постоянно с нас. Успокоението, че това няма да се промени, ни вдъхваше увереност.

По ред причини за мен беше много важно да се родя първа. Промените, които Алдур наложи в моето съзнание и моето тяло, ме направиха по-смела и предприемчива от Белдаран, затова и беше напълно естествено аз да водя.

В общи линии раждането мина леко. Най-напред очите ме заболяха от светлината, но тази болка беше нищожна в сравнение с онова, което изпитах от раздялата със сестра си. Не след дълго обаче и тя се появи на бял свят и нещата станаха по-поносими. Мисълта на майка ми и тази на Алдур бяха все още с нас, затова двете доволно задряхмахме.

Вярвам, че повечето от вас са чели „История на света“ от моя баща. В този понякога помпозен монолог той често споменава за „веселия старец в раздрънканата каручка“. Не много дълго след като ние с Белдаран се родихме, той се обади и на нас. Макар мисълта му да ни следваше от месеци, това беше първият път, когато видяхме Учителя наяве. Той си поговори с нас и когато накрая се огледах, ме обзе паника. Мама беше изчезнала.

„Всичко е наред, Поулгара — достигна до мен нейната мисъл. — Така трябваше да стане. Учителя призова един човек, който ще се грижи за теб и сестра ти. Той е дребен, сакат и грозен, но сърцето му е

златно. Боя се, че се налага да го измамим. Той *трябва* да мисли, че аз вече не съм между живите. Никой освен вас двете с Белдаран не бива да знае, че това не е истина. Вашият баща скоро ще се върне, но на него му предстои още много да пътува. Затова не искам моето присъствие да го разколебава и да го отклонява от дълга му.“

Ето така чичо Белдин влезе в нашия живот. Не съм сигурна какво точно му е казал Учителя, но той много плака през първите няколко дни. След като овладя чувствата си, направи няколко колебливи опита да установи връзка с нас двете. Ако трябва да съм откровена, в началото той беше ужасно несръчен. Но Учителя постоянно го напътстваше и с течение на времето чичо Белдин стана по-опитен.

Животът ни — моят и този на сестра ми — ставаше все по-многолюден. Отначало спяхме много. Чичо Белдин бе достатъчно разумен, за да ни слага в една люлка, а щом бяхме заедно, всичко беше наред. Мисълта на майка ни все още беше с нас, тази на Алдур — също, а скоро и Белдин успя да се свърже. Това ни стигаше, за да бъдем спокойни и щастливи.

През първите няколко месеца двете със сестра ми няхахме представа за минаващото време. Понякога беше светло, друг път — тъмно. Белдин се навърташе постоянно около нас, пък и ние двете не се разделяхме, така че всичко останало не беше от голямо значение.

После, вероятно след около две седмици, се появиха още двама души и техните мисли се преплетоха с тези, които вече познавахме. Така в нашия живот се появиха другите ни двама чичовци — Белкира и Белтира.

Никога не можах да разбера защо на хората им е толкова трудно да различат Белкира от Белтира. За мен винаги са били две отделни личности, но аз също съм близък и затова вероятно съм по-чувствителна към невидимите за останалите хора различия.

Двете с Белдаран се родихме посред зима. Малко след това чичо Белдин ни премести в неговата кула, където прекарахме детството си. Беше средата на лятото през първата ни година, когато татко най-после се завърна в Долината. По това време с Белдаран сме били на не повече от шест месеца, но и двете го разпознахме още от пръв поглед. Мисълта на майка ни беше запечатила образа му в нашето съзнание още преди да се родим. Споменът за нейния гняв още не се беше изтрил от паметта ми, когато Белдин ме вдигна от люлката и ме подаде

на скитника, който трябваше да е мой баща. Честно казано, той не ме впечатли кой знае колко. Този предразсъдък вероятно беше резултат от горчивината на мама, причинена от внезапното му и ненавременно заминаване.

Баща ми постави ръка върху главата ми по силата на някакъв древен ритуал от рода на благославянето и останалата част от моето съзнание внезапно се разбуди. Неговата мисъл ме прониза от глава до пети. Чувствах силата, която струи от дланта му и жадно я възприемах. *Ето защо* съм била разделена от Белдаран! Най-сетне проумях значимостта на това отделяне. Тя трябваше да е съсъдът на любовта. Аз бях съсъдът на силата!

После той взе Белдаран и яростта ми също порасна стократно. Как *смееше* този изменник да докосва сестра ми?! Дватамата с баща ми очевидно не започвахме добре нашите взаимоотношения.

После дойде неговата лудост. Още не познавах толкова добре човешката реч, че да разбера ясно всичко, което му каза чичо Белдин, но то помъти разсъдъка на баща ни. Мисълта на мама обаче ме увери, че в края на краищата той ще оцелее.

Сега като се връщам назад в миналото, все повече се убеждавам, че е било жизнено важно за майка ми и баща ми да бъдат разделени. По онова време още не го разбирах, но мисълта на мама ме убеди, че да приемеш е много по-съществено от това да разбереш.

Докато баща ни беше със замъглен разум, чичовците често взимаха Белдаран със себе си, когато го навестяваха. Това никак не подобри мнението ми за него. В моите очи той се превърна в истински узурпатор и злодей, който краде от мен любовта на Белдаран. Ревността не е особено приятна емоция, макар да е често срещана при децата. Помня, че всеки път, когато някой посегнеше да отдели Белдаран от мен, протестирах гръмогласно с цялата сила на дробовете си.

По същото време Белдин ми показва „пъзела“. Оттогава постоянно мисля за него. Според мен по някакъв странен начин той живееше свой собствен живот. Не зная как го направи Белдин — „пъзелът“ всъщност беше един чворест и безформен корен от нискорастящ храст, най-вероятно пирен — но всеки път, когато го взимах в ръце и се опитвах да го разгледам, той променяше формата си. Виждах ясно единия му край, но никога не можех да зърна и

другия. Мисля, че „пъзелът“ ми помогна да оформя своята представа за света и за живота. Знаем къде е единият край — началото, но никога не можем да бъдем сигурни къде се намира другият. Освен това познание обаче „пъзелът“ ми осигури и безкрайни часове на забавление, което даваше възможност на чичо Белдин поне за кратко да си отдъхне.

Както обикновено изучавах „пъзела“, когато баща ми дойде в кулата на чичо Белдин, за да се сбогува. По това време двете с Белдаран сме били на около година и половина, а може би и по-малки. Той се наведе и целуна сестра ми. Аз отново изпитах тръпка на ревност, но продължавах втрещено да гледам „пъзела“ с надеждата, че той ще се махне. Баща ни обаче ме взе на ръце, откъсвайки ме от моите занимания. Опитах се да се изскубна, но той беше по-силният от двамата. Все пак аз бях още бебе, макар и да се чувствах много по-голяма.

— Престани! — заповяда ми той и тонът му показваше, че е раздразнен. — Сигурно това не те вълнува особено, Поул, но аз съм твой баща и ние сме свързани един с друг.

После направи нещо, което никога дотогава не беше правил — целуна ме. За един кратък като светкавица миг аз почувствах болката му и сърцето ми се размекна. „Не — дойде до мен мисълта на мама, — не още.“ Мисля, че по онова време тя му беше още много сърдита, а на мен беше съдено да съм съсъдът на гнева. Сега вече знам, че не съм била права. Вълците не си губят времето да се гневят. Тъгата и разкаянието на баща ми още не бяха отминали, а Учителя тепърва се канеше да му възлага много и важни задачи. Докато изкупеше онова, което смяташе за своя вина, той не би бил способен да ги изпълни. Заблудата около причините за поведението на майка ми ме накара да извърша нещо, което не биваше да правя. Аз замахнах с „пъзела“ към него.

— Храбра е, нали? — промърмори баща ми към чичо Белдин. После ме пусна на пода, тупна ме леко по дупето и ми каза да се позамисля над поведението си. Нямах намерение да му доставям удоволствие като го карам да си въобразява, че този „бой“ ме е накарал да променя отношението си към него. Затова се извърнах, все още държейки „пъзела“ като камшик и се втрених в очите му.

„Бъди здрава, Поулгара — каза той с най-милиятон, който човек може да си представи. — А сега върви да си играеш.“

(Вероятно още не си дава сметка за това, но в онзи кратък миг аз почти го обичах. Почти, но не съвсем. Обичта дойде по-късно, а за това бяха нужни години.)

Той напусна Долината малко след като се беше завърнал от похода си за освобождаване на Сферата. Дълги години след това не го видях.

ВТОРА ГЛАВА

Нищо от онова, което се случва, не е толкова незначително, че да не повлияе върху хода на нещата. Появата на баща ни в нашия живот трудно би могла да бъде наречена маловажна. Тя промени най-вече Белдаран, а на мен това никак не ми се понрави. Допреди завръщането на баща ни от Малорея Белдаран ми беше изцяло предана. Неговото идване обърна всичко с главата надолу. Сега нейните мисли внезапно се раздвоиха. Често започна да си представя този просмукан с бира стар мошеник, а аз бях жестоко уязвена.

Още докато бяхме съвсем малки, Белдаран прояви манията си за спретнат вид и чистота. Моето безразличие към външността ми я разстройваше и объркваше.

— Не можеш ли поне да си срешиш косата, Поул? — настоя тя веднъж, използвайки близначеския език, на който общувахме още от люлката.

— Защо? Това е само губене на време.

— Изглеждаш ужасно.

— Кой го интересува това?

— Мене. Седни и аз ще те вчеша.

И така, аз седнах на стола и оставих сестра ми да се суети и да ме реши. Тя беше много сериозна, изцяло отдадена на заниманието си, а пръстите ѝ, още по детски пухкави, сновяха напред-назад по моята глава. Усилията ѝ бяха напразни, разбира се, защото ничия коса не може да се задържи задълго сресана. Но щом това я забавляваше, аз бях готова да се подчиня и да приема вниманието ѝ. Трябва да призная, че този ритуал, който се повтаряше почти всяка вечер, ми доставяше удоволствие. Така тя със сигурност мислеше за мен, а не за нашия баща.

По някакъв странен начин моят гняв и възмущение се отразиха по-късно върху целия ми живот. Всеки път, когато очите на Белдаран се премрежваха и тя започваше да гледа отнесено, аз знаех за какво си мисли и не можех да понеса скритата в този замъглен поглед раздяла. Сигурно затова още с прохождането започнах да се скитам нагоре-

надолу. *Трябваше* по някакъв начин да избягам от меланхоличната пустота в очите на сестра си.

Това едва не докара до лудост чичо Белдин. Той не беше способен да измисли ключалка, която аз да не разгадая. Пръстите на чичо Белдин са дебели и криви, затова и ключалките излизаха все груби и недодялани. Малките ми и чевръсти ръце бяха способни да разблокират изобретенията му за минути, щом ме подгонеше желанието да изляза. Още тогава не позволявах на *никого* да ми нарежда какво да правя.

Първите пъти, когато избягах извън кулата, чичо Белдин ме търсеше трескаво наоколо и дълго ме хокаше след това. Неудобно ми е да си призная, но с течение на времето това се превърна в някакъв вид игра. Изчаквах, докато се уверя, че е дълбоко погълнат от своите занимания, после бързо отворях поредната ключалка и офейквах надолу по стълбите. Мушвах се в някое скришно място и спокойно наблюдавах отчаяните му опити да ме намери. След време той също взе да се забавлява от това, защото ме гълчеше все по-кратко и без следа от гняв.

Колкото по-дълго играехме, толкова повече се привързвах към грозното и сакато джудже, което се превърна в заместник на двамата ми родители. Всяка проява на чувства обърква и притеснява чичо Белдин, но въпреки това ще го кажа: „Обичам те, мръсен и крастав дребосъко, и нито лошото ти държане, нито грубият ти език някога ще променят чувствата ми!“

Много е лесно да си намеря всякакъв род засукани извинения за онова, което сторих през детството си. Но да си го кажем направо — бях дълбоко убедена, че съм грозна. Двете с Белдаран бяхме близначки, което ще рече, че би трябвало да сме като две капки вода. Учителя обаче промени това. Белдаран беше блондинка, а моята коса стана тъмна. Чертите ни си приличаха, но не бяхме огледален образ една на друга. Имаше някои недоловими разлики помежду ни, повечето от които, убедена съм, съществуваха единствено в моето въображение. Походите извън кулата на чичо Белдин излагаха лицето ми на слънце. Двете с Белдаран имахме много светла кожа, така че аз не се сдобих веднага с прекрасен загар. Вместо това изгорях и започнах да се беля. Приличах на влечуго, което си сменя кожата. Белдаран си стоеше все вкъщи и кожата ѝ беше като алабастър.

Сравнението между двете определено не беше в моя полза. Освен това косата ми беше прорязана и от омразния бял кичур, останал като белег от първото докосване на баща ми до мен. О, как ненавиждах този прокълнат фъндък коса! Веднъж, заслепена от ярост, дори се опитах да го отрежа до корен с ножа. Беше много остър, но не *достатъчно*, за да ми свърши работа. Кичурът устоя на упоритото кълцане и рязане, ала затова пък острието се изтъпи. И то не защото стоманата беше некачествена. Ножът остави един хубав и дълбок прорез върху левия ми палец.

Най-накрая се предадох. Съдбата беше отредила да съм грозна и затова реших изобщо да не обръщам внимание на външния си вид. Къпането според мен беше чиста загуба на време, а ресането само ме принуждаваше отново да си припомням колко отчетливо изпъква кичурът. Често падах, защото на онази възраст бях доста тромава и несръчна. Кокалестите ми лакти и колене вечно бяха с обелена кожа. Имах навик постоянно да чопля образувалите се по раните корички и това оставяше дълги ивици засъхнала кръв по ръцете и краката ми. Почти непрестанно си гризах ноктите. С една дума — бях ужасна мърла и изобщо не се интересувах от това.

Колкото повече растях, толкова по-продължителни и отдалечени ставаха моите разходки. Чичо Белдин най-сетне се беше уморил да ме издирва при всяко бягство от кулата или пък Учителя го беше посъветвал да ме остави да се скитам на воля. Явно укрепването на моята самостоятелност имаше голямо значение.

Бях близо шестгодишна, когато най-сетне открих Дървото в сърцето на Долината. Семейството ми е особено привързано към него. Когато баща ми за първи път дошъл в Долината, Дървото го приютило през зимата. Се'Недра, която е дриада, с часове медитира и общува с него. Гарион никога не е отварял дума за отношението си към Дървото, но умът му беше зает със съвсем други неща, когато за първи път се изправи срещу него. Когато Ерионд беше още съвсем малък, двамата с Коня предприеха специално пътуване, само и само да видят Дървото.

Първият път, когато се озовах пред ствола му, аз се втрещих. Не можех да си представя, че нещо живо може да бъде толкова огромно. Помня този ден съвсем ясно. Беше ранна пролет. Бушуващият вятър правеше вълни в тревата по хълмовете и могилите на Долината и носеше мръсносиви облаци по небето. Чувствах се волна и в

прекрасно настроение. Бях се отдалечила доста от кулата на чичо Белдин и като превалих една обрасла с трева височинка, пред мен се изправи Дървото. Издигаше се самотно и необхватно за погледа.

Стъблото беше много по-голямо от кулата на чичо Белдин. Клоните му се издигаха десетки метри нагоре в небето, а неговите разклонения засенчваха цял акър наоколо. Зяпах го прехласнато дълго време, докато накрая чух — или усетих — че Дървото ме вика. Колебливо се спуснах надолу към него като подозрително се вслушвах в повика му. Досега нито храстите, нито тревата ми бяха говорили по този начин. Незрелият ми детски ум веднага предусети нещо необичайно.

Когато най-сетне навлязох под сянката на клонестата му корона, ме обгърна някаква странна топлина и умиротворение. Но те само увеличиха трепета ми. Знаех, че Дървото няма да ми стори нищо лошо. Накрая се претраших и решително поех към масивното възлесто стъбло.

Протегнах ръка и го докоснах.

Това беше моето повторно пробуждане. Първото се случи, когато баща ми допря моето чело за благословия. Но *това* пробуждане беше много по-разтърсващо и всепроникващо.

Дървото ми каза — макар „каза“ да не е най-точната дума, — че е най-старото живо същество в целия свят. Безчет столетия бяха наливали живителни сокове и мощ в ствола му. Сега то стоеше в пълен мир и достолепие наскре Дoлината, отърсвайки годините като дъждовни капки от своите листа. Щом то се е появило на този свят много преди нас и е още живо, значи всички ние сме негови деца.

Първият урок, който то ми преподаде, беше за естеството на времето. Времето — бавното и отчетливо минаване на годините — не е точно такова, каквото си го представяме. Хората все се опитват да го нахъсат на някакви понятни и приемливи за тях парчета — нощ и ден, редуване на сезоните, минаване на годините, вековете, епохите. В действителност времето е единно и неделимо като река, която тече неспирно от извора към някаква непонятна за нас цел. Дървото внимателно насочваше детското ми съзнание по нишките на тази изключително трудна за възприемане представа.

Мисля си, че ако не бях срещнала Дървото, никога нямаше докрай да разбере докъде в действителност се простира моят живот.

Бавно, все още опряла ръце върху грубата кора на Дървото, аз осъзнах, че ще живея точно толкова, колкото е необходимо. Дървото не ми обясни много ясно какви задачи стоят пред мен, но намекна, че тяхното изпълнение ще отнеме много дълго време.

После дочух глас, по-точно няколко гласа. Смисълът на казаното от тях беше напълно ясен за мен, но аз осъзнах, че това не са човешки гласове. Отне ми известно време, докато разбера откъде идват. Изведнъж едно доста безочливо врабче се стрелна през клоните, заби нокти в грубата кора на педя от носа ми и ме погледна с лъскавите си оченца.

— Добре дошла, Поулгара — изчирика то. — Защо ти отне толкова дълго време да ни намериш?

Непорочният детски разум винаги е широко отворен да приеме всякакви странни и дори необикновени неща, но това надвишаваше и най-развнатеното въображение. Аз потресена зяпнах говорещата малка птица.

— Какво си се втренчила така? — попита врабецът.

— Ти *говориш*! — изфъфлих аз.

— Естествено. Всички можем да говорим. Просто ти не слушаш съсредоточено. Трябва да обръщаш повече внимание на това, което става около теб. Няма да ми сториш нищо лошо, нали? Да знаеш, че ще отлетя, ако се опиташ да направиш нещо такова!

— Ннн-няма — запелтечих аз, — няма да ти причиня нищо лошо.

— Хубаво, тогава можем да си поговорим. Забеляза ли някакви семенца, докато идваше насам?

— Не, пък и не съм се заглеждала да търся семена.

— Трябва да се научиш да ги виждаш. Моята другарка пази трите ни пиленца в гнездото, а аз трябва да намеря зрънца, за да ги нахраня. Какво е това на ръкава ти?

Погледнах към ръкава на ризата си.

— Прилича на някакво семе, вероятно е от трева.

— Добре де, не стой така, а ми го дай.

Взех семенцето и го протегнах към него. Той подскочи от дървото и се настани на пръста ми. После кривна глава и внимателно разгледа с малкото си око това, което му предлагаш.

— От трева е — съгласи се най-накрая. — След това съвсем ясно въздъхна. — *Мразя* когато единственото нещо за ядене наоколо са незрели семена от трева. Още е началото на сезона и зрънцата са съвсем малки. — Клъвна семето с острата си човка. — Не си отивай, ей сега се връщам! — И отлетя.

За миг си помислих, че сънувам. Не след дълго моят познайник се върна и водеше още едно врабче със себе си.

— Това е моята другарка — представи ми я той.

— Здравей, Поулгара — поздрави тя. — Къде намери това семенце? Моите голишарчета са много гладни.

— Сигурно се е закачило на ръкава ми някъде около върха на онзи хълм — осмелих се да предположа.

— Защо не отидеш отново там и не погледнеш — предложи тя, нахално кацвайки на рамото ми. Мъжкият последва примера ѝ и се настани на другото ми рамо. Окончателно слисана от това чудо, аз поех обратно към покрития с трева хълм.

— Май не ходиш много бързо, а? — критично отбеляза първото врабче.

— Нямам крила — отвърнах.

— Сигурно се чувстваш ужасно.

— Краката са ми достатъчни на местата, където ходя.

— Щом съберем семенца, ще те представя на някои от нашите — обеща той.

— Наистина ли можеш да говориш с всички птици? — това беше потресаваща мисъл за мен.

— Ами — пренебрежително отговори той, — има нещо такова. Чучулигите все го избиват на поезия, а червеношийките пък много дърдорят. Освен това все се опитват да се вредят и те, когато открият храна. Всъщност изобщо не ме е грижа за червеношийките, такива са хулигани.

Внезапно една чучулига се спусна и закръжи около главата ми.

— Накъде поел си ти? — попита тя врабеца.

— Нататък — кривна глава към хълма той. — Поулгара намери зърна, пък ние с другарката ми трябва да си нахраним децата. Защо вие не си поговорите, докато ние си свършим работата.

— Добре — съгласи се чучулигата. — Моята другарка още с тялото си топли нашите яйца. Аз пък весел съм, безгрижен и свободен

и ще забавлявам тази сестра.

— Ето още едно зрънце! — изчирика възторжено врабката и се стрелна от рамото ми да го клъвне. Мъжкият също откри семе и двамата отлетяха.

— Врабците, мисля аз, много се вълнуват — отбеляза чучулигата. — Накъде искаш да поемем, сестро?

— Оставям ти да решиш — отвърнах. — Искам да се запозная с колкото се може повече птици.

Така започна обучението ми по орнитология. Среცнах всякакви птици през онази утрин. Добронамерената чучулига ме разведе навсякъде и ми ги представи. Твърде поетичните характеристики, които правеше, бяха удивително точни. Както вече споменах, тя определи врабците като твърде приказливи и шумни. Червеношийките пък нарече странно нападателни, а после допълни, че те все повтарят едно и също. Сойките много викали, лястовиците се перчели, гарваните били крадливи, лешоядите смърдели. Бухалите изобщо не били толкова мъдри, колкото им се носи славата. Придружителят ми доста пренебрежително ги нарече „леляци капани за мишки“. Чайките имали твърде преувеличена представа за собственото си положение сред останалите живи твари. Дори и най-обикновените от тях през повечето време се правели на орли. В Долината обикновено не се срещаха чайки, но бурните ветрове понякога довяваха някои от тях навътре в сушата. Като цяло обаче повечето водни птици прекарвали еднакво дълго както във въздуха, така и във водата.

Аристократите в света на летящите твари са грабливите птици. Различните ястреби и соколи в зависимост от своята големина са разпределени в строго спазвана йерархия. Най-високо в хвърковатото царство стои орелът.

Общувах с най-различни птици, чак докато мръкна. Накрая те толкова свикнаха с мен, че някои от тях започнаха да кацат върху ми. Обещах им да се върна отново на другия ден. Чучулигата ме изпроводи чак до кулата на чичо Белдин.

— Какво прави днес, Поул? — любопитно попита Белдаран, когато се изкачих по стълбите в кулата.

— Запознах се с някои птици — отговорих.

— Запозна ли се? Как може човек да се запознава с птици?

— Ами просто разговаряш с тях, Белдаран.

— И те отвръщат ли ти?

— Разбира се — високомерно отговорих аз. — Говорихме си и за летенето. Те не разбират защо не мога да се издигна във въздуха като тях. После ми разказаха за гнездата си. Те всъщност не живеят там, а само снасят яйцата си и отглеждат своите малки в тях.

— Никога не съм се замисляла за това — призна сестра ми.

— Нито пък аз, докато не разговарях с тях. Предполагам, че птиците изобщо не се нуждаят от дом. Освен това всяка от тях си има свои възгледи, преценки и убеждения.

— Убеждения?!

— Някои видове птици не понасят определени свои събрата. Вrabчетата не харесват червеношийките, а чайките не могат да търпят гъските.

— Колко интересно! — удиви се Белдаран.

— За какво си бърборите вие двете? — намеси се чичо Белдин, надигайки очи от свитъка, който внимателно изучаваше.

— За птиците — отвърнах.

Той изсумтя.

— Защо не се изкъпеш и не си смениш дрехите, Поул? — язвително каза Белдаран. — Цялата си в курешки.

Пренебрежително свих рамене.

— Ще се оронят щом изсъхнат.

Тя изразително изви очи към тавана.

Рано на другата сутрин излязох от кулата и се отправих към малкия хамбар, където близнаците държаха припасите си. Двамата бяха алорни и много обичаха бира. А една от основните съставки за получаването на тази напитка беше житото. Бях сигурна, че ще намеря поне едно-две чувалчета от него. Открих сандъка, в който държаха пшеницата, и напълних с него две конопени торбички, които бях видяла да висят на кука върху задната стена на сайванта. После, натоварена със своята плячка, поех към Дървото.

— Накъде тъй поела си, сестро? — Беше поетично настроената чучулига. Хрумна ми, че моето желание да изследвам задълбочено официалния васитски арендски език може би се е породило по време на разговорите ми с чучулигата.

— Отивам към Дървото — отговорих.

— А това какво е? — попита, мушвайки човка в чувалчетата, които носех.

— Подарък за новите ми приятели — казах.

— И какъв ли ще е той?

— Ще видиш.

Понякога птиците са любопитни почти колкото котките. Моят познайник чучулигата не ме остави на мира и все разпитваше за съдържанието на торбичките чак докато стигнахме Дървото. Птиците изпаднаха в екстаз, когато разпръснах житото. Събраха се всички пернати от околността, за да се угостят. Наблюдавах ги с гордост известно време. После се изкачих на дървото и се изтегнах на един от дебелиите му клони, за да се полюбувам на новите си познайници. Имах някакво смътно усещане, че Дървото одобрява това, което направих. Доста размишлявах по въпроса онази сутрин, но все още бях доста объркана от начина, по който се сдобих с новите си способности.

„Това е подаръкът на Дървото за теб, Поулгара“, чух гласа на майка си. Изведнъж всичко се разкри пред мен. Разбира се, че е така! Как не се бях сетила и сама! „Най-вероятно, защото не му обърна достатъчно внимание“, отбеляза мама.

През годините, които последваха, Дървото се превърна във втори дом за мен. Прекарвах по цели дни върху някой клон, обгърнала го с ожулените си крака и с гръб, опрян върху могъщото стъбло. Хранех своите птици и си говорехме. Опознавахме се все по-добре, а те ми разказваха за промените във времето, за горските пожари и случайните пътници, които минаваха през Долината. Вкъщи винаги критикуваха опърпания ми вид, но птиците изобщо не забелязваха това.

Годините минаваха, а ние с Белдаран растяхме игриви и неопитни — и двете само кожа и кости. Една сутрин обаче открихме, че през нощта сме се превърнали в жени. Върху нощните ни ризи имаше недвусмислено доказателство за това.

— Ще умрем ли? — попита ме Белдаран с треперещ глас.

„Кажи й да престане, Поулгара!“ — достигна до мен острият глас на майка ни. Това беше нещо, което никога не проумях напълно. С мен тя се свързваше направо, но никога не си контактуваше директно със съзнанието на Белдаран. Сигурно е имала причина за това, но не пожела да ни я обясни.

„Какво става, мамо“, попитах аз. Честно да си кажа, бях почти толкова уплашена, колкото и сестра ми.

„Това е естествен процес, Поулгара. Случва се на всички жени.“

Убедена съм, че безформеният ни чичо беше съвсем наясно какво става с нас, но така и не сме го обсъждали. Белдин имаше своя теория по въпроса за това кога се проявява „талантът“, както го наричаше татко, при отделните членове на многобройната ни фамилия. Той беше стигнал до извода, че това става по време на пубертета. Аз се вписах в тази негова теория. По онова време бях на около дванадесет години. За нас с Белдаран събитието се превърна в „онзи период от месеца“. Тогава сестра ми се чувстваше унила и потисната, а аз — раздразнена. Всичко това причиняваше толкова неудобства! Мама беше споменала, че „нещо може да се случи“, когато двете с Белдаран съзреем, но беше доста неясна и мъглява в изразите си. Явно беше необходимо първият сблъсък с нашия „талант“ да стане спонтанно. Не ме питайте защо, нямам и най-бегла представа или пък разумно обяснение за този обичай.

Помня ясно обстоятелствата около първото събитие. Търтузех огромна торба с жито към Дървото, за да нахраня птиците си, и мърморех под нос. С течение на времето пернатите ми приятели започнаха изцяло да разчитат на мен и не бяха далеч от това да се възползват безогледно от моята щедрост. Отдаде ли им се случай, птиците могат да станат мързеливци като всички останали живи твари. Нямах нищо против да ги храня, но установих, че губя все повече време да мъкна торби с жито от хамбара на близнаците към Дървото.

От ден на ден ятата под дървото се увеличаваха и унищожаваша дневната дажба, докато мигна. После започваха да пискат за още.

Седях на любимия си клон, а настойчивото цвъртене на птиците ме изнервяше допълнително. О, ако можеше да имам неизчерпаем източник на пшеница, за да ги накарам да млъкнат! Сойките се чувстваха особено обидени. Техните крясъци сякаш ме удряха право в стомаха. Накрая, загубила всякакво търпение, аз избухнах и почти изкрещях: „Още семена!“ И ето, че те се появиха — купчина до купчина! Бях стъписана. Дори птиците изглеждаха стреснати. Изведнъж се почувствах страшно уморена.

Татко винаги използва израза „Волята и Думата“, за да опише нашите способности, но аз мисля, че той е доста ограничен и непълен.

Моят опит показва, че изразът „Желанието и Думата“ върши същата работа.

Както обикновено се случва, първият ми експеримент в тази насока вдигна много шум. Още не бях успяла да се нарадвам на новите си способности, когато един сокол със синкави пера и два гълъба започнаха да кръжат над мен. Обикновено соколите и гълъбите не летят заедно, освен ако соколът не е гладен. Затова тутакси заподозрях нещо. Тримата кацнаха на моя клон, после очертанията им се размиха и те започнаха да се променят пред очите ми.

— Зърна, а, Поулгара? — каза меко Белтира. — Зърна?

— Птиците бяха гладни — отвърнах. Какво глупаво оправдание за чудото, което се случи!

— Предпазлива е, нали? — измърмори Белкира към чичо Белдин.

— Май трябваше да го очакваме — изсумтя Белдин. — Поул никога не е правила нещо като хората. — После ме погледна доста сурово. — Това повече да не се повтаря, Поул! — рече остро. — Не и преди да сме ти обяснили някои неща. Иначе е много опасно!

— Опасно ли? — Това ме сепна.

— Можеш да правиш почти всичко, което ти хрумне, Поул — уточни Белтира, — но след това няма как да унищожиш полученото. Никога не казвай „Изчезни!“. Направиш ли го, разрушителната сила ще се обърне срещу теб и ти ще бъдеш унищожена.

— Защо ми е да унищожавам нещо?

— Случва се понякога — увери ме Белдин с ръмжене. — Ти си почти толкова лоша по характер, колкото съм и аз. Рано или късно нещо ще те ядоса до такава степен, че ще поискаш то да изчезне, ще се опиташ да го разрушиш и това ще те убие.

— Ще ме убие?

— Дори нещо повече. Целта на Вселената е да създава. Тя няма да ти позволи през главата ѝ да унищожаваш това, което е сътворила.

— Това не се ли отнася и до създаването на нови неща?

— Откъде ти хрумна подобно нещо?

— Щом разрушаването на нещата е забранено, тогава е логично това да се отнася и до тяхното създаване.

— Няма нищо лошо в това да сътворяваш — успокои ме Белдин. — Нали видя, че едва беше поискала зърна за птиците си, и ги получи.

Но никога не се опитвай да заличиш създаденото. Ако не се е получило добре, това е достатъчно наказание. Щом е направено веднъж, вече си безвъзвратно свързана с него.

— Не е справедливо! — възпротивих се аз.

— Мигар си очаквала животът да е справедлив към теб, Поул? — отговори той.

— Но щом аз съм го създала, значи то си е мое, нали така? Не е ли редно да правя с него, каквото поискам?

— Нещата не стоят така, Поул — каза ми Белтира. — Не си прави експерименти с това. Твърде много те обичаме, за да понесем загубата ти.

— Какво още не бива да правя?

— Не се опитвай да постигнеш невъзможното — предупреди ме Белкира. — Насочиш ли желанието си към нещо, трябва да докараш нещата докрай. Не можеш да спреш по средата, щом веднъж си освободила Волята. Усилието да извършиш нещо непостижимо ще те изцежда все повече и повече, и накрая сърцето ти ще спре. Ще умреш.

— Откъде ще разбера кое е постижимо и кое — не?

— Попитай някой от *нас* преди да започнеш — каза Белтира. — Ако го обсъдиш с нас, ние ще ти кажем дали всичко е наред.

— *Никой* не ми нарежда какво да правя! — избухнах аз.

— Да не би да искаш да умреш? — безцеремонно попита Белдин.

— Разбира се, че не искам!

— Тогава прави, каквото ти се казва — изръмжа той. — Никакви експерименти на своя глава! Не прави *нищо* от този род, преди да си се допитала първо до нас. Не се опитвай да издигнеш планинска верига или пък да спреш слънцето. Опитваме се да те предпазим, Поул, не се инати!

— Има ли още нещо? — попитах начумерено.

— Много си шумна — изтърси Белкира.

— Какво разбираш под това „шумна“?

— Когато правиш нещо от този род, то предизвиква шум, който ние можем да чуем. Когато създаде зърната, се получи трясък, подобен на гръмотевица. Никога не забравяй, че ние не сме единствените на този свят, които притежават подобно умение. Понякога няма да искаш другите да узнаят, че си наблизо. Ето виж, ще ти покажа.

Недалеч от Дървото имаше голяма скала. Чичо Белкира се втренчи в нея и леко присви вежди. Скалата изведнъж изчезна, а после се появи отново, но на стотина метра по-настрани от старото място.

Това, което чух, не беше точно шум. По-скоро го *почуствах*, отколкото го долових със слуха си. Но каквото и да беше, успя да ме разтърси от глава до пети.

— Сега разбра ли за какво говоря? — попита Белкира.

— Биваше си го звукът.

— Радвам се, че ти хареса.

Тримата ми триха сол на главата още известно време.

— Това ли е всичко? — попитах най-накрая. Вече бяха започнали да ме уморяват.

— Ще има и още, Поул — каза Белтира. — Но засега това е всичко, от което имаш нужда. Независимо дали ти харесва или не, обучението ти едва започва. Ще трябва да свикнеш да контролираш този дар. Учи упорито, Поул, защото от това вероятно някога ще зависи животът ти.

„Просто се усмихвай и се съгласявай с това, което ти говорят, Поулгара — посъветва ме гласът на мама. — Аз сама ще се погрижа за твоето обучение. Сега само се усмихвай, кимай сговорчиво и си мълчи, докато ти дават наставления. Не ги разстройвай с никакви необичайни постъпки, докато се навъртат наоколо.“

„Както кажеш, мамо“, съгласих се аз.

Ето как всъщност получих *истинското* си образование. Чичовците ми понякога се изненадваха колко бързо напредвам. Те отбелязаха изключителните постижения, с които ги сюрпризирах — при това без нито един пропуск. И тримата бяха убедени, че имат пред себе си млад и многообещаващ, макар и доста мръсен, талант. Истината обаче беше съвсем друга — мама ме научи на тия елементарни трикове. Нашите съзнания бяха свързани още преди да се родя, затова тя имаше пълно право да разшири познанията ми за света и моите способности. Освен това беше къде-къде по-добра учителка от моите чичовци.

По онова време чичо Белдин трябваше да замине за изпълнението на някаква мистериозна поръчка, затова моето обучение падна на плещите на близнаците. Или поне те така си мислеха. В действителност мама ме научи на повечето от това, което мога днес.

Естествено, аз разказвах на Белдаран всичко, което ставаше с мен. Двете нямахме никакви тайни една от друга.

Когато научи за станалото, сестра ми се изпълни с копнеж и тъга.

— Какво точно е това? — попита тя.

— Ще ти покажа — отговорих. — А после може и сама да опиташ.

Тя въздъхна умислено.

— Не, Поул — каза. — Мама ми нареди да не го правя.

— Нареди ти?! Нима искаш да кажеш, че най-после се е свързала с теб?

— Само когато спя — обясни сестра ми. — Гласът ѝ стига до мен докато сънувам.

— Доста неудобен начин за връзка е избрала.

— Така е, но тя си има причини за това. Обясни ми, че ти си призвана да *действаш*, а аз — да *бъда*.

— Да бъдеш какво?

— Още не ми е казала. Сигурно някоя от следващите нощи ще разбере.

С това разговорът приключи и аз се отдалечих, мърморейки под нос.

Мама беше изредила кои неща е безопасно да правя и аз повторих всички упражнения. Преместването на предметите беше много забавно, пък и ми помагаше да тренирам заглушаването на шума. Цял ден разни неща прелитаха по моя воля насам-натам из Долината.

Моето „образование“, както го наричаха чичовците ми, ме откъсваше за дълго време от Дървото и от птиците. Това никак не ми харесваше. Вече отдавна знаех всичко, което те ми обясняваха надълго и нашироко, а безкрайните уроци ми се струваха скучни и монотонни.

„Сдържай характера си, Поулгара“, скастри ме мама веднъж, когато търпението ми се беше изчерпало и бях на път да избухна.

„Но всичко това е толкова отегчително!“ — възпротивих се аз.

„Тогава си мисли за нещо друго.“

„За какво да мисля?“

„Близнаците научиха ли те да готвиш? — попита тя. — Хората обичат хубавичко да обгорят храната си в огъня преди да я изядат. Това според мен е загубено време, но с нищо не мога да го променя.“

Така получих две образования. По едно и също време се научих както да премествам различни предмети, така и всичко за подправките. Открих, че мога предварително да усетя как дадена подправка ще промени вкуса на гозбата ми. Това наблюдение ми помогна да изпреваря близнаците с готварските си умения. Те измерваха прецизно всичко, което слагаха в яденето. Аз подправях храната на вкус — щипка, бучка, капка или пък цяла шепа от някоя подправка винаги бяха на място и се получаваше прекрасен аромат.

По онова време настъпи и един много важен ден — по-скоро нощ — в моя живот, когато майка ми разкри тайната за промяната на формата.

„Всъщност преобразяването е нещо много просто, Поулгара — каза ми тя. — Достатъчно е само ясно да си представиш това, в което искаш да се превърнеш.“

Между нейната представа за „просто нещо“ и моята обаче имаше огромна разлика.

„Перата на опашката са много къси — каза критично тя при третия ми опит. — Опитай пак!“

Отне ми цели *часове*, докато налучкам желаната от мен форма. Вече бях готова да се откажа. Ако опашката беше както трябва, човката или ноктите не приличаха на нищо. После пък перата на крилете не бяха достатъчно гъвкави. Друг път очите се получаваха твърде малки. Когато бях съвсем изтощена и ми идваше да ревна с глас, мама най-сетне каза: „Това май изглежда добре. А сега просто се прелей в тази форма.“

Способността на майка ми да вижда директно в моя ум я правеше най-добрият учител, който можех да си пожелаая.

Започнах постепенно да се вмъквам в образа, който бях изградила във въображението си. Почувствах, че тялото ми сякаш се втечни и стана като пчелен мед. Буквално се изсипах в новата си форма. И най-накрая го постигнах! Превърнах се в снежнобяла сова. Непосредственият контрол на мама върху моето съзнание невероятно облекчи и следващата задача. В летенето има твърде много тънкости и детайли, за да се усвои бързо. Майка ми просто прехвърли всички необходими движения на мускулите и най-важните умения в моето съзнание. Аз само разперих още неукрепналите си криле и полетях.

Най-напред покръжих малко, за да усвоя безшумното летене, а после постепенно взех да увеличавам кръговете.

Не бих се наела да описвам екстаза от летенето. Когато зората взе да оцветява хоризонта, аз вече бях добила уменията на птица, а душата ми бе изпълнена с непозната дотогава радост.

„Най-добре е вече да се връщаш в кулата, Поул — посъветва ме майка ми. — Советите не летят през деня.“

„Непременно ли трябва да се прибирам?“

„Да. Нека не издаваме още нашата малка тайна. Сега приеми отново собствената си форма.“

„Но, мамо!“ — яростно се възпротивих аз.

„Утре през нощта пак ще си поиграем, Поул. А сега се върни вкъщи и промени вида си, преди някой да се е събудил.“

Изобщо не се зарадвах, но се подчиних.

Малко след тази нощ Белдаран ме дръпна за ръкава и ми каза:

— Чичо Белдин се връща с татко в Долината.

— Така ли? И как го разбра?

— Майка ми го каза, докато спях.

— Докато спеше ли?

— Тя винаги ми говори, докато спя, вече ти казах за това.

Реших повече да не го обсъждам с нея, но си обещах да поговоря с мама. Тя винаги идваше при мен, когато бях будна, но по някаква необяснима причина говореше на сестра ми единствено в неясните селения на съня. Чудех се защо ли е така. Питях се също защо мама е казала на Белдаран за завръщането на баща ни, а не си беше направила труда да предупреди и мен.

Беше ранна пролет, когато чичо Белдин най-сетне доведе татко у дома. През всичките изминали години, докато татко скиташе извън Долината, чичо беше винаги по следите му и ни съобщаваше за неговите безбройни приключения. Ето защо завръщането му не ме вълнуваше особено. Мисълта да се примиря, че този пияница и развратник е мой баща, никак не ми допадаше.

Той не *изглеждаше* никак зле, когато се изкачи по стълбите на кулата. Аз обаче бях наясно, че външният вид често лъже.

— Тате! — извика Белдаран, втурвайки се да го прегърне. Опрощението на нечий прегрешения е добродетел, знам, но Белдаран отиваше твърде далеч.

Тогава казах нещо нелицеприятно, което сигурно трябваше да премълча. Единственото ми извинение може да бъде, че няхах никакво желание баща ми погрешно да приеме своето завръщане като причина за безмерна радост и ликуване. Не че го мразех много силно, но той определено не ми харесваше.

— Е, Стари вълко — процедих аз с възможно най-обидния тон, — виждам, най-сетне си решил да се върнеш на местопрестъплението.

ТРЕТА ГЛАВА

Но това изобщо не беше всичко. При всеки удобен случай аз продължавах ясно да показвам какво точно е отношението ми към нашия баща. Не желях погрешно да приема, че лигавенето на Белдаран около него и сладникавото й гласче, с което му говореше, изразяват позицията на всички околни. *Освен това* исках да подчертая своята независимост и мога да се обзаложа, че той го схвана. Вярно, поведението ми не беше за пример, но тогава аз бях едва на тринайсет и имах още много ръбове за дялкане.

Татко понасяше лошия ми характер и язвителните ми забележки със спокойствие и ме гледаше състрадателно, което ме въбесяваше още повече. Най-накрая бях принудена да прибегна до най-цветистите изрази от речника на чичо Белдин, за да подчертая своето недоволство. Не че особено обичам ругатните, но бях готова на всичко, за да предизвикам поне някаква реакция у баща си. Спокойното му безразличие дори към моята отявлена наглост ме влудяваше.

Един ден съвсем ненадейно и безцеремонно той обяви, че двете със сестра ми ще се преместим в неговата кула, за да живеем тримата заедно. В този момент моят речник чувствително загрубя.

След като баща ни напусна кулата на чичо, ние с Белдаран поговорихме известно време на нашия таен език.

— Ако този идиот си въобразява дори за миг, че ще отидем при него, го чака доста неприятна изненада — заявих аз.

— Той е наш баща, Поулгара — натърти Белдаран.

— Вината за това не е моя.

— Длъжни сме да му се подчиняваме.

— Да не си си загубила ума?

— Не, не съм — тя огледа кулата на чичо Белдин. — Най-добре е да си стегнем багажа.

— Аз никъде не отивам — казах решително.

— Твоя воля.

Думите й ме стреснаха.

— И ти се каниш да напуснеш и да ме изоставиш? — невярващо попитах аз.

— Ти *ме* изостави първа, още като откри Дървото, Поул — напомни ми тя. — Ще си събереш ли багажа или оставаш?

Това беше един от редките случаи, когато Белдаран ми напомняше кой е лидерът в нашата група. Обикновено постигаше целта си по по-деликатен начин.

Тя отиде в най-разхвърляната и претрупана част от кулата на чичо Белдин и започна да рови из дървените сандъци, които той беше струпал.

— По тона ви подразбрах, че имате някакви противоречия, а, момичета? — попита меко Белдин.

— По-скоро е временно прекратяване на взаимоотношенията — отвърнах дръзко аз.

— На твое място не бих бил толкова категоричен, Поул.

Чичо Белдин ни беше отгледал и беше наясно с йерархията в нашите взаимоотношения.

— Това е правилното решение и е добре да го последваш, Поул — каза през рамо Белдаран. — Длъжни сме да се подчиняваме на баща ни и трябва, ако не да го обичаме, то поне да го уважаваме.

— Да го *уважаваме*? Нищо не може да ме накара да уважавам този пияндур, който при това не е с всичкия си!

— Хубаво, Поул. Постъпи, както намериш за добре. Аз ще му се подчиня и няма да ти се налагам. Но нали все пак ще ми се обаждаш от време на време?

Как бих могла да отвърна на това?! Сега сигурно вече сте разбрали каква власт имаше над мен Белдаран. Тя никога не избухваше и не нарушаваше благия си и спокоен тон. Но всъщност това беше голяма заблуда. Заповедта си е заповед, независимо по какъв начин е изречена.

Втренчих се безпомощно в нея.

— Не мислиш ли, че е време да си събереш нещата, скъпа сестрице? — попита сладко тя.

Изхвъркнах като подгонена от кулата и се втурнах към Дървото да си излея пред него лошото настроение. Няколко резки и отсечени отговора накараха дори моите птици да ме изоставят.

Цялата нощ прекарах в клоните на дървото. Надявах се, че тази раздяла, която беше противоестествена за нас, ще накара сестра ми да се опомни, но тя показа, че под нейната сладка и невинна външност се крие железен характер и се премести в кулата на баща ни. След като живях ден-два в непоносима самота, аз нацупено се присъединих към тях.

Гледах да не се задържам в затъналата в безредие кула. Връщах се само, за да спя там, но рядко сядах на масата с баща ми и Белдаран. Беше лято и Дървото се превърна в мой истински дом, а птиците ми правеха компания.

Сега като се замислям, откривам странно противоречие в моя летен празник в клоните на Дървото. На първо място, разбира се, аз исках да накажа Белдаран за това, че ме предаде. Но всъщност стоях при Дървото, защото там ми харесваше. Обичах птиците, а и мама беше постоянно с мен, докато драсках нагоре-надолу из клоните, приемайки различни форми. Установих, че катериците са много подвижни и ловки. Естествено, всеки момент можех да се преобразя в коя да е птица и да хвъркна до най-високите клони, но катеренето ми доставяше по-голямо удоволствие.

Някъде в средата на лятото открих колко опасно е да приемам формата на гризач. Всички те — от мишката до най-едрите им представители — служат за храна на почти всички живи твари. Изключение правят може би единствено златните рибки. Една ясна утрин, докато подскачах от клон на клон по върха на Дървото, някакъв ястреб реши да ме изяде за закуска.

— Хич не си го и помисляй — казах му възмутено, когато взе да кръжи над мен.

Птицата се втрещи и очите ѝ се ококориха от ужас.

— Поулгара? — рече невярващо. — Това наистина ли си ти?

— Разбира се, че съм аз, глупако.

— Много се извинявам — едва изрече той, — не можах да те позная.

— Трябва да си по-внимателен. Всички живи същества обикновено попадат в капан, когато решат, че им се е отдал шанс да хванат лесна плячка.

Баща ми ме остави да си троша главата онова лято, явно защото вече му лазех по нервите. Въпреки това обаче веднъж дойде до

Дървото, явно по настояване на Белдаран, и се опита да ме разубеди да се върна у дома. Разубеденият обаче се оказа той. Аз насъсках птиците си срещу него и те го прогониха.

През следващите седмици рядко виждах баща ми и сестра ми. Всъщност аз наминавах от време на време, за да следя и за най-дребните признаци на тъга у сестра ми. Дори и да страдеше обаче, Белдаран доста умело прикриваше своите чувства.

Докато траеха моите посещения, баща ми седеше в своя ъгъл и се трудеше над нещо дребно, но аз не бях любопитна да разбера какво е. Едва през есента установих над какво е работил толкова усърдно. Една сутрин той отново пристигна под Дървото, но този път водеше и Белдаран.

— Нося ти нещо — рече.

— Не го искам — отвърнах нахално, окуражена от безопасната си позиция върху клона.

— Ще станеш за смях, ако продължаваш да се държиш така — намеси се Белдаран.

— Това е семейна черта — отвърнах.

Тогава баща ми направи нещо, което рядко си позволяваше. Както си се разполагах удобно върху клона на около шест метра над земята, изведнъж се озовах в прахта пред краката му. Дъртият вагабонтин ме беше преместил!

— Ето така вече е добре и можем да разговаряме — той протегна ръка и на дланта му блесна сребърен медальон на сребърна верижка. — Това е за теб — повтори той.

Аз с нежелание го взех.

— И за какво ми е това? — попитах.

— Трябва да го носиш.

— Защо?

— Защото Учителя нареди така. Ако ти се ще да спориш, върви при него... Просто го сложи на врата си, Поул, и престани с тези детинщини. Време е всички ние да пораснем.

Вгледах се по-внимателно в амулета и видях, че на него е изобразена сова. Изведнъж ми дойде на ум, че този крайно сполучлив подарък е всъщност от Алдур, а не от баща ми. До този момент всички украшения ми се виждаха крайно лекомислени и неуместни, но това изведнъж ми допадна. Щях да нося образа на сова — моята любима

алтернативна форма, а и на майка ми също. Част от трудността при преобразяването идваше от това да налучкаш правилната форма, а татко очевидно беше много надарен скулптор. Совата беше така съвършено направена, че изглеждаше сякаш всеки момент ще литне. Медалионът наистина щеше да ми е от полза!

Когато го провесих на врата си, с мен се случи нещо странно. По-скоро бих умряла, отколкото да си го призная, но се почувствах завършена и цяла — сякаш през всичкото време някаква част от мен е липсвала.

— Сега сме вече трима — банално изтърси Белдаран.

— Колко странно — процедих язвително. — Нима знаеш да броиш? — Неочакваното въздействие на бащиния подарък върху мен ме беше извадило от равновесие и усещах нужда да си го изкарам на някого. Който и да е той.

— Не бъди толкова груба — каза Белдаран. — Знам, че си поумна от мен, Поул, затова няма нужда да ми го натякваш постоянно. Защо най-накрая не престанеш с тези капризи и не се прибереш у дома, където ти е мястото?

Мой водещ принцип през целия ми дотогавашен живот беше да не позволявам на никого да ми диктува какво да правя. В онзи миг под Дървото Белдаран ми отвори очите. Тя можеше, а понякога си и позволяваше, да ми нарежда. Скрытата в гласа ѝ заплаха, че може да ме лиши от обичта си, ме караше тутакси да се подчиня.

Тримата се върнахме в кулата на баща ни. Той изглеждаше леко изненадан от внезапната промяна у мен. Подозирам, че и до ден днешен не си дава ясна сметка каква безпределна власт имаше Белдаран над мен.

Вероятно за да скрие своето объркване, той ми предложи недоизядените остатъци от тяхната закуска. Веднага установих, че най-могъщият магьосник в света не струва пукната пара като готвач.

— Нарочно ли докара този вкус на храната, татко? — попитах невинно. — Сигурно е така, защото едва ли някой е способен да постигне случайно толкова ужасно нещо!

— Ако не ти харесва, Поул, кухнята е ей там.

— Напротив, татко, мисля, че всичко си е както трябва — казах с насмешливо учудване. — Защо ли не съм разбрала досега как е най-

правилно да се приготвя храната. Сигурно ти се отдава така добре заради всички тези книги и свитъци, които си натрупал по масата.

Той сви рамене.

— Трябва да имам нещо за четене, докато готвя.

— Усетих, че си бил разсеян. Не би развалил такова количество храна, ако внимаваше.

После с едно замахване на ръката изпратих всички бумаги на пода.

— Отсега нататък дръж всички тези занимавки далеч от моята кухня, татко. Защото следващия път ще ги изгоря!

— *Твоята* кухня?!

— *Все някой* трябва да готви в тази къща, а ти си толкова несръчен, че по-добре да си държиш пръстите далече от печката!

Той не ми отвърна, защото беше твърде зает да си събира книгите от пода.

Така аз заех своето място в нашето чудновато семейство. Обичах да готвя, затова нямах нищо против да се въртя из кухнята, но по едно време взех да се питам не се ли самоподцених като приех мястото до гърнето над огнището. След около три седмици нещата сами се подредиха и всеки от нас имаше точно определени задължения. От време на време мърморех, колкото да поддържам формата си, но като цяло бях доволна от живота там.

Имаше *нещо* обаче, което наистина не ми харесваше. Открих, че не мога да разкопчая медальона, който баща ми ми подари, но вече имах опит с отключването на всякакъв род механизми. Беше въпрос на време да се справя и с този. Оказа се обаче, че е доста сложен. Не вярвах баща ми да го е измислил сам. Той беше изработил украшението по поръка на Алдур, но само истински бог би могъл да изобрети заключалка, която съществува в две времеви измерения.

Сезоните се редуваха по строго определения си ред.

След като бяхме поживели заедно една година, отношенията между тримата улегнаха дотам, че баща ми си позволи да покани своите братя на вечеря. Много ясно си спомням онази вечер, защото тя ми откри нещо, което още не бях подготвена да приема. До този момент живеех с убеждението, че чичовците ми притежават здрав разум. Оказа се обаче, че те гледат на моя компрометиран баща като на някакво божество. Бях точно наред приготвленията за една

разточителна вечеря, когато осъзнах до каква степен му се подчиняват те. Вече съм забравила за какво точно говореха — или за Ктучик, или за Зедар, но чичо Белдин все повтаряше: „Какво мислиш *ти*, Белгарат? Ти си първият ученик, все пак, познаваш Учителя най-добре.“

Баща ми изръмжа сърдито:

— А ако се окаже, че греша, ще струпате всичко на моята глава, нали?

— Разбира се — ухили му се Белдин. — Това е една от радостите на подчинените, нали така?

— Мразя те — отвърна баща ми.

— Не, ти не ме мразиш, Белгарат — отговори Белдин и усмивката му стана даже още по-широка. — Казваш го само, за да ми доставиш удоволствие.

Вече престанах да броя колко пъти съм присъствала, когато двамата си разменят подобни остроти. Кой знае защо им се струваше, че са страшно забавни.

На следващата сутрин отидох при Дървото, за да премисля отново странното поведение на чичовците си. Явно баща ми беше направил нещо много впечатляващо в далечното минало. Меко казано, моето отношение към него беше твърде неодобрително. В моите очи той беше мързелив, донякъде глупав, при това човек, на когото изобщо не може да се разчита. Смътно взех да усещам, че в действителност баща ми е много сложна личност. От една страна е лъжец, крадец, развратник и пияница. От друга обаче, той е първият ученик на Алдур и най-вероятно може да спре пътя на слънцето по неговата орбита, стига да пожелае. До този момент, подтиквана от ревността си, умишлено виждах само неговите отрицателни страни. Сега обаче трябваше да приема и другото му лице. Бях дълбоко потисната от рухването на илюзиите ми за него.

Щом се прибрах вкъщи, започнах да го изучавам внимателно, надявайки се да открия някакви доказателства за неговата двойственост. А ако трябва да съм откровена — по-скоро се надявах да не открия такива доказателства. Всеки път, когато някой се разделя с предразсъдъците си, това е много болезнен процес. Единственото, което видях обаче, беше един доста занемарен стар човек, погълнат от някакъв пергаментов свитък.

— Не прави така, Поулгара — каза той и дори не си направи труда да вдигне очи от листа.

— Какво да не правя?

— Да ме гледаш така втренчено.

— Откъде разбра, че те гледам?

— Усещам го. А сега престани!

Това окончателно разклати представата ми за него. Явно Белдин и близнаците имаха право. Съществуваше някаква загадка около баща ми. Реших, че е най-добре да поговоря с мама.

„Той е вълк, Поул — каза тя, — а вълците обичат да си играят. Ти приемаш живота твърде насериозно и неговото безотговорно според теб поведение те дразни. Но знай, че може да бъде много сериозен, когато се наложи. Щом не е необходимо обаче, той си играе. Такъв е вълчийт закон.“

„Но той се унижава като се държи така глупаво.“

„Ами ти не се ли самоунижаваш като се държиш, глупаво? Прекалено си трезвомислеца, Поул. Научи се да се смееш и да се забавляваш понякога.“

„Животът е сериозно нещо, мамо.“

„Знам, но може да носи и радост. Научи се да извличаш удоволствие от него — баща ти ще ти покаже как, Поулгара. Ще имаш колкото искаш време, за да се наплачеш, но трябва и да се усмихваш понякога.“

Толерантността на майка ми окончателно ме обърка. Наблюденията ѝ върху моя характер ме разтревожиха не на шега.

През вековете натрупах много опит при взаимоотношенията си с младежите. Открих, че тези непохватни полудеца се вземат много насериозно. Нещо повече — външният вид е много важен за тях. Това е част от театралниченето и превземките им, предполагам. По мое време аз не правех изключение от общото правило. Толкова бързах да порасна, че не ми оставаше време да спра и да се порадвам на живота.

Сезоните продължаваха неизменния си ход. Майка ми се видя принудена най-накрая да ме смъмри и ме принуди да смекча вътрешния си антагонизъм към моя баща. Въпреки това поведението ми си остана същото. Не исках старият глупак да си въобрази, че съм се размекнала.

Когато двете със сестра ми навършихме шестнайсет, Учителя се свърза с баща ни и му даде някои специални нареждания. Една от двете — или Белдаран, или аз — трябваше да стане съпруга на Желязната хватка и следователно Риванска кралица. Баща ми удивително благоразумно запази тази информация за себе си. Макар и да нямах никакво желание да се омъжвам, мисълта за някакъв род състезание можеше да ме амбицира и да извърша куп глупости.

Баща ми откровено си призна, че много силно е желаел да се отърве от мен по този хитър начин и да ме натресе на бедните риванци. Но Предопределението — или Съдбата, ако щете — което ръководи всички нас, предотврати това. Белдаран беше обречена да се омъжи за Желязната хватка още откакто се роди.

Аз обаче побързах да се възпротивя на подобно разпределение. Не е ли абсурдно това?! Бях въввлечена в състезание, чиято награда изобщо не желяех, но когато го изгубих, усетих жилото на разочарованието да се забива дълбоко в мен. Престанах да говоря на баща ми няколко седмици и се държах отвратително с Белдаран.

Анрак слезе в Долината, за да ни отведе. С изключение на няколко случайни улгоси и неколцина вестители от крал Алгар, това беше първият чужденец, когото срещях и със сигурност единственият, който прояви внимание към мен. Всъщност аз много го харесах. Естествено, той ми предложи да се оженим, а всяка девойка пази специално място в сърцето си за онзи, който първи ѝ е предложил брак. Анрак беше алорн и притежаваше всички черти, които този произход влече със себе си. Беше едър, плещест, с брада и притежаваше простодушно чувство за хумор, което особено ми се понарави. *Не ми хареса* обаче, че постоянно смърдеше на бира.

Когато той пристигна, аз отново се цупех за нещо под Дървото. Птиците ме предупредиха, че приближава, затова не се изненадах, когато пристъпи под сянката на Дървото.

— Здравей — извика той.

Погледнах надолу към него.

— Какво искаш? — Не беше най-любезното посрещане от моя страна.

— Аз съм Анрак, братовчед на Рива, и дойдох да придружа сестра ти до Острова, където ще се омъжи за него.

Това тук такси го причисли към вражеския лагер.

— Махай се — казах грубо.

— Най-напред искам да те питам нещо.

— Какво?

— Ами, как да го кажа... Аз съм братовчед на Рива и обикновено правим всичко заедно. Напихме се заедно за първи път, бяхме заедно и при първото посещение в бардака. Даже по едно и също време убихме човек за първи път. Както виждаш, много сме близки с него.

— Е, и?

— Рива ще се ожени за сестра ти. Мислех си, че няма да е зле и аз да вдигна сватба по същото време. Какво ще кажеш?

— Да не би да ми предлагаш женитба?

— Мисля, че вече го споменах. Сега за първи път предлагам брак на някоя девойка и не съм много умел в тези неща. Та какво мислиш по въпроса?

— Мисля, че чавка ти е изпила ума. Та ние даже не се познаваме!

— Ще имаме достатъчно време да се опознаем след сватбата. Да или не?

Не бихте могли да вържете кусур на Анрак за неговата откровеност. Той беше от хората, които поставят въпроса ребром. Аз се изсмях насреща му, а това сякаш малко го засегна.

— Какво му е смешното? — попита нацупено той.

— Ти си смешен. Да не си въобразяваш, че бих се омъжила за някой абсолютно непознат човек? При това с вид на плъх, който се крие из храстите.

— Това пък откъде го измисли?

— Ами цялото ти лице е обрасло в космалаци.

— Това е брадата ми. Всички алорни носят бради.

— Сигурно алорните още не са изобретили бръснача. Я ми кажи, Анрак, твоите хора поне успяха ли да измислят колелото? А случайно да сте открили огъня?

— Няма нужда да ме обиждаш. Само кажи да или не.

— Е, добре — *не!* Достатъчно ясна ли бях? — Но като поразмислих, реших да смекча тона. — Разговорът ни е лишен от здрав разум — казах му. — Аз не те познавам, пък и не ми харесваш. Братовчед ти също не го познавам, но и той не ми се нрави. Изобщо не мога да понасям цялата ви смрадлива раса. Всички нещастия в моя живот са причинени от алорни. *Наистина* ли си въобразяваш, че бих

се омъжила за някой от вас? Най-добре се махай, колкото се може по-скоро, Анрак, иначе ще те превърна в жабок.

— Излишно е да се държиш толкова отвратително. Мисля, че нямаш причина да се гордееш със себе си.

Няма да повтарям как точно му отговорих тогава, защото тази книга може да попадне в ръцете на деца, но Анрак изглеждаше явно впечатлен от това колко цветиста може да бъде речта ми.

— Хубаво — успя да пророни накрая, — щом така мислиш, май няма нужда повече да те убеждавам. — После сърдито се фръцна и се втурна към Долината, мърморейки си нещо под носа.

Горкият Анрак. Чувствах надигащото се в мен недоволство, че някакъв непознат алорн ще ми отнеме сестрата, затова той имаше привилегията да изпита на гърба си силата на моя гняв.

Хич няхах намерение да ходя до Острова на бурите, за да присъствам на тази противна церемония. Щом Белдаран беше решила да се омъжва за алорнския касапин, то нека го прави без моята благословия или присъствие. Когато обаче всичко беше готово за пътуването, сестра ми дойде при Дървото и ме „убеди“ да променя решението си. Най-напред започна да ми говори на нашия таен близначески език, който почти бях забравила. В него имаше много фини и рафинирани нюанси, изобретени предимно от Белдаран, недоловими дори за най-начетения лингвист, които подчертаваха нейната водеща роля в двойката ни. Белдаран беше свикнала да дава заповеди, а аз — да им се подчинявам. Тя успя да ме разплаче само за пет минути, а след десет вече изпитвах непоносимо страдание.

— Престани! — извиках най-накрая, неспособна да понеса дори миг повече скритата заплаха за прекратяване на нашите отношения.

— Значи идваш с мен? — попита тя, внезапно преминавайки на обикновен език.

— Да! Да! Да! Но, в името на боговете, прекрати това мъчение!

— Така се радвам, че промени решението си, Поул — каза сестра ми, прегръщайки ме топло. А след това се извини за всичко, което ми е причинила. Пък и защо да не го направи, нали беше постигнала своето. Сега можеше да си позволи да бъде мила и любезна.

Когато се върнахме в кулата на татко, аз установих, че тя вече беше събрала и моя багаж. През цялото време е знаела как точно ще приключи тази история.

Потеглихме на следващата сутрин. Едва след няколко седмици стигнахме Мурос, защото вървахме пеша. И двете с Белдаран не се чувствахме никак уютно там, защото не бяхме привикнали с толкова много хора около себе си.

Анрак ни остави в Мурос и тръгна напред да предупреди Рива, че идваме. Ние четиримата — татко, чичо Белдин, Белдаран и аз — наехме карета и така стигнахме до Камаар. Ако трябва да съм точна, през повечето време аз ходех пеша. Късокраките понита, които теглеха колата, не бяха никак бързи, а колелетата сякаш нарочно улучваха и най-дребните камъчета по пътя. Возенето с кола не беше никакво удоволствие до момента, в който някакъв схватлив човек не се досети да ѝ сложи пружини.

Камаар беше по-пренаселен дори от Мурос. Наехме стаи в един сендарски хан и зачакахме пристигането на Рива. За мен беше доста смущаващо всеки път, щом погледна през прозореца, да виждам само къщи. Сендарите явно изпитват погнуса от откритите пространства. Те постоянно се стремят да „цивилизоват“ всичко около себе си.

Ханджийката, охранена и майчински настроена женичка, пък беше решила да цивилизова мен самата. Постоянно ме съветваше да използвам банята и деликатно намекна, че не мириша особено приятно. Оставих всичко да мине покрай ушите ми, без да му обърна особено внимание. „Това е загуба на време — отвърнах ѝ. — Рано или късно пак ще се измърся. Но обещавам следващия път като завали дъжд, да изляза навън. Така ще премахна лошия мирис и повечето от мръсотията.“

Тя продължи да упорства и ми предложи гребен и четка, за да се среща. Отказах да направя и това. Не бих искала алорнът, който отмъкна сестра ми, да помисли, че съм се подложила на всички тези мъчения, само и само да изглеждам прилично пред *него*.

Неуморната и досадна ханджийка стигна дотам, та ми предложи да отидем при нейния шивач.

— Какво им е на дрехите ми? — попитах свадливо.

— Различните случаи изискват различно облекло — отвърна тя.

— Глупости — рекох. — Ще облека нова риза, когато тая на мен се изпокъса съвсем.

Най-накрая тя се предаде. Сигурно се убеди, че съм непоправима дивачка, една от тези нещастници, които никога няма да оценят

предимствата на цивилизацията.

Най-после Анрак доведе Рива. Признавам, че физически беше изключително внушителен. Не бях виждала друг — с изключение на мъжете от нашето семейство — толкова висок човек. Беше със сини очи и черна брада и аз го намразих от пръв поглед. Той измърмори някакво кратко приветствие към моя баща, а после седна и зяпна Белдаран. Тя му отвърна със същия прям поглед.

Това беше най-мъчителният следобед в целия ми дотогавашен живот. Таях надежда, че Рива ще прилича на братовчед си Анрак и ще изтърси нещо, което би обидило сестра ми. Но единственото, което направи той, беше да гледа с нямо обожание Белдаран. А и тя никак не облекчаваше моето страдание и му отвърщаше със същата преданост в погледа.

За мен оставаше ролята на далечен роднина.

Стана ми ясно, че вече съм загубила сестра си. Осъзнах, че раздялата между нас двете с Белдаран, започнала още преди да се родим, сега е окончателно завършена. Искаше ми се да умра. С падането на вечерта изгубих и последната си надежда и усетих как жарки сълзи започнаха да се стичат по лицето ми. За моя голяма изненада баща ми ме избави от тази мъка. Той се приближи и взе ръката ми.

— Хайде да се поразходим, Поул — предложи внимателно той. Въпреки непреодолимото ми страдание неговото съчувствие успя да ме разтърси. Той беше последният човек на света, от когото очаквах подобна постъпка. Баща ми наистина *успява* да ме изненада понякога.

Той ме изведе от стаята и аз успях да забележа, че Белдаран дори не отклони поглед от очите на Рива, докато излизахме. Това беше последният и смъртоносен удар за мен.

Татко ме придружи до голямата зала в хана и ме отведе към най-отдалечения балкон, затваряйки плътно вратата след нас. С все сили се опитвах да овладеея своето отчаяние от загубата.

— Е, добре — казах сухо, — предполагам, че така и трябва да бъде.

Баща ми взе да говори някакви баналности относно Съдбата, но аз изобщо не го слушах. Бях загубила сестра си! Накрая обвих с ръце врата му, зарових лице в гърдите му и се разплаках неудържимо. Мина доста време, докато изцедих и последната сълза от себе си. Едва тогава

успях да дойда отново на себе си. Заклех се, че *никога* няма да позволя на Рива или на сестра ми да разберат колко страдам. Нещо повече — реших по всякакъв начин да демонстрирам, че изобщо не ме е грижа. Започнах да разпитвам баща си за неща, които дотогава изобщо не ме интересуваха — бани, шивачи, гребени и други подобни. Щеше да види тя! Щом ми беше причинила болка, исках да съм сигурна, че тя ще страда не по-малко от мен!

Банята ме измъчи не на шега. За мен всичко, което се случваше, беше като собственото ми погребение, затова исках смъртта да ме заvari във възможно най-добър вид. Изгризаните ми до кръв нокти най-напред ми се видяха непоправимо грозни, но после се сетих за нашата дарба. Съсредоточих се върху тях, а после изрекох: „Пораснете!“ Проблемът беше решен само за миг.

Прекарах в банята приятно отпусната близо час. Целта ми беше водата да погълне цялата мръсотия, натрупана по мен, но с голяма изненада установих, че къпането може да носи и радост. После се измъкнах от подобната на буре дървена вана, изтрих се с мека кърпа, навлякох халат и се заех с косата си.

Никак не беше лесно. Косата ми не беше вчесвана от падането на последния дъжд в долината. Така се беше объркала и заплела, че едва не се отказах от прическата. Костваше ми много усилия и скубание, но най-накрая постигнах целта си и прекарах гребена през нея без нито едно запъване.

През нощта почти не можах да мигна и станах много рано, за да продължа с приготовленията си. Седнах пред огледалото от полирана мед и се загледах критично в своето отражение. С изненада открих, че не съм чак толкова грозна, колкото винаги съм мислела. Дори напротив — бях доста хубава.

„Само не ми казвай, че това те учудва, Поул — дочух гласа на майка си. — Нали не си мислила, че мога да родя грозно момиче.“

„През цялото време бях убедена, че съм отвратителна, майко.“

„И си грешила. Не се престаравай с косата си. Белият кичур е достатъчен, за да изглеждаш красива.“

Синята рокля, която ми бе купил татко, беше много красива. Облякох я и отново се погледнах в огледалото. Това, което видях там, леко ме смути. Не можеше да има и най-малко съмнение, че бях истинска жена. До този момент не бях обръщала никакво внимание на

доказателствата за моята женственост, но това вече беше невъзможно. Роклята правеше принадлежността ми към нежния пол повече от очевидна.

Обувките обаче ми създадоха истинска грижа. Те бяха с остри носове и не много високи токчета, но убиваха непоносимо краката ми. Никога дотогава не бях носила обувки, но стиснах зъби и ги изтърпях.

Колкото повече се вирах в огледалото, толкова повече харесвах образа срещу себе си. Чувствах се като гъсеница, която в един миг се е превърнала в пеперуда. Все още ненавиждах Рива, но омразата ми се беше смекчила малко. Той едва ли подозираше това, но *неговото* пристигане в Камаар ми беше помогнало да се видя такава, каквато *в действителност* бях.

Аз бях хубава! Аз бях дори нещо повече от хубава!

„Ама че чудна работа!“ — промърморих на себе си.

Победата ми беше пълна и окончателна, когато онази сутрин с престорена скромност — бях репетирала това изражение няколко часа — влязох в стаята при останалите от малобройната ни група. Малко или много бях убедена каква ще е реакцията на Рива и Анрак. Колкото и да нямах опит с мъжете, все пак бях наясно как ще приемат промяната в моята външност. Лицето, чието изражение дебнех, беше това на Белдаран. Надявах се да зърна на него поне бегла следа от завист, но явно е трябвало да съм по-прозорлива. Видът ѝ стана доста лукав, а когато проговори, беше на нашия таен език. Това, което имаше да ми каже, беше твърде лично. „Е, най-накрая“, рече тя, а после ме прегърна горещо.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Признавам, бях малко разочарована, че сестра ми не позеленя от завист, но нито един триумф не е пълен, нали така? Затова пък Анрак се натъжи и покрусено въздъхна. Той обясни на Рива колко горчиво съжалява, че не е успял да изглади дрехите си.

Печалният му вид малко просветли мрачното ми настроение и ми разкри нови и неочаквани перспективи. Нали ще се съгласите, че да си обожаван от околните е доста приятен начин за прекарване на времето. Анрак и неговият братовчед тутакси започнаха да се обръщат към мен с „лейди Поулгара“ и това галеше слуха ми.

По обед слязохме до пристанището, за да отплуваме с кораба на Рива. Двете с Белдаран никога досега не бяхме виждали море и се чувствахме малко неспокойни преди предстоящото пътуване. Времето беше прекрасно, но въпреки това навсякъде се виждаха прииждащи вълни. Не зная какво съм очаквала, но повърхността на всички езерца в Долината беше винаги гладка, затова не бях подготвена за тези люлеещи се води. Освен това морето миришеше много особено. Моят нюх е доста остър и само по миризмата мога да разпозная в кое пристанище по света се намирам. Предполагам, че е част от човешката природа да се освобождаваме по най-лесния начин от боклуците си. Но винаги ме е изненадвало колко несъобразителни са хората, когато изхвърлят мръсотията си в морето. Тя се завръща отново при тях с всеки следващ прилив.

Корабът ми се видя огромен, но за сметка на това каютите под палубата бяха тесни и неудобни. Всичко вътре беше покрито с някакво черно и мазно вещество.

— Какво е това лепкаво нещо по стените? — попитах чичо Белдин.

— Катран — отвърна с безразличие той. — Не пропуска водата да проникне през дъските.

Това ме разтревожи не на шега.

— Корабът е направен от дърво — рекох. — Нали то може да плува?

— Само ако е здраво изработен, Поул. Водата се стреми да запълни всичко и не може да търпи празно пространство, затова се промъква и през най-малката дупка или цепнатинка. Освен това катранът предпазва дървото от загниване.

— Въпреки това не ми харесва.

— Обзалагам се, че твоето отношение дълбоко го е наскърбило.

— Ти май винаги държиш да си страшно остроумен, а, чичо?

— Приеми го като мой недостатък, ако това те успокоява — ухили се той.

Двете с Белдаран побързахме да се върнем на палубата веднага след като оставихме нещата си в тясната каюта. Моряците на Рива подготвиха кораба за отплаване. Бяха яки брадати мъжаги, повечето от тях разсъблечени до кръста. Толкова много гола плът ме караше да се чувствам леко неспокойна.

Корабът се запромъква бавно през препълненото пристанище и се отправя в открито море.

Бях очарована!

Корабът и морето се сляха в едно и от това се роди прекрасна мелодия — музиката на пукащите под напора на водата дървени стени, скрибуцащите въжета и плющенето на платната. Ние се носехме по гребените на позлатените от слънцето вълни, а в ушите ни звучеше песента на морето.

— Вече не виждам земя! — неспокойно извика Белдаран, взирайки се през кърмата.

— Не би и трябвало, любима — нежно ѝ каза Рива. — Никога няма да стигнем до дома, ако се придържаме към бреговете на Сендария.

Залезът беше невъобразимо красив, а когато изгря луната, тя образува светеща пътека по проблясващата повърхност на нощното море. Смаяна от красотата, която ме заобикаляше, аз седнах удобно върху едно буре, кръстосах ръце върху парапета, опрях брадичката си отгоре и се опитах да попия колкото се може повече от аромата на морето. В бляновете си често се връщам към онази нощ и усещам как морето ме полюлява в прегръдките си. Моето детство мина бурно и неспокойно, изпълнено с гняв и болка, белязано от чувството на унижение заради собствената ми непригодност. Морето сякаш с един замах изтри всичките ми грижи чрез своето безпределно спокойствие и

ведрина. Имаше ли изобщо значение, че едно малко момиченце с обелени колена все се цупи, защото светът не се прекланя всеки път, когато то запристъпя през него? Морето явно никак не се вълнуваше от това, а колкото повече време минаваше, толкова по-малко се тревожех от този факт и аз самата.

Зората предвести идването си с бледа светлина точно над хоризонта. Светът изведнъж се изпълни със сребристо сияние и тъмната вода заприлича на течен метал. Когато порумениялото от морската мараня слънце се изкачи на източния небосклон, видът му ме изпълни с непознато дотогава изумление.

Но морето все още не беше разкрило пред мен всички свои чудеса. То приличаше на втечнено стъкло, ала после изведнъж нещо огромно се надигна отвътре, без дори да накърни повърхността му. Вълнението не причини ни най-малък плясък на вълни, нито разпени водата. Беше твърде величествено за подобни детски закачки. Изведнъж почувствах някакъв мистичен ужас. В древните митове на алорните се разказва за най-различни морски чудовища, а Белтира и Белкира ни забавляваха с тях, още докато двете с Белдаран бяхме съвсем малки. Никой от хората, живеещи близо до морето, няма да пропусне да ви наплаши с някоя ужасяваща случка за страшилищата, които обитават дълбините.

— Какво е това? — попитах сънливия моряк, който тъкмо се качваше към палубата, и посочих развълнуваната вода.

Той хвърли поглед през парапета.

— А, онова ли? — рече небрежно. — Това са китове, милейди.

— Китове?

— Големи риби, милейди. — Той отново погледна към водата. — По това време на годината се събират на цели стада. Предполагам, че отдолу има още много от тях.

— Затова ли водата се надига така?

— Не, милейди. Един-единствен кит може да развълнува морето по този начин.

Бях готова да се обзаложа, че преувеличава, но точно в този момент от водата се надигна нещо толкова огромно и тъмно, сякаш се образуваше планина! Не вярвах на очите си. Нито едно живо същество не беше толкова голямо!

С невероятен плясък то се върна отново във водата, разплисквайки я във всички посоки, разцепи повърхността с един удар на могъщата си опашка и изчезна. После подскочи отново, и пак, и пак. Представете ли си, то си играеше!

После надойдоха и другите. Китовете разбушуваха морето, подскачайки и играейки под утринното слънце като група израснали прекалено бързо деца, лудуващи на двора. При това те се смееха! Гласовете им бяха тънки и пронизителни, но не пискливи. В тях имаше дълбочина и се усещаше някакъв копнеж. Един от тях — мисля, че беше първият, който видяхме — се извърна така, че да може да ме погледне с огромното си око. Кожата около него беше набръчкана, сякаш животното беше много, много старо, а в зеницата му се четеше дълбока мъдрост. Китът ми намигна и изчезна в дълбините.

Колкото и дълго да живея, никога няма да забравя тази странна среща. По някакъв неуловим и непонятен начин тя определи моето разбиране за света и за всичко, което се крие под повърхността на обикновения живот. Цялото ужасно пътуване от Долината дотук си струваше само заради тази среща. Дори повече.

След още два дни стигнахме Рива. Аз вече бях запленена за цял живот от морето и от невероятните същества, които то отглеждаше, както майката се грижи за своите деца.

Островът на бурите беше пусто и негостоприемно място, издигащо се над вечно бушуващо море. Когато зърнахме града между два талаза, които разтърсваха кораба от мачтата до кила, той изглеждаше също толкова неприветлив, колкото беше и скалата под него. Издигаше се стъпаловидно от пристанището нагоре на тесни тераси. Къщите бяха надвиснали над пропастта, нанизани плътно една до друга по ръба. Стените към морето бяха дебели и без прозорци, укрепени от назъбени парапети и бойни кули, които водеха към Цитаделата. Тя се извисяваше над целия град. Ако ще всички раси заедно да се нахвърлят срещу Рива, ще приличат на вълните, които се разбиват в непристъпните скали. Черекската флота, която патрулираше близо до брега, допълнително спомагаше за непревземаемостта на крепостта. Всичко това би могло да охлади желанието на която и да е раса да воюва срещу Рива. Торак е луд, но не *чак* толкова.

Онази сутрин двете с Белдаран положихме специални грижи за външния си вид, за да изглеждаме представителни. Белдаран щеше да

стане Риванска кралица и искаше да направи добро впечатление на бъдещите си поданици. Аз *нямаше* да ставам кралица и моята амбиция беше насочена към една определена част от тукашното население. Реших да съсредоточа усилията си към всички млади мъже и да ги поразтърся малко. Колко вълнуващо е да те обожават всички наоколо! Леко разтревоженото изражение на баща ми още повече повиши моя боен дух.

„Хич не си го и помисляй, Поулгара — предупреди ме гласът на майка. — Това, което виждаш по всички тези глупави и суетни мъжки лица, не е любов. Младите мъжкар, от който и вид да са те, имат желания, които не могат да контролират. В техните очи ти не си личност, а обект за завоевание. Нали не искаш да те смятат за обикновен предмет?“

Перспективата да се причисля към неодушевените предмети леко помрачи радостта ми от мига.

Обикновено риванците носят дрехи в сив цвят. Останалите западни раси ги наричат „сиводрехите“. Младежите обаче не се съобразяват много с традициите. Изначалният бунт на младите явно беше причина за най-невероятните кройки и цветове в облеклото им. Колкото по-нелепа е някоя мода, толкова по-сляпо я следват всички младежи. Тълпата юноши край кея ми заприлича на цветна градина, засадена от някой напълно лишен от вкус градинар. Мяркаха се мъжки жакети в такива разцветки и нюанси, за които дори не можех да намеря подходящо име. Някои от елеците преливаха във всички цветове на дъгата, а крещящите им багри изобщо не подхождаха една с друга. Всеки от моите бъдещи обожатели обаче беше убеден, че неговата дреха е толкова великолепна, та никое момиче със здрав разум не би й устояло.

Напуши ме неудържим смях. Загрижеността на баща ми за моята заплашена от неприятелски атаки девственост беше абсолютно неоснователна! За нищо на света не бих се отдала на някой младок, чийто вид може единствено да ме разсмее до сълзи.

Когато моряците закотвиха кораба и събраха въжетата, ние стъпихме на твърда земя и поехме нагоре по безчислените стълби към риванската Цитадела. Оказа се, че стъпаловидните стени, защитаващи града от нападателите, са в същото време и част от домовете на неговите обитатели. Отвън къщите изглеждаха сурови и неприветливи,

но скоро открих, че вътрешността им е изключително красива. По много неща те приличат на самите риванци. Улиците на града бяха тесни и еднообразно прави. Подозирах, че Рива плътно се е придържал към съветите на Белар, докато са строели града. Всичко в селището беше съобразено с целите на отбраната.

Най-отгоре стълбите завършваха с гола площадка, оградена с масивна стена. Големината на грубо обработените камъни, от които беше направен зида, ме потресе. Мащабите на непосилния физически труд, който явно е погълнало това строителство, бяха смайващи.

Ние преминахме през обкована с железни гвоздеи тежка врата и влязохме в бъдещия дом на сестра ми. Той имаше потискащо мрачен вид. Повървахме доста из тъмните коридори, преди да стигнем нашите покои. Двете със сестра ми бяхме временно настанени в няколко доста приятни стаи. Казвам временно, защото Белдаран съвсем скоро щеше да се премести в кралските покои.

— Забавляваш се, нали, Поул? — попита сестра ми щом останахме насаме. Тя говореше на тайния ни език и гласът ѝ звучеше малко тъжно.

— Не разбирам за какво говориш — отвърнах.

— Сега, когато реши да станеш красива, всеки срещнат младеж се захласва по теб и започва да ти се умилка.

— Ти винаги си била красива, Белдаран — припомних ѝ аз.

Тя леко въздъхна:

— Знам, но никога не съм имала възможността да се възползвам от това. Не познавам чувството на превъзходство, когато всички наоколо са онемели от възхищение.

— Наистина е много приятно — разсмях се аз. — Всички изглеждат толкова глупаво! Но ако ти липсва преклонение, вземи си някакво домашно животинче.

Тя също се разсмя.

— Чудя се дали всички млади мъже са толкова глупави, колкото са риванците. Тръпки ме побиват при мисълта, че ще бъда кралица на идиоти.

— Мама твърди, че това се отнася почти без изключение за всяка точка на света — казах — и не се среща само при хората. Вълците и зайците се държат по същия начин. Боговете са измислили този

порядък, предполагам, затова винаги наоколо ще има тълпи от предани обожатели.

— Това звучи доста потискащо, Поул. Излиза, че единствената причина, поради която съм тук, е да народя бебета.

— Моля да ме извиниш, но сега смятам да разбия няколко сърца.

Недалеч от центъра на Цитаделата имаше голяма зала, където членовете на риванския двор се събираха за забавления и игри. Тронната зала се отваряше само при официални случаи. За разлика от шумната тронна зала във Вал Алорн, където череките смесваха работата и удоволствията, в Рива имаше отделни помещения за тези занимания. Вратата на помещението беше отворена и аз надзърнах вътре, за да огледам каква е конкуренцията ми.

Почти всички ривански момичета бяха руси, каквито са и повечето алорни. Тукатси осъзнах своето предимство. Черната ми коса начаса щеше да ме отличи сред тези светли глави, които приличаха на житна нива.

Младежите в залата се занимаваха с всичко, присъщо на възрастта им — флиртуваха, перчеха се или разбутваха съперниците си около някоя дама, все неща от този род. Зачаках търпеливо подходящия момент, когато някое временно затишие щеше да уталожи за малко неспирното жужене. Бях сигурна, че рано или късно той ще настъпи. И *тогава* аз величествено ще пристъпя през прага. Първата поява е от особено значение при *такива* обстоятелства.

Най-накрая ми омръзна да чакам. „Майко, накарай ги да млъкнат“, помолих настойчиво невидимата сила, която владееше ума ми още преди да се родя. „О, скъпа“ — въздъхна мама. И в същия миг над пъстрото натруфено множество се възцари тишина.

Сякаш ми се причу звук от фанфари при моето влизане, но може и само така да ми се е сторило. Аз внимателно пристъпих през вратата и зачаках всички да ме забележат. Синята ми официална рокля беше много красива, така че нямаше как да не привлече вниманието им. Предполагам, че мама или пък Алдур са се поддали на моя замисъл. На отсрещната стена имаше голям прозорец и само миг след като се появих на прага, слънцето проби облаците, които постоянно покриват небето над Острова. Лъчите му проникнаха в залата и ме огряха от глава до пети. Това беше дори по-впечатляващо от фанфарен звук! Стоях царствено, обградена с ореол от слънчева светлина,

позволявайки благосклонно на всички присъстващи да се насладят на моето великолепие.

Всемогъщи богове, това беше възхитително!

(Признавам, всичко беше суетно и доста глупаво, но какво от това. Бях млада!)

В най-отдалечения край на залата имаше малка група музиканти — трудно бих могла да ги нарека оркестър — и те подхванаха някаква мелодия, щом влязох вътре. Както и се надявах да стане, повечето младежи се насочиха към мен. Всеки от тях усилено търсеше в ума си някоя остроумна забележка, с която се надяваше още в самото начало да привлече вниманието ми. Не можете да си представите колко престорени и безсъдържателни бяха някои от тези първи фрази! След като през следващия четвърт час сравняваха очите ми с пролетно небе, аз установих, че художествената словесност не е особено разпространена сред младите мъже. Почувствах как буйните води на баналността ме повличат неудържимо. Издържах стоически сравненията с летен ден, със звездна нощ, даже с високи тъмни върхове, покрити със сняг — доста явен намек за белия кичур в косата ми. Младежите кръжаха около мен като ято врабци, а всеки от тях се опитваше да избути с лакът своите съперници. Всичко това доста вкисна настроението на риванските девици.

Един русокос младеж с твърде приятен вид, облечен в зелен жакет, си проби път в тълпата от обожатели и се поклони твърде наперено.

— О — рече той, — предполагам, че имам честта да съм пред лейди Поулгара?

Това направо си беше оригинален начин за запознанство! После той се ухили нелепо насреща ми:

— Ужасно, нали? Имам предвид всички тези празни разговори. Колко ценни часове може да загуби човек, разговаряйки за времето!

Това тутакси предизвика няколко мрачни погледа в негова посока, а моите ухажори започнаха трескаво да прехвърлят в ума си казаното от тях досега.

— Убеден съм, че двамата с вас можем да открием по-интересна тема за разговор — продължи ласкателно той, — например политика, теология, последните модни тенденции, ако щете.

Явно му сечеше пипето.

— За всичко ще му дойде времето — парирах го аз. — Как ви е името?

Той се плесна по челото с престорено огорчение.

— Колко *глупаво* от моя страна — каза. — Как може да съм толкова разсеян! — Той театрално въздъхна. — Боя се, че това е мой вроден недостатък. Понякога наистина ми е нужен някой, който да следи какво правя. — После ме погледна с лукавство. — Ще се съгласите ли да заемете този пост? — предложи игриво.

— Все още не съм чула вашето име — напомних му, пропускайки покрай ушите си неговото предложение.

— О, лейди Поулгара, не бива да ме оставяте да се отклонявам от въпроса — смърми ме нежно той. — И докато не съм забравил отново, аз съм Кеймиън — бъдещ барон, щом моите бездетни чичовци умрат. Та докъде бяхме стигнали?

Признавам си, той ми се понрави. Начинът, по който се запозна с мен, беше наистина остроумен и оригинален, а държането му на малко момченце беше направо очарователно. В този момент си дадох сметка, че флиртуването крие много повече предизвикателства, отколкото предполагах. Не *всичките* ми обожатели бяха с жълто около устата. Някои от тях имаха остър ум! Този факт доста ме ободри. Много е досадно да виждаш около себе си само провесени в захлас езици и послушно размахани опашки. С изненада установих, че ме обзе леко разочарование, когато тълпата обожатели избута Кеймиън настрана. Баналностите ме погълнаха с нова сила, но по някаква неведома причина всеки избягваше да зачеква темата за времето.

Риванските моми ставаха все по-кисели и нервни. Единствено за да успокоя нажежената атмосфера, аз им хвърлих няколко разсеяни царствени усмивки. Младежите бяха очаровани от тях, девойките — не.

Целият следобед продължи по този многообещаващ начин. Най-накрая музикантите — повечето от тях свиреха на лютни — подхванаха някакъв танц. Един слаб и източен младеж с меланхолично изражение, облечен целият в черно, се доближи до мен.

— Ще благоволите ли да танцувате, лейди Поулгара — попита той със сърцераздирателен тон, а после се поклони. — Позволете ми да се представя — аз съм Мерот Поета. Бих могъл да съчиня сонет във ваша чест, докато танцуваме.

— Съжалявам, лорд Мерот — отвърнах, — но досега съм живяла доста усамотено и не знаей да танцувам.

Това, разбира се, не беше истина. Двете с Белдаран открихме радостта от танците, още докато бяхме деца. Подозирах обаче, че ритъмът на песента на чучулигата ще се окаже твърде сложен за този самозван поет. Мерот очевидно беше позьор като повечето от останалите присъстващи. Той обаче си въобразяваше, че внимателно оформената му черна брадичка и трагическият израз на лицето го правят особено желан за жените. На мен пък изобщо не ми беше трудно да устоя на неговия чар.

— О — възкликна той на моето признание, — колко жалко! — После тъжните му очи изведнъж светнаха. — Мога да ви давам частни уроци по танци, ако пожелаете!

— Някой път може да обсъдим този въпрос — отклоних го аз, опитвайки се да стоя колкото се може по-далеч от него.

— Мога ли да ви кажа една поема тогава?

— Би било чудесно.

Каква грешка! Мерот зае декламаторска поза и започна да рецитира ужасно бавно и натъртено с мрачния си глас. Нарещдеше така, сякаш предизвикваше небето да се сгромоляса върху света. Не видях слънцето да помръква, но със сигурност усетих как земята под мен се разтнесе.

Той продължаваше и продължаваше, и *продължаваше* безкрай. Позата, в която беше застанал, значително превъзхождаше качеството на неговата поезия. Най-напред си помислих, че е ужасен. После ми стана досаден, а накрая досадата ми премина в пълно отчаяние. Изразително извъртях очи към тавана. Неколцина мои обожатели на мига схванаха намека и побързаха да ми се притекат на помощ. Мерот продължаваше да стои все така на едно и също място, докато насъбралите се около него слушатели лека-полека започнаха да се изнизват. Може би ме беше харесал, но очевидно харесваше повече самия себе си.

Забелязах, че останалите жени в залата започнаха все по-ясно да показват своето недоволство и нетърпение. Въпреки подканящите им изражения, дансингът пустееше. Моите ухажори видимо не желаеха да си отвличат вниманието. Няколко дами се престориха, че имат главоболие и побързаха тихо да напуснат залата. Може и да си

въобразявам, но след като излязоха май дочух звук, сякаш някой си гризе ноктите от ярост. Това беше най-прекрасната музика за моя слух.

Когато вечерта взе да се спуска над Острова на бурите, Тайгун се присъедини към нас. Той нямаше нужда да си проправя път с лакти сред обожателите ми. Всички отстъпиха. Беше огромен, плещест, с дълга руса коса, покрит с метална ризница и носеше меч.

— Лейди Поулгара! — извика той с гръмовен глас. — Вас търся!

Това прозвуча доста заплашително в неговите уста.

— Аз съм Тайгун Воинът. Сигурно сте чували за мен. Делата ми са известни надлъж и нашир из цяла Алория.

— Много съжалявам, лорд Тайгун — рекох присмехулно, престорвайки се на сконфузена. — Отраснах в усамотение, затова до мен не е стигнало нищо от онова, което става по света. Освен това съм просто едно глупаво момиче.

— Ще убия всеки, който твърди подобно нещо! — И той се огледа застрашително наоколо.

Как, в името на боговете, щях да живея с тези варвари?! И точно тук допуснах грешка — една от многото за този ден.

— О — изтърсих аз, — точно защото съм живяла така уединено, сега с радост бих изслушала разказа за Вашите подвизи.

— С голямо удоволствие, лейди Поулгара — отвърна той.

Няма съмнение, че разказването достави удоволствие на самия него, но това изобщо не се отнасяше до мен. Трябваше ли чак толкова живописно и подробно да описва всичко?! Докато редеше случка след случка, аз се почувствах потопена в море от кръв, а наоколо ми се търкаляха отсечени глави. Окървавени вътрешности се усукваха около краката ми и отделени от тялото крайници се трупаха на камари покрай мен, потрепвайки в предсмъртен спазъм. С голямо усилие на волята се удържах да не повърна върху предницата на металната му ризница.

Най-накрая моят прекрасен и очарователен Кеймиън ме отърва от този ужас.

— Простете, сър Тайгун, но сестрата на лейди Поулгара, нашата бъдеща кралица, я вика при себе си. Зная, че ние ще се почувстваме самотни и изоставени след нейното излизане, но трябва да се подчиним на височайшото желание. Вярвам, че воин с вашия богат опит може да разбере колко е важно да се спазват кралските заповеди.

— Разбира се, Кеймиън — механично отвърна Тайгун и ми се поклони тромаво. — Побързайте, лейди Поулгара, не бива да карате кралицата да чака.

Аз също се поклоних, но не се реших да отговоря нещо. Кеймиън ме подхвана за лакътя и ме поведе към вратата.

— Когато се върнете — провикна се след мен Тайгун, — ще ви разкажа как изкормих един нахален аренд.

— Нямам търпение да го чуя — пророних немощно през рамо.

— *Наистина* ли искате да чуете тази история, милейди? — прошепна в ухото ми Кеймиън.

— Честно казано, скъпи Кеймиън, по-скоро бих изпила отрова.

Той се разсмя.

— Така си и помислих. Забелязах, че към края лицето ви взе да позеленява.

Наистина можеше да се разчита на Кеймиън! Усетих, че му се възхищавам все повече и повече.

— Е — попита сестра ми, когато отидох при нея, — как беше?

— Прекрасно — отговорих тържествуващо. — Всички загубиха ума и дума по мен. През цялото време бях център на внимание.

— Долавям някаква жестокост в теб, Поулгара.

— Това пък какво трябва да означава?

— Цял следобед бях затворена тук като в кафез, а на всичкото отгоре ти сега ми навираш в носа новите си завоевания!

— Мигар така правя?! — попитах дяволито.

— Разбира се! Просто те виждам как тичаш презглава насам, за да ми се надсмееш. — После се разсмя. — Извинявай, Поул, не можах да се въздържа.

— Ти си над тези неща, Белдаран — отвърнах аз. — Вече хвана мъжа, когото искаше. А аз още трябва да хвърлям въдицата.

— Не съм сигурна дали точно аз го хванах. Твърде много хора бяха ангажирани в лова — Алдур, татко, а най-вероятно и майка ни. Мисълта за уреден брак е доста унижителна.

— Но ти наистина *обичаш* Рива, нали?

— Разбира се. И въпреки това е унижително. Но стига, разкажи ми точно какво се случи. Искам и най-дребните подробности!

Описах целия си следобед и двете със сестра ми много се смяхме. Доколкото успях да доловя, Белдаран най-много се

забавляваше от реакцията на риванските девойки.

Този следобед беше моето първо и последно пътуване без надзирател из дебрите на сложните ритуали за чифтосване. Всеки път от тук нататък баща ми седеше намръщено на най-видно място в залата. Това, естествено, не беше необходимо, но той не можеше да знае, че мама не откъсва поглед от мен. Присъствието му обаче успя да охладя ентусиазма на моите ухажори. Нито един от тях не се реши да стигне *твърде* далеч под мрачния му поглед. Въпреки това аз бях убедена, че и сама мога да се погрижа за себе си. Присъствието на баща ми само ме лишаваше от възможността да изпробвам на практика наистина ли е така.

По някаква необяснима причина Кеймиън особено изнервяше татко. Младежът имаше изискани обноски и никога не си позволи да извърши или каже нещо дръзко или пък обидно. Защо ли тогава старият вълк така го възненавидя?

А после за сватбата пристигнаха крал Черек и неговите синове — Драс Бичия врат и Алгар Леката стъпка — и нещата взеха да добиват по-сериозен обрат. Независимо, че Рива и Белдаран се влюбиха от пръв поглед, сестра ми имаше право. Този брак беше нагласен предварително. Подозрението, че на баща ми може да хрумне и мен да уреди по същия начин, само за да ме запази от всички ухажори, взе да надига грозната си глава.

Мисълта, че баща ми може да реши и мен да окове в брачни вериги към Драс или Алгар, доста ме безпокоеше.

ПЕТА ГЛАВА

По някаква причина майка ми започваше да говори мъгляво и не казваше нищо определено, колчем станеше дума за вече толкова известното пътуване на татко до Малория. Аз пък имах нужда от повече информация, за да се противопоставя на всички нелепи мисли, които се въртяха в неговата глава. Затова започнах да търся чичо Белдин.

Намерих го на върха на една от кулите на Цитаделата. Той се беше отделил с чаша бира в ръка и гледаше сърдитите черни вълни, бушуващи под свода на заплашително надвисналото небе. Поставих въпроса, който ме вълнуваше, без много-много да го увъртам.

— Какво знаеш за пътуването на баща ми в Малория?

— Не много — отвърна той. — Не бях в Долината, когато Черек и момчетата са дошли да го вземат.

— Обаче *знаеш* какво се е случило там, нали?

— Близнаците ми казаха — присви равнодушно рамене той. — Доколкото схванах, Черек и момчетата са били път през снега в най-лютата зима заради някакво полуумно предсказание, което свещениците на Белар получили от „авгурите“, както ги наричат алорните. Понякога Черек е ужасно лековерен.

— Какви са тези „авгури“?

— Предполагам са хора, които предсказват бъдещето. Свещениците на Белар се напиват до безпаметство, после изкормят някой овен и започват да се ровят из вътрешностите му. Алорните имат чудатото убеждение, че изкорменият овен може да им каже какво ще се случи през следващата седмица. Аз обаче подозирам, че елът има най-голяма роля в тези предсказания. Но така или иначе, алорните много им вярват. Съмнявам се, че и овните са на същото мнение.

— Възможно ли е някой да е толкова наивен, че да хване вяра на подобен абсурд?

— Твоят бъдещ зет например.

— О, богове! Бедната Белдаран.

— Защо изведнъж у теб се породил този задълбочен интерес към странните алорнски обичаи, Поул? — попита той.

— Хрумна ми, че баща ми може да реши да се отърве от мен и да ме омъжи за Драс или Алгар, а аз още не съм готова за брачния хомот. Ще ми се да разполагам с някои аргументи, за да имаме равни шансове в спора.

Белдин се разсмя.

— Не се тревожи, Поул — каза ми. — Понякога Белгарат действа доста странно, но едва ли би стигнал чак дотам. Освен това Учителя няма да му позволи подобно нещо. Обзалагам се, че има съвсем други планове за теб.

Както се оказа по-късно, това е било доста съдържано изказване относно моето бъдеще.

Макар аз вече да бях убедена, че в бъдещето ми не се очертава никакъв алорн за съпруг, тази новина още не беше стигнала до Драс и Алгар. Ето защо двамата алорнски крале се присъединиха към тълпата мои обожатели.

Драс беше по-агресивният от двамата, защото бе и по-големият. Стилът му на ухажване ми донесе голямо облекчение. За разлика от младите риванци с техните недодялано скалъпени домогвания, той беше пряк и честен. Драс вече беше уверен в себе си мъж, затова не му се налагаше да си измисля някакъв ореол.

— Е — обърна се той към мен няколко дни след като беше пристигнал с баща си и брат си, — какво мислиш, да кажа ли на баща ми да говори с твоя?

— За какво да говорят, Ваше Величество?

— За нашата сватба, разбира се. Можем да се оженим в деня на сватбата на Рива със сестра ти.

Директният му подход не ми остави много възможности за маневриране и увъртане.

— Не е ли малко прибързано решението ти, Драс?

— Защо трябва да губим време, Поулгара? Този брак ще е от полза и за двама ни. Ти ще станеш кралица, а аз ще се сдобия с жена. При това можем да пропуснем всички тези дворцови преструвки.

Разговорът не тръгваше в добра посока. Подразних се от безцеремонното му отхвърляне на моите ухажори. В двора се

забавлявах, и то с истинско удоволствие, а той се опитваше да ми отнеме всичко това!

— Нека да размисля, Драс — предложих аз.

— Разбира се — съгласи се великодушно той. — Помисли, колкото трябва. Какво ще кажеш да ми дадеш отговор този следобед?

(Можете ли да повярвате, че дори не му се изсмях в лицето?)

Ухажването на Алгар беше мъчително и труднопоносимо за мен. Тънкостите в този ритуал изискват женската да отвърща на увертюрите на мъжкаря. Бях го наблюдавала стотици пъти при птиците ми. Винаги мъжкарят е с по-ярко оперение. Той обикновено пристъпя наперено и се кокошини, докато женската хрисимо приема неговата благосклонност. При хората няма особена разлика. Мъжете се перчат, а жените ги гледат в захлас. Но, в името на боговете, как можеш да общуваш и да се захласваш по някого, който с дни не проронва и една дума?! Алгар беше интелигентен, но разговорчив, колкото скала. Ако трябва да съм честна обаче, неговото мълчание ме заинтригува. Но ме и подразни.

— Никога ли не говориш за времето, Алгар? — попитах го веднъж в пристъп на гняв.

— За какво да го правя — отвърна той и посочи прозореца. — Можеш и сама да го видиш, ако те интересува.

(Нали разбирате какво исках да ви кажа?)

Бях раздвоена пред настойчивото ухажване на тази кралска двойка. И двамата бяха огромни мъжища в разцвета на силите си и във възхода на духа. Тяхното присъствие държеше останалите ми обожатели настрана. Това от една страна ме ядосваше. Забавлявах се безкрайно с тълпата ухажори, докато двамата пристигнаха и развалиха всичко. От друга страна обаче те ми спестяваха цели часове слушане на безсмисления брътвеж на останалите.

Трезвият разум, а и постоянният контрол от страна на майка ми, ми подсказваха, че моето пребиваване на Острова на бурите е само преходен етап към онова, което ми предстои. Фактът, че съм дъщеря на Белгарат Магьосника, гарантираше, че ще прекарам по-голямата част от живота си из различни кралски дворове. Беше ми необходимо да познавам изтънко всички подмолни ходове и сложни отношения, които този живот явно щеше да ми поднесе. Пустият и безсъдържателен брътвеж на моите надути млади обожатели ме научи да понасям т.нар.

„малък разговор“. Ничий разговор не може да бъде по-малък и по-незначителен от този на възмъжал юноша, който си търси женска. Драс и Алгар, чиито умове бяха заети с държавни дела, ме научиха да различавам важното и същественото, докато всички онези пеперуди се възхищаваха единствено на собствената си прелест.

Чичо Белдин показа на баща ми това, което беше очевидно за всички. После татко поговори с крал Черек Мечото рамо и му обясни, че аз не се стремя към кралската корона нито на Драсния, нито на Алгария. Това отне част от радостите на моята малка игра, но ми остана успокоението, че всички останали наперени млади пауни все още се въртяха около мен.

Една сутрин обаче, докато вървях по дългия коридор към залата, където обикновено се събираха дворцовите велможи, майка ми заговори особено *твърдо* с мен: „Не ти ли омръзна вече всичко това, Поул?“

„Просто си убивам времето, мамо“ — отвърнах.

„Не се опитвай да се измъкнеш с тези недодялани извинения, Поул. Преодоля лошия си навик да не се миеш и да ходиш мръсна. Сега е време да се освободиш и от тези увлечения.“

„Само ми разваляш удоволствието!“

„Ще бъде, както казвам, Поулгара!“

„Е, добре де“ — въздъхнах. Наистина не можеше да се каже, че напоследък съм пример за подражание. Реших обаче на сбогуване да си устроя един последен триумф. Досега се правех на празноглава хубавица — точно такава, каквато ме искаха моите ухажори. Както ме предупреди майка ми по-рано, те не търсеха в мен разум и душа. След като така или иначе щях да напусна играта, поне нека им покажа каква *в действителност* съм. Започнах да се разхождам напред-назад по коридора, обмисляйки различни възможности.

Най-лесното, разбира се, щеше да бъде да им демонстрирам дарбата си. Известно време се забавлявах с представата как левитирам пред тях. Бях сигурна, че дори фукльото Тайгун ще схване за какво става дума, когато се появя, плувайки във въздуха на няколко стъпки от пода, развяла знамената на славата след себе си. Но почти веднага се отказах от този план. Беше много детинска постъпка, а аз исках те да схванат, че наистина съм *над* тях.

После в главата ми проблясна нещо друго — в Долината често се присъединявах към птичия хор и моите приятели ме научиха на някои хитрости.

Влязох в залата, преструвайки се на замислена и унесена в мечти, отправих се към най-отдалечения край и поговорих с музикантите. Единият от тях — на средна възраст, който оглавяваше малката група, беше във възторг от моята идея. Сигурно му беше омръзнало да го подценяват в това общество на пауни. Той пристъпи пред подиума, на който музикантите свиреха, незабелязвани от никого, и обяви тържествено:

— Дами и господа, лейди Поулгара любезно се съгласи да попее пред нас.

Аплодисментите бяха задоволителни, но доста шумни и без следа от добро възпитание. Никога преди това не ме бяха чували да пея. Вкусът на моите ухажори обаче беше толкова груб и неизтънчен, че биха ме аплодирали дори да грачех като врана.

Музикантите подхванаха мелодия, която приличаше на арендска народна песен. Във всеки случай беше в минор, а това подхожда на склонността на арендите да приемат живота като класическа трагедия. Не знаех думите на песента, затова импровизирах.

Аз обичам да пея, както Дюрник сигурно вече е забелязал, и извисих глас в звънливо девическо сопрано. Когато стигнах до втория куплет обаче, прибавих и контраалтов глас. Да пееш едновременно на два гласа е много приятно, но моите слушатели не бяха подготвени за подобно нещо. Из залата се понесоха възклицания и в мен се впериха десетки ококорени очи. Но по-важното е, че след това настъпи мъртва тишина.

На третия стих прибавих и реещо се високо колоратурно сопрано. После стигнах много по-далече от възможностите на сопраното и промених контраалтовата хармония, за да включа и трети глас.

На четвъртия куплет, за да е съвсем сигурно, че съм си постлала окончателно пътя към дома, аз разделих трите си гласа и запях в канон — не само музикално, но и текстово. Беше нещо като кръг, където всеки следващ изпълнител повтаря първото изречение на предхождащия го певец един такт по-късно, а после достигат пълен

синхрон. Пеех с три различни гласа и всеки от тях произнасяше различни думи.

Когато завърших изпълнението си, някои насреща ми гледаха диво и неразбиращо. Аз тъжно се поклоних на моите обожатели, а после бавно напуснах залата. Кой знае защо този път те не се струпяха около мен. Много странно. Вместо това се разстъпиха в страни, за да ми направят път, а изражението на някои от тях граничеше с религиозната екзалтация.

Кеймиън, моят изтънчен рус обожател, стоеше близо до вратата. Върху лицето му се изписа силен копнеж и тъга, когато погледите ни се срещнаха за последен път. Той ми се поклони с изключителна грация, а аз отминах покрай него, за да не се върна никога вече в тази зала.

Сватбата на сестра ми приближаваше и макар двете да не говорехме за това, желяхем да прекараме колкото се може повече време заедно. Белдаран щеше скоро да стане кралица и около нея вече неотклонно бдяха група млади ривански благороднички. След сватбата и коронацията те щяха да станат нейната свита от придворни дами. Забелязах, че кралят може да живее в усамотение, дори да е напълно изолиран от околните, защото неговата собствена власт е единствената компания, която му е необходима. Кралицата обаче, като всички останали жени, се нуждае от общество, разговори и забавления. Установих също така, че доста изнервям компаньонките на сестра си. Това не ме изненада. По характер Белдаран беше весела и общителна, а аз — точно обратното. Тя щеше да се омъжи за човека, когото обичаше безумно. Всичко, което очакваше *мен* в бъдеще, беше загубата на сестра ми, която досега беше център на моята вселена. При това придворните дами бяха чули как се сбогувах с моите обожатели, а магьосниците винаги карат хората да се чувстват неспокойни.

Най-голямата ни грижа по онова време обаче беше сватбената рокля на Белдаран. Така в нашия живот се появи Арел.

(Убедена съм, че това често срещано риванско име е познато на Се'Недра.)

Арел беше шивачка. Повечето от жените с тази професия са слаби и крехки създания със затворен характер. Арел изобщо не беше такава. Тя много повече приличаше на старши сержант, който обучава новаци в строева подготовка. Издаваше командите си с хладен и

делови тон, който не допускаше никакви възражения. Освен това Арел беше физически щедро надарена, както беше прието да се казва по онова време. По много черти на своя характер и външността си тя напомняше Лейла, бъдещата кралица на Сендария.

Бузите на дамите постоянно аленееха, докато тя изясняваше скритите страни на съпругеския живот. През това време проблясващата ѝ игла ту потъваше, ту изскачаше от белия плат, който щеше да се превърне в булчинска рокля на сестра ми.

— Мъжете много се вълнуват от тези неща — рече веднъж Арел, откъсвайки със зъби конец от подгъва на роклята. — Независимо колко представителни и важни изглеждат пред останалите, в спалнята всички приличат на малки момченца. Бъдете нежни с тях и *никога* не им се присмивайте. Когато останете сами, можете да се смеете, колкото си щете.

Двете със сестра ми не се нуждаехме от съветите на Арел. Майка ни се беше погрижила подробно да ни обясни цялата процедура. Но как би могла Арел да знае за това?

— Боли ли? — попита загрижено една блондинка от компаньонките на Белдаран. Все някоя задава този въпрос, когато темата се обсъжда между млади жени. Арел сви рамене.

— Не много, ако си спокойна и отпусната. Не се сковавай и всичко ще бъде наред.

(Предполагам, не е необходимо да навлизам в детайли по темата, нали?)

Най-накрая за голяма радост на Арел роклята на Белдаран беше завършена. Сега нашата покровителка можеше да се заеме със следващата дама. Като сестра на младоженката идваше моят ред.

— Събличай се — изкомандва Арел.

— *Какво?!* — извиках аз. Дотогава си мислех, че нищо не е в състояние да ме шокира. Явно съм се заблуждавала.

— Свали си дрехите, Поулгара — твърдо повтори тя. — Искam да видя с какво си имам работа.

Пламнах цялата, но направих, каквото се искаше от мен. Тя изучи внимателно полуголото ми тяло с присвити устни и втрепен поглед.

— Не е зле — заключи най-накрая.

Това трудно можеше да се нарече комплимент.

— Ти си щастливка, Поулгара — продължи шивачката. — Много момичета на твоята възраст са съвсем плоски. Мисля, че можем да се възползваме от твоята надареност и да наблегнем на нея, за да прикрием широкия ти ханш.

— *Какво?* — отново избухнах аз.

— Конструкцията ти е създадена да носиш деца в утробата си, Поулгара. Това е много полезно, но прави дрехата да изглежда зле скроена.

— Истината ли казва? — обърнах се към Белдаран, използвайки тайния ни език, за да не ни разбере Арел.

— Ами малко си *позакръгленка* в ханша, Поул — отговори Белдаран. После се ухили насреща ми. — Ако изрежем дълбоко гърба на роклята, може да се видят и задните ти полукълба.

— Ще ти го върна тъпкано, да знаеш, Белдаран! — заплаших я аз.

— Едва ли ще го направиш, Поул — отговори тя, подражавайки на любимата закачка между Белдин и баща ни. — Казваш го, само за да ме зарадваш.

Роклята ми беше в синьо, а Арел остави ръцете и деколтето ми открити. Цялата дреха беше обшита със снежнобяла дантела и наистина беше превъзходна. Едва не ми секна дъхът, когато за пръв път се видях с нея в огледалото.

— Не мога да нося такова нещо пред хората — възкликнах, — та аз съм полугола!

— Не се дръж като глупачка, Поулгара — каза Арел. — Добре скроената дреха трябва да подчертава най-хубавите черти на жената. Ти имаш добре оформен бюст и няма да ти позволя да го скриеш в платнена торба.

— Наистина изглеждаш прекрасно, Поул — увери ме Белдаран. — Никой няма и да помисли за ханша ти, ако носиш тази рокля.

— Взеха да ми омръзват разговорите за ханша и бедрата, Белдаран — отвърнах хапливо. — Ти също не си никак слабичка.

— Секретът в носенето на една дръзко скроена рокля е да се гордееш с това, което тя открива — обърна се към мен Арел. — Ти имаш хубава фигура. Гордей се с нея.

— Това е празник на Белдаран, Арел — възпротивих се аз. — Тя, а не аз трябва да привлича вниманието на околните.

— Не се прави на света вода ненапита, Поулгара — нахока ме шивачката. — Чух за всичките ти преструвки и перчене долу в залата, затова не ми ги разправяй тия на мен!

— Поне не съм се разсъбличала!

— Можеше да си свалиш дрехите с чиста съвест! Кой е шил тези ужасни рокли, които носиш?

— Ами, трябваше ми рокля в Камаар и татко поръча на един шивач да ми ушие. Като дойдохме тук, я дадох на една модистка, за да ми направи още няколко по нея.

— Така си и знаех — изсумтя Арел. — Никога не позволявай на някой сендар да ти крои дрехите. Те са най-превзетите и лъжеморални хора на света! — натърти тя, а после продължи, оглеждайки се критично наоколо: — Е, сега е ред на другите дами. Предполагам, всички ще бъдат в зелено. Нали не искаме роклите на придворните дами да са в дисхармония с тези на булката и нейната сестра?

(Понякога си мисля за Арел. Беше твърде властна, за да прилича на останалите алорнски жени. Ще поговоря с майка за това. Тя често се изкушава да си прави експерименти с хората.)

Както се и очакваше, Белдаран беше много неспокойна в нощта преди сватбата. Може и да не изглежда така, но младоженките са почти толкова нервни през последната си нощ като девойки, колкото са и самите младоженци. Ала жените умеят по-умело да се прикриват.

— Не си го слагай на сърце, Белдаран — посъветва я Арел. — Сватбата е повод за гостите да се позабавляват. Младоженецът и младоженката са просто украса.

— Изобщо не се чувствам като украшение в момента, Арел — оплака се Белдаран. — Ще ме извините ли, мисля да поизляза малко.

Нощта мина като всички останали нощи, а денят след нея беше ясен и с чисто небе — голяма рядкост за Острова на бурите. Той е хубав, но има непоносим климат.

Брачната церемония беше предвидена за обед, защото алорнските мъже имат обичай да пируват цялата нощ преди сватбата. Ето защо на следващата сутрин се чувстват малко особено и им е нужно време, за да дойдат на себе си.

Ние също имавме много работа. Белдаран се изкъпа според брачния ритуал, а след това придворните дами намазаха прекрасното ѝ тяло с розова вода. После дълго вчесаха косата ѝ, което отне почти

цялата сутрин. Сетне всички се разположихме из стаята по долни дрехи, за да не мачкаме официалните си рокли. Облякохме се едва в последния момент и Арел критично огледа всяка от нас.

— Добре — рече най-накрая. — Забавлявайте се добре на сватбата, момичета, а сега бягайте оттук!

Спуснахме се към предверието на тронната зала, където щеше да се извърши церемонията. Бях малко озадачена от държането на сестра си, когато влязохме там. Тя изглеждаше нечовешки спокойна. Всички следи от предишната ѝ нервност бяха изчезнали. Беше някак резервирана и хладна. Майка ми обясни това по-късно. По-голямата част от сватбения ритуал е натоварена със символи и Белдаран е следвала съвсем точни напътствия.

Държах под око вратата и първа видях пристигането на Рива, баща му и неговите братя. Всички бяха сложили *метални ризници*, а на коланите им висяха мечове! Все знаех, че алорните са войнствен народ, но чак пък толкова! В знак на уважение към свещения ритуал обаче металът по броните им беше излъскан до блясък. Надявах се да са се погрижили и за характерната миризма на своето въоръжение. Кое то и да е оръжие има свой специфичен мирис и не мисля, че той е особено подходящ за чувствителния нюх на дамите. Не ми се щеше свитата на Белдаран да се свлече в припадък на пода точно наскредем церемонията.

Накрая и баща ни се присъедини към кортежа, при това не миришеше *твърде* силно на бира. Често говоря за отвратителния навик на баща си, но в действителност той не пие чак толкова много. Очевидно годините, прекарани по кейовете на Камаар, са го отучили от много неща.

— Добро утро, дами — поздрави той. — Изглеждате прекрасно. Готови ли сме вече всички?

— Винаги сме готови да изпълним дълга си — отвърнах. — Успя ли да удържиш Рива трезвен миналата нощ?

— Не ми се наложи, Поул. Наблюдавах го доста внимателно, но той почти нищо не сложи в устата си.

— Алорн, който не се опитва да си потопи главата във всяко срещнато буре с бира?! Много странно.

— Извини ме — прекъсна ме той. — Трябва да поговоря с Белдаран. Дватамата с Белдин подготвихме някои неща и тя трябва да ги

знае.

Малко по-късно разбрах какво е имал предвид.

Баща ми има удивителен усет в намирането на най-подходящия момент. Той изчака насъбралото се в тронната зала множество да утихне постепенно, а после ясно чух мисълта, която отпрати към чичо Белдин: „Време е — каза без думи той, — трябва да започваме.“

Чичо Белдин му отвърна със сребристия звук на фанфари, съпроводжани от невидими тропнети. Въздействието беше толкова покъртително, че всички гости замлъкнаха очаровани, фанфарите бяха последвани от сватбения марш, изпълнен от неземни гласове. Аз също имам усет за музиката и бях дълбоко удивена от сложната хармония, която постигна моя дребен и кривокрак роднина.

По даден от баща ми знак Белдаран влезе през вратата откъм предверието и запристъпя към центъра на тронната зала. Спря се там и позволи на присъстващите да ѝ се наслаждават до насита. Тогава Учителя ѝ изпрати своята благословия във вид на лъч бяла светлина. Сега, като се връщам назад в миналото, разбирам, че тогава Учителя е благословил целия ривански род. Родът, който щеше да даде на света Пратеника на боговете.

Аз отхвърлих наметката си и в очите на баща ми проблясна гняв. „Хубава рокля“ — процеди той през стиснатите си зъби. Понякога татко е много непостоянен. Той се възхищава от прелестите на *другите* жени, но губи самообладание, когато аз разкрия *моите*.

Двамата застанахме от двете страни на Белдаран и с отмерена крачка тръгнахме по пътеката между редиците с пейки. В страничните улеи гореше торф, затоплящ въздуха в залата. Най-отпред ни чакаха Рива и семейството му.

„Досега върви много добре, нали?“ попита гласът на мама.

„Още не сме свършили, мамо — отвърнах. — Това са алорни и има шанс да оплескат всичко в последния момент.“

„Циничка“ — обвини ме тя.

Тогава видях Сферата на Учителя върху ефеса на огромен меч, повесен над трона. Беше невъзможно да остане незабелязана, тъй като сияеше с наситена синя светлина. Това беше първата ми среща със Сферата и тя ме разтърси от глава до пети. Много пъти след това съм виждала нейния син огън, но само веднъж светеше така ярко като

първия път — когато Гарион свали меча от стената. Тогава разбрах, че Сферата също беше благословила брака между Рива и сестра ми.

Когато стигнахме пред трона, двамата с баща ми предадохме Белдаран в ръцете на Рива и отстъпихме назад. Риванският свещеник се приближи и церемонията започна.

Сестра ми сякаш излъчваше светлина и Рива не откъсваше боготворящия си поглед от лицето ѝ. Понеже това беше кралска сватба, свещеникът изпълни ритуала до най-малката подробност. Жените обожават сватбите. Но като изтече първият час от церемонията, гостите взеха да стават неспокойни. Пейките в тронната зала бяха от камък и ужасно неудобни. Мъжете с нетърпение чакаха гуляя, който играе съществена роля в сватбената церемония на алорните. Единствено от уважение към младоженците успяхме да сдържим прозявките си.

Рива и сестра ми трябваше да изтърпят монотонна проповед от духовника относно задълженията в брака. Аз случайно дочух, че всички права са отредени на младоженеца, а задълженията остават за булката.

След още три четвърти час забързаният говор на свещеника даде знак, че приближаваме към края. Признавам, беше смел човек. Всеки от мъжете в залата носеше меч, а отчето подложи на тежко изпитание търпението на паството си. Аз бях престанала да го слушам много преди края на церемонията, но гласът на мама ме предупреди строго: „Поулгара, вземи се в ръце!“

„Какво?“

„Не се вълнувай прекалено. Сега ще се случи нещо с теб. То има символичен характер, но е много важно за нас.“

Малко след това разбрах за какво говори. Почувствах да ме облива топлина и видях, че започвам да сияя със синя светлина също като Сферата. По-късно мама обясни, че тази светлина била благословията на Учителя за нещо, което съм щяла да извърша в далечно бъдеще.

„Слушай много внимателно, Поулгара — продължи гласът на майка ми. — Това е най-важното събитие в историята на Запада. Белдаран е център на *човешкото* внимание, но боговете гледат теб.“

„Мен? Че защо пък мен?“

„В мига, когато Рива и Белдаран бъдат обявени за мъж и жена, ти ще трябва да вземеш много важно решение. Боговете те избраха за изпълнител на тяхната воля, но ти ще решиш дали да го приемеш или не.“

„Какво да приемам, майко?“

„Задачата, Поулгара. Ще трябва да решиш точно тук и сега дали я приемаш или не.“

„Каква е тази задача?“

„Ако я приемеш, ще трябва да пазиш родовата линия, която ще тръгне от Рива и Белдаран.“

„Аз не съм войник, мамо.“

„Това не се и очаква от теб, Поулгара. За да изпълниш предназначението си не ти е нужен меч. Обмисли добре своето решение, дъще. Когато дойде време да избираш, ти веднага ще го разбереш. Приемеш ли задачата, трябва да ѝ посветиш целия си живот.“

Точно тогава свещеникът стигна дългоочакваната кулминация на церемонията. В този миг дочух плясък на призрачни криле над главата си. Вдигнах очи. Мама, бяла като сняг, пърхаше в неподвижния въздух, а огромните ѝ златисти очи ме гледаха в очакване. После размаха безшумно криле, отлетя в дъното на залата и кацна върху една от гредите. Когато свещеникът произнесе думите, които завинаги ме откъсваха от сестра ми, гласът на майка ми попита: „Приемаш ли, Поулгара?“

Тържествеността на момента изискваше и тържествен отговор. Подхванах роклята си от двете страни, повдигнах я леко и дълбоко се поклоних в знак на съгласие, точно когато Рива целуваше законната си съпруга.

„Сторено е! Сторено е!“ — прокънтя в ушите ми непознат глас, сякаш Съдбата ме призоваваше.

II ЧАСТ ТАТКО

ШЕСТА ГЛАВА

Така за първи път влязох в контакт с този, когото татко предпочита да нарича „приятеля на Гарион“. Тогава не успях добре да схвана смисъла на вика „Сторено е! Сторено е!“, който прокълкна толкова ликуващо в мен. Но така май беше по-добре, защото никой не е напълно подготвен за срещата си с Волята на Вселената. Ако се бях тръшнала примряла на пода, щях да разваля сватбата на сестра си.

След церемонията следваше банкет. Всички гости преминаха в огромната банкетна зала в дъното на коридора за началото на традиционния сватбен пир. Щом насядахме по пейките около огъващата се маса, отрупана с всички познати видове месо, дивеч и деликатеси, крал Черек Мечото рамо стана на крака.

— Дами и господа — започна той, прикрепяйки чашата си с разпенен ел, — вдигам тост за булката и младоженеца!

Всички алорни, тъжни и трезви, станаха прави, вдигнаха чашите си и вкупом изреваха: „Булката и младоженеца!“

Помислих си, че това е много мил жест.

После Драс Бичия врат предложи тост за баща си.

Сетне Алгар Леката стъпка предложи тост за брат си Драс, а Драс отвърна с тост в чест на Алгар.

Алорните в залата постепенно взеха да се олюляват и трезвият им вид отлетя заедно с пияната от ръбовете на техните чаши. Всеки от присъстващите около масата се чувстваше длъжен да вдигне тост в чест на някого, а масата беше много дълга. Доколкото си спомням, така и не поздравиха всички до края.

— Това е отвратително — просъсках в ухото на чичо Белдин, който седеше до мен.

Белдин, който в този ден беше необичайно спретнат и чист, предполагам по настояване на сестра ми, ме погледна най-невинно.

— Не може да се противиш на желанието на хората да почетат онези, които обичат и уважават, Поул — каза той. — Извини ме за миг — продължи, а после стана на крака. — Дами и господа — прогърмя гласът му, — поздравявам лейди Поулгара!

— Лейди Поулгара! — изреваха всички в един глас и пресушиха чашите до дъно в моя чест.

Насред тържеството Рива и Белдаран незабелязано се измъкнаха. Пиршеството ставаше все по-шумно, а чичо Белдин обръщаше в гърлото си всяка изпречила му се чаша. Търпях това, доколкото ми стигаха силите. Самообладанието обаче ми изневери, когато един брадат алорн от другия край на масата се изправи, разля половината от чашата си върху дамата до него и изфъфли: „Исфинете!“, а после продължи:

— Дами и господа, да прием за мойто куче Бузър!

— За Бузър! — откликнаха ентусиазирано всички и пиха на екс.

Това вече преля чашата! Аз рязко се изправих на крака.

— За кого ще вдигнеш тост, Поул? — попита Белдин. Очите му вече гледаха мътно, а езикът му се оплиташе.

Знам, че не биваше да го правя и на следващата сутрин се извиних неколкократно, но тогава бях малко ядосана.

— Защо пък не за теб, скъпи чичо — отвърнах със захарно гласче. — Дами и господа — провъзгласих, — да прием за моя най-скъп чичо Белдин!

После излях чашата с ел върху брадата му и изхвъркнах от залата, последвана от останалите дами.

Алорните притежават неизчерпаеми количества силен ел, затова сватбеното тържество продължи цели три дни.

Аз обаче не присъствах докрая.

Сутринта на четвъртия ден след сватбата баща ми дойде в моите покои. Поговорихме малко, а после поканихме и Черек Мечото рамо. Той видимо не се чувстваше добре, но поне беше поизтрезнял.

— Говорих с Драс и Алгар тази сутрин — каза той. — Алгар предложи да се съберем, та всеки от нас да разкаже, каквото знае. Рядко имаме случай да сме заедно и да поговорим, а по света се случват много неща.

— Добро предложение — съгласи се баща ми. — Извикай Рива, пък аз ще потърся Белдин. — После ми хвърли един поглед. — Защо и ти не се присъединиш, Поул? — предложи той.

— Това пък за какво е?

— За да съм спокоен, скъпа дъще — изрече някак многозначително той.

— Ще бъде според волята на баща ми — приех с престорено примирение.

— Много добри обноси има, нали? — отбеляза Черек.

— Не съди прибързано, Черек — предупреди го баща ми.

Така взех участие в първата сесия на онова, което по-късно стана известно под името Съветът на алорните. В началото само седях по-назад и слушах. Основна тема на разговора беше присъствието на ангараките от тази страна на Източно море, а тогава не знаех почти нищо за тях и тяхната раса.

Моето детство на полудивачка ми беше спестило проблемите и ежбите между расите. Тук изобщо не става дума за чисто физическите различия. Алорните са високи и руси, а толнедранците — дребни и тъмни. Всички останали разлики обаче бяха основно в материалната и духовна култура. Най-важното за алорните е една разгорещена битка, а толнедранците биваха насърчавани да трупат пари. По времето на първия съвет разбрах, че на ангараките е втълпено първо и единствено да се страхуват от Торак и в по-широк смисъл — от неговите свещеници, гролимите. Въпреки някои повърхностни различия обаче, дълбоко в душата на всеки ангарак дремеше по един тул.

Докато хората на Торак се простираха само в границите на Малория, те не представляваха реална заплаха за нас. Но сега мурги, надраки и тули бяха преминали на отсамната страна на морето, използвайки природния мост между континентите. Алорните решиха, че вече не само трябва да говорят за ангараките, но и да се опитат да спрат похода им.

Стори ми се обаче, че нещо все убягва от погледа на участниците в съвета. Те ненавиждаха всички ангараци, без да си дават сметка за културните различия, които разделяха тяхното общество. В действителност то не беше така монолитно, колкото изглеждаше на пръв поглед. Типичният подход на алорните към всеки проблем е да започнат да острят брадвите си. Още в самото начало разбрах, че една открита конфронтация с ангараките само ще сплоти редиците им. Последното нещо, което целяхме ние, беше именно тяхното обединение.

Тъкмо се канех триумфално да обявя заключението си, когато гласът на майка ми ме спря: „Не е това начинът, по който трябва да постъпиш, Поул. Мъжете се страхуват от интелигентни жени. Затова

представи онова, което мислиш, като предложение, вместо да го обявяваш за завършено решение. Посей семето в главите им и търпеливо изчакай то да поникне. Ще бъдат много по-склонни да ти съдействат, ако си внушат, че идеята е дошла от тях.“

„Но...“ — намерих се да протестирам аз.

„Послушай ме, Поул. Достатъчно е да ги насочиш в правилната посока, а после ги увери колко добре постъпват, като се придържат към идеята ти.“

„Мисля, че това е много глупаво, мамо, но все пак ще опитам.“

Първият плах опит, който направих, беше предложението да установим търговски отношения с надраките. За голяма моя изненада то мина гладко и без усложнения. Върнах се на мястото си в най-отдалечения край на стаята и оставих алорните дълго да го обсъждат, докато забравят откъде беше дошло то всъщност. Най-накрая решиха да опитат.

После подхвърлих идеята да предприемем сондажи и да опитаме да преговаряме с толнедраниците и арендите. Черек и момчетата приеха и това.

Мечото рамо предложи да закара баща ми, чичо Белдин и мен до сендарския бряг с бойния си кораб, но нощта преди да заминем чичо Белдин внезапно промени своето решение.

— Май ще е по-добре да се върна в Малория и да не изпускам от очи Опърленото лице — каза той. — Мургите, надраките и тулите са само началото. Не са способни да сторят нищо преди да получат подкрепления от Малория. Докато Торак не заповяда на армията си да тръгне на север от Мал Зет, нашият бряг на Източно море е в безопасност.

— Тогава ме предупреждавай за всичко, което се случи там — каза баща ми.

— Дадено, глупако — измърмори Белдин. — Да не мислиш, че се връщам в Малория, само за да подновя познанството си с Урвон или Зедар? Ще те предупредя веднага, щом Опърленото лице се раздвижи.

Беше средата на лятото, когато двамата с баща ми се прибрахме в Долината. Близнаците нетърпеливо чакаха завръщането ни. Бяха ни подготвили богато угощение и ние се настанихме на трапезата в тяхната прекрасна и просторна кула, докато залезът къпеше в злато Долината. Винаги съм харесвала дома им. Кулата на татко е

претърпана и неподредена. Тази на чичо Белдин отвън е построена с въображение, но вътре цари същият безпорядък. Близнаците обаче са били достатъчно предвидливи, за да направят всички складове, шкафове и килери в долната част на тяхната кула. Затова там винаги цареше ред.

Като приключихме с вечерята, чичо Белкира бутна настрани чинията си.

— Е — подхвана той, — разкажете сега за сватбата и за тази коренна промяна в Поулгара.

— За Поулгара мога да ви обясня с две думи — каза баща ми, — тя просто се изхитри и порасна за една нощ.

— Младите обикновено така постъпват — вметна Белкира.

— Има още нещо, татко — казах. — Белдаран винаги е била хубавицата от нас двете.

— Не е така, Поул — възпротиви се Белкира. — Единствената разлика между вас е, че тя е руса, а ти си с черна коса. И двете винаги сте били красавици.

Свих рамене.

— Всички момичета мечтаят да са руси — казах. — Сигурно е глупаво, но никоя от нас не прави изключение. След като най-сетне разбрах, че не ще стана толкова красива, колкото е сестра ми, реших изобщо и да не се опитвам. Когато стигнахме Камаар и двамата с Рива се срещнаха, осъзнах, че моят външен вид в момента е последното нещо, което я интересува. Тогава се измих и сресах. — Засмях се малко тъжно. — Трябваша ми часове, докато разреша всички възли в косата си. После стигнахме Острова на бурите и аз установих, че не съм чак толкова грозна, колкото си мислех дотогава.

— Това определение може да бъде вписано като най-сдържаното изказване в историята на човечеството — намеси се татко. — Сега, когато изтърка цялата мръсотия от себе си, дъщеря ми може да бъде наречена прилична госпожица.

— Много повече от прилична, Белгарат — допълни Белтира.

— И така — продължи баща ми, — когато стигнахме Острова на бурите, всички млади риванци паднаха в краката ѝ, а тя успя да ги доведе до пълно умопомрачение. Те просто я обожаваха.

— Хубаво ли е да те обожават, Поул? — подкачи ме Белкира.

— Намирам го за много приятно — признах, — но това изглежда страшно нервира татко. Просто не мога да разбера защо е така.

— Много смешно — кисело пророни баща ми. — И тъй, след сватбата поговорихме надълго и нашироко с Мечото рамо и неговите синове. Те имат, макар и бегла, представа за ангараките. По време на тези разговори успяхме да си избистрим различията между мурги, тули и надраки. За това най-вече сме благодарни на Поул. — Дватама с него си разменихме лукави погледи. — Ти си мислеше, че не забелязвам хитруванията ти, а, Поул? Ние обаче също се държахме много лицемерно, нали? — Той се загледа замислено в тавана. — Както Поул любезно ни обърна внимание, имаме по-голям шанс с надраките, отколкото с тулите и мургите. Тулите са твърде глупави, пък и прекалено се боят от гролимите, за да са ни от полза. Ктучик пък държи мургите с железен юмрук. Надраките са алчни, затова един благоразумен подкуп може да ги спечели на наша страна или най-малкото да ни осигури информатори.

— Има ли сведения за преминаването на още ангараки през земния мост? — попита Белтира.

— Мечото рамо не знае нищо. Явно Торак изчаква подходящ момент. Белдин се върна в Малория, за да го държи под око. Или поне така каза. Предполагам обаче, че ще се възползва от случая да поднови дискусията си с Урвон относно нажежените до бяло куки. Както и да е, той твърди, че мургите, тулите и надраките са само първите групи пришълци. Нищо съществено няма да се случи, докато Торак не наруши уединението си в Ашаба.

— Хич не му и трябва да бърза, мен ако питате — обобщи Белтира.

Първите седмици бях доста умърлушена. Все още остро чувствах болката от раздялата със сестра си. Колкото и странно да е, тази раздяла ни сближи с баща ми. В моите очи ние двамата непрестанно се надпреварвахме да завладеем любовта на Белдаран още от времето, когато той се върна в Долината след продължителния си пристъп на пиянство. След сватбата на Белдаран изчезна и нашето съперничество. Аз все още си позволявах хапливи забележки по негов адрес, но това беше по-скоро по навик, отколкото подтиквано от действителна омраза. Трудно ми е да го призная, но с течение на времето започнах да изпитвам уважение към баща си и някаква

потайна обич, скрита дълбоко в мен. Ако наистина се постарее, баща ми може да бъде много обичлив и привлекателен. Всекидневните ни отношения се изгладиха и потръгнаха, та дори се чувствахме уютно. Подозирам, че главната причина за това беше моята страст към готвенето и неговият неутолим апетит. Беше наистина спокоен период от живота ни. Вечерните разговори поддържаха ума ми и аз им се наслаждавах.

За младите е въпрос на живот и смърт да докажат, че знаят повече от своите родители. Полузрелите им умове обаче могат да бъдат единствено обект на присмех и подигравки. Разговорите с баща ми успяха да ме освободят поне от това заблуждение. Дълбочината и всеобхватността на неговия ум понякога ме поразяваха. Божество, този възрастен мъж наистина знаеше много! Но не само уважението ми към неговите познания ме подтикна една вечер, докато миехме чиниите, да предложи да стана негова ученичка. Учителя и майка ми също имаха пръст в това решение. Техните постоянни намеци и внушения, че съм необразовано малко момиченце, си казаха думата.

Баща ми прие задачата присърце и ние тутакси започнахме да спорим.

— За какво са ми *всички* тези глупости? — попитах още в началото на първия урок. — Защо просто не ми *кажеш* какво трябва да знам? И откъде накъде тепърва да се уча да чета.

Той беше достатъчно дипломатичен да не ми се изсмее в лицето. После търпеливо ми обясни абсолютната необходимост от това да съм грамотна. Накрая заключи:

— Слънцето на човешкото познание е заключено тук, Поул — каза той, сочейки струпаните край стените в кабинета му книги и свитъци. — То ще ти бъде необходимо занапред.

— Че защо? Та ние имаме дарба, татко, а примитивните умове, които са написали всичко това — не. Какво толкова биха могли да надраскат, че да ни е от полза на нас?

Той въздъхна мъченически и вдигна безпомощно очи.

— Защо точно на мен трябваше да ми дойде до главата това?! — попита той, като явно не се обръщаше към мен. — Е, добре, Поул — продължи след това, — щом си толкова интелигентна, че не ти трябва да четеш, тогава сигурно ще можеш да ми отговориш на няколко въпроса, които не ми дават мира напоследък.

— Разбира се, татко — отвърнах. — Ще се радвам да ти помогна. Забележете, че крачех смело към капана, който ми беше заложил.

— Ако имам две ябълки тук и две ябълки там, колко ябълки имам тогава?

— Четири, разбира се — отговорих бързо. Както се разбра съвсем скоро — даже твърде бързо.

— Защо?

— Какво искаш да кажеш с това „защо“? *Така е* и толкоз! Две ябълки плюс две ябълки правят четири ябълки. Всеки идиот го знае.

— И понеже ти не си идиот, тогава със сигурност ще можеш да ми обясниш защо е така.

Втрених се безпомощно в него.

— Можем да се върнем на това по-късно. Когато някое дърво падне в гората, това предизвиква шум, нали?

— Разбира се, татко.

— Чудесно, Поул. Кажи сега какво е това „шум“.

— Нещо, което чуваме.

— Отлично. Ти наистина си многообещаваща ученичка, дъще. — После престорено се начумери. — Обаче има един проблем. Какво би станало, ако наоколо няма никой, който да чуе шума? Значи ли това, че шумът наистина съществува?

— Несъмнено.

— Защо?

— Защото... — тук аз вече стигнах до задънена улица.

— Този въпрос също ще го отложим за по-нататък. Да продължим напред. Мислиш ли, че слънцето отново ще изгрее утре заран?

— Ами, всъщност съвсем естествено е да стане така.

— Защо?

Трябваше да очаквам това поредно „Защо?“, но неговите, както ми се струваше, полуумни въпроси, вече ме бяха изкарали от търпение. Ето защо дори не се замислих преди да отговоря.

— Ами — рекох неуверено, — то винаги изгрява, нали така?

Вече бях получила един много бърз и твърде унизителен урок върху теорията на вероятностите.

— Ще подминем и това. Защо луната променя формата си в течение на месеца?

Зяпнах го безпомощно.

— Защо водата пуска мехури, когато заври?

Не можех да отговоря дори на *този* въпрос, макар че именно аз готвех в къщата. А той все питаше, и питаше...

— Защо не можем да различаваме цветовете в тъмното?

— Защо листата на дърветата променят цвета си през есента?

— Защо водата се втвърдява, когато е студено? А защо става на пара, когато е горещо?

— При нас е обед. Защо тогава в Малория е посред нощ?

— Слънцето ли се върти около нашия свят или той — около него?

— Откъде са се взели планините?

— Какво кара всичко живо да расте?

— Добре де, татко! — не издържах накрая аз. — *Стига вече!* Научи ме да чета!

— Разбира се, Поул — рече той. — Но щом си била толкова жадна за знания, защо не го каза още в самото начало?

И така, ние се захванахме за работа. Баща ми може да е Първи ученик, магьосник, държавник, понякога дори генерал, но повече от всичко той е учител, може би най-добрият в света. Научи ме да чета и пиша за удивително кратко време. Сигурно защото първото нещо, което написа пред мен, беше моето собствено име. Реших, че то изглежда много хубаво върху листа. Не след дълго аз вече се ровех из неговите книги и свитъци с нарастваща жажда за знание. В началото постоянно спорех с написаното върху хартията и това създаваше някои неудобства на баща ми, защото го правех на глас. Просто не можех да го превъзможна. Глупостта, независимо дали е изречена или написана, винаги ме обижда и аз се чувствам длъжна да ѝ се противопоставя. Това изобщо не би било проблем, ако живеех сама. Но баща ми също беше в кулата и се опитваше да се съсредоточи върху собствената си работа. Доста спорихме по този въпрос, доколкото си спомням.

Четенето изостряше ума ми, но още по-полезни ми бяха нашите вечерни разговори. Всичко започна една вечер, когато татко твърде невинно попита:

— Е, Поул, какво научи днес?

Аз му разказах. А после му изложих моите възражения по прочетеното — доста остро, дори предизвикателно. Татко никога не

пропускаше възможността за един добър спор, затова тутакси се зае да защитава текстовете, които аз критикувах. След няколко вечери, прекарани по този забавен начин, споровете ни се превърнаха в традиция и много приятен завършек на деня.

Не всички наши спорове бяха интелектуални обаче. Посещението на Острова на бурите ми помогна да осъзная значението на външния вид, затова взех да му обръщам все по-голямо внимание. Баща ми предпочиташе да нарича това суета и то стана повод за продължителни препирни.

Една пролетна сутрин гласът на мама отново се обади. „Всичко това е хубаво — каза тя, — но има още много неща, които трябва да научиш. Остави книгите днес и ела при Дървото. Ще ти покажа как да използваш ума и волята си.“

След закуска се надигнах от стола и казах:

— Днес ще се поразходя малко, татко. Много дълго останах затворена в кулата, а ми се ще да подишам чист въздух. Ще потърся билки и подправки за нашата вечеря.

— Добре — съгласи се той, — аргументите ти в споровете взеха да стават скучни и еднообразни. Дано вятърът прочисти съзнанието ти.

— Може — отговорих, устоявайки на желанието да отвърна както се полага на тази завоалирана обида. После се спуснах по спираловидното стълбище и изскочих на утринното слънце.

Денят беше великолепен, а Долината — едно от най-прекрасните кътчета на земята. Затова никак не бързах, а се наслаждавах на разходката из порасналата чак до коленете ми яркозелена трева по пътя към свещеното място, където величествено се издигаше Дървото. Колкото повече се приближавах, толкова по-ясно чувах песента на моите птици, които радостно ме приветстваха. Скоро те весело закръжиха около главата ми в ясната утрин.

„Защо се забави толкова, Поул?“ — попита гласът на майка ми.

— Наслаждавах се на утрото — отвърнах на глас. Наоколо нямаше жива душа, така че не беше нужно да се прикривам. — Какво ще правим днес, майко?

„Ще продължим с твоето обучение, разбира се.“

— Надявам се уроците ти да не са толкова скучни, каквито са тези на баща ми понякога.

„Дано са ти интересни, макар че предметът на обучение няма да е същият.“

— За какво ще говорим тогава?

„За вътрешния мир и твоето съзнание. Досега ти се учеше да използваш дарбата си в света, който те заобикаля. Сега ще погледнем вътре в душата ти. — Тя замълча, сякаш търсеше най-точните думи, за да ми обясни тази сложна материя. — Всички хора са различни — започна след малко, — но членовете на отделните раси имат някои общи черти помежду си. Можеш да разпознаеш един алорн от пръв поглед заради външния му вид. Но можеш да го различиш и по начина му на мислене, когато се сблъскаш с него.“

— Значи ще ме научиш да чувам мислите на другите хора, така ли?

„С това ще се занимаваме по-късно, защото е по-трудно за усвояване. Нека започнем по-отдалече — когато срещнеш някой представител на друга раса, ти най-напред трябва да разбереш не точно какво мисли, а да вникнеш в начина му на мислене.“

— Защо е толкова важно, майко?

„Светът е пълен с врагове, Поул. Трябва да умееш да ги разпознаваш, когато се натъкнеш на тях. Учителя ме научи да подражавам на поведението у различните раси. Сега аз ще ти обясня как да различиш един мург и гролим от някой аренд или мараг например. Ще дойде момент, когато твоята безопасност и сигурността на тези, за които се грижиш, ще зависят от способността ти да разбереш на мига с кого си имаш работа.“

— Очевидно е така. Откъде започваме тогава?

„Отвори съзнанието си, Поул. Опитай се да потиснеш собствената си личност и да почувстваш многообразието на различните начини мислене, които ще ти покажа.“

— Добре — казах заинтригувано. — Ще се опитам да го направя, макар че звучи много сложно.

„Не съм казвала, че ще е лесно, Поул. Започваме ли?“

В началото не можах да схвана абсолютно нищо. Майка ми повтаряше една и съща мисъл, променяйки само начина на нейното представяне. Просветна ми, едва когато проумях, че определените начини на мислене сякаш са оцветени по различен начин. Тази разлика също не беше много отчетлива и често ми се губеше. От време на

време обаче цветовете ставаха съвсем различни и аз започнах почти мигновено да разпознавам мисленето на един мург от това на алорните или толнедранците например.

Мисленето на мургите беше тъмно и матовочерно. Съзнанието на гролимите обаче, макар да беше също черно, блестеше като антрацит и аз веднага видях — или почувствах — разликата между двете.

Сендарите бяха зелени. Толнедранците — червени. Мисленето на риванците беше синьо, разбира се. Започнах да долавям разликите все по-ясно и към обед вече доста умело боравех с новите си умения.

„Стига за днес, Поул — каза майка най-накрая. — Сега върви в кулата и цял следобед можеш да си четеш книгите. Не искам баща ти да стане подозрителен.“

Така установихме графика, който стана неизменен години наред — сутрините принадлежаха на майка, а следобедите — на баща ми. Образовах се едновременно в две различни направления, което дори за мен представляваше предизвикателство.

На следващата сутрин майка провери какво съм научила предишния ден, като ми демонстрираше различни типове мислене. „Сендар — казах бързо, когато пред мен проблясна обагрено в зелено съзнание. — Мург — идентифицирах матовото наситеночерно мислене, — аренд, толнедранец.“ Колкото повече се упражнявах, толкова по-бързо идваха отговорите.

„А сега нека продължим нататък — рече накрая майка. — Понякога ще се налага да изключваш съзнанието на своите приятели, да ги накараш да заспят, образно казано, макар че това няма да е точно сън.“

— И защо ще ми е необходимо това?

„Ние не сме единствените в света, които умеят да разпознават типовете мислене, Поул. Гролимите също могат да го правят, а всеки, който владее това изкуство, е способен да проследи мисълта обратно до нейния източник. Когато искаш да се скриеш, едва ли би желала някой да стои зад теб и да те дебне.“

— Със сигурност няма да ми е приятно. Та как бих могла да накарам някой бърборко с голяма уста да заспи?

„Това не е точно сън — поправи ме тя. — Типовете мислене, които ти вече разпознаваш, определят съзнанието на човека, дори

когато спи. Трябва да се научиш да изключиш съзнанието му напълно.“

— Това няма ли да го убие? Нали в такъв случай ще спре и сърцето му?

„Не. Тази част на мозъка, която контролира работата на сърцето, е толкова дълбоко под повърхността, че изобщо не притежава цвят.“

— Ами какво ще стане, ако не успея да те разбудя отново?

„Ти няма да експериментираш върху мен. Къде се намира най-близкият алорн?“

— Ами това са близнаците!

„Това няма значение. Опитай се да ги намериш чрез съзнанието си.“

— Ще се опитам. — Аз напрегнах мисълта си, за да открия онзи характерен тюркоазен нюанс, който отличава съзнанието на всеки алорн с изключение на риванците. Това не ми отне много време, защото знаех точно къде да търся, разбира се.

„Хубаво — одобри мама. — А сега си представи дебело вълнено одеяло.“

Вече не питах защо, а просто го направих.

„Защо избра да бъде точно бяло? — любопитно попита майка ми.“

— Това е любимият им цвят.

„А, така ли. Добре тогава, покрий ги с него.“

Направих го и почувствах как ръцете ми се изпотяват. Да работиш чрез ума си е почти толкова трудно, колкото да се трудиш с ръцете.

„Заспаха ли вече?“

— Така мисля.

„Най-добре е да отидеш и на място да се увериш.“

Използвах формата на обикновена лястовица. Близнаците винаги оставяха прозорците си отворени, когато времето беше хубаво и често бях виждала лястовици да прехвърчат навън-навътре в кулата им. Отлетях натам и изпърхах през прозореца.

„Е — стигна до мен гласът на майка, — заспали ли са вече?“

Не исках да издам присъствието си и да стресна близнаците, затова отвърнах мислено на въпроса. „Нещо не се е получило, майко. Очите им са още отворени.“

„А движат ли се?“

„Не, приличат по-скоро на двойка статуи.“

„Прелети точно пред лицата им и виж дали ще трепнат.“

Направих го и те не помръднах. „Нито един мускул не потрепна по лицата им“ — докладвах аз.

„Значи се е получило. Опитай отново да свържеш съзнанието си с тяхната мисъл.“

Опитах, но около мен имаше само безмълвна пустота. „Не мога да доловя нищо, майко.“

„Доста добре схващаш. А сега се върни при Дървото и двете заедно ще ги освободим.“

„Ей сега пристигам“ — казах, а после намерих баща си и изключих и неговото съзнание.

„Защо го направи?“ — попита майка.

„Просто се упражнявам“ — невинно отвърнах аз. Знаех, че не постъпвам много честно, но не можах да устоя на изкушението.

През следващите седмици мама ме научи на още начини, чрез които да влияя върху съзнанието на околните. Най-голямо удоволствие ми достави способността с лекота да заличавам спомените. Оттогава съм го използвала много пъти. Често ми се налагаше да действам не по общоприетия начин, а не ми се щеше присъствалите на тези събития по-късно да започнат да разпространяват небивалици. Понякога е много по-лесно просто да изтриеш някоя случка от паметта на хората, отколкото да ѝ търсиш приемливо обяснение.

Много близко до това умение е способността да внушаваш несъществуващи спомени. Използвайки двата подхода, лесно можеш да промениш нечия представа за онова, което наистина се е случило.

Освен това майка ме научи да „пораствам“, т.е. да ставам огромна като великан. Но аз не го практикувам често, защото това би предизвикало подозрения.

После, понеже всяко действие си има и противодействие, тя ми показва как да се „смалявам“, т.е. как почти да изчезна от лицето на земята. Това по-нататък ми беше от голяма полза, особено когато исках да подслушам нечий разговор, без да бъда забелязана. Като процес двете умения бяха много близо до способността да променям формата си, така че не ми беше никак трудно да ги усвоя.

Научих се също да правя така, че хората да не забелязват присъствието ми. Това е другият начин, при който на практика си

невидим. Но по онова време още бях под въздействието на пубертета и мисълта да се слея със стената изобщо не ми допадаше. Всички младежи непременно държат да бъдат забелязани и почти всяка тяхна постъпка крещи: „Вижте ме! Забележете колко съм важен!“ Да си невидим изобщо не може да удовлетвори подобен стремеж.

Способността да се създават различни неща — творението, ако предпочитате — беше най-висшият етап в моето образование. Погледнато от друг ъгъл, то вече доближава човека до боговете. Аз започнах със създаването на цветя. Е, в началото малко хитрувах. Най-напред покривах някоя клонка с трева, а после превръщах така полученото нещо в цвете. Преобразяването не е създаване обаче, затова продължих като взех да правя цветя само от въздух. Съзиданието поражда неописуем екстаз, така че аз доста се поуевлякох в практикуването му. След многобройните ми опити малката долчинка около Дървото беше покрита с килим от яркообагрени цветове. Казвах си, че просто се упражнявам, но това не беше точно така.

Една сутрин към края на пролетта, когато вече бях на осемнайсет, майка предложи: „Защо днес просто не си поговорим, Поул.“

— Разбира си, майко — рекох. Бях облежната на Дървото и разгонвах с ръка няколко от моите птици. Всеки път, когато майка кажеше „да поговорим“, това означаваше, че тя ще говори, а аз трябва да слушам.

„Мисля, че е крайно време да покажеш на баща си на какво всъщност си способна. Той едва ли ще се задоволи с обяснението, че ти си просто много схватлива. Предстоят ти твърде важни дела, а той няма да спре да ти се меси, докато не се убеди, че вече не си дете.“

— Да, вече го изпитах на гърба си, но не ми се вярва да успея да му внуша, че нещата са се променили.

„Баща ти борава само с крайни положения, Поул. Много му е трудно да приеме мисълта, че нещата, а и хората, се променят. Най-прекият път да го убедиш в това е да му демонстрираш своите умения. Рано или късно ще ти се наложи, така че е по-добре да стане сега, преди погрешната представа за теб окончателно да се е загнездила в съзнанието му.“

— Как ще е най-правилно да постъпя, майко? Да го покана ли да излезе навън и да му покажа способностите си?

„Не мислиш ли, че това е твърде буквален начин? Няма ли да е по-добре да извършиш нещо при по-обичайни обстоятелства? Една демонстрация без подготовка би го впечатлила много повече, отколкото нещо, което му е известно от по-рано. Просто направи нещо, без да вдигаш много шум около него. Познавам го добре, скъпа, и ми е известно какво би привлякло най-сигурно неговото внимание.“

— Ще се оставя на твоята преценка, майко.

„Много смешно“ — достигна гласът ѝ до мен, но по тона не личеше да се забавлява особено.

Вярвам, никому не е чуждо изкушението да се покаже пред останалите, затова моята демонстрация беше внимателно подготвена. Нарочно оставих баща ми здравата да прегладнее няколко дни, преструвайки се, че съм страшно задълбочена във философските книги. Той нахълтваше периодично в кухнята, докато накрая не унищожи всичко, което ставаше за ядене. При това баща ми не беше наясно къде държа хранителните продукти. Най-накрая беше принуден с неохота да промърмори нещо относно нетърпимия глад, който го измъчва.

— О, каква досада — отговорих аз с отрепетирано отегчение. После, без дори да откъсвам поглед от страницата, която четях, създадох една недопечена телешка пържола. Е, не беше толкова красива като някое цвете, например, но поне съм сигурна, че успях да привлека вниманието на баща си.

СЕДМА ГЛАВА

В навечерието на осемнадесетия ми рожден ден небето сипеше тихо едър сняг, който леко се стелеше и покриваше земята с нежност, без фученето на свирепи виелици и пронизващ вятър, фъртуните изглеждат много ефектно, но понякога душата закопнява за спокойно падащите едри снежинки, които загръщат земята в своето покривало, както майка завива детето в креватчето му след усилен ден.

Станах рано и след като сътворих буен огън в камината, се изправих до прозореца. Докато разресвах косата си, наблюдавах как последните облаци тежко се носят на север. Над тях постепенно се издигаше слънцето, което осветяваше девствено белия свят, още неосквернен от нито една стъпка. Чудех се дали вали сняг и на Острова на бурите и какво ли прави Белдаран на „нашия“ ден.

Татко още спеше. Това беше нещо обичайно, тъй като не беше от ранобудните. За мой късмет той дори не хъркаше, така че утринта ми премина в благословена тишина. Приех го като подарък на небесата.

След закуска наметнах кожената си пелерина и излязох навън да посрещна утрото. С усилие си проправях пъртина към Дървото за обичайната утринна среща с майка.

„Закъсня, Поулгара“ — започна гласът на мама.

— Наслаждавах се на пейзажа — обясних, поглеждайки назад към самотната редица стъпки, които бях оставила в пресния сняг. — Какво прави Белдаран тази сутрин?

„Още спи. Снощи риванците устройха бал в нейна чест, така че двамата с Желязната хватка стояха будни до късно.“

— Къде празнуваха рождения ден?

„Не беше точно празник по случай нейния рожден ден. Алорните не обръщат толкова голямо внимание на това събитие. Всъщност празнуваха нейното състояние.“

— Какво състояние?

„Сестра ти ще си има бебе.“

— *Какво?*

„Тя е бременна, Поулгара.“

— Защо не си ми казала досега за това?

„Сега ти го казвам.“

— Защо не ми го каза по-рано?

„За какво да ти го казвам? Тя се чифтоса, а чифтосаните женски раждат малки. Мислех, че това вече ти е известно.“

Гневно вдигнах ръце нагоре. Понякога начинът, по който майка ми възприемаше нещата от живота, ме вбесяваше.

Чак до края на зимата меланхолията и унинието не ме напуснаха. Бременността на Белдаран още повече задълбочаваше нашата раздяла. Затова не виждах никаква причина за прекомерна радост. Давах воля на чувствата си, обаче докато бях сама. Иначе правех всичко възможно да прикрия емоциите си — най-вече да не издам присъствието на майка ми в моето съзнание.

През пролетта Алгар и Анрак пристигнаха в Долината, за да ни кажат новината и да ни придружат до Острова на бурите. По-голямата част от месеца премина в пътуване. Лично Рива ни чакаше на каменния кей, вдаден в морето. Отбелязах, че Белдаран най-после го е убедила да си обръсне брадата. Явно нещата вървяха към по-добро. После се изкачихме по стълбите към Цитаделата и аз най-сетне отново бях със сестра си. Тя изглеждаше дебела и тромава, но излъчваше щастие. След като с гордост ни показаха детската стая, ние бяхме поканени на разточителна вечеря. Едва след това успях да остана насаме с Белдаран. Тя ме поведе към масивната лакирана врата на стаите, където бяхме настанени преди сватбата. Забелязах, че бяха направени някои промени. Гоблените, които покриваха мрачните сиви стени, сега бяха изцяло в синьо, а пъстрите агнешки постелки по пода бяха заменени с чисто бели. Мебелировката беше от масивно полирано дърво, а столовете бяха отрупани с възглавници. Камината, която преди беше просто една опушена дупка в стената, сега имаше рамка с орнаменти и полица. От канделабрите струеше мека златиста светлина. Помещението наистина беше станало уютно.

— Харесва ли ти, Поул? — попита Белдаран.

— Прекрасно е — отвърнах.

— Сега това са твоите покои — каза тя. — Ще имаш нужда от собствени стаи, защото се надявам често да ни гостуваш.

— Всеки път, когато имам възможност — уверих я аз. После заговорих делово. — Как се чувстваш? — попитах, щом се

разположихме удобно върху отрупания с възглавници диван.

— Много тромава и непохватна — отговори. После постави едната си ръка върху наедрия корем. — Нямах представа колко бързо расте това нещо.

— Гади ли ти се всяка сутрин? Чувала съм, че обикновено така става.

— Отначало — да, но после постепенно отмина. Болките в гърба се появиха едва напоследък.

— Болки в гърба ли?

— Все пак нося доста тежък товар, Поул — припомни ми тя, — при това той се намира на много неудобно място. Най-доброто, което мога да направя, е да се клатушкам като патица, но и това много натоварва гръбнака ми. Понякога имам чувството, че ще бъде все така оттук нататък.

— Това ще мине, скъпа.

— И Арел ми казва същото. Нали я помниш?

— Май беше жената, която ръководеше ушиването на официалните ни дрехи?

Белдаран кимна.

— Освен това тя е и много добра акушерка. Разказа ми всичко, което предстои. Изобщо не го чакам с нетърпение.

— Съжаляваш ли за това?

— Че забременях ли? Разбира се, че не. Просто не ми се ще да продължава толкова дълго. А ти какво прави през това време?

— Образовах се. Татко ме научи да чета и вече прехвърлих почти всички книги от библиотеката му. Няма да *повярваш* колко глупост се е натрупала през годините. Понякога ми се струва, че толнедранците и мелсените са си обявили някакво състезание, а абсолютната глупост е наградата за победителя. Точно сега чета „Книгата на Торак“. Явно братът на Учителя има някои проблеми.

Тя сви рамене.

— Колко досадно! Как издържаш да четеш подобно нещо?

— Вярно, че не е четиво, към което ще посегнеш за забавление. Написано е на староангаракски и дори езикът е грозен. Мисълта за един луд бог е доста обезпокоителна.

— Луд?

— Абсолютно. Майка ни твърди, че винаги е бил такъв.

— Тя често ли те навестява?

— Всеки ден. Татко обикновено спи до късно, така че мога спокойно да ходя при Дървото и да прекарвам предиобедите с нея. Тя също ме учи, така че получавам доста всеобхватно образование, или както би се изразила ти — пълно и закръглено.

Белдаран въздъхна.

— Май все повече се отдалечаваме една от друга, а, Поул?

— Случва се при всички — отговорих. — Казват, че така се пораствало и съзрявало.

— На мен това обаче не ми харесва.

— На мен също, но едва ли бихме могли да му се противопоставим.

На другата сутрин навън вилнееше буря с проливен дъжд, но въпреки това аз сложих наметката си и тръгнах из града. Искан да поговоря с Арел. Открих магазина ѝ за дрехи в една глуха уличка недалеч от пристанището. Вътре беше тясно и разхвърляно. Наоколо се подмятаха топове плат, масури с дантела и оплетени чилета прежда. Звънчето на вратата пропя, когато влязох, и тя вдигна очи от иглата.

— Поулгара — извика, скочи на крака и ме притисна в майчина прегръдка. — Изглеждаш прекрасно!

— Ти също, Арел.

— Нова рокля ли търсиш? За това ли дойде?

— Не. Искан да поговорим за състоянието на Белдаран.

— Тя е бременна. Обзалагам се, че си го забелязала.

— Много смешно, няма що! Кажи какво става при раждането.

— Много е болезнено, мръсно и изтощително. Нали не искаш повече подробности?

— Напротив, искам.

— Да не си решила да ставаш акушерка?

— Не още. Интересът ми е от по-общ характер. На хората се случват разни неща и понякога се нуждаят от помощ. Искан да знам как да помогна.

— Жените не стават лекари, Поул. Мъжете никога не биха одобрили това.

— Това е техен проблем. Нали не си мислиш, че копнея за одобрението на мъжете или пък че се боя от неодобрението им?

— Ще загазиш, момиче — предупреди ме тя. — Всичко, което се очаква от една жена, е да готви, да чисти къщата и да ражда деца.

— Всичко това вече ми е известно. Сега искам малко да разширя познанията си.

Арел сви устни.

— Май наистина си го решила, а?

— Да, така е.

— Мога да те науча на всичко, което трябва да знаеш за децата, но... — тя изведнъж млъкна. — Можеш ли да пазиш тайна?

— Дори много тайни, Арел. Знам неща, които баща ми дори не е сънувал, при това ги пазя в тайна от години.

— Има един билкар тук, в Рива. Той е винаги в лошо настроение, мърмори и не мирише никак приятно, но знае с кои билки да лекува определени болести и неразположения. На другия край на града пък има един човек, който намества кости. Ръцете му са като мечи лапи, но знае къде да пипне и е много внимателен. Може да намести изкълчена или счупена кост обратно на мястото ѝ, без да повреди нещо. Искаш ли да учиш и хирургия?

— Какво е това?

— Да режеш и отваряш хората, за да наместваш вътрешностите им. Аз самата съм много добра в тази работа, макар да не приказвам много-много за това. На острова освен билкаря и този, който намества кости, имаме и хирург. Той много ме уважава, защото го научих да шиене.

— Че какво шиене има при хора, които са нарязани или с отворени вътрешности?

Тя мъченически изви очи и въздъхна.

— О, богове — пророни накрая. — Какво правиш с ризата, ако баща ти я закачи някъде и тя се скъса?

— Зашивам я, разбира се.

— Точно така. Същото се прави и с хората, Поул. Ако не го сториш, вътрешностите им ще изпаднат навън.

Аз обмислях последните ѝ думи известно време.

— Нека да започнем с израждането — предложи Арел. — Ако не ти прилошее от него, ще продължим с останалите специалности.

Научих за родилните болки, изтичането на водите и следродилната треска. Разбрах също, че по време на раждане много се

кърви, но това не бива да предизвиква паника. После Арел ме разведе из града да ме запознае с тримата си колеги като ме представяше за нейна ученичка.

Така започна медицинското ми образование. Алорните са прями и практични хора и моите четирима преподаватели — Арел, Аграк, Салейм и Балтен — ме научиха да церя, без да ми пълнят главата с каквито и да е нелепости. За мен пример беше безмилостният Салейм. „Ако е счупено, намести го, ако не е — недей“, учеше ме той. Оттогава изучих медицинските текстове от всички краища на света, но още не съм попаднала на по-точна от тази сбита и смислена забележка.

Не си мислете обаче, че прекарвах цялото си време в изучаване на следродилната треска, счупени крайници и вътрешни органи. Двете със сестра ми често бяхме заедно, а и ми трябваша доста усилия да убедя бившите си ухажори, че вече няма да играя тяхната игра.

Мерот Поета го прие доста болезнено. С нескрита гордост той ми заяви, че е много ангажиран с писането на най-великия епос в човешката история.

— О! — откликнах аз като се опитвах да стоя настрани от зловонния му дъх.

— Бихте ли желали да чуете няколко изречения от него, лейди Поулгара? — предложи той.

— С удоволствие — излъгах и окото ми не мигна.

Той се измъкна, застана в драматична поза, постави оцапаната си с мастило ръка върху предницата на тъмния си жакет и започна бавно и тържествено да нарежда. Това беше още по-сухо и безкрило дори от предишната му рецитация, ако изобщо е възможно подобно нещо. Изчаках със скупаещо лице да затъне съвсем в резултата на собствения си гений, а после се обърнах и си тръгнах, оставяйки го да рецитира своя шедьовър срещу безмълвната стена. Не знам дали тя е била потресена от чутото, никога не ми се удаде случай да я попитам. Мерот обаче беше потресен за двама.

Моята новопридобита вещина относно функциите на човешкото тяло ми помогна да се освободя от „могъщия Тайгун“. С най-невинна физиономия го попитах за съдържанието на различните органи от храносмилателната система, който той така щедро е разпилявал по земята. Кой знае защо цветистото ми описание на това какво представлява полусмляното овнешко месо накара лицето му да

позеленее. Той избяга панически от мен, а едната му ръка затискаше устата, за да задържи обета на мястото му. Явно Тайгун нямаше проблеми с кръвта, но другите телесни течности малко го разстройваха.

После се поразходих из просторните и весело декорирани стаи, където играеха децата. Познавах повечето от тях още от предишното си идване. Но сключените по време на отсъствието ми бракове бяха прибавили нови лица тук, а някои от старите ми познайници вече самите бяха станали за женене. Така или иначе, бройката си оставаше почти непроменена.

— А, ето Ви и Вас, лейди Поулгара. — Беше моят рус и изключително възпитан барон Кеймиън. Носеше оловносив кадифен жакет и сякаш беше още по-красив отпреди. — Така се радвам да Ви видя отново, Поулгара — продължи той с дълбок изящен поклон. — Явно идвате да навестите местата на предишните си завоевания.

— Не е точно така, скъпи бароне — отвърнах усмихнато. — Как сте?

— Неутешим поради вашето заминаване, милейди.

— Не можеш ли поне веднъж да си сериозен, Кеймиън?

Той остави това да мине покрай ушите му.

— Какво сте направили с бедния Тайгун? — попита. — Никога преди не съм го *виждал* в такова състояние.

Свих рамене.

— Той се преструва на най-свирепия воин, но всъщност малкото му тумбаче е много чувствително.

Кеймиън се разсмя. После изражението му изведнъж стана замислено.

— Защо не се поразходим, милейди? — предложи той. — Има някои неща, които бих искал да споделя с Вас.

— Разбира се, бароне.

Двамата напуснахме стаята и се заразхождахме, хванати под ръка, по просторния коридор, който опасваше Цитаделата откъм градината. От време на време спирахме, за да се порадваме на розите.

— Не зная дали сте чули, Поулгара — започна Кеймиън, — но аз съм сгоден.

— Моите поздравления, Кеймиън — казах аз, но признавам, че почувствах лека болка. Харесвах Кеймиън и при други обстоятелства

чувствата ми щяха да стигнат много по-далеч.

— Тя е много хубаво момиче и, кой знае защо, ме обожава.

— Ти *си* много очарователен мъж.

— Това е по-скоро поза, скъпа госпожице — призна той. — Под тази маска се крие стеснителен и неловък юноша. Съзряването е толкова изморителна работа, забелязали ли сте го вече?

Аз се разсмях.

— Не можеш и да си представиш колко изморително е то за *мен*, Кеймиън.

Той въздъхна и аз почувствах, че това не беше престорено.

— Аз, разбира се, съм много горд с бъдещата си жена — продължи, — но честта ме заставя да призная, че е достатъчна само една Ваша дума, за да разваля годежа.

Нежно докоснах ръката му.

— Знаеш, че никога няма да кажа тази дума, Кеймиън. На мен ми предстои още много.

— Така и предполагам — призна той. — Целта на този разговор по-скоро беше да Ви запазя за своя приятелка. Давам си сметка, че приятелството между мъж и жена е неестествено, а може би и неморално, но ние двамата с Вас не сме обикновени хора, нали?

— Да, така е.

— Дългът понякога може да е жесток, нали, Поулгара? И двамата с Вас сме оковани във веригите на Съдбата. Вие трябва да служите на баща си, а Желязната хватка иска да бъде един от неговите съветници. И двамата сме обвързани с държавни дела. Проблемът е, че става дума за две различни държави. Въпреки това обаче все още държа на Вашето приятелство.

— Ти *си* мой приятел, Кеймиън, независимо дали ти харесва или не. Може и да съжаляваш за това някой ден, но ти го предложи пръв.

— Никога няма да съжалявам, Поул.

След тези думи го целунах и всичките „може би“ изчезнаха в миг от мислите ми.

След това вече никога не повдигнахме този въпрос. Кеймиън тъжно ме изпроводи до моите покои, целуна ми ръка ми и се върна обратно.

Не намерих за необходимо да споменавам пред Белдаран за тази случка.

По мое предложение татко извика Рива, Анрак и Алгар в една от кулите на Цитаделата за „съвещание“ през последните дни от бременността на Белдаран. Тогава не е най-подходящото време мъже да ти се пречкат в краката.

Раждането мина леко или поне така ми каза Арел. Това обаче беше първият път, когато присъствах на подобно нещо, и то ми се видя ужасяващо. Все пак Белдаран беше моя сестра.

Всичко протече както трябва и след като с Арел изкъпахме момченцето, аз го отнесох на Рива. Ще повярвате ли, че този „могъщ крал“ се страхуваше от бебето?

Мъже!

Бебето Даран имаше странен бял белег върху дланта на дясната си ръка и това малко разтревожи Рива. Татко обаче ни беше обяснил какво означава това петно.

Церемонията за представянето на наследника на Желязната хватка пред Сферата на следващата сутрин ме покърти от дън душа. Бях обзета от странно чувство щом престолонаследникът, когото държах, протегна ръце към Сферата и двамата бяхме окъпани в онова неземно синьо сияние. Сферата поздравяваше мен и Даран и аз долових повеи от нейната неземна същност. Сферата и нейната противоположност Сардион бяха в центъра на създанието. Преди да са били „случайно“ разделени, са представлявали физическият образ на Волята на Вселената. Аз бях част от Волята, а след като съзнанието ми беше свързано с това на моята майка, значи и тя беше включена.

Двамата с татко останахме на Острова още един месец, след което Старият вълк взе да става неспокоен. Имаше много работа, която искаше да приключи, а той *мразеше* да му тежат неизпълнени задачи. Обясни ми, че боговете на Запада ни бяха напуснали и сега трябваше да извличаме техните напътствия от пророчества. Ето защо искаше *на всяка цена* да проучи появилите се напоследък слухове за двама пророци. Единият живееше в Дарине, а другият — в блатата на Драсния. Учителят беше предупредил баща ми, че по определението „Дете на светлината“ ще може да различи думите на истинските пророци от фъфленето на останалите луди из Западните кралства. Баща ми нямаше търпение да провери къде се крие истинското предсказание.

Анак ни отведе до бреговете на Сендария и ни остави близо до мястото, където сега се издига столицата на сендарите. За мен дългото и мъчително пътуване през непроходимия и безкраен лес, който сякаш стоеше тук откакто свят светува, беше крайно неприятно. Естествено, знаех как бихме могли много по-лесно да си проправим път през гъсталака. Проблемът обаче беше как да го предложи, без да разкрия, че познанията ми се простират доста по-далеч от очакваното, при това да не издам учителката си. На няколко пъти намекнах, че можем да облекчим пътуването си, но баща ми се оказа толкова недосетлив, та накрая бях принудена да поставя въпроса напъряко:

— Защо трябва да се провирам през храсталаците, когато мога да летя?

Баща ми отначало не даваше и дума да се издума за това, най-вероятно защото отказваше да приеме, че съм пораснала. Родителите трудно се примиряват с тази мисъл. Най-сетне обаче склони и надълго и нашироко взе да ми обяснява как мога да променя формата и големината си. После го повтори отново и отново, докато накрая ми се прииска да вия от досада. Щом дойде ред да променим формата си, аз набързо се превърнах в любимата си снежнобяла сова.

Оказах се неподготвена за неговата реакция. Обикновено баща ми доста добре владее чувствата си, но в случая емоциите взеха връх. Ще повярвате ли — той направо изкрещя! Заля ме вълна от състрадание. Дадох си сметка колко много страда той заради мнимата смърт на майка. Тогава приех формата на обикновен бухал, а татко стана вълк. Видът му беше много внушителен, признавам. При това той поддържаше добра скорост и не изоставаше от мен.

Пристигнахме в Дарине след три дни. Приехме отново човешки образ, влязохме в града и тръгнахме да търсим Хатурк, главатарят на местния клан. По пътя татко ми беше обяснил накратко историята на Мечия култ. Във всяка религия от време на време се появяват отклонения, но заложената в Мечия култ ерес беше толкова абсурдна, че никое човешко съзнание не би могло да приеме такава очевидна нелепост.

— Та кой някога е твърдял, че последователите на Мечия култ притежават здрав разум? — сви рамене баща ми.

— Сигурно ли е, че този Хатрук е кулист?

— Алгар мисли така, а аз уважавам мнението му. Честно казано, Поул, хич не ме е грижа, ако ще този Хатурк да се кланя и на гъсеница. Докато се подчинява на заповедите на Алгар, записва и разпространява казаното от пророците, може да обожествява каквото си поиска.

Къщата на Хатурк беше претенциозна дървена постройка, буквално претъпкана с едри брадати алорни, облечени в животински кожи и въоръжени до зъби. Миризмата, която се носеше наоколо, беше направо непоносима — смес между воня на разлята бира, непокрита помийна яма, гранясали мечешки кожи, непочистени кучешки изпражнения и потни подмишници. Един още сънен алорн разбуди главатаря си, за да обяви за нашето идване и Хатурк се запрепъва надолу по стълбите — тлъст, развлечен и с мътни очи. Баща ми доста студено обясни целта на нашето посещение и този „народен водач“ предложи да ни заведе до къщата на Бормик, предполагаемият пророк на Дарине. Хатурк очевидно още не беше изтрезнял от предишната нощ и вероятно това беше причината да е по-приказлив от обикновено — позволи си да каже неща, които иначе не би изрекъл. Излиза, че бирата все пак може да има и полезни качества. Част от неволно изпуснатите приказки ни подсказа, че той повече няма намерение да се подчинява на разпоредбите на своя крал и по-точно да записва брътвежите на набедения пророк. Бормик беше посредникът на боговете, а този смрадлив кретен искаше да остави неговите думи да отлетят на вятъра!

Колибата на Бормик беше в източните покрайнини на Дарине. Той живееше с дъщеря си Луана, стара мома на средна възраст, която се грижеше за него. Причината Луана да не се омъжи сигурно беше начинът, по който постоянно фиксираше върха на носа си. Тя обаче поддържаше къщата на баща си изрядно чиста и подредена. Забелязах, че на масата имаше дори свежи цветя.

„Поулгара — прокълтя гласът на мама в съзнанието ми, — тя разбира всичко, което казва баща й. В нея е ключът за разрешаването на проблема. Не обръщай внимание на това, което правят мъжете. Съсредоточи се върху Луана. Сигурно ще ти трябват пари, затова открадни кесията на баща си.“

Побързах да потисна напушилия ме смях при нейните последни думи. Щом Бормик изпадна в транс и взе да пророкува, вниманието на

баща ми бе изцяло погълнато от него. Той изобщо не усети, когато ловко отмъкнах торбичката с пари от пояса му.

Отидох при Луана, която седеше пред вратата и кърпеше вълнените чорапи на баща си.

— Къщата ти е много хубава, Луана — започнах отдалече.

— Пази ни от лошото време — с безразличие отвърна тя. Носеше проста сива рокля, а косата ѝ беше безмилостно опъната в кок на тила. Силното кривогледство беше оставило отпечатък върху целия ѝ живот. Сигурно никога нямаше да се омъжи и макар да беше крехка и стройна, явно не полагаше никакви усилия да се направи поне малко привлекателна.

— Баща ти често ли има такива припадъци? — внимателно подхванах аз.

— Постоянно — отвърна. — Понякога трае цели часове.

— А повтаря ли неща, които веднъж вече е казал?

— Това е най-досадното от всичко, лейди Поулгара. Толкова често слушам все едни и същи приказки, че дори бих могла да ги кажа наизуст. Но това никога не ми се налага.

— Не те разбирам, Луана.

— Има определени думи, които предизвикват тези състояния у него. Например ако кажа „маса“, той подхваща едно нещо, което вече съм чувала безброй пъти. Изрека ли „прозорец“ обаче, идва ред на друг пасаж, който съм слушала не по-рядко.

Бяхме спасени! Мама имаше право! Луана би могла да попълни празнините в Кодекса на Дарине чрез определени кодови думи. Оставаше само да я убедя да ни сътрудничи.

— Очите ти винаги ли са били така? — попитах. Подозирам, че мама имаше пръст в този толкова директно отправен въпрос.

Лицето на Луана побеля от гняв.

— Това не е Ваша работа — възмутено отвърна тя.

— Не исках да те обидя, Луана — уверих я аз. — Имам някакъв опит като лечителка и мисля, че бих могла да ти помогна.

Тя ме погледна. По-точно отново втренчи очи във върха на носа си, но вие разбирате какво искам да кажа.

— Наистина ли можеш да го направиш? — попита тя с копнеж в гласа.

„Отговори ѝ, че можеш“ — посъветва ме майка ми.

— Сигурна съм, че мога — казах.

— Ще Ви дам всичко, *всичко*, лейди Поулгара! Сега не мога да се погледна дори в огледалото! Никога не излизам от къщи, защото не мога понеса присмеха на хората.

— Нали каза, че можеш да накараш баща си да повтори всички свои пророчества?

— Защо трябва да изтърпя всичко това отново?

— За да можеш след това да се оглеждаш без притеснение, Луана. Ще ти дам пари, за да наемеш писари, които да запишат всяка дума на баща ти. Ти можеш ли да четеш и пишеш?

— Да. Четенето запълва свободното време, а една грозна жена като мен има много свободно време.

— Хубаво. Искам да изчиташ всичко, което писарите ти дадат, за да си сигурна, че е пълно и правилно записано.

— Няма да е трудно, лейди Поулгара. Както Ви казах, бих могла да изрецитирам наизуст почти всяка дума на баща си.

— По-добре е да бъде записано направо от неговата уста.

— Защо несмисленият брътвеж на този изкуфял старец е толкова важен, лейди Поулгара?

— Баща ти може да е, а може и да не е изкуфял, Луана, но не това е най-важното. Думите всъщност идват от Белар и от устата на другите богове. Те казват на мен и на баща ми какво трябва да правим занапред.

Кривогледите й очи се ококориха широко.

— Ще ни помогнеш ли, Луана?

— Да, лейди Поулгара, *ако* Вие оправите очите ми.

— Защо не приключим с това още сега? — предложих.

— Тук, направо пред мъжете?

— Те дори няма да забележат какво правим.

— Ще боли ли?

„Ще я боли ли много?“ — попитах майка си.

„Не. Ето какво трябва да направиш, Поул“ — и тя ми обясни подробно всяко действие. Това изобщо не беше хирургическа операция. Инструментите на Балтен не са достатъчно фини за толкова прецизна работа. Направих го по „другия“ начин. Заех се с мускулите, които придържат очните ябълки на Луана и фокусирах погледа й.

Повече време ми отне фината настройка на очите ѝ и унищожаването дори на най-дребните следи от предишното ѝ състояние.

— Мисля, че вече всичко е наред.

— Поул! — извика баща ми, след като Бормик завърши продължителната си реч.

— Ей сега идвам, татко — махнах с ръка и направих последен изпитателен оглед на извършеното от мен. — Готово — обявих накрая.

— Мога ли вече да се погледна?

— Разбира се. Имаш много хубави очи, Луана. Ако резултатът ти хареса, ще спазиш ли своята част от уговорката?

— Дори ако се наложи да посветя на това живота си оттук нататък! — пламенно отвърна тя. После отиде при огледалото, което висеше в най-отдалечения ъгъл на къщата. — О, лейди Поулгара! — възкликна захласнато, а от свършените ѝ очи бликнаха радостни сълзи. — Ще ви бъда признателна до гроб!

— Радвам се, че се харесваш, скъпа — отвърнах ѝ меко и се изправих. — Ще ти се обаждам от време на време, Луана. Остани си със здраве!

Сетне последвах баща си навън.

— Ще ми се да превърна Хатурк в жаба — промърмори той под нос.

— За какво ти е това? — попитах, а после се усмихнах на внезапната мисъл, която ме осени. — Можем ли наистина да го направим?

— Не съм много сигурен, но май е време да проверим това, а Хатурк е точно човекът, който ни е нужен. Повечето от пророчествата са безвъзвратно загубени заради този идиот.

— Успокой се, татко — рекох. — Нищо не е загубено. Луана ще се погрижи за това, всичко вече е уговорено.

— Какво си направила, Поул? — попита изумено той.

— Оправих очите ѝ. Тя ще ми се отплати като наеме писари да запишат всяка дума от пророчествата.

— Но някои от тях са вече изречени!

— Спокойно, татко, Луана знае как да накара Бормик да ги повтори. Ще имаме цялото предсказание. — Замълчах за кратко. — Другият пророк е в Драсния, нали?

Той зяпна насреща ми.

— Затвори си устата, татко. Приличаш на кръгъл глупак така. Та отиваме ли в Драсния или не?

— Да — отвърна той с изтънял глас, — *отиваме* в Драсния.

Усмигнах му се мило, което винаги го е вбесявало.

— Къде ще наемеш лодка? — попитах. — Или пък предпочиташ да летим?

Някои от нещата, които избълва след този въпрос, не могат да бъдат написани.

ОСМА ГЛАВА

Заливът на Черек много подходдеше на мисленето и манталитета на самите алорни. Най-вече заради Вълната на Черек — само алорните са достатъчно смели или пък достатъчно глупави да се наемат да преминат през ревящия водовъртеж. Няма спор обаче, че изолираният по този начин залив е вършел добра работа в древността. Той е позволявал на алорните да се разположат сравнително спокойно по онези земи и ги е предпазвал от ежбите сред останалите западни кралства.

Пристанищният град Коту беше построен върху остров, така че възможностите му да се разпростира бяха твърде ограничени. Улиците бяха тесни, кални и криви, а къщите — пръснати неравномерно. Горните етажи стояха надвиснали като войнствено смръщени вежди. Пристанището — както и всички пристанища по света — миришеше на помийна яма.

Пристигнахме в града в късния следобед на един потискащо навъсен ден. Крал Драс Бичия врат ни чакаше на пристана. Около него се беше струпала голяма свита ярко облечени драсниански благородници, които явно не бяха предприели дългото пътуване от Боктор дотук единствено, за да се насладят на гледката в блатата. Познавах неколцина от тях, защото присъстваха на сватбата на Белдаран. Очевидно бяха разказали на приятелите си за мен.

Прекарахме нощта в шумен алорнски хан, вонящ на бира. Късно на следващата сутрин потеглихме нагоре по реката към селцето Брака, където беше колибата на мринския пророк. През по-голямата част от деня омайвах младите драснияни, които пътуваха с нас. Бяха предприели това изморително пътешествие само заради мен, все пак, и им дължах поне *това*. Не че тяхното внимание имаше някакво огромно значение за мен, но една млада дама трябва да си поддържа формата. Успях да разбия няколко сърца — съвсем елегантно, разбира се. Онова, което наистина ме заинтригува обаче, беше начинът, по който драснияните тайнствено шаваха с пръсти един към друг. Беше очевидно, че не е просто расова особеност. Внимателно проучих

мислите им и установих, че наистина не тренират пръстите си. Оказа се, че е твърде сложен език на знаците. Движенията бяха така прецизни и неуловими, та искрено се зачудих как алорните с техните дебели и груби пръсти успяват да постигнат подобно съвършенство.

— Драс — обърнах се вечерта към Бичия врат, — защо твоите хора постоянно кършат пръсти един срещу друг?

Разбира се, вече знаех отговора, но това беше добър начин да зачекна темата.

— О — отвърна той, — това е наш таен език. Изобретиха го нашите търговци, за да се разбират помежду си, когато искат да измамят някого.

— Виждам, че нямаш много високо мнение за търговците, а, Драс? — намеси се баща ми.

Драс сви рамене.

— Не харесвам мошениците.

— Но не и когато си плащат таксите и данъците — подхвърлих.

— Това е съвсем различно нещо, Поул.

— Естествено, Драс, естествено. А има ли някой от твоята свита, който да е по-умел от останалите в използването на тайния език?

Той се замисли.

— Доколкото съм чувал, Кадон е най-добрият. Мисля, че си го виждала на сватбата на сестра си.

— Онзи дребничкият ли, дето не е много по-висок от мен? Косата му май беше руса и има нервен тик на лявото око.

— Точно той.

— Ще се опитам да го намеря утре. Иска ми се да науча нещо повече за този таен език.

— За какво ти е всичко това, Поул? — попита баща ми.

— Просто съм любопитна, татко. Освен това моето образование продължава, така че е време да науча нещо ново.

На следващата сутрин станах рано и излязох на палубата да намеря Кадон. Той стоеше на носа на кораба и наблюдаваше блатата с явно отвращение. Приех най-очарователния си вид и приближих до него.

— А, ето къде сте били, лорд Кадон — рекох. — Къде ли не Ви търсих.

— За мен е чест, лейди Поулгара — поклони се грациозно в отговор той. — С какво мога да Ви бъда полезен?

— Крал Драс ми каза, че сте много умел в тайния език.

— Мнението на краля ме ласкае, милейди — рече с престорена скромност.

— Мислите ли, че бих могла да науча този език?

Той премигна учудено.

— Ще Ви отнеме много време, милейди.

— Имате ли някаква друга неотложна работа днес? — попитах невинно.

Той се засмя.

— Нямам никаква работа, лейди Поулгара. За мен ще бъде удоволствие да Ви покажа някои знаци.

— Тогава нищо не ни пречи да започнем, нали?

— Разбира се. Ще ми достави много по-голямо удоволствие да гледам Вас, отколкото тези противни мочурища — той посочи с ръка тресавищата наоколо. Мисля, че не съм срещала поне един драсниянин, който наистина да харесва блатата.

Двамата с Кадон седнахме един до друг на пейка при носа на широката палуба и започнахме. Той леко размърда пръстите на дясната си ръка.

— Това означава „Добро утро“ — каза.

Не след дълго още един млад драсниянин се присъедини към нас на носа. Забелязах, че той доста остро изгледа Кадон, но това изобщо не ми направи впечатление. Убедена съм, че не засегна ни най-малко и моя учител.

Кадон беше леко стъписан от това колко бързо усвоявах знаците на тайния език, но се съмнявам, че схвана колко много всъщност научих през следващите няколко дни. Макар и несъзнателно, Кадон съхраняваше в ума си всички знаци на секретния език, а майка ме беше научила как мога неусетно да „изсмуквам“ познанията от съзнанието на другите хора, без да им наврежда с това.

Селцето Брака се намиреше точно по средата на пътя между Коту и Боктор. Беше построено върху сивия кален бряг, който се вдаваше от южната страна на мудно течащата река Мрин. Дюзината колиби на Брака бяха наколни, тъй като Мрин се разливаше всяка пролет, а стените им се състояха предимно от избелели като кости

клони и пънове. По дървените огради покрай брега висяха рибарски мрежи, а край разнебитените кейове стояха закотвени кални лодки. Недалеч от брега имаше грубо скован храм на Белар и Бичият врат ни каза, че пророкът от Мрин е затворен там. Целият вид на Брака беше негостоприемен. Над селцето висеше тежкият мирис на гниеща риба. Облаците комари понякога бяха толкова гъсти, че засенчваха слънцето.

Драс и местният свещеник на Белар ни поведоха по неустойчивия дървен кей, където хвърли котва корабът ни. После поехме по калния и изровен път към храма.

— Той е селският идиот — тъжно ни каза свещеникът. — Родителите му бяха отнесени от едно наводнение малко след като се роди, затова никой не знае как му е името. Донесоха го на мен, защото съм свещеник. Оттогава се грижа да е нахранен, но нищо повече не мога да сторя за него.

— Идиот ли казахте? — попита остро баща ми. — Мислех, че е луд!

Благият стар свещеник отново въздъхна.

— Не, Древни — каза той. — Лудостта е отклонение от нормалния човешки разум. А този бедняк изобщо не притежава разум, той дори не може да говори.

— Но... — започна баща ми.

— Допреди няколко години не беше произнесъл и един членоразделен звук, Древни. После изведнъж взе да говори. Това по-скоро прилича на декламация, не на нормална реч. Често долавям откъси от „Книгата на алорните“ в невнятните му приказки. Крал Драс ни беше казал да държим под око всички луди, защото можели да кажат нещо, което да Ви е от полза. Когато нашият идиот взе да говори, бях сигурен, че това е знак за нещо много важно.

— Когато негово преподобие ме предупреди за това знамение, дойдох лично да се уверя с очите си — подхвана Драс. — Послушах известно време скудоумния човек, а после изпратих писари и наредих да не го изпускат от очи, точно както ни наредихте тогава, на брега на Алдур, когато разделихте кралството между нас с братята и баща ми. Окаже ли се обаче, че той не е истинският пророк, ще върна писарите обратно в Боктор. Тази година парите в кралската хазна не са много, затова ограничавам всички разходи.

— Нека най-напред го послушам, а след това ще решим какво да правим, Драс — каза татко. — Негово преподобие е прав. Не е в реда на нещата един ням идиот изведнъж да започне да говори.

Заобиколихме схлупения храм и аз за първи път видях звероподобното създание. Беше много мръсно и явно му доставяше удоволствие, по-голямо дори от това на свинете, да се валя из калта, но беше водено от същите инстинкти като тях. Нито един комар не би могъл да пробие дебелия слой кир, който го покриваше. Не можеше да се каже, че изобщо има чело, защото косата му се сливаше с надвисналите рунтави вежди. Главата му беше безформена, а темето започваше без преход направо от линията на веждите. Хлътналите очи не показваха и най-малка следа от човешки разум. От двете страни на устата се стичаха лиги, докато създанието мучеше неразбрано и дрънкаше с веригата, която не му позволяваше да избяга в блатата. Неговият вид ме изпълни с жалост. Дори смъртта би била по-милостиво наказание от това, което бедното създание беше принудено да понася.

„Не, Поул — обади се гласът на майка, — животът е също толкова добър за подобни същества, колкото е и за нас. Този урод е дошъл на бял свят, за да изпълни своето предопределение.“

Татко поговори с писарите на Бичия врат и прочете няколко пасажа от онова, което бяха записали. После се върнахме на кораба и аз потърсих Кадон. По обед на следващия ден един от писарите дойде до реката, за да ни съобщи, че пророкът отново е проговорил. Ние пак поехме към селската колиба, която служеше за храм, за да чуем гласа на боговете. Бях потресена от промяната, настъпила само за една нощ в това човекоподобно създание, валящо се безпаметно в калта. Върху неговото грубо лице беше изписан екстаз. Думите, които излизаха от устата му, чийто смисъл сигурно изобщо не разбираше, бяха изричани много ясно и отчетливо с кънтящ глас, а ехото отекваше някъде вътре в тялото му.

След малко обаче той прекъсна пророчеството и отново започна да мучи и стене, ритмично подрънквайки с веригата.

— Той е истинският пророк — каза баща ми.

— Как успяхте да го разпознаете толкова бързо? — попита Драс.

— Защото говореше за Детето на светлината. В Дарине Бормик каза същото. Контактувах с Необходимостта, която проводи тези

пророци и ги накара да ни съобщят какво да правим занапред. Изразът „Дете на светлината“ ми е много добре познат. Предай това на баща си и братята си. Всеки път, когато някой луд започне да говори за Детето на светлината, незабавно трябва да се пратят писари при него. — Той хвърли поглед към тресавищата. — Нека писарите изготвят един екземпляр от пророчествата за мен и да го пратят в Долината.

Когато се върнахме с кораба на Бичия врат, баща ми реши, че е по-добре да продължим на юг през блатата, вместо да минаваме пак през Дарине. Аз бурно се възпротивих, но от това нямаше никаква полза.

Стигнахме южния край на мочурищата някъде около мястото, където е днес Алдурфорд. Двамата с облекчение най-сетне стъпихме на твърда земя. След като любезният рибар отново навлезе с лодката между тръстиките, лицето на баща ми доби объркано изражение.

— Мисля, че е време да поговорим, Поул — каза той, избягвайки погледа ми.

— Така ли?

— Ти вече си голяма и трябва да знаеш някои неща.

Знаех много добре накъде клони. Най-доброто, което можех да направя, за да облекча задачата му, беше да го уведомя, че вече всичко ми е известно. Но като се сетих как ме повлече из блатата пряко волята ми, промених решението си. Придадох си глупав вид и го оставих да се гърчи, обяснявайки ми по най-мъглия възможен начин размножителния процес при хората. Колкото повече напредваше с описанието, толкова повече аленееше лицето му. После изведнъж спря наред дума.

— Ти вече знаеш всичко това, нали? — попита.

Запърхах невинно с клепки насреща му. По време на целия останал път през Алгария до Долината лицето му беше навъсено.

У дома заварихме чичо Белдин, който се беше завърнал от Малория. Той ни каза, че оттатък Източно море царял истински хаос.

— Каква е причината за това, чичо? — попитах.

— Защото няма водач. Ангараките са приучени да се подчиняват безпрекословно, но стават неуправляеми, когато няма от кого да получават заповеди. Торак е още в религиозно уединение в Ашаба. Зедар стои на колене пред него и чака всяка негова дума като благословия. Ктучик е в Ктол Мургос, а Урвон го е страх да се мерне в

Мал Яска, защото мисли, че го дебна в храстите или зад някое дърво да го изкормя.

— Ами генералите в Мал Зет? — попита татко. — Мислех, че само чакат възможност да вземат властта.

— Не и докато Торак е наблизо. Ако излезе от транс си и установи, че генералите са кривнали от правия път, ще заличи Мал Зет и всичките му обитатели. Торак изобщо не поощрява самостоятелността.

— Значи засега единствено Ктучик може да ни създаде грижи — каза замислено баща ми.

— И той ни стига — отвърна Белдин. — О, между другото, той се раздвижи.

Татко кимна.

— Чух за това. Сега трябва да е на място, наречено Рак Ктол.

— Прелетях оттам на път за дома — изсумтя Белдин. — Очарователно място. Не може да се намери друго по-подходящо, което да задоволява така пълно страстта на Ктучик към грозотата Помниш ли голямото езеро, което е в западния край на Карнат?

— Мисля, че да.

— То пресъхна, когато Опърленото лице разцепи света. Сега е пустиня, покрита с черен пясък. Рак Ктол е построен на върха на хълма, който се издига точно в центъра ѝ.

— Благодаря — каза татко.

— За какво ми благодариш?

— Искам да си побъбря с Ктучик, а сега знам точно къде да го открия.

— Да не си намислил да го убиеш? — с надежда попита чичо Белдин.

— Съмнявам се, че някой от нас или от тях е способен да извърши нещо непоправимо, докато пророчествата не са завършени напълно. Точно за това ще поговоря с Ктучик. Искам да избегнем катастрофи като тази, която раздели света.

— За това съм съгласен с теб.

— Наглеждай Поулгара, докато отсъствам.

— Не ми трябва гледачка, татко — казах кисело.

— Грешиш, Поул — отговори той. — Все те тегли да експериментираш, а има области, които все още са недостъпни за теб.

Поне този път ме послушай, Поул. И без това ще имам достатъчно грижи на път към Рак Ктол.

След заминаването на баща ми животът в долината потръгна в обичайното си русло. Аз и близнаците се редувахме да готвим, а Белдин прекарваше цялото си време в библиотеката. Продължавах да навестявам Дървото и да се „срещам“ с майка ми през деня, но вечерите ми бяха посветени на разговорите с Белдин и близнаците. Всеки път след залез слънце четиримата се събирахме в една или друга кула за вечеря и разговори.

По това време мама ми обясни ролята на сребърния амулет, който татко направи за мен. „Той ти помага да концентрираш силата си, Поул — каза ми тя. — Когато решиш да направиш нещо, а не си сигурна дали можеш, прокарай желанието си през амулета и той ще укрепи Волята ти.“

„Защо тогава и Белдаран притежава амулет, майко? Аз я обичам, разбира се, но мисля, че тя няма моята дарба.“

Майка се разсмя. „О, мила, мила ми Поулгара — каза тя. — В някои неща Белдаран е по-надарена дори от теб!“

„За какво говориш, майко?! Та аз никога не съм я виждала да *направи* каквото и да било.“

„Знам. Вероятно никога няма и да я видиш. Но въпреки това изпълняваш всичко, което ти каже, нали?“

„Ами... — в този момент пред мен безмилостно проблясна една мисъл. Сладката внимателна Белдаран беше имала *надмощие* над мен още преди да се родим. — Това не е честно, майко!“ — възроптах аз.

„Кое не е честно?“

„Преди всичко тя е по-красива от мен. А сега ми казваш, че дори е по-силна. Не можеше ли поне в *нещо* да съм по-добра от нея?“

„Това не е състезание, Поулгара. Всяка от нас е различна, това е всичко. Ние имаме различно предназначение на този свят. Това не е някаква надпревара, та да има награда за победителя.“

Почувствах се доста глупаво. Сетне майка ми обясни, че силата на Белдаран била пасивна. „Тя е способна да накара всеки да я обича, Поул, а едва ли може да съществува по-голяма власт от това. По нещо прилича на Дървото. Само с присъствието си променя хората около себе си. Освен това тя може да чува чрез своя амулет.“

„Да чува ли казваш?!“

„Може да чува разговорите на хората, дори да са отдалечени на мили от нея. Ще дойде време, когато това ще ни е много нужно.“

(Се'Недра откри същото, но доста по-късно.)

Беше дошла есента, когато татко се върна от Рак Ктол. Слънцето вече залязваше и той се изкачи с трополене по стълбището на кулата, където си говорехме с чичо Белдин, докато приготвях вечерята. Да вдигнеш малко шум преди да влезеш в стая, обитавана от „одарени“, е въпрос на здрав разум. Едва ли би било уместно да стреснеш някого, който има свръхестествени сили.

— Какво те забави? — попита чичо Белдин.

— Пътят до Рак Ктол е дълъг, Белдин — татко се огледа наоколо.
— Къде са близнаците?

— Заети са, татко — казах му. — Ще наминат по-късно.

— Как вървят нещата в Рак Ктол? — попита Белдин.

— Не много зле.

После двамата се задълбочиха в подробности.

Основно мнението ми за моя баща беше изградено върху неговата „тъмна“ страна. Каквото и да ставаше, дълбоко в своето сърце той си оставаше Гарат — мързелив, измамник и човек, на когото изобщо не може да се разчита. Когато се налагаше обаче, Стария вълк скриваше Гарат и всички грешки от младостта и се превръщаше в Белгарат. Явно това е бил образът, който е видял Ктучик. Татко никога не го казваше направо, но Ктучик се страхуваше от него. Този факт беше достатъчен, за да ме накара да обмисля отново отношението си към стария глупак, който беше мой баща.

— А сега какво ще правим, Белгарат? — попита чичо Белдин, когато татко завърши разказа си.

Татко се замисли за кратко.

— Най-добре ще е да извикаме близнаците. Решаваме на сляпо, без напътствия, затова ще съм по-спокоен, ако знам, че сме избрали правилната посока. Изобщо не блъфирах, когато казах на Ктучик, че е възможна намесата на *трета* съдба в нашите дела. Ако Торак успее да промени всички екземпляри на Ашабинските пророчества, светът отново ще хвъркне във въздуха. Перспективите са доста тревожни. Със сигурност не бих искал да се изправя лице в лице с *третата*.

Ето защо извикахме близнаците в кулата на татко, обединихме Волите си и призовахме Учителя да ни се яви. Разбира се, той

откликна на нашия зов. Новата му форма приличаше на лека омара, но, както по-късно ни обясни татко, това било достатъчно. Дори аз бях стъписана, когато първото нещо, което Учителя направи, беше да дойде при мен и да рече: „Моя любима дъще.“ Знаех, че ме харесва, но тогава за първи път изрази истинската си обич към мен. Е, това вече беше в състояние да главозамае една млада дама. Мисля, че баща ми и чичовците бяха дори по-стреснати от мен самата. Те притежаваха здрав разум, но все пак бяха мъже и мисълта, че аз също съм равнопоставена ученичка на Учителя, явно ги смути. Повечето мъже трудно приемат факта, че жените притежават *душа*. Също толкова неохотно признават, че сме одарени и с разум.

Тревогата на баща ми премина, когато Учителя го увери, че Торак не би могъл да промени Ашабинските пророчества дотолкова, та да прати Зедар, Ктучик и Урвон по грешна следа. Колкото и да не му харесва съдържанието на предсказанията, на Торак няма да бъде позволено да се намеси в хода на най-главните събития. Зедар беше с него в Ашаба, а в някаква степен той все още работеше за нас — поне в усилията си посланията на пророчествата да бъдат обединени в едно. Дори и Зедар да се провалеше, Дал нямаше да допусне погрешен ход.

После Учителят си тръгна и отсъствието му остави празнина сред нас.

Няколко години след това животът в Долината вървеше тихо и спокойно. Това ни даде възможност да продължим обучението си, което всъщност беше и основната ни задача.

Мисля, че беше пролетта на 2025 по алорнския календар, когато Алгар Леката стъпка ни донесе копие от завършения вече Кодекс на Дарине и довършения наполовина Кодекс на Мрин. По онова време Алгар беше към средата на четиридесетте и черната му коса тук-там беше посребряла. Източената му и по момчешки слаба снага най-сетне беше започнала да наедрява. Сега изглеждаше много внушителен. Това ми направи по-голямо впечатление дори от факта, че той най-сетне се беше научил да говори — е, не много, разбира се, но да изтръгнеш дори две думи от Алгар си беше вече голямо постижение.

Баща ми беше готов да грабне свитъците и да се усамоти с тях в кулата, но Алгар ни съобщи, че предстои среща на Съвета на алорните. Аз не оставих на мира възрастния си родител, докато най-накрая не се

предаде и призна, че едно посещение на Острова на бурите няма да ни се отрази зле.

Леката стъпка придружи Белдин, баща ми и мен до Рива за Съвета на алорните, макар в действителност не точно държавните дела да занимаваха нашите умове. Съдбоносната важност на тези „държавни съвети“ беше добър претекст семейството ни отново да се събере наедно. За останалата, *официална* част, можехме да се погрижим с разпращането на няколко писма.

Аз исках да прекарам известно време със сестра си и успях да убедя и татко, че е време да се запознае с внуците си. Този аргумент проработи неочаквано добре. Даран беше вече седемгодишен, а по някаква необяснима за мен причина татко имаше особена слабост към седемгодишните момчета. Забелязала съм, че възрастните мъже се разтапят при среща със своите внуци и баща ми не правеше изключение от това правило. Те с Даран се обикнаха от пръв поглед. Макар да беше пролет и времето на острова да бе крайно отвратително, двамата решиха да се впуснат в дълга експедиция за ловене на риба. Още не мога да разбера каква магия съдържа думата „риболов“ и дали всички мъже губят разсъдъка си, когато я чуят.

Мен обаче ме безпокоеше нещо друго — сестра ми изглеждаше много бледа и имаше тъмни кръгове под очите. Често кашляше и сякаш беше на границата на изтощението. Прекарах дълго време с Арел и билкаря, който приготви различни отвари и настойки за своята кралица. Те малко помогнаха на сестра ми, но аз все още бях загрижена за нейното здраве.

По всичко личеше, че двете с Белдаран все повече се отдалечаваме една от друга. В детството ни се чувствахме толкова близки, че по-скоро бяхме една личност. След нейната сватба обаче животът ни тръгна в различни посоки. Белдаран беше изцяло обсебена от своя съпруг и децата си, а аз се отдадох на учение. Ако поне живеехме заедно, сигурно раздялата ни не би била толкова очевидна и болезнена. Но между нас лежеше огромно разстояние, така че не можехме да поддържаме връзка, колкото и да го искахме.

След около месец тримата с чичо Белдин и баща ми се завърнахме в Долината, за да чакаме продължението от Кодекса на Дарине.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Беше вече късно лято, когато се върнахме от Острова на бурите. Хубаво е да посетиш любимите си хора, но всеки път душата ми се изпълва с радост, когато се завръщам в Долината. В нея царят мир и спокойствие, като никъде другаде по света.

Когато се върнахме у дома, баща ми изглеждаше напълно готов да се оттегли, здраво стиснал Кодекса на Дарине до гърдите си, но чичовците ми провалиха неговите планове.

— Остави това, Белгарат — каза с нетипична за него разгорещеност Белтира една вечер, когато слънцето беше подпалило пожар върху небето над Улго. — Не си единственият, който копнее час по-скоро да се зарови в пророчествата, но ние нямаме копия.

Изражението на баща ми стана мрачно.

— Можете да го прочетете, когато аз приключа. Точно сега нямам време да се занимавам с пера и мастило.

— Ти си егоист, Белгарат — изръмжа насреща му Белдин, ровейки в рунтавата си брада, докато се наместваше удобно в стола до огъня. — Това винаги е бил твой голям недостатък, но този път номерът няма да мине. Няма да прочетеш нито думичка, докато всички не се сдобием с копия.

Баща ми гневно го изгледа.

— В теб е единственият екземпляр, който притежаваме — напомни му Белкира. — Ако нещо се случи с него, ще са нужни месеци, преди да го възстановим.

— Ще го пазя като очите си.

— Просто искаш да си единственият, който има достъп до него — рече укорително Белтира. — Злоупотребяваш с привилегията си на Пръв ученик вече години наред.

— Това няма нищо общо.

— О, нима?!

— Всичко това е пълен абсурд — избухна Белдин. — Дай ми това нещо, Белгарат!

— Но...

— Или го дай, или ще те принудим насила да го сториш. По-силен съм от теб и ако се наложи, ще ти го *отнема*!

Баща ми неохотно подаде свитъка.

— Да не ми изгубиш отметката докъде съм стигнал! — каза той на уродливия си по-малък брат.

— О, я стига! — После Белдин се обърна към близнаците. — Колко копия ни трябва?

— Поне по едно за всеки от нас — отвърна Белтира. — Къде си държиш мастилниците, Белгарат?

— Няма да са ни нужни — прекъсна го Белдин. Той се огледа, а после посочи една от работните маси на баща ми, която стоеше недалеч от мястото, където приготвях вечерята. — Почисти тук — заповяда той.

— Работя върху някои от тези книги — възпротиви се баща ми.

— Не особено упорито, доколкото забелязвам. Прахът и паяжините по тях са от доста време.

Близнаците вече се бяха заели да разчистват книгите и бележките на баща ми, заедно с педантично точните умалени модели на озадачаващи механизми, разпилени по пода. Баща ми винаги си приписва заслугата за онова, което Белдин стори през онази паметна вечер. Той е в състояние да си присвои нечия идея също толкова бързо, колкото и чуждата собственост. Но аз си спомням случката съвършено ясно. Белдин постави огромния свитък, който ни беше подготвила Луана, върху масата и развърза шнура му.

— Ще ми трябва светлина — обяви той. После постави ръката си с дланта нагоре върху пергамента и се съсредоточи за миг. Отпреде му се появи светещо кълбо от чиста енергия, което се спусна като малко слънце над масата.

— Хайде, започна да си показва номерата — промърмори под носа си татко.

— Казах ти да млъкнеш — напомни му Белдин. После грозното му лице се разкриви от усилието да насочи силата си. Всички чухме и почувствахме натиска, когато той освободи своята Воля.

Върху масата се появиха шест свитъка — по три от всяка страна на оригинала. После дребният ми роднина започна да развива Кодекса на Дарине с очи, впити в ръкописа. Празните свитъци постепенно се

изпълниха с текст, разгръщайки се в синхрон с движението на неговия поглед.

— Това никога не би ми дошло наум — възхитено рече Белтира.
— Кога ти хрумна?

— Ей сега — призна си Белдин. — Моля те, би ли вдигнал светлината малко по-високо?

С всеки изминал миг изражението на баща ми ставаше все по-нацупено.

— Какво те мъчи? — попита Белдин.

— Ти мамиш.

— Разбира се, че мамя. Ние всички го правим, нали така? Ти чак сега ли го забеляза?

При тази забележка баща ми взе да пелтечи и заеква.

— О, богове! — изпъсках аз.

— Какво има, Поул? — попита Белкира.

— Принудена съм да живея с няколко белокуси хлапета, чичо. Кога вие, възрастни хора, ще пораснете най-сетне?

Всички изглеждаха засегнати от думите ми. Мъжете винаги се засягат лесно, забелязала съм го и друг път.

Белдин продължи да развива оригиналния свитък, а близнаците трескаво сравняваха копията ред по ред.

— Има ли някакви грешки? — попита джуджето.

— Нито една — отвърна Белтира.

— Значи съм налучкал правилния начин.

— Колко време смяташ да продължаваш така? — попита баща ми.

— Колкото е необходимо. Дай му да яде нещо, Поул, или просто го махни оттук!

Баща ми се оттегли, мърморейки под нос.

На Белдин му трябваше не повече от час, защото всъщност той не четеше текста. По-късно ни обясни всичко до най-малките подробности. Той просто е пренасял *образа* на оригинала върху копията.

— Е — каза накрая, — това е. Сега всички заедно можем да гушнем това глупаво нещо и да започнем работа.

— Кой от всичките е оригиналът? — попита баща ми, взирайки се в седемте свитъка на масата.

— Какво значение има това? — изръмжа Белдин.

— Искам си оригинала!

Аз не издържах и се засмях, макар да бях заета с приготвянето на бекона за вечеря.

— Няма нищо смешно, Поул — укорително рече баща ми.

— На мен пък ми се струва много забавно. А сега всички вървете да се измиете. Вечерята е почти готова.

След като масата беше вече вдигната, всеки взе своето копие от бълнуванията на Бормик и ние се пръснахме в различните краища на кулата, за да се усамотим с божественото послание. Или по-точно казано с думите на тази невидима Воля, от която зависеше съдбата на всички живи създания по земята. Аз се свих в любимото си кресло до огнището, което се намираше в служещия ни за кухня ъгъл. После внимателно развързах шнура, който го държеше навит на руло. Вътре имаше кратка бележка от Луана. „Лейди Поулгара — започваше дъщерята на Бормик, — с това моята част от сделката може да се смята за изпълнена. Искам още веднъж да Ви благодаря за безценния дар. Сега живея в Централна Алгария и ще повярвате ли — имам истински ухажор! Той, разбира се, е доста по-възрастен, но е много добър и сериозен мъж, при това е изключително мил към мен. Вече се бях примирила, че никога няма да се омъжа, но по волята на Белар ми е отредено и това щастие. Не зная дали някога бих могла да Ви се отблагодаря.“

Естествено, Белар нямаше нищо общо с възнаграждението на Луана. С течение на годините неведнъж се убеждавах, че Волята, или каквото и да е онова нещо, създадо света такъв, какъвто е, има чувство за морален дълг. Тя винаги възнаграждава вярната служба. Всеки път, когато погледна децата си, виждам моята награда.

Почеркът от бележката на Луана съвпадала с този в целия Кодекс на Дарине. Явно тя методично е преписвала предадените от писарите свитъци. Това изобщо не е било необходимо, но явно Луана има много силно чувство за дълг.

Въпреки митовете около него, Кодексът на Дарине всъщност е твърде скучен и банален документ. Изглежда единствената му цел е била да проследи хронологията на събитията. Сега вече знам защо е така, но беше ужасна мъка, докато го четях за първи път. Отначало

мислех, че това е просто последица от умопомрачението на Бормик и едва по-късно си дадох сметка каква е истинската причина.

Чичо Белдин се блъска над своя екземпляр цели шест месеца. Сетне една зимна вечер се заклатушка през снега към кулата на баща ми.

— На мен започна да ми писва — обяви той. — Ще отида пак до Малория и ще се опитам да издебна Урвон неподготвен, за да го изтърбуша малко.

— Как изобщо би могъл „малко“ да изтърбушиш някого? — попита зачудено баща ми.

— Ами ще го замъкна на върха на някоя скала, ще го разпоря, после ще усуча червата му по клоните на дърветата и накрая ще го метна отгоре.

— Чичо, *моля те!* — извиках отвратено.

— Приеми го като научен експеримент, Поул — обясни с неприятна усмивка той. — Искам да проверя дали червата му ще издържат или ще се скъсат и той ще падне в пропастта.

— Точно това и ще *стане*, чичо!

По стълбите проехтя сатанинският му смях, докато куцукаше надолу.

— Той е истински злодей — обърнах се към баща си.

— Но пък е забавен — допълни той.

Близнаците много внимателно бяха наблюдавали Белдин, докато размножаваше Кодекса на Дарине, и повториха същата процедура с недовършения Кодекс на Мрин. Според мен именно фактът, че той не беше завършен и това, че беше неразбираем в по-голямата си част, ни подведе и ние не му обърнахме достатъчно внимание.

— Всичко е струпано без никакъв ред — оплака се баща ми една зимна вечер, когато вече бяхме завършили вечерята и седяхме край огъня в неговата кула. — Този идиот от Брака изобщо няма представа за времето. Най-напред говори за неща, които са станали преди разцепването на света, а после без никакъв преход изведнъж се мята на събития, които ще се случат в необозримо бъдеще. Свят ми се завива от това. Имам чувството, че докрая на живота си няма да успея да отделя едните *събития* от другите.

— Мисля, че това е една от характерните черти на всеки идиот, братко — каза Белтира. — В селото ни имаше един, когато двамата с

Белкира бяхме още деца. Той винаги се ужасяваше, когато слънцето започнеше да залязва и ставаше тъмно. Изглежда не можеше да запомни, че това се случва всеки ден.

— В Кодекса на Мрин обаче *тебе* те споменават много често, Белгарат — отбеляза Белкира.

Татко тъжно се усмихна.

— При това забелязах, че отношението към мен съвсем не е ласкаво. За Поул обаче казва само хубави неща.

— Аз съм по-обичлива от теб, татко — подразних го.

— Не и когато говориш *по този* начин.

В действителност аз самата бях засегната от доста пасажки. Най-често пророкът наричаше баща ми „древен и обичан“. Имаше и места, където ставаше дума за „дъщерята на древния и обичания“, т.е. за мен, защото това, която тази дъщеря трябваше да извърши, изобщо не бе по силите и възможностите на Белдаран. Пълната липса на чувство за време у пророка обаче правеше невъзможно да се разбере точно *кога* ще се случи предсказаното. Въпреки това нещо ми подсказваше, че събитията покриват огромен период от време. Кой знае защо дотогава приемах като нещо сигурно, че ще живея много дълго. В Мрин обаче намерих потвърждение на тези свои догадки и това ме разстрои. Явно животът ми щеше да продължи хиляди години. Когато се вгледах в тримата възрастни мъже около себе си обаче, тази идея хич не ми се понрави. „Достопочтен“ обикновено служи за обръщение към мъже над определена възраст и съдържа голяма доза уважение. Никога не съм чувала обаче някой да се обръща така към жена. Терминът, който се използва за *нас*, е „старица“, а това никак не ме радваше. Истина е, че беше много суетно от моя страна, ала щом си помислех за нерадостните старини, предсказани ми в пророчеството, тутакси хуквах към огледалото. Но дори и при най-внимателно виране не можех да открия нито една бръчица. Поне засега.

Четиримата прекарахме цели десет години (а може би бяха само девет?), задълбочени над Кодекса на Дарине. После Учителя изпрати баща ми в Толнедра, за да надзирава сливането на фамилията на Боруните с дриадите. Баща ми използва шоколад като примамка, за да убеди дриадската принцеса Ксория във важността на този съюз. Неговата постъпка винаги ми се е струвала доста неморална.

(Не, повече няма да говоря за това.)

Ние с близнаците останахме в Долината да се трудим над Кодекса на Дарине. Постепенно поне в най-общи линии взе да ни се изяснява какво предстои да преживее човечеството. Нито един от нас обаче не хареса това, което ни чакаше. В бъдното се очертаваха смут и вълнения, постоянни войни и неизброими човешки страдания.

Минаха още три години. А после една нощ се събудих от гласа на майка ми. Той звучеше необичайно настойчиво. „Поулгара — прокънтя в главата ми, — върви при Белдаран! Още сега! Тя е много болна и има нужда от теб!“

„Какво е станало, майко?“

„Не зная, Поул, но, моля те, побързай! Тя умира!“

Полази ме мъртвешки хлад. Изхвъркнах незабавно към кулата на близнаците.

— Трябва да замина! — закрещях още докато се изкачвах по стълбището.

— Какво е станало, Поул? — обади се Белтира.

— Белдаран е много болна! Трябва да отида при нея. Ще поддържам връзка с вас.

После бързо изскочих отново навън, преди да е успял да ме попита откъде знам всичко това. Тайната на майка ми *трябваше* да бъде запазена на всяка цена! Преобразих се в сокол, за да стигна по-бързо. В случая скоростта беше много важна, а советите не се славят като най-надарените хвъркати.

Люта зима беше сковала всичко, когато напуснах Долината и се устремих на север покрай източните склонове на улголендските планини. Реших да прелетя оттам, защото знаех, че по височините духат силни виелици, а не исках да се бавя нито миг. Стигнах на север почти до Алдурфорд като през цялото време държах под око веригата върхове, които делят Алгария от сендарските долини. Зимата обаче върлуваше навсякъде и аз не можех да я избегна. Най-накрая се наложи да се хвърля в самото сърце на виелицата. Понякога е възможно да надхитриш бурята. Летните гръмотевици и поройните пролетни дъждове не се простират над големи пространства. Зимните виелици обаче покриват цели континенти, а да се издигнеш над тях е почти невъзможно. Бях принудена да се изпреча на вятъра, който късаше немилостиво перата ми, а ледените бодили ме ослепяваха.

Скоро бях така изтощена, че не ми оставаше нищо друго, освен да се спусна в една закътана долина и да възстановя силите си.

Отне ми цели пет дни докато стигна от Долината до Острова на бурите. Краката ми се подкосяваха от изтощение, когато най-сетне рано сутринта на шестия ден кацнах върху една от кулите на Цитаделата. Цялото ми същество копнееше за почивка, но нямаше време за губене. Втурнах се по мрачните коридори към кралските покои и влетях вътре без дори да си направя труда да почукам. Преддверието беше отрупано с разхвърляни дрехи и подноси недокосната храна. Желязната хватка — брадясал, в измачкани сиви дрехи — се стресна и излезе от полудрямката си, когато влязох.

— Слава на боговете! — извика той.

— Лельо Поул! — втурна се насреща ми моят племенник, почти толкова изтощен и измършавял, колкото беше и неговият баща. Даран беше на двайсет по онова време и аз останах изненадана колко се е източил.

— Къде е тя? — попитах.

— В леглото си — отвърна Рива. — Прекара тежка нощ и е изтощена. През цялото време кашля и не може спокойно да си поеме дъх.

— Най-напред искам да говоря с лекарите — казах отсечено. — После ще я видя.

— Ами... — запъна се Рива, — всъщност аз досега не съм викал лекар, Поул. Мислех, че е достатъчно дето Елтек, риванският дякон, се моли за нея. Той казва, че лекарите са само губене на време и пари.

— Освен това каза, че майка се чувства по-добре — допълни Даран.

— Откъде *той* би могъл да знае това?!

— Той е свещеник, лельо Поул, а всички свещеници са мъдри хора.

— Досега не съм срещала свещеник, който да може да различава дясната си ръка от лявата. Заведи ме незабавно при майка си. — Огледах царящият в помещението безпорядък. — И почистете всичко това! — наредих рязко.

Даран предпазливо отвори вратата на спалнята и плахо надзърна вътре.

— Тя спи — прошепна той.

— Хубаво. Добре поне че вашият дякон не й мъти ума със своето бръщолевене. Отсега нататък ти поемаш отговорността той да не припарва до леглото й.

— Ще я излекуваш, нали, лельо Поул?

Едва познах сестра си, когато приближих леглото. Толкова беше отслабнала! Синините под очите й приличаха на натъртено, а дишането беше пресекливо и мъчително. Леко докоснах лицето й и усетих, че гори в треска. После направих нещо, което никога не си бях позволявала — проучих внимателно съзнанието на сестра си и слях моите мисли с нейните.

„Поулгара — достигна до мен неясната й мисъл, — не ми е добре.“

„Къде точно е болката ти, Белдаран?“ — попитах внимателно.

„В гърдите, сякаш нещо ме е стегнало като менгеме.“

Сетне и тази неясна мисъл изчезна. Бях очаквала това. Проклетият климат на Острова на бурите убиваше бавно сестра ми. Продължих да проучвам тялото й все по-дълбоко и все по-навътре. Както и предполагах, центърът на болестта се беше загнездил в белите й дробове.

Излязох от спалнята и внимателно затворих вратата след себе си.

— Трябва да сляза до града — казах на Рива и Даран.

— Защо? — попита Рива.

— Искам да купя някои лекове.

— Елтек казва, че това са оръдия на вещерите, Поул — рече Рива. — Той твърди, че само свещениците на Белар могат да изцерят Белдаран.

Не издържах и избълвах някои неща, които сигурно трябваше да премълча. Рива се вцепени, а Даран изпусна дрехите, които беше събрал от пода.

— Щом сестра ми се пооправи, ще си поговоря надълго и нашироко с вашия безценен ривански дякон — заканих се със стиснати зъби. — А сега му кажете да стои по-далеч от Белдаран. Предайте му, че ако само още веднъж влезе в стаята й, ще го накарам да съжалява, дето изобщо се е родил. Връщам се след малко.

— Ще изпратя Бранд с теб — предложи Рива.

— Бранд ли? Кой е той?

— Барон Кеймиън. Бранд е нещо като титла. Той е мой главен съветник и споделя с мен тежестта на държавните грижи. — Изражението на Рива стана печално. — Май трябваше да го послушам. Той каза същото, за което говореше и ти преди малко — за свещеника имам предвид.

— Защо не го послуша тогава? Кажи му да ме намери.

После изскочих от кралските покои и се втурнах по мрачния, осветен единствено от мъждивия пламък на факлите коридор. Докато бързах към главния вход на Цитаделата си мърморех под нос някои от най-цветистите ругатни на чичо Белдин.

Кеймиън ме настигна точно когато стигнах масивната врата, водеща към покрития със сняг вътрешен двор. Беше поостарял, разбира се, и изглеждаше много по-уверен и сериозен от последния път, когато го видях. Русата му коса сега беше посребрена. Но аз с облекчение забелязах, че не беше заприличал чак дотам на останалите алорни, та да си пусне брада. Носеше сива вълнена наметка и държеше друга, праметната през ръката му.

— Радвам се да те видя отново, Поулгара — каза той. После протегна към мен втората наметка. — Ето — рече, — загърни се. Навън е студено.

— Точно сега се чувствам страшно *разгорещена*, Кеймиън — казах аз. — Не можа ли да задържиш по-далече от Рива този идиотски дякон?

— Опитах, Поул — въздъхна той. — Вярвай ми, всичко опитах, но Негово Величество не обича да се кара с никого, пък и Елтек размахва длъжността си като военно знаме. Той почти успя да убеди по-голямата част от населението, че говори от името на Белар, а на това трудно можеш да се противопоставиш. Негово Величество е Пазителят на Сферата, а това го превръща в полубожество в очите на свещениците. Кой знае защо обаче, те смятат също, че той е тяхна собственост. Няма и най-малка представа какво всъщност е Сферата, затова смятат, че тя ще извърши всичко, което той й нареди. Изобщо не си дават сметка за ограниченията. Можеш ли да си представиш — Елтек стигна дотам, че предложи на Рива да изцери жена си като я докосне със Сферата!

— Но това би я убило!

— Зная, затова успях да го убедя да не предприема нищо, преди да се е допитал до теб или до баща ти.

— Слава на боговете, че поне е бил достатъчно разумен да те послуша.

— Можеш ли да излекуваш кралицата ни, Поул? — попита той, докато пресичахме двора.

Погледнах красивото му лице и осъзнах, че на него мога да кажа истината, която скрих от Рива и Даран.

— Не зная, Кеймиън — признах си аз.

— Страхувах се, че е по-сериозно от това, което си мислехме в началото — въздъхна той. — Каква е причината за болестта ѝ?

— Гадният климат на този затънт остров — избухнах аз. — Той унищожаваше дробовете на сестра ми! Тя просто не може да го понесе!

— Вярно е, че кралицата боледува всяка зима откакто е дошла тук — кимна той. — Какво трябва да вземем от града?

— Трябва да поговоря с Арел, а после ще преобърна магазина на билкаря Аргак. Ще трябва да говоря и с един човек на име Балтен освен това.

— Мисля, че го познавам. Не е ли бръснар?

— Това е официалната му професия, Кеймиън. През нощта разравя гробовете.

— *Какво?*

— В действителност е хирург и изравня трупове, за да изучава устройството на човешкото тяло по тях. Все пак трябва да знае кое къде се намира, когато реже хората.

— Надявам се, не се каниш да режеш кралицата! — извика той.

— Ако това би спасило живота ѝ, ще я нарежа на парчета и пак ще ги съединя, Кеймиън! Не вярвам Балтен много да ни помогне, но той може да знае нещо за белите дробове, което аз още не съм научила. Сега бих сключила сделка дори със самия Торак, ако това ще спаси сестра ми!

Макар Арел да беше остаряла, а косите ѝ — посивели, нейните очи все още излъчваха младежка жизненост.

— Защо закъсня толкова, Поул? — попита тя, когато двамата с Кеймиън влязохме в претъпкания магазин за дрехи.

— Едва сега научих за болестта на Белдаран, Арел — отвърнах.
— Аргак още ли си върши работата?

Тя кимна с глава.

— Той си е все същият своенравен човек и мрази да го будят преди обед.

— Много хубаво. Ще ми трябват някои неща от магазина му обаче, и ако не иска да се събуди, ще накарам лорд Бранд да направи вратата му на трески със своя меч.

— С удоволствие, Поул — откликна с усмивка Кеймиън.

— И още нещо, Арел — продължих аз, — би ли изпратила да повикат Балтен?

— Балтен е затворен в тъмницата под храма на Белар, Поул. Миналата нощ няколко свещеници го заловиха на гробището. Носел е лопата, а в количката му са намерили труп. Сигурно ще го изгорят на клада като вещер.

— Това вече няма да позволя! Ще го освободиш ли, Кеймиън?

— Разбира се, Поул. Искаш ли да направя храма на трески?

— Не се опитвай да бъдеш остроумен, Кеймиън! — отвърнах остро аз.

— Малка шега, за да разредим напрежението, милейди.

— Друг път ще се шегуваме. А сега да се захващаме за работа!

Кеймиън се запъти към храма на Белар, а ние с Арел тръгнахме към аптеката на Аргак. Признавам, никак не бях любезна, когато разбудих бившия си учител. След като двете с Арел блъскахме безуспешно по вратата му повече от пет минути, аз пуснах една светкавица в неговата спалня. Светкавиците са достатъчно внушителни дори когато трещят под открито небе. Но ако някоя разцепи стаята ти, това със сигурност може да те събуди. Каменната къща на Аргак още се тресеше, когато прозорецът с трясък се отвори и стопанинът се появи над главите ни.

— Какво беше това?! — изхълца той. Очите му гледаха несвястно, рядката му коса стърчеше право нагоре, а тялото му неудържимо се тресеше.

— Просто искахме да те събудим, скъпи учителю — отговорих.
— А сега слез и отвори тази проклета врата или ще пръсна къщата ти на парченца!

— Няма нужда да се държиш така грубо, Поул — каза помирително той.

— Стига да не се опиташ да се върнеш в кревата, приятелю!

Отне ми цял час, докато избира всички лекове, които мислех, че ще са ми нужни. Аргак услужливо ми предложи и други. Някои от тези билки бяха доста екзотични, а други можеха направо да бъдат опасни, ако не се спази точната доза.

Не след дълго дойде Кеймиън и водеше Балтен със себе си. Явно дори и самонадеяните свещеници бяха достатъчно благоразумни, за да не спорят с риванския Пазител.

— На какво се дължи дръзката намеса на свещениците в делата ни? — попитах своите учители. — Докато се обучавах при вас изобщо нямаше и намек за подобно нещо!

— Всичко започна с Елтек, новият ривански дякон, Поул — обясни ми Арел. — Той е полудял да лови вещици.

— Това е само привидно, Арел — намеси се Балтен. — Елтек се опитва да го прикрие, но той е култист до мозъка на костите. Редовно получава наставления от висшия свещеник на Белар във Вал Алорн. А основната цел на култа винаги е била да доминира в алорнското общество. Всички тези приказки за вещици служат само като предлог за унищожаването на всяка конкуренция. Елтек иска да принуди населението на острова да се обръща към свещениците при всеки извънреден случай — включително и при болести. Дарбата на лечителите може да се стори чудотворна на простите алорни. А Елтек не би допуснал чудотворството да идва от някой друг, освен от свещениците. Ето това е истинската причина за дългите и монотонни шествия против вещиците и вещерите. Дяконът се опитва да подрони вярата в тези от нас, които се занимават с медицина.

— Може и така да е — мрачно изръмжа Аргак, — но всички разпоредби срещу нас идват направо от тронната зала.

— Това не е само вина на Негово Величество — каза Кеймиън. — Обичаите на алорните диктуват всички религиозни дела да се решават от свещениците. Ако Елтек представи пред краля някой закон като свързан с божии дела, Желязната хватка просто го подписва, без даже да си прави труда да го чете. Двамата с него често спорим за това. Елтек запълва уводната част на закона с всякакви религиозни измишльотини, главата на краля се замайва и той изобщо не стига до

неговата същност. На всичкото отгоре Елтек продължава да твърди, че молитвата е единственият лек срещу всяка болест.

— Та той е пожертвал сестра ми в името на някаква политическа игра! — възкликнах аз.

— Така е, Поул. Той не се подчинява на Белар, а на собствената си жажда за власт.

— Мисля, че Алгар имаше право — мрачно промърморих аз. — Щом Белдаран се пооправи, ще трябва да предприемем нещо срещу култистите на Белар из острова.

— Това със сигурност ще облекчи живота ни — отбеляза Арел. — Нещо взе да ми дотяга да ме наричат вещица!

— А сега всички да вървим в Цитаделата — наредих аз.

— Ще ни изпекат на шиш, Поул — възпротиви се Аргак. — Ако ни видят явно да практикуваме медицина, особено пък в Цитаделата, свещениците ще ни заперат в подземията и веднага ще струпат огромна влада.

— Не се бой, Аргак — рекох заплашително. — Ако ще печем някого, това ще е само Елтек.

Така всички се изкачихме по хълма към Цитаделата. Сега, когато вече бях наясно с положението и се огледах по-внимателно наоколо, си дадох сметка, че в крепостта има много повече свещеници от когато и да било друг път.

Белдаран беше будна, когато нахлухме в спалнята ѝ. След като я прегледахме основно, всички се събрахме на консилиум в съседната стая.

— Болестта ѝ е хронична — заключи Балтен. — Започнала е да руши дробовете от много време насам.

— И понеже не можем да върнем времето, какво предлагаш да правим сега, Аргак? — каза Арел.

— Само ако не беше толкова слаба — отвърна той. — Съществуват някои смеси, които са много ефективни, стига да беше по-силна. Но сега има голям риск, ако ги приложим.

— Все пак *нещо* трябва да решим, Аргак! — не се стърпях аз.

— Нека помисля малко, Поул. Дай ми време да потърся изход. — Той взе да тършува из малкото сандъче със стъкленици, което беше донесъл от магазина си. Накрая измъкна едно шишенце и ми го

подаде. — Давай ѝ от това на всеки час. То поне ще забави влошаването на състоянието ѝ, докато решим какво да правим.

Двете с Арел се върнахме в стаята на Белдаран.

— Нека проветрят стаята, да я почистят, да сменят завивките и срещат кралицата, Поул — предложи Арел. — Това винаги кара хората да се чувстват по-леко.

— Добре — съгласих се аз. — Ще донеса и още възглавници. Дишането ѝ може да се облекчи, ако я поизправим.

Белдаран видимо се почувства по-добре, когато направихме всички дребни промени, за които мъжете явно изобщо и не помислят. Тя обаче никак *не хареса* лекарството на Аргак.

— Това е ужасно, Поул — каза, когато изпи първата глътка.

— Така и трябва, Белдаран — безгрижно отвърнах аз, като направих усилие тревогата ми да не проличи. — Всички лекарства *задължително* са с отвратителен вкус. Толкова са неприятни, че оздравяваш, само и само да се отървеш от тях.

Тя измъчено се засмя, а после се задави в задушаваща кашлица.

Ден и половина бдях неотклонно край леглото на сестра си, докато Аргак, Арел и Балтен забъркваха все нови и нови лекарства. Първата микстура на Аргак облекчи поне малко силните болки на Белдаран. Всички единодушно заключихме, че трябва да се вземат много по-крайни мерки.

Следващото лекарство потопи Белдаран в дълбок сън.

— Това е естествен етап от процеса на лечение — излъгах аз Рива и Даран. Ние с колегите ми и без това имахме достатъчно грижи, та и тези двамата да обикалят наоколо и да увеличават страховете ни.

Не всичко обаче вървеше така, както се надявах. Моето медицинско образование ме беше направило самоуверена и аз дръзко вярвах, че с подкрепата на учителите си бих могла да излекувам *каквато и да е* болка. Болестта на Белдаран обаче упорито отказваше да се поддаде на всички лекове и медицински методи, които прилагаме. Стоях будна дни наред, като накрая едва не припадах от изтощение. Взех все повече да се вярвам в мистериозното убеждение, че заболяването на сестра ми има свой собствен разум и се противопоставя съзнателно на нашите действия. Накрая реших, че трябва да надскочим обичайните медицински практики и да се

опитахме по друг начин да спасим Белдаран. Вече напълно отчаяна, аз се свързах с близнаците.

„Помощ! — безмълвно извиках през безкрайното разстояние, което делеше острова от Долината. — Белдаран си отива! Пратете вест на баща ми! Той спешно ми трябва!“

„Ще можеш ли да задържиш болестта, докато дойде? — попита Белтира.“

„Не знам, чичо. Опитахме всичко, което ни е известно, но състоянието на Белдаран не се подобрява. Тя отмалява все повече и повече. Намерете незабавно баща ми и го пратете тук колкото се може по-бързо!“

„Опитай се да се успокоиш, Поулгара — каза ми Белкира, а гласът му беше отчетлив и твърд. — Има начин да я задържим, докато Белгарат стигне до там. Използвай своята Воля и предай на сестра си част от твоята сила. Ние сме способни да извършим неща, които другите не могат.“

Това изобщо не ми беше хрумвало досега. Вече бяхме използвали докрай всички възможности на медицината. Някои от лекарствата, които й давахме, бяха изключително опасни, особено в положението, в което се намираше тя. Ако Белкира беше прав, аз бих могла да й вляя сили чрез Волята си, а след това ще можем да й дадем още по-силни отвари.

Побързах да се върна в кралските покои и заварих там един алорнски свещеник, който беше успял да се промъкне покрай стражите в коридора. Той изпълняваше някакъв странен ритуал и гореше нещо, което смърдеше отвратително, изпускайки зелен дим. *Дим?! Дим* в стаята на болен, чийто бели дробове едва работят!

— Какво правиш, идиот такъв! — изкрещях срещу него аз.

— Това е свещен ритуал — отвърна надменно той. — Една жена не би могла да го проумее. Излез веднага!

— Не, ти ще излезеш. Махай се оттук!

Очите му се ококориха от оскърблението.

— Как смееш? — повиши глас той.

Аз стъпках огъня му и само с едно леко усилие прогоних смрадливия дим от стаята.

— *Вещица!* — хлъцна той ужасен.

— Наричай го както искаш — изсъсках през стиснатите си зъби. — А сега опитай ето това, малоумен глупако! — Мобилизирах Волята си и изрекох „Вдигни се!“. Той се издигна на около метър от пода. Поддържах го да помахва с крака във въздуха, а после го пренесох на няколкостотин метра извън стената на Цитаделата. Изведнъж ми се прищя да го пусна да се разбие в скалите. Бях сигурна, че ще има достатъчно време да се разкае, преди да издъхне в мъки.

„Поул! Не! — беше гласът на майка, който изплющя като камшик в главата ми.“

„Но...“

„Казах — не! А сега го пусни долу! — Тя замълча за миг. — Където е удобно, разбира се — добави после.“

„Да бъде, както ти казваш — изрекох послушно.“

Сетне се приближих до сестра си и влях в изтощеното ѝ тяло част от своята Воля. Свещеникът на Белар продължаваше да виси във въздуха, крещейки до прегракване от ужас над покрития със сняг град. Оставих го така няколко часа — шест или осем, не помня — за да му дам време да размисли върху греховете си. Той привлече вниманието на хората наоколо, докато висеше там като обезумял лешояд. Но всички свещеници обичат да са център на внимание, ето защо това едва ли му е навредило особено.

Поддържах живота на Белдаран единствено чрез силата на Волята си цели десет дни. Но въпреки всички лекарства и процедури, които аз и учителите ми прилагаме, нейното състояние продължаваше да се влошава. Тя постепенно ми се изплъзваше и аз не можех да направя нищо, за да я спра. Аз също взех да се изтощавам и странни мисли започнаха да се мяркат в моя помрачен разум. Почти нищо не е останало в паметта ми от тези ужасни десет дни, но *си спомням* гласът на Белтира, който ме разбуди в полунощ, докато бурята свиреше отвън и сипеше сняг върху кулите на Цитаделата.

„Поул, открихме Белгара и той вече е на път към острова!“

„Слава на боговете!“

„Как е тя?“

„Никак не е добре, чичо, а и моята сила взе да намалява.“

„Задръж така още няколко дни, Поул. Баща ти идва.“

Но ние нямахме на разположение толкова много време. Седях покрусена край леглото през една дълга нощ и макар да бях

прехвърлила и последната капка от Волята си в изтощеното тяло на Белдаран, можех да почувствам как тя потъва все по-дълбоко и по-дълбоко в непрогледен мрак.

Тогава от едната ми страна се появи майка ни. Този път не беше само гласът ѝ. Тя наистина беше тук и плачеше неудържимо.

„Остави я да си отиде, Поул — каза тя.“

„Не! Няма да позволя тя да умре!“

„Нейната задача е изпълнена, Поулгара. Трябва да я пуснеш да си отиде. Ако не го направиш, ще загубя и двете ви.“

„Не мога да живея без нея, майко. Ако тя умре, аз ще угасна с нея.“

„Няма да го сториш. Това не ти е позволено. Освободи Волята си!“

„Не мога, майко, не мога! Тя е смисълът на живота ми!“

„Направи го, дъще. Така заповядват Учителя и УЛ.“

Никога преди не бях чувала за УЛ. Странно, никой не беше отварял дума за него пред мен. Въпреки това аз упорито продължавах да концентрирам Волята си върху умиращата ми сестра.

Изведнъж стената зад Белдаран взе да блещука и трепти и аз забелязах очертанията на някаква фигура върху камъните. Стори ми се, че надзъртам в трепкащите дълбини на горско езеро, опитвайки се да видя какво се крие под повърхността. Фигурата, която различих, беше облечена в бяла роба, а нейното присъствие имаше поразително въздействие върху мен. Често в моя живот съм се изправяла лице в лице с боговете, но никога не съм се сблъсквала със сила като тази на УЛ.

После трептенето изчезна, а УЛ се озова срещу мен от другата страна на леглото. Косата и брадата му бяха като сняг, но нищо друго по одухотвореното му лице не подсказваше неговата възраст. Той протегна едната си ръка над Белдаран. Щом го направи, усетих как Волята ми се връща в моето тяло.

— Не! — извиках умолително. — Моля те, недей!

Той дори не се обърна при отчаяния ми вик.

— Ела с мен, любима Белдаран — нежно каза той. — Време е да вървим.

От тялото на болната заструи светлина. Тя сякаш беше запалена във вътрешността на празна обвивка — това беше останало от моята

сестра. Светлината придоби формата на тялото и чертите на лицето на Белдаран, а после се проточи до ръката на УЛ. Тогава Бащата на боговете погледна право в лицето ми.

— Остани си със здраве, любима Поулгара — каза ми той и двете трептящи и блещукащи форми отново се сляха със стената.

— Сега вече Белдаран е заедно с УЛ — въздъхна мама.

Аз се хвърлих върху мъртвото тяло на сестра си, ридаейки неудържимо.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Мама вече не беше с мен. Аз виех от болка, прегръщайки мъртвото тяло на сестра си. Пред мен зееше отчайваща пустота. Бях лишена от своята половина и нищо не бе в състояние да запълни липсата. Целият свят сякаш се продънваше в отворената паст на болката.

Почти не помня последвалите събития в тази ужасна нощ. Мисля, че някакви хора надойдоха в стаята на сестра ми, но аз дори не помня техните лица. Май всички наоколо плачеха неудържимо, но и в това не мога да бъда съвсем сигурна. После дойде Арел. Беше спокойна и на нея можеше да се разчита — приличаше на скала, която винаги може да ти послужи за здрава основа, върху която да стъпиш. Тя ме прегърна и започна да ме полюшва като малко дете, докато някой — май беше Аргак — не ѝ подаде чаша с някаква напитка.

— Изпий това, Поул — нареди ми тя, поднасяйки чашата към устните ми.

Беше нещо много горчиво и в мен за миг проблясна надеждата, че е отрова. Това би било идеалното спасение от страданията. Повече нямаше да усещам болката. Отпих жадно. Пристъпите на плач постепенно утихнаха и аз потънах в забвение, поддържана от внимателните ръце на Арел.

Когато се събудих, бях в леглото си и не можех да преценя колко време е минало, откакто съм заспала. Арел седеше край мен. Сякаш без участието на моята воля разумът ми отчете, че прозорците са били отворени през цялото време.

— Баща ти е тук, Поул — каза Арел, когато отворих очи.

— Колко мило от негова страна, че си е направил труда — отвърнах горчиво. Явно не ме беше отровила с отварата, която ми даде. Почувствах се предадена.

— Достатъчно, Поулгара — рязко каза Арел. — Хората умират — това е неизбежно. Не бива да обвиняваш нито себе си, нито когото и да било. Смъртта на близък човек може да стане причина останалите членове от семейството да се разпръснат в различни посоки. Или пък

още по-здроаво да се обединят помежду си. Ти кое избираш, Поул? — После тя се изправи и оглади с длан гънките по предницата на сивата си рокля. — И недей да търсиш нищо остро, скъпа. Погрижила съм се да прочистя стаята ти от всякакви ножове. Също така стой далеч от прозорците. А сега се облечи и наплискай лицето си със студена вода. Среши и косата си — много си чорлава и раздърпана.

После тя излезе, а аз станах, за да заключа вратата зад нея. Пак беше вечер, макар да не знаех колко дни са минали от смъртта на Белдаран. По едно време татко почука на вратата.

— Аз съм, Поул. Отвори!

— Върви си! — отговорих.

— Отвори вратата, Поул! Трябва да поговорим.

— Остави ме на мира, татко! — Още докато го казвах, си дадох сметка, че е доста глупаво. Нито една ключалка или катинар на този свят не биха задържали баща ми отвън, стига той да поискаше да влезе. Накрая се предадох и отворих.

Имаше делови вид, макар лицето му да беше бледо и посърнало. Без много излишни думи ми напомни, че нашата най-главна задача в момента бе да запазим продължението на риванския род. Рива беше напълно вцепенен от скръб, така че някой друг трябваше да поеме неговите задължения — като крал и като Пазител на Сферата. Даран беше едва двадесетгодишен тогава, но той беше единственият престолонаследник и едничката ни надежда.

— Ангараките имат очи и уши навсякъде, Поул — напомни баща ми. — Ако покажем и най-незначителните признаци на слабост и объркване, в най-скоро време можем да очакваме посещение от Ктучик. А не е изключено и самият Торак да ни удостои с вниманието си.

Ето това вече ме извади от унинието и апатията, в които бях потънала. Потиснах безутешната си тъга.

— Какво ще правим? — попитах.

— Ти ще се вземеш в ръце и ще поемеш нещата тук. Оставям Даран под твоя закрила. Говорих с Бранд и той напълно осъзнава сложността на положението, в което се намираме. Ще ти помага доколкото може, но основната отговорност си остава твоя. И не ме проваляй, Поул! Ще те заведе в покоите на Бранд. Точно сега той

разговаря с Даран. Те все пак са алорни, така че им дръж здраво юздите, дъще.

— Но нали и ти ще бъдеш тук?

— Не, аз трябва да замина.

— Да не искаш да кажеш, че няма да останеш дори за погребението? — това кой знае защо страшно ме потресе. Вярно, татко никога не е спазвал общоприетите обичаи и поведение, но все пак...

— Аз вече извърших погребението в сърцето си, Поул, и никаква церемония, нито пък досадното мърморене на някой свещеник ще променят нещо.

Тези думи ми напомниха, че на мен все още ми предстои да се разправам с един от свещениците на Белар. Ако Елтек не се беше заел така истерично да преследва вещиците, сестра ми можеше да получи нормално лечение, което да спаси живота ѝ. Желанието за отмъщение не е похвално, но в случая можеше да ми помогне да се преборя със скръбта. Сега вече имах две основателни причини да се съвзема — Елтек и Ктучик. Оказа се, че противниците ми дебнат и от двете страни на теологическата бариера.

Татко ме придружи до отрупания с книги кабинет на Кеймиън и после ни остави.

— Има няколко случая, които не търпят отлагане — обърна се Кеймиън към мен и натъжения ми племенник. — Всъщност, спешните задачи постоянно се трупат. Това, че някой е крал по рождение, не го отделя тутакси от общата човешка некадърност.

— Лорд Бранд — възпротиви се Даран, — хората няма да ме приемат за техен водач. Твърде млад съм.

— Баща ти беше дори по-млад, отколкото си ти сега, когато основа кралството, Даран — припомних му.

— Но той е имал Сферата, лельо Поул!

— Точно така. Сега тя е у *теб*.

Той примигна смутено.

— Никой освен татко не може да докосва Сферата.

Неволно се усмихнах. Вярно, усмивката ми беше доста тъжна, но фактът, че все още можех да се усмихвам доста ме изненада.

— Даран — рекох, — баща ти постави своята ръка върху Сферата още преди да бяха минали и двадесет и четири часа от рождението ти. Сферата знае кой си.

— Той може ли да свали меча от стената? — напрегнато попита Кеймиън.

— Не съм напълно сигурна. Ще проверя.

— Това би *придало* достоверност на правомощията на Негово Височество принц-регента и ще премахне всякакви възражения и съмнения.

— В думите ви има основание, господа — обърнах се към двамата. — Трябва да говоря с Учителя, пък и със самия Рива по въпроса. Но продължавам да си мисля, че възкачването на Даран на трона няма да предизвика никакви протести.

— Аз пък ще се справя с риванския дякон — обади се Даран с каменно лице.

— Бихте ли обяснили точното значение на това „ще се справя“, Ваше Височество? — любезно попита Кеймиън.

— Не съм решил в какво точно ще се изразява това, лорд Бранд. Все още се колебая дали да затыкна меча си в корема му и хубаво да го развъртя, или пък да го изгоря. Вие какво ще ме посъветвате, лелю Поул?

Алорни!

— Нека най-напред укрепне авторитетът ти, Даран. Кървавата баня ще я отложим за по-късно — предложих му аз. — Остави риванския дякон Елтек хубаво да се поизмъчи, преди да го нанижеш на меча си или да го използваш за подпалки. Сега имаме по-важни неща за решаване.

— Права си, лелю Поул — съгласи се той. — Имате ли правомощия да затворите пристанището, лорд Бранд?

— Предполагам, че имам, Ваше Височество — отвърна Кеймиън. — Но защо е нужно това?

— Ние се намираме на остров, лорд Бранд. Ако затворим пристанището, Елтек няма да може да избяга от мен.

— О, скъпи — въздъхнах аз.

Едва много по-късно, когато бях вече в покоите си, успях да изпратя мислено послание. „Имам нужда от теб, майко.“ След това зачаках неспокойно.

„Тук съм, Поул.“

Гласът ѝ беше пълен с неизмерима скръб.

„Даран може ли да повдигне меча на баща си?“

„Разбира се, че може, Поул.“

„А мечът ще му се подчини ли така, както се подчинява на Рива?“

„Естествено, че ще му се подчини! Какво целиш с всички тези въпроси, Поул?“

„Свързано е с алорнската политика, майко. Рива не може да изпълнява задълженията си в момента. Ето защо Даран трябва да поеме управлението, докато баща му се оправи. Искам да елиминирам всички възражения по въпроса още преди да са възникнали.“

„Не насилвай нещата, Поул.“

„Разбира се, че няма, майко.“

Винаги съм смятала, че погребението е толкова лично нещо, та на него би трябвало да присъстват единствено членовете на семейството. Но сестра ми беше риванска кралица, затова нейното погребение трябваше да се изпълни по всички правила на дворцовия церемониал.

— Естествено, богослужението ще бъде извършено от Елтек, той е риванският дякон — обърна се Кеймиън към мен и моя племенник.
— За съжаление се налага...

— Не, не се налага — каза твърдо Даран.

— Ваше Височество!

— Елтек уби майка ми. Ако посмее дори да припари на погребението, ще го насека на парчета! Към дворцовия параклис също има свещеник. Той ще извърши богослужението.

— Това ли е окончателното решение на Ваше Височество?

— Да, лорд Бранд — и Даран изхвъркна от стаята.

— Ще поговоря с него, Кеймиън — казах меко. — Дяконът няма да ръководи ритуала, но аз *държа* той да присъства. Там ще се случи нещо и аз искам той да го види.

— Тайни, а, Поул?

— Просто малка изненада, стари приятелю. Ще извърша прехвърлянето на властта от баща на син съвсем ясно, та после никой да не твърди, че е недочул или недоразбрал.

Елтек, естествено, се засегна. Но Кеймиън беше достатъчно лицемерен, за да успокои отчето. През цялото време той използваше изрази като „личен духовен наставник“ и „по волята на най-близките“.

Официалната погребална церемония се проведе в тронната зала на риванските крале. Ковчегът на сестра ми беше точно срещу трона, на който седеше Рива, обзет от безмерно отчаяние. Кралят се беше надвесил напред над бледото лице на съпругата си. Свещеникът, който изпълняваше богослужението, беше мил и внимателен старец, при това със сигурност не беше култист. Той се опита да ни утеши със своите думи и мекия тон на гласа си, но се съмнявам, че някой от нас успя да чуе дори част от това, което ни каза. Елтек също стоеше в предните редици и лицето му излъчваше наранена гордост. Беше висок и сух мъж с пронизващи очи и прошарена брада, която стигаше почти до кръста. В един миг по време на частната семейна церемония в параклиса аз го улових да ме гледа втренчено. После лицето му се изкриви в мазна усмивка, която сама по себе си говореше достатъчно. Той изглеждаше почти доволен от това, че не успях да спася живота на сестра си. Едва се удържах да не го изпратя право на небето при неговия бог Белар.

Тялото на Белдаран беше положено в набързо приготвената семейна гробница в дъното на дългия коридор на Цитаделата. Рива открито се разплака, когато тежката каменна плоча със стържещ звук покри криптата. Двамата с Кеймиън го прикрепяхме по обратния път към тронната зала. Бях говорила с обезумелия от скръб мой зет малко преди погребението и му бях обяснила точно какво се иска от него.

— Приятели мои — обърна се той към събралите се благородници и духовенството. — Ще се оттегля в усамотение за известно време. Но ви уверявам, че кралството ще бъде в сигурни ръце. — Той отиде до трона и свали огромния меч от стената. Мечът засвети със синя светлина, както ставаше всеки път, щом Рива го вземеше в ръцете си. Но изглежда дори Сферата тъгуваше за умрялата ми сестра, защото сиянието ѝ беше някак приглушено и помътняло. Кралят вдовец се обърна с лице към множеството, държейки високо пламтящия символ на своята власт.

Сред опечалените са възцари гробовна и страховита тишина.

— Моят син, принц Даран, ще ме замести — заяви толкова твърдо Рива, че никой дори не помисли да оспори неговото решение. — Ще му се подчинявате така, както се подчинявахте на мен. — После той хвана меча откъм излъчващото синьо сияние острие и го подаде с

ръкохватката напред към Даран. — Предавам цялата си власт в ръцете на моя син — изгърмя гласът му.

Някъде внезапно заби камбана, а от дълбокия ѝ звук камъните в стените сякаш взеха да трептят. Знаех много добре, че нито една от камбаните на острова не беше толкова голяма, та да издаде подобен звук.

Даран благоговейно взе меча от ръцете на баща си и го вдигна високо над главата си. Синкавият пламък на Сферата се разгоря още по-силно, пропълзя по широкото острие и обля младия принц с ореол от светлина.

— Слава на Даран — провикна се високо Кеймиън, — принцът-регент на Острова на бурите!

— Слава на Даран! — подеха и останалите.

Лицето на Елтек беше бледо от ярост, а ръцете му трепереха. Явно изобщо не беше обмислял регентството като сериозна перспектива, при това получено по свръхестествен начин. Той просто се беше надявал потопеният в скръб Рива да продължи да изпълнява кралските си задължения. Тогава нищо не би било пречка пред желанието на риванския дякон да узурпира властта. Кеймиън постепенно щеше да бъде отстранен, а говорещият от името на Рива Елтек щеше да се представя за последна инстанция, чийто заповеди са окончателни. Светещият меч на риванския крал в ръцете на Даран отрязва пътя на Елтек към властта. Дяконът изобщо не беше доволен от развоя на събитията. Успях да уловя погледа му и само за да го подразня още повече, му отвърнах с ехидна усмивка.

Както беше обявил в тронната зала, Рива се оттегли в уединение. Тримата с Даран и Кеймиън поехме управлението на държавата. Според мен Даран доста мъдро отказа да използва трона на баща си. Вместо това управляваше кралството, седнал на обикновен стол зад проста маса, отрупана с документи, които са тежоба за всеки управник по света.

В продължение на зимата и ранната пролет установих колко непоносимо може да бъде бремето на държавните дела и се чудех на жаждата, с която някои мъже се стремят към трона. Към който и да е трон.

Давам си сметка, че именно изтънчените маниери на Кеймиън ме отърваха от много грижи в тежкия период след смъртта на Белдаран.

Той беше много умен, непоклатимо предан, а вроденият чар му помагаше без много проблеми да изпълни всичко, с което се заловеше. Познавах жена му много добре — толкова добре, че да си давам сметка колко нещастна е тя, когато задълженията му на държавник го задържаха дълго далеч от дома. Но тя знаеше, че неговото положение изисква да прекарва дълги часове с мен и Даран. Между нас с Кеймиън никога не се случи нищо непристойно. Но въпреки това и на двамата не ни беше леко.

(Мисля, че не е необходимо да се задълбочавам в тази посока.)

Беше ранното лято на 2038, когато се случи нещо, много по-сериозно от безкрайните петиции, пълни с надут и банални фрази. Макар брегът на Острова на бурите да изглеждаше непристъпен и суров, долините в южната част на вътрешността бяха тучни и плодородни. Йерархията в алорнстоко общество се определяше от притежаваното количество обработваема земя. Затова всички ламтяха да имат земи именно в южната част на острова. Сред заможните хора по онези места беше и барон Гарейн, типичен алорнски грубиян, а синът му Карак беше пияница и жесток скот, както се разбра по-късно. Техният съсед, барон Алтор, имаше дъщеря Селан — красиво, нежно и възпитано девойче. След дълъг пазарлък Гарейн и Алтор се сватосали и решили да вдигнат сватба на своите деца. Сделката предвиждала зестрата на булката да е земя.

Бракът изобщо не бил щастлив. След сватбеното тържество Карак отишъл мъртвопиян в брачната стая и грубо насиллил Селан да изпълни съпружеските си задължения. Оттогава всичко тръгнало към все по-зле. Освен другите си недостатъци Карак дори биел жена си и това скоро стигнало до ушите на Алтор. Той незабавно тръгнал да спасява своята дъщеря. Имало няколко пострадали и от двете враждуващи страни, но Алтор все пак успял да прибере детето си обратно въщи. После обявил брака за невалиден и си взел обратно земята. Гарейн побеснял — не толкова за разтрогнатия брак, колкото заради загубата на земята. Враждата между двамата постепенно започнала да включва техните братовчеди, чичовци, племенници и все по-далечни роднини. Често се случвало да избиват самотните овчари и да горят къщите и посевите.

Най-сетне новината за тази война достигна до Цитаделата и ние тримата с Кеймиън и Даран се събрахме в претъпкания с книги

кабинет да обсъдим положението.

— И двамата са много влиятелни мъже — мрачно обяви Кеймиън, — и двамата имат многобройни семейства. Ако незабавно не вземем мерки, рискуваме да се превърнем във втора Арения.

— Може ли един брак да бъде анулиран просто така? — попита Даран.

— И от двете страни има възражения по този въпрос, Ваше Височество — отвърна Кеймиън. — В много от случаите решението зависи от това кой от двамата бащи е по-влиятелен. Ако този на съпруга вземе надмощие, жената се счита за негова собственост. Ако ли пък другата страна е по-силна — тогава не.

Даран се намръщи.

— Армията ми достатъчно голяма ли е, за да отида там и да охладя страстите на двамата?

— Мисля да прибегнем до това само в краен случай, Ваше Височество. Нека най-напред опитаме да поговорим с тях. Но ако обявим обща мобилизация, това едва ли ще ни навреди. Тя ясно ще покаже, че никак не сте доволен от развоя на събитията.

— Какво е състоянието на хазната, лелю Поул? — обърна се към мен Даран. — Мога ли да си позволя обща мобилизация?

— Мисля, че да, стига тя да не се проточи много дълго. — При тези думи ми хрумна нещо. — А защо вместо това не организираме турнир?

— Съжалявам, лелю Поул, но не те разбирам.

— Това е обичай при арендите, Ваше Височество — обясни ми Кеймиън. — Нещо като военно състезание, в което е включена надпревара по стреляне с лък, бой с мечове, хвърляне на брадва, рицарски двубои и други такива.

— Какво е това рицарски двубой?

— Двама облечени в брони мъже се опитват да се бутнат един друг от седлото на коня с помощта на шестметрови пики.

— Ама че странен обичай!

— Май този вид състезание ще трябва да отпадне — отбеляза Кеймиън. — Алорните обикновено не се бият върху коне. — Той ме погледна. — Това обаче е прекрасна идея, Поул! Така хем ще покажем на Гарейн и Алтор колко голяма войска може да свика краля, хем

благородниците ще трябва да си платят разходите за участие. Ще постигнем целта си, без да се налага да опразваме хазната.

— Ами ако никой не дойде? — започна да се колебае Даран.

— О, скъпи, ще дойдат — уверих го аз. — Това ще им даде възможност отново да се поперчат. Сеитбата завърши и нищо не ни пречи да съберем хората. За всеки поканата ще бъде чест и можем да сме сигурни, че благородниците на острова ще се отзоват.

— Дори Гарейн и Алтор?

— Дори и те. Ще ги съберем в Цитаделата по време на празненствата. И без това ще са в града, така че няма да могат да откажат.

— Пък ние ще им преподадем набързо един урок — добави Кеймиън. — Из останалите части на острова също припламват препирни и свадни от време на време. Ако се разправим строго с Гарейн и Алтор, останалите ще схванат намека.

— Не си ли прекалено оптимистично настроен, Кеймиън? — попитах скептично аз. — Все пак тук става дума за алорни!

Поканите за турнира бяха разпратени и столицата на Рива започна да гъмжи от яки алорни. Накрая пристигнаха хората на Гарейн и Алтор. Обстоятелството, че всеки здрав мъж на острова откликна на поканата на принц-регента, не убягна от вниманието на враждуващите барони. Регентът не беше управлявал и година, но влиянието му беше безспорно и властта му постепенно укрепваше. Оставихме двамата врагове на мира за известно време, за да проумеят този факт. После Даран ги повика в Цитаделата. Срещата се проведе в тронната зала, където всички символи на властта бяха извадени на показ.

Честно да си призная, моите симпатии бяха изцяло на страната на барон Алтор и дъщеря му, защото Карак се беше държал наистина отвратително. В интерес на истината обаче трябва да подчертая, че между Гарейн и Алтор почти нямаше разлика. И двамата бяха високи, плещести, брадати и не много умни. Носеха ризници, но нямаха мечове със себе си. Кеймиън благоразумно беше наредил всеки, който влиза в тронната зала, да оставя оръжието си отвън.

Косата на Гарейн беше ръждива на цвят и стърчеше във всички посоки. Алтор имаше мазна черна коса, която се спускаше по гърба му като конска опашка. Макар още да нямаше обед, грубиянинът Карак вече се клатушкаше пиан. Беше отпуснат млад мъж с рядка брадица и

рошава коса. Можех да подуша отвратителната му миризма дори през голямото разстояние, което ни делеше. Единствено дъщерята на Алтор, Селана, изглеждаше поне малко по-цивилизована. Беше хубавица с руса коса и едри гърди — същинска алорнка. Но сините ѝ очи имаха твърдия поглед на нейния баща.

Враждуващите семейства предвидливо бяха настанени в различни краища на залата. Слухът за тази среща бързо обиколи града и тронната зала се препълни с любопитни зяпачи.

Тримата с Даран и Кеймиън имахме достатъчно време да обмислим всеки свой ход. Предстоящото събитие беше грижливо подготвено. Залата се охраняваше от придворната гвардия. Тежковъоръжени войници в железни ризници стояха покрай четирите стени, за да предотвратят всяка изненада или намеса в срещата. Бяхме наредили да изнесат стола и масата на Даран. Когато племенникът ми влезе в претъпканата зала, той се упъти направо към трона и седна достолепно на него.

Това предизвика вълнение сред множеството.

— Нека не се бавим и да започваме — строго нареди Даран. Нямаше нито една излишна дума, така че никой не би се усъмнил кой всъщност командва тук. — Баща ми е сериозно обезпокоен от това, което става в южните части на острова. Ние не бихме желали по никакъв начин да го тревожим, нали? — Той се наведе напред. — Господа барони Гарейн и Алтор, приближете се насам — и царствено посочи мястото пред трона.

Воюващите грубияни пристъпиха предпазливо.

— Още тук ще прекратите това безумство веднъж и завинаги — заповяда моят златокос племенник. — Ако някой от вас дръзне да наруши кралската воля, ще бъде незабавно преместен в северната част на острова.

— Ваше Височество! — възропта Гарейн. — Там никой не би могъл да оцелее — навсякъде са само скали!

— Ако само още веднъж изтеглиш меча си, Гарейн, ще имаш щастието да опиташ живота по онези места. Сигурно ще започнеш да отглеждаш кози — те ядат почти всичко.

Синът на Гарейн залитна напред.

— Не можете да сторите това — измуча пиански срещу Даран той.

— Можеш ли да отрезвиш този глупак, лельо Поул? — попита Даран.

— С радост — отвърнах.

— Направи го тогава.

Бяхме убедени, че по някое време пияницата Карак ще се намеси в разговора и се подготвихме за това.

Даран вече беше показал *своята* власт и сила. Сега беше мой ред. Признавам, присъствието на Елтек, риванският дякон, ме накара малко да се поизсиля. Тримата с Даран и Кеймиън този ден само давахме уроци.

— Доведи този пияндур тук! — наредих на началника на стражата.

— Слушам, лейди Поулгара! — отвърна брадатият войник. Той си проправи път през вцепенената тълпа, хвана Карак за врата и го потътри към нас. Протегнах ръка, щракнах с пръсти и пред мен се появи чаша. Сетне извадих от ръкава си стъклено шишенце и излях съдържанието му в чашата. Вдигнах огромния бокал и изрекох „Бира!“. В залата настъпи мъртвешка тишина. В нея се чуваше само шуртенето и клокоченето на пенлива кехлибарена бира, която се изливаше от въздуха и пълнеше чашата. Погледнах бегло Елтек и с удоволствие забелязах, че очите му са изскочили, а устата му е широко отворена. Хората, които претендират, че владеят тайната на магията, губят ума и дума, когато видят истинско вълшебство.

После се приближих към мазния и вонящ Карак.

— А сега бъди добро момче и изпий това — наредих му аз.

Той погледна чашата сякаш там се беше свила змия и дръпна ръцете си зад гърба.

— Накарай го да я изпие, сержант — нареди Даран на началника на стражата.

— С удоволствие, Ваше Височество — отвърна едрият войник. Той грубо изви едната ръка на пияндура и стисна здраво пръстите му. — Изпий я! — прогърмя неговият глас.

Карак слабо се възпротиви.

Тогава войникът взе да извива бавно ръката му. Той имаше волски гърди, а ръцете му приличаха на свински бутове. Сигурно можеше да накара дори камък да пусне вода.

Карак се изправи на пръсти, квичейки като прасе.

— Изпий я — повтори сержантът.

— Ваше Височество! — не издържа Гарейн.

— Млъкни! — сопна му се Даран. — Хората ти ще се научат да МИ се подчиняват!

Сержантът продължаваше да извива ръката на Карак в огромния си юмрук. Онзи най-после сграбчи чашата и шумно я изпи.

— Вече се тревожех, че този приятел ще припадне след малко, сержанте — обърнах се към войника. — Отведете го някъде настрани, за да не изцапа всички наоколо.

Сержантът широко се усмихна и повлече Карак към една от стените, където разкиснатият младеж взе шумно да повръща.

— Лейди Селан — отново взе думата Даран, — бихте ли се приближили до трона?

Селан се подчини, макар с колебание.

— Искате ли да се върнете при съпруга си? — попита принцът.

— За нищо на света! — избухна тя. — Предпочитам да се самоубия! Той ме бие, Ваше Височество! Всеки път, когато се напие, а това става всеки ден, ме налага с юмруци.

— Разбирам — лицето на Даран се изопна. — Нито един истински мъж не посяга дори с пръст на жена — заяви той, — затова според кралската воля бракът между Карак и Селан оттук нататък да се смята за разтрогнат!

— Не можете да постъпите така! — изрева Гарейн. — Дълг на жената е да изтърпи наказание от своя мъж, когато е сгрешила!

— А дълг на всеки благородник е да изтърпи кралското наказание, когато *той* е сгрешил! — намеси се Кеймиън. — Играете си с огъня, барон Гарейн!

— А сега да решим кому принадлежи онова парче земя — продължи Даран.

— Земята е *моя*! — нададе вой Гарейн.

— *Моя е!* — прекъсна го Алтор. — Аз отново си я връщам, щом Негово Височество развали брака!

— В действителност, скъпи приятели — меко рече Кеймиън, — земята принадлежи на короната. Островът е собственост на краля. *Цялата* земя ви е дадена само да я ползвате, защото такава е кралската воля.

— Можете да оспорвате това по всички точки седмици наред — каза Даран. — Но правните спорове са твърде отегчителни. Затова нека си спестим времето и гнева и да разделим поравно тази земя — половината за барон Гарейн, а другата — за барон Алтор.

— И дума да не става! — възпротиви се Гарейн.

— Тогава можеш да разучиш как се отглеждат кози, Гарейн. И ще се скиташ немил-недраг като останеш без никаква земя. Ще се подчиниш ли на решението ми? — моят племенник присви очи. — А за да не хрумне на някой от вас или пък на вашите грубияни пак да надига глава, ще издигнете стена, висока четири метра, точно на сред спорната земя. Така ще имате занимание и ще сте далеч едни от други, господа! Искам да видя и двама ви как мъкнете камъни! Хич не си мислете, че ще прехвърлите всичко на младите си роднини!

— Но земите се простират на двайсет мили, Ваше Височество! — ахна Алтор.

— Само толкова? Е, значи за десетилетие-две ще приключите със задачата. Искам незабавно да започнете да строите от двете противоположни страни! Ще пратя войниците си да определят точно къде е средата и можете да приемете това като състезание. За награда победителят ще остане с глава. Лорд Бранд знае точно имената на всеки от подчинените ви, така че те всички ще се присъединят към великото дело, независимо дали ще го сторят доброволно или във вериги. Достатъчно ясен ли бях?

Те се поклониха, но благоразумно решиха да не казват нищо.

— Освен това, господа, подозирам че следващите няколко години вашите хора никак няма да ви обичат — отбеляза Кеймиън. — Затова носете постоянно ризници по време на строежа. Просто за всеки случай.

— А сега да решим какво да правим с болния млад човек там в ъгъла — каза Даран, надигайки се неумолимо от трона на баща си.

До този момент Карак вече беше изпразнил стомаха си от всичко, което беше ял или пил през последните няколко седмици. Стоеше бледен, треперещ и покрит със студена пот, когато войникът го довлече до подиума.

— Благоприличието повелява да не се бият жените, Карак — каза Даран. — Затова ей сега ще те превъзпитам. — Той се протегна и измъкна иззад трона един дълъг и гъвкав камшик.

— Не можете да го направите! — изрева Гарейн. — Синът ми е благородник!

— Явно двамата с теб имаме различно разбиране за това какво е благородство, Гарейн — каза му Даран. — Но понеже този звяр е твой син, аз ще се съобразя с решението ти. Дали да му отрежа и двете ръце, или да го нашиbam с камшик?

— Ако остане без ръце, няма да може да бие жените — хладнокръвно се намеси Кеймиън, — а може да го откаже и от пиенето. Освен ако не реши да лочи бирата направо от някое ведро като куче.

— Добре казано, лорд Бранд — похвали го Даран. После се протегна и взе меча на баща си, който засвети радостно със синя светлина. — Е, Гарейн — продължи той, — какво да бъде наказанието? — В протегнатите напред ръце държеше меча и камшика.

Гарейн го зяпна.

— Отговори ми! — изрева Даран.

— К-к-к-камшикът, Ваше Височество! — запелтечи баронът.

— Мъдър избор — промърмори Кеймиън.

После началникът на стражата, който явно отпреди беше уведомен какво да прави, разкъса дрехата на Карак, затисна краката му с тялото си и го хвана за единия глезен.

— За да не почне да се крие под столовете, Ваше Величество — обясни той, здраво притискайки с крак другия глезен на Карак.

— Благодаря, сержант — каза Даран. После върна меча на мястото му, остави наметката си да се свлече на пода, свали си горната дреха и запретна ръкави. — Отдръпнете се всички — нареди той и започна да налага крещящия и виещ от болка грубиян. Забелязах, че Селан се наслаждаваше на тази сцена. Понякога алорните са толкова простодушни и безхитростни хора!

Когато Даран приключи с наказанието, той сви камшика и се облече отново.

— Смятам, че свършихме със задачите за днес, приятели — обяви той пред онемялата зала. — Доколкото си спомням, състезанието по стрелба с лък започва този следобед. С радост бих изстрелял един колчан стрели. Ще се видим там!

Тримата се върнахме в кабинета на Кеймиън и аз се нахвърлих срещу тях.

— Скроили сте това шибане с камшик предварително, нали?

— Естествено, лельо Поул — ухили се Даран.

— Без дори да ме попитате!

— Не искахме да те тревожим, Поул — меко каза Кеймиън. — Много ли ни се сърдиш?

Престорих се, че се колебая.

— Не съм — признах си. — Като си помисля какви ги е вършил Карак, заслужи си го до последния удар!

— Преди това обсъдихме още няколко варианта — обясни Кеймиън. — Мислех да извлека навън тая пияна свиня, да ѝ дам меч и да я накълцам на парчета. Но Негово Височество прецени, че това може да те разстрои. Затова избрахме камшика — не предизвиква такава бъркотия, нали разбираш.

— Ами заплахата да му отсечете ръцете?

— Хрумна ми в последния момент, лельо Поул — призна Даран. — Но се надявам, че разбраха точно какво мисля за тези, които бият слаби жени. — Той плесна с ръце. — Защо не включим това в наказателния кодекс, а, Кеймиън?

— Ти си варварин, Даран — укорих го аз.

— Не, лельо Поул, аз съм алорн. Познавам хората си и знам какво може да ги стресне. Не искам да управлявам чрез заплаха и насилие, но държа риванците да са наясно какво може да се случи, ако направят нещо, което не одобрявам. А на мен *никак* не ми харесва побоя над жени. — Той се изтегна в стола си и погледна през прозореца ясения слънчев ден. — В нас е събрана цялата власт и сила, лельо Поул — рече замислено той. — Можем да се опитаме да управляваме цивилизовано и меко, но всяка власт се крепи на страха и подчинението на хората. За щастие ние не сме принудени да си служим често със заплаха. Ако знаех, че ще ми се налага да бъда жесток, докато управлявам, изобщо нямаше да седна на трона. Щях да избягам нанякъде и нито ти, нито дядо щяхте да ме откриете.

Толкова бях доволна от него в този миг, че за малко не се пръснах от гордост.

Новината за това как Даран разреши спора между Гарейн и Алтор плъзна из целия остров. Риванците започнаха да гледат с още по-голямо уважение на своя млад принц-регент. Слава на боговете, досега Даран се справяше чудесно!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Анрак хвърли котва в пристанището на Рива през лятото на следващата година. Още откакто се запознах с него забелязах, че Анрак пътува много. Повечето от мъжете рано или късно засядат на едно място, но Анрак не беше от тях. Той беше роден пътешественик. Братовчедът на Желязната хватка, Бичия врат и Леката стъпка беше посивял, но въпреки това жилавото му тяло и леката походка излъчваха младежки дух. Той посети за кратко Рива, но не се задържа дълго при него, а побърза да се присъедини към нас с Даран и Кеймиън в тапицираната със синьо заседателна зала високо в една от кулите на Цитаделата. Децата на Кеймиън се множаха сякаш не с години, а с дни и най-накрая ни изтикаха от неговия кабинет. Бяхме принудени да търсим друго работно място.

— Братовчед ми май няма да надвие мъката по жена си, а, Поул? — попита Анрак, когато всички се разположихме около голямата заседателна маса. — Той постоянно говори за отминалите времена, но нищо от случилото се напоследък не е стигнало до него. Сякаш и неговият живот е спрял със смъртта на сестра ти.

— Така е, Анрак — отвърнах. — С мен се случи почти същото.

Той въздъхна.

— Виждал съм това и друг път, Поул. Много лошо. — Пак въздъхна издълбоко и погледна Даран. — Как се справя той? — попита, сякаш племенникът ми изобщо не присъстваше в залата.

— Възлагаме големи надежди на него — отговори Кеймиън и разказа с най-големи подробности за наказанието с камшик над Карак.

— Браво, Даран — одобрително рече Анрак. — А, преди да съм забравил, моят чичо Мечото рамо ме помоли да предам нещо.

— Как е той? — попита Даран.

— Ами старее — сви рамене Анрак. — Но въпреки това не си пожелавам да ми се изпречи на пътя. Има си неприятности с Мечия култ и каза да ви предупредя за това. — Той замислено се облегна на стола. — В миналото култът не е имал ясна и разбираема система от постулати. Последователите му просто са се опитвали да намерят

теологическо оправдание за плякосването на южните кралства. Това обаче се промени, откакто Белгарат и останалите си върнаха Сферата от Торак. Сега култистите искат Рива или неговият наследник да ги поведат с вдигнат пламтящ меч на юг. В момента Рива е центърът на онова, което онези наричат своя религия.

— Ние тук също имаме проблеми — отбеляза Кеймиън. — Риванският дякон Елтек предвожда култистите на острова. Но понеже е първият свещеник на Белар, трябва да пипаме с кадифени ръкавици. Желязната хватка не иска открит конфликт с църквата, затова не можем да се разправим с Елтек по обичайния начин.

— Аз обаче не съм така сговорчив като моя баща — намеси се Даран. — Не е далеч времето, когато ще убия Елтек.

— Това няма ли да е незаконно? — попита Анрак.

— Ако е така, ще променя закона — отвърна Даран.

При тези негови думи се дадох сметка, че е дошло време да му стегна юздите. Одързостен от успеха си в решаването на спора между Гарейн и Алтор, моят племенник беше на крачка от това да се превърне в тиранин.

— Ами Бичия врат дали има проблеми в Драсния? — обърна се към Анрак Кеймиън.

— Даже още по-лошо — унило отвърна Анрак. — След като беше разбит култа в Алгария, оцелелите култисти се изпокриха в блатата, пресякоха границата и тръгнаха към Гар ог Надрак. На практика култът държи под контрол всичко на изток от Боктор.

— Излиза, че тук е центърът на проблема — обобщи Кеймиън. — Сферата е при нас, а ако култистите успеят да спечелят на своя страна нейния пазител, тогава не е далеч времето, когато всички ще замаршируваме на юг.

— Ами решението тогава е много просто — със зловеща усмивка каза Анрак. — Трябва да накараш всеки свещеник на Белар да се върне с плуване обратно във Вал Алорн.

— При това с пълно бойно въоръжение — добави Даран.

— Не — намесих се твърдо аз. — Някои от тези свещеници са напълно невинни, а хората се нуждаят от утехите на вярата. Смятам обаче, че Кеймиън е *прав*. Ние със сигурност не желаем култът да сложи ръка на Сферата.

— А какъв друг избор имаме освен изстреблението на култистите, лелю Поул? — попита Даран.

— Изгнаничество? — предложи Кеймиън.

— Няма да си спечелите привърженици във Вал Алорн и Боктор, ако ги залеее с нова вълна фанатици — намеси се Анрак.

— Нямах това предвид — поправи го Кеймиън. — Предлагам да събера тези доморасли култисти на място, където бихме могли да ги държим под око.

— Затворите и тъмниците са подходящо място за това — каза Анрак.

— Но да държиш толкова хора в тях излиза много солено на хазната — възрази Даран.

Още не мога да проумея защо всички монарси по света през повечето време се терзаят за пари. Но после очите на моя племенник просветнаха от някаква нова идея.

— Лорд Бранд — каза той, — помните ли с какво заплаших Гарейн и Алтор миналата година?

— Да ги пратите в северната част на острова?

— Точно така.

— Култистите просто ще се изхлузят от одеждите си и ще се промъкнат обратно, Ваше Височество.

— Май ще им е трудно да се промъкнат през открито море — изсмя се Даран. — Около острова има пръснати малки скали и островчета. Ако заточим всички култисти там, скоро няма да се наложи пак да мислим за тях.

— Но те са алорни все пак, Ваше Височество — напомни му Кеймиън. — Умението да строят лодки е в кръвта им.

— А от какъв материал ще построят тези лодки, милорд?

— От дърво най-вероятно.

— Но по островчетата няма да има дори една съчка. Ще наредя да изсекат всичко преди да заточим култистите там.

— Това обаче не премахва необходимостта да ги храниш, Даран — каза Анрак.

— Те сами ще се изхранват. Ще им дадем семена, животни и земеделски инструменти. Сами ще избират дали да обработват земята или да гладуват.

Усмивката на Анрак ставаше все по-широка.

— В тази идея има хляб — одобрително рече той. — Само ще трябва да охраняваш пътя към този малък частен затвор. Техните последователи биха могли да стигнат с гребни лодки до там и да ги спасят.

— Мисля, че ще успея да убедя дядо Черек да се погрижи за това вместо мен. Той също не иска изневиделица да го нападнат нови култистки свещеници във Вал Алорн, затова с радост ще ми помогне да задържа нашите тук. Неговите кораби охраняват острова от нападенията на ангараките, затова едва ли ще е проблем да наглеждат и заточениците.

— Остана единствено да намерим приемливо извинение за подобни действия.

— Всяка добре скалпена история ще свърши работа, нали? — попита Анрак.

Кеймиън трепна.

— Нека пробваме нещо достоверно най-напред, Анрак. Всяка лъжа рано или късно излиза от контрол и с течение на времето нараства като лавина.

— Може пък да ги сгацим по време на някоя от тайните им церемонии — предложи Анрак. — Те наистина биха се видели много оскърбителни за обикновените и почитени хора.

— Така ли? — интересува се Даран. — И какво се прави на тези церемонии?

— Ами всички се обличат в мечи кожи и се напиват до безпаметство — сви рамене Анрак. — Жените и дъщерите им пък изобщо не носят дрехи и безразборно... — Тук той се поколеба, хвърли поглед към мен и целият пламна. — Така или иначе — претупа набързо нататък, — свещениците извършват „магии“, както ги наричат те. Но това не са нищо друго освен нескопосани циркаджийски номера и...

— Прекрасно! — възкликнах аз.

— Не разбрах какво му е прекрасното, лельо Поул — каза Даран.

— Ами нали самият Елтек убеждаваше баща ти да обяви магьосничеството извън закона!

— Ами да, всъщност е точно така.

— Ако ревностно следваме разпоредбите, то тогава и тези тайни култистки церемонии, които претендират да са магически, са извън

закона, нали така?

— О, та това е точно каквото ни трябва, Поул! — възторжено откликна Кеймиън.

— Успеем ли да разберем точно кога и къде се провежда някоя от тези церемонии, можем да нападнем ненадейно по време на веселбата и да хванем птичките — каза Анрак. — Ще имаме достатъчно основание да обвиним целия култ. — После се замисли за миг. — Ако дочакате есенното равноденствие, тогава всички култисти на острова са ви в кърпа вързани. Това е голям ден за тях.

— Защо са избрали точно него? — попита Даран.

— Тогава Торак е разцепил света. Нямам представа защо почитат точно този ден, но правят големи празненства на него. По време на есенното равноденствие във всички кътчета на Черек, Драсния и Алгария култистите организират внушителни церемонии.

— Имам свои доверени хора сред народа — замислено рече Кеймиън. — Сигурно няма да е трудно да разберем къде точно се провеждат тези церемонии. Ще поразпитам и до седмица-две ще имаме най-точни сведения.

— Още една прекрасна идея отиде на вятъра — печално въздъхна Даран.

— И коя е тя, скъпи? — попитах.

— Надявах се, че ако заточим Елтек, ще го принудим най-сетне да си изкарва прехраната със своите собствени ръце. Но изселим ли на островчетата всички членове на култа, тогава свещениците сигурно ще ги принудят да им работят.

— Не бих се тревожил много за това, Даран — каза Анрак. — Минах с кораба покрай северната част на острова. Там има *много* малки островчета, но нито едно от тях не е достатъчно голямо, та да побере повече от пет-шест души. Ако иска да яде, Елтек ще трябва да си изцапа ръцете.

— Чудесно — засия Даран.

Шпионите на Кеймиън разкриха, че за разлика от останалите култисти из алорнските кралства, *всички* на острова се събират в една тясна клисура из подножията на планините отвъд Цитаделата. Очевидно наглият дякон иска да държи под око всички свои привърженици.

Между нас двамата с Кеймиън възникна кратък спор седмица преди есенното равноденствие. Той беше *твърде* разтревожен, когато му казах, че ще дойда с него в клисурата.

— И дума да не става — опъна се той. — Много е опасно.

— Ами какво ще сториш, ако се окаже, че нашият дякон *наистина* владее изкуството на магията, Кеймиън? Мисля, че изобщо няма да помогнеш на Даран, ако Елтек те превърне в жаба!

— Това е нелепо, Поул! Никой не е в състояние да стори подобно нещо.

— Не бъди толкова уверен, Кеймиън! Аз, например, бих могла, щом силно го пожела. Ако Елтек наистина има такава дарба, аз съм единствената на острова, която може да му се противопостави. Каквото и да става, ще дойда с теб, Кеймиън, така че е безсмислено да спориш.

Войниците, които трябваше да задържат култистите, бяха внимателно подбрани. От съображения за сигурност те не бяха уведомени точно каква мисия ще изпълняват. Кеймиън ги раздели на отделения, които трябваше да се скрият в планината. Култистите взеха да се стичат към града в края на лятото, а след няколко дни отново се пръснаха, защото Елтек им нареди да отидат в клисурата и да я подготвят за тържествата. Цялата работа взе да придобива комичен характер, когато гората започна да гъмжи от въоръжени до зъби мъже, които гледаха на всяка цена да се скрият едни от други. Почти през цялото време аз бях покрита с перушина. Прелитах от дърво на дърво и следях внимателно да не настъпят никакви промени в последния момент.

Нашият план беше *твърде* прост. Решихме да укрием няколко групи от уважавани благородници и обикновени граждани в леса по стръмните склонове на клисурата, за да наблюдават ритуала на култистите. Щом съберяхме достатъчно основателни доказателства за действие — а и когато култистите вече бяха *твърде* пияни, за да могат да се противят — войниците ни щяха да обкръжат цялото собище.

В последния ден преди есенното равноденствие двамата с Кеймиън категорично забранихме на Даран да вземе участие в нашата акция.

— Вие ще ръководите процеса, Ваше Височество — каза му Кеймиън. — Ще загубите уважението на хората като безпристрастен и непредубеден съдия, ако ви видят да водите атаката.

— Но... — нагани се да протестира Даран.

— Няма смисъл да се противиш, скъпи — казах. — Ако беше истински крал, нещата щяха да стоят другояче. Но ти още си регент на своя баща, затова трябва да си по-предпазлив. Защищаваш не своя трон, а този на баща си.

— Той *ще* бъде мой.

— Има огромна разлика между „ще бъде“ и „е“, Даран. В този случай трябва да си безпристрастен. Или поне да дадеш вид, че си такъв. Утре цяла нощ може да прекараш пред огледалото и да репетираш изражението на потресен и оскърбен владетел. Когато ние с Анрак и Кеймиън довлечем в краката ти култистите и ги обвиним във всички земни грехове, никой не би могъл да каже, че си взел участие в нашия план още от самото начало. Външната условност има *огромно* значение в случаи като този.

— Ваше Височество също трябва да има предвид, че за магьосничество се присъжда смъртно наказание — натърти Кеймиън. — Така че може да изгорите повечето от тях на клада.

— Наистина ли, лельо Поул? — обърна се към мен Даран.

— Не си позволявай да се увличаш, скъпи. Заточението ще е проява на твоята милост.

— Част от замисъла ни е да укрепим авторитета Ви, Ваше Височество — обясни Кеймиън.

— Не мисля, че постъпвате честно с мен — нацупи се Даран.

— Прав сте, Ваше Височество. Това е политика, а политическите игри никога не са честни. А, между другото, никак няма да е зле да се направите, че размишлявате усилено седмица-две, преди да вземете окончателно решение за присъдата.

Даран го зяпна неразбиращо.

— Това ще ми даде време да разпространя из целия остров нашите обвинения и доказателствата за тях. Нещо като обществена разгласа, нали разбирате.

— Знам точно как ще постъпя с тях, Бранд.

— Разбира се, скъпи — намесих се аз. — Просто не произнасяй присъдата толкова бързо. Нека Елтек и неговите съучастници се поизпотят, преди да научат каква участ си им отредил.

— А къде ще ги държа, докато се правя, че размишлявам усилено?

— Елтек е направил доста голяма тъмница под светилището на Белар, Ваше Височество — предложи Кеймиън, без дори да се усмихне. — А щом така и така вече я има...

Даран не издържа и гръмко се разсмя.

Най-накрая съдбоносният ден настъпи. Утрото беше мрачно и заплашваше да завали всеки момент.

— Чудно — изръмжа кисело Анрак, надзъртайки през прозореца на тапицираната в синьо заседателна зала, когато зората освети небето над острова. — Мразя да пълзя из гората, когато вали.

— Няма да се разтопиш — уверих го. — Даже може да си вземеш един калъп сапун тази нощ. Май е дошло време да извършиш ежегодното си къпане.

— Чак сега разбирам, че всъщност си ми направили голяма услуга преди години в Долината, когато отхвърли предложението ми за женитба, Поул — отговори той.

— Това пък какво е? — включи се Даран.

— Тогава бях млад и глупав, Даран — обясни му Анрак. — Някои мъже просто не са създадени за брак.

Тези негови думи ме накараха да се замисля. Даран скоро щеше да навърши двадесет и три и на мен никак не ми се искаше той да привиква с ергенския живот.

Валя през целия ден. Сипеше се ситен дъжд, приличащ по-скоро на влажна мъгла, която обгърна кулите на Цитаделата и скри от погледа ни града и пристанището. Небето се проясни едва в късния следобед и ние бяхме възнаградени с един от онези великолепно залези, които могат да осмислят живота в една толкова дъждовна страна.

Всички благородници и граждани, които ни придружаваха в ролята на свидетели онази нощ, бяха все уважавани хора с добро име и авторитет. Въпреки възраженията на Анрак, те не бяха инструктирани, подучвани или насъсквани по какъвто и да е начин. Дори не бяха уведомени, че ще прекарат една много забавна нощ в още мокрия лес. Кеймиън в ролята си на официалния Ривански пазител нареди те просто да бъдат събрани, когато слънцето залезе. Мнозина от тях бяха вдигнати направо от масата, докато вечеряха, и доведени в Цитаделата с още мазни бради. Никак не останаха доволни.

— За какво е всичко това, Кеймиън? — попита един възрастен граф с бяла брада, когато всички се събрахме в обора. Казваше се Ярок — доста често срещано алорнско име.

— Искam всички да присъствате на едно събитие, лорд Ярок — отговори Кеймиън.

— И какво трябва да гледаме? — Ярок очевидно не се въодушеви от перспективата да стои буден цяла нощ. Беше мъж на години, а имаше млада жена. Явно си е мислил да прекара вечерта по съвсем различен начин.

— Не съм упълномощен да се впускам в подробности, милорд — отвърна Кеймиън. — Всичко, което вие и останалите трябва да знаете е, че ще бъдете свидетели на едно криминално деяние, което ще се случи тази нощ. Престъпниците ще бъдат арестувани, а по-късно и осъдени за делата си. Вие, уважаеми господа, ще изпълните гражданския си дълг и ще свидетелствате по делото.

— Проклети да са дано! — взе да ругае раздразненият стар Ярок. — Защо просто не избесите тия мошеници и да се приключи с всичко!

— Тук не става дума за обикновен обир или пък случайно убийство, милорд. Изправени сме пред широко разпространен заговор, който заплашва сигурността на трона и на цялото кралство. Искaме да го унищожим с един удар, затова обвиненията ни трябва да са непоклатими, когато ги представим на принц-регента.

— Толкова ли е сериозно? — примигна Ярок. — Мигар делото е толкова важно, та да бъде поставено направо пред Даран, а не пред редовите съдии?

— Даже още по-лошо, милорд. Ако е възможно, ще настоявам то да бъде разгледано от самия Рива.

— Какво още чакаме тогава? Да вървим!

Обожавам бързината, с която алорните променят настроението си, само докато мигнеш.

Язденето до долинката, намираща се редом с клисурата, където се събираха култистите, никак не беше приятно. Луната и звездите осветяваха пътя ни, но гората беше прогизнала от дъжда през деня. Всички бяхме мокри до кости, когато най-сетне стигнахме тесния коридор, който свързваше двете клисури. Там положението стана още по-лошо. Наложих да слезем от конете и да си пробиваме път нагоре по хълма през просмукания с влага гъсталак.

Огромните огньове на култистите в дъното на клисурата се виждаха ясно от билото, но колкото повече слизахме надолу, толкова по-рядко проблясваха те през стената от дървета.

— От години не съм се забавлявал така, Поул — прошепна Анрак, докато се хлъзгахме и залитахме надолу по стръмното.

— Имаш ли намерение някога да пораснеш, Анрак? — попитах доста хапливо, докато се опитвах да откача края на роклята си от един бодлив храст.

— Никога, ако това зависи от мен — усмивката му беше толкова заразителна, че едва удържах смеха си.

Паството, обкръжило огъня в клисурата, беше многобройно. „Разпръснете се, господа! — понесе се шепнешком из нашите редици заповедта на Кеймиън. — Нека се опитаме да разберем точно какво става тук.“ Благородници, търговци и занаятчии послушно се пръснаха из дърветата наоколо. Движеха се възможно най-тихо, прегънати наполовина, за да не бъдат забелязани. После всички залегнахме върху калната земя и започнахме да наблюдаваме зорко.

Елтек още не се беше появил. Култистите, покрити с мечи кожи, се бяха събрали около огъня, пиеха силен ел и фалшиво пееха стари алорнски песни. Един от войниците, които Кеймиън беше пратил да завардят клисурата, допълзя при нас. Беше здравеняк с глуповато лице.

— Какво ще заповядате, лорд Бранд? — изшептя той.

— Кажи на хората си да не се показват, сержанте — нареди Кеймиън. — Тези около огъня оставиха ли свои стражи в гората?

— Не, Пазителю. Щом донесоха първото буре с ел, всички наизлязоха от гората и се събраха около огъня. — Войникът смутено се прокашля. — Хм, лорд Бранд...

— Кажи, сержанте.

— Знам, че не бива да действам, без да съм получил заповед, но се случи нещо извънредно и трябваше да взема бързо решение.

— Така ли?

— Когато тези хора взеха да се събират в клисурата, веднага пролича, че са членове на Мечия култ. Някои от моите хора им симпатизират и аз трябваше да взема мерки. Обаче никой не е ранен — бързо добави той, — поне не опасно. Наредих да вържат с вериги за дърветата привържениците на култа на няколко мили от долината.

Натъпкаха стари партенки в устите им, за да не викат и да подплашат тези тук. Правилно ли постъпих, милорд?

— Съвършено правилно, капитане.

— Ама аз съм само сержант, милорд.

— Вече не си. Как се казваш, капитане?

— Торгун, милорд.

— Тогава се върни при хората си, капитан Торгун, и се пръснете така, че да отрежете всички възможни пътища за бягство. — Кеймиън повдигна един крив ловджийски рог. — Когато ме чуеш да свиря, заповядай на хората си да нападнат. Искam всеки, който носи меча кожа, да бъде окован във вериги.

— Те ще се съпротивляват, милорд. Разрешено ли е да употребя сила?

— Щом се наложи, капитан Торгун.

Усмивката на новопроизведения капитан беше една от най-зловещите, които съм виждала.

— Постарай се все пак да не избиваш много от тях, капитане — намесих се аз. — Нужни са ни живи, нали разбираш.

Погледът, който ми отправи, беше толкова невинен, че почти избухнах в смях.

— Разбира се, че ще се постарая, лейди Поулгара. Дори не съм си и помислил да ги избивам всичките — и отново пропълзя в мрака.

— Добър ход, Кеймиън — дрезгаво прошепна граф Ярок. — Произвеждането в чин на бойното поле винаги е гаранция за раждането на добър офицер. Оттук нататък този приятел ще те следва сякаш в огън и вода.

— Да се надяваме, че няма да се стигне чак дотам, милорд. Стига ми и това, дето сега съм прогизнал до кости.

Сбирщината около кладата ставаше все по-шумна, а елът се лееше без мярка. Култистите тътреха крака около огъня с бокали в ръце, опитвайки се да наподобят тромавия вървеж на техния тотем. Елтек най-сетне се появи в клисурата. Водеше със себе си почти всички свещенослужители на Белар на Острова на бурите.

— Боя се, че ще се наложи да погубим почти всички свещеници на острова — прошепна Кеймиън към нас с Анрак.

— Никак няма да е трудно да им намерим заместници, Кеймиън — увери го Анрак. — Животът на свещениците е спокоен и охолоен и

те не са принудени да изкарват прехраната си с пот на чело.

Елтек държа реч пред рошавото и косматото паство близо час, подсилвайки от време на време думите си с елементарни „магически“ трикове. Цветът на пламъците няколко пъти се промени, когато подчинените на дякона скришом хвърляха различни прахове в него. Появи се дори „призрак“, който не беше нищо повече от прозрачен воал, поддържан и движен от боядисана в черно пръчка. След като изпълни сложен танц във въздуха, призракът се метна в огъня. Втора луна — стъклен глобус, пълен със светулки — се издигна над клисурата, скалите взеха да ронят кървави сълзи, а една „умряла“ овца беше съживена отново. Всичко беше много наивно скалъпено, обаче Елтек размахваше драматично ръце, говореше патетично със страшен глас и пияните култисти се хванаха на въдицата.

— Как мислиш, Поул — попита Кеймиън, — това магьосничество стига ли, за да повдигнем обвинение?

— Магьосничество ли? — зачудено попитах аз.

— Все не ми се отдава да намеря точната дума — скромно отвърна той.

— Ти си специалистът в тази област, Поул — каза Анрак. — Мислиш ли, че Елтек наистина прави магии?

— Не, това си е чисто мошеничество. Но то ще ни е достатъчно, за да го осъдим.

— И аз така мисля — приключи дебатите Кеймиън и надигна ловния рог.

— Няма ли да почакаме, докато изскочат голите момичета? — попита разочаровано Анрак.

— А, не, Анрак, няма да я бъде тая. Нека не усложняваме делото като намесим и жени в него! — Кеймиън вдигна рога и изсвири дълго, давайки знак на капитан Торгун и хората му.

Войниците бяха добре обучени, а култистите — твърде пияни, така че не се получи внушителна битка. Щетите от нея бяха незначителни. Елтек крещеше с пълно гърло „Как смеете!“, но забелязах, че дори не посегна към мечата си. Накрая на капитан Торгун му додеа да слуша неговите викове и приключи въпроса с един юмрук в зъбите.

Редицата на окованите с вериги култисти навлезе с дрънчане в града, точно на зазоряване. Всички бяха затворени в тъмницата под

храма на Белар. Кеймиън даде накратко заповедите си на капитан Торгун, а после тримата с него и Анрак придружихме групата на свидетелите обратно до Цитаделата, за да уведомим Даран, че краткото ни приключение е завършило успешно.

„Процесът“ се състоя следващия ден на площада пред храма. Забелязах, че войниците на капитан Торгун не си бяха губили времето и бяха издигнали няколко стълба, около които гореше огън. Просто така, за всеки случай.

— Защо сме тук, а не в тронната зала? — попитах Даран преди да започне процедурата.

— Нека всички жители на града чуят свидетелските показания, лельо Поул — обясни ми той. — Искam да съм сигурен, че Мечият култ няма да се възроди на мига, щом се обърна на другата страна.

Даран седеше върху масивен, украсен с орнаменти стол, който всъщност принадлежеше на Елтек. Той беше донесен от войниците на Торгун и поставен така, че да се вижда от всички страни на площада. После култистите, все още оковани във вериги и доста разчорлени, бяха извлечени от тъмницата и принудени да седнат плътно един до друг пред широкото стълбище, което водеше към дверите на храма. Площадът беше претъпкан и процесът можеше да започне.

Кеймиън, Пазителят на Рива, се изправи и се обърна към своите съграждани:

— На нашия остров беше извършено престъпление, приятели — започна той. — Затова сме се събрали да произнесем присъда над него.

— За какво престъпление говорите, лорд Бранд? — провикна се с гръмовен глас един добре подготвен гражданин, така че да го чуят и в най-отдалечения край на площада. Забелязах, че Риванският Пазител не оставяше нищо на случайността.

— Магьосничество — отвърна Кеймиън.

Елтек, доста смачкан и посинял от юмруците на Торгун, се опита да се надигне, но това е много трудно, когато си окован заедно с толкова други хора.

Според мен процесът вървеше твърде гладко. Кеймиън много умело водеше разпита, а всички свидетели потвърдиха факта, че Елтек е правел „магии“ на сбирката в клисурата.

Капитан Торгун изправи Елтек на крака.

— Признаваш ли се за виновен? — обърна се към затворника Кеймиън.

— Лъжи! Всичко това са лъжи! — изпищя дяконът на Рива. — Законът не се отнася до мен!

— Законът важи за всички — твърдо му каза Даран.

— Аз съм свещеник! Аз съм дякон в Църквата на Белар!

— Това налага още повече да спазваш закона!

— Онова, което правих на церемонията, не беше точно магия.

— Нима? — меко попита Даран. — Странно как аз не мога да викам духове, да създам втора луна или пък да накарам скалите да ронят кървави сълзи. А ти можеш ли, лорд Бранд?

— Даже не бих се и опитал, Ваше Височество! — отвърна Кеймиън.

— Хайде да приключваме с този процес! — изгърмя граф Ярок.

— Глас народен, глас божии! — обяви с висок официален тон Даран. — Виновни ли са тези мъже за извършване на магьосничество?

— Да! — изрева тълпата. Не бих се учудила, ако се окажеше, че сърните от другата страна на острова са се подплашили от този вик.

— Върнете затворниците в тъмницата — нареди Даран. — Ще обмисля случая и ще дам справедлива присъда за това гнусно престъпление.

Признавам, целият ни замисъл беше твърде жесток, но вече споменах, че тук ставаше дума за алорни, а изтънчеността и финеса никога не са били техните най-силни страни.

Продължителният период, през който Даран „обмисляше“ своята окончателна присъда, даде на затворниците достатъчно време да гледат зловещите стълбове на площада през тесните прозорци на подземие, преградени гъсто с решетки.

Денят, когато Даран произнесе присъдата си, беше мрачен. Цареше сух студ, облаците не даваха никаква надежда да завали, а сградите не хвърляха сянка под разсеяната светлина. Всички се стекохме отново към площада пред храма. Престъпниците пак бяха извлечени от тъмницата, за да чуят каква съдба им е отредена. Умело разположените мрачни стълбове показваха заплашително какво ги чака и затворниците стояха вцепенени от ужас.

Даран зае мястото си на съдийския стол и събралите се хора стихнаха в очакване. Макар да беше мрачно, на площада още не беше

съвсем тъмно. Въпреки това обаче в ръцете на някои от сборището горяха факли.

— Стигнах до решение за присъдата, приятели — обяви Даран. — Успях да го направя едва след дълги часове мъчителен размисъл. Магьосничеството е отблъскващо и ужасно престъпление според всеки достопочтен гражданин, затова трябва с всички сили да го смажем и ликвидираме. Но случаят, който ни занимава, е по-скоро проява на непреклонна глупост, отколкото на целенасочени действия, повлияни от тъмните сили. Мечият култ е по-скоро заблуда, отколкото истинско зло. Ето защо, приятели, тези факли няма да са ни необходими. По-добре ги загасете.

Из редиците премина шепот на недоволство и разочарование.

— Обсъдих задълбочено присъдата и със своя баща, кралят — продължи Даран. — Той се съгласи с мен, че нашата основна цел сега е да отделим култистите от останалите хора. *Бихме* могли да ги хвърлим като подпалки в огъня, но и татко е съгласен, че това ще е твърде строга присъда за тях. Затова решихме вместо на смърт прегрешилите да бъдат пратени в доживотно изгнание. Те незабавно ще бъдат отведени на малките островчета на север и ще останат там до края на дните си. Това е окончателното ни решение и делото може да се смята за приключено.

Чуха се крясъци на негодувание из тълпата, но капитан Торгун твърде демонстративно нареди на войниците си да заемат позиции плътно около множеството и всичко стихна.

По лицето на Елтек се мярна бегла усмивка.

— Не бъди *толкова* доволен, Елтек — обърна се към него Кеймиън. — Негово Височество прати вест на дядо си, така че флотата на Черек ще следи зорко островите. Дори някой от култистите да се измъкне, той няма да успее да ви освободи. Ще останеш там до края на живота си, старче. А, между другото, задава се зима, затова гледай по-скоро да си построиш някаква колиба. Лошото време идва рано по тези места, затова не губи нито миг.

— Ами какво ще ядем? — попита един от осъдените.

— Това си е ваша грижа. Ще ви дадем въдици, пък и по тези скали се въдят диви кози. Това ще ви помогне да преживеете зимата. Дойде ли пролет, ще ви пратим земеделски сечива, по няколко кокошки и семена за посев.

— Това може и да е достатъчно за някой селянин — възпротиви се Елтек, — но ние сме различни хора. Нали не очаквате свещеници да се ровят в калта за някоя огризка?

— Ти вече не си свещеник, старче — осведоми го Кеймиън. — Ти си престъпник, осъден на доживотно изгнание, затова тронът не ти дължи нищо. Или копай, или ще умреш — това зависи само от теб. По онези места гнездят много птици, а съм чувал, че курешките им били полезен тор. Ти си умен и изобретателен човек, затова вярвам, че ще се справиш чудесно. — Той бегло се усмихна като видя, че Елтек най-сетне започва да си дава сметка какво всъщност е означавала снизходителността на Даран. — С удоволствие бих си поприказвал още малко с теб, приятелю — приключи Пазителя, — но двамата с Негово Височество имаме работа в Цитаделата — държавни дела, нали разбираш. — Той леко повиши тон. — Вече може да отведете затворниците, капитан Торгун. Ще бъдете ли така добър да ги придружите до корабите им? Чака ги много работа, ето защо съм уверен, че нямат търпение да започнат.

— Слушам, лорд Бранд — отвърна Торгун, отдавайки чест.

— Елтек! — обърнах се към разпопения свещеник.

— Какво има? — отговори кисело той.

— Приятно пътуване. *Надявам се* новият дом да ти хареса.

Това беше последният път, когато Мечият култ надигна глава на Острова на бурите. Минаха са повече от три хиляди години, откакто Елтек и неговите последователи се заеха да си изкарват прехраната със земеделие по онези скалисти островчета. Макар риванците да са твърдоглави и упорити алорни, те доста добре схванаха урока на Даран и още го помнят. Мисълта да пръскаш птичи тор по голите скали, за да си осигуриш мизерно съществуване, не допада на много хора. А брулените от вятъра островчета ще са си на мястото. В очакване на нови заселници.

Пролетта на следващата година дойде късно, а аз ставах все по-неспокойна. Една нощ, когато силен вятър блъскаше дъжда в прозорците на Цитаделата и аз се мятах тревожно върху леглото си, гласът на майка ми стигна до мен. „Поулгара — каза тя, — не мислиш ли, че е време Даран да се ожени?“

Да си призная, въпросът на майка доста ме сепна. Колкото и да беше неоснователно, аз все още смятах племенника си за дете. Ако

признаех, че вече е станал мъж, това щеше да ме отдели още повече от Белдаран.

На следващия ден обаче, когато тримата с Даран и Кеймиън се събрахме за обичайното обсъждане на държавните дела, аз доста внимателно огледах племенника си и бях принудена да призная, че мама имаше право. Даран беше с пясъчноруса коса, а за разлика от брюнетите, светлокосите хора обикновено изглеждат по-млади за възрастта си. Изведнъж забелязах, че той се е превърнал в мускулист млад мъж. Преодоляването на трудностите в управлението на кралството пък го беше дарило с необичайна за неговите години мъдрост.

— Защо ме гледаш така, лельо Поул? — попита с любопитство той.

— О, няма никаква специална причина. Стори ми се, че си оставил едно място под брадичката си необръснато, това е всичко.

Той прокара пръсти по гърлото си.

— Така е — съгласи се, — май отдолу малко боде. Как мислиш, добре ли е да си пусна брада?

— Не — рекох, — категорично не. И без това наоколо има достатъчно рошльовци. А сега да решим как да запълним местата на свещениците. Повечето от тях са с Елтек по островчетата на север.

— Добре сме си и без свещеници, лельо Поул. Рано или късно повечето от служителите на Белар стават последователи на Мечия култ. Не ми се ще да минавам отново през това изпитание.

— Имаме нужда от свещенослужители, Даран.

— И за какво са ни?

— Да извършват сватбите и погребенията — отвърнах му доста рязко. — Младите хора на острова започват да се опитват да избегнат брака, а липсата на свещеници ще им дойде като добро извинение. Сигурно неженените си прекарват много забавно времето, но това подронва морала на хората ти, съгласен ли си?

При тези мои думи той целият пламна.

— Ще позволите ли аз да се заема с този проблем, Ваше Височество? — предложи Кеймиън. — *Бихме могли* да запълним редиците със свещеници на Белар от Черек и Драсния, но тогава има огромен риск култът отново да се върне на острова. Ще поговоря със свещеника в придворния параклис и ако той е съгласен, ще основем

собствена школа по теология тук, в храма. Аз лично ще подготвя изискванията към кандидатите, така че в нея да не може да се промъкне нито един, кривнал от правата вяра.

— Ти си ученият сред нас, Кеймиън — сви рамене Даран. — Постъпи, както намериш за добре. — Той погледна към прозореца, откъдето проникваше светлината на облачното утро. — Кое време е според теб? — обърна се към мен той. — Имам час при шивача тази сутрин.

— Вече е четвъртият час след зазоряване, скъпи — отговорих му.

— Кой знае защо ми се струва, че е по-късно.

— Имай ми доверие, Даран.

— Разбира се, лельо Поул — той стана. — Ще се върна отново след обяда. — После демонстративно огъна рамене. — Този жакет взе да ми отеснява в раменете. Шивачът ще трябва да го поотпусне. — После решително се отправи към вратата и излезе.

— Кеймиън — казах аз, щом вратата се затвори.

— Кажу, Поул.

— Хайде да му намерим жена. Започва да придобива манталитета на стар ерген, а това ме тревожи.

Кеймиън избухна в смях.

— Кое му е смешното?

— Никога досега не съм чувал този въпрос да се поставя от такава гледна точка, Поул. Защо по-добре не изготвя един списък с всички свободни и притежаващи необходимите данни млади благороднички в кралството?

— Не е задължително да са само благороднички, Кеймиън — твърдо го прекъснах аз.

— Че позволено ли е принц да се жени за обикновена жена? — Кеймиън изглеждаше сепнат.

— Позволено е да се ожени за всяка, която аз му посоча, Кеймиън! — рекох. — Имаме работа с едно необикновено семейство, за което не важат обичайните правила. Не *ние* ще избираме жена на Даран. Решението ще дойде от другаде.

— Така ли? И откъде?

— Не ми е позволено да го казвам. Пък и ти едва ли би ми повярвал, дори да ти разкрия тайната.

— А, значи едно от *онези* неща — каза той с леко отвращение.

— Точно така. А сега започвай със списъка, пък аз ще се допитам до моя източник за напътствия.

Той въздъхна.

— Какво не е наред?

— *Ненавиждам* този род неща, Поул. Предпочитам всичко да си има разумно обяснение.

Сега беше мой ред да се засмея.

— Да не искаш да кажеш, че любовта и бракът има нещо общо с разума, Кеймиън? Хората се присмиват на птиците, които се подлъгват по пъстрата перушина, но ние доста приличаме на тях. Имай ми вяра за тези неща, приятелю.

— Май доста злоупотребяваш с този израз днес, Поул.

— Ако вие с Даран ме слушахте по-внимателно, нямаше да ми се налага да го повтарям толкова често. Хайде, върви сега, Кеймиън, предстои ми много работа.

Върнах се в стаята си и потърсих връзка с майка ми.

„Слушам те, Поулгара“ — стигна до мен мисълта й.

„Кеймиън прави списък на всички достойни млади жени на острова, майко. Как да разберем коя е най-подходяща?“

„Двамата с Даран сами ще го разберете.“

„Нали не искаш да кажеш, че ще оставим *той* да реши? Вярно, добро момче е, но това е изключително важно решение.“

Усетих, че тя се смее с пълно гърло. „Просто заведи всички девойки една по една в тронната зала, Поул — каза ми тя. — Веднага ще разбереш коя е бъдещата булка, а и Даран също ще го усети.“

Така и сторихме. Трябва да призная, че изобщо не подходихме фино и дискретно към изпълнението на нашия план. Кеймиън се постара всички ясно да разберат, че Даран прави сгледа, макар в действителност това най-малко да занимаваше ума на принц-регента. Всички девойки на острова преминаха тържествено една по една пред трона на риванския крал. Бяха облечени в най-официалните си дрехи и имаха на разположение само по пет минути, през които да се опитат да впримчат в брачен хомот принца. А той с всеки изминал миг ставаше все по-нервен и все по-уплашен. Този парад продължи няколко дни и горкият Даран вече се давеше в сиропено-ласкателните усмивки на момичетата от Острова на бурите, всяко от които показваше най-доброто от себе си, за да го омагьоса.

— Ако това продължи още малко, лельо Поул, аз просто ще избягам — заплаши той една сутрин.

— Моля те, не го прави, скъпи — казах. — Ще ме принудиш да те преследвам и да те върна насила тук. Ти *трябва* да се ожениш, Даран, защото ни е нужен наследник за трона на баща ти. Този дълг стои над всичко останало. А сега върви да поспиш, защото започваш да изглеждаш измъчен и измършавял.

— И ти ще добиеш този вид, ако всички започнат да те оглеждат лакомо като свински бут.

Мисля, че беше следващият ден, когато *тя* влезе в залата. Беше много дребна, с коса, тъмна почти като моята, и огромни блестящи черни очи. Нейният баща беше измежду най-дребните и незначителни благородници на острова, малко по-високостоящ от прост селянин. Той имаше малко имение високо в планините. Момичето се казваше Ларана, носеше обикновена рокля и влезе в тронната зала доста неуверено. Погледът ѝ беше сведен към пода, а по алабастровата кожа на страните ѝ се беше появила лека руменина. Усетих как дъхът на Даран рязко секна и се обърнах да го погледна. Лицето му беше много преbledняло, а ръцете му трепереха. Но което беше най-важното — Сферата на Учителя грееше с мека розова светлина върху ефеса на меча на Рива. Нейното сияние беше същото като руменеца върху бузите на Ларана.

Леко пристъпих към мястото, където стоеше Риванския Пазител.

— Отпрати останалите, Кеймиън — посъветвах го аз. — Тази, която търсехме, дойде.

Кеймиън се взираше невярващо в греещата с розова светлина Сфера.

— Това беше ли предвидено да се случи, Поул? — попита той със сподавен глас.

— Разбира се — дръзко отвърнах. — Нали не мислеше, че викаме тези момичета, само за да се разтъпчат до двореца? — После се спуснах по стълбите на подиума, върху който стоеше тронът, и приближих бъдещата булка.

— Добро утро, Ларана — поздравих я аз.

— Лейди Поулгара — отвърна тя с изящен поклон.

— Защо не дойдеш с мен, мила? — рекох.

— Но... — и тя погледна към Даран с нескрит копнеж.

— По-късно ще имаш достатъчно време да си поговориш с него, скъпа — уверих я аз. — Даже предостатъчно време, бих казала. Но преди това има някои неща, които би трябвало да научиш. Нека приключим с тях още от самото начало. — После твърдо хванах ръката на бъдещата булка и я поведох към вратата.

— Лельо Поул! — настигна ме гласът на Даран, който почти беше изпаднал в паника.

— По-късно, скъпи, по-късно — казах му. — Вие с лорд Бранд по-добре вървете в нашата заседателна зала. След това и ние с Ларана ще се присъединим към вас.

Заведох момичето в моите покои, накарах го да седне и му предложих чаша чай, за да се поуспокои. После в най-общи линии разказах за необикновеното семейство, към което скоро щеше да се присъедини.

— Мислех, че всички тези истории са просто вълшебни приказки, лейди Поулгара. Нима искате да ме уверите, че са се случили в действителност?

— Сигурно разказвачите са добавяли по малко и от себе си и са ги поукрасили, скъпа — отговорих, — но в основата им така или иначе има истина.

— А принцът знае ли, че аз съм избраницата?

— О, мила ми Ларана — засмях се аз. — Мигар не видя лицето му? Той вече е готов да мине през огън и вода, само и само да стигне до теб.

— Но аз с нищо не се отличавам от останалите момичета.

— Това не е вярно, скъпа — отговорих твърдо аз. — Ти никога не си била обикновено момиче, а и никога няма да се превърнеш в обикновена домакиня. Изпий си чая, а после ще отидем при мъжете.

Тя бързо остави чашата си настрана.

— Няма да е зле да побързаме — каза. — Не бих искала той да избяга някъде.

— Няма от какво да се боиш, скъпа. Той изобщо не иска да избяга от теб. Остави го да те почака малко, това ще му се отрази добре.

Когато двете отидохме при Кеймиън и Даран в залата със сините завеси, аз бях подложена на същото изпитание като през онзи далечен ден в Камаар, когато сестра ми за първи път се срещна с Рива.

— Няма ли да си разменят поне една дума? — не издържа и ми прошепна Кеймиън след половинчасова тишина.

— Те си *говорят* един на друг, Кеймиън. Можеш да го доловиш с очите си обаче, а не със слуха.

Той се загледа в лицата им и видя обожанието, изписано върху тях.

— Разбрах за какво говориш, Поул. Чувствам се много неудобно да стоя в една стая с тях.

— Така е — съгласих се, а после погледнах изпитателно Ларана. — Дай ми десетина дни, преди да обявиш сватбата, Кеймиън. Трябва доста подробно да обсъдя с Арел венчалната рокля на Ларана, пък е нужно да уточним и някои други подробности.

— Значи всичко вече е решено? Така изведнъж? Пък аз ухажвах жена си повече от половин година!

Потупах го леко по бузата.

— Това тук е много по-сигурно, скъпи — казах му. — Сега на *теб* ще се падне задължението да взимаш най-важните решения на острова през следващите няколко месеца. Известно време Даран няма да е с всичкия си. Говори с Рива и му кажи какво се готви тук. Той също ще трябва да присъства, но му е нужно време да се подготви за появата си пред хората.

— Това може и да не се окаже толкова просто, Поул. През последната година той стана много саможив и затворен. Ако не го познавах достатъчно добре даже бих казал, че се бои от хората.

— Ти му кажи какво става, Кеймиън, а после аз ще поговоря с него.

Кеймиън отново погледна децата.

— Следващият проблем ще дойде от това как да разделим тези двамата. Освен това навън вече притъмнява и сигурно ще трябва да ги нахраним.

— Те не са гладни, Кеймиън. Дай им още малко време, а после ще отведа Ларана в моите покои за през нощта.

— И залости здраво вратата зад себе си. Може да се окаже доста трудно да държим разделени Даран и Ларана.

— Аз имам грижата за това, Бранд. Сега прати хора да повикат Арел. Кажи ѝ, че ще я чакам утре рано сутринта. — После се приближих към мястото, където децата все още не откъсваха очи един

от друг. — Попита ли я вече, Даран? — казах, разтърсвайки рамото му, за да привлече неговото внимание.

— За какво да я питам, лельо Поул?

Изгледах го строго и продължително. Той леко се изчерви.

— О — рече, — за това ли? Не е необходимо, лельо Поул.

— Защо все пак не го направиш, Даран? Тези дребни подробности са много съществени в едно цивилизовано общество.

— Добре, щом смяташ, че е необходимо. Но доколкото знам, това вече е решено. — И той отново погледна към младата жена, с която щеше да сподели остатъка от живота си. — Съгласна си, нали, Ларана?

— За какво да съм съгласна, милорд?

— Да се омъжиш за мен, разбира се!

— А, това ли било — отвърна тя. — Естествено, че съм съгласна, милорд.

— Е, видя ли, не беше толкова трудно.

Сред девойките, които още чакаха за среща с престолонаследника, се понесе плач и писък, когато бяха безцеремонно отпратени по съкратената процедура. Ние с Кеймиън пък бяхме обсадени от също толкова отчаяни татковци, които яростно протестираха. Те бяха възмутени не толкова от отхвърлянето на дъщерите им, колкото от изплъзналата се изпод носа им възможност да се издигнат в обществото и да станат приближени на краля. Двамата с Кеймиън успяхме обаче да успокоим всички наежени бащи с мъгляви обяснения като „съдба“, „предопределение“ и „така-им-било-писано“. Вярно, нашите аргументи бяха доста съмнителни, но убедителните лъжи са душата на дипломатическата игра.

Арел надмина дори собственото си майсторство с новата венчална рокля — изпод ръцете ѝ излезе една фантазия в бледосиньо, отрупана с дантела. Двете с Ларана съвсем си допаднахме, когато тя ми призна, че синьото е нейният любим цвят. От все сърце одобрих изтънчения вкус на момичето.

Сватбената церемония се състоя по обед в един слънчев пролетен ден. Тронната зала на Рива, подходящо украсена за случая, беше обляна в ярка светлина.

(Не зная кой се погрижи това да стане точно така. Не бях аз във всеки случай.)

След венчавката последва обичайният пир, но още призори аз бях навестила избата и направих някои изменения в най-любимата напитка на алорните. Бирата пак си имаше вкус на бира, освен това изглеждаше и миришеше по същия начин, но не предизвикваше обичайния ефект в хорските глави. Сватбарите пиеха чаша след чаша, както всъщност постъпват всички сватбари, но от това нищо не последва. Нямаше никакви свади, сбивания, никой не падна под масата, никой не повръщаше по ъглите и никой не остана да хърка на пода след приключване на пиршеството. Затова пък на следващата сутрин не един и двама примираха от главобол. Не бях толкова жестока, че да ги лиша от *всичките* удоволствия на пиенето!

След церемонията в тронната зала аз прекарах почти целия следобед с моя зет. Сега косата на Рива Желязната хватка беше снежнобяла и по всичко личеше, че никак не е добре със здравето.

— Всичко май вече е почти приключено, а, Поул? — малко тъжно рече той.

— Не те разбирам, Рива.

— Моята работа е свършена, пък и аз съм много уморен. Щом Ларана се сдобие с наследник, бих могъл да се оттегля. Ще ми направиш ли една услуга?

— Разбира се.

— Накарай майсторите да построят нова гробница за нас двамата с Белдаран. Мисля, че е редно да спим вечния си сън един до друг.

Естествената реакция на подобна молба най-често е да речеш с принудена веселост: „На теб още дълго време няма да ти трябва гроб“ или пък нещо от този род, но аз твърде уважавах Желязната хватка, за да го оскърявам по този начин.

— Ще се погрижа за това — обещах.

— Благодаря ти, Поул — каза той. — А сега, ако нямаш нищо против, ще вървя да си легна. Преживяхме един много напрегнат ден и съм много, много уморен. — После стана и с приведени рамене напусна залата.

След сватбата няколко години на острова преминаха тихо и спокойно. Имаше известно безпокойство от това, че Ларана не позна веднага радостта на майчинството, но аз се стараех да успокоявам всички, доколкото това беше по силите ми. „За тези неща се иска

време“, отвърщах обикновено. Толкова често го повтарях обаче, че накрая сама на себе си опротивях.

После, в 2044 по алорнския календар, почина Черек Мечото рамо и това потопи в скръб цяла Алория. Черек беше титан и неговата смърт отвори голяма празнина.

През зимата Ларана предпазливо ни уведоми, че чака дете, а синът ѝ се роди през лятото и Даран го кръсти Черек в памет на своя починал дядо по бащина линия. След кръщелния ритуал ръчичката на инфанта по традиция беше поставена върху Сферата и тя отговори по обичайния начин. После занесохме детето в покоите на Рива, за да види кралят своя внук.

— Нали така е добре, татко — попита Даран, — да го кръстим на *твоя* баща.

— Татко би бил щастлив — каза Рива с немощен глас. Той протегна ръце и аз му подадох неговия внук. Кралят подържа детето известно време с нежна усмивка на сбръчканото си лице. После го остави и потъна в сън.

Рива никога вече не се събуди.

Погребението беше тържествено, но не предизвика особена скръб у присъстващите. Оттеглянето на Рива го беше скрило от очите на хората и мнозина на острова бяха изненадани, че той е бил жив чак досега.

След погребението аз дълго размишлявах. Даран и Кеймиън се справяха отлично с държавните дела и нищо повече не ме задържаше на острова. И така, през пролетта на 2046 аз си събрах нещата и се приготвих да се върна в Долината.

III ЧАСТ ВО ВАКЮМ

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

За мой късмет — макар сега да си мисля, че в случая късметът нямаше нищо общо — точно като си стягах багажа, Анрак хвърли котва на пристанището в Рива. Беше решил да се отбие и при нас, докато за пореден път кръстосваше безцелно света. Той сам предложи да ме вземе със себе си до Камаар. Никога не успях да проумея напълно постъпките на Анрак. През половината от неговите пътешествия корабът му беше без товар, който би могъл поне малко да ги оправдае. Неговото пристигане ме освободи от ужасната тегоба на дългите и мъчителни прощавания. Защо, в името на боговете, хората винаги удължават сбогуването?! След като вече няколко пъти си казал „Довиждане!“, не остава нищо друго за казване.

В деня, когато моряците на Анрак вдигнаха котвата и опънаха платната, над острова бяха надвиснали тъмни облаци. Стоях на палубата и се вирах в далечината, където постепенно изчезваше Острова на бурите. На него от безгрижна девойка се бях превърнала в зряла жена. Там преживях и щастливи времена, и часове на непоносима болка и тъга. Но такъв е животът, нали така?

В Камаар си купих кон, който се казваше Барон. Беше добър и чувствителен жребец, надмогнал глупавите пориви и буйността, присъщи на младите коне. Двамата се разбяхме чудесно. Не бързах за никъде, затова не го насилвах да галопира докато му излезе пяна на устата. Може да се каже, че ние почти се разхождахме през спретнатите и подредени ниви, градини и полета на южна Сендария по пътя към Мурос.

Когато арендите васити мигрираха на север от река Камаар, те донесоха със себе си и робовладелчеството. Робите, които живеят близо до вековна гора, винаги имат изход, щом теглото им стане непоносимо. Озовал се веднъж в такова диво място, на роба не му остава нищо друго, освен да обира хората и тогава пътниците се превръщат в негова естествена плячка. Двамината, които срещнах в калната гора по пътя за Мурос, бяха космати, рошави и полупияни. Те

изскочиха от храстите около пътя, размахвайки заплашително ръждясали касапски ножове.

— Аз ще взема коня, Фердиш — рече единият от разбойниците.

— Твой да е, Селт — отвърна Фердиш, като в същото време се чешеше неистово под мишницата и ме гледаше злобно и похотливо. — Но тогава пък жената е за мен, н'ъл т'й?

— Ти все т'й правиш, Фердиш — отбеляза Селт. — Ама пък имаш око за жените, а!

Можех да ги поставя на място много бързо, разбира се, но в този миг не ме вълнуваше толкова отношението към мен самата и моята собственост, а мисълта да им дам един хубав урок. Освен това имаше нещо, което исках да изпитам дали действа на практика.

— Е, излиза, че в такъв случай всичко е уредено, господа — попитах небрежно.

— Всичко, сладурче — намигна ми Фердиш. — Пък сега вземи да слезеш на земята, та тоя приятел тук да се порадва на новия си жребец, докато ние двамката с тебе полудуваме малко.

— Сигурни ли сте, че точно това искате? — настоях аз.

— Не само го искаме, ами и ще го имаме, лейди — вулгарно се изхили Селт.

— Е, добре тогава. Аз и моят звяр тъкмо бяхме изгладнели и се чудехме кого ли да хапнем за вечеря.

Парцаливата двойка ме зяпна неразбиращо.

— Искам да благодаря и на двамата, че се изпречихте на пътя, точно когато коремът ми взе да къркори. — След това ги огледах критично. — Малко мършавички ми се виждате — рекох, — но пък пътниците са свикнали и на по-оскъдни дажби.

След тези думи бавно освободих Волята си, за да им дам възможност да се насладят на всеки миг от моето преобразяване. Барон, който досега лениво скубеше трева от една туфа край пътя, вдигна глава. Вратът му започна да се удължава, тялото се покри с люспи, поникнаха му крила и вместо копита по краката му изникнаха нокти като на граблива птица. Жребецът ми постепенно се превърна в дракон.

Моето преобразяване протече много по-бавно. Раменете ми станаха широки и мощни, ръцете се удължиха, кучешките зъби изхвъркнаха извън устата и лицето ми придоби чертите на елдрак.

Когато метаморфозата и с двамата беше завършена, двамината горяни стояха вкаменени от ужас наред пътя, зяпнали в човекоядното страшилище, което седеше върху изригващ пламъци дракон и ги следеше с огнените си очи.

— Време е за вечеря, Барон — изрекох с дрезгав гърлен глас. — Как мислиш, дали ще са по-вкусни, ако най-напред ги убием или направо да ги ядем живи?

Фердиш и Селт, чиито крака все още бяха сковани от ужас, се подпряха един на друг и започнаха да вият пронизително.

Тогава Барон разтърси тяло и от ноздрите му избълва тъмен облак дим, примесен с огнени езици.

— Как не се бях сетила за това — изръмжах в отговор аз. — Колко хубаво го каза само! Така и ще направим — най-напред ще ги сготвим, а после ще ги оглозгаме до последната костичка. Все пак е вечер и двамата ще спим по-добре с топла храна в търбусите си.

Фердиш и Селт внезапно се сетиха за някаква неотложна задача, защото петите им се заподмятаха бързо-бързо и те ни изоставиха без дори да кажат „довиждане“. Доколкото си спомням, из храстите се чуваха крясъци, шум от счупени клонки, пукот и трясък, придружаващи оттеглянето им.

— Хайде да си вървим по пътя, Барон — предложих аз и двамата продължихме спокойно през влажния и мрачен лес.

(О, моля ви, не бъдете толкова лековерни! Разбира се, че не превърнах *наистина* себе си и Барон в чудовища. Фердиш и Селт не заслужаваха толкова усилия. Понякога илюзията върши също толкова добра работа, колкото и реалното действие. Освен това, за да съм честна докрай, трябва да призная, че по онова време няхах и най-бегла представа как изглеждат в действителност истинските дракони и елдраците. Просто импровизирах.)

Стигнахме Мурос ден по-късно и аз отново се запасих с провизии. На следващото утро още с пукването на зората двамата с Барон се устремихме към сендарските планини. Ако имате нужда да останете насаме със себе си, тогава ви препоръчвам да изберете планините. По високите плата душата ми бе завладяна от такова спокойствие и хармония, каквито не съм изпитвала никъде другаде по света. Най-накрая с нежелание се спуснах по планинските склонове и нагазих в безкрайното море от полюляваща се на вятъра трева в

алгарските равнини. Времето продължаваше да бъде все така слънчево и след няколко дни вече бяхме в Долината. Баща ми и близнаците ме посрещнаха радостно. Чичо Белдин както обикновено беше в Малория. Там отблизо наблюдаваше враговете ни и се опитваше да прелъже Урвон да си подаде носа от Мал Яска.

Дълго не можах да свикна с мисълта, че след всички тези години, прекарани на Острова на бурите, съм се завърнала у дома. В Цитаделата бях в центъра на събитията и постоянно някакъв неотложен въпрос налагаше моята преценка и решение. Честно казано, липсваха ми държавните дела и увереността, че до голяма степен от мен зависи съдбата на цялото кралство. Долината беше толкова отдалечена от острова, че не знаех дори какво се случва там, камо ли да участвам в управлението. Баща ми, който беше много по-прозорлив, отколкото обикновено даваше да се разбере, долови признаците на моето недоволство.

— Имаш ли някаква спешна работа, Поул? — попита ме той една есенна вечер, след като бяхме станали от масата.

— Ами всъщност точно сега нямам никакво неотложно занимание — отвърнах аз, оставяйки настрана медицинския текст, в който се бях задълбочила.

— Май нещо те мъчи, а? — рече, а бялата му коса и брадата блещукаха с рубинени отблясъци на светлината на огъня.

— Като че ли още не мога да свикна, че съм отново тук — признах.

— Случва се понякога — сви рамене той. — На мен често ми е нужна цяла година да се нагодя към живота в Долината, след като дълго съм обикалял по света. Научната работа трябва да е постоянно занимание. Прекъснеш ли веднъж за по-дълго, после пак трябва да започваш отначало. — Той се облегна, загледан замислено в огъня. — Ние сме различни от останалите, Поул, затова няма смисъл да се преструваме на обикновени хора. Нашето призвание не е да управляваме света. За това си има крале и според мен те облекчават много задачата ни. Нашата работа е тук, в Долината. Това, което става по света, не ни засяга особено. Или поне не би трябвало.

— Но ние също обитаваме този свят, татко.

— Не, Поул, или поне не същият свят, в който живеят останалите хора. *Нашият* свят е светът на първопричините и онази неизбежна

верига от събития, която произлиза от тези първопричини откакто Волята на вселената е била разделена на две. Нашата основна задача е да разпознаем и ако сме в състояние да повлияем върху определени епизоди от историята, които на пръв поглед са толкова незначителни, че никой обикновен човек не би им обърнал внимание. — Той помълча известно време. — Върху какво работиш в момента?

— Изучавам едни медицински текстове.

— Защо? Хората така или иначе ще умират, колкото и да се опитваш да го предотвратиш. Ако избегнат някоя болест, то нещо друго ще ги довърши.

— Става дума за нашите приятели и семейството ни, татко!

Той въздъхна.

— Да, знам, че е така. Това обаче не променя нищо. Те са смъртни, а ние — не. Поне засега. Откажи се от това занимание, Поул, и се залови сериозно за работа. Ето върху това — той ми подаде дебел и тежък свитък. — Това е твоето копие от Кодекса на Мрин. Започни да го изучаваш, колкото се може по-скоро. Ще те изпитам по него.

— О, татко, дръж се сериозно.

— Говоря съвсем сериозно. Това, което успееш да извлечеш като познание от този ръкопис, може да подскаже съдбата на света далеч напред във времето.

— И какво по-точно?

— Не зная със сигурност. Може да е свършекът на света, а може би и идването на онзи, който ще го спаси. — Той ме погледна загадъчно. — Оставям те да се наслаждаваш на работата си, Поул — рече и отново потъна в своето копие от бълнуванията на идиота от бреговете на река Мрин.

През следващия половин век двамата с баща ми често навестяхме Острова на бурите. Обикновено това ставаше, когато се свикваше Съветът на алорните. В Черек, Драсния и Алгария вече имаше нови крале, но ние с баща ми не ги чувствахме така близки, както беше с Мечото рамо, Бичия врат и Леката стъпка. Поради продължителните периоди, през които не виждах Даран и Кеймиън, аз всеки път забелязвах отчетливите следи на стареенето по техните лица.

Баща ми намеква нещо по този въпрос, но мисля, че той би трябвало да бъде изяснен много по-задълбочено и внимателно. Тъй като нашата съдба беше необикновена, ние постепенно трябваше да се

нагаждаме към нея. Когато любимите ни хора започваха да стареят, ние се стремяхме постепенно да се отдръпнем от тях. Иначе със сигурност бихме полудели от скръб. Нескончаемата мъка от загубата на близките може да помрачи човешкия разум. Ние не сме лишени от нормалните човешки чувства, но освен това сме натоварени с много отговорни задължения. Наблюдавайки как Даран и Кеймиън постепенно се превръщат в своенравни и свадливи старчета, си дадох сметка, че те скоро ще ни напуснат и аз не мога с нищо да предотвратя това. В такива случаи Долината ни служеше за убежище — място, където бихме могли да се преборим с мъката. Дървото също безкрайно ни помагаше в това.

Ако размислите по-внимателно върху думите ми, сигурно ще ме разберете.

След време до нас стигна вестта за смъртта на Даран и Кеймиън.

— Те вече бяха много уморени, Поул — това бяха единствените думи на баща ми, преди отново да се задълбочи в четивото си.

Трудно постигнатото примирие между Драсния и Гар ог Надрак се разпадна няколко години по-късно, когато надраките — най-вероятно подстрекавани от Ктучик — започнаха да навлизат все по-навътре в чуждите земи. Ктучик определено не търпеше никакви мирни отношения между своите ангараки и останалите раси, а търговията беше сред най-омразните му дейности, защото чрез нея заедно със стоките се обменят и идеи. Новите идеи не бяха приемани с добро око в ангаракското общество.

На юг търговците от Тол Хонет бяха хвърлени в дълбоко отчаяние, защото марагите упорито отказваха да признаят каквито и да е търговски контракти и взаимоотношения. Те не използваха пари и не можеха да проумеят за какво могат да им послужат. Марагите обаче единствени имаха неограничен достъп до най-големите в света залежи на самородно злато, което покрива коритото на всички притоци на Марагор. Златото може и да е много ценно, но разполагаш ли само с него, то няма кой знае каква стойност. От него не можеш да изработиш даже съдове за готвене, защото се топи при сравнително ниска температура. Мисля, че на марагите им е било много забавно, когато са открили, че толнедранците са готови да им дадат мило и драго в замяна на този ненужен метал. Големият проблем на толнедранските търговци обаче беше в това, че не можеха да предложат на марагите

нещо, от което онези толкова много да се нуждаят, та да си направят труда да промиват златоносния пясък от Марагор и нейните притоци. Само мисълта за несметните количества злато, до което нямаше как да се докопат освен да предложат нещо достатъчно ценно в замяна, довеждаше почти до лудост толнедранците. Някои от потомците на Недра решиха вместо да си блъскат главите как да измамат марагите, сами да стигнат до източника на несметните богатства. Тази експедиция в Марагор беше грешка най-вече заради религиозния канибализъм, който практикуваха марагите. Толнедранците, дръзнали да се промъкнат през границата, се натъкнаха на мараги, които си сготвиха обяда с тях.

След като още неколцина заможни, но въпреки това алчни толнедрански търговци се озоваха в котлите на марагите, техните наследници и правоприемници взеха да надигат вой. Те настояваха императорът да направи нещо и да предпази достопочтените крадци от безславна смърт върху масите на марагите. За нещастие император Ран Ворду беше още млад и неопитен и се поддаде на жалбите и вайканията на настойчивите търговци. И така, през 2115 година толнедранските легиони нахлуха отвъд границата с Марагор с единственото желание да изтребят до крак расата на марагите.

Баща ми, който винаги много е държал на марагите, се приготви да замине, колкото се може по-скоро на юг и да „предприеме незабавни мерки“ за прекратяване на кръвопролитие. Точно тогава обаче Учителя направи нещо, което иначе не беше в неговия стил — той се свърза с баща ми и безцеремонно му заповяда да не си пъха носа, където не му е работата. Баща ми протестира дълго и разпалено, но Алдур остана непреклонен.

— Това *трябва* да се случи, синко — каза той на баща ми. — То е съществена част от *волята*, която направлява всички нас.

— Но... — нареди се отново да възразява татко.

— Повече не ща да те слушам — прогърмя Учителя. — Няма да мърдаш отук, Белгара!

Татко измърмори нещо неразбираемо в брадата си.

— Това пък какво беше? — настоя Учителя.

— Нищо, Учителю.

Бих дала мило и драго да присъствам поне още веднъж на подобен разговор!

И така, Марагор беше изличен от лицето на земята. Останаха само неколцина пленници, които бяха продадени в робство на нийсаните, но това е друга история.

Нахлуването в Марагор и изстреблението на неговите жители въвлече и боговете в тази кървава разправа. Недра строго наказва онези от своите деца, които бяха взели най-дейно участие в баталията. Потъналият в скръб Мара отмъсти на толнедранците като завинаги затвори така желанието от тях Марагор. Това само по себе си беше достатъчно сурова присъда, но Белар също реши да вземе участие в наказанието над сребролюбивите толнедранци. Той накара своите череки да нападат из различни места по толнедранските брегове. Череките изобщо нямаха нужда дълго да бъдат подканяни. Дори малко да драснеш който и да е черек, под повърхността му тутакси ще изскочи пират. Техните набези за дълго време осигуриха на толнедранците нови кахъри вместо обичайните им грижи как да се доберат до златото на Марагор или пък страха от това да ги заточат в манастира Мар Терин. Ето защо не намирам за необходимо да описвам подробно последвалите събития.

Набезите продължиха няколко века, докато най-накрая, някъде по средата на XXVI век, Ран Борун I изтегли своите затлъстели и мързеливи легионери обратно в гарнизоните им и заповяда сами да си изкарват прехраната. Ние с баща ми и моите чичовци не обръщахме особено внимание на стълкновенията между толнедранци и череки, а продължавахме да се борим с Кодекса на Мрин. Вниманието ни обаче тутакси се изостри, когато Ктучик взе да праща все повече и по-многобройни орди от мурги надолу към Източното укрепление в Алгария. Техните нападения имаха две основни цели. Ктучик искаше да провери защитната система на алгарите, но освен това целеше да осигури своите воители с по-добри коне. Понитата на мургите бяха на ръст колкото едри кучета, а алгарските жребци нямаха равни на себе си по бързина и издръжливост. Когато загубите на Ктучик надминаха и най-мрачните му очаквания, набезите бяха почти прекратени.

В Арендия продължаваше нескончаемата гражданска война. Тримата воюващи херцози маневрираха, заговорничеа и образуваха временни съюзи, които много често се разтрогваха насред битката. Смutoвете в Арендия ме принудиха да прекратя уединението си в Долината и отново ме върнаха към света на смъртните.

В действителност моето пътешествие из Арендия започна през 2312 година. Една нощ тъкмо бях успяла да заспя, въпреки гръмкото хъркане на баща ми, когато се сепнах внезапно от странното чувство, че някой ме наблюдава. Огледах се наоколо и забелязах призрачния силует на бяла сова, блещукащ на лунната светлина върху перваза на прозореца. Беше мама. „Поулгара — твърдо рече тя, — най-добре си събери вещите за път. Заминаващ за Во Вакюн.“

„Защо пък точно за там?“

„Ктучик мъти никакви неприятности в Арендия.“

„Арендите не се нуждаят от външна помощ, майко. Те и сами могат да си забъркат достатъчно неприятности.“

„Този път нещата са по-сериозни, Поул. Ктучик е разпратил свои шпиони, които се представят за толнедрански търговци из трите херцогства. Те измислят най-различни истории, за да убедят херцозите, че Ран Ворду им предлага съюз, но самият Ран Ворду изобщо не подозира за това. Ако замисълът на Ктучик проработи, със сигурност между Арендия и Толнедра ще избухне война. Васитският херцог е най-интелигентен от тримата, затова върви във Во Вакюн, разбери какво става и сложи края на заговора. Учителя разчита на тебе, Поул.“

„Тръгвам на мига, майко“ — обещах ѝ аз.

На сутринта започнах да стягам багажа си.

— Заминаваш ли, Поул? — меко попита татко. — Да не би да съм ти казал нещо накриво?

— Трябва да уредя нещо в Арендия, татко.

— Така ли? И какво е то?

— Не е твоя работа, старче — отвърнах. — Трябва ми кон, ще ми помогнеш ли?

— Гледай сега тук, Поул...

— Остави това, и сама ще си направя кон.

— Държа да знам какво се каниш да правиш в Арендия, Поул.

— Да искаш и да получиш са две различни неща, татко. Учителя ми каза да уредя един въпрос в Арендия. Знам пътя до там, затова не е нужно да ме придружаваш. А сега ще отидеш ли при алгарите да ми набавиш кон или сама да се погрижа за това?

Той изломоти нещо неразбрано, но още преди обед пред кулата ме чакаше оседлана една кестенява кобила на име Лейди. Тя не беше толкова висока като Барон, но и с нея се разбирах добре.

Беше късно следобед, когато усетих познатата тръпка, че баща ми е наблизо. Следваше ме на няколко мили. Всъщност до този момент се чудех какво го е задържало.

Яздих чак до източните покрайнини на Улголенд, а после прекосих сендарските планини на васитска територия. През цялото време баща ми ме следваше като сянка, променяйки формата си на всеки няколко часа.

Прекосих горното течение на река Камаар и навлязох в обширния лес на Северна Арендия. Не след дълго се натъкнах на васитски патрул под командата на видимо неопитен млад благородник, който при това имаше проблеми със стойката.

— Стой, жено! — надутото изкомандва той, когато неговите хора изскочиха из храсталака.

„Жено!“ Явно отношенията ни с този млад мъж не започваха добре.

— Накъде си тръгнала? — попита нахално началникът.

— Към Во Вакюн, милорд — отвърнах любезно.

(Държа всички вие да оцените и да се възхитите на почти нечовешкото самообладание, което проявих по време на този инцидент. Дори не се опитах да го превърна в жабок! Е, поне не обмислих сериозно този вариант.)

— Каква работа имаш в нашия хубав град? — продължи да разпитва той.

— Ами моя си работа, милорд.

— Не си придавай много важност, жено! Това никога не е донесло нещо добро на простите хора! Май ще трябва да те арестувам. По речта те познавам, че си пришълка, а пришълците не са добре дошли в нашето кралство.

— Това обяснява липсата на добри обноски и лошия ти дъх, невъзпитано момче — казах безцеремонно. — Отношенията с цивилизовани хора биха ти повлияли благотворно, колкото и невероятно да изглежда нещо у теб да се промени за добро — въздъхнах. — Това е истинско бреме, но явно неблагодарната задача за твоето превъзпитание се е паднала на мен. Вслушай се в думите ми най-внимателно, недодялан рицарю, и ще разбереш, че съм най-добрата учителка на света. — После съсредоточих Волята си.

Той зяпна насреща ми. Явно никой до този момент не го беше мъмрил за лошите му обноски. После се обърна рязко към войниците, които хихикаха зад гърба му, с намерението да ги скастри.

— Като начало запомни, че щом говоря, ти трябва да ме гледаш в очите и внимателно да слушаш думите ми — рекох студено. Намирах се на няколко метра и видимо нямаше никаква причина за внезапния удар изпод него, който го разклати на седлото. Това обаче беше само началото. Той отново се закрепил върху коня, но очите му леко се изцъклиха.

— Нещо повече — неумолимо продължих аз, — ти трябва да се обръщаш към мен с „милейди“. Ако още веднъж чуя от устата ти да излиза „жено“, ще направя така, че да съжаляваш за това до последния си ден. — Вторият удар го улучи право в лицето и го събори от седлото. Когато се изправи, плюеше кръв и зъби.

— Успях ли да привлека вниманието ти най-сетне, рицарю? — мило го попитах аз. После промърморих под нос „Заспи!“ Очите на благородника и неговите хихикащи войници изведнъж се оцъклиха несвястно. С тънка усмивка препуснах край тях, оставяйки ги да се блещат към празното място, където бях доскоро. Държах ги така около час, а през това време двете с Лейди се бяхме отдалечили на около миля разстояние. Тогава отново се върнах мислено при тях. „Събудете се!“, заповядах им. Те, разбира се, не знаеха, че са били приспани, затова помислиха, че просто съм се изпарила. По-късно научих, че скоро след нашата среща младият грубиян е влязъл в манастир. Неговите войници пък дезертирали и никой не ги е виждал оттогава. Е, мога да съм доволна, че един пример за лоши обноски в херцогство Вакюн беше премахнат.

Во Вакюн се простря отпреде ми в целия си блясък, появявайки се внезапно насред заобикалящия го лес. Неговата прелест спря дъха ми. В живота си не бях виждала по-красив град. Во Астур е също толкова сив и неприветлив, колкото е и Вал Алорн. Во Мимбре пък е целият жълт. Мимбратите го наричат златен, но това не променя факта, че той си е обагрен в обичайния и познат на всички жълт цвят. Во Вакюн също като Тол Хонет беше целият от мрамор. Но докато в Тол Хонет искаха всичко да е огромно и внушително, то във Во Вакюн се стремяха и бяха постигнали съвършената красота. Неговите изящни

кули се издигаха към небосклона, бели и блестящи. Слънцето пращаше своята благословия към най-красивия град на света.

Поспрых в гората и смених одеждите си преди да продължа по лъкатушещия към градските порти път. Облякох синя кадифена рокля и къса пелерина в същия цвят, които обикновено слагах при официални случаи на Острова на бурите. След кратък размисъл добавих и сребърна диадема, само за да докажа още веднъж, че обръщението „жено“ наистина не беше подходящо за моята особа.

Пазачите край портите на Во Вакюн бяха цивилни. Аз спокойно влязох в града, а баща ми ме следваше плътно по петите, стараяйки се да не изглежда подозрителен.

Годините, прекарани на Острова на бурите, ме бяха научили как да се държа повелително и с достойнство, затова без забавяне бях придружена до голяма зала, където седеше херцогът, обкръжен от почти кралско великолепие.

— Ваша Светлост — поклоних се пред него аз, — крайно наложително е да поговорим на четири очи. Имам да Ви доверя нещо, което никой друг не бива да чуе.

— Това не е прието, лейди... — отвърна той, очаквайки да разбере името ми. Херцогът беше млад и красив мъж с кестенява коса, която се спускаше на вълни по раменете му. Носеше кадифена пурпурна дреха, наподобяваща кралска одежда. На главата му имаше златна диадема, на която трябваше само малко, за да се превърне в корона.

— Ще разкрия коя съм, едва когато останем насаме, Ваша Светлост — казах настойчиво, намеквайки за опасността да бъдем подслушвани. Арендите обожават заговорите и интригите и херцогът се хвана на примамката. Той стана, предложи ми ръката си и ме поведе към някоя по-уединена зала, където бихме могли да говорим необезпокоявани. Татко се промъкна след нас, преобразен в изпохапана от бълхите хрътка.

Стаята, където ме отведе херцогът, беше много приятна и с тюлени завеси, поклащани леко от ветреца, който появяваше през отворените прозорци. Херцогът изрита баща ми навън, хлопна вратата под носа му и се обърна към мен.

— А сега, лейди — каза, — ще откриете ли името си пред мен?

— Казвам се Поулгара, Ваша Светлост — отвърнах. — Може би сте чували за мен.

— Дъщерята на Древния Белгарат? — попита изумен той.

— Точно тя, Ваша Светлост. — Бях доста изненадана, че е чувал за мен. А изглежда не биваше да се учудвам чак толкова. Това, което на Запад е известно под името „Братството на магьосниците“, е сбор от митове и легенди, а арендите имат природна склонност към митологията и вълшебните приказки.

— Чест е за мен и моя беден дом да ни удостоите с Вашето несравнимо присъствие.

Аз се усмихнах кокетно.

— Моля Ви, Ваша Светлост — отвърнах леко снизходително, — не бъдете прекалено скромни. Вашият дом е най-красивият дворец, който някога съм виждала. Аз би трябвало да се чувствам задължена за честта, че съм поканена в него.

— Е, май се изразих малко пресилено — съгласи се унило той с нетипична за един аренд откровеност. — Вашето признание ме хвърли в смут, затова се опитах да прикрия объркването си по този начин. На какво все пак дължим Вашето божествено присъствие?

— Едва ли може да се нарече божествено, Ваша Светлост. Напоследък около Вас се навъртат лоши съветници. Един толнедрански търговец във Во Вакюн твърди, че говори от името на Ран Ворду, но това е лъжа. Ран Ворду сигурно изобщо не подозира за неговото съществуване. Дворът на Ворду изобщо *няма намерение* да Ви предлага съюз.

— Мислех, че разговорите ми с търговеца Халдон са строго поверителни, лейди Поулгара.

— Аз си имам свои собствени източници, Ваша Светлост. Тук в Арендия нещата се променят всеки час, затова Ви моля да ми обясните с кого сте във война в момента.

— Тази седмица са астурианите — отговори с кисела физиономия той. — Щом се отегчим от тях, винаги можем да намерим повод за война с мимбратите. Цели две години не сме се били сериозно с тях.

Почти бях сигурна, че се шегува.

— Съществуват ли някакви съюзи?

— С мимбратите ни свързва доста нетрайно споразумение — каза той. — И те също като нас не са особено доволни от астурианите. Всъщност между нас с Королин от Мимбре има нещо повече от споразумение. Той няма да напада южната ми граница, докато не се справя с онзи окаян малък пияница Олдоран от Астурия. Много разчитах на съюз с Толнедра, но ако Вашата информация се окаже истина, тогава всичките ми надежди рухват. — Херцогът удари с юмрук по масата. — Защо му е на Халдон да ме мами така? — избухна той. — Какво цели, като предава лъжливи послания от господаря си?

— Не Ран Ворду е господар на този Халдон, Ваша Светлост. Той се подчинява на Ктучик.

— Мургът ли?

— Произходът на Ктучик е доста по-заплетен, но нека засега приемем, че е мург.

— Защо вътрешните дела на Арендия предизвикват такъв интерес у мургите?

— Вътрешните работи на Арендия интересуват *всички*, Ваша Светлост. Вашите ежби вече се превръщат в болест за страната ви, а болестите са заразителни. В случая обаче Ктучик *иска* кавгите да плъзнат все по-нашироко. Разрастващите се дрязги тук, на запад, ще отворят вратите пред неговия Учител.

— Кой е неговият Учител?

— Ктучик е един от тримата ученици на Торак и не е далеч времето, когато Богът Дракон ще тръгне на похода срещу Западните кралства. Този Халдон е само един от хората на Ктучик, промъкнали се в Арендия. Има и други, които разпространяват същите лъжи в Астурия и Мимбре. Всеки от херцозите трябва да бъде убеден, че съюзът с Толнедра му е в кърпа вързан, но легионите няма да се явят, когато ги чакате. Ето защо се очаква вие с Королин и Олдоран да нападнете Толнедра — или поотделно, или пък обединени в някакъв временен съюз. А това е и крайната цел на Ктучик — война между Арендия и Толнедра.

— Ама че безумен план! Нито един съюз между Королин, Олдоран и мен не може да просъществува толкова дълго, че да устои срещу толнедранските легиони! Те просто ще ни пометат.

— Точно така. А щом Толнедра разбие вашата войска и завладее Арендия, алорните ще бъдат принудени да воюват за *своите* интереси.

Така всички западни кралства ще бъдат въвлечени в конфликта. — Докато казвах това, ми хрумна нещо, което не бях помисляла досега. — Май ще е добре да предложи на баща си да провери какво става в Алория. Щом Ктучик е решил да обърка нещата тук, на юг, нищо не му пречи да стори същото и на север. Точно сега не ни трябва нови кръвопролития между клановете в алорнските кралства. Когато в един момент се окаже, че на запад всеки воюва срещу всеки, вратите ще бъдат широко отворени за нападение откъм Малория.

— Не искам да Ви обидя с недоверието си, лейди Поулгара, но този Халдон носи документи с подписа и печата на Ран Ворду.

— Не е никак трудно да се фалшифицира императорския печат, Ваша Светлост. Бих могла още сега да ви изфабрикувам един, за да се уверите в думите ми.

— Това изкуство явно е доста добре развито в лишените от всякаква почтеност държавнически игри, лейди Поулгара.

— Аз също имам известен опит в дипломатическите ходове и интриги, Ваша Светлост — казах аз. После се замислих за миг. — Ако успеем да си изиграем добре картите, бихме могли да обърнем заговора на Ктучик в наша полза. Не бих искала да Ви засегна, но се знае, че е в природата на арендите постоянно да си създават врагове. Не бихме ли могли да насочим силите на Вашите врагове в друга посока? Не е ли много по-изгодно всички вие да намразите мургите, вместо да се избивате помежду си?

— Няма спор, че ще е много по-добре, милейди. Срещал съм мурги, но не съм попаднал на нито един, който да ми се понрави. Според мен тяхната раса е най-неприятната от всички останали.

— Това е самата истина, Ваша Светлост, а техният бог е още по-лош.

— Дали Торак е замислил скоро да нападне Запада?

— Не ми се вярва дори самият той да знае това, Ваша Светлост.

— Лейди Поулгара, моите приятели ме наричат Катандрион, а съдбоносната новина, която имахте добрината да ми съобщите, Ви нарежда сред най-доверените ми хора. Моля, наричайте ме Катандрион.

— С радост, щом държите на това, лорд Катандрион — отвърнах с изящен реверанс.

Той се поклони в отговор, а после се разсмя.

— Оказва се, че се разбираме чудесно, нали, Поулгара? — попита с усмивка.

— И аз това си мислех — казах сговорчиво, но бях стъписана от внезапния преход на херцога към неофициалния начин на общуване, което беше в разрез с етикета. Щом се поопознахме малко, Катандрион зарязва „високия стил“. За мен това беше още едно доказателство за неговата интелигентност. Катандрион можеше — а и често го постигаше — да хвърли в умопомрачение своите слушатели с витиеватия си начин на изразяване. Но зад увъртяните фрази и сложни изречения се криеше трезвият разум на един мъдър владетел. Когато се случеше да говори нормално, той умееше тънко да се самоиронизира, а това беше непозната черта за типичните аренди.

— Най-разумно ще е да се нагодим един към друг, Катандрион — казах. — Нещо ми подсказва, че ни чака дълъг път, който трябва да извървим заедно.

— Не бих могъл да си пожелаая по-приятна компания, милейди — той внезапно отново се върна към „високия стил“, но в тона му се криеше спотаен смях. Дадох си сметка, че човекът насреща ми не е никак лесен за разгадаване. После той въздъхна малко театрално.

— Какво толкова те натъжи, приятелю Катандрион?

— За да бъда напълно откровен, Поулгара, ти ми даде повод да обмисля своята абдикация — оплака се той. — Тишината и спокойствието на манастира изведнъж започнаха да ме привличат неудържимо. Международната политика винаги ли е толкова сложна и мъглява?

— Обикновено е така. Понякога става и по-лошо.

— Чудя се само дали ще ме накарат да си обръсна главата — замислено рече той, опъвайки един кичур от великолепната си кестенява коса така, че да може да го види.

— Моля?!

— Когато вляза в манастира имам предвид.

— Я стига, Катандрион! Не се ли забавляваме добре и в света на миряните?

— Странно отношение имаш ти към нашия свят, Поулгара. Толкова хубаво си ми беше, когато мразех астурианите и мимбратите. Тогава животът бе прост и естествен. После ти дойде и обърка бедния

ми ум, като го напълни с нови врагове и битки, които той дори не може да побере!

Нежно поставих ръка на рамото му.

— Ще се справиш отлично с новите си задачи, Катандрион. Аз ще се погрижа да не допускаш много и фатални грешки. Колко грижливо се проверяват свидетелските показания тук във Во Вакюн?

— Свидетелските показания ли?

— Какво трябва да се направи, за да се докаже, че толнедранецът е негодник?

Той се изсмя.

— Това изкуство не е популярно в Арендия. Ние все пак сме аренди, Поулгара, и способностите ни не стигат толкова далече. Аз управлявам чрез укази и заповеди. Ако аз кажа, че някой човек е злодей, значи той наистина е такъв и бива хвърлен на часа в тъмницата. По природа сме устроени да търсим прости решения на всички проблеми.

— Това е много удобно. Но все пак имам нужда от още някои подробности. Би ли наредил да го арестуват? Искам да му задам няколко въпроса, преди да го хвърлят в тъмницата. Трябва да знаем до къде се простира заговорът, когато тръгна за Во Астур и Во Мимбре.

— Ще са ти необходими ли услугите на професионален следовател?

— Искаш да кажеш палач, нали? Не, Катандрион. Има и други начини да се изтръгне истината. Ако зная и най-дребните подробности от замисъла на Ктучик, ще мога да сложа прът в колелата му.

— Срещала ли си някога този поганец Ктучик?

— Не още, Ваша Светлост — казах мрачно. — Но нашата среща е неизбежна и аз я чакам с нетърпение.

Като минавах през вратата, замълчах за миг и се загледах изпитателно в хрътката, която лежеше изтегната отпред.

— Хайде, татко — рекох сговорчиво, — вече можеш да се върнеш у дома. Ще се оправя и без теб.

Той дори успя да наподоби виновно изражение.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Колкото повече опознавах арендите, толкова повече оценявах Катандрион. Цели томове са посветени на напълно погрешната теория за природата им и непоправимите злини, които те са причинили на себе си и на света. Нескончаемите войни и нещастия в Арендия са породени не толкова от тяхната вродена глупост, колкото са следствие на сляпа импулсивност. Катандрион поне имаше доброто желание да се вслушва в съветите ми, преди да се впусне в ново начинание. Първият му порив в този случай беше, естествено, да окове във вериги шпионина на Ктучик и да го разходи за назидание из всички улици на Во Вакюн посред бял ден. Той се приготви да издаде заповед веднага, щом двамата се върнем в тронната зала.

— Катандрион — започнах внимателно аз, — тук става дума за заговор. Нима наистина искаш да подплашиш всички останали конспиратори, като публично накажеш един от тях?

Той ми хвърли бърз поглед.

— Вярно, че идеята ми не е от най-блестящите.

— Сигурно можеш да се сетиш и за нещо по-добро.

— Някога сигурно ще започна и да обмислям заповедите си, преди да ги издам — каза примирено той.

— На твое място бих го направила, колкото се може по-скоро.

— Ще се постарая. А как би постъпила *ти* в този случай?

— Ще поизлъжа малко. Прати вест на Халдон и го покани да дойде за един поверителен разговор, когато на него му е удобно.

— Ами ако реши, че му е удобно чак следващата седмица?

— Можеш да бъдеш сигурен, че ще долети на часа, Катандрион. Довери се на моя опит. Неведнъж съм постъпвала така. Той съвсем правилно ще схване това „когато му е удобно“ в смисъл на „колкото се може по-скоро“. Има много начини да покажеш силата си, Катандрион, но винаги едно погалване с перце е за предпочитане пред удар с чук.

— Това ще бъде новост тук. Намираме се в Арендия, Поулгара, и заповедите се предават на възможно най-разбираемия език. За предпочитане е думите да се състоят най-много от две срички.

Бях все по-доволна от херцог Катандрион, особено след тези негови думи. Поканата, която той продиктува на писаря след като се върнахме в тронната зала, беше привидно невинна и добронамерена. Както и очаквах, Халдон се яви само час по-късно.

Вечерта се спускаше над приказния град Во Вакюн, когато Катандрион придружи своя гост до една усамотена зала в двореца, предвидливо избрана да е близо до стълбището, което водеше към подземията. Вътре гореше една-единствена лампа, а аз седях на стол с висока облегалка, обърнат с лице към прозореца. Така, точно според нашия замисъл, бях невидима на пръв поглед.

Още при влизането на двамата аз внимателно проучих съзнанието на госта и не открих в него и следа от характерния нюанс на червеното, който отличава толнедранските търговци. Вместо това се натъкнах на матова черна повърхност. Вече знаех със сигурност, че човекът, който се представя за Халдон, беше мург. Виждах неговото отражение в стъклото на прозореца, но лицето му не притежаваше нито една от отличителните черти на ангарацката раса. Това даваше обяснение на много въпроси.

— Толкова любезно от Ваша страна, че се отзовахте така навременно на моята покана, достойни Халдон — казваше точно в този момент Катандрион.

— Винаги съм на разположение на Ваша Светлост — отвърна с поклон облеченият в зелено мъж.

— Моля, седнете, приятелю. Сега сме сами, затова няма нужда да се придържаме към етикета. — Катандрион направи изразителна пауза. — Скоро ми беше предложена изгодна търговия за херцогство Вакюн, ако в замяна на това построя пристанище на нашия бряг на река Камаар. Според мен Вие сте най-сведущият в тези дела човек и реших да се допитам дали наистина е възможно едно пристанище да заздравя търговските взаимоотношения между Вакюн и империята?

— Несъмнено, Ваша Светлост — отвърна въодушевено мнимият толнедранец. — Често самият император дава да се разбере, че се интересува от подобен проект.

— Превъзходно! — рече Катандрион. — Великолепно! А като залог за нашия бъдещ съюз, мога ли да разчитам на влиянието ти пред императора, за да му предложиш да поеме половината от разноските по изграждането на това пристанище?

— Убеден съм, че императорът ще се отнесе благосклонно към едно такова предложение!

Толнедранец от какъвто и да е ранг, склонен да пръска пари?! Само това беше достатъчно, за да разобличим този мошеник Халдон! Бях предложила на херцога да занимава нашия заподозрян с разговор на произволна тема, ако ще това и да са пълни измислици, за да отклони вниманието му. Имах нужда от малко време да проуча съзнанието на Халдон и да разбере истинския му произход. Митът за пристанището беше идея на самия Катандрион и той потвърди още веднъж неговата висока интелигентност.

Оставих ги да побъбрят още известно време, после станах от мястото си и се приближих до осветеното от мъждивата лампа място.

— Много ми е неприятно, че се налага да прекъсна приятната ви беседа, господа — казах, — но имаме още много да свършим до настъпване на утрото. Затова ще е най-добре веднага да се залавяме за работа.

Нито арендите, нито мургите са свикнали жени да се намесват в държавните дела, затова внезапната ми поява стресна и двамата. Мургът ме погледна остро и лицето му преbledня като на мъртвец.

— *Ти?! —* изхълца той.

Тогава за първи път моето присъствие предизвикваше *подобна* реакция. Загледах се любопитно в него.

— Как успя да промениш чертите си, Халдон? — попитах аз. — Така изобщо не приличаш на ангарак. Ктучик ли направи това? Сигурно е било ужасно болезнено за теб.

Очите му добиха лукаво изражение.

— Съжалявам, мадам — отвърна той, като бързо се съвземаше от първоначалната си изненада. — Ни най-малка представа нямам за какво говорите.

— Защо трябва да играем тези уморителни игрички, когато така или иначе е ясно как ще завърши всичко — попитах. — Би било ужасно изтощително и за трима ни. — Дори докато говорех, аз внимателно проучвах и най-тъмните кътчета от съзнанието на мнимия толнедранец. С огромна изненада разбрах, че това, от което той се боеше най-много на света, беше моят баща! Изобщо не го бях очаквала, но тутакси си дадох сметка, че този факт много ще облекчи моята задача.

— Толкова много неща излязоха наяве за съвсем кратко време, че аз нищо не успях да проумея — намеси се Катандрион, като се опитваше да изглежда объркан.

— Много е просто, Ваша Светлост — отвърнах. — Този господин, който се представя за Халдон, в действителност е мург, чието истинско име сигурно е направо непроизносимо. Сега по-ясно ли Ви стана?

— Но той изобщо не *прилича* на мург, милейди!

— Да, вече го забелязах. Затова се налага да го поразпитаме как е постигнал това.

— Тя лъже! — озъби се мургът.

— Това е малко вероятно — студено го прекъсна Катандрион, после се обърна към мен. — Изглежда той Ви познава, милейди.

— Да — съгласих се аз. — По всичко личи, че Ктучик го е предупредил за мен. — Взрях се неумолимо в нашия гост. — Боя се, че стигнахме до най-неприятната част от вечерта — рекох с подправено прискърбие. — Искаш ли направо да ни разкриеш всичко за плана на твоя господар, или ще се наложи да те убеждавам? И в двата случая най-накрая *ще* си признаеш онова, което искам да узная от теб, но това може да стане и по-безболезнено. Ти решаваеш!

Очите му изведнъж станаха безизразни, но дълбоко в тях гореше ненавист.

— Прави каквото знаеш, вещице — каза дръзко той. — Аз съм дагаши и ще устоя на всички мъки, на които ме подложиш.

— Много се радвам, че поне престана с този досаден маскарад — отвърнах. — А, между другото, ще позволиш ли да те освободя от тоя нож, дето го криеш под пелерината си? *Толкова* ще бъдем огорчени, ако решиш да се самоубиеш, да не говорим за петната по килима, които биха останали след това! — Със силата на Волята си измъкнах изпод дрехите му триъгълната кама и любопитно я разгледах, когато тя се озова в ръцете ми. — Ама че интересно оръжие — отбелязах, мръщейки се леко. — А, разбирам. Това е нож, който се мята отдалече. Изглежда много впечатляващо. Но да продължаваме нататък.

Втрених се в очите му, докато съсредоточавах Волята си. Признавам, че имах голямо предимство пред него — знаех от какво най-много се страхува. Тогава незабележимо повдигнах дясната си ръка и освободих Волята си.

Всички, които познават баща ми, знаят, че един от най-големите му таланти е актьорският. Това не значи, че той не е способен да прекатури планини, стига да поиска. Но каквото и да прави, той го извършва с такъв замах, с такъв високопарен и претенциозен стил, че всичко изглежда *много* впечатляващо. Затова илюзията, която създадох за забавление на мурга, беше твърде правдоподобна. Отначало лицето на баща ми беше строго и гледаше осъдително. Мургът отскочи като опарен назад. Лицето на пленника побеля, а очите му изскочиха от орбитите. Тогава баща ми се намръщи, а мургът изпищя и се опита да скрие очите си с ръце.

После въображаемото лице на баща ми се изкриви в гримаса, която го бях виждала да тренира пред огледалото, когато мислеше, че никой не го наблюдава. Той присви очи, долните му клепачи се приплъзнаха нагоре, а после отметна леко глава, сякаш гледаше отвисоко и с презрение през зловещите цепки на очите. Да си призная, така много приличаше на луд, обзет от бесове и готов всеки момент да разкъса някого на парчета със зъбите си.

След това подсилих образа и му придадох онова бегло изражение, което преминава само за миг през лицето точно преди да се освободи Волята.

Мургът запищя и панически се опита да пропълзи под стола.

— *Не!* — виеше той. — *Недей!*

Приковах го към мястото му, докато той стенеше и скимтеше, неспособен да преодолее своя ужас.

— Моля! — пищеше той. — Моля, накарай го да се махне, Поулгара! Ще направя всичко, което пожелаеш! Всичко! Само го накарай да изчезне!

— Защо още в самото начало не се обърна към мен по име, мурго? — попитах аз. — Сега вече можеш да ми обясниш какво е „дагаши“, например. Нека започнем с това. И помни, че мога да повикам баща си всеки път, щом станеш несговорчив.

— Познават ме като Крачак — отвърна мургът с треперещ глас, — а дагашите са членове на таен орден в Ктол Мургос. Ние събираме информация и убиваме хората, които са неудобни за нашите господари.

— Значи шпиони и наемни убийци?

— Щом предпочитате да ни наричате по този начин.

— Как стана така, че нямаш нито една от характерните за мургите черти?

— Това е въпрос на подбор — отвърна той. — Нашите майки и баби са били робини от други раси. Убивали са ги веднага след раждането. В мен има само една четвърт мургска кръв.

— Много странно — отбелязах аз, — особено при манията на Ктучик за чиста раса. За това обаче ще говорим по-късно. Кажи сега каква е целта на твоята мисия тук, в Арендия.

— Беше ми заповядано да убедя херцог Катандрион, че Ран Ворду ще го подкрепи, ако той реши да атакува Во Астур. С помощта на легионите Катандрион би могъл да сложи кръст на Астурия. Трябваше също така да му внуша, че обединените сили на арендите васити и толнедранските легиони биха могли да се устремят на юг и да сторят същото и с Мимбре.

— Това е пълен абсурд — вметнах аз. — Каква би била ползата на Ран Ворду от всичко това?

— Южната част на Мимбре — отвърна Крачак с леко потръпване, — там са разположени повечето от градовете им.

Погледнах Катандрион.

— Това щеше ли да те поблазни? — попитах го мрачно. — Подобно предложение става ли за примамка?

Приятелят ми погледна виновно към мен.

— Боя се, че да, Поулгара. Това е достатъчно, за да си се представя като крал на по-голямата част от Арендия. Така бих бил способен да прекратя безбройните граждански войни, които сега раздират родината ми.

— Съмнявам се — рекох. — Мирът, основан на такова споразумение, едва ли би продължил дълго. — После отново се обърнах към Крачак. — Предполагам, че подобни заговори са задействани във Во Астур и Во Мимбре — попитах.

Той кимна.

— Има и някои различия, разбира се — всичко зависи от стратегическото разположение на трите херцогства. Разбрах, че във Во Мимбре има някои истински толнедранци, които са били подкупени да ни сътрудничат, но това не е моя грижа. Крайният резултат обаче е един и същи. Тримата херцози ще започнат война помежду си и всеки от тях ще чака помощ от легионите. А когато те не пристигнат,

херцозите ще разберат, че са предадени. Други дагаши, представяйки се за арендски патриоти, ще започнат да подстрекават херцозите да се съюзят помежду си и да нападнат империята. Именно това е и целта на Ктучик — бъдеща война между Арендия и Толнедра.

— Толнедра ще ни помете! — не се сдържа Катандрион.

Крачак сви рамене.

— Е, и? Ктучик не го е грижа за Арендия, нито за това, какво би се случило с нея. Ако Толнедра я завладее, тогава всички алорни ще бъдат въвлечени във войната, а това е най-далечната цел на Ктучик — война между Толнедра и Алория. Започне ли това кръвопролитие, Ктучик би могъл да отиде в Ашаба и да поднесе на тепсия пред Торак разкъсвания от междуособици запад. Така ще се превърне в любимия ученик на Торак, издигайки се над Зедар и Урвон. Малореанците ще прекосят Източно море, ангараките ще се нахвърлят върху враждуващите Западни кралства и ще ги унищожат. Торак ще стане бог на цялото човечество.

Двамата с Катандрион разпитвахме мурга почти до зори, а после наредихме да го отведат без много шум в най-долното ниво на подземие. Васитският херцог беше потресен от сложността и мащабността на заговора на Ктучик.

— Поразен съм, че човешко същество може да бъде толкова подло, Поулгара — призна той. — Всички мурги ли са такива?

— Съмнявам се, приятелю — отвърнах аз. — Ктучик се е учил направо от Торак, а после с векове е упражнявал своите умения върху другите ученици Урвон и Зедар. Между тях не е останала никаква привързаност, а Торак иска именно това. Богът Дракон изважда на бял свят най-тъмните страни от човешката природа и се възползва от тях. — Аз се опитах да преценя ситуацията. — Мисля, че ще е най-добре да замина за Во Астур — казах. — Усещам, че събитията там се развиват със същата бързина, както и тук. Сигурно и положението във Во Мимбре е същото. Замислено е различните заговори да стигнат крайната си точка приблизително по едно и също време. А това, което се случи тук, ми подсказва, че не сме далеч от развързката.

— Ще ти пратя охрана, Поулгара.

— Катандрион, на практика ти си във война с Астурия, не помниш ли — напомних му тактично. — Мислиш ли, че някой ще ме погледне с добро око, ако се явя във Во Астур с васитска охрана?

— О — рече херцогът, — май пак направих същата грешка. — И ме погледна смутено.

— Боя се, че е така, приятелю. Доста работа имаме, докато се отучиш от този навик. Но ти не се безпокой за мен. Астурианците няма да ме видят, докато аз самата не пожелаая това.

Напуснах Во Вакюн късно същия ден и след като бяхме препускали близо час с Лейди, проучих мислено заобикалящия ни лес. Не попаднах на никакви аренди в околността, но затова пък *имаше* нещо друго.

— Е, татко — изрекох гласно, — идваш ли с нас или не?

Той замълча гузно.

— Стой по-далеч от това, старче — продължих. — Предполагам, че е една от твоите „проверки“, с които толкова се гордееш. Може да гледаш, обаче не смей да се месиш. А когато всичко свърши, даже можеш да ме похвалиш.

Събитията се развиваха неудържимо, ето защо бързината придобиваше огромно значение. Реших да се откажа от моята любима форма и да се преобразя на сокол.

Во Астур беше изграден от гранит. Високите му и дебели сиви стени бяха увенчани от мрачни кули. Този потискащ град се беше разпрострял на южния бряг на река Астур. От векове кървави вендети раздираха Астурия, затова всеки благородник живееше зад здрави крепостни стени. Столицата на астурианците не правеше изключение. Цяла Астурия беше оплетена в мрежите на различни заговори, интриги, клопки, отравяния и неочаквани атаки, ето защо предпазливостта беше въпрос на оцеляване.

Нямаше никакъв смисъл да се опитвам да проникна във Во Астур през градската порта, затова продължих да кръжа над него, докато стигнах двореца на херцога. Когато вечерта се спусна над укрепения град, аз кацнах незабелязано в един отдалечен ъгъл на вътрешния двор на палата и приех човешки образ. Сетне се промъкнах покрай пилоната с родовите пряпорци, добрах се до богато украсената врата на двореца, „окуражих“ стражите да подремнат малко и влязох вътре.

Тъй като всеки от херцозите в Арендия претендираше за кралска власт, навсякъде в дворците им имаше и „тронна зала“. Астурия не правеше изключение. Групата благородници, към които се бях

присъединила, влезе в едно просторно помещение с високи сводове, което изпълняваше функцията на тронна зала. Аз се отделих от тях и си запроправях път през леко пийналата тълпа към трона в центъра на залата.

През своя дълъг живот имах случай да наблюдавам различни степени и видове пиянство и успях да групирам няколко типа. Човек, който е прекалил с бирата или ела, е по-свадлив и шумен от онзи, който пие вино. Тези, които предпочитат концентратите, направо налитат на бой. Астурианците предпочитаха вино. Резултатът от преливането с него е безпричинен кикот или пиянско хленчене. Тогава се проявява природната им склонност към трагичното и след няколко чашки те изпадат в дълбока меланхолия. Пиянските сбирки в Астурия са доста мрачни събития и наподобяват повече на погребение в дъждовна нощ.

Олдоран, херцогът на Астурия, беше дребно човече с вид на гризач. Когато го видях за първи път, той доста се беше наквазил. Седеше полуизлегнат на трона си с навъсен вид, а върху мишото му лице с остри черти беше изписано дълбоко страдание. Един човек в толнедранска тога с доста отблъскващ жълт цвят стоеше плътно от дясната му страна. Той често се надвесваше над ухото на херцога и поверително му шепнеше нещо. Внимателно проучих съзнанието на този чужденец и се оказа, че мислите на мнимия толнедранец не излъчват червен цвят. Както и предполагах, бях се озовала срещу втория мургски шпионин.

Следващите няколко часа се разхождах безцелно из залата, заслушвайки се от време на време в достигащите до мен разговори. Скоро разбрах, че херцог Олдоран не се ползва с голямо уважение. „Малка пияна невестулка“ беше едно от най-ласкавите неща, които чух по негов адрес. После установих, че Олдоран е изцяло под влиянието на мнимия толнедрански търговец. Макар да бях убедена, че няма да ми е трудно да прекратя тази връзка, аз така и не можах да разбера каква е ползата на астурианеца от нея. Сигурно бих могла да обърна възгледите на Олдоран, но едва ли да променя самия него. Той беше жалък и посредствен, изпълнен със самосъжаление пияница. При това наивно вярваше, че е най-мъдрият мъж на света. Явно задачата ми тук никак нямаше да бъде лесна.

Пияният Олдоран дойде за малко на себе си, поиска още вино и отново клюмна глава.

— Май нашият обичан херцог е малко неразположен — отбеляза подигравателно един придворен със снежнобяла брада, над която гледаха изненадващо младежки очи. — Как ли бихме могли да му помогнем, дами и господа? Дали да не го отнесем в леглото му? Или пък да го потопим в езерцето със златните рибки, докато не възвърне разсъдъка си? Не, най-добре ще е да се оттеглим на някое друго място, където нашата веселба няма да прекъсне хъркането му. — Той се поклони иронично пред смеещите се с глас придворни. — Ще се подчиня на мъдрото решение на двора. Какво ще кажете по въпроса, благородни дами и господа?

— Аз лично предпочитам езерцето с рибките — обади се една матрона.

— О, за бога, недейте, баронесо! — възпротиви се млада придворна дама с тъмна коса и дяволити очи. — Помислете за бедния шаран, който живее там!

— Ако ще носим Олдоран в леглото му, най-добре ще е по-напред да го изстискаме хубаво, лорд Мангаран — обърна се с реверанс към шегобиеца един полупиян придворен. — Този дребен пияница погълна толкова много вино, че сигурно е подгизнал целият.

— Да, и аз го забелязах — измърмори Мангаран. — Негова Светлост побира удивително количество течност за човек с неговия ръст.

Тогава младата дама с палавите очи зае драматична поза.

— Дами и господа — издекламира патетично тя, — предлагам да помълчим в знак на уважение към нашия беден малък Олдоран. После можем да го оставим в опитните ръце на граф Мангаран, който толкова често извършва тази услуга, че едва ли се нуждае от съветите ни. Когато Негова Светлост вече бъде положен в леглото си, ще вдигнем тост за щастливия случай, който го освободи от нашето присъствие.

При тези думи всички сведоха глави, но „минутата мълчание“ беше изпълнена със сподавени хихикания и кикот.

Довереният на Олдоран мург беше потънал в тълпата и не се виждаше никакъв, когато двамина яки слуги вдигнаха хъркащия херцог от трона и го изнесоха от залата. През това време аз се оттеглих в една прикътана ниша, за да обмисля как да действам по-нататък. Когато

напуснах Во Вакюн, бях решила да разкрия на херцога истинската роля на шпионина на Ктучик и да оставя Олдоран да се разправя с него, както намери за добре. Но се оказа, че местният владетел изобщо не е на нивото на Катандрион, а опитът ми през годините подсказваше, че глупаците много трудно променят мнението си. Опитвах се да намеря изход от това положение. Най-близкото до ума решение беше да поставя на мястото на Олдоран някой друг, който отговаря на моите цели. Колкото повече разсъждавах, толкова повече ми допадаше тази идея. Още повече, че щях да стащя мурга неподготвен за подобен ход. По много поводи баща ми и чичо Белдин нееднократно ми бяха описвали характерните черти на ангараките. Те при никакви обстоятелства не биха проявили съмнение или пък оспорили волята на някой господар. В речника им просто не съществуваше думата „революция“.

Моето решение за изход от ситуацията не блестеше с оригиналност. Историята на арендите е пълна с примери за дворцови преврати — незначителни безредици и вълнения, които обикновено завършваха със смъртта на коронованата особа. Аз нямах намерение да се стига *чак* до там, но исках Олдоран да бъде свален от трона. Чутото тази вечер ме увери, че и повечето от придворните в палата имат същото желание. Оставаше само да избира заместник на Олдоран, на когото бих могла да повлияя.

Подремнах за кратко в една празна приемна и рано на следващата сутрин се върнах в голямата зала, за да поразпитам за умната тъмнокоса жена, която на шега беше предложила минутата мълчание. Описах външността ѝ на прислужниците, които разчистваха останките от пиршеството предната вечер.

— Това трябва да е контеса Асрана, милейди — каза сдържано един прислужник. — Тя е прочута кокетка, при това е много остроумна.

— Точно тя ще да е — отвърнах. — Доколкото си спомням, преди няколко години ни представиха една на друга и сега бих желала да подновя познанството си с нея. Къде бих могла да я открия?

— Нейните покои са на приземния етаж в западната кула, милейди.

— Благодаря — рекох и пуснах в ръката му една дребна монета. После тръгнах да търся западната кула.

Контесата страдаше от леко неразположение, когато нейната прислужница ме въведе в стаята ѝ. Тя лежеше на дивана с мътни очи и мокра студена кърпа на челото.

— Не си спомням да сме се запознавали — каза ми с трагичен глас.

— Зле ли ви е? — попитах.

— Чувствам се малко отпаднала тази сутрин — призна тя. — Искан ми се вече да е зима. Тогава щях да изляза на двора и да заровя главата си в снега поне за час. — После тя ме погледна по-внимателно. — Кой знае защо лицето ви ми изглежда много познато.

— Не ми се вярва да сме се срещали, контесо.

— И аз не мисля, че сме се виждали. Имам чувството, че съм чувала за вас. — После постави пръсти на слепоочията си и мъченически простена.

— Трябва да поговорим, Асрана — казах, — но най-напред ще облекча малко болката ви. — Отворих торбичката, която висеше на пояса ми, и извадих от нея малка стъкленица. Изсипах част от съдържанието ѝ в чашата върху страничната облегалка на дивана, а после я допълних с вода. — Никак няма да Ви се услади, но затова пък ще ви помогне — предупредих аз.

— Щом ще ми помогне, не ме е грижа какво е на вкус. — Тя изпи чашата на един дъх и потръпна отвратено. — Ужасно е! — каза, а после любопитно ме погледна. — Да не сте лечителка?

— Имам известен опит — отвърнах.

— Много странно занимание за дама от благородно потекло — рече тя и попипа челото си. — Май ми поолекна малко.

— Това беше и целта ми, контесо. Ще изчакаме лекарството, което ви дадох, да подейства напълно, а после искам да поговорим.

— Ще съм ви признателна до гроб, госпожо — каза тя с приповдигнат тон. — Но все не ме напуска чувството, че ви знам отнякъде. — После сбърчи малкото си нос. — Но в утрини като днешната какви ли не странни мисли ми минават. — Тя леко разтърси глава. — Невероятно! — възкликна изненадано. — Главата ми вече не се пръска от болка. Уверявам ви, че можете да натрупате състояние във Во Астур с това лекарство. Обзалагам се, че всички останали придворни в палата се чувстват като мен преди малко. — Тя внимателно стана и пристъпи към мен, взирайки се втренчено в очите

ми, сякаш ме виждаше за първи път. После започна да се тресе. — Това *беше магия*, нали?

— Не, скъпа, не точно.

— Напротив, точно това беше! Имаш бял кичур в косата, при това си лечителка. Ти си Поулгара Магьосницата, нали? Ти си дъщерята на Белгарат!

— Виждам, че ужасната ми тайна излезе на бял свят — въздъхнах с престорено огорчение.

— Та ти си на близо милион години!

Аз докоснах бузата си.

— Наистина ли ти изглеждам толкова стара, Асрана?

— Разбира се, че не, лейди Поулгара — отвърна тя. — Не изглеждате нито ден по-възрастна от сто хиляди! — Двете се разсмяхме в един глас, но тя внезапно трепна. — Май малко прибързахме — отбеляза тя като докосна леко челото си. — Моля Ви, не ме разсмивайте известно време. Магията Ви още не е успяла да стигне до самото дъно на болката.

— Това не беше точно магия, Асрана, а отвара от няколко най-обикновени билки — въздържах се да кажа, че утрините й щяха да станат несравнимо по-приятни, ако не пиеше толкова вино вечер. — Измисли някакъв повод да отпратиш прислужницата си. Искам да поговорим насаме.

— Ще я пратя за закуска. Изведнъж страшно изгладнях. Вие ще ми правите ли компания?

— С удоволствие, скъпа.

След като момичето излезе, двете с Асрана пристъпихме към деловия разговор.

— Не искам да прозвучи непочтително, контесо, на не останах във възторг от вашия херцог.

— Никой от нас не е очарован от нашия повелител. Постоянно трябва да внимаваме да не го настъпим, когато е в тронната зала. Имаш ли някакъв лек срещу дребните по ръст и по дух? Олдоран прилича на буболечка, затова първата ти реакция е да го смачкаш. Животът ни ще стане много по-приятен, ако се намери някой да го размаже на пода и да ни отърве от присъствието му. Ще пийнеш ли малко вино?

— А, не, не точно сега, Асрана. Пък и за теб ще е най-добре да пиеш само вода тази сутрин. Ако смесиш отварата, която ти дадох, с вино, ще се почувстваш още по-зле.

— Ето, *знаех си*, че това лекарство ще има и неприятни последици! Та докъде бяхме стигнали?

— Обсъждахме недостатъците на Олдоран.

— А също така и предстоящите в най-скоро време събития.

Контеса Асрана имаше остър език и бърза мисъл. Това много ми се понрави.

— Ако обстоятелствата наложат, кой от тукашните благородници би бил най-подходящ да заеме трона?

— Граф Мангаран, разбира се. Познавате ли го?

— Видях го снощи. Той също май никак не уважава херцога.

— И не само той. Та кой би могъл да хареса Негова Буболечкова Светлост!

— Кой е този толнедранец, който се е лепнал за херцога?

— Сигурно говориш за Гадон. Той е търговец и подозирам, че предлага нещо на Олдоран. Почти съм сигурна, че сделката е нечестна и отблъскваща. Гадон души из двореца през последната половина година и купува дворцови чиновници на едро. Никой не го харесва, но той слухти и донася на херцога, затова трябва да го понасяме.

— Имате ли настроение за един сериозен заговор тази сутрин, Асрана?

— След като ми мина главоболието, съм готова на всичко. За какво ще заговорничим?

— Какво ще кажете за една революция, контесо?

— Колко забавно! — възкликна тя, пляскайки с ръце. — *Обожавам* планове за сваляне на буболечките от власт! Ще го убиеш ли, Поулгара? Ако го направиш, може ли да гледам?

— Ти си много лошо момиче, Асрана.

— Зная, но това би било *толкова* забавно! Обещай ми, че ще имаме възможност да се промъкваме в тъмното през нощта, да си говорим шепнешком и тайно да внасяме оръжие в двореца!

— Явно четеш много и долнокачествени епоси, Асрана. Истинският заговор не си служи с подобни театрални методи. Най-напред е задължително да поговорим с граф Мангаран, преди да

решим да го издигаме на трона. Той вече е на години и подобно вълнение може да му се отрази зле.

— Само ми разваляш удоволствието! Аз пък бях решила да му поднесем трона по случай рождения му ден.

— Ще срещнем ли твърда съпротива у някого, ако решим да сваляме херцога? Той има ли верни привърженици сред придворните? Например роднини или пък чиновници, които биха загубили облагите си, ако го детронираме?

— Аз ще се погрижа за това, лейди Поулгара. Мога да завъртя главата на всеки мъж от този двор, стига наистина да го поискам.

Аз самата бях оставила по пътя си няколко разбити сърца и бях присъствала на някои от най-изтънчените флиртове в историята, но контеса Асрана беше от много висока класа и бях уверена, че има основание за своята огромната самоувереност.

След закуска контесата прати вест на граф Мангаран с молба да се видим в розовата градина. За всеки случай аз мислено претърсих градината, когато двете с Асрана влязохме там. Не бих искала някой да подслуша точно този разговор.

Когато се присъедини към нас, граф Мангаран имаше много уморен вид, но въпреки това в очите му присветваха дяволити пламъчета.

— Да му кажа ли? — попита ме Асрана.

— Май се налага — отвърнах. — Едва ли бихме стигнали далеч в преговорите, ако не е наясно за какво става дума.

— Имам малка изненада за Вас, графе — започна Асрана, опитвайки се да подражава на диалекта на васитските селяни. — Таз дама тук с несравнима красота е господарката Поулгара. Нали я знаете? Няма ли да е чест за вас да паднете в ногите ѝ и да целувате следите ѝ в прахта?

— Умолявам Ви, контесо — прекъсна я графът, прокарвайки ръка по лицето си. — Прекарах ужасна сутрин. Негова Светлост е направо нетърпим. Още не се е надигнал от леглото, а вече е пиан. Точно сега не ми е до вълшебни приказки.

— Но тя *наистина* е Поулгара, милорд. Поулгара Магьосницата. — Асрана ме погледна с невинни очи. — Омагьосай го, лейди Поулгара — настоя тя. — Превърни го в жаба или нещо друго.

— Позволяваш ли, Асрана? — попитах аз.

— Той е ужасен скептик, Поли, затова заслужава да направиш така, че да му окапе косата.

Никой до този момент не ме беше наричал „Поли“ и е най-добре никой да не се опитва да го стори отново.

— Моля да простите на нашата контеса, милейди — намеси се Мангаран. — Понякога много се увлича в желанието си на всяка цена да блести с остроумие. Опитвах се да я отуча от този порок, но и сама виждате колко безплодни останаха усилията ми.

— Забелязах, милорд — отвърнах аз. — Този път обаче тя казва истината. — Внезапно протегнах ръка и откъснах една тъмночервена роза от близкия храст. — Правя това, за да си спестим излишните обяснения — продължих аз. — А сега гледайте внимателно.

Направих го много бавно, за да бъде още по-впечатляващо, пък и да не стресна мурга, който беше някъде наблизо в двореца. Розата най-напред се смали и почти изчезна в дланта ми, а после нейното крехко стебло взе да расте и да пуска тънки филизи, докато най-накрая те не скриха слънцето с клонките и цветовете си. Първо се появиха листата, а после и розовите пъпки. Когато се разлистиха, се оказа, че всяка роза е с различен цвят.

— Май не сте свидетел на подобно нещо всеки ден, а, Мангаран? — любезно попита Асрана.

Графът беше доста стреснат, но после бързо възвърна самообладанието си.

— Добре дошли във Во Астур, лейди Поулгара — поклони ми се с несравнима галантност той.

Изпратих моя разноцветен розов храст в най-отдалечения кът на градината и му отвърнах с изящен реверанс.

— А сега, след като приключихме с това, време е да поговорим сериозно, милорд.

— Целият съм в слух, лейди Поулгара, и съм на ваше разположение със сърце и душа.

— Ах, Поли, не го отблъсквай — каза Асрана със светещи очи. — Ако пък *ти* не го искаш, тогава го остави на *мен*!

— Така да бъде, Асрана — отвърнах аз. После се обърнах към Мангаран. — Имате ли настроение за заговор и предателство тази сутрин, милорд? — попитах го.

— Аз съм аренд, лейди Поулгара — каза той с тънка усмивка. — По рождение съм създаден за бунт и неуредици.

— Поли ще убие нашия херцог — изгърси Асрана, — пък аз ще гледам отблизо как ще го направи.

— Може ли и аз? — възкликна Мангаран с почти детски копнеж в очите.

— О, богове! — изпъсках аз. — В какво се забърквам!

— Ние ще бъдем послушни, Поли — обеща Асрана. — И как ще премахнем буболечката?

— Най-вероятно няма да се стигне дотам — уверих ги аз. — Той може да знае неща, които ме интересуват. Позволил е да го подведе един мург, който се опитва да предизвика война между Арендия и Толнедра.

— Велики Чалдан! — избухна Мангаран. — Знаех, че нашият херцог е идиот, но чак толкова...

— Той не е единственият, който се е хванал на въдицата, милорд — успокоих го. — Идвам направо от Во Вакюн, където се е разиграла същата история. Подозирам, че и във Во Мимбре не е по-различно. Ангараките се опитват да предизвикат раздори и войни на запад, за да улеснят нахлуването на Малория по нашите земи. Баща ми ме изпрати тук, за да се опитам да спра заговора. Разбирам, че вашият херцог е твърде дебелоглав, за да се вслуша в разумни обяснение. Ето защо нямаме друг избор, освен да го детронираме и да сложим Вас на неговото място.

— Мен? Защо точно мен?

(Защо, в името на боговете, всички казват това?!)

Обясних му защо точно него по най-прямия и недвусмислен начин, та дори безочливата Асрана изглеждаше малко притеснена накрая.

— Херцогът е строго охраняван, лейди Поулгара — каза колебливо граф Мангаран. — На тях им се плаща дори когато за останалите войници няма пари. Ще го защитават до последна капка кръв.

— Можем да ги подкупим — предложи Асрана.

— Човек, който може да бъде подкупен, не е достатъчно честолобив, че да остане верен на този, който го е подкупил — възрази Мангаран.

Асрана сви рамене.

— Тогава ги изтрови, Поли. Обзалагам се, че в кесията на колана ти има нещо, което би свършило работа.

— И това не е изход, скъпа — казах. — Тук е Арендия и пазачите имат семейства. Избием ли ги, през останалата част от живота си вие ще трябва постоянно да си пазите гърбовете. Оставете ме аз да се погрижа за охраната.

— Кога ще свършим това? — попита граф Мангаран.

— Имате ли запланувано нещо специално за тази вечер, милорд?

— Нищо, което не би могло да бъде отложено. Но не смятате ли, че прибързваме малко?

— Боя се, че се налага, милорд. Това все пак е Арендия и нито един заговор не може да бъде сигурен, ако изпълнението му се проточи повече от няколко часа.

— Така е — въздъхна той. — Тъжно е, но е истина.

— Горе главата, Ваша Светлост — закачливо каза Асрана. — Аз ще те утешавам, докато Поли свърши мръсната работа.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Историята премълчава за революциите, защото те са знак за раздори, липса на единство, вътрешни междусобици и съперничество, които академиците винаги са смятали за потискащи и неподдаващи се на систематизиране. Но така или иначе, революциите все пак се *случват*, а Арендия е идеалното място за тях. Особено се гордея с тази, която аз лично предизвиках в Астурия онова лято. Тя може да си остане и единствената в историята, която от замисъла до края трая само един ден.

Асрана постоянно се оглеждаше крадешком и със заговорнически шепот питаше:

— Как се развива планът ни, Поли?

— Най-напред престани да се държиш така, Асрана. Никакво криене, никакво ходене на пръсти из тъмните коридори и никакво шептене! Говори с нормален глас и не се оглеждай като някой крадец, който носи плячка на гърба си. Правиш ли това, все едно едновременно размахваш знаме, свириш на бойна тръба и носиш табела с надпис „конспиратор“ на врата си.

— Искам да извлека максимално удоволствие от този щастлив случай — нацупи се тя.

— А колко голямо ще бъде удоволствието ти, ако прекараш следващите четиридесет години в тъмницата?

— Предполагам, че хич няма да ми е весело — призна тя.

— Размисли и върху тази възможност, скъпа. Представяй си от време на време, че спиш на мокра слама в компанията на едри плъхове. — После погледнах граф Мангаран. — Доколкото разбирам, Олдоран не се радва на особена подкрепа тук във Во Астур. Права ли съм?

— Почти никой не е на негова страна. Подкрепя го само собственото му семейство, разбира се, и неколцина благородници, които извличат облаги от неговото некадърно управление. Това са всички. Охраната — също, но за нея вече споменах.

— Ще се погрижа за пазачите — уверих го аз. — Имате ли някой доверен човек, който да живее недалеч от двореца във Во Астур?

Той се замисли.

— Мисля, че барон Торандин отговаря на тези изисквания, милейди.

— А умее ли да пази тайна? И ще Ви направи ли услуга, без да иска много обяснения от Вас?

— Предполагам, че да.

— Хубаво. Помолете го тогава да организира тържество в къщата си тази вечер. Вие подгответе списъка на гостите, който ще включва всички роднини на херцога и онези, които имат материална изгода от неговото управление. Прибавете и още няколко неутрални, за да не е съвсем очевиден нашия замисъл. Не искам нито един от привържениците на Олдоран да се мотае по улиците тази нощ.

Той се усмихна.

— В такъв случай Торандин е най-подходящият човек. Той се слави с пиршествата си по цяла Астурия. Никой не би устоял на неговата покана.

— Добре. А сега нека се заемем с *нашето* тържество. То ще бъде с по-малобройни участници, но затова пък ще се помни дълго. Колкото по-малко хора са въввлечени в заговора ни, толкова по-малко са рисковете някой да ни предаде. Достатъчни са дузина посветени.

— Не можете да направите държавен преврат с една шепа хора, милейди!

— Напълно е възможно, ако се действа правилно, милорд. Ние няма да тичаме по улиците с оголени мечове и развети пряпорци. Нашият комплот е много по-фин.

— Това е много неприятна дума, Поли — оплака се Асрана.

— Коя по-точно, скъпа?

— „Комплот“. Не можем ли да измислим нещо по-възвишено.

— Ами нека да размисля. Как ти се струва „заговор“? Или може би „конспирация“? Измяна? Предадено доверие? Оскверняване на свещената клетва?

— Нито една от тях не звучи добре — намуси се тя.

— И това, което правим, не е добро, Асрана. Олдоран е законният господар на Астурия, а ние замисляме неговото детрониране. Това значи, че сме криминални престъпници. Или патриоти.

— Ето тази дума вече ми хареса.

— Хубаво тогава, патриотке Асрана. Беше ми казала, че можеш да завъртиш главата на всеки мъж във Во Астур. Време е да го докажеш.

— И какво трябва да направя?

— Върви да разбиваш сърца. Започни да пърхаш кокетно с клепки, хвърляй премрежени и томителни погледи наляво и надясно, въздишай издълбоко, така че гърдите ти да опъват до пръсване деколтето. Постарай се също очите ти да се навлажнят като на кошута.

— Ах, колко вълнуващо! — възкликна очарована тя, пляскайки ликуващо с ръце. — А ти ще разбиеш ли нечие сърце, Поли?

Аз поклатих глава.

— Аз съм непозната тук и хората, които се каним да спечелим на наша страна, едва ли ще ми имат доверие като на теб. Освен това имам немалко други задачи. На вас двамата остава задължението да осъществите всички необходими контакти. Не ме интересува как ще го постигнете, но искам тази нощ да имам на разположение дузина верни хора, разположени на подходящите места в нужното време. Погрижете се за това.

— Случвало ли се е да оглавите командването на някоя армия, лейди Поулгара? — обърна се любопитно към мен граф Мангаран.

— Още не, милорд. Обикновено уреждам нещата без кръвопролития. А, това ме подсеща за още нещо. Трябва ми един стрелец — искам най-добрият. За успеха на нашия план ще е нужна една-единствена стрела, но на точно определено място и в определен миг.

— Знаех си, че все пак се каниш да убиеш херцога! — радостно извика Асрана.

— Не, скъпа — отвърнах. — Аз държа херцогът да остане жив след нашия преврат. Ако го убием, всички присъстващи на пира у барон Торандин тази вечер утре ще грабнат оръжие. Стрелата е предназначена за друг. Нека не се бавим повече и да започваме. Този ден няма да трае вечно, а на нас ни предстои още много. И, моля, не се промъквайте крадешком, нито пък допускайте да изглеждате виновни. Нека думата „патриот“ е постоянно пред очите ви.

Така на нашия заговор беше даден ход, а ограниченията, които поставих, ни спестиха излишни спънки и вълнения. Независимо от техните недостатъци, арендите са най-талантливите заговорници на

света. Асрана и Мангаран се движеха незабелязано и с лекота сред придворните. Те посвещаваха в тайната онези, които можеха да ни бъдат от полза, а останалите омайваха с празни думи и ласкателства.

По обед на същия ден вече можехме да се похвалим с доста напреднала организация на нашия комплот. Мангаран успя да завербува неколцина от по-възрастните и състоятелни придворни, а Асрана спечели на наша страна каймака на младото благородническо общество. Моят принос в общото дело се свеждаше до химични операции. Виното, което пиеха съконспираторите, не би могло да замае дори муха. Напитките на онези, които поддържаха Олдоран обаче, не само че биха повалили муха, но имаха силата да сринат и стената, върху която е кацнала тя.

По някое време след обед барон Торандин, приятелят на граф Мангаран, разпрати известия до избраните гости, в които ги канеше на „задушевна приятелска сбирка тази вечер в дома ми“. Мангаран и Асрана обходиха отново своите довереници и ги предупредиха да не протестират, че не са сред поканените. По онова време всички във Во Астур бяха готови да зарежат каквито и да било занимания, щом се разчуеше за някое тържество. Неколцината заговорници онази вечер бяха разкъсвани между желанието за един хубав пир и един умел заговор.

Около два часа след обед аз направих всичко възможно да задържа херцога у тях. Реших въпроса като подсилих градуса на виното, което пиеше, докато се изтягаше мързеливо на трона си. Към три часа той вече беше паднал в несвяст. „Толнедранецът“ до него взе да надушва нещо нередно, но през това време ние вече имахме значителна преднина.

Планът ни беше удивително прост. Имате ли работа с аренди, гледайте да избегнете каквито и да било сложни и оплетени ходове. Всеки от придворните в палата имаше по неколцина камериери, пажове и икономи в свитата си. А понеже действието се развиваше в Арендия, цялата прислуга беше въоръжена до зъби и беше готова да скочи при всеки знак за тревога. Ако станеше нужда, имахме на своя страна внушителна трупa въоръжени мъже. Но след като най-ревностните привърженици на херцога в този момент пируваха у барон Торандин, единствено личната стража на Олдоран можеше да ни окаже някаква съпротива. Виното, което им сервираха заедно с вечерята

обаче, ги извади за дълго време от строя. Мнимият толнедранец сигурно също имаше на свое разположение неколцина здравеняци, но ние бяхме по-многочислени и щяхме да надделеem.

Като благовиден предлог за детронирането на Олдоран щеше да послужи „внезапното заболяване на Негова Светлост“. Само дете нямаше нищо „внезапно“ в неразположението на херцога. Олдоран беше прекарал дълги години с глава, потопена в котел с вино, и беше съвсем логично рано или късно да рухне.

Малко преди вечеря отново повиках Асрана и Мангаран в розовата градина, за да уточним и последните детайли от нашия план.

— При никакви обстоятелства не го убивайте — твърдо наредих аз. — Всичко ще стане на пух и прах, ако го сторите. Когато свършим, искам да се престорите на много изненадани и загрижени за здравето на Олдоран — погледнах Мангаран. — Говорихте ли вече с игумена? — попитах.

Той кимна.

— Всичко е уредено. За Олдоран в манастира са приготвени уютни покои и са му отделени толкова много бурета вино, че едва ли някога би успял да ги пресуши. Игуменът редовно ще праща вести за здравето на Негова Светлост, което с течение на времето ще се влошава все повече и повече.

— Не правете нищо, с което да ускорите смъртта му — предупредих го аз. — Оставете черният дроб на Олдоран да свърши тази работа вместо вас.

— Колко време ще отнеме това, Поли? — намеси се Асрана.

— Давам му най-много шест месеца — отвърнах. — Бялото на очите му вече има жълтеникав отенък. Това значи, че черният му дроб се е превърнал на камък. Не след дълго херцогът ще започне да вилнее и да говори несвързано. Точно тогава вие ще започнете да пускате привържениците му един по един да го видят. Оставете ги сами да се уверят в неизлечимата му болест.

— Ти ли увреди черния му дроб, Поли? — попита Асрана.

— Не, той сам си направи това.

— Мигар виното наистина може да причини такава болест?

— О, да, скъпа. Не е зле и ти да размислиш върху това.

— Май ще трябва да понамаля чашите — рече тя със загрижено лице.

— На твое място бих постъпила точно така. А сега искам вие двамата да се поразходите измежду нашите „патриоти“. Създайте у тях впечатление, че много съжаляваме за всичко, което се случва. Убедете ги, че не постъпваме така по наша воля, но че нямаме друг избор. Накарайте ги да повярват, че този преврат е израз на *нашата* любов към Астурия.

— Но това не е истина, лейди Поулгара — рече прямо Мангаран.

— Тогава излъжете. Добрата политика винаги се крепи на уметелите лъжи. А когато произнасяте патриотичните си речи, си подсигурете хора в тълпата, които да ви подкрепят с възторжени възгласи на одобрение. Не оставяйте нищо на случайността!

— Ти си ужасно цинична, Поли! — каза осъдително Асрана.

— Сигурно е така, но то не ми пречи. А сега действайте. След като се уверите, че херцогът е на безопасно място в манастира, говорете с някои от местните барони. Искam утре заран улиците на Во Астур да гъмжат от въоръжени до зъби мъже. Предупредете бароните си обаче техните хора да се държат прилично. Никакво плячкосване, никакви убийства, пожарища или пък изнасилвания! Те ще трябва само и единствено да поддържат реда — нищо повече! А аз ще решавам кое нарушава порядъка и кое — не. Нека не даваме в ръцете на противниците си добър претекст за контрапреврат. А, щях да забравя. Утре заран в палата ще пристигне един побелял старец, облечен в бяла роба. Държа всички в палата до последния прислужник — трезви или пияни — да чуят думите му. Той ще обясни, че всичко станало тук, е било по негова изрична заповед. Не вярвам след това да имаме каквито и да било проблеми.

— Че кой жив човек на този свят има толкова голямо влияние? — попита леко стъписан Мангаран.

— Баща ми, естествено.

— Самият свят Белгарат! — зяпна Асрана.

— Не те съветвам така прибързано да му прикачваш прозвището „свят“ преди лично да си се запознала с него, скъпа — посъветвах я аз. — Освен това на твое място не бих се обръщала с гръб към него. Той има слабост към жените и трудно си удържа ръцете мирни, когато срещне някоя хубавица.

— *Нима?* — рече лукаво тя. — Това е много любопитно.

Асрана се оказа много по-лоша, отколкото предполагаш!

— Успя ли да откриеш стрелец, Мангаран? — попитах графа.

— Да, лейди Поулгара — отвърна той. — Името му е Ламер и може да вдене игла със стрелата си от сто стъпки разстояние.

— Хубаво, искам да говоря с него преди да започнем да действаме.

— Ами... — колебливо рече Мангаран, — точно кога смятате да започнем, лейди Поулгара?

— Знакът за начало ще е моето влизане в тронната зала тази вечер, милорд.

— Ще внимавам тогава — обеща той.

— Дръжте си очите на четири. А сега се връщайте към задачите си.

Аз се позабавих в градината, докато те се отдалечиха на безопасно разстояние.

— Е, татко — рекох после, обърната към декоративното лимоново дръвче, — вече можеш да слизаш.

Изглеждаше доста глупаво, когато се смъкна от клоните и прие собствената си форма.

— Как разбра, че съм тук? — попита.

— Хайде, стига вече с тази игра на криеница! Знаеш прекрасно, че не можеш да се скриеш от мен. *Винаги* те надушвам, когато си наблизо! — После замислено замълчах. — Е, какво мислиш за плана? — попитах го.

— Мисля, че поемаш много рискове, пък и действаш прекалено бързо.

— Принудена съм да бързам, татко. Не зная още какви изненади ни е приготвил този мург.

— Точно за това ми е думата. Изпълнението на целия ти план зависи от тези двамата, дето току-що си тръгнаха, а ти ги познаваш едва от тази сутрин! Откъде си сигурна, че можеш да им се довериш?

Дарих го с една покъртителна въздишка.

— Сигурна съм, татко. Мангаран ще спечели много, ако планът успее, при това в душата му все още проблясват някакви останки от патриотизъм.

— Ами момичето? Тя не е ли прекалено вятърничава?

— Това е само поза, татко. Асрана е много умна, а и ще спечели почти колкото Мангаран, ако всичко завърши, както го планираме.

— Защо мислиш така?

— Част от проблемите на арендите идват от това, че жените тук са само едно стъпало над домашните животни. Асрана взима дейно участие в установяването на новата власт, а когато Мангаран се възкачи на трона, тя ще е неговата дясна ръка. След тази нощ момичето ще се превърне във влиятелна личност, с която ще са принудени да се съобразяват всички в Астурия. Това е нейният единствен шанс да се добере до властта и тя се е вкопчила в него с нокти и зъби.

Той ме погледна подозрително.

— Може и така да е — рече най-накрая със съмнение в гласа.

— Довери ми се, татко. И нали ще ми направиш тази услуга?

— Каква услуга?

— Речта пред народа утре сутрин.

— А защо ти не говориш пред тях?

— Нали току-що ти обясних приликите между жените и домашните животни. Тук е Арендия, татко, а нито един нормален аренд няма да слуша какво му говори някой, облечен в рокля. Освен това трябва да замина за Во Мимбре и няма да имам време да убеждавам полупияните астурианци, че съм нещо повече от пудел или домашна котка. Ако им дръпнеш едно слово, цялата заслуга за това, което направих тук, ще бъде твоя. При това от теб не се иска да си цапаш ръцете. Погледни на въпроса и от тази страна.

— Ще помисля. Защо позволяваш на това глупаво момиче да те нарича „Поли“? Ако аз си позволя подобно нещо, ти просто ще ми подпалиш брадата!

— Точно така, затова не се и опитвай да го правиш! Всъщност аз не бях напълно сигурна доколко ми е вярна Асрана, докато тя не ме нарече „Поли“. Но вече знам, че ми е предана до гроб.

— Я, моля те, ми обясни това още веднъж.

— На Асрана винаги се е налагало да си служи с лакти, за да си извоюва положение. Аз ѝ предоставям всичко на тепсия, а тя ще ми е вечно задължена за това.

— Никога няма да проумея жените!

— Сигурно е така. Сега, преди да си започнал да съчиняваш утрешната си реч, би ли направил още нещо за мен?

— Май нямам друг избор. Какво искаш?

— Точно в този момент личната охрана на Олдоран вечеря. Направи нещо с виното им. Искam да паднат мъртвопияни, преди да са стигнали до поста си.

— Мислех, че не одобряваш пиенето.

— Това е изключителен случай, татко, а изключенията понякога налагат да нарушаваме правилата. Искam да избегнем кръвопролитие то тази нощ. Много е важно отстраняването на Олдоран да изглежда по-скоро административно, отколкото чрез военен преврат.

— Имаш талант за тези неща, Поул.

— Благодаря ти, татко. А сега иди в караулното помещение и обезвреди охраната на херцога. После ще имаш време да подготвиш речта си, докато аз свалям властта.

След вечеря към мен приближи някакъв як селянин, който изглеждаше много свит и срамежлив.

— Лорд Мангаран ми нареди да говоря с вас, милейди — любезно рече той. — Каза, че сте искали да пратите вест някому, а аз трябва да я отнеса. Името ми е Ламер.

Аз бях леко объркана — това *все пак* беше заговор!

— А ти добър вестоносец ли си? — попитах.

— Няма по-добър от мен в цяла Астурия, милейди. Да Ви покажа ли?

— Ще ти се доверя и така, Ламер. Искam посланието ми да стигне на мястото в точно определен момент.

— Това е напълно по силите ми, милейди. — Той примигна. — Ще бъда в галерията отдясно на трона — каза после. — Ще пратя съобщението и ще съм на половината път към външните порти, още преди то да е стигнало своя получател.

— Много добре, приятелю. Сега отивам да се преоблека, а после слизам право в тронната зала. Прати моята вест, щом ме видиш да влизам през вратата.

— Ще бъде сторено, милейди. — Той се поколеба. — Ами... Хм... Кой ще е получателят?

Казах името и когато го чу, по лицето му пробяга тънка усмивка. После отидох да сменя дрехите си в покоите на Асрана. Избрах роклята, която носех на сватбата на Белдаран. Беше достатъчно предизвикателна, за да привлече вниманието на всички в залата, пък и

познавах и последната нейна гънка — нали бях гледала как Арел прави всеки бод с иглата.

Асрана влетя в стаята, точно когато завършвах прическата си.

— О, богове! — извика тя. — Каква поразителна рокля, Поли! Но не е ли малко дръзка и лекомислена?

— Това е целта — казах. — Планът ни ще се задейства в мига, когато вляза в тронната зала. Затова искам да съм сигурна, че всички ще ме забележат.

— Можеш да бъдеш убедена, Поли. Видът ти обаче може да провали нашия план. Всички ще бъдат така захласнати по теб, че ще забравят да свалят властта.

— Погрижила съм се едно нещо да им го напомни, скъпа — уверих я аз. — А сега върви да ми доведеш Мангаран. После можеш спокойно да отидеш в тронната зала.

— Нервите ми са малко изопнати, Поли.

— Хубаво, така и трябва. Налага се рефлексите ти да бъдат изострени. А сега бягай!

Тя изчезна, а Мангаран почука на вратата няколко минути по-късно.

— Прати ли сте да ме повикат, лейди Поулгара.

— Влез и затвори вратата.

Той се подчини.

— Оттук ще отидете право в тронната зала, милорд — наредих аз. — Постарайте се да сте на не повече от метър и половина от трона. Нали Олдоран е там?

— След вечеря се посъвзе малко и слугите го закрепиха на трона — кимна той. — Държи си очите отворени, но се съмнявам да осъзнава къде е и кой е.

— Добре. Бъдете готови щом вляза в тронната зала, да се случи нещо извънредно. Тогва аз ще ви дам нареждания, а вие ще ги изпълните. Ще изнесем херцога от тронната зала. Всичко ще *изглежда*, сякаш постъпваме така, за да го спасим, но това ще е добър предлог да го изпроводим в манастира. Аз ще дойда в стаята, където ще го отнесете и ще го прегледам. После ще се върнем в тронната зала и ще обявим, че той се е оттеглил заради „влошеното си здравословно състояние“. Тогава Вие ще поемете управлението. Опитайте се да изглеждате крайно наскърбен от случилото се.

— Какво точно ще се случи, лейди Поулгара?

— Не е нужно да знаете, милорд. Държа реакцията ви да е съвсем естествена. Ако успея да изненадам вас, значи и на останалите ще се стори много убедително. През цялото време ще ви напътствам, така че просто следвайте съветите ми. Те ще бъдат напълно обясними и логични предвид обстоятелствата, така че никой няма да ви подозира и разпитва. Сега вървете. Ще Ви последвам само след няколко минути и тогава ще можем да действаме.

Изчаках достатъчно, преди да напусна покоите на Асрана, опитвайки се да успокоя дишането си.

Накрая поех дълбоко въздух и излязох в коридора, който водеше към тронната зала.

Забавих се за малко в сянката на масивната врата, за да се уверя, че всички са по местата си. Мангаран беше наблизо от лявата страна на трона. Олдоран седеше с мътен поглед на обичайното си място. Мургът с толнедранската жълта тога стоеше плътно до пияния херцог, а върху лицето му беше изписано леко безпокойство. Очите му постоянно бягаха из залата. Не забелязах Ламер в тъмната галерия, но така и трябваше да бъде. Мигновено проучих залата и най-сетне се успокоих. Ламер беше на своето място. Кикотещата се Асрана също беше близо до трона и цялата грееше от удоволствие. Напрежението я правеше да изглежда още по-жизнена и енергична.

Всичко се развиваше според плана.

Пристъпих през вратата и втренчих поглед в човека с жълтата толнедранска мантия, изправен до херцога. Крачак ме разпозна още при първия поглед, затова предполагах, че и *този* мург веднага ще разбере коя съм. И наистина, очите му изскочиха от орбитите, когато ме видя. Не го оставих да се съвземе, а тръгнах бързо към трона. Както и очаквах, роклята ми привлече погледите като магнит. Оказа се, че след толкова години този трик все още действа. Всички глави се обърнаха към мен като слънчогледи. Думите замръзнаха недоизречени, а придворните зяпнаха насреща ми. В този миг тетивата на Ламер звънна. Стоманеното острие с хрущене проби челото на мурга. Разстоянието не беше голямо, а лъкът на Ламер явно беше много як, защото стрелата премина през главата на шпионина и близо педя от нея щръкна през тила му. Мургът доби странен вид с чело, украсено с

перата от опашката на стрелата. Тялото му се разтърси в конвулсия, а после се вцепени и остана право.

— *Убийци!* — провикнах се аз, усилвайки гласа си така, че сигурно го чуха и извън градските стени. — Пазете херцога!

Ето *така* свалих правителството на Астурия. Една стрела, един вик — и всичко приключи. Всички гениални планове са прости.

Докато тялото на мнимия толнедранец бавно се свличаше на пода, Мангаран взе нещата в свои ръце.

— Пазете херцога! — подзе думите ми той. — Прикрийте го с телата си!

Отпърво потресените придворни се отдръпнаха назад. Не се знаеше дали няма да последват още стрели, а благородниците не бяха *чак толкова* предани на своя херцог. Мангаран обаче се хвърли и закри с тяло смутения владетел. Останалите побързаха да го последват. Някои от придворните извадиха мечовете си и се заоглеждаха кого да прободат. Асрана крещеше, имитирайки съвършено изпаднала в истерия жена.

Бързо заобиколих обзетата от паника тълпа и се отправих към вратата на залата, която се намираше зад трона.

— Оттук, лорд Мангран! — извиках. — Доведете херцога! Останалите да охраняват вратата! Тук има измяна! — Държах последното да стане ясно на всички.

После създадох ужасяващ илюзорен образ пред помътнелите очи на Олдоран, който само херцогът можеше да види. Той закрещя и започна да ломоти несвързано, обзет от смъртен страх. Неколцина придворни го подхванаха здраво и, следвайки лорд Мангаран, го повлякоха към вратата, където стоях аз. Подсилих илюзията и писъците на Олдоран станаха още по-пронизителни и той започна да се гърчи, опитвайки да се освободи от ръцете на придворните. Направих всичко възможно крясъците му да продължат, колкото се може по-дълго.

— Сега ли трябва да обявя, че ще заместя херцога? — измърмори под нос Мангаран, минавайки покрай мен, докато наблюдаваше как извличат Олдоран през вратата.

— Още е рано — отвърнах също така тихо. — Нека да покрещи още малко. След това ще се присъединя към вас и ще го прегледам. — Пропуснах малката група през задната врата, а после я затворих

плътно и опрях гръб на нея. — Открийте убиеца! — заповядах на останалите в залата. — Затворете портите и го преследвайте!

Това създаде занимание на всички за дълго време. Една бърза мислена проверка ми показва, че Ламер вече е напуснал палата и седи в една кръчма на няколко пресечки по-надолу. Още веднъж се уверих в неговия безспорен професионализъм.

Оказа се обаче, че *не всички* придворни са се втурнали в безразборното преследване на убиеца. Около половин дузина астуриански благородници със смутени лица бяха наобиколили тялото на простреляния мург. Някои открито чупеха ръце, а един направо плачеше с глас. Улових погледа на Асрана и й дадох знак с ръка да се приближи към мен. Тя незабавно се подчини.

— Какво има, Поли?

„Най-напред махни тази глупава гримаса от лицето си, Асрана“ — отвърнах аз, при това *не го изрекох гласно*.

— Но как е възможно... — започна тя.

„Ш-ш-ш-т! Само слушай и недей да говориш! Запомни имената на тези, които са се скупчили около мъртвото тяло до трона! Това са хората, които трябва да следим много внимателно!“

След това започнах да говоря на висок глас, така че да ме чуят и тези, които охраняваха вратата.

— Успокой се, скъпа — рекох. — Херцогът е в безопасност и лорд Мангаран е с него.

— Той ранен ли е? — попита тя, потрепвайки при един особено пронизителен писък на Олдоран.

— Само е уплашен, Асрана. Този опит за покушение много го разстрои. Сега ела на моето място и отбранявай вратата дори с цената на живота си, ако някой се опита да мине през нея.

Тя най-после се съвзе от изумлението си и зае героична поза.

— Ще минат само през трупа ми! — патетично обяви тя. — Преди това обаче ще трябва да ме накъсат на парчета и да източат кръвта ми!

— Браво, много смело момиче — промърморих аз. После влязох в малката стаичка, където херцогът все още се гърчеше истерично. Придърпах Мангаран в единия ъгъл.

— Дотук всичко върви добре, милорд — прошепнах. — Засега приключихме с първия етап. Време е да започнем с част втора.

— Приготвила ли си ни още изненади, Поулгара? — попита подозрително той. — Едва не загубих ума и дума, когато перата на стрелата щръкнаха от челото на онзи.

— Аз пък си мислех, че това ще ти хареса. Сега ще прегледам херцога и ще обявя заключението си, че той временно е загубил контрол над своите чувства.

— Само временно ли?

— Такава ще е първоначалната диагноза, Мангаран. Тя обаче ще ни послужи за повод да го затворим в манастира.

— Ти си предвидила всичко, нали, Поулгара?

— Поне опитам. Направи усилие да изглеждаш загрижен и разтревожен, докато преглеждам Негова Светлост.

— Че защо да се тревожа? Всичко ни е в кърпа вързано.

— *Престори* се на разтревожен, Мангаран. Хайде, време е да продължим.

Олдоран все още хълцаше неудържимо, разтърсен от образа, който бях създала пред очите му. Той продължаваше да бърбе несвястно, когато се наведох да го прегледам. Както и очаквах, черният му дроб беше развалина, а бъбреците му щяха да откажат всеки момент. Артериите бяха полузапушени, а сърцето биеше на пресекулки. Май първоначалното ми предположение, че му остават поне шест месеца живот, беше твърде оптимистично.

— Приключих с прегледа, лорд Мангаран — заявих с професионален тон за пред останалите в стаята. — Състоянието на Негова Светлост е твърде тревожно, да не кажа критично. Той се нуждае от пълно спокойствие. Някой ще трябва да поеме задълженията му, докато той напълно се възстанови.

— Ще уведомя двора за това, милейди — увери ме той, но всъщност говореше на останалите. — Аз не съм лечител, затова ще позволите ли да се основа на вашето мнение, когато оповестя пред придворните за състоянието на Негова Светлост?

— Разбира се, милорд — после двамата се върнахме в шумната тронна зала, като оставихме вратата леко открената, така че придворните да могат да чуват виковете на Олдоран.

Мангаран се приближи до трона, хвърли бегъл поглед към пронизаното тяло на мнимия толнедранец и извиси глас, обръщайки се към присъстващите.

— Дами и господа — поде той с престорена загриженост, — боя се, че състоянието на Негова Светлост е много по-сериозно, отколкото предполагахме. Шокът от опита за покушение е задълбочил още повече болестта, за която досега дори не подозирахме. — Той се опита да си придаде печален вид. — Аз не съм сведущ относно функциите на човешкия организъм — призна, — даже не зная по какъв начин моята кръв обхожда цялото ми тяло. За щастие точно в този момент във Во Астур се намира една от най-прочутите лечителки на света. Тя прегледа Негова Светлост и стигна до някои заключения, които има намерение да сподели с нас. Дамата, за която говоря, има безспорен авторитет, затова съм сигурен, че повечето от вас са чували името ѝ. Дами и господа, представям ви лейди Поулгара, дъщерята на Древния Белгарат.

Из залата се понесе очакваният шепот на изумление и възклицания. Тук-таме се чуха колебливи ръкопляскания. Приблжих се до Мангаран.

— Дами и господа — подхванах на свой ред, — нямах намерение да обявявам публично присъствието си във Во Астур, но случилият се тази вечер инцидент ме принуждава да оглася някои факти. Херцогът е на смъртно легло, а ужасното посегателство върху живота му още повече влоши неговото състояние. — Направих драматична пауза. — Както и сами можете да се уверите, херцогът е много разстроен. — Хвърлих поглед към вратата зад гърба си, откъдето още долитаха крясъците на обезумелия Олдоран. — Херцогът страда от рядко заболяване, известно сред медицинските среди като конюнктивни морбили, което засяга не само тялото, но и ума. С две думи — Негова Светлост е на ръба на физически и психически колапс.

(Не си правете труда да ровите в медицинските текстове и да търсите описание на болестта „конюнктивни морбили“. Няма да откриете нищо подобно, защото тази безсмислица ми хрумна, докато говорех пред придворните. Но затова пък звучи много страшно, нали?)

— Той може ли да бъде излекуван, лейди Поулгара? — попита Асрана.

— Не мога да ви отговоря категорично — отвърнах. — Болестта е много рядка и беше открита само преди век, затова на учените са познати едва няколко случая на покосени от нея хора.

— Какво лечение бихте препоръчали, лейди Поулгара? — попита Мангаран.

— Херцогът се нуждае от пълна почивка и спокойствие — отговорих. — Бих ви посъветвала да го отведете от палата на някое сигурно място, където животът му няма да е в опасност и където би могъл да се възстанови. Ако остане тук, непосилното бреме на държавните дела може да го погуби.

— *Да го погуби?! —* ахна Асрана. — *Толкова ли е сериозно състоянието му?*

— Дори по-лошо — отвърнах. — Животът му е в опасност. — Обърнах се към граф Мангаран. — Има ли наблизо някое подходящо място, където Негова Светлост би могъл да се възстанови? — попитах.

— Ами... — придаде си замислен вид той, — на около час езда има един манастир, лейди Поулгара. Той е обграден с високи стени, а монасите в него прекарват по-голямата част от живота си, потънали в молитви. Там е безопасно и тихо.

Направих се, че обмислям сериозно предложението му.

— Мисля, че той би бил подходящ за целта — положих усилие гласът ми да не прозвучи *прекалено* ентусиазирано.

— А кой ще поеме задълженията на Негова Светлост, докато той оздравее? — попита един от „патриотите“.

При тези думи Асрана пристъпи напред.

— Аз съм само една глупава жена — започна тя, — но ми се струва, че *вече* имаме подходящ човек. По всичко личи, че граф Мангаран успя да овладее положението. А след като така и така се е заел с това бреме, защо не му поверим управлението до завръщането на херцога?

— Права е — присъедини се още един от групата на заговорниците. — Мисля, че Мангаран е най-подходящият. Тайният съвет сигурно ще обсъди въпроса, но предлагам междувременно графът да продължи да взима главните решения. Васитите все още са на източната ни граница, затова не би трябвало да проявяваме каквато и да е слабост или объркване и да ги окуражаваме да нападнат.

Мангаран въздъхна.

— Щом дворът желае това, аз ще се подчиня — той дори успя да се престори, че не е много очарован.

Пелтечещият херцог беше набутан в една карета и замина към манастира близо час преди да се разотидат гостите на барон Торандин. Оставихме тялото на мурга да лежи, където си беше, за да се убедят завърналите се привърженици на Олдоран, че наистина е имало опит за убийство. С малки изключения почти целият двор беше единомдушен, че Мангаран е най-достойният заместник на Олдоран.

Беше призори, когато се отпуснах в леглото си, за да поспя поне няколко часа.

„Конюнктивни морбили, а? Каква е тази болест, Поул? — прозвуча в главата ми гласът на моя баща.“

„Това е много рядко заболяване, татко.“

„Сигурно е така, защото никога не съм го чувал.“

„Това е първият случай. А сега ме остави на мира, старче, искам да поспя. Ще те повикам, когато дойде ред да си произнесеш словото.“

Замисленият от нас преврат мина доста гладко. Евентуалните ни противници бяха напълно объркани от бързината на нашите действия. Появата на самия легендарен Белгарад Магьосника в тронната зала на следващото утро окончателно наложи промените в двора. Баща ми, който винаги е бил превъзходен актьор с усет за ефектите, се приближи тържествено към трона, облечен в искрящо бяла роба. Подпираше се на жезъл, за който лековерните астурианци решиха, че служи на баща ми да кърши с него вековни лесове, да срина планини и да превръща цели народи в пълчища от жабоци. Баща ми, естествено, се възползва от всички предимства, които му предлагаше създадената ситуация, а после обяви на всеослушание, че граф Мангаран е възкачен на престола по *негово* желание.

Мъртвият мург, който успя да оплете в мрежите си Олдоран, беше погребан, както си беше със стрелата в челото. Тъй като всичките му помощници бяха ангараки, неспособни да вземат самостоятелни решения, се налагаше да чакат нареждания от Рак Ктол. Напоследък на Ктучик му се струпаха твърде много лоши вести накуп. Имах намерение да замина за Во Мимбре и още повече да му разваля настроението.

Когато всичко беше поставено под контрол, четиримата с Асрана, Мангаран и баща ми се събрахме в покоите на Асрана да обсъдим предстоящите действия.

— Баща ми може и да не е съгласен с мен — започнах аз, — но мисля, че следващата стъпка трябва да са мирни преговори с Катандрион от Во Вакюн. Време е да се сложи край на тази безсмислена война. — Погледнах баща си. — Има ли някакви възражения? — попитах.

— Това от началото до края си е твой план, Поул — отвърна той, свивайки рамене. — Прави, каквото си решила.

— Така и ще бъде, татко — повдигнах вежди аз и се обърнах към Асрана и Мангаран. — Заминавам за Во Мимбре — рекох, — а вие гледайте да не се отклонявате от нашия план, докато отсъствам. Внимателно наблюдавайте роднините на Олдоран и неколцината благородници, които бяха толкова разстроени от смъртта на онзи приятел е толнедранската мантия. Сигурно има още мурги, които са се промъкнали в страната. Предполагам, че те също ще се представят за толнедранци, когато се опитат да проникнат в двора. Мисля, че единственият начин да се справите с тях, е да наблегнете на „вътрешните“ работи. Теоретически вие, лорд Мангаран, само замествате херцог Олдоран, докато той възстановява здравето си. Престорете се, че нямате правомощия да взимате самостоятелни решения, да подписвате договори или пък да преговаряте. Измъкнете се с извинението, че трябва да чакат завръщането на херцога. Това ще свърши работа поне за половин година напред. Заговорът на Ктучик има краен срок, а половингодишно забавяне сериозно ще му обърка плановите. На дагаши ще им се наложи да изчакат, но аз няма да си губя времето. Вярвам, че и във Во Мимбре ще успея да разплета козните на Ктучик и той няма да може да ми се противопостави.

— Вие ли я научихте да бъде толкова коварна, благословени Белгарат? — обърна се Мангаран към баща ми.

— Не — отвърна той, — това си е нейна природна дарба. Въпреки това обаче страшно се гордея с нея.

— Да вярвам ли на ушите си, татко — ти ми правиш комплимент?! Всеки миг мога да изгубя съзнание от изненада!

През цялото време Асрана хвърляше кокетни погледи към баща ми.

— Правиш ужасна грешка, скъпа — казах й. — Нали не се каниш да се забъркаш с него?

— Мога и сама да се опазя, Поли — отвърна тя, без да отклонява поглед от баща ми.

— О, богове — простенах аз, а после вдигнах ръце и заминах за Во Мимбре.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Баща ми ме посъветва по пътя на юг да се отбия във Во Мандор и да поговоря с тамошния барон, ето защо двете с Лейди прекосихме оголената от всякаква растителност просторна долина на Мимбратското херцогство. Още тогава пейзажът беше загрозен с развалини на градове, села и самотни замъци. Призрачните силуети на разрушените сивокаменни замъци стърчаха пред очите на всички и болезнено напомняха на пътниците за тъжната история на Арендия.

Нямаше опасност обаче наследственият замък на фамилията Мандорален да се превърне в част от тези безименни развалини. Сигурно точно Во Мандор са имали предвид, когато са измислили думата „непристъпен“. Той се издигаше на върха на скалист хълм. Строителите бяха изсекли необходимия за стените на замъка материал направо от скалите. Сега крепостта се издигаше на върха на висока и стръмна скала. Видът ѝ можеше да обезкуражи всеки, решил да я превземе, но въпреки това бяха правени няколко обсади. Арендите винаги ще си останат твърдоглави.

Во Мандор изпълняваше ролята на укрепление за замъка, а и самият град беше опасан с висока стена. До него се стигаше по дълъг и стръмен път, прекъснат на няколко места от подвижни мостове, които още повече затрудняваха евентуалните нападатели. Всичко това правеше Во Мандор едно от най-мрачните места на земята.

Въпреки това гледката от върха беше завладяваща.

Мандорин, десетият по ред барон, беше набит мъж към средата на четиридесетте, останал рано вдовец. Той имаше здрави и мускулести рамене, просребряла на места черна коса и красиво оформена брада. Обноските му бяха много изискани. Когато ме приветства, поклонът му приличаше на същинско произведение на изкуството. Речта му беше така изпъстрена с любезности и комплименти, та понякога му трябваше половин час, за да завърши изречението.

На мен обаче той много ми хареса. Не е ли странно това? Вероятно е една от слабите черти на характера ми. Добрите обноски са

такава рядкост, та с радост понасях твърде натруфения език и всички видове сложни поклони и реверанси, за да се откъсна поне за малко от обичайната грубост, която владееше останалата част от света.

— Лейди Поулгара! — приветства ме облеченият в черно барон още в двора на мрачната си крепост. — Стените на бедния ми дом са разтреперани до последната песъчинка в тях заради присъствието на най-величествената дама в целия свят. Убеден съм, че дори планините се разтърсват до основите, когато вашият крак стъпи отгоре им.

— Добре казано, милорд — поздравих го аз. — С голяма радост бих поостанала в този щастлив дом и да послушам изисканата ви реч, но за съжаление необходимостта, най-жестоката от всички владетелки, ме принуждава да бързам, па макар и с риск да ви се сторя нелюбезна. — Бях прочела достатъчно от арендския епос и ако барон Мандорин си въобразяваше, че ще се покаже по-речовит от мен, жестоко се лъжеше. С течение на годините открих, че единственият начин да се справиш с арендите беше да им вземеш ума с приказки. Проблемът тук е, че те са търпеливи като камъни, затова омайването отнема доста време.

Барон Мандорин ме отведе в личния си кабинет, отрупан с книги и украсен със сини завеси и килими, който беше в източната кула на замъка. Ние веднага пристъпихме към въпроса, но преди това той ми предложи възглавница да си подпра гърба на и без това меко тапицирания стол, придърпа поднос със сладкиши на полираната масичка от тъмно дърво до мен, изпрати да донесат чай и постави под краката ми ниско столче, в случай че са уморени от пътя.

— Познавате ли баща ми, милорд? — попитах.

— Благословеният Белгарт ли? — рече той. — Много добре го знам. Но тук веднага възниква въпросът може ли някое човешко същество да претендира, че познава добре такава велика личност.

— Аз мога да го кажа твърдо, милорд, при това мисля, че баща ми не винаги заслужава определението „велик“. Понякога прибегва до низости и безочие, за да постигне целта си. Но ние се отклоняваме от въпроса. До нас с баща ми достигна новината, че смутове и безредици тресат Арендия.

Лицето на Мандорин помръкна.

— Това, милейди, е доста повърхностно описание на положението. Колкото и да ми е тъжно да призная, такава е самата

същност на арендската природа.

— Забелязала съм го. В този случай, обаче, причината за враждите и безредиците идва отвън. Вакюн е обхванат от безумие, а Астурия съвсем наскоро беше заплашена от държавен преврат.

— Говорите така, сякаш тези събития са вече минало, милейди.

— Така е, милорд.

— Подозирам, че вашата ръка е възпряла нещастията над северните ни съседи.

— Може да се каже, че имам известен дял в предотвратяването им — признах скромно. — Разкрих самоличността на един чуждестранен провокатор пред херцог Катандрион, а после продължих към Во Астур и прекратих управлението на некадърния херцог Олдоран. Както виждате, сега съм във Во Мимбре.

— Усещам някаква заплаха в това, което казвате, милейди!

— Прогонете всички страхове, барон Мандорин. Зная, че вашето сърце е чисто, затова няма защо да се боите от мен. Не мисля, че ще имам повод да ви превърна в жаба или пък да ви провеса във въздуха на няколко мили височина над земята.

Той се засмя и леко наклони глава.

— Моля ви, милейди — каза, — когато имате повече свободно време, бихте ли ме научили да се изразявам толкова елегантно и остроумно, както го правите вие?

— И така се справяте отлично, Мандорин — приключих с любезностите аз. — Нямате нужда от допълнителни уроци. Сега е по-добре да се захващаме за работа. И във Вакюн, и в Астурия попаднахме на хора, които *се представят* за толнедрани, но не са. Те поотделно предлагаха на Катандрион и Олдоран съюз с Ран Ворду, примамвайки ги с обещания за короната на цяла Арендия. Тези случки напомнят ли ви нещо?

Нямаше нужда изобщо да го питам, защото лицето му внезапно пребледня, а очите му се разшириха от ужас.

— Виждам, че това ви звучи познато.

— Така е, милейди. Същото предложение беше направено и на нашия херцог Королин.

— Предполагам, че е така. А Вие случайно да сте сред съветниците на херцог Королин?

— Аз съм член на Тайния съвет — призна той. — Не крия, че също бях подмамен от това съблазнително предложение.

— Ще ми трябват подробности, барон Мандорин. За да обезоръжа подстрекателя, най-напред ще трябва да го открия.

Той се замисли, пресявайки в главата си последните събития във Во Мимбре.

— Преди няколко месеца в Златния град пристигна един толнедрански дипломат с нарочна мисия. Той увери херцог Королин, че идва с императорската благословия. Акредитивните му писма изглеждаха безупречни.

— Толнедранският посланик при двора във Во Мимбре познава ли го?

— Сегашният посланик на Тол Хонет се разболя преди месец, точно когато Кадон — пратеникът, за когото говорим — пристигна във Во Мимбре. Болестта се оказа непозната дори за най-добрите ни лекари. Страхувам се, че дните на Негово Превъзходителство са преброени.

— Това е много удобно стечение на обстоятелствата, не намирате ли, милорд.

— Мислите, че е отровен? — попита той, схващайки намека ми.

— Твърде вероятно е, милорд. Боя се, че някои нийсански отрови станаха много популярни в политиката на Западните кралства. А сега ви моля да ме запознаете с подробностите от предложението на този пратеник Кадон.

— То носи всички характерни черти на толнедранската политика, лейди Поулгара, а цял свят знае, че тяхната дипломация е шедьовър, съставен от сложни и коварни ходове. И така, с риск да оскърбя слуха ви със сухи и делови термини и неизящен език, ще се постарая да бъда колкото се може по-точен в разказа си.

— Ще ви бъда признателна за това, лорд Мандорин.

— Щом идвате от северните херцогства, сигурно вече сте разбрали, че между херцог Катандрион от Вакюн и херцог Олдоран от Астурия съществува непримирима вражда. Васитите напират по границата, а тяхното съкровено желание е да заличат от лицето на земята своите западни братовчеди. Кадон предложи на нашия възлюбен херцог Королин да се възползва от създалата се изгодна

ситуация, при това го увери, че легионите ще дойдат на помощ в решителния миг.

— Какво точно трябваше да направят легионите, милорд?

— Да осигурят безпрепятственото преминаване на херцог Королин, като поемат на север и се установят в най-горната част на Мимбре. Когато войските на херцог Катандрион навлязат в Астурия и обсадят Во Астур, легионите ще се придвижат и ще отрежат границата между Вакюн и Астурия. Тръгнат ли легионите, херцог Королин и войската му вече биха могли да стигнат чак до предпланините на Улголанд, а после да продължат на север до източната граница на Вакюн. Щом Катандрион нападне Во Астур, мимбратската армия ще нахлуе във Вакюн от изток. И тъй като легионите ще са на границата между двете северни херцогства, Катандрион няма да може да се притече на помощ на родината си. Во Вакюн ще падне, а Катандрион и Олдоран ще се бият до последна капка кръв в лесовете на Астурия. Накрая, когато от двете армии останат само жалки групички, пръснати из гората, херцог Королин с помощта на легионите би могъл да прати завинаги в историята и Катандрион, и Олдоран. Цяла Арендия ще се закълне във вярност пред Королин и той ще стане неин единствен и велик крал. — Неусетно Мандорин се увлече в тази примамлива перспектива и последните му думи бяха изречени почти в екзалтация.

— И вие с херцога повярвахте на тази безсмислица? — попитах с намерение да поохладя малко възторга на този ентузиаст.

— Аз съм много опитен във военното изкуство, лейди Поулгара — каза леко засегнат той. — Не намирам никакви слабости в така описаната стратегия.

— О, богове — изрекох с театрална въздишка. — Лорд Мандорин, замислете се малко. Цяла Северна Арендия е покрита с непроходим лес. Катандрион и Олдоран *няма* да се сражават с Королин и легионите на открито бойно поле. Те ще се прикрият измежду дърветата. А северните аренди се раждат с лъкове в ръцете. Облечените в тежки брони мимбратски рицари и стройните редици на толнедранските легиони ще се стопят като сняг напролет под дъжда от стрели. Във Во Астур има човек на име Ламер, който може от двеста крачки да вдене игла със стрелата си. Нито мимбратите, нито пък легионерите ще видят онези, които ги избиват. Рицарските ризници са много внушителни, но те не могат да спрат стрелите.

— Това би бил доста необичаен начин за водене на война — възрази той.

— Няма нищо обичайно във воденето на война, нито пък са особено популярни кавалерските маниери, бароне — отрезвих го аз. — Да не би да е прието да поливате с вряла смола онези, които нападат крепостите ви? Ами да разбивате главите на хората с боздугани? Или пък да промушвате телата на противниците си с шестметрови пики? Но нека оставим споровете що е благовъзпитано поведение за по-късно. Ран Ворду е толнедранец и не би си мръднал пръста, ако няма изгода от това. Нека караме направо — какво иска в замяна на услугите си той?

Лицето на барона доби разтревожен вид.

— По-скоро бих умрял, отколкото да ви оскърбям, милейди — започна той, — тъй като привързаността на баща ви към алорните е известна по цял свят. Освен това се знае, че вие покровителствате Острова на бурите. Съюзът с Ран Ворду е замислен само като начална стъпка към една много по-далечна и велика цел — унищожението на алорните.

— И тази идея допадна на Королин, така ли? — невярващо попитах аз. — Да не би да е станало нещо с Негова Светлост? На мен ми се струва, че той съвсем си е загубил ума. Знайно е, че алорните си имат слабости, но на нито един владетел със здрав разум не би хрумнало да воюва с тях! Как този Кадон, който се представя за толнедранец и си присвоява привилегията да предлага на Тайния съвет във Во Мимбре унищожаването на Астурия и Вакюн, се надява да оцелеете, когато насреща ви тръгнат ревящите орди от север?

Лицето на барона се изопна.

— Ние сме аренди, милейди — студено каза той, — и също не сме лишени от военни умения, пък и храбростта е едно от най-силните ни качества. Да не забравяме, че в толнедранските легиони са най-добре обучените войници на света.

— Не оспорвам нито уменията, нито храбростта на войските ви, милорд, но въпреки това ще Ви напомня, че височината на един среден алорн е два метра. При това на тях им слагат мечове в ръцете, още докато са в люлките. По силата на кръвната връзка помежду си и единната си религия, алорните действат като един. Макар на толнедранците да им се ще нещо друго, Алория все още съществува и

се простира от Гар ог Надрак до Острова на бурите. Едно нападение срещу нея ми изглежда като самоубийство. — Тук аз май се поувляхох, а арендите все пак са гордо племе. — Простете, Мандорин — побързах да се извиня, — но прибързаността на подобно решение малко ме изненадва. Нима Негова Светлост не поиска никакви гаранции за обещаната подкрепа освен голословните уверения на този Кадон?

— Не, милейди. Всички обстоятелства потвърждават думите на Кадон. И в този момент толнедранските легиони върлуват по южния бряг на река Аренд, готвейки се за поход към мястото, където се пресичат границите на трите херцогства. Нещо повече — един толнедрански генерал пристигна във Во Мимбре, за да преговаря с нашите пълководци.

Това вече ме разтревожи. Ако Ктучик беше успял да подмами и Толнедра, тогава наистина ме чакаха големи неприятности.

— Можем да обсъдим това по пътя към Во Мимбре, милорд — обърнах се към Мандорин. — Оказва се, че ситуацията в Златния град е много по-заплетена. Смятам, че няма да е уместно да разгласявам коя съм в херцогския палат. Най-добре ще е да ме осиновите, Мандорин.

Той примигна неразбиращо насреща.

— Вие сте мимбрат, милорд — продължих. — И окото Ви няма да мигне, ако се наложи да отбранявате цяла крепост само с едната си ръка. Но една най-обикновена лъжа не е по силите ви. Ето защо ще се наложи да открием някой свещеник на Чалдан, за да извърши необходимата церемония, която ще ме превърне във ваша племенница — контеса Полина, далечна роднина от изчезващ клон на фамилията. Така незабелязано ще мога да се добера до истината в този заплетен случай.

По лицето му се изписа наранена гордост.

— Това е доста съмнително прикритие — възрази той.

— Обединява ни обща цел, милорд, пък и вашето познанство с баща ми ни превръща едва ли не в брат и сестра. Какво пречи да узаконим почти роднинските си отношения и в щастлив съюз да се заемем с изпълнението на задачата?

Церемонията беше истински маскарад, но тя напълно задоволи желанието на Мандорин поне за привидно благоприличие. Вече без никакви угризения можеше да ме представи в двора като своя роднина.

След реакцията на дагашите във Вакюн и Астурия, когато ме видяха за първи път, аз реших, че трябва да прикрия някак белия кичур в косата си, ако искам да остана анонимна във Во Мимбре. Знаех, че няма никакъв смисъл да прибягвам до най-простия способ — боядисването. Бях опитвала няколко пъти дотогава, но боята просто не се задържаше върху издайническия кичур. След кратък размисъл аз си измайсторих прическа с дълги сатенени бели ленти, сложно преплетени в множество плитчици, които обрамчваха лицето ми и свободно се спускаха по гърба. Колкото повече наблюдавах крайния резултат в огледалото, толкова повече ми харесваше той. Оттогава на няколко пъти използвах тази прическа и тя имаше неизменен ефект върху околните, които изказваха неприкрито възхищение и ме засипваха с комплименти. Не е ли странно колко често някое действие, предизвикано от необходимостта, води до неочаквани обрати и предимства? Тази прическа имаше толкова голям ефект, че не бих си позволила да я нарека маскировка.

След като неудобният бял кичур беше прикрит така успешно, двамата с лорд Мандорин можехме спокойно да поемем към Во Мимбре, придружени от двайсестина наперени рицари в пълно бойно въоръжение.

Ескортирани от дрънчащите в железните си брони охранители, влязохме шумно във Во Мимбре и се отправихме право към палата на херцога. Приеха ни незабавно и ни съпроводиха до тронната зала на херцог Королин. Ей богу, сега изобщо не си спомням защо реших така, но тогава пак бях облечена в бялата сатенена рокля от церемонията по осиновяването. Когато пристъпих в огромната зала, украсена със старинни оръжия и пряпорци, свидетели на множество битки, аз имах вид на младоженка, която отива към олтара. Вероятно тези одежди не бяха най-подходящите за човек, който държи да остане незабелязан, но колкото и да се старая, на мен все не ми се удава напълно да се слея със стените и мебелировката.

Барон Мандорин ме представи и, понеже беше мимбрат до мозъка на костите, не пропусна да натърти, че ще упражни насилие над всеки, който прояви към мен дори най-малкото неуважение. След като направих няколко изискани реверанса пред херцог Королин и показах необходимата доза момичешко лекомислие и кокетство, аз бях оставена на грижите на придворните дами, които ме изведоха от

залата, докато мъжете се заеха с обсъждането на важни държавни дела. Въпреки това имах време да забележа, че около херцога стояха около дузина чужденци с толнедрански тоги. Докато тълпата млади придворни дами, облечени в пъстри дрехи, ме теглеше към изхода, аз мислено проучих обстановката в залата и попаднах на познатото ми матово черно съзнание, което беше безспорен знак за присъствието на мурги или дагаша. Между него обаче проблясваше и червеният цвят на истинските толнедранци. Явно Кадон не си губеше времето и беше опразнил част от хазната на Ктучик, за да подкупи неколцина истински толнедранци. Това, което ме разтревожи най-много, обаче, беше внезапният проблясък на антрацитено черно. Някъде в тълпата се криеше гролим. Неговото присъствие беше знак, че случилото се във Во Вакюн и Во Астур беше само периферията на основния заговор. Центърът в плана на Ктучик се намираше във Во Мимбре.

Колкото и да е болезнено за мен, трябва да призная, че повечето млади жени, особено тези от благородническо потекло, са ужасно глупави, а разговорите им са празнодумни и лекомислени.

Белите сатенени ленти, вплетени в косата ми, предизвикаха лавина от възхищение и веднага се превърнаха в придворна мода. Тази прическа ми придаваше младежки вид, а присъединяването ми към кикота на останалите празноглавки породя заблудата, че съм на техния ум.

Макар барон Мандорин да ми донасяше какво е обсъждано на заседанията на Тайния съвет, той все пак не можеше да е наясно с всичко. Ставаше крайно наложително и аз да взема участие в развоя на събитията. Неумолимото напредване на заговора ме караше да бързам. Така се случи, че на следващата сутрин аз „страдах“ от много силно главоболие и под този предлог изгоних новите си познайници от моите покои. После излетях през прозореца и започнах да „кръжа наоколо“, ако трябва да използвам краткото и твърде образно определение на баща си за този вид дейност.

Още беше лято и всички прозорци в палата на Королин бяха широко отворени, затова не ми беше трудно да попадна на дискусията на Тайния съвет. Кацнах на перваза и изгуках няколко пъти, за да разсея всякакви съмнения, че съм просто обикновена птичка. После наострих уши и се заслушах в разговорите.

Точно в този момент херцог Королин говореше на един човек с вид на толнедранец със скосени очи, облечен в бледожълта тога.

— Трябва да ви уведомя, достопочтени Кадон, че наскоро до мен стигна вест от северните херцогства за състоянието на херцог Олдоран. Той, казват, бил повален от страшна и непозната болест. Властта сега е в ръцете на стария граф Мангаран.

— Истина е — потвърди Кадон, — и моите източници казват същото, Ваша Светлост. Но така или иначе най-важен на север е херцог Катандрион, а аз нямам никакви сведения, че той е променил намерението си да нападне Астурия. В действителност няма особено значение кой е на власт във Во Астур, когато нашия план изцяло зависи от това, което се случва във Во Вакюн.

Мисълта, която пратих, беше толкова лека и ефирна, че да остане незабелязана от никого. Тя обаче се натъкна на матово черно съзнание. Кадон *не беше* гролим. Това доста ме стресна и аз се разтревожих не на шега. Ако започнех да проучвам съзнанието на всеки от присъстващите в залата, гролимът, който и да беше той, рано или късно щеше да надуши, че *някой* го търси.

В това време един слуга, ако се съди по облеклото му, се доближи до Кадон и му прошепна нещо.

— А, да — отвърна Кадон, — благодаря ти. — После отново продължи разговора с херцога, но в този кратък промеждутък пред мен проблясна антрацитено черно съзнание. Бях открила своя гролим, но все още не можех да проумея защо той е решил да остане в сянка. Съдейки по онова, което моят баща и чичовците ми разказваха за ангараките, беше съвсем нетипично за един свещеник на Бога Дракон да приеме незначителната роля на прислужник в толкова важни събития.

— Милорд — продължаваше през това време Кадон, обръщайки се към Королин — всичко върви според предварителните ни планове. Останалата част от легионите ще се яви още преди края на седмицата. Ако ми позволите тази дързост, не е ли това най-подходящото време за вашите рицари да поемат към границата с Улго? Оглавяващият легионите генерал ще заповяда войската да се придвижи на север, щом всички части се явят на уреченото място. Вашата конница ще се придвижи по-бързо, разбира се, но пък тях ги чака много път, а и подножията на улголендските планини ще забавят похода им.

Избирането на подходящия момент и определянето на правилното темпо ще са изключително важни при похода срещу Вакюн.

— Сигурно е както казвате, достойни Кадон — съгласи се Королин. — Още утре заран ще пратя разузнавателен отряд на изток. Когато легионите на Негово Императорско Величество навлязат във вътрешността на Северна Арендия, моите рицари вече ще са заели позиция.

Точно това „Негово Императорско Величество“ беше същината на моя проблем. Да подкупиш няколко толнедранци сигурно не е особено трудно, но какво ще кажете за командващите на четиридесет толнедрански легиона?! Това е доста голямо предизвикателство!

В този миг ме прониза ужасно подозрение. Тогава сторих нещо, което иначе не си позволявам често. Барон Мандорин, блестящ в бойната си ризница, седеше на дългата маса заедно с останалите членове на Тайния съвет. Аз мислено се свързах с него. „Чичо — рекох безмълвно, — не се оглеждай и по никакъв начин не показвай, че ти говоря. Ще те попитам нещо, а ти само мислено ми отговори. Моля те, не казвай нищо гласно!“

„Но това е прекрасно, лейди Поулгара — достигна до мен възторженият му отговор. — Мигар наистина можете да четете мислите ми?“

„Справяте се чудесно, чичо. А сега ми отговорете дали някой друг освен Кадон и неговите довереници е виждал легионите, които вече трябва да лагеруват на няколко мили на юг от нас?“

„Лагерните им огньове се виждат от южната крепостна стена, милейди.“

„Всеки може да запали огън, Мандорин. Правил ли си е труда изобщо някой мимбрат да отиде до Толнедра и да преброи войниците, които се предполага, че лагеруват там?“

„Толнедранците не биха допуснали току-така да нарушаваме тяхната територия, милейди. А като се имат предвид и деликатните преговори, които водим в момента, това би се приело като недопустимо вмешателство във вътрешните работи на нашите южни съюзници.“

Позволих си да изрека нещо, което не беше особено подходящо в този момент.

„Поулгара!“ — ахна Мандорин.

„Извинете ме, чичо. Сега заминавам и ще отсъствам чак до вечерта. Но когато се върна, ще се наложи да поговорим по-подробно.“

Излетях от своя наблюдателен пост върху перваза на прозореца в заседателната зала, открих отворен прозорец в една празна стая и се превърнах на сокол. Често избирах тази форма, защото белите сови изглеждат доста необичайно денем.

Не ми беше нужно много време, за да се убедя, че моите подозрения са основателни. По южния бряг на река Аренд, която служи за граница между Арендия и Толнедра, се срещаха конни патрули на легионите, но когато прелетях отгоре, аз не видях други войници освен тях. Наоколо из леса бяха пръснати няколко лагера с обичайните легионерски шатри, наредени нагъсто, а върху коловете на вратите се вееха толнедранските бойни щандарти. Но тези лагери бяха празни. Наоколо патрулираха не повече от петдесетина души в легионерски униформи, които охраняваха границата, но с това се изчерпваше цялата прехвалена военна сила.

Полетях обратно към границата и кацнах върху един от клоните на вековно дърво, точно когато вечерта се спускаше над земята.

— Това е най-неприятната работа, която някога е трябвало да върша, Ралас — дочух да се оплаква един небръснат младеж на своя приятел, докато минаваха под дървото, на което бях аз.

— Хайде, Гелер, не е чак толкова страшно — отвърна Ралас. — Можехме още да сме при дървосекачите и да ни излизат пришки по ръцете от сечене на столетни дъбове. Всичко, което искат от нас сега, е да ходим до реката и да палим по няколко огньове през нощта.

— Не виждам никакъв смисъл във всичко това.

— Нали ти плащат за тази услуга, Гелер? А това е единственото, което има смисъл за мен. Щом граф Олдон иска да охраняваме северната граница на неговото имение, аз с радост ще му служа.

— Ще загазим, ако ни пипнат да носим тези униформи — заплаши го Гелер, почуквайки с юмрук по предницата на бронята си.

— Няма как да ни хванат. Ако се загледаш по-внимателно в дрехата си, ще видиш, че на нея са избродирани кръстовете на графския герб, а не императорските. Само някой *идиот* би ни взел за истински легионери.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато се върнах в двореца на Во Мимбре, барон Мандорин беше още в тронната зала. Пресякох богато украсеното помещение с решително изражение. Точно сега нямах никакво време и желание за излишни любезности.

— Трябва да поговорим, чичо — заявих твърдо. — *Сега!*

Той беше сепнат от внезапното ми нахлуване и безочливото държание. Придадохме си вид, че спокойно и безцелно се разхождаме из тронната зала, но всъщност избрахме най-краткия път към вратата и не след дълго се озовахме в коридора.

— Убеден съм, че въпросът, който трябва да обсъдим, не търпи отлагане — мрачно рече той.

— Тук не е подходящо да говорим, чичо — прекъснах го аз. — Изчакай, докато се уверим, че сме сами.

Той ме разбра без повече обяснения. Тръгнахме към покоите му, а той затвори и заключи вратата, когато влязохме вътре.

— Та какъв е неотложният въпрос? — попита нетърпеливо.

— Прекарах ужасен следобед отвъд реката, чичо. Къде ли не търсих тези толнедрански легиони, за които тук всички говорят, но никъде не успях да ги открия!

— Те се виждат и от стените на крепостта, лейди Поулгара!

— Грешите, барон Мандорин! Това, което виждате от стените на града, са обикновени работници, дегизирани в легионерски униформи. Натъкнах се на няколко лагера под дърветата, но в тях няма жива душа. Оттатък реката се скитат най-много петдесетина души. През деня те патрулират, така че да ги виждате оттук, а през нощта поддържат огньовете. Всичко е само за заблуда, Мандорин! Не съществува и помен от внушително военно присъствие, каквото очаквате вие. Кой е граф Олдон?

— Той е член от свитата на Кадон, милейди. Ако съм разбрал правилно, неговото имение е точно от другата страна на реката.

— Това обяснява всичко. Той е превърнал своите дървосекачи и останалите си работници в мнима армия, която има една-единствена

задача — да убеди херцог Королин, че оттатък реката лагеруват истински легиони. Всичко обаче е измама. Королин и хората му въпреки това са се хванали на въдицата. Във Во Мимбре става същото, с което се сблъсках във Во Вакюн и Во Астур.

— Ще опозоря този злодей Кадон пред очите на всички — разгорещено възкликна Мандорин — ще докажа, че говоря истината, като му отнема живота!

— Това би доказало само, че по-добре от него въртиш меч. Ще трябва да намерим друго решение. — Замълчах замислено. — Мисля, че е време Королин да поговори лично с Ран Ворду. Това е единственото, което ще го убеди.

— А дали Негово Величество би се съгласил на подобна среща?

— Да, стига да пратим подходящ посредник. Обзалагам се, че баща ми се е притаил някъде наблизо, за да ме надзирава. Ще му предложи да предприеме една разходка до Тол Хонет, за да си укрепи здравето.

— Той неразположен ли се чувства?

— Най-вероятно така ще се почувства, ако не замине, когато му предложи — отвърнах. — Но дори срещата да се състои, това едва ли ще стане тук във Во Мимбре. Не бива да даваме повод противникът да застане нащрек. Мисля, че Тол Ворду е подходящ за целта. Ще се посъветвам с баща си по въпроса. Заговорът, пред който сме изправени, Мандорин, е в ход от месеци, а ще ни трябва още толкова време, за да го разкрием. Една лична среща между Королин и Ран Ворду би ни спестила цялото това време и усилия. Королин ще се върне във Во Мимбре с приготвени ключове от тъмницата.

— Не съм и помислял, че държавните дела могат да се разрешават така бързо, милейди — рече зачудено той. — Всичко тук обикновено се развива с по-спокоен ход.

— Само че сега нямаме никакво време за отлагане, бароне! Авангардът на Королиновата армия напуска Во Мимбре утре заран, а и останалите няма да се бавят дълго. Ако не действаме бързо, няма да можем да повлияем на събитията. Ще Ви помоля да не казвате на никого за нашия разговор! Не ни е необходим друг съучастник. Една тайна, известна ли е на повече от двама души, вече не е тайна. А сега, ако ме извините, ще отида да дам някои напътствия на баща си относно неговото пътуване.

Оставих барон Мандорин с тревожно лице да обмисля чутото от мен и се отправих към моите покои. Затворих плътно вратата след себе си и взех някои предпазни мерки. Все пак в групата на Кадон имаше и гролим! Когато се уверих, че няма опасност, насочих мисълта си: „Татко — призовах го аз, — имам нужда от теб!“

„За човек, който претендира да е толкова самостоятелен, ти твърде често се обръщаш за помощ към мен — не пропусна да отбележи злорадо той.“

„Сега не е време да се заяждаш! Искам да отидеш в Тол Хонет и да разкажеш на Ран Ворду какво става в Арендия. Вярвам, че това ще привлече вниманието му. Искам той да заmine за Тол Ворду и да се срещне с херцог Королин, за да му обясни — но много търпеливо! — че няма ни най-малка представа за тези псевдосъюзи. Накарай го да прати официален пратеник при Мандорин, а баронът ще има грижата човекът да стигне до Королин. Държа херцогът да се срещне лично с Ран Ворду още преди края на седмицата, при това НЕ ИСКАМ никой във Во Мимбре да знае за това.“

„Бих могъл и сам да донеса посланието, ако искаш. Има ли още нещо, с което да ти помогна?“

Ето това вече се казваше изненада.

„Би могъл да обмислиш как най-безболезнено да измъкна Королин от Во Мимбре надолу по реката към Тол Ворду, без при това по петите му да се промъкне половината двор — казах. — Тази задача лично мен леко ме затруднява.“

„Ще измисля нещо. Може да съм го казвал и преди, но ти си твърде умела в мътните води на политиката, Поул.“

„Задължена съм, сър, но и вие не сте за изхвърляне.“

„Така е, но аз имам повече опит от теб. Как мислиш, нещата тук скоро ли ще приключат?“

„Близко сме до развързката, затова не се туткай, а тръгвай още сега!“

На следващата сутрин целият двор се струпва да гледа петдесетина мимбратски рицари, покрити със стомана от глава до пети, които се разхождаха с дрънчене из двора на палата, развявайки щандарти и маждраци. Беше чиста случайност, че дочух името на Мечия култ да се изрича в тълпата. Поразходих се наоколо и не след дълго чух да го повтарят. Оказа се, че всички в двора обсъждат това

безумие на алорните. Разбрах, че последователите на Ктучик не си губят времето и разпространяват небивалици навсякъде. Постулатите на култа и така бяха достатъчно несвястни, но слуховете, които дочух тази сутрин, стигаха много по-далеч. Целта им беше ясна — да всеят у хората омраза, страх и недоверие. Братята на Торак се бяха опълчили като един срещу Бога Дракон по време на Войната на боговете. Сега Ктучик правеше всичко, което е по силите му, за да разруши този съюз.

Беше късно следобед на следващия ден; когато мисълта на моя баща проехтя в главата ми. „Радвай се и ликувай, възлюбена дъще — обяви тържествено той, — тъй като аз с недостижимо майсторство успях да свърша задачата, която ти ми възложи.“

„Не можем ли да говорим по-делово, татко? — срязах го аз. — Ран Ворду съгласи ли се на среща с херцога?“

„Естествено, че се съгласи! Някога да съм те подвеждал?“

„Всъщност ти постоянно ме подвеждаш. Носиш ли посланието?“

„Мисля, че е някъде из джобовете ми. А, между другото, когато дам писмото на Королин, аз ще му предложа да направи поклонение.“

„Какво да направи?!“

„Ще го накарам да облече по-скромни дрехи и да отиде в манастира при устието на река Аренд, който е точно срещу Тол Ворду. Херцогът е на крачка от обявяването на война, а арендите винаги се уединяват с молитви за победа, преди да нападнат съседите си. Това е древен и доста чудат обичай на тяхната раса. Поклонението е твърде лично и сакрално действие, затова Королин няма да вземе много хора със себе си — само теб и Мандорин. Стига да успея да го уредя. Едва ли ще е трудно да го прехвърлим през реката в Тол Ворду, щом веднъж стигнем до мястото. Нали точно това искаше?“

„Планът ти е чудесен, татко. Кога пристигаш във Во Мимбре?“

„Утре заран. По пътя ще ми се наложи да поспра, за да се нахраня. Толкова стреснах Ран Ворду, че той съвсем забрави добрите традиции на гостоприемството. Не ми предложи никаква вечеря и сега умирам от глад. Лека нощ, Поул, ще се видим утре!“

Така и стана. Ако някой друг го каже, аз със сигурност ще отрека, но всъщност се чувствам много по-спокойна, когато баща ми се заеме с изпълнението на някоя от моите задачи. Той си има своите слаби страни, но хване ли се веднъж за нещо, е непреклонен и постоянен като приливите.

Следващата сутрин предложих на барон Мандорин да пояздим, просто за да „ни се раздвижи кръвта“. Като се отдалечихме на север от града, ние попаднахме в доста обширна гора, където сварих баща ми да похърква край малко бърливо поточе. Когато слязохме от конете, той поотвори едното си око.

— Какво ви задържа? — попита. Когато се изправи забелязах, че е облечен в кафяво конопено монашеско расо.

— Това пък какво е? — рекох.

— Това ми е маскировката, Поул — отвърна той. — Ще придружа херцога надолу по реката. — После се обърна към Мандорин. — Много странно — каза, — косата ви още не е побеляла.

Мандорин го погледна неразбиращо.

— Нали си имате вземане-даване с дъщеря ми?

— Ще престанеш ли с тези шегички, татко! — вбесена го прекъснах аз.

— Още не, но за това ще говорим по-късно. Как сте, Мандорин?

— Ами, добре съм, Древни, доста добре.

— Радвам се да го чуя. Доколкото си спомням, зад трона на херцога има малка стаичка, където той обикновено държи официалната си мантия. Върнете се във Во Мимбре и го накарайте да дойде там за малко. Двамата с Поул ще ви чакаме. Най-напред ще поговоря с Королин, а после тръгваме за манастира.

— Ами ако... — започнах аз.

Той мъченически въздъхна с пълното съзнание, че тези негови пози винаги са ме вбесявали.

— За бога, Поул — простена, — предвидил съм всички „ами ако“. Върви спокойно, Мандорин. Поул и аз ще ви чакаме в гардеробната.

Мандорин скочи на коня си, подхвана юздите на Лейди и се отдалечи. Двамата с баща ми се преобразихме и без проблеми стигнахме тайната стаичка близо четвърт час преди баронът на Во Мандор изобщо да е влязъл в града.

— А, ето Ви и Вас, Ваша Светлост — посрещна ги баща ми, когато Мандорин и Королин влязоха при нас. — Чакахме ви. — Той дори не си направи труда да стане.

Баща ми се беше наметнал с монашеската си одежда и херцогът видя само един посивял скитник с лоши обноски да се разполага в

неговата лична стая.

— Какво означава всичко това, барон Мандорин? — обърна се остро той към нашия приятел.

— Милорд, имам честта да Ви представя Благословения Белгарат, Първият ученик на бог Алдур, който току-що пристига от Тол Хонет със спешно послание от Негово Императорско Величество Ран Ворду Толнедрански.

— Признавам, че съм поразен! — пророни Королин, покланяйки се дълбоко пред непознатия скитник.

— Здравей, Королин — отвърна баща ми, продължавайки да седи спокойно. — Познавах баща ти много отблизо. — После порови из гънките на туниката си и измъкна оттам навит къс пергамент, запечатан с восъчен печат. — Негово Императорско Величество ме помоли да се отбия при Вас и да Ви дам това. Моля да ми простите тези хитрости, но писмото от Ран Ворду и неговото съдържание трябва да останат тайна.

Само споменаването на думата „тайна“ подпалва огънове в очите на арендите, а Королин не правеше изключение. Той взе писмото, а после ме погледна със съмнение.

— Племенницата ми е запозната със съдържанието, милорд — успокои го Мандорин. — Всъщност тя беше посредникът при предаването на посланието.

— По-късно ще говорим за това — баща ми елегантно подмина факта, че в очите на мимбратите моето единствено занимание би трябвало да са клюките, прическите и домакинството.

Королин прочете императорското послание и очите му се разшириха.

— Да не би да не съм разбрал нещо в този документ? — попита той. — Сигурно ще трябва да го прочета отново, но като че ли в него се казва, че Негово Императорско Величество ме кани да се срещнем.

— Мога да Ви уверя, че точно това е написано — ухили се баща ми, — защото аз му диктувах. Срещата ще се състои в Тол Ворду след три дни и императорът ме помоли да подчертая пред Вас колко важно е тя да се запази в тайна. Заобиколени сме от недоброжелатели, които слухтят и тук, в Мимбре, и оттатък — в Толнедра. Мисля, че е в наш интерес да сме дискретни.

— Много мъдро решение, Древни — съгласи се Королин. — Но как бих могъл да обясня правдоподобно внезапното си заминаване за Толнедра?

— Позволих си да подготвя всичко, Ваша Светлост — каза баща ми, посягайки към монашеското расо. — Аз ще бъда облечен в тази дреха и ще се представям за божи човек. Вие сте пред обявяването на война. И тъй като войната е сериозно решение, то всеки благочестив човек не би предприел такава съдбоносна стъпка без божествено напътствие. Нали точно заради това изпратихте да ме повикат?

Королин премигна смутено.

— Прости, Благочестиви, но не си спомням да съм пращал да те викат.

— Сигурно сте забравили. Както и да е, сега съм тук, за да Ви придружа до манастира на брега на Аренд, където ще получите просветление свише. Не е ли това достатъчно правдоподобно? По пътя за кратко ще се отбием в Тол Ворду за срещата с Ран Ворду, а после ще продължим към манастира. Там ще поискате съвет от небесата и сетне ще се върнете обратно у дома. — Баща ми намигна към пъстро облечения херцог. — За това поклонение ще трябва да изберете поскромни и благочестиви дрехи, милорд. Сега, като се върнете в тронната зала, повече се молете и оставете аз да говоря. Ще обясня на придворните, че ако тръгнете с голяма свита, това би било незачитане на обичаите и безбожие, ето защо Чалдин би могъл да се обиди.

— Никога не съм чувал за подобни изисквания — призна Королин.

— Щях да се изненадам много, ако знаехте за тях, Ваша Светлост, защото аз току-що ги измислих. Барон Мандорин и неговата племенница ще пътуват пред нас, а ние двамата ще напуснем Во Мимбре сами, без никакви придружители. Ще се съберем на няколко мили надолу по реката. Мандорин и Полина разполагат с данни, които биха Ви помогнали в преговорите с Ран Ворду.

И тъй като всички аренди обожават интригите, нашият план много допадна на Королин. Той тутакси се впусна да изяснява подробностите с баща ми. Ние двамата с Мандорин ги оставихме да шлифват всичко до най-дребния детайл и отидохме в обора за конете си.

Двамата пилигрими, напъвайки гърла да пеят благочестиви химни, ни настигнаха по пътя на пет мили след Во Мимбре и четиримата заедно продължихме по брега на реката. Естествено, бяхме следени, но това не ни изненада. Баща ми взе необходимите мерки и преследвачите вече не ни създаваха проблеми. Преспахме под открито небе и пътувахме без почивка на следващия ден, чак докато се здрачи. Баща ми не е от хората, които оставят важните дела на случайността, затова беше скрил в храстите на миля преди манастира една лодка. Оставихме конете на брега и се спуснахме по течението.

Стигнахме отсрещния бряг около полунощ и си запроправяхме път в тъмнината към Тол Ворду. Най-сетне стигнахме внушителната източна порта на града. Посреща ни взвод легионери, които ни придружиха през безлюдните улици до наследствения дом на фамилията Ворду. Императорът ни чакаше в двора. Беше на средна възраст и твърде висок за толнедранец. Направи ми впечатление, че държането му е като на военен.

— Виждам, че пътуването е минало спокойно — обърна се той към баща ми.

Татко присви рамене.

— Нищо особено не се случи — каза той.

— Много добре. Мястото на нашата среща е вече подготвено. Гарантирам, че никой не би могъл да се доближи на такова разстояние до тази стая, та да чуе разговора ни. — Той огледа внимателно Королин и Мандорин. — Кой от тези двама господа е херцог Королин? — попита.

Баща ми представи двамината мимбрати, но умишлено премълча коя съм аз. После всички влязохме вътре и се заизкачвахме по безкрайни стръмни мраморни стъпала, докато стигнахме стаята на върха на кулата. Помещението беше почти голо, обзаведено само с една голяма заседателна маса, столове и множество карти по стените.

— Ще бъда кратък, Ваша Светлост — обърна се към Королин императорът, след като се бяхме разположили около масата. — Аз съм пряк човек без умения в дипломатическите игри и извъртания. Древния Белгарат ми разказа за пристигналия при вас човек на име Кадон, който твърдял, че говори от мое име. Това е лъжа. Никога не съм го чувал, а е напълно възможно той въобще да не е толнедранец.

Королин зяпна шокиран срещу него.

— Но легионите Ви лагеруват почти пред стените на Во Мимбре — възрази той.

— Най-добре е да му кажеш всичко, Поул — предложи баща ми.

— Простете ми, Древни — съвсем се обърка Королин, — но откъде лейди Полина би могла да знае нещо за легионите?

— Има ли смисъл да продължаваме тази игра на криеница, Поул? — попита баща ми.

— Мисля, че вече не е необходимо — отвърнах.

— Нека тогава обясним всичко. Херцог Королин, имам честта да Ви представя дъщеря си Поулгара.

Королин хвърли към Мандорин обвинителен поглед.

— Барон Мандорин не Ви е лъгал, Ваша Светлост — побързах да защита приятеля си. — По законите на църквата той *наистина* е мой чичо. Осинови ме в присъствието на свещеник на Чалдан, преди двамата да пристигнем във Во Мимбре. Имах нужда от прикритие, затова го принудих да постъпи така. Този акт беше от огромно значение, затова не го винете за постъпката му. — Замълчах за миг. — Ще говоря направо, Ваша Светлост. В действителност *няма никакви* легиони отвъд реката при Во Мимбре. Отидох лично там, за да се уверя, че е така. Граф Олдон, който явно е оплетен в интригите на Кадон, е нагиздил няколко от своите работници в легионерски униформи, за да Ви заблуди.

— Тя казва истината, Ваша Светлост — увери го Ран Ворду. — Никога не съм предлагал съюз на когото и да било в Арендия и ви давам честната си дума, че нито един от моите легиони не лагерува до вашата южна граница. Този Кадон ви мами. — При тези думи императорът ме изгледа одобрително. — Древния Белгарат ме увери, че дъщеря му през последните седмици е прекосила цяла Арендия да потушава подобни заговори. Може би е най-добре тя сама да ни разкаже за това.

Аз отново описах подробно случилото се във Во Вакюн и Во Астур и разкрих какво съм открила досега във Во Мимбре.

— Всичко това е една огромна измама, господа — завърших разказа си. — Ктучик се опитва да разпали война между Арендия и Толнедра, надявайки се, че Негово Величество ще завладее Арендия, а това би включило и алорните в конфликта. Такава е неговата крайна цел. Арендия е само залог в една много по-голяма игра.

— Ще унищожа този злодей Кадон! — избухна Королин.

— По-добре не го прави, старче — обърна се към него Ран Ворду, — а ми го дай в Толнедра заедно с всичките му подчинени. Остави ме аз да се разправам с тях. — Той се усмихна зловещо. — Рожденият ми ден е съвсем скоро, защо не ми ги пратиш, опаковани като подарък?

— За мен ще бъде изключително удоволствие да изпълня желанието Ви, Ваше Императорско Величество — отвърна Королин. — Аз ще се справя с онези мимбратски рицари, които са участвали в заговора на мурга. Те много болезнено ще почувстват моето недоволство.

— Решително момче! — промърмори Ран Ворду, а после ме погледна. — Как разбрахте за този заговор, лейди Поулгара? Моите източници твърдят, че не сте напускали Долината през последните няколко века.

— Моят Учител ми обърна внимание върху събитията тук, Ваше Величество. Явно е сметнал за необходимо да практикувам повече съвременна политика, за да разширя хоризонта на познанията си.

— Това е много интересно — намеси се баща ми, взирайки се настойчиво в мен. — Щом Учителя ти е поверил тази задача, значи тук ти си главната, която дърпа конците. Какво ще наредиш да правим сега?

— Ще ти го върна някога за това, татко — заканих се аз.

— Искаш да кажеш, че ще се *опита*ш. Защо не ни предложиш нещо конкретно сега? Тогава ние ще можем да разнищим предложението ти и да ти обясним какво не му е наред.

— Ами нека да помисля — отвърнах и запрехвърлях в главата си варианти за логичното продължение на тази история. — Според мен заговорът на Ктучик ни направи услуга. С една и съща легенда той успя да хване на въдицата си и тримата херцози, предлагайки им съюз с Ран Ворду. След като Астурия, Вакюн и Мимбре са се поддали на заблудата, не можем ли да измислим нещо в отговор, основавайки се на досегашния си опит? Защо просто не прекратим войната и не свикаме мирна конференция. Имам известно влияние над Катандрион и Мангаран. Ако херцог Королин ги покани на разговор, да речем на Арендския панаир, мисля че ще мога да ги убедя да приемат.

— В това има смисъл, Белгарат — подкрепи ме Ран Ворду. — Давате ли си сметка колко ми коства издръжката на петнадесет легиона тук, в гарнизона на Тол Ворду? Те имат задача да действат само в случай, че Арендия предприеме военни действия срещу Толнедра. Мога да намеря къде-къде по-добро приложение на техните сили.

— В предложението на лейди Поулгара има здрав смисъл — съгласи се Мандорин. — Тази безкрайна война взе да изморява всички ни. Само заради едното разнообразие бихме могли да опитаме какво е няколко месеца мир.

— Циник! — обвинително рече баща ми, а после се изправи. — Нека тогава оставим дъщеря ми да извие ръцете на своите познайници и да подготви масата за преговори по време на Големия панаир.

— Да извивам ръце ли?! — възнегодувах аз.

— Не се ли канеше да направиш точно това?

— Ако се наложи, бих го сторила, но изразът е доста груб. Не можем ли да му намерим по-приемливо определение?

— Ти какво би предпочела?

— Ами не знам. Ще помисля и ще ви известя какво съм решила.

— Надявам се да ми простиш, че се изказах така недопустимо.

Баща ми пое ролята на лодкар и ни прекара през широкото устие на река Аренд още преди зазоряване.

Оседлахме отново конете и препуснахме към манастира. По традиция Королин поговори с игумена близо четвърт час. Така и не можах да разбера какво толкова обсъждаха. Королин *не* се стягаше за война. А може би точно това ги забави толкова. Вероятно херцогът молеше игумена да го оправдае пред Чалдан, че не е изклал съседите си. Когато най-после изповедта приключи, ние поехме по широкия път назад към Во Мимбре. След миля-две обаче спряхме и аз приготвих закуска. Моите приятели здраво похапнаха, а баща ми, вече с пълен корем, обяви, че една кратка почивка ще ни е от полза.

Събудихме се по обед и продължихме, докато стигнахме един твърде опърпан хан, където прекарахме нощта. На следващата сутрин станахме рано и се отправихме право към Во Мимбре.

Херцог Королин беше засегнат дълбоко от онова, което му разкри срещата с Ран Ворду. Той веднага се впусна да дава заповеди, без да обяснява много-много своите мотиви. После привика всички придворни в тронната зала, която беше охранявана от тежко

въоръжени рицари. За всеобща почуда — дори аз самата бях изненадана — херцогът се яви пред нас в пълно бойно снаряжение, а в ръцете му имаше огромен меч. Той *не седна* на трона.

— Дами и господа — започна със суров глас, твърде необичаен за любезния говор на арендите мимбрати. — Току-що се завръщам от Тол Ворду, където разговарях с толнедранския император. Изходът от тази среща се оказа щастлив. Ликувайте, мои верни поданици, защото няма да има война!

Присъстващите в залата имаха доста противоречиви реакции при тази новина, което е присъщо на арендите. Лицето на Королин помрачня и той стовари облечения си в желязо юмрук върху облегалката на трона.

— Това не бива да ви обезсърчава или пък тревожи, дами и господа — прокънтя гласът му. — В замяна на отложената война съм ви приготвил други забавления. Един много добре замислен и плъзнал нашироко заговор всяваше напоследък смут не само в Мимбре, но също в Астурия и Вакюн. Решен съм да прочистя нашата земя от тези заговорници. Дръжте ги! — Последната заповед беше отправена към Мандорин и четиридесетте рицари под негова команда. Баронът и хората му така бързо изпълниха заповедта, че всичко мина без нито един инцидент. Дузина толнедранци, истински и мними, бяха оковани във вериги. Към групата бяха хвърлени и неколцина мимбратски благородници.

Гролимът, който се представяше за прислужник от свитата на Кадон, успя да се промъкне под ръката на рицаря, точно когато онзи го беше притиснал в стоманената си прегръдка, и се хвърли към вратата, опитвайки се да събере Волята си. Баща ми обаче очакваше това. Все още омотан в монашеската роба, Стария вълк така трясна гролима по главата, та той падна в несвяст на пода. Забелязах, че баща ми благоразумно беше сложил желязна рицарска ръкавица на дясната си ръка, така че ударът му би повалил дори бик. „Благословеният Белгарат“ имаше твърде любопитно минало и през годините успях да установя, че той владееше кръчмарския ръкопашен бой също толкова добре, колкото и магията.

Пленниците бяха изведени от залата, а херцог Королин разкри пред всички и най-дребните детайли от ужасяващия заговор. Докато придворните още не бяха успели да се съвземат от новината, той ги

уведоми за мирната конференция, която вече се подготвяше. Това предизвика нова вълна от недоволство, но херцогът на Мимбре безцеремонно прекрати протестите. Не може да се очаква от един въоръжен до зъби аренд да пипа с кадифени ръкавици!

Реших отново да оставя баща ми да обере лаврите от моя малък контрапреврат във Во Мимбре. Мен повече ме интересуваха резултатите, отколкото славата, а баща ми обожава да е в центъра на вниманието. Затова го оставих да се къпе в потоци от възторг и възхвала и се върнах в северните херцогства, за да уредя всичко за мирната конференция.

Херцог Катандрион от Вакюн и граф Мангаран от Астурия вече се бяха срещали няколко пъти и контеса Асрана със светнали очи ме увери, че двамата се разбирали много добре.

— Те си подхождат като ръка и ръкавица, Поли — каза тя с хихикане. — Този Катандрион е великолепен мъж, не намираш ли?

— Това сега няма значение, Асрана — отвърнах. — Постарай се този път да овладееш първичните си инстинкти. Как е Олдоран?

— Не знам как е черният му дроб, но разсъдъкът му никакъв го няма. Вижда някакви несъществуващи чудовища и почти постоянно бълнува. Семейството му е много разтревожено. Той има няколко племенника, които се точат за трона, но ми се струва, че властта няма да остане в тяхната фамилия. Мангаран доказва качествата си с всеки изминал ден, пък и не вярвам някой от племенниците на Олдоран да е толкова способен, че да го замести. Та кога се свиква мирната конференция?

— Каква мирна конференция, скъпа?

— Ами тази, дето я подготвяш, откакто си в Арендия. Хайде, не бъди толкова скромна, Поли. Още от самото начало усетих каква е целта ти и напълно те подкрепям. Войните може и да са много привлекателни за мъжете, но жените се чувстват ужасно, когато всички млади мъже се избиват из горите наоколо. Кажи ми с какво мога да ти бъда от полза.

По мое предложение мирната конференция щеше да се проведе по време на Големия арендски панаир, който се намира на мимбратска територия.

Напуснах Во Астур и се отправих за Во Вакюн. Искях да поговоря с Катандрион още преди да е свикана конференцията.

— Трябва да сме много предпазливи, милорд — казах на васитския си приятел, когато най-сетне останахме насаме. — И в трите херцогства има буйни глави. Едно случайно изпуснато подмятане в неподходящо време може да провали всичките ни усилия. Ще говоря с благородниците и ще се опитам да им набия в главите, че докато някой от арендските херцози има кралски амбиции, Арендия ще остане уязвима за заговорите на мургите. Някой ден Арендия ще има крал, когото всички ще признават и почитат, но за това сега е още рано. Най-доброто, което бихме могли да си пожелаем, е споразумение между теб, Мангаран и Королин, че не ламтите за кралска корона. Не си струва да се избие половината население, за да проумеете това.

— Кой знае защо ми се струва, че в последната ти забележка нещо остана недоизречено, милейди — каза красивият ми приятел.

— Приеми го като приятелски съвет, Твоя Светлост. Нямам намерение да те заплашвам, освен ако самотнението ти не порасне твърде много. Би трябвало да приемаш с дълбоко недоверие думите на всеки, който се наеме да ти предлага някаква несъществуваща корона. Изобщо не се заблуждавам, че мирът ще бъде гарантиран само с една-единствена среща. Ето защо ще предложа да последвате примера на алорните. Алорнските крале периодично се събират на Острова на бурите, за да обсъдят най-належащите общи проблеми. Няма да е зле и тук да става същото.

— Ще направя всичко по силите си тези срещи да се състоят, милейди.

Полетях обратно към Во Астур, за да изтръгна същото обещание от Мангаран и Асрана. Трябва да отбележа, че изкарах няколко месеца, прелитайки от място на място в Арендия. Летенето е много удобен способ, когато си имаш работа с аренди и трябва да уговориш споразуменията помежду им още ПРЕДИ да са се събрали около масата за преговори.

Планът ми за тази първа среща беше прост. Ограничих дискусията до две-три съдбоносни решения. Ако успееш да превърна срещата в ежегодна традиция, по-нататък щеше да има достатъчно време да разширим мирните преговори.

Беше средата на есента, когато всички се събрахме в ярко оцветената кралска шатра, която Королин беше наредил да разпънат в покрайнините на панаира. Всеки от владетелите стана и поздрави

участниците в срещата, между които имаше изтъкнати държавници и наблюдатели от Толнедра и алорнските кралства. В ролята си на домакин Королин пръв взе думата. Той официално приветства останалите двама владетели и посланиците на другите страни, без да споменава, че Селмисра отказа да прати свой представител. Следващият половин час той говори ласкави неща по мой адрес. Тази част от неговото изказване ми се стори твърде интересна.

След като Королин изчерпа запаса си от любезности, стана Катандрион и *също* упражни красноречието си във възхвали към мен. И тази реч много ми хареса. После стана Мангаран и показа, че астурианците *също* не са забравили да си служат с „високия стил“. Лукавият старец обаче приключи встъпителното си слово доста изненадващо.

— Благородни господа — каза той с хитра усмивка, — тази наша среща върху изстрадалата земя на Арендия има една велика цел — продължителен мир. Зная, че на мнозина това се вижда невероятно, даже нечестиво. Мирът в Арендия е наше общо дело. Фактът, че сме под един покрив цял следобед, без при това да се е проляла нито капка кръв, може да предизвика смут на много места. Нека сторим още нещо, което напълно ще обърне представите на хората за това кое е нормално и кое — не. Знайно е, че херцог Олдоран беше свален от трона и пратен в манастир, за да вие и се мята в безпаметство там до края на дните си. Също така се тръби на ляво и на дясно, че именно аз съм отговорен за неговото детрониране. Признавам открито, че това е така. Но нищо нямаше да се получи, ако в онзи труден миг не ме подкрепяха две — забележете две, а не една — дами. Едната, естествено, беше лейди Поулгара. Вярвам, това не е изненада за никого от присъстващите. Онова, което НЕ Е толкова известно обаче, е фактът, че в нашите действия взе участие и една благородна дама от Во Астур. Нещо повече — аз се осланям постоянно на нейните съвети, откакто поех управлението на херцогство Астурия. Желанието ми да бъда напълно откровен с вас на тази среща ме кара да ви разкрия личността на тази дама, която ръководи държавните дела наравно с мен. Благородни господа, представям ви контеса Асрана — конспираторка, която няма равна на себе си.

Дочуха се слаби ръкопляскания, които постепенно ставаха все по-бурни, докато не преминаха в овации.

— Ще си получиш възмездието за това, Мангаран — просъска Асрана, ставайки на крака.

— Обещавах ли? — безочливо попита той.

Асрана прие трагическа поза.

— Ето че ужасната ми тайна излезе наяве — обяви тя. — Как ще ми простите оттук нататък? Честна дума, господа, вината не беше моя. Поулгара ме подстрекаваше, *тя* е виновна за всичко. — Контесата въздъхна театрално. — Но така и така вече съм разкрита, нека да приключваме по-скоро с този въпрос.

Нашата необичайна среща има за цел да възцари мир по земите ни. Това не е ли *ужасно*? Как ще живеем без врагове оттук нататък? Ние *трябва* да мразим някого! — Тя замълча, а после внезапно плесна с ръце. — Сетих се, господа! Имам решение на нашия проблем! Вместо да се мразим едни други, нека по-добре всички заедно да се обърнем срещу мургите. Те са толкова отвратителни, а пък арендите са най-прекрасните хора на света! Мургите са безчестни, а арендите са пропити до мозъка на костите си от чувството за чест. Мургите са грубияни и недодялани, а изяществото на арендите е образец за всички раси по света. Нека си стиснем ръцете, благородни господа, и се закълнем в името на драгоценната си чест да мразим до гроб мургите!

Всички започнаха да се смеят неудържимо и да тропат одобрително по масата. Неусетно контеса Асрана беше успяла да ги сложи в малкото си джобче.

— Признавам, че тази прекрасна млада дама много ми се понарави, Ваша Светлост — чух да казва Мандорин на своя херцог. — Тя е просто очарователна!

Случайно хванах погледа на Асрана, докато той изричаше това — нейните очи излъчваха самодоволство. После, без да променя изражението си, тя ми смигна. Явно беше чула забележката на Мандорин и очевидно се чувстваше така, сякаш току-що е извоювала голяма победа.

Същата вечер имаше банкет и барон Мандорин успя да седне до Асрана. Тя го нападна още преди да е успял да се съвземе. Нейната конница бяха изключително остроумните ѝ забележки и удивително задълбочените умозаклучения. Дълбоко изрязаното деколте, което едва покриваше изискванията за благоприличие, ѝ служеше като таран. Барон Мандоран едва не падна на колене и не започна да моли за мир.

Двете с контесата бяхме настанени в една стая и аз нетърпеливо я изчаках да се върне там.

— Защо точно Мандорин? — започнах направо от вратата.

— Не те разбирам, Поли!

— Защо хвърли око точно на барон Мандорин? Сред присъстващите има много по-красиви от него, при това той е доста по-възрастен от теб!

— Толкова по-добре — отвърна тя, разресвайки дългата си коса. — С него няма да ми се налага да понасям всички тези телешки погледи и потоците от недодялана поезия. Мандорин е сред най-силните хора в Мимбре, а аз имам определена власт в Астурия. Ти ще отговаряш за развоя на събитията във Вакюн, така че тримата ще трябва да поддържаме връзка. Поне достатъчно дълго, докато мирът се превърне в навик. — После тя проникателно ме изгледа през рамо. — Не ми е приятно да го казвам, Поли, но аз се забавлявам много повече, отколкото ти.

— Мигар правиш това единствено от патриотизъм? — попитах невярващо.

— Наричай го както щеш, но силата и властта дълбоко ме вълнуват. А по всичко личи, че ние тримата ще държим в ръцете си съдбините на нашата бедна Арендия. Не бих могла да си пожелаю нещо повече.

— А какво ще кажеш за любовта, Асрана?

Тя сви рамене.

— Какво да кажа? Любовта е за децата, Поулгара. Аз съм надраснала тези неща. Аз харесвам Мандорин. Той е хубав и е безспорно изключително благороден. Годиците ще заличат постепенно неговата хубост, а аз ще подроня неговото благородство. Боя се, че ще се наложи да извършим много неблагоприятни постъпки, но то ще е за доброто на Арендия. Ако това означава, че съм патриот, така да бъде. Внимавай в това, което правя, Поли. Бих могла да те науча на някои неща!

На следващата сутрин дори и най-недосетливият аренд в шатрата на Королин схвана, че „нещо става“ между безскрупулната контеса и барон Мандорин. Предполагам, че и това беше част от плана на Асрана. Не ми се вярва дори Се'Недра да е толкова двулична, колкото беше Асрана. До края на деня бедният барон Мандорин изцяло

попадна в капана ѝ. Той жадно следеше всяко нейно движение и не пропускаше нито една дума, която се отронваше от устата ѝ. А тя взе доста дейно участие в нашата дискусии.

На четвъртия ден владетелите на Мимбре, Астурия и Вакюн подписаха Грамотата за мир. Незабавно след това херцог Королин покани всички присъстващи да останат за сватбата. Контеса Асрана можеше да действа и *изключително* бързо, когато това ѝ изнасяше!

Още веднъж се оказах в ролята на шаферка, но този път всичко мина гладко. Асрана и Мандорин се ожениха, без това да предизвика унищожително земетресение или пък огромни вълни, които да дадат знак на бедната и изстрадала Арендия, че се задава опасна нова сила, която съвсем скоро ще я завладее.

IV ЧАСТ ОНТРОУЗ

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Като се има предвид деликатното равновесие и крехкостта на мира, моето оставане в Арендия поне за известно време стана съвсем наложително. Искрах лично да се уверя, че всичко върви според плана ни. Ето защо през пролетта на 2313 за кратко се върнах в кулата на своя баща и събрах някои от най-необходимите си вещи. Разбира се, можех да ги създам и чрез Волята си, но тогава те просто нямаше да са същите.

Татко се беше върнал в Долината още през зимата. Когато пристигнах, той повика близнаците и четиримата се разположихме около огъня за сладък разговор и последни новини.

— Надявах се да заваря и чичо Белдин — казах.

— Той е още в Малория, Поул — отвърна Белкира. — Кажи какви са последните новини от Арендия.

— Едва ли са по-различни от това, което *винаги* се случва в Арендия — изсумтя Белтира.

— Благодарение на Поул точно сега над цяла Арендия се е възцарило твърде необичайно за тези места спокойствие — каза баща ми. — Това тяхно състояние много напомня на нашия мир.

— Не съм и предполагала, че усилията ми ще доведат чак до такъв покой — включих се и аз в разговора, опитвайки парче от свинския бут, който приготвих за вечеря. — Въпреки това не бих дръзнала да нарека сегашното състояние в Арендия „мир“. Те просто изчакват някой да им даде добър повод, за да започнат отново всичко.

— Обзалагам се, че рано или късно ще си намерят извинение пак да се изстребват — горчиво каза баща ми.

— Ето защо се налага да се върна обратно — обявих. — Искам на всички аренди да стане ясно, че ако не се държат, както подобава, ще ги напляскам.

— Те не са деца, Поул — възрази Белкира.

— *Нима?! Май напоследък не си ходил там, а, чичо!* Арендите са очарователни хора, но техният чар и обаяние идват от това, че никога няма да пораснат.

— На едно място ли ще уседнеш, Поул, или ще пътуваш нагоре-надолу като пожарникарска кола?

— Имам покани и от тримата владетели в Арендия, чичо, но мисля да остана във Во Вакюн. Той е много по-красив от Во Астур или пък Во Мимбре, а херцог Катандрион е най-интелигентен от тримата. Или поне може да преценява нещата в далечна перспектива, а не само от собствената си камбанария. Не съм уверена обаче, че Мангаран и Королин все още го умеят. Най-вероятно ще се налага често да пътувам, докато мирът се установи трайно навсякъде. Въпреки това е приятно да има едно място, което да наричаш свой дом. — Точно тогава се сетих за нещо, за което близнаците би трябвало да бъдат известени. — Ктучик е намерил начин да преобразява до неузнаваемост агентите си — казах. — Съществува някакъв мним религиозен орден, чието седалище се намира във Великата пустиня Арата, Югоизточна Нийсия. Неговите членове наричат себе си дагаши, а по кръв са полумурги. Майките им, а най-често и техните баби, са робини от други раси. Дагаши са били специално подбирани, докато по лицата на последното поколение са изчезнали издайническите ангаракски черти. Те са съвършено обучени да бъдат шпиони и наемни убийци. Не се подлъгвайте по това, че щом някой *не изглежда* като ангарак, то той наистина не е такъв.

— Май те ще ни създават доста грижи — намръщи се Белтира.

— Това вече стана на няколко пъти — отвърнах. — Мисля, че е редно да го знаете. А има и нещо друго — по всичко личи, че мургите са открили злато в планините. Това им помага без усилие да раздават подкупи наляво и надясно. Предполагам, че до златните мини има и залежи на желязо, защото жълтиците им са червеникави. Този цвят ще ни помогне да открием кои пари са взети при подкуп. — Облегнах се на стола си. — Ще се постарая да не изпускам Арендия от очи, а вие, господа, ще трябва да се погрижите за останалите кралства.

— Много сме ти задължени за тази чест — кисело рече татко.

— Няма за какво — усмихнах му се мило.

На следващата сутрин събрах нещата си и заминах за Во Вакюн. Беше късна пролет или ранно лято, не помня вече, когато се завърнах в приказния град. Катандрион настоя да живея в двореца, така че имах време да опозная хората от васитския двор. Съпругата на Катандрион

се казваше Елисера — крехка и изтънчена жена с червеникаворуса коса.

Имаше един проблем, макар да съм убедена, че Се'Недра изобщо не би нарекла това проблем. Херцог Катандрион ме уведоми, че тримата с Мангаран и Королин взели решение аз да получавам годишна рента „за заслуги“. Ето защо херцозите отброили от хазните си по равни количества жълтици, които надлежно се пазели и били на мое разположение. Колкото и да обяснявах, че *нямам нужда* от пари, той остана непреклонен.

— Просто вземи парите, Поли — посъветва ме Асрана. — Ако не го направиш, това жестоко ще нарани гордостта им. И което е по-важно — започнеш ли да даваш услугите си безплатно, твоят авторитет тутакси ще се срине. Ако не плащат за онова, което правиш за тях, те няма да го ценят достатъчно. След време ще започнат да гледат на теб като на прислужница, а това едва ли ще ти хареса. Затова се усмихни и приеми парите.

— И какво ще ги правя? — попитах. — Те ми дават толкова много злато, че то ще се трупа на камари, докато не ме покрие цялата.

— Тогава си купи нещо с него — имение или пък къща в града.

Ето това никога не би ми хрумнало! Ако имах собствена къща в града, тогава бих могла да избягам от госпожиците и матроните с насълзени очи и мокри носове, които ме преследват за любовен еликсир. Колкото повече мислех за това, толкова повече ми допадаше идеята. Щом се върнахме във Во Вакюн, аз на мига уведомих Катандрион за своето решение.

— Не си ли доволна от моето гостоприемство, милейди? — засегнато попита той.

— Покоите ми са най-прекрасните стаи, които някога съм виждала, милорд. За съжаление мястото, където се намират те, поражда известни неудобства. Щом живея в палата, аз тутакси се причислявам към онези, които получават облаги, без дори да са си мръднали пръста. — И му разказах за постоянния поток от придворни дами, жадни за любов, за която не са си направили труда да се преборят. Описах му и онези, които искат от мен свръхестествена помощ, за да успеят в търговията. Уведомих го за тайнствените сбирки на свещи, където се викат духове, за гледането на боб и всички останали абсурди, които се разиграваха в палата.

— Ще им забраня да влизат в крилото, където са покоите ти — предложи той.

— Катандрион — рекох търпеливо, — никой не може да забрани поривите на сърцето. Твоите придворни просто няма да ти се подчинят, защото става дума за страсти, неподвластни на разума. Ето защо имам нужда от собствена къща със здрава ограда и катинар на портата. Само тогава ще спя спокойно. Сигурна съм, че във Во Вакюн има къщи за продажба. Ще ми направиш ли тази услуга да поразпитаеш наоколо за нещо подходящо? Само не смей да отнемаш със сила или да конфискуваш нечий дом! Просто ми намери място, където да се скрия. В противен случай ще започна да викам неудържимо, ако само още веднъж чуя за любовно биле.

— Не съм и помислял, че придворните в палата така грубо ти се натрапват, милейди Поулгара. Ще поразпитам дискретно за някое подходящо жилище, където да живееш постоянно.

— Ще ти бъда много задължена, милорд.

— Ама това наистина ли действа? — изведнъж изостави „високия стил“ той.

— Кое, милорд?

— Любовният еликсир. Наистина ли можеш да забъркаш смес, от която хората да се влюбват от пръв поглед?

— О, богове! — простенах аз. — Недей да започваш и ти, Катандрион! Не, не мога да направя любовно биле! В Нийсия има билки, които усилват похотливите желания, но нито една смес на света не може да породви любов у някой, който не я изпитва. Знам, че в арендския епос са описани безброй рецепти за любовен еликсир, но в истинския живот няма такова нещо. Това е просто художествена измислица и нищо повече!

Къщата, която купих, се намираше недалеч от палата. Беше огромна, при това я взех на много разумна цена. Няколко поколения недоброръчени наследници я бяха докарвали до такова отчайващо състояние, та беше станала необитаема. Можех и сама да я оправя, но това още повече щеше да засили истерията, която ме прогони от палата. Затова първата ми работа беше да наема работници, които да стегнат покрива, да укрепят основите, да сменят счупените стъкла и да прогонят птиците и катериците, които се бяха заселили вътре. После затворих пивницата, която някакъв нахалник беше отворил на долния

етаж, без да си даде труда да поиска разрешение. Не след дълго установих, че наемните работници във Во Вакюн се делят на три групи: лоши, по-лоши и ужасни.

Една сутрин наминах, за да видя как върви ремонтът, и не заварих жива душа около къщата си. Никъде не се мяркаше работник, а от последното ми посещение работата не беше мръднала нито на йота. По тавана още личаха дупки, през които би могла да се промъкне охранена котка, не беше сменена нито една от прогнилите дъски на пода, а по зеещите прозорци нямаше нито едно ново стъкло. Запромъквах се през кънтящите помещения, пробвайки докъде може да стигне изразителността на речника на чичо Белдин.

— Голямо чудо е да срещнеш дама, толкова ударена в устата — каза глас на силен васитски диалект зад гърба ми. Извърнах се рязко и видях един здрав мъжага с червеникава брада да си гризе ноктите, опрян върху рамката на онова, дето би трябвало да е вратата ми. На колана му зловецко беше затъкната кама.

— Кой си ти? — попитах. — И какво правиш тук?

— Името ми е Килан, госпойце, а твоето несравнимо сладкодумие ме привлече, както медът мами пчелите. Та какъв ти е проблемът?

— *Ето го* проблемът! — избухнах аз, сочейки развалините около себе си. — Миналата седмица наех няколко души да разчистят тази бъркотия. Те бързо-бързо взеха парите, но явно са забравили къде се намира къщата.

— Мигар си им платила *предварително*?! — невярващо попита той. — Да не ти е изпила чавка ума? *Никога* повече не прави така! Тук се плаща за *свършена* работа, а не преди това!

— Това не го знаех — признах си.

— Божичко, божичко! — изпъшка той. — Като загубено агънце сред вълци си ти, момиче. А попита ли за имената на тия мързеливци?

— Ами този, с когото говорих, май се казваше Склт — засрамено отговорих аз. Как можеше да съм толкова лековерна!

— А, той ли — кимна Килан. — На него може да се разчита, колкото на ланския сняг. Но щом е за теб, ще ти го докарам тук, госпойце. Не вярвам парите ти да са още у него или в някой от мързеливата му рода, но силом ще го накарам да свърши това, за което му е платено.

— Защо ще го правиш? — смених бързо глупавото лековерие с крайна подозрителност аз.

— Защото имаш нужда от закрилник, ето защо — отвърна безцеремонно той. — А само така ще постигнеш своето. Ще домъкна за врата Скелт и неговите нехранимайковци и ще ги принудя да си отработят дължимото. Ако след седмица къщата не ти хареса, тогава се разделяме по живо по здраво. Ако пък работата ти се понрави, тогава ще говорим за нещо постоянно.

Сигурно трябваше да съм засегната от безцеремонния начин, по който той се намърда в живота ми и взе да ме покровителства, но колкото и да е странно, аз не бях оскърбена. Съвсем очевидно беше, че има право. В тези неща наистина бях като „изгубено агънце сред вълци“. Поговорихме малко и Килян си призна скромно, че е „най-добрият строител в цяла Арендия, не го ли знаехте?“, после разгледахме къщата и аз му обясних какво искам. Той прие повечето от нещата и ми показва кусурите на онова, с което не беше съгласен. Когато огледът завърши, дойде ред новият ми познайник да си кажа тежката дума за състоянието на къщата. Той с гордост почука по една от стените.

— Я чуи как звучи старото момиче, нищо че са я потрошили тез нехранимайковци. Много лесно пак можем да я стегнем. — После ме погледна решително. — Дай да сме начисто още от сега, госпойце. Хич няма да пестя материал, затова трябва дълбоко да се бръкнеш в кесията. Но после пък ще можеш да живееш още дълго тук. Няма да се посрамя и да позволя таваните да ти паднат на главата само след няколко години. Виждам, че си окомуш момиче, затова май няма да се размине без да крещим един на друг сегиз-тогиз. Но когато свърши всичко, поне ще имаш дом, е който да се гордееш до края на живота си.

— Това ми стига, Килян — казах му.

— Дай да си стиснем ръцете и после можеш да се връщаш при везмото, госпойце. Тая стара хубавица я остави на мен, двамата с нея ще се спогодим.

Познавам само неколцина толкова прями и порядъчни мъже на света. Харесах Килян още от пръв поглед. Той толкова ми допадна, че без да се замисля, бих се омъжила за брат му.

Отбивах се да видя къщата няколко пъти, докато траеше ремонта. Скелт, неговите братя, братовчеди и всякаква рода изглеждаха мрачни

и потиснати, а раните и синините по телата им още не бяха заздравели. Види се Килан ги беше довякъл тук твърде немилостиво. Работата вървеше, макар и доста бавно. А аз *наистина* давах мило и драго да се махна от палата. И затова често отскачах до Во Мандор при Асрана и Мандорин.

За да не създам погрешно впечатление, че имам фаворити сред херцозите, навестях и тримата.

В късния следобед на един прекрасен есенен ден пристигнах отново във Во Вакюн, минах през богато украсената градска порта и препуснах право към тихата уличка под тополите, където се намираше моята къща. С радост забелязах, че Килан и неговите майстори са потегнали мраморната стена, която ограждаше дома ми, а старата ръждясала дворна врата е подменена с нова — много по-внушителна и богато орнаментирана.

Едно от най-красивите неща в къщата ми беше огромната градина наоколо, но тя отдавна беше изоставена и потънала в буренаци. Когато преминах през портата обаче, останах изумена. От бурените нямаше и следа, а старият плет беше красиво подрязан. Забелязах Килан, коленичил близо до къщата, да оформя една цветна леха. Той вдигна очи, едва когато слязох от коня.

— Е, това е то — каза вместо поздрав. — Вече бях готов да пращам хора да те търсят по света, госпойце.

— Мигар си дори майстор градинар, Килан? — попитах. — Не знаех, че и това е сред многобройните ти умения. Готова ли е къщата?

— Готова е, госпойце — с гордост отвърна той. — Стана даже по-красива, отколкото очаквах. Искях да убия времето, докато чакам, затова подхванах и градината. Рекох да наема няколко жени да изчистят къщата и да полират мебелите и подовете. Ще хвърлиш ли едно око?

— Мислех, че никога няма да ме поканиш вътре!

— Ще ми се старата хубавица да е достатъчно красива, та да ти се понрави и да ти уталожил гнева като дойде ред на сметките. Намалих ги, колкото можах, ама пак са доста тлъсти.

— Ще се оправя с тях, Килан — уверих го. — А сега да вървим и да разгледаме моя дом!

Обновената къща надхвърли и най-смелите ми очаквания. Стаите дори в крилото на прислугата бяха просторни, а баните бяха удобни и

разположени на подходящи места. Стените, по които преди имаше само оронена мазилка, сега бяха прясно боядисани. Дървените и мраморни подове блестяха. Навсякъде цареше достопетие и уют. Високата мраморна ограда, вековните дървета и живият плет държаха настрана всеки любопитен нос, опитал се да проникне вътре. Те придаваха на къщата вид на спокойно и уединено място.

— Прекрасна е! — поздравих васитския си приятел.

— Е, не знаех, че чак *толкова* добре съм се справил, госпоице — скромно отвърна Килан. — Направих, каквото можах със старата красавица, пък добавих и някои нови кътчета.

По време на пътуването бях намислила нещо, но сега не знаех как да го кажа на Килан. Накрая реших да карам направо.

— Май добре се разбираме двамата с теб, а, Килан?

— Ти си човек на думата, госпоице, хеле пък като става реч за жена. А и не искаш невъзможни неща. Ще ми се да поостана тук.

— Не се опитвай да ме ласкаеш, Килан.

Той се засмя.

— Право го казахте, госпоице, да не се церемоним много, ами да караме направо.

— Искаш ли да работиш за мен? — попитах.

— Мисля, че ще се оправя.

— Не става дума само да поддържаеш от време навреме къщата. Искам да останеш за постоянно. Това е голям дом. Аз бих могла да се грижа и сама за него, ако няма кой друг, но ще ми се налага да отсъствам дълго. Затова не ми се ще къщата отново да заприлича на развалина — трябва ми иконом. Ти наемаш ли се?

— Аз не ставам за слуга, госпоице. Сигурно си видяла, че обноските и езикът ми не са от най-изисканите.

— Въпреки това още не си успял да ме засегнеш.

— Дай ми малко време, госпоице. Още не сме се опознали.

— Та съгласен ли си?

— Най-добре е да пробваме година време, милейди.

— Защо изведнъж започна да говориш така официално?

— Ами не трябва ли да се обръщам с уважение към господарката си? — отвърна.

— Нямам нищо против всичко да си остане като преди, Килан — рекох. После се огледах наоколо. Без старите боклуци и покъщнина

домът ми се видя изведнъж огромен и пуст. — Май ще ни трябват прислужници, а? — попитах колебливо.

— Така си е — ухили се той. — Аз не съм най-добрият камериер, нито пък най-обученият коняр на света. А и готвенето ми не е за приказ.

Засмях се доволно, поставяйки ръка на рамото му.

— Това е твоя грижа, Килан — наеми хора, с които ще се разбираш.

Той се поклони с учудваща грациозност.

— Както наредиш, госпоице. Това ще е първата работа утре заран, след като намеря кола.

— Че за какво ти е кола?

— Нали не искаш да спиш на пода? Все някакви мебели ще ни трябват. — Той измъкна омачкани книжа от джоба си. — Сега е време да свършим и тая неприятна работа със сметките.

Двамата с Килан пазарувахме цяла седмица. Постепенно трупяхме мебели, завеси, килими и различни украси, които да смекчат строгостта на дома и да покрият голите стени. Сетне започнаха да прииждат и слугите — предимно роднини на Килан. Роднинските връзки между прислугата може и да се струват нередни на някои хора, но моята странна съдба правеше това да изглежда най-естественото нещо на света. Все пак ни трябваха месеци, за да свикнем едни с други. На мен ми отне малко повече време, докато привикна да чакам някой друг да ме обслужва и да ми носи храната. Сериозен проблем се оказа само готвачката — една от многобройните братовчедки на Килан, която никак не одобряваше честите ми визити в кухнята. Но с течение на времето и това се изглади и аз заживях щастливо.

На следващото лято двамата с херцог Катандрион потеглихме за Арендския панаир за редовната годишна среща, която постепенно стана известна като Съветът на арендите. Името не беше оригинално, но все пак беше подобие на Съвета на алорните в Рива, а арендите уважават традициите. Дори тези, които не са техни.

Предстоеше ни да изгладим някои спорове, но те не бяха нищо сериозно. Това, което ме вълнуваше повече, беше бременността на Асрана.

— Всички бременни ли стават тромави и дебели, Поли? — попита тя една вечер след приключване на деловите разговори.

— Обикновено е така — отвърнах. — Кога ти е време?

— Рано през зимата.

— Ще дойда във Во Мандор и ще ти помагам.

— Не си длъжна да го правиш, Поли.

— Напротив, длъжна съм. Колкото и да ти е странно, аз съм много привързана към теб, Асрана, и няма да те оставя в ръцете на непознати.

— Но...

— Шт! Всичко вече е уредено.

— Слушам, госпожо! — това звучеше привидно послушно, но аз познавах Асрана достатъчно добре, за да съм наясно, че послушанието и примирението не са в нейния характер.

След края на срещата двамата с Катандрион се върнахме във Во Вакюн.

— Всичко ми се вижда много странно — призна Катандрион през последния ден от пътуването ни.

— Кое по-точно?

— Ами да се срещам и да седя рамо до рамо с доскорошните си смъртни врагове.

— Най-добре е по-скоро да свикнеш с това, Катандрион. Поне докато съм тук — а аз нямам намерение скоро да си заминавам — тези годишни срещи ще станат традиция в Арендия. По-добре е да говориш с хората, отколкото да ги избиваш.

— Много странно твърдение.

Безпомощно вдигнах ръце и изпъсках страдалчески.

— Аренди! — възкликнах.

Катандрион се разсмя.

— Обожавам като правиш така, Поулгара. Това придава някакво детско безгрижие на всичко, което правим.

— А ние наистина се занимаваме с детинщини, Катандрион, повярвай ми.

Килан дойде с мен във Во Мандор, когато настъпи време Асрана да ражда. Той нито ме попита за разрешение, нито ми предложи да ми прави компания — просто дойде.

— Никога няма да позволя да пътуваш сама, госпойце — заяви твърдо, когато се опитах да възразя. — Остави настрана опасностите по пътя, ами и репутацията ти ще пострада, ако видят дама с твойто

положение да се скита сам-саменичка. Ще рекат, че не можеш да си позволиш прилична свита, н'ъл ме разбираш.

Валеше, когато стигнахме Во Мандор. Едри снежинки плавно танцуваха над земята, замрежваха въздуха и покриваха всичко с плътна бяла пелена. Мандорин ни приветства топло, но въпреки това изражението му си остана притеснено. Оставих барона на Во Мандор в ръцете на Килан и продължих към покоите на Асрана. Ако се наложеше, можех да я приспя дори с една единствена мисъл. Не бях принудена да прибегвам до този метод обаче, защото приятелката ми роди сина си леко и без усложнения. Мандорин едва не се пръсна от гордост. Забелязала съм, че това е характерна черта на новите татковци.

Беше много приятно да съм близо до старите си приятели, пък и заниманията и игрите с бебето ме караха да се чувствам по-различно. Но пролетта скоро настъпи и Килан взе да стяга багажа ни за завръщането във Во Вакюн. Точно в деня преди да тръгнем обаче в замъка се появи един друг стар приятел. Граф Мангаран, херцог на Астурия, беше ходил при Королин във Во Мимбре и на връщане, придружен от въоръжената до зъби охрана, се отби във Во Мандор. Поне на външен вид той не се беше променил много от времето на преврата, но сега очите му гледаха уморено. След официалните приветствия в двора на замъка, Мандорин ни отведе в една усамотена стая най-горе в една от кулите, за да обсъдим държавните дела. Тези предпазни мерки ми се видяха малко пресилени като се има предвид непристъпността на Во Мандор, но не биваше да се забравя, че това все пак беше Арендия.

— Е, Мангаран — подхвана Асрана, когато всички се разположихме около масата, — някаква спешна задача ли те накара да отидеш във Во Мимбре, или просто закопня за компанията на херцог Королин?

Мангаран прокара ръка по измореното си лице.

— Напоследък често си мисля, че май щеше да е по-добре да напусна града, когато вие, дами, заплитахте онзи заговор — каза той. — Сега вече разбирам защо Олдоран изобщо не изтрезняваше. Оказва се, че има *ужасно много* проблеми за решаване. — Херцогът тъжно въздъхна. — Отидох при херцог Королин във Во Мимбре да го предупредя, че във Во Астур имаме големи неприятности. Сега

продължавам към Во Вакюн при херцог Катандрион по същия въпрос. Ще ги посъветвам да се обединят в здрав съюз, защото Астурия ще пламне всеки момент.

— Нищо ново не ни казваш, Мангаран — вметна Асрана. — Откакто се помня, Астурия постоянно пуши и тлее. Къде се разгоря жаравата този път?

— Подозирам, че този конфликт ще остане в историята като „Войната на племенниците“ — отвърна Мангаран с мрачно лице. — Аз нямам преки наследници, пък и възкачването ми на херцогския престол стана при доста съмнителни обстоятелства. Отстраняването на Олдоран беше на границата на законността, а по всички правила тогава неговият най-възрастен племенник Нерасин трябваше да заеме мястото му.

Асрана изпръхтя презрително.

— Споделям чувствата ти, баронесо — обърна се към нея Мангаран и продължи: — За съжаление и *моят* най-голям племенник не е по-добра стока от Нерасин. Той е глупав пройдоха, затънал до ушите в дългове от хазарт. Ако трябва да си го кажа направо, не бих му поверил да отговаря и за една кочина.

— Аз го познавам, Поли — обърка се към мен Асрана. — Името му е Олбъртън и наистина не е по-добър от Нерасин. Ако някой от тези двамата наследи Мангаран, Астурия ще се разпадне на малки воюващи помежду си имения. — Тя студено погледна мъжа си. — А от това ще побързат да се възползват мимбратите, не е ли така, скъпи?

Мандорин въздъхна.

— Боя се, че е самата истина — призна той.

— А и в пограничните райони на Вакюн живеят някои благородници, които също няма да стоят със скръстени ръце — добавих. — Не разбирам по силата на какво границата предизвиква най-лошото в човешката природа!

— Отговорът е много прост, Поли — цинично се изсмя Асрана. — На цял свят е известно, че онези там, отвъд граничната межда, просто не са хора. Ето защо при всеки удобен случай земята, която те обитават, трябва да се върне на достойните ѝ притежатели, тези на отсамната страна на границата.

— Това е много несправедливо — срязах я аз.

— Но пък е вярно — отвърна тя и дръзко отметна глава.

— Още не мога да повярвам, че всичко това наистина се случва — намеси се Мандорин. — Толкова трудно извоюваният мир, който едва изтръгнахме от зъбите на предстоящата война, сега е в ръцете на някакви астуриански контета.

— И което е още по-лошо, ние сме безсилни — промърмори Мангаран. — За щастие няма да съм жив, за да видя всичко това.

— Ама че странна работа — рече замислено Асрана. — За мира са нужни също толкова мъдри и силни владетели, както и за войната. Скъпи Мангаран, защо не направиш един подарък на бедната ни Астурия — прибави към завещанието си клауза, с която да пратиш тези двамата на дръвника! На човек без глава изобщо няма да му е нужна корона!

— Асрана! — ахна Мандорин.

— Само се шегувам, скъпи — увери го тя, после се намръщи леко. — Но въпреки всичко, *това* може да бъде изход от положението. Питам се само защо трябва да чакаме Чалдан да прибере Мангаран при себе си, а не го направим още сега? Няколко капки отрова ще ни отърват от всички проблеми. После ще изотровим повечето от астурианските благородници, докато най-сетне не попаднем на някой, достоен да седне на престола.

— Твърде простичко решение, Асрана — сгълча я Мангаран.

— Простите решения са винаги най-добрите, стари приятелю — отвърна тя. — Всички ние сме аренди и сложните ходове ни объркват.

— Признавам, че твоето предложение силно ме изкушава — каза Мангаран със зловеща усмивка.

— Съветвам те да не се увличаш — прекъснах го аз. — Ако намесиш отрова в политиката, това неизменно ще предизвика много подражатели. А на всеки от нас се налага да се храни понякога.

— Отровите се намират трудно, пък са и много скъпи — каза Асрана.

— За бога, Асрана, престани най-сетне! — избухнах аз. — Никак не е трудно да намериш отровни растения дори в цветните лехи на Во Мандор, стига да търсиш внимателно! Те се срещат толкова често, че даже се чудя как половината население не се е изтършкало от невнимателната им употреба. Ако наистина искаш да убиеш някого, по-добре използвай нож или брадва, но не посягай към отровата! Аз ще имам грижата да оправя това, което става в Астурия.

— Само ми разваляш удоволствието — намуси се Асрана.

И тъй като Мангаран така или иначе беше тръгнал към Во Вакюн, ние с Килан го придружихме, въпреки че моят сенешал — ако това изобщо е подходящо звание за Килан — беше леко смутен от присъствието на толкова много астурианци около себе си. Забелязала съм, че наследствените предразсъдъци и вражди трудно се преодоляват, а мирът беше още ново и непознато състояние за Арендия.

Не беше особено трудно да се предотврати „Войната на племенниците“, както я нарече Мангаран, защото привържениците и на двата лагера говореха охотно за битки и сражения, но опреше ли се до истинска война, те свиваха знамената. Накарах Мангаран да издири някои по-речовити последователи на Нерасин и Олбъртън. След като проведох няколко сериозни разговора с по-изтъкнатите представители на двете страни, нещата видимо се утложиха.

Владетелите на трите херцогства приеха случилото се като знак свише. Макар и да не държах особено на това, аз неусетно се превърнах в негласно одобрен от всички председател на Съвета на арендите.

Всичко вървеше гладко през следващите няколко години. Чрез сложни комбинации от убеждаване, заплахи и открита демонстрация на сила аз успях да поддържам крехкия мир в Арендия.

Младият Алеран — синът на Катандрион — растеше и възмъжаваше. Той се ожени малко след като навърши осемнайсет години. Неговите родители правеха всичко по силите си, за да го превърнат в истински аренд. А това ще рече благородническа кръв и пълна липса на здрав разум. Но аз също не им отстъпвах и успях да съхраня у него трезвия поглед към действителността, който му позволяваше да стои здраво стъпил на земята. Изводът на Асрана, направен по време на срещата ни във Во Мандор, все още беше в пълна сила — за мира са нужни също толкова силни владетели, както и за войната. А нищо не е по-голяма гаранция за силата на един владетел от здравият разум.

За моя най-голяма изненада, аз открих неочакван помощник в усилията си да разбия изконните арендските възгледи на Алеран за живота. Макар бъдещият владетел да посещаваше уж „леля си Поул“, аз забелязах, че той прекарва много по-дълго време с Килан. А кой

може да дава по-стабилни съвети за живота от един майстор строител? Двата с моя иконом успяхме да превърнем Алеран в наистина способен и силен владетел. „Високият стил“ на речта му не отстъпваше и на най-префинените благородници, но въпреки закостенелия архаичен език, неговият разум се развиваше в крак с времето.

Каквото и да си мислите, обаче, аз нямах нищо общо с избора му на съпруга. Това решение беше почти изцяло предопределено от политическите игри. Булката се казваше Майесерел — типичен пример за сложните имена, които обикновено се получават при сливане на имената на няколко починали деди. Въпреки това обаче тя беше прекрасно тъмнокосо момиче. Не може да се каже, че двамата с Алеран бяха луди от любов един по друг, но се разбираха добре, а според мен това е много по-сигурна основа за сполучлив брак.

Годишите минаваха една след друга по обичайния си ред.

През 2324 двамата с Килан се отправихме към Во Мандор, за да навестим Мандорин и Асрана. Сутринта на втория ден от нашето пътуване най-сетне проведохме разговора, който зрееше от дълго време насам.

— Да не ти се стори оскърбително, госпоице, но двамата трябва да поговорим — започна колебливо Килан.

— Слушам те, Килан. Виждаш ми се разтревожен. Какво се е случило?

— Не твърдя, че съм най-големият умник на света — започна той, — но и последният глупак би забелязал, че ти не си като останалите хора.

— Благодаря ти, Килан — усмихнах се аз. — Карай направо, обещавам ти да не се обиждам.

— Наричат те Поулгара Магьосницата — изтърси той. — Това истина ли е?

— Това „магьосницата“ е доста неточно и пресилено. Но иначе името ми наистина е Поулгара и не отричам, че имам определени дарби, които не са присъщи на останалите хора.

— А баща ти Белгарат ли се казва?

Въздъхнах тежко.

— Боя се, че е точно така.

— И май си доста по-възрастна, отколкото изглеждаш?

— Много се надявам истинската възраст да не ми личи.

— Да не си на хиляда години? — изрече той почти обвинително.

— Не, скъпи — отвърнах търпеливо, — възрастта ми е точно триста двадесет и четири години.

Той преглътна мъчително и погледът му стана трескав.

— Това има ли голямо значение за теб, Килан? — попитах. — Дълголетието е просто наша семейна черта — някои хора живеят по-дълго от останалите, това е всичко. Вярвам, че си го виждал и при други.

— Така е, но пък *триста години*!

— Пак ще те попитам — това толкова важно ли е за теб? Според мен нашето приятелство има най-голяма тежест. Ти си моят добър и верен приятел, а по-важно от това за мен няма. Мисля, че и за теб трябва да е същото. Не позволявай никакви глупости като възрастта да ни развалят отношенията.

— По-скоро бих дал да ми отсекаат дясната ръка.

— Тогава престани да се тревожиш.

— Ама ти наистина ли правиш магии? — настоя той със светнали очи.

— О, небеса! — въздъхнах. — Съгласен ли си, ако ти покажа няколко от моите умения, веднъж завинаги да забравим този разговор?

Той нетърпеливо закима с глава.

В миг се пренесох недалеч от него, а той продължи захласнато да зяпа празното седло на коня ми.

— Тук съм! — подвикнах му леко.

Той се обърна и ме погледна почти ужасено.

После се втренчих в една скала недалеч от нас, съсредоточавайки Волята си. Скалата изведнъж се издигна във въздуха и увисна на около три метра над земята. Килан видимо трепереше, когато я пуснах шумно обратно на мястото ѝ.

— А това е любимият ми номер — казах и бавно взех да се преобразявам на бяла сова. Покръжих известно време над него, поглаждайки нежно лицето му с меките пера по крилете си. После отново се превърнах в човек и се качих на седлото.

— Сега доволен ли си? — обърнах се към треперещия си приятел.

— Малко е да се каже, че съм доволен, госпойце — увери ме той.
— Това е най-голямото чудо, което съм виждал през живота си.

— Радвам се, че ти хареса. Сега вече можем ли спокойно да продължим към Во Мандор? Ако побързаме, ще сварим да стигнем за вечеря.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Граф Мангаран почина на следващата пролет. Побързах да замина за Во Астур и да прегледам неговите останки. Искях да съм сигурна, че простото решение за отстраняване на неудобни хора, предложено от Асрана, не е хрумнало и на някой друг. След като изследвах обстойно тялото на приятеля си обаче, стигнах до извода, че смъртта е настъпила поради естествени причини.

Пройдохата Олбъртън, който беше законният наследник на Мангаран, се възкачи на трона във Во Астур, но по-голямата част от Астурия се владееше от Нерасин, племенникът на херцог Олдоран. Въпросът кой в действителност има законното право да управлява страната беше доста сложен казус. Олдоран никога не беше официално лишен от власт. Според закона управлението на Мангаран беше само регентство. Изборът между Нерасин и Олбъртън не даваше кой знае какви възможности, затова реших да стоя настрана от този заплетен случай. Главната ми задача беше да поддържам мира в трите херцогства. Ако астурианците решаха да обрекат няколко поколения на кървави вътрешни междуособици, това си беше техен личен избор и аз нямах нищо общо с него. Въпреки това реших да взема някои предпазни мерки. По мое предложение Катандрион и Королин се срещнаха тайно във Во Мандор и сключиха съюз, който имаше за цел да предотврати разпростирането на евентуални конфликти в Астурия извън нейните граници.

— Вие какво ще ни посъветвате, лейди Поулгара — обърна се към мен Катандрион, когато се събрахме в синия кабинет на Мандорин. — Дватамата с Королин твърде лесно бихме могли да нахлуем в Астурия и да обезвредим двамата племенници, за да поставим на трона във Во Астур наш човек.

— Това решение никак не ми се нрави, Катандрион. Ако астурианците решат да се избиват помежду си, това си е *тяхна работа*. Но ако вие с Королин се намесите, това ще ги мобилизира и ще е повод за нова война, която Ктучик така силно желае. От вас се иска само да затворите границите си с Астурия и да ги оставите да се

избиват помежду си. Ако се намери някой достатъчно силен, той ще успее да ги обедини отново. Тогава аз лично ще замина за Во Астур и ще убедя този приятел, че е от негов жизнен интерес да поддържа мира с вас.

Двамата с Катандрион се върнахме във Во Вакюн и той струпа войските си на границата с Астурия. Королин пък блокира южните подстъпи към размирното херцогство. Астурия се превърна в непристъпен остров и „Войната на племенниците“ можеше да се разпростре само върху нейната територия. Пратеници на Нерасин и Олбъртън взеха да шетат между Во Вакюн и Во Мимбре с нелепи предложения, но Королин и Катандрион отказваха твърдо дори да ги приемат.

2325 година завърши с шумни празненства, които се наричат Ерастиди и отбелязват прехода от една година в друга. В палата на Во Вакюн кипеше традиционното пиршество. В разгара на вечерта беше обявено, че съпругата на престолонаследника Майесерел очаква дете. Останах доволна от новината — поне в херцогство Вакюн нямаше да има боричкалия за трона.

Безредиците в Астурия достигнаха връхната си точка на следващата пролет, когато една стрела обърна хода на нещата. Тя прониза гърдите на Олбъртън и придаде съвсем нов смисъл на вътрешните междуособици. Дотогава Олбъртън владееше градовете, а Нерасин държеше под контрол по-консервативно настроената провинция. На практика Олбъртън разполагаше с хората, а Нерасин — със земята. Това създаваше някакво относително спокойствие, което аз се опитвах да поддържам. Но със смъртта на Олбъртън всичко рухна. Нерасин не нападна веднага Во Астур, а най-напред се зае да превземе по-малките градове. В ранното лято на 2326 Во Астур вече беше изолиран сред море от неприятели, а ситуацията се усложняваше още повече заради дребнавите разприавии и дразги между роднините на Олбъртън. Резултатът от всичко това беше напълно предсказуем. В началото на есента Нерасин си възвърна трона на своя чичо пияница. Точно в този момент с всички сили се намеси и Асрана, размътвайки още повече и без това мътните води на политиката във Во Астур. Не знам точно откъде ѝ беше хрумнала идеята „да дестабилизира правителството на Астурия“, но тя я прие много присърце, пък и имаше достатъчно връзки в родината си, за да я осъществи.

Новините за дейността на Асрана стигнаха до мен във Во Вакюн няколко месеца след това. Щом ги научих, аз веднага пратих Килан да ми намери огледало — „най-голямото, което успееш да откриеш“, наредих. Това, което ме вълнуваше, не беше моето отражение. И без това много добре знаех как изглеждам. Пазаруването на Килан имаше за цел да го отдалечи достатъчно от къщата, така че да мога да се измъкна незабелязано. *Този път* не се нуждаех от придружител. Оставих му четвърт час да се рови из магазинчетата в търговската част на Во Вакюн, после слязох в розовата градина, потулих се зад живия плет и се превърнах в сокол. Искях да стигна във Во Мандор преди Асрана да забърка още някоя каша.

Когато пристигнах от североизток, вечерта се спускаше над кулите в замъка на Мандорин. Кацнах на парапета, веднага потърсих мислено Асрана, а после се преобразих. Бях ядосана, но имаше още много етапи, докато сериозно се разяря. За състоянието ми подходеше повече определението „средно разгневена“. За щастие Асрана беше сама. Когато влетях при нея, тя замечтано решише косата си.

— Поли! — възкликна, изпускайки гребена. — Изплаши ме!

— След малко ще направя дори нещо по-лошо от това, Асрана. Какво, за бога, си забъркала в Астурия?!

Погледът ѝ внезапно стана непроницаем.

— Просто искам да извадя Нерасин от равновесие. Имай ми доверие, Поли, знам какво правя. Сега Нерасин се страхува да се обърне с гръб към който и да е от придворните си. Постарах се да не посмее да спи в едно и също легло две нощи подред. Оплетох двореца му с въображаеми заговори като в паяжина. Той няма нито миг спокойствие.

— Искам веднага да прекратиш това!

— Няма да стане, Поли — отвърна хладно тя. — Аз съм астурианка по рождение и познавам по-добре от теб нагласата и характера на своите сънародници. Нерасин не вижда по-далеч от носа си и няма да се спре пред съюза между Вакюн и Мимбре, само и само за да заздрави собствената си власт. И окото му няма да мигне, дори това да коства живота на половината от неговите поданици. Всичко, което правя, е да го занимавам достатъчно с опазването на собствената му кожа, така че да няма време да обявява войни на другите.

— Но рано или късно той ще разбере, че не съществува опасност за живота му и пак ще се заеме с планове за война.

— Много се надявам да стане точно така — отвърна тя, — защото тогава заговорът за неговото убийство ще стане истински. Аз ще го убия, Поли! И е най-добре да приемеш това като специален подарък за теб.

— За мен?! — избухнах аз.

— Точно така. Именно ти наложи този мир, а докато Нерасин командва във Во Астур, примирието в Арендия е в голяма опасност. Ще направя всичко възможно този човек да не се задържи дълго на власт. Отиде ли си той, всички ще можем да дишаме по-спокойно.

— Който и да е неговият заместник, той едва ли ще бъде подобър, Асрана — казах аз, но гневът ми беше поотслабнал.

— Ако е така, ще му се случи същото като на Нерасин. Ще прероя всички астуриански благороднически фамилии, докато не намеря някой подходящ владетел. Не открия ли такъв човек сред аристократите, тогава се заклевам, че ще издигна на трона някой обикновен гражданин или слуга!

— Май сериозно си се заела с тази работа, а, Асрана? — Когато за първи път чух за онова, което е предприела приятелката ми, аз помислих, че тя просто се забавлява.

— Това е най-важната задача за мен сега, Поли — вирна брадичка тя. — Преди да дойдеш във Во Астур аз бях само една малка празноглавка в двора на Олдоран. Идването ти промени всичко. Занапред ще трябва да внимаваш повече, когато говориш за патриотизъм пред аренди. Ние сме склонни да приемаме нещата твърде сериозно. Последните няколко мирни години в Арендия са най-хубавото нещо, което ни се е случило от няколко века насам. Сега хората наистина умират от естествена смърт в собствените си легла. Ако се наложи, ще обезлюдя Астурия, но няма да позволя именно оттам да дойде нарушаването на онова, което е известно вече под името „Мирът на Поулгара“.

— „Мирът на Поулгара“ ли? — това доста ме изненада.

— Е, ако си говорим честно, това не беше *наше* дело. Вината си е изцяло твоя, Поли. Ако не ни беше развявала този мир толкова дълго под носовите, на никого и на ум нямаше да дойде да го крепи с цената на всичко.

Когато се поуспокоих и погледнах на случая през нейните очи, разбрах, че тя има право. Нещо повече — широките връзки на Асрана във Во Астур я превръщаха в най-подходящия човек сред нас, който да държи постоянно на тръни Нерасин, така че той да не сее размирици из останалата част на Арендия. Смъмрих я, дето не се е посъветвала с мен, изтръгнах от нея признание, че преди да предприема нещо фатално и необратимо, ще се обръща най-напред към мен, а после се върнах във Во Вакюн.

Кацнах в парка на палата, а не в собствената си розова градина. Там известих Катандрион за това какви ги е забъркала Асрана и го помолих да уведоми и Королин. После се върнах у дома, за да дам възможност на Килян да ме хока и гълчи на воля.

През есента на 2326 акуширах на Майасерел, съпругата на Алеран, при едно много трудно раждане и извадих на бял свят техния син. Кръстиха го на дядо му, което беше обичай по тези места. Въпреки това Катандрион беше толкова горд, че едва не се пръсна по шевовете.

През един бурен ден в ранната пролет на 2327 се случи нещо, което никога няма да се изличи от паметта ми. Инженерите на Катандрион изобретиха огромен катапулт. Честно казано, на мен ми приличаше по-скоро на голяма къща, направена от паяжина. Катандрион обаче беше много ентусиазиран и се навърташе около инженерите си като някоя квачка. Херцогът се задържаше до късно през нощта, потънал в техните чертежи. Аз също хвърлих поглед и ми се стори, че в самата идея има някаква грешка, макар и още да не разбирах къде е тя.

След време чудовищната машина беше завършена и инженерите я изтърколиха в една близка долчинка, за да изпробват как работи. Катандрион захвърли горната си дреха и се втурна да помага за бутането на тежкото съоръжение. После опря гръб о коляновото съединение на един от многото хаспели, който държеше безбройните въжета опънати като тетива. Всички останали придворни се скупчиха на известно разстояние, за да наблюдават как херцогът на Вакюн дърпа въжето, което освобождаваше метателния механизъм. Аз също бях наблизо, но през цялото време стоях нащрек. В последния момент ми се видя, че нещо не е както трябва.

— Катандрион! — извиках. — Недей, спри!

Но вече беше твърде късно. Усмивайки се като момче, херцог Катандрион дръпна въжето. Тогава цялото съоръжение се срути и за миг се превърна в купчина оплетени въжета и падащи безразборно греди. Изчисленията на инженерите бяха точни до последната стотна. За нещастие обаче, те не бяха взели предвид здравината на дървените греди, от които беше съставена конструкцията. Внезапното освобождаване на метателния механизъм разклати тежкото съоръжение, а после парчета и трески от него се разлетяха наоколо, побързи от стрели. Херцог Катандрион от Вакюн, моят скъп приятел, умря на мига, когато едно остро парче дърво, по-дебело от ръката му, проби неговата глава.

Цял Вакюн потъна в дълбока скръб. След около седмица аз си наложих да потисна собствената си болка и се запътих към двореца, за да говоря с Алеран. Той стоеше до масата в кабинета на баща си, взрян в чертежите на фаталното съоръжение, а очите му бяха подпухнали от плач.

— Това трябваше да работи нормално, лелю Поул! — каза той със страдалчески глас. — Къде сгрехихме? Всичко беше построено точно според плановете!

— Точно те са погрешни, Твоя Светлост — отвърнах.

— Твоя Светлост ли?

— Сега ти си херцогът на Вакюн, милорд, затова е добре, колкото се може по-скоро да се овладееш. Дори в дни на мъка и траур светът продължава да се върти. С твое позволение ще подготвя церемонията по коронясването ти. Вземи се в ръце, Алеран. Вакюн се нуждае от теб.

— Аз още не съм готов за такова бреме, лелю Поул — възпротиви се той.

— Изборът е между теб и твоя син, Алеран, а не мисля, че детето е по-годно за престола. Онази гнойна язва, наречена Астурия, все още е на западната ти граница, а Нерасин ще се нахвърли върху теб при първия признак на слабост.

— Само ако можех да разбера защо това проклето нещо се разпадна така! — избухна той, стоварвайки юмрук върху чертежите. — Лично ще направя отново всички изчисления! Това нещо *трябва* да проработи!

— То проработи, Алеран, и направи точно това, за което беше конструирано. Единственият проблем при изчисленията е, че не е взета под внимание якостта на дървения материал, върху който се крепи всичко. Катапултът не се задейства, защото е много мощен. Ето защо конструкцията му би трябвало да е изработена от стомана, вместо от дърво. Натискът беше твърде голям, за да го издържат гредите. Затова всичко се разпадна на части.

— Толкова много стомана ще ни излезе страшно скъпо, лельо Поул.

— Дървените греди ни излязоха още по-скъпо, Твоя Светлост. А сега прибири тези чертежи обратно на мястото им, защото много работа ни чака.

Не се очакваше да има никакви усложнения около коронацията, но въпреки това Королин пристигна от Во Мимбре, за да покаже, че напълно подкрепя новия херцог и стои зад него.

През есента на същата година Нерасин направи нещо, което едва не ме накара да наруша принципите, към които баща ми нееднократно ми е внушавал да се придържам.

Асрана и Мандорин били на път към Во Мимбре за едно от редовните си посещения на добра воля, които двамата често предприемаха. Когато стигнали пояса от дървета, който очертава коритото на река Аренд, и поели нагоре по течението, те се натъкнали на астуриански стрелци. Онези явно някак са успели да се промъкнат през мимбратските равнини до южната граница и буквално направили на решето моите приятели с лъковете си. Най-вероятно Нерасин е открил кой стои в дъното на неговите кошмари и е предприел типично арендски ход, за да отвърне на удара.

Когато чух за смъртта на приятелите си, аз бях покосена от скръб. Плаках дни наред, а сетне започнах да обмислям отмъщението си. Бях убедена, че е по силите ми да изобретя такива страхотии, които ще накарат и по-силни от Нерасин мъже да треперят в смъртен страх. Килан и роднините му съвсем предвидливо стояха по-далеч от мен, когато излязох със замах от стаята си. Най-напред отидох в кухнята. Имах нужда от някои остри пособия, за да осъществя замисъла си относно Нерасин. Опитът ми на готвачка ми даде много добри идеи. „Разфасоване“ беше много подходящо определение за моя план, а също и „правене на кайма“. Мисълта да накълцам Нерасин на дребни

парчета до най-ситната костича кой знае защо имаше огромна притегателна сила за мен. Очите ми светнаха, когато погледът ми се спря на рендето.

„Хайде стига, Поулгара, върни всички ножове по местата им. Никъде няма да ходиш“ — нареди гласът на майка.

„Той изби приятелите ми, майко! — избухнах аз. — Няма да позволя това да му се размине!“

„Виждам, че започваш да приемаш твърде присърце местните обичаи“ — отвърна тя с лек укор в гласа.

„Какво искаш да кажеш с това?“

„Помниш ли защо Учителя те прати в Арендия?“

„За да прекратя безумията им.“

„Доколкото усещам, сега самата ти се каниш да изпиташ същото безумие, за да разбереш какво точно е това.“

„Това е нелепо.“

„Наистина е така. Поулгара, Нерасин уби приятелите ти и затова сега ти се каниш да го убиеш. После някой от неговите роднини ще убие теб. Сетне пък баща ти ще убие някой от роднините на Нерасин. И това ще продължава дори тогава, когато вече никой не си спомня кои са били Асрана и Мандорин. Ето защо навсякъде се лее кръв, Поул. Поздравявам те — сега ти си аренд до мозъка на костите си.“

„Но аз ги обичах, майко!“

„Това е похвално чувство, но да потънеш в кръв до шия не е най-добрият начин да го изразиш.“

Тогава отново се разплаках.

„Радвам се, че си поговорихме, Поул — рече мило тя. — О, между другото, Нерасин ще ти бъде нужен по-нататък, така че не е много уместно да го накълцаш на парчета. Остани си със здраве, Поулгара!“ И тя си отиде.

Въздъхнах дълбоко и върнах всички домакински пособия по местата им.

Блокадата по границите с Астурия се затегна още повече. Големи групи конници редовно нахлуваха откъм Вакюн и Мимбре и унищожаваша всичко живо по пътя си с преднамерена жестокост. Въпреки огромните ми усилия, гражданската война в Арендия започна точно от мястото, на което я бяхме овладели. Онова, което се наричаше „Мирът на Поулгара“, безвъзвратно се разпадна.

С течение на времето обстановката в Астурия ставаше все по-обезнадеждаваща. Мимбратските рицари на Королин препускаха постоянно из плодоносните западни и южни краища на Астурианското херцогство. Стрелците на васитите, които бяха също толкова умели, колкото и техните астуриански противници, избиваха всичко, което се движи покрай източната граница на Астурия. Отпървом тези изблици на безпричинна жестокост изглеждаха случайни, но когато смъртах Алеран, че възобновява войната, той ме погледна невинно, както само арендите умеят, и рече:

— Ние не воюваме с Астурия, лельо Поул. Ние просто унищожаваме реколтата им. Когато започнат да измират от глад, те сами ще се справят с Нерасин.

Това беше жестока и брутална война, но пък никой не твърди, че войните са особено приятни.

Нерасин ставаше все по-отчаян, колкото повече намаляваше храната по трапезите във Во Астур. Решението, което той взе, за да се спаси от тази ситуация, беше съвсем логично, но въпреки това аз не успях да го предвидя.

Всичко стана в една бурна и дъждовна нощ. Реших да остана въкъщи, вместо да ходя до двореца. Дълго и лениво лежах във ваната и се оттеглих рано в леглото с книга в ръка.

Минаваше полунощ, когато бях грубо събудена от вика на Килан. Моята камериерка — по-малката сестра на Килан Рана — с всички сили се опитваше да не му позволи да влезе в спалнята, а той настървено я избутваше от вратата.

Измърморих нещо, което не бих написала на хартия, изхлузих се от леглото и навлякох халата си.

— Какво става тук? — попитах ядосано, отваряйки рязко вратата на стаята си.

— Всичко е заради малоумния ми брат, милейди — отвратена рече дребничката и крехка Рана. — Хич няма и да се учудя, ако е пиан.

— Махай се, Рана — каза Килан. — В двореца става нещо, лейди Поулгара — обърна се към мен той. — Най-добре е да се облечеш. Пратениците на херцога чакат в приемната.

— Какво се е случило, Килан?

— Проклетите астурианци са отвлекли сина на Негова Светлост, милейди, и херцогът моли незабавно да отидеш в двореца.

— Кажи на пратениците, че идвам веднага — отвърнах. После хлопнах вратата зад себе си и започнах да си навличам дрехите, мърморейки люти клетви. Нерасин не веднъж беше доказвал, че не се спира пред нищо. Как можах да не предвидя следващия му ход!

Похищенията отдавна играят съществена роля в международната политика, както Гарион и Се'Недра могат да потвърдят. Но отвлечането на двегодишния син на херцог Алеран от двореца във Во Вакюн беше първият случай, с който се сблъсках. Върху леглото на малкия Катандрион имаше оставена бележка и тя беше достатъчно недвусмислена. В нея се казваше, че ако Алеран не се оттегли от източната граница на Астурия, той никога повече няма да види сина си жив. Майесерел беше изпаднала в истерия, а и Алеран не беше в подобро състояние, затова нямаше никакъв смисъл да говоря с тях. Снабдих дворцовите лекари с необходимите билки, които биха могли да повалят и кон, а сетне проведох един дълъг разговор със съветниците на младия херцог.

— Нямаме голям избор — казах накрая. — Постъпете така, както пише в бележката. После пратете депеша на херцог Королин във Во Мимбре. Кажете му какво се случи тук и го предупредете, че аз ще се погрижа за всичко. Искам вие да стоите настрана. Ще се оправя и сама и не искам някой ентусиаст доброволец да ми обърка плановете.

После се върнах у дома, за да размисля на спокойствие.

Едно светкавично решение на този случай би било твърде просто, но щеше да има краткотраен ефект. Накратко, не се бях натъквала на други „надарени“ като мен, затова не би било никак трудно да открия къде държат малкия Катандрион. Но после трябваше да се притаим и да чакаме следващия ход на Нерасин. И така, реших да сторя нещо, което задълго щеше да държи влага на така наречения херцог на Астурия. Неговото убийство би приключило успешно въпроса, разбира се, но после щеше да се наложи да се справим и с наследника му. След онова, което Нерасин направи с Асрана и Мандорин, аз вече не държах особено той да остане жив. Но развитието на събитията и загадъчното подмятане на майка, че един ден *ще имам нужда* от него, ме караха да размисля как да го принудя да ми играе по свирката до края на дните си и да му осигуря да доживее щастлива старост чак до осемдесет. Колкото повече мислех, толкова повече се убеждавах, че спасението на сина на Алеран и

„възпитаването“ на Нерасин нямаше да бъдат две отделни задачи, а щяха да са съчетани в едно.

Наемниците на Нерасин можеха да скрият момчето където си пожелаят, но това не беше толкова важно. Във Во Астур можех да разбера всичко, което ми е необходимо, без да изсичам вековния лес, търсейки безнадеждно под дърво и камък. Щом веднъж стъпех на врата на Нерасин, можех да уредя връщането на детето, без да застрашавам живота му или пък да унищожавам половината астурианска гора.

Другата ми грижа стоеше чинно пред вратата на библиотеката, точно когато се наках да тръгна. Червената му брада се беше наежила, ръцете му стояха решително кръстосани на гърдите, а лицето му беше като изсечено от камък.

— Няма да те оставя да тръгнеш сама, госпоице — категорично заяви той.

— О, Килан, не ставай смешен — казах му. — Няма да се излагам на никакви опасности!

— *Няма да заминете сама!*

— И как мислиш да ме спреш? — попитах меко.

— Ще подпаля къщата.

— *Няма да го направиш!*

— Вие само опитайте!

— Добре тогава, Килан — рекох, престорвайки се, че отстъпвам, — щом настояваш толкова...

— Настоявам — наежи се отново той. — А сега отивам да оседлая конете.

— Няма да пътуваме с коне — казах. — Ела да слезем в градината.

— Че за какво пък ни е това?

— Ще видиш.

Той стоеше до един розов храст, окастрен за през зимата, и ме наблюдаваше неспокойно. Май вече си даваше сметка, че е прекалил с натиска върху моите чувства.

Прокарах Волята си през *неговото* съзнание и я освободих. Признавам, не беше никак лесно. Доколкото си спомням, тогава за първи път пронизвах с Волята си нечие чуждо съзнание. Когато процесът приключи, аз грабнах един камък и внимателно го сложих

върху опашката на една малка полска мишка, побрала цялото тяло и съзнанието на Килан. Имаше опасност промяната да го накара да се държи доста истерично, а аз нямах време да си играя на криеница с него.

Писъкът му беше покъртителен, а очичките на малкото създание почти изскочиха навън от орбитите. Аз обаче незабавно потиснах надигащото се в мен съчувствие. Все пак Килан сам си изпроси това.

Бързо се превърнах в сокол, а неговото цвърчене стана пронизително. Взех пиццата мишок внимателно в ноктите си, избутах камъка, който затискаше опашката му, и полетях към Во Астур.

Полетът поне за мен не беше тежък. Като се издигнахме на няколко десетки метра от земята, Килан престана да цвърчи, но тялото му ужасно се тресеше.

Стигнахме Во Астур по обед. Кацнах върху парапета на крепостната стена и забелязах, че наоколо нямаше жив човек. Това беше сигурен знак, че дисциплината е доста хлабава. Никак не го одобрих, макар да беше в наша полза. Астурия беше на прага на война, все пак, и отсъствието на стражи по наблюдателниците беше признак за непростима немарливост. Все още държейки треперещата мишка в единия крак, аз заподскачах към пустата наблюдателница в югоизточния ъгъл на крепостната стена и там отново преобразих себе си и Килан. Той продължи да ме гледа с ужас и да цвърчи, дори след като върна човешкия си образ.

— Престани вече — срязах го остро. — Отново си човешко същество и можеш да говориш. Недей да цвърчиш!

— *Никога* повече не правете с мен това — изхърка той.

— Идеята беше твоя.

— Изобщо не съм споменавал такова нещо.

— Каза, че на всяка цена ще дойдеш с мен. Е, аз изпълних желанието ти. Затова престани да се оплакваш.

— Ама че ужасно нещо преживях!

— За мен пък беше ужасна заплахата ти да ми подпалиш къщата. Съвземай се по-бързо, Килан, защото работа ни чака.

Наблюдавахме скрити в тясната караулка, докато стражите, които се виждаха тук-там около парапета на крепостната стена, не се събраха накуп в най-отдалечения край около приканващо потракващите зарове.

Тогава без бързане, за да не привлечем вниманието върху себе си, ние се прокраднахме по многобройните стъпала към горните етажи от двореца на Нерасин. Все още помнех разположението на палата, затова с Килан успяхме незабелязано да се вмъкнем в прашната и занемарена библиотека. Със сигурност тук беше най-безопасното място в двореца — по онова време научната работа и четенето не бяха на почит във Во Астур.

Постепенно слънцето взе да залязва и над града падна мрак. Шумът, който долиташе от тронната зала, показваше, че астурианците празнуват. Явно Нерасин беше сторил нещо, заслужаващо особена гордост и привържениците му — в по-голямата си част негови роднини — гръмко изразяваха своето одобрение. Сигурно се надяваха, че хитроумният му план ще подобри като с магическа пръчка положението във Во Астур. Предположих, че най-вероятно ядат и пият. Това е основната грешка при всеки опит да се подчинят групи от хора. Който е ял и пил за твоя сметка, после едва ли ще склони да гладува заради теб.

Килан пазеше вратата, докато си припомнях детайлно дисекцията, която някога аз и моят учител Балтен извършвахме на Острова на бурите. Искях да се убедя, че един наистина прост орган ще убеди Нерасин да ми сътрудничи.

Мисля, че беше около полунощ, когато група шумни астуриански аристократи излязоха с клатушкане от тронната зала и се запрепъваха по стълбите нагоре. Те стовариха полуприпадналия Нерасин в ръцете на стражите пред владетелските покои и се пръснаха по коридорите, припявайки неприлична пиянска песен.

Двамата с Килан продължихме да изчакваме подходящ момент.

— Аз ще убия когото трябва, госпойце — прошепна моят приятел. — Не ща да си цапаш хубавите ръце с астурианска кръв.

— Никого няма да убиваме, Килан — отвърнах остро. — Просто ще дам някои съвети на Нерасин, това е всичко.

— Да не мислиш, че той ще послуша?

— Ще ме послуша, Килан, можеш да бъдеш сигурен.

— Ще ми е много интересно да видя как точно ще стане това, госпойце. — Той грабна един масивен стол и много бавно започна да го кърши на части. Подбра един от краката му и замахна с него във

въздуха няколко пъти. — Това ще ни свърши работа — заключи той, показвайки заплашително импровизираната сопа.

— За какво ти е тоя кривак? — попитах.

— Все ще ни е нужно нещо, с което да приспим стражата.

— Стражите няма да ни създават грижи.

— За всеки случай ще държа тоягата готова.

— Щом това те кара да се чувстваш по-спокоен — примирих се аз. После се ослушвах известно време край вратата. В двореца се беше възцарила тишина. Само тук-там се чуваше тропане на врати, взривове от внезапен смях и откъслечни пиянски провиквания. Открехнах вратата и погледнах двамата стражници, които подпираха с отегчен вид стената пред спалнята на Нерасин. „Заспете!“, промърморих леко към тях и само след миг те вече бяха проснати на пода, хъркайки гръмогласно от двете страни на вратата.

Само след минута двамата с Килан бяхме в покоите на Нерасин. Той хъркаше, проснат на балдахиненото легло и разсъблечен само наполовина. Забелязах, че босите му крака са много мръсни.

Килан тихо затвори вратата след нас.

— Да го събудя ли? — изшептя той.

— Още не — отвърнах. — Най-напред ще го отрезвя, а после той сам ще се събуди. — Внимателно проучих проснатия на леглото мъж, който наричаше сам себе си „херцогът на Астур“. Беше среден на ръст, имаше голям нос като патладжан и малки хлътнали очички, а брадичката му издаваше слаб характер. Косата му беше тъмна, рядка и безразборно разпиляна. Изобщо не можеше да се каже, че е чист и спретнат, а дъхът му напомняше на вонята от току-що разкопан гроб.

Започнах много внимателно мислено да изследвам вътрешностите на спящия, стигнах до стомаха и предпазливо проследих линията му чак до долната част. После протрих стомашната стена, докато в нея се отвори дупка. Стомашният сок на Нерасин щеше да свърши останалото. Сетне, като внимавах да не действам прекалено рязко, аз пресуших онова, което беше изпил тази вечер. Щом се убедих, че вече може да усети пожара, който подпалих в стомаха му, аз разслабих мускулите в гърлото, така че да не може да крещи. Поне не толкова силно, че да го чуят останалите.

В този миг херцогът на Астурия внезапно се събуди. Ако се съди по неговото разочаровано изражение, явно безмълвното викане не му

беше по сърце.

— Добър вечер, Ваша Светлост — любезно го поздравих. — Не мислите ли, че времето е твърде меко за този сезон?

Нерасин се сви на топка, притискайки стомаха с всички сили, и се опита да изтръгне от гърлото си поне слаб писък.

— Нещо не е наред ли, скъпо момче? — наведох се над него с престорена загриженост. — Сигурно сте яли или пили неподходящи храни и напитки. — Поставих ръка върху потното му чело. — О — продължих, — явно не е причинено от храната. Я да помисля малко.

Постарах се да изобразя максимално прилежание, докато моят „пациент“ се мятеше в леглото. После плеснах с ръце, сякаш мисълта току-що ми е хрумнала.

— Разбира се, че е това — възкликнах. — Как не се сетих още в началото! Та то е толкова очевидно! Вие сте се държали като лошо момче, Ваша Светлост. Направили сте нещо, от което ужасно се срамувате. На малкото ви стомахче нищо му няма. Всичко идва от гузната съвест. — При тези думи пропуснах нова доза стомашен сок през дупката в стомаха му.

Този път той успя да издаде жално скрибуцане или поне на мен така ми се стори. Но не съм много сигурна, защото точно тогава се изтърколи от леглото и взе да се тръшка по пода. Скрибуцането може да е идвало и от чегъртането на ноктите му по дъските на пода.

— Помогни на Негова Светлост да се върне в леглото, Килан — наредих на ухиления си оръженосец. — Искam да видя как мога да облекча болките.

Килан надникна под леглото, напипа лакътя на Нерасин и го измъкна. После здраво подхвана гърчещия се астурианец и небрежно го друсна на леглото.

— Позволете ми да се представя, Ваша Светлост. Името ми е Поулгара. Сигурно сте чували за мен.

Той дори спря да шава, а очите му изхвъркнаха.

— Поулгара Магъосницата? — прошепна той с ужасен вид.

— Лечителката — поправих го аз. — Вашето състояние е много сериозно, херцог Нерасин, и ако не постъпите така, както аз кажа, не гарантирам, че ще оцелеете. Най-напред ще пратите вест на своите хора, които държат сина на херцог Алеран. Наредете им да донесат момчето незабавно тук. — А после, за да съм сигурна, че правилно е

разбрал думите ми, аз отново пусках доза стомашен сок в неговите изгарящи от болка вътрешности. Той тутакси се усука в сложен възел и стана много сговорчив. Над леглото му висеше звънец и той едва не го изтръгна, докато трескаво призоваваше слугите. Даде заповедите си с дрезгаво шептене и падна безсилен в леглото, облян в мъченическа пот.

— Ето — казах с майчинска загриженост, — сега усещаш ли как ти поолеква? Много съм доволна колко бързо се възстановяваш. Не след дълго ще се изправиш на крака. А докато чакаме хората ти да донесат малкия Катандрион, можем да пристъпим към останалото, което ще ти помогне да не се разболееш отново. Нали *не искаш* това да се повтори пак?

Той отчаяно взе да клати глава.

— Това лято както обикновено Съветът на арендите се събира на Големия панаир. Мисля, че трябва да направиш всичко по силите си, за да участваш в него. Много е важно за твоето здраве, ако ме разбираш правилно. Освен това, за да не се повтори кризата, повикай обратно във Во Астур всичките си шпиони, наемни убийци и останалите, които предизвикват бедите в Арендия. Всеки нов заговор или други черни мисли ще те удрят право в стомаха. Този орган е много деликатен и болката ще те покоси само при мисълта да постъпваш непочтено. Това може малко и да наруши навиците ти, но пък ще влезеш в историята като най-честния човек, раждан някога в херцогство Астурия. Няма ли да се гордееш с това?

Той се насили да изобрази усмивка на лицето си. „Чест“ беше хубава дума, но нейният смисъл беше съвсем непознат за херцог Нерасин.

— А сега трябва да почиваш — казах накрая. — Но преди това нареди на хората си хич и да не помислят да ни спират, когато двамата с моя приятел вземем малкия Катандрион и го отнесем обратно у дома при родителите му. Уверена съм, че само мисълта за щастието на това малко момченце изпълва сърцето ти с радост. Освен това вярвам, че и през ум не ти минава да ми попречиш, нали?

Този път той толкова силно закима с глава, че едва не скърши врата си.

Малко след зазоряване някакви мърляви главорези донесоха сина на Алеран в покоите на Нерасин.

— Лельо Поул! — извика радостно момченцето и се втурна към мен на пъргавите си крачета. Вдигнах го на ръце и го притиснах силно до гърдите си.

Нерасин нареди да доведат коне за мен и Килан и прати хора, които да ни придружат до границата на васитите.

— След време болката в стомаха му ще премине ли, милейди? — попита Килан, докато се отдалечавахме от мрачната гранитна грамада, известна под името Во Астур.

— Така *ще изглежда*, Килан — отвърнах. — Най-вероятно ще се наложи да я предизвикам още няколко пъти, докато Нерасин влезе в правия път. Сигурно след няколко месеца пак ще се опита да извърши някоя подлост и тогава ще подпаля стомаха му. После ще изчака известно време, преди да опита отново, но аз пак ще му дам знак. Нерасин е мошеник, който не се спира пред нищо, затова вероятно ще трябва да му напомням за неговата „болежка“ поне дузина пъти, докато най-накрая проумее, че трябва да се държи прилично. В резултат на това над Арендия ще цари мир още няколко поколения наред. След това кой знае какво ще стане!

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше по обед, когато влязохме през портите на Во Вакюн и върнахме малкия Катандрион на неговите обезумели от тревога родители. Те не знаеха как да ни благодарят и слушаха като омагьосани разказа на Килан.

— Мисля, че сега спокойно можеш да изтеглиш стрелците си от Астурия, Твоя Светлост — казах накрая на Алеран. — Войната свърши и вече няма нужда да устройваш засади на кравите и свинете. Херцог Нерасин получи просветление и вече ще се държи почтено и добросъседски.

— Не можеш да имаш вяра на този човек, лельо Поул! — възпротиви се Алеран.

— Извинете се на милейди, Ваша Светлост — намеси се Килан, — защото тоя калпазанин Нерасин прави това, което му нареди лейди Поулгара, независимо дали то е „спри да воюваш“ или пък „моли се за милост“. Най-напред му оплете карантията и той квичеше като прасе всеки път, щом тя опънеше възела.

— Наистина ли го направи, лельо Поул? — невярващо попита Алеран.

— Килан се изрази доста цветисто, Алеран, но ти си го знаеш какъв е той. Думата „карантия“ не е най-точната, но иначе описанието му е сравнително достоверно. От сега до края на живота си Нерасин ще се гърчи в нечовешки мъки, щом си позволи да направи нещо, което не одобрявам. Най-добре е да уведомиш Королин, че войната е свършила, а после усъвършенствайте добрите си обноски, защото Нерасин ще участва в съвета ни това лято.

— *Какво?! —* избухна Алеран. — След всички престъпления, които извърши?!

— Алеран, скъпи, нали не си забравил, че точно затова организираме ежегодните си срещи? Най-добре е да разрешите споровете и враждите около масата, отколкото на бойното поле. Независимо дали ти харесва или не, Нерасин е владетел на Астурия,

ето защо *трябва* да участва в срещата ни също като вас двамата с Королин.

— Аз бих се вслушал в този съвет, Ваша Светлост — предпазливо рече Килян. — Тя знае много добре как да бръкне във вътрешностите на човек, затова на Ваше място хич не бих помислил да ѝ противореча. — После сви рамене. — Макар че коремът си е Ваш и можете да постъпвате както ви хрумне.

(Не беше ли цяло съкровище този човек!)

Срещата на Съвета на арендите това лято мина доста напрегнато. Но Нерасин се държа раболепно, хвърляйки ми от време на време нервни погледи. Королин и Алеран се държаха подчертано любезно с него, но явно и двамата крояха нещо. Това ме караше да се чувствам неспокойна и аз не ги изпусках от очи. Аренд, който има някаква тайна, може и да я опази, но не е по силите му да скрие факта, че е замислил нещо. По всичко личеше, че Алеран и Королин са се сговорили тайно.

Деловата среща не продължи дълго. През цялото време херцозите на Вакюн и Мимбре диктуваха мирните условия на Нерасин. Когато всичко свърши, Алеран стана на крака.

— Господа — обяви доста официално той, — дойде време да изразим дълбоката си благодарност към тази, която ни направляваше по трънливия път към мира. — После се обърна към мен. — Не бихме приели отказ, лейди Поулгара, тъй като това е нашето окончателно решение. В Арендия винаги е имало три херцогства. Херцог Королин управлява Мимбре, херцог Нерасин владее Астурия, аз правя всичко по силите си, за да съм достоен за трона на Вакюн. Провъзгласявам, че от днес нататък херцогствата в нашата бедна Арендия вече са четири и последното принадлежи на теб. Приветствам те сред нас, Твоя Светлост. — После огледа всички присъстващи в шатрата. — Приветствайте Нейна Светлост лейди Поулгара, херцогинята на Ерат!

— Слава на Поулгара! — изправиха се на крака и извикаха в един глас събралите се в пъстрата шатра, после паднаха на колене и сведоха глави пред мен.

Това вече ме свари неподготвена. На мига можех да изредя поне дузина причини, поради които не съм подходяща за този ранг, но заявлението на Алеран, че това така или иначе е решено, ме накара да замълча. Щом са си наумили да ми прикачат „Ваша Светлост“, тогава

не ми оставаше нищо друго, освен да благодаря. Поклоних се дълбоко в отговор и те бурно ме поздравиха.

— Господа — обърнах се на свой ред към тях, — тази неочаквана чест ме задължава, затова ще дам всичките си сили, за да бъда достойна за вашето доверие. — Сетне, понеже те явно жадуваха да чуят слово, аз призовах красноречието си и не млъкнах близо час. Когато забелязах, че очите им взеха да се оцъклят, постепенно взех да се приближавам към края на речта и според обичая бях приветствана със ставане на крака.

Херцозите ми връчиха богато украсена грамота, подписана от тримата, която удостоверяваше моята титла. Като добавка към нея получих и карта на границите в моето херцогство, описани с изключителна прецизност до най-дребната подробност. Нямах време да изчета буква по буква всичко, защото точно тогава започна пирът в моя чест. Доколкото успях да схвана от един бърз поглед, херцогството ми се намираше в южната част на днешна Сендария. Дадох документа на Килан, за да го пази, а сетне се впуснах в шеметната вихрушка на празненството по случай основаването на четвъртото арендско херцогство.

Късно през нощта най-сетне се добрах до моята шатра и заварих Килан да седи край масата, осветена от две свещи. Пред него лежеше картата на Сендария и свитъкът с описанието на границите на херцогството ми. Погледът му беше доста объркан.

— Видя ли това, Твоя Светлост? — попита той.

— Ами те всъщност не ми оставиха много време, Килан — отвърнах.

— На твоє място не бих се наел да обиколя херцогството за един ден — каза. — Нито пък за една седмица. Май ще се загубиш във владенията си, Твоя Светлост. — Той постави длан върху картата. — Опитах се да очертая границите, колкото се може по-точно. Излиза, че или херцозите са си загубили ума, или пък някой, пиан до козирката, е правил описанието в този свитък. Виж сама, милейди. Очертал съм границите с червено. — И той ми подаде картата.

Аз погледнах какво се е получило.

— Но това е нелепо! — възкликнах при вида на херцогството си. — Да вървим при Алеран, искам да ми обясни какво означава всичко това.

Алеран го прие много спокойно. Той хладнокръвно огледа начертаното от Килан.

— Мисля, че всичко си му е наред, лельо Поул — каза накрая. — Какво те смущава? Можем да ти дадем и още земя, стига да пожелаеш.

— Алеран — натъртено започнах аз, опитвайки се да овладеем раздразнението си. — Това обхваща почти половин Сендария!

— Е, и?

— Какво искаш да кажеш с това „Е, и“? Излиза, че владението ми се простира от Селин до езерото Камаар!

— Виждам, че е така. Наистина не ти дадохме никакъв излаз на море. Ще имаш ли нещо против да вземеш брега, който е между Сендар и Камаар? Вярно, че е много мочурлив, но крепостните ти селяни ще пресушат тресавищата. Искаш ли и този остров до западния бряг?

— Крепостни селяни ли?! — едва успях да простена.

— Разбира се. Те вървят заедно със земята, лельо Поул. Щом се върнем във Вакюн, ще пратя вестоносци при васалите и ще им наредя да дойдат и да ти се закълнат във вярност.

— Васали?!

— Естествено. Да не си си помислила, че те пращаме в някаква дива пустош? — Той се прокашля леко смутено. — Всъщност, лельо Поул, аз осигурих земята за твоето херцогство. Не зная кой от предците ми е завладял тази земя, но признавам, тя е много повече, отколкото бих могъл да управлявам. Май излиза, че не е точно подарък — давам нещо, от което самият аз искам да се отърва.

— Това би отнело част от блясъка на новата ми титла — съгласих се аз.

— Така е, много съжалявам. Хората там са доста странни. Сендария е неспокойна земя още от незапомнени времена, затова почти всички нейни обитатели са пришълци от другаде. В нея са смесени различни раси и населението не е чисто арендско. Не зная как бих могъл да се оправям с тях. Но ти си много по-мъдра, затова съм сигурен, че ще се справиш. Твоите васали, обаче, са аренди васити, затова с тях няма да имаш никакви проблеми. — Той доби леко виновен вид. — Сигурно си забелязала, че задържах за себе си Дарине, Мурос и Камаар. Не искам да ме помислиш за свидлив, но наистина имам нужда от приходите на тези три града. Напоследък хазната

съвсем се изпразни. — После леко се усмихна. — Обзалагам се, най-напред си помислила, че ти връчваме само титла без никакво покритие, нали, лельо Поул? Колкото по-бързо се отървеш от тези мисли, толкова по-добре! Имаш на разположение истинско херцогство на север от река Камаар и можеш да правиш с него каквото си пожелаеш. — Усмивката му стана самодоволна. — Сега ти най-сетне ще разбереш на какво ежедневно тегло е подложен всеки от нас тримата. На твоето място не бих бързал да благодаря за оказаната чест. Най-напред изчакай да мине малко време. Земята и всичко, което върви с нея, е голяма отговорност, лельо Поул. Понякога даже се превръща в тежко бреме.

Забелязах, че той пропусна да отбележи стратегическото разположение на херцогство Ерат. Астурия създаваше най-много грижи на Арендия през последните векове. Сега Королин, Алеран и аз обграждахме това херцогство от всички страни и бяхме постоянна заплаха за непочтените планове на Нерасин и неговите наследници.

Щом се върнахме обратно във Во Вакюн, аз поех на север, за да огледам новото си владение. Категорично отклоних предложението на Алеран за въоръжена охрана. Искях да разбера какво *наистина* става там и не желях рицари, пиконосци и фанфари да огласяват пристигането ми. Препуснахме през Мурос, поехме по пътя за Султурн и щом се отклонихме покрай северния приток на река Камаар, попаднахме в Ерат.

— Земята ти е много плодородна, милейди — отбеляза със задоволство Килан на втория ден след като прекосихме реката, — пък и водата е в изобилие. Ако стопанството се управлява добре, можеш да станеш страшно богата, да го знаеш.

Точно в този момент оглеждах струпаните по брега схлупени колиби, направени от плет и измазани с кал, затова не обърнах голямо внимание на прогнозите на приятеля си.

— Това крепостни ли са? — попитах, сочейки към мизерните убежища.

— Прилича на крепостно селце — съгласи се той.

— Нека се скрием в горичката пред нас — казах. — Искам да разгледам по-отблизо.

— Щом сте видели едно селище на крепостни селяни, значи познавате всички останали, милейди — безразлично отвърна той.

— Там е работата, Килан, че не съм виждала нито едно досега.

Когато стигнахме горичката, аз слязох от коня и се превърнах във врабче. Започнах да кръжа над колибите и да разглеждам. Вътре не се виждаше никаква покъщнина, нито пък нещо, което да наподобява огнище. Вместо това във всяка от колибите имаше изкопана в пода дупка, пълна с пепел и овъглени съчки. В ъгъла се виждаше купчина парцали, която явно служеше за общо легло. Наоколо се скитаха няколко мършави кучета и деца, които не бяха по-охранени от тях.

Продължих да летя към близките ниви, където сварих няколко парцаливи и мръсни хора, които ровеха земята с груби и примитивни земеделски оръдия. Те бяха надзиравани от конник със сурово лице и камшик в ръката.

Върнах се при Килан и приех човешкия си образ.

— Това трябва да се премахне — казах твърдо.

— Селото ли? Вярно, че не е приятна гледка, но крепостните все някъде трябва да живеят.

— Не говоря за селото, Килан, а за крепостничеството изобщо.

Той примигна неразбиращо.

— Цялата ни уредба се държи на него, милейди.

— Тогава просто ще променя уредбата. Ще отложим това за по-късно, но ти не забравяй какво ни предстои. Няма да прекарам живота си на гърба на крепостни селяни.

— Крепостните селяни не са роби, милейди — възрази той.

— Брей, така ли било! Някой ден сигурно ще ти позволя да ми обясниш разликите, но сега трябва да продължим, Килан. Кой знае какво още ни предстои да видим.

Спирахме често в закътани и отдалечени места. Аз се превръщах в птица, за да огледам на спокойствие какво всъщност се крие под повърхността на привидно спокойното ми владение. Крепостниците водеха мизерно съществуване. Аристократите тънеха в охолство, харчейки — или по-точно пропилявайки — парите, изкарани с пот от нещастните селяни. Разбрах, че подчинените ми благородници са глупави, жестоки, мързеливи и нахални. Това никак не ми хареса. Май трябваше да променя и тях.

Преминахме Медалия и се отправихме към Селин, после поехме на изток към Ерат. Все по-трудно удържах гнева си. Знаех, че видяното не е по вина на Килан, но той беше единственият наоколо, на когото

можех да си излея яда. Не мисля, че за него пътуването беше особено приятно.

Както се оказа, Ерат беше крайно неподходящ за столица. През вековете Северна и Централна Сендария толкова често са минавали от ръка на ръка, че архитектурата на града беше тюрлюгювеч от взаимно изключващи се стилове. За да заприлича на нещо, Ерат трябваше най-напред да бъде сринат със земята, а после построен наново. На всичкото отгоре той се намираше върху мочурливия северен бряг на езерото. Каквото и да построиш в едно тресавище, то ще прилича на който и да е град в блатата на Драсния.

Още веднъж приех образа на птица и погледнах на всичко отвисоко. Мястото, което ми хвана око, беше на южния бряг на езерото при устието на една пълноводна река, която поддържаше нивото на водоема. Там се простираше тучна долина, покрита с тъмнозелена трева. В далечината, на изток от нейните гористи хълмове, се издигаха заснежените върхове на Сендарските планини. Наоколо не се забелязваха никакви селца или пътища. Всичко беше девствено чисто и чакаше само някой да го превърне в истинско райско кътче. Оттам бих могла да наблюдавам изгрева на слънцето над Сендарските планини и залеза му във водите на езерото.

Влюбих се от пръв поглед в тази долина. Тя се намираше на около шест левги северозападно от Горен Гралт и близо десет левги североизточно от мястото, където днес е фермата на този благ човек на име Фалдор.

Килан проучи внимателно участъка, който избрах. Мисля, че се опитваше да открие някакви недостатъци, но най-накрая се предаде.

— Става — призна неохотно.

— Става ли? — възмутих се аз.

— Е, може и да е малко по-добро от „става“. Ако имаме достатъчно време, ще направя няколко скици. Вече имам наум три места, където може да се издига къщата. Щом имаш тези рисунки, като се върнем във Во Вакюн цяла зима можеш да се дърлиш с мен.

Вече бях решила къде искам да се намира моята къща, но не желаех грубо да налагам мнението си. Ето защо оставих Килан да си поиграе с рисунките, докато аз обхождах долината и горичките наоколо.

Върнахме се във Во Вакюн чак късно наесен. По това време призованите от Алеран васали бяха откликнали на поканата му и от месец нетърпеливо ни чакаха в палата.

— Те никак не са доволни, лельо Поул — предупреди ме Алеран. — Семействата им векове наред са се клели във вярност на моите предци, а сега аз ги изоставям като стари седла или скъсан чифт дрехи. Надявам се постепенно да ги поуспокоиш.

— Може и така да стане — отвърнах. — Но най-напред се каня да направя някои промени, Алеран, при това основни. Ето защо не мисля, че ще стана особено популярна сред тях. Моите васали са аренди и вярвам, че вече са обидени до смърт задето новият им суверен е жена. Нямам намерение да се правя на по-мила и добра, отколкото съм по природа.

— Това си е твоето херцогство, лельо Поул. Можеш да го управляваш както намериш за добре. Кога ще се състои церемонията?

— Каква церемония?

— Всеки от тях трябва да ти се закълне във вярност, след като аз ги освободя от дадената пред мен клетва.

— А, имаш предвид предаването на собствеността.

— Доста грубо се изразяваш, лельо Поул — забеляза той, но след кратка пауза допълни: — Но затова пък е доста точно. Ако не възразяваш, ще го направим в тронната зала. След церемонията ще се поослушам и ще преценя дали ти е нужна армия, за да смажеш бунтовниците.

— Виждам, че днес си голям куражлия, а, Алеран? — рекох злъчно.

Както и очаквах, церемонията в тронната зала си беше чиста формалност. Но арендите обожават почестите й официалните ритуали, затова тази част мина като по мед и масло. Аз се кипрех върху трона на Алеран с корона на главата и хермелинова наметка, цялата потънала в кралско достолепие. След като всичките ми васали един по един се врекоха да ми служат, да ме поддържат и да ме защитават дори с цената на живота си, благосъстоянието и святата си чест, аз благоволих да им дръпна една реч, само за да осмисля този ден. Оставих настрана „високия стил“ и всички архаизми и подходах направо към темата.

— Сега вече сме едно голямо семейство, господа — започнах, — и още в самото начало ще трябва да установим някои нови правила.

Според обичая сте плащали десетък на херцог Алеран заради честта да му служите и да управлявате неговите земи, които той услужливо ви е предоставил за ползване. Не бих казала, че херцог Алеран е лаком, но си мисля, че толкова много пари на мен няма да ми трябват. Затова предлагам да намалим наполовина десетъка ви за няколко години напред и да видим как ще подейства това.

Васалите ме аплодираха близо четвърт час за тази щедрост. Някои дори се разхълцаха от вълнение. Е, простено да им е, те все пак бяха аренди. Когато отново се възцари тишина, аз продължих:

— И щом като няма да хвърляте вече толкова пари за десетъка, защо не подобрите малко положението на вашите крепостни? Аз намалих наполовина таксите, затова и вие може да намалите наполовина стоките и труда, които изисквате от своите селяни.

— *Какво?! —* почти изкрещя един здравеняк с червено лице, мисля че името му беше Лагерон.

— Проблеми със слуха ли имате, милорд? — попитах. — Казах само, че ще изисквате четвърт работен ден от тях и ще им оставите всичко, което са произвели. Гладна мечка хоро не играе, нали така?

Един от останалите барони смушка Лагерон в ребрата и му зашушна нещо на ухото. Възмутеното изражение на недоволника постепенно омекна, а погледът му стана лукав. Бях готова да се обзаложа, че бароните вече бяха решили да се правят на глухи и да не спазват моите нареждания.

— Искам да съм сигурна, че правилно сте ме разбрали, господа — рекох. — Вярвам, че всички сте чували разни небивалици за мен. — Усмихнах се — Нали никой не хваща вяра на тези приказки? — Те се разсмяха. Постепенно прогоних усмивката от лицето си и направих една от гримасите, с които баща ми сплашваше хората. — Е, крайно време е да им повярвате — казах заплашително. — Независимо колко невероятно ви се струва онова, което чувате за мен, ще се уверите, че реалността е къде-къде по-страшна. Дори за миг не помисляйте, че можете да се измъкнете от моите заповеди. Имам начин да разбера какво правите във всеки момент. Ако някой от вас си позволи да наруши наложените от мен ограничения, ще го приема като престъпване на клетвата, която току-що ми дадохте. Той ще бъде наказан най-строго и изхвърлен от неговото имение с една риза на гърба, а собствеността ще стане моя. Имам очи навсякъде, господа, и

ще се наложи да ми се *подчинявате*. Или пък до края на живота си да бродите като бездомни скитници.

Оставих ги известно време да проумеят казаното, а после отново заговорих с разумен и уравновесен тон.

— Промяната в управлението винаги води до разкол и политически смутове, господа. Всичко ще тръгне по старому толкова по-рано, колкото по-скоро привикнете към моите малки хрумвания. Ако някой от вас обаче мисли, че аз съм твърде неудобна и създавам единствено главоболия, няма да настоявам да остава верен на дадената клетва. Можете да напуснете херцогство Ерат, когато пожелаете. А ако откриете начин да вземете със себе си своите земи или къщата, можете да ги отнесете със себе си. Според мен обаче дори баща ми не е способен на такова нещо. Ето защо имотите ви ще трябва да останат под мое владичество. Нека го кажа съвсем ясно — аз съм на власт и аз определям правилата. Има ли някакви въпроси?

В залата цареше угнетяваща тишина и никой не понечи да надигне глас. Въпреки това херцог Алеран тутакси мобилизира войската си и я прати към южния бряг на река Камаар.

— Това изобщо не е било необходимо, Алеран — казах му седмица по-късно, когато открих какво е сторил. — И сама мога да се оправя.

— Постъпих така само от предпазливост, лельо Поул — отвърна той. — Щом войската е там, хора като Лагерон ще стоят мирно. Познавам бароните и зная какво би ги накарало да кротуват.

Свих рамене.

— Твоя работа, Алеран — казах. — Нали ти плащаш на всички тези войници. После не ми пращай сметките.

— Королин и Нерасин обещаха да помогнат при покриването на разноските, лельо Поул, а ако стане нужда, да изпратят и техни войски. Всички искаме в твоето херцогство да цари мир.

— Готова съм на всичко, което би те направило щастлив, скъпи — рекох, потупвайки го нежно по бузата.

Освен десетъка от моите васалите, аз притежавах и обширни имения, които ми принадлежах по право. Килан ми обясни, че почти една четвърт от херцогството е моя лична собственост. Все още бях решена да премахна крепостничеството и започнах с незабавното освобождаване на моите собствени селяни. Една от странните черти в

тази противна на здравия разум система беше обичаят всеки избягал крепостник, който е успял да се укрие година и един ден, да се смята за свободен човек. Помислих, че ако крепостните получат свобода в моите имения, тогава съвсем скоро земите ми ще се видят като земния рай на останалите нещастници из херцогството. Смятах да установя строги правила за „ненарушаване“ пределите на моята земя, така че останалите барони да не сноват нагоре-надолу из нея и да преследват избягалата си собственост. Надявах се не след дълго всички крепостници из херцогството, способни да се движат на собствените си крака, да се установят за постоянно при мен. Нямаше да остане нито един човек, който да обработва земите на васалите ми.

— Тогава, щат не щат, ще дойдат с шапки в ръце да те молят за хора, които да им изорат нивите, да засеят зърното и да го ожънат — каза Килян.

— Точно това целя, Килян — отвърнах самодоволно. — А сега да се върнем на въпроса къде ще е разположена моята къща. Държа да е с лице към езерото, а от едната страна да граничи с реката. И още — искам да е построена върху хълм, така че да е на безопасно място по време на пролетните разливи.

Когато дойде пролетта, аз надзърнах в малкия си трезор, изкопан на тайно място в пода на моята спалня. Загребах и почти го изпразних от излишните за мен пари, а после пратих Килян на север да купи строителни материали, да наеме работници и да започне строежа.

Това лято бях твърде заета, за да наблюдавам непрекъснато строежа на новата си къща. По същото време издадох указ за освобождаването на моите крепостници, който хвърли в ярост свещениците на Чалдан. Арендското духовенство беше тясно обвързано с феодалната система. Поповете веднага надушиха опасността, която се криеше в съществуването на огромни земи, населявани от свободни селяни, които щяха да граничат със земите на църквата. Иззад амвоните от Селин до Султурн бях изобличена като „унищожителката“. Това прозвище обаче не доби широка гласност, защото проповедите — по очевидни причини — се държаха пред пустеещи църкви.

Първосвещеникът на Чалдан, който притежаваше огромно имение в Мимбре, се надигна чак до Во Вакюн, за да ме заплаши, че

ако не отменя освобождаването на своите крепостни, ще ме отлъчи от църквата.

— Това ни най-малко не ме вълнува, Ваша Милост — казах му. — Знаете, че не съм последователка на религията на Чалдан. Моят Учител е неговият по-стар брат — Алдур. Защо не ги оставим да изяснят този въпрос помежду си. Следващия път като говорите с Чалдан, кажете му какво съм направила и го помолете да реши това с брат си.

Той изхвъркна от стаята, пръскайки слюнки от ярост.

Както обикновено, Съветът на арендите се събра към средата на лятото на Големия панаир. Забелязах, че ме гледат изпитателно, когато се настанихме около масата. Очевидно Королин, Алеран и Нерасин са очаквали да съм прекалено заета и почти обезумяла от новите си задължения, та да не мога да дойда на срещата.

— Имаш ли някакви проблеми, лельо Поул? — запита Алеран почти с надежда в гласа.

— Нищо чак толкова важно, че да ме спре — отвърнах, повдигайки рамене. — Васалите ми постепенно взеха да схващат, че когато кажа нещо, аз имам точно това наум.

— До мен стигнаха слухове, че си освободила крепостните в личните си имения — намеси се Королин. — Дали е било разумно да го правиш? Или пък се каниш да обработваш тези просторни земи чрез магия?

— За бога, не, Королин — отвърнах. — Ще наема бившите си крепостни да ги работят.

Очите му изхвъркнаха и той зяпна от изумление.

— Мигар наистина се каниш да *даваш пари* на крепостните? — възкликна.

— Освен ако те не искат нещо друго — отговорих. — Един охранен вол, например, или пък нов чифт дрехи. — Намръщих се леко. — Единственият проблем с парите е, че крепостните могат да броят само до десет. Или пък до девет, ако са си изгубили някой пръст. Така денят за плащане се превръща в кошмар. Сигурно ще трябва да помисля и за училища в именията си, за да дам на моите бивши крепостни основни познания по аритметика и да ги науча прилично да четат.

— Чудовищно! — не издържа Нерасин. — Не е възможно да учиш крепостните на четмо!

— Че защо? Едни образовани работници сигурно ще са полезни от неграмотните, не мислиш ли?

— Лейди Поулгара, по тези земи е имало много луди глави, които са оставили след себе си какви ли не подстрекателски писания. Ако крепостните могат да четат, те сигурно ще попаднат на тези документи и ще започнат революция!

— Революциите са много здравословни, Нерасин. Те прочистват атмосферата. Ти днес едва ли би седял на това място, ако навремето граф Мангаран, баронеса Асрана и аз не бяхме свалили от трона във Во Астур твоя чичо. Но щастливите работници не се бунтуват. Виж, ако започнеш да ги унижаваш, могат да те погнат с вилите. Това със сигурност обаче няма да се случи в моите владения.

— По-скоро бих си отрязал езика, отколкото да те съветвам как да постъпваш, лельо Поул — намеси се Алеран, — но не мислиш ли, че малко избързваш?

— Просто си чистя къщата, Алеран — отвърнах, — а тя е много разхвърляна и мръсна. Нямам намерение да оставям паяжини по ъглите само заради добрите стари времена.

По безизразните им погледи разбрах, че това, което казвам, влиза през едното ухо и излиза през другото.

— О, богове — въздъхнах. — Добре тогава, ще се опитам да ви обясня. Миналото лято и тримата като че ли бяхте склонни да ме признаете за равна с вас. Така ли беше?

— Ами... — започна колебливо Алеран, — мисля че така беше.

— Поправете ме, ако греша нещо, но нали това означава, че херцогство Ерат е изцяло мое?

— Точно така, Твоя Светлост — кимна Королин.

— Не е ли мило момче — обърнах се към останалите двама. — И така, щом имам пълна власт над херцогство Ерат, тогава мога да правя в него каквото пожелаая, нали? При това никой от вас поотделно, нито пък тримата заедно имате право да ми се месите във вътрешните дела.

— Въпреки това съществуват правила и обичаи, лельо Поул — възпротиви се Алеран.

— Зная — лоши правила и лоши обичаи. Това е част от боклука, който измитах от ъглите. — Погледнах решително херцога на Астур.

— Разкажи им какво се случи, когато отвлече малкия Катандрион, Нерасин! Опиши го до най-дребната подробност. А ако си забравил, винаги мога да ти го припомня. — После продължих, вече заплашвайки и тримата. — Ще бъде много жалко ако вие, господа, не харесвате това, което става в моите владения. Щом действията ми *наистина* ви тревожат, тогава се чувствайте свободни да ми обявите война. Ще го кажа направо: първият от вас, който престъпи границите ми, ще се почувства много, *много* зле. Нямам намерение да убивам или осакатявам рицарите и пешаците във войската ви, нито пък да нахлувам във вашите земи, за да опожарявам селата на крепостните. Ще приема нападението ви като лична обида и отмъщението ми ще бъде насочено само към вас. Ако решите да воювате с мен, тогава ще подпаля стомасите ви. Защото не е ваша работа да се бъркате в делата на ръководените от мен земи.

И така, това лято съм страшно заета, затова нека да започнем с точките в дневния ред. Още много работа ни чака.

(Надявам се, че този пасаж премахна и последните съмнения у вас кой всъщност управляваше цяла Арендия по онова време.)

Килан се върна във Во Вакюн в средата на лятото.

— Там всеки момент ще завали като из ведро — започна той. — Разплатих се със строителите и им казах да дойдат пак напролет. Ако започнем да газим из прекрасната ти долина през дъждовния сезон, тя ще прилича на обор, нали ме разбираш. Размислих и реших, че това хич няма да ти се понрави. Оставих само двамина да пазят мястото.

— Много разумно, Килан — съгласих се.

Знаех точно докъде е стигнал строежът — нали постоянно го бях наблюдавала — но въпреки това оставих моят приятел да обрисова блестящо, макар и леко преувеличено, какво е свършено досега.

Накрая той огледа подозрително купищата правна литература, струпани върху пода на библиотеката.

— Това пък какво е? — рече любопитно.

— Измислям закони, Килан — отвърнах уморено. — Неблагодарна работа е това.

— Твоите желания и капризи са законът, Твоя Светлост.

— Когато приключи тази работа, вече няма да е така. Опитвам се да съчета в едно най-доброто от всички правни системи по тези места — основно от Толнедра и Мелсена, но има по малко и от алорните,

нийсаните и дори марагите. Вече открих няколко подходящи идеи в правото на ангараците, които могат да са ни от полза.

— Защо ти трябва да си мътиш хубавата главица с тия бабини деветини, госпоице?

— Става дума за справедливост, Килан. Тя е в основата на всяка правна система. — Посочих купищата книги. — В тази градина има много бурени и плевели, но аз ще ги изтръгна всичките, за да подготвя лехите за розите.

Килан завърши строежа на новата къща през лятото на 2330, малко след смъртта на херцог Королин от Мимбре. Двамата поехме на север, за да огледам господарския си дом. Досега го бях виждала високо от небето, но гледката от такова голямо разстояние не подсказваше нищо за внушителната сграда, която се издигна пред мен.

Постройката приличаше на снежнобял мраморен блян. Килан си беше позволил доста волности, изпълнявайки предварително уговорения проект. Признавам, бях наложила известни ограничения в парите за строежа. Затова пък Килан нямаше равен на себе си в пазарлъците. Неговата търговска стратегия видимо се беше оказала ефективна и крайният резултат от работата му напълно оправдаваше разходите. Централната част имаше седем етажа и беше украсена с колонада, която напомняше толнедранската архитектура. От двете страни имаше извити в полукръг крила. Те стигаха чак до бъдещата градина, чийто едва поникнал жив плет и незасадени лехи чакаха моята ръка.

Вътрешността на къщата беше дори по-красива, ако това изобщо бе възможно. Стаите бяха просторни и слънчеви, осветени от високи прозорци. В кухните имаше достатъчно място за работа, а единственото определение за баните в задната част на къщата можеше да бъде „люксови“. Тъй като помещенията бяха без каквато и да е мебелировка и завеси, навсякъде ехтеше като в пещера. Първата ми работа трябваше да бъде да намеря килими и драперии.

— Позволих си да наема група мебелиери, Твоя Светлост — уведоми ме Килан. — Настанил съм ги в една работилница близо до конюшните отзад. Може би ще искаш да им кажеш как трябва да е мебелирана къщата. Ако на едно и също място са струпани столове и маси от различни стилове, това прилича много на претрупана работа, нали ме разбираш.

Разбирах много добре. Кулата на баща ми беше превъзходен пример за това. Моят нов дом обаче беше толкова огромен, че даже ме потискаше. Надявах се семейството на Килан да е достатъчно голямо, за да го запълни. Двамата с Килан обсъдихме вида на мебелите, завесите, килимите и останалите дреболии и аз се върнах във Во Вакюн, за да наглеждам нещата там.

Годините отминаваха спокойно и даже мудро. Всекидневните грижи за управлението на херцогство Ерат лежаха върху раменете на Килан. Той вече беше към средата на петдесетте и имаше вид на солиден и състоятелен мъж. Формално се водеше главен управител на именията и земите ми. Но моите васали — графове и барони — скоро разбраха, че думата му тежи пред мен, затова правеха всичко възможно да поддържат добри отношения с него.

Към 2350 г. обаче годините взеха да му се отразяват. Косата му постепенно стана сиво-ръждива, а слухът му започна да отслабва. Той вече използваше тояга, за да подкрепя несигурните си крака, и носеше винаги със себе си слухова тръба. Неусетно посещенията ми в къщата край езерото се превърнаха в лекарски визити. Аз му определих строга диета и приготвих доста екзотична смес от редки билки, за да забавя идването на старческата немощ.

Беше около полунощ през една бурна есенна нощ, когато Рана ме разбуди.

— Той иска да те види, Твоя Светлост — каза. — Май е по-добре да побързаш, нали ме разбираш.

Набързо наметнах халата си и я последвах през празните зали до стаята на болника.

— А, ето те и теб, госпоице — каза умиращият с изтънял глас. — Ти сега си върви, Рана. Имам да казвам нещо на нашата господарка, което не е за чужди уши.

Най-младата му сестра го целуна нежно и излезе от стаята с тъжно приведена глава.

— И да не ме прекъсваш, госпоице — напомни той. — Всеки момент последният ми дъх ще излезе от гърдите и искам да го изпреваря, преди да се завия с покрова на най-дългия сън. От дълго време сме заедно и никога не сме крили нищо един от друг, нито пък сме го извъртали. Затова ще карам направо... Може и да не е редно, но

ще го кажа... Обичам те, Поулгара... Обичам те, откакто те видях за първи път... Ето, казах го и сега мога да умра спокойно.

Целунах нежно челото на скъпия си приятел.

— Аз също те обичам, Килан — казах и той сякаш ме чу.

— О, мигар любимото ми момиче казва това? — прошепна едва-едва.

Останах до леглото на приятеля си и стисках ръката му в своята. Продължих да я държа още известно време, след като той издъхна. После сълзи на тиха скръб се затъркаляха по бузите ми. Кръстосах ръцете на Килан на гърдите му и покрих спокойното в смъртта лице със завивката.

Погребяхме го в тесен гроб под едно дърво в най-високата точка на долината. Вятърът, който сякаш споделяше скръбта ни, въздишаше и стенеше из клоните на вечнозелените дървета по хълма над нас.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Килан си отиде, но ми остави богато наследство. Не го бяхме мислили точно така, но с течение на вековете членовете на неговото огромно семейство постепенно и неусетно се превърнаха в мои прислужници по наследствена линия. Имаше нещо успокоително в това. Всички те бяха почти като мои деца, защото ги израждах със собствените си ръце. Аз първа ги докосвах, когато идваха на този свят, и това ни сближаваше още от първия миг. За мен това беше важно, защото постоянната връзка е много необходима за някого с моята странна съдба. Или както би казал Килан: „След като си решила да живееш завинаги, значи ще се чувстваш самотна доста често през годините, нали ме разбираш.“

Наследствената прислуга във Во Вакюн и къщата до езерото Ерат запълваше все някак огромните празнини, които оставяха след смъртта си моите любими хора.

Повечето от първите ми васали също бяха измрели, когато наближи новият век през 2400 г. Техните наследници имаха доста подобри обноски. Онова, което вече в цяла Арендия беше известно под шеговитото название „Болежката на Нерасин“, висеше като заплаха и над техните глави. Дори ако някои бяха недоволни от социалните ми нововъведения, те имаха благоразумието да задържат възраженията за себе си.

Двайсет и пети век беше време на относителен мир в цяла Арендия. Понякога тук-там пламваха пожарищата на бунта, които обикновено биваха подпалвани от дълго тлеещи семейни вражди между съседни благороднически фамилии. Но, използвайки разумни доводи или пък открити заплахи, арендските херцоzi и сами можеха да се справят с тези свади. Най-накрая аз им предложих нещо, което се оказа много ефективно. Васалите бяха задължени да пращат войници на своя господар, щом той пожелае това. Херцозите откриха, че войните между враждуващите семейства тутакси стихват, щом те пратят заповед за мобилизация на войската.

Светът извън границите на Арендия също се развиваше по своя път. Черекските пиратски набези по толнедранските брегове продължиха чак до двадесет и пети век, много след като първоначалните причини за тези нападения бяха отдавна забравени. Вече никой не си спомняше Марагор, но череките — най-примитивните сред всички алорни — продължаваха да плячкосват и опожаряват толнедранските крайбрежни градове. Те лицемерно набожно оправдаваха варварщината си като твърдяха, че се подчиняват на заповедите на Белар.

Всичко това обаче беше прекратено твърде внезапно с възкачването на династията на Боруните на императорския престол в Тол Хонет през 2537. Ран Борун I беше много по-способен владетел в сравнение с предшествениците си от втората династия на Вордувианите. Той изрита ленивите легиони от техните удобни и уютни гарнизони в Тол Хонет и ги накара да построят широк път от устието на река Недран чак до Тол Ворду на север. Строежът принуди легионите да опънат шатрите си по цялото протежение на брега, който беше постоянен обект за атаките на череките. Черекските корсари взеха да се натъкват на много по-здрава съпротива, когато слизаха на сушата. Тогава те решиха, че вече са изпълнили повелите на своя бог и е време да си намерят друго място за забавления.

Тъй като Ран Борун беше първият от фамилията, който сядаше на трона, дворецът му гъмжеше от останки на фамилията на Вордувианите. Родовите черти на Вордувианите покриват целия спектър от мошениците до най-свирепите престъпници. В началото на двадесет и четвърти век те бяха дълбоко впечатлени от сложния план на Ктучик. Тогавашната гражданска война в Арендия им предостави неизчерпаеми възможности за натрупването на мръсни пари, предимно от търговия с оръжие. Последвалият период, известен по тези земи като „Мирът на Поулгара“, пресече техните търговски канали. От Тол Ворду чак до Тол Хорб и Тол Хонет по мой адрес редовно се сипеха люти проклетия и попържни.

Трябва да е било около 2560 г., малко след като череките решиха, че вече не им е забавно да нападат толнедранския бряг. Тогава отново се разбуниха духовете в Арендия. Толнедранците се свързаха с тогавашния херцог на Мимбре, един млад човек на име Салерон, и отвориха кутията, за която мислех, че навеки е заключена с три резета.

Като начало взеха да се обръщат към Салерон с „Ваше Величество“ и го обясниха с факта, че Мимбре е най-голямото от трите херцогства, а херцогът на Мимбре всъщност би трябвало да е крал на цяла Арендия. Или поне щял да стане такъв, щом завладее останалите части. За щастие усилията ми за обучението на арендските херцози не бяха отишли напразно. Салерон, придружен от малобройна свита, препусна на север и пристигна в къщата край езерото през късната пролет на същата година, за да обсъдим случая.

— Реших, че е редно да се посъветвам с теб, преди да се впусна в тази опасна работа — откровено каза той, когато двамата останахме насаме в моята библиотека. Салерон беше мило момче, но затова пък ужасно глупав. На практика той ми искаше разрешение да започне война срещу мен. Колебаех се дали гневно да избухна или да му се изсмея в лицето. Вместо това много внимателно и бавно му обясних какво всъщност целят неговите толнедрански „приятели“.

— Да си призная, не се бях замислял над това, Твоя Светлост — призна той. — Реших, че ще е много уместно — тъй като думите на толнедранските пратеници изглеждаха пропити с мъдрост — да повдигна въпроса на Съвета на арендите това лято. Мислех си, че щом изясня случая пред теб и скъпите си братя от Вакюн и Астурия, мога да бъда провъзгласен за крал на Арендия с пълно единодушие и без да нарушавам нашите сърдечни отношения.

Ама той наистина беше много глупав!

— О, небеса! — само успях да кажа аз.

— Нима намираш някакъв недостатък в това великолепно предложение? — попита той с лека почуда.

— Скъпи, скъпи Салерон — обърнах се към него, колкото се може по-внимателно и търпеливо, — а какво би казал ти, ако през лятото на срещата Нантерон от Вакюн и Лендрин от Астурия обявят, че *всеки от тях* е истинският крал на Арендия?

— Ами ще реша, че са си изгубили ума, лейди Поулгара. Подобно твърдение би било абсурдно. — След тези думи в очите му плахо взе да проблясва някакъв разум и той доби овчи вид. — Май не съм го обмислил както трябва, а? — продължи неуверено.

Спонтанно прегърнах смутения млад херцог.

— Решението ти най-напред да се допиташ до мен граничи с гениалността, Салерон — похвалих го аз.

— Никога досега не са ме наричали гениален — призна той. — Но въпреки това ми се струва, че още ми липсва мъдрост, затова ще се оставя да ме водиш и напътстваш оттук нататък.

— Ето това е още едно прекрасно и мъдро решение, Твоя Светлост. Ставаш все по-умел в тези неща — заключих аз. — Мисля да се обадя на Нантерон и Лендрин — рекох замислено след малко. — Май тази година ще е по-добре да проведем Съвета на арендите тук, вместо на панаира. Ще се опитам да държа толнедранците настрана, докато ние не си разчистим отношенията. Този път съветът ще се проведе в тесен кръг.

След седмица пристигнаха Нантерон от Вакюн и Лендрин от Астурия. Дръпнах ги един по един настрана и ги заплаших с всички ужасни мъки, познати на този свят, ако дори една усмивка пробяга по устните им, докато официално ги запознавам с малоумното предложение на Салерон. Вярвам, че ме разбраха правилно.

След като обсъдихме положението, аз заключих, че единственият начин да държим настрана Вордувианите, Хонетите и Хорбитите от вътрешните работи на Арендия е да представя случая направо пред Ран Борун. Наех се да отида в Тол Хонет и лично да си поприказвам с Негово Императорско Величество.

Реших да си спестя досадните формалности, които биха съпътствали една такава среща, и полетях към Тол Хонет. Отне ми цял ден да кръжа над просторните равнини на империята, докато накрая не ми се удаде толкова изгоден случай, че беше грехота да го пропусна. Както се оказа, двамата с Ран Борун имахме едно и също хоби. Първият от Боруните обичаше розите също толкова, колкото и аз и прекарваше в градината си по няколко часа на ден. Кацнах на едно клонче и приех човешката си форма, докато той задълбочено изучаваше някакъв хилав розов храст.

— Мисля, че му трябва повече торене, Ваше Величество — спокойно предложих аз.

Той се изправи рязко с ругатня на устата. Беше дребен дори за толнедранец, а златната тога, знак за високия му ранг, изглеждаше твърде неподходяща и натруфена за неговите занимания в градината.

— Ако ми помогнете да сляза, ще огледам бедното растение — рекох мило.

— Коя си ти? — попита той. — И как успя да се промъкнеш покрай стражата?

— Сигурно познавате баща ми, Ран Борун — отвърнах. — Той е един старец със занемарен вид и бели мустаци. Обикновено обича да нарежда на хората какво да правят. Познава семейството ти от близо пет века.

— Да не говориш за Белгарат?

— Точно той.

— Ще рече, че ти си Поулгара, херцогинята на Ерат.

— Правилно. Реших, че ще е най-добре да поговорим насаме. Ще ми помогнеш ли? Клоните на дървото не са най-подходящото място, когато се обсъждат държавни дела.

Той ми помогна да сляза, но очите му още гледаха несвястно. Огледах болнавия храст.

— Закопай умряла риба в корените му, Ран Борун — посъветвах го. — Посадил си го твърде близо до тази сенчеста стряха. Капчукът е отнесъл всички хранителни вещества от почвата под нея. Най-добре ще е да го изкопаеш и пренесеш на друго място като заспи през зимата. А сега ще ти разкажа нещо, което би трябвало да знаеш. Вордувианите, Хонетите и Хорбитите се месят в арендските дела и ние искаме ти да сложиш край на това.

Погледът му стана гневен.

— Какво са замислили *тоя път*? — попита той.

— Докопали са се до херцог Салерон в Мимбре и му пълнят главата с небивалици за кралска власт. Горкото момче е толкова омагьосано от ласкателствата им, та едва не се самопровъзгласи за крал на Арендия. Подобно деяние тутакси отново би предизвикало гражданска война. Загубих много време да установя мир по тези земи и искам всичко тук да остане спокойно.

— Тия идиоти! — избухна той.

— Напълно споделям чувствата ти — северните ти васали са много алчни, а са замесени и в търговията с оръжие. Мирът в Арендия ги удря по джоба, ето защо се опитват пак да предизвикат война. Смятам да предприема решителни стъпки, затова счетох за нужно да те предупредя.

— Ще нападнеш Северна Толнедра ли? — попита ентусиазирано той.

— Не, Ран Борун — отговорих. — Няма да преминавам границите ти, но вместо това ще затворя моите. Херцозите на Арендия ще направят, каквото им кажа, затова всички граници към Толнедра ще са непристъпни известно време.

Лицето му пребеля като на мъртвец при тези думи.

— Само за година-две, Ваше Величество — уверих го аз. — Докато не уврат главите на Вордувианите, Хонетите и Хорбитите. Те няма да банкрутират, но ще са на крачка от фалита. Действията ми няма да повлияят върху благосъстоянието на Боруните, Анадилите и Ранитите, защото вие сте на юг. Но те със сигурност ще се отразят на Северна Толнедра. Не ще им позволя да си играят с мирните споразумения в Арендия, а това е най-сигурният начин да привлече тяхното внимание. Искам да си блъскат главите в затворените граници известно време и да се опитат да живеят без приходите, които смучат от Арендия. Мисля, че не след дълго ще се вразумят, нали?

Той ми отвърна със злобна усмивка.

— Задължен съм ти, Поулгара — каза.

— Не те разбирам.

— Моето семейство има интереси към търговията с Арендия. Ако разпродаваме акции сега, бихме получили добра печалба. Щом ти затвориш границите на Арендия за всички толнедранци, вложенията в търговията ще изгубят стойността си. Това ще ни помогне да натрупаме купища пари, а северните фамилии, които не са сред най-добрите ми приятели, ще се провалят с гръм.

— Колко жалко — промърморих аз.

— Нали? А при условие, че аз командвам legionите, смятам, че армията ни ще се окаже твърде заета с други важни дела, за да се завтече на север и да атакува границите с Арендия.

— Ах, каква трагедия! — Двамата с Ран Борун се разбирахме отлично.

— Ще те помоля за една услуга, Поулгара, в замяна на това, че ще държа legionите далеч от северните ни граници.

— Искай, приятелю.

— Ще ме уведомиш ли, когато отново решиш да отвориш границата? Може би седмица по-рано ще е напълно достатъчна. Ще имам време да изкупя повечето от акциите поне на Вордувианите,

Хонетитите и Хорбитите. При това на съвсем ниска цена. А когато се възстанови нормалната търговия с Арендия, аз ще направя милиони.

— Винаги съм щастлива да помогна за успеха на приятел — казах.

— Обичам те, Поулгара! — ликуващо извика той.

— Ран Борун! — възкликнах с престорено възмущение. — Та ние току-що се запознахме!

— Винаги ще бъдеш добре дошла в палата ми, Поулгара.

Промених формата си пред очите му. С Ран Борун се разбирахме отлично, но въпреки това държах да запомни *коя всъщност* съм аз. Покръжих около него, докосвайки с перата си изуменото му лице, а после отлетях.

Има много начини да предотвратиш една война, но аз особено се гордея с това свое постижение. Тогава не само разорих хората, които се бяха провинили пред мен, но и спечелих приятел.

След моята дипломатическа визита Арендия остана мирна и спокойна. Нещо повече — аз дори започнах да уреждам бракове между високопоставени особи от четирите херцогства, за да залича окончателно различията, които спомагаха за избухването на нови войни.

В началото на двадесет и осмо столетие, някъде около 2710 г., тримата херцози — Гонериан от Вакюн, Каналан от Астурия и Еназиян от Мимбре — ми направиха предложение, което според мен беше доста абсурдно. Но те бяха толкова ентузиазирани от хрумването си, че аз, макар и неохотно, се присъединих към тяхното начинание. Предполагам, че идеята е била предложена от Еназиян, тъй като мимбратите открай време са пристрастени към епоса и неговите претенциозни условности.

Предложението беше да се организира грандиозен турнир, в който да участват благородници и от четирите херцогства. Победителят в този турнир — предполагаше се, че все някой ще оцелее след повече от седмица, изпълнена с осакатявания и убийства под тържествените звуци на фанфари и рогове — щеше да бъде обявен за мой фаворит. За какво, в името на всички богове, ми беше нужен този фаворит?! Те обаче бяха ужасно искрени и прями:

— Милейди — обърна се към мен Еназиян почти просълзен, — Вие трябва да имате рицар-защитник, който да ви предпазва от обиди и

недоброжелатели. Неблагодетеливи мошеници и разбойници като видят, че владенията ви са в ръцете на една крехка дама, могат да престъпят границите на доброто възпитание и да предприемат груби и непочтени действия спрямо вас. Аз и моите братя херцози тутакси бихме се притекли на помощ, но въпреки това мисля, че е редно — а Гонериан и Каналан горещо ме подкрепиха — до рамото ви постоянно да стои един непобедим рицар, който на мига да унищожи измамата, колчем тя подаде грозната си глава отнякъде.

Той беше толкова мил в искреността си и своята наивна загриженост към мен, че сърце не ми даде да му покажа очевидната истина. Имах нужда от някой, който да ме пази и защитава почти толкова, колкото ми беше необходим трети крак. Колкото повече разсъждавах върху предложението обаче, толкова повече осъзнавах, че това „състезание“, което чисто и просто беше узаконено насилие и безсмислена жестокост, би могло да послужи за заместител на една война. В случай, че още има някой, който да тъгува по „добрите стари времена“.

Решихме турнирът да се проведе на полето край Големия арендски панаир, заради неговото централно разположение спрямо всички останали херцогства. Бяха издигнати трибуни за зрителите и се подготвиха арени за схватките между участниците. Предусещайки необходимостта от спешна медицинска помощ, аз доведох със себе си всички възпитаници на Колежа по приложна медицина в Султурн.

Тъй като турнирът се провеждаше в моя чест, аз бях в правото си да забраня всички действия, които можеха да завършат със смъртта на някой от участниците. Най-напред категорично отмених ръкопашния бой като етап от турнира. Това предизвика голямо цупене и мусене, но аз останах непреклонна. Можех да си представя как би изглеждало едно кръчмарско сбиване, увеличено стотици пъти, като участниците в него са въоръжени до зъби мъже. Последниците със сигурност щяха да надхвърлят възможностите за лечение в полевата ни болница.

Празникът беше наистина пъстър и вълнуващ, но се проточи със седмици, а аз през цялото време трябваше да седя на почетната трибуна, размишлявайки каква награда може да бъде достойна за това нечовешко търпение. Още от изхода на първите схватки стана очевидно, че моят трофей щеше да е тогавашният барон на Мандор — мускулестият мимбратски рицар Мандоратан. Познавах го много

добре, защото баща ми беше наредил да следя отблизо неговото семейство. Явно татко имаше определени планове за Мандорите.

За Арендия двадесет и осми век беше време на мир и благоденствие. Турнирът край Големия арендски панаир стана неделима част от ежегодните срещи на Съвета на арендите. Мисля, че това още повече заздравя мира. В края на века обаче семейство Ориман взе властта в Астурия и отношенията между четирите херцогства започнаха да се обтягат. Ориманите бяха алчни, амбициозни и чужди на всякакви скрупули. Първият от херцозите Ориман на име Гартеон беше дребен човечец с миши вид, който си въобразяваше, че е много умен. Той взе да си намира всякакви извинения, за да не присъства на срещите на Съвета на арендите. На третата година, когато отново не се яви, аз реших да си поприказвам лично с него. Фаворитът ми по онова време беше един от моите барони — едър мъжага с алорнска кръв на име Торгун. Двамата заминахме за Во Астур и барон Торгун даде да се разбере, че доста хора ще пострадат, ако незабавно не бъде отведена при херцог Гартеон. Алорните могат да бъдат и полезни понякога.

Лицемерът Гартеон ме посрещна с мазна усмивка и се разсипа в извинения за отсъствието си от срещите.

— Да сте чували случайно за „Болезката на Нерасин“, Ваша Светлост? — прекъснах го безцеремонно аз. — Забелязвам у вас всички симптоми на това заболяване, а аз съм умела лечителка с голяма практика и мога да предвидя настъпването на някоя болест. Много горещо ви препоръчвам да посетите срещата на Съвета на арендите следващото лято. Повярвайте, на херцог Нерасин никак не му хареса да се гърчи от болка по пода, пицейки неистово и плюейки кръв.

Лицето на Гартеон стана мъртвешки бледо.

— Ще дойда, лейди Поулгара — обеща той. Явно стомашните болки на Нерасин вече бяха станали част от астурианския фолклор.

— Е, до скоро виждане тогава — рекох твърдо. След това двамата с барон Торгун напуснахме Во Астур.

— Трябваше да ме оставите да го разрежа на две, милейди — изръмжа Торгун, докато препускахме към дома.

— Трабва да се държим възпитано, бароне — отговорих. — Културните хора не кълцат на парчета съседите си. Вярвам, че Гартеон

правилно схвана онова, което му казах. Ако не се появи на срещата и това лято, при следващото посещение във Во Астур ще се наложи да бъде по-твърда и да си поговоря с него на четири очи.

— Наистина ли можете да го направите? — любопитно каза Торгун. — Искам да кажа да накарате човек да плюе кръв.

— Да, ако това се налага.

— Тогава за какво съм ви аз?

— Защото компанията ти ми е много приятна, мой скъпи Торгун. Но сега нека да побързаме, тъй като е време за жътва и трябва да наглеждам отблизо всичко.

Само няколко години по-късно Гартеон Астуриански беше изхвърлен през прозореца от своите барони. Това е един от рисковете да живееш в палат с високи кули. Винаги има опасност „случайно“ да се прекатуриш през прозореца от седмия етаж и да се размажеш на площадката долу.

Синът му, също на име Гартеон, беше дори по-голям мошеник и от баща си. Явно Астурия се превръщаше в проблем.

Не след дълго навлязохме в тридесетото столетие и аз си дадох сметка, че управлявам делата в Арендия от шестстотин години насам. Честно казано, това ми доставяше голямо удоволствие. В много неща арендите бяха същински деца и ме възприемаха като тяхна мъдра майка, с която споделят грижите и неволите си. А което е още по-важно — винаги се съветвах с мен, преди да предприемат нещо съдбоносно. Ето защо беше по силите ми да предотвратявам повечето злини, които надвисваха над Арендия.

Беше пролетта на 2937 г., когато се наложи да уведомя събратята си херцози, че моят пореден фаворит и наследник на Торгун — мимбратският рицар Анклазин — вече остарява и слухът му започва да отслабва. Освен това той имаше многобройна челяд в Мимбре и искаше да прекара последните години от живота си с нея. Бащинството е неизказано щастие, но да си дядо е дар от небесата.

Това предизвика особено вълнение следващото лято на ежегодния турнир край Големия арендски панаир. Победителят, който по традиция биваше признаван за „най-могъщия рицар сред живите“, щеше да бъде възнаграден със съмнителната чест да живее под моята власт през следващите няколко десетилетия.

Състезанията за излъчването на победител продължиха няколко седмици и накрая остана само една двойка противници — васитските благородници Латан и Онтроуз, и двамата приятели на херцог Андрион още от детинство. Барон Латан беше огромен и як мъжага с тъмноруса коса. Граф Онтроуз беше по-образованият и изтънченият от двамата. Косата му беше катраненочерна, а на лицето му светеха две яркосини очи. Познавах ги още от деца и много се гордеех с тях. Честно да си кажа, бях изненадана, че префиненият граф Онтроуз стигна толкова далеч в подобно състезание, което се основаваше изключително на грубата сила.

Последният двубой от турнира се състоя в една мрачна лятна утрин. Пухкави бели облаци се тълпяха като стадо овце върху синьото си пасище. Зрителите се блъскаха около арената и ставаха все по-неспокойно, докато най-накрая продължителен звук от фанфари обяви, че „забавлението“ започва. Аз седях на царствен престол, заобиколена от Андрион от Вакюн, Гартеон Астуриански и престарелият Моратам от Мимбре. Двамината приятели, целите покрити с лъскава броня и въоръжени с пики, на чиито върхове се развяваха родовите им пряпорци, се приближиха към официалната трибуна, за да им дам последни напътствия и да ги благословя. Те язدهа рамо до рамо и ме приветстваха, накланяйки надолу пиките, докато знамената не опряха прашната земя.

Моите „напътствия“ бяха достатъчно цветисти и приповдигнати, както се полагаше за случай като този, но посланието, скрито зад всички натруфени фрази, беше твърде ясно. „Не се наранявайте един друг!“ — заповядах аз. Изражението на двамата в този миг беше пример за контрасти. Граф Онтроуз, далеч по-красивият от двамата, ме наблюдаваше с нежно обожание. Барон Латан пък изглеждаше толкова завладян от чувствата си, че чертите му се бяха изкривили. Неговите очи бяха пълни със сълзи, когато ме погледна изпод вдигнатото забрало.

След заключителните ми думи двамата противници се оттеглиха в противоположните краища на арената, за да се приготвят за решителната битка. Аренте при такива състезания обикновено са оградени с издръжлива, висока до пояс ограда. Предполагам, че тя се използва, за да не се наранят конете по време на турнира.

Заклучителният двубой има съвсем прости правила. Всеки от противниците се опитва да събори другия от седлото с помощта на шестметрова пика с притъпен връх. Много често се случва и двамата да паднат. Тогава се надигат от земята, възсядат отново конете и опитват пак. Това обикновено е съпроводено с ужасен трясък, а често създава работа на местния лечител, който намества счупените им кости.

След традиционното изсвирване на ловджийски рог, двамата участници спуснаха забралата на шлемовете си, наведоха хоризонтално пиките и препуснаха с гръм един срещу друг. При първия сблъсък пиките пробиха здравите щитове и разпръснаха наоколо дъжд от трески. Двубоите в един такъв турнир могат да причинят изсичането на големи парцели от гората, заобикаляща бойното поле.

Двамата отново възседнаха конете и препуснаха всеки към своя ъгъл. Онтроуз весело се смееше, а неговият приятел го наблюдаваше с открита ненавист. Явно барон Латан беше забравил за идеята на турнира. Това бе спортно състезание, а не битка на живот и смърт. На предишните турнири аз обикновено бях напълно безразлична относно крайния резултат. *Този път* обаче нещата стояха другояче. Досега „рицарите-защитници“ не заемаха особено място в живота ми. Присъствието им беше по-скоро знак за моето социално положение и се смяташе за задължителен атрибут. Сега обаче имах смътното усещане, че ако барон Латан излезе победител, занапред ще имам проблеми с него. Арендската литература изобилства от примери, когато дами с благородно потекло се свързват в сърдечна връзка със своите телохранители. Явно Латан беше прочел не малко романи. Бях убедена, че ако спечели, после никак нямаше да ми е лесно да го обузда. Безразличието взе постепенно да ме напуска.

Вторият сблъсък не беше по-успешен от първия. Когато противниците заеха за трети път местата си, погледът на Латан стана безумен и очите му излъчваха единствено желание да убива. Това вече беше прекалено и аз реших да се намеся.

„Не, Поул — прошепна гласът на майка ми. — Стой настрана.“

„Но...“

„Прави каквото ти казвам!“ — Тя никога досега не се беше държала така с мен и това тутакси привлече вниманието ми.

Постепенно отпуснах Волята си.

„Така вече е по-добре“ — одобри тя.

Както се оказа, Онтроуз не се нуждаеше особено от помощта ми. Барон Латан беше така силно възбуден, че това наруши концентрацията му при третия удар. Той толкова копнееше да унищожи противника си, че забрави да нагласи както трябва своя щит. Граф Онтроуз го помете от седлото с дългата си пика и от удара онзи отхвъркна далеч на земята с ужасяващ трясък.

— *Не!* — изрева падналият рицар и във вика му прозвуча неизмеримо отчаяние и болка от загубата.

Граф Онтроуз дръпна рязко юздите, смъкна се от седлото и забърза, колкото бронята му позволяваше да помогне на своя приятел.

— Ранен ли си? — попита той, коленичейки на земята. — Лошо ли те ударих?

Не че не зачитах желанието на мама, но с една бърза мисъл проучих състоянието на падналия барон. Той дишаше тежко, ала това беше напълно естествено. Едно падане от коня при такъв сблъсък може да изкара въздуха на всеки. Присъстващите лечители също се струпяха около двамата и изглеждаха доста угрижени. Оказа се, че барон Латан е паднал зле и стоманената броня така се е врязала в лявата страна на гръдния му кош, че той едва си поема въздух. Когато го измъкнаха от бронята обаче, дишането му се оправи. Той дори събра сили да поздрави Онтроуз за победата. После го отнесоха на ръце към полевата ни болница.

Граф Онтроуз отново се покачи на бойния си кон и препусна към трибуната, за да си получи наградата. В случая това бях аз. Той пак наклони пиката си почти до земята пред мен. Придържайки се към официалния протокол, аз препасах тънък ешарп около нейния връх в знак на своето благоволение.

— Оттук насетне ти си моят рицар-закрилник — обявих с официален тон.

— Прекланям се в краката Ви, Ваша Светлост — отвърна той с мелодичен баритон. — Тук пред всички се заклевам в живота си, че ще служа с предана вяност.

Реших, че това е ужасно мило от негова страна.

Онтроуз, сега вече признат за „най-могъщия рицар сред живите“, беше сред онези рядко срещани хора, дето се справят бляскаво с

всичко, към което посегнат. Той беше изтъкнат философ, отличен финансист, роден поет и първокласен свирач на лютня. Обноските му бяха изключително елегантни, но станеше ли дума за рицарски двубой, той се превръщаше в хала. И не само това — Онтроуз беше просто *великолепен*! Имаше висока и стройна фигура, а лицето му можеше да служи за модел и на най-претенциозния скулптор. Кожата му беше светла, но, както казах и по-рано, косата му светеше с катраненочерни отблясъци. Огромните му изразителни очи приличаха на сапфири и сред младите арендски благороднички нямаше такава, която да не мечтае до края на дните си да се събужда до него всяка сутрин.

А сега цялото това великолепие беше мое.

След края турнира имаше и официална церемония по ръкополагането му като мой рицар-закрилник. Арендите обожават церемониите. Тримата херцози, облечени с еднакво царско великолепие, придружиха героя до моя трон и тържествено ме попитаха дали този красив млад мъж е подходящ да служи при мен. Ама че абсурден въпрос. Аз произнесох традиционното си слово, което превръщаше граф Онтроуз в мой фаворит и той коленичи, за да ми се закълне във вярност, предлагайки „могъществото на мишците си“, за да ме защитава занапред.

Барон Латан също присъстваше на церемонията, но лявата му ръка висеше на превръзка. Падането от коня жестоко беше навяхнало рамото. Мъртвешка бледност покриваше неговото лице, а в очите му имаше сълзи на дълбоко разочарование. Някои хора просто не могат да понесат с благородство своята загуба. Той още веднъж поздрави през зъби Онтроуз и аз признах пред себе си, че поне обноските му са безупречни. В недалечното минало на Арендия е имало случаи, когато победеният в рицарски турнир обявява война на победителя. Латан и Онтроуз обаче бяха приятели и схватката явно не беше променила чувствата им.

След приключването на турнира известно време разглеждахме панаира, а после се върнахме във Во Вакюн, където Онтроуз се нанесе в градската ми къща. Когато есента целуна листата на дърветата, двамата с моя фаворит се упътихме на север, за да го запозная с прелестите на херцогство Ерат.

Той остана запленил от моята господарска къща в имението и прояви изключително здрав разум като се сприятели с родата на

Килан. Нещо повече — увлечението му по розите беше почти толкова силно, колкото и моето. Разговорите с него бяха същинско удоволствие, а неговото изпълнение на лютня ме просълзяваше.

Улових се, че през ума ми минават мисли, които не би трябвало да допускам. Онтроуз се превръщаше за мен в нещо повече от приятел. Точно в този момент се намеси майка. „Поулгара — дойде до мен гласът ѝ една нощ, — нали знаеш, че това не е в реда на нещата.“

„И кое не му е наред?“ — отговорът ми не беше от най-любезните.

„Това засилващо се увлечение. Той не е мъж за теб. Тази част от твоя живот ти предстои след още много време, напред в бъдещето.“

„Не е така, майко. Това, което ти предпочиташ да наричаш «тази част от моя живот», ще се случи тогава, когато аз реша и нито ти, нито който и да е друг е способен да промени моето решение. Аз не съм кукла на конци. Този живот си е мой и ще го живея, както намеря за добре.“

„Опитвам се да ти спестя много разочарования, Поул.“

„Не се грижи за това, майко. А сега, ако нямаш нищо против, искам да спя.“

„Щом така предпочиташ, Поул“ — и усещането за нейното присъствие постепенно избледня.

На сутринта вече се срамувах от себе си. Колкото повече време минаваше, толкова повече съжалявах за детинската си реакция. Присъствието на майка ми винаги е било център на моя живот. Необмисленото ми избухване издигна между нас стена, която после години наред трябваше да се опитвам да премахна.

Не бих подценила чувствата си към Онтроуз, като ги нарека сляпо увлечение. Но признавам, че това, което се случи в личния ми живот, отклони моето внимание от други важни неща. Вторият Гартеон беше наследен от трети със същото име, възкачил се на трона на Астурия. Гартеон III беше по-голям разбойник и от предшествениците си. Цялата му враждебност и омраза бяха насочени към Вакюн. На всички беше ясно, че между Вакюн и Ерат съществуват много тесни взаимоотношения и Ориманите кой знае защо решиха, че моето херцогство няма да оцелее без помощта на васитите. Не беше трудно да се проследят корените на омразата на астурианците лично срещу мен. Най-вероятно тя датираше още от времето на херцог

Нерасин. Бях давала поуки и назидания на много от астурианските херцози през вековете. Това, което астурианците предпочитаха да пренебрегнат, беше фактът, че по същия начин се държах с васитите и мимбратите. За тях беше по-лесно да ме приемат като наследствен враг, който дебне по ъглите и само чака сгоден случай да осуети техните планове и заговори.

Онова, което се случи в Северна Арендия, стана най-вече заради напредналата възраст на херцог Моратам Мимбратски, който минаваше осемдесетте и видимо оглупяваше. Неговите съветници бяха безскрупулни, а тъй като немощният и изкуфял старец одобряваше почти всичко, което му предложеха, те се явяваха истинските управници на Мимбре. Гартеон III Астуриански видя в това своя шанс и започна да подкупва един след друг мимбратските благородници.

Срещата на Съвета на Арендите през 2940 беше спокойна и ведра, та чак досадна. Херцог Моратам я проспа почти цялата, пък и на нея не се случи нищо вълнуващо, което да го събуди. Бих предложила властта да се даде на регент, но единственият жив син на Моратам беше очевидно неподходящ за този пост. Той приемаше прекалено присърце своите привилегии, но изобщо не се отнасяше по същия начин към задълженията си.

Не много дълго след като двамата с Онтроуз се бяхме завърнали във Во Вакюн, татко намина да види как я карам. Бях в розовата градина, когато прислужницата го доведе при мен. Познавайки твърде добре баща си, бях готова да се обзаложа, че е душил около мен поне няколко пъти през последните два века, откакто го видях за последен път, но явно не беше намерил за какво да се заяде. Ето защо ме беше оставил на мира.

— Е, Стари вълко — посрещнах го аз. — Какво прави, докато не се виждахме?

— Нищо кой знае какво, Поул — отвърна той.

— Светът още ли се върти по определения ред?

Той сви рамене.

— Може и така да се каже. Понякога трябваше да изглаждам отношенията тук-там, но не беше нищо сериозно.

Внимателно откъснах една от любимите си рози и му я подадох.

— Я виж това! — казах.

Той едва я погледна.

— Много е хубава — рече безразлично. Татко от край време няма усет за красивото.

— Много хубава?! Това ли е всичко, което можеш да кажеш? Тя е просто великолепна, татко. Онтроуз я отгледа специално за мен.

— Кой е този Онтроуз?

— Моят фаворит, татко. Той ме закриля и поставя на мястото му всеки, който се опитва да ме обиди. Няма да повярваш колко любезни станаха хората, откакто той е тук. — После реших да не го увъртам много-много. — О, между другото, той е човекът, за когото ще се омъжа, щом най-сетне се реши да ми го предложи.

Баща ми наостри уши при тези думи. Познаваше ме прекалено добре, за да направи някоя погрешна стъпка.

— Много интересно хрумване, Поул — невъзмутимо изрече той. — Защо не ми го изпратиш, та да се опознаем по-отблизо.

— Явно не одобряваш решението ми — нахвърлих се върху него аз.

— Не съм казал такова нещо, Поул. Просто не го познавам, а ако ти твърдо си решена на женитба, то ние двамата с него ще трябва поне веднъж да сме се виждали. Все пак, обмисли ли внимателно тази важна стъпка в живота си? Могат да изникнат твърде сериозни пречки, нали си даваш сметка за това?

— Какви например?

— Предполагам, че разликата във възрастта ви е доста голяма. На колко години казваш, че е той?

— Онтроуз е зрял човек, татко. Наближава трийсетте.

— Това добре, но ти скоро ще станеш на деветстотин и петдесет, нали, Поул?

— Ако трябва да сме точни — на деветстотин и четиридесет. И какво от това?

Той въздъхна.

— Ти ще го надживееш, Поул. А той ще остарее преди още да си усетила радостта от живота с него.

— Но пък ще бъда щастлива, татко, или такова нещо не ми се полага?

— Просто ти обръщам внимание за някои безспорни истини, това е всичко. Имаш ли намерение да раждаш деца?

— Разбира се.

— Това не е много добро решение. Твоите деца ще пораснат, ще остарят и ще умрат, а ти — не. Ще преживееш няколко пъти същото като при смъртта на Белдаран, а това едва не те уби, доколкото си спомням.

— Може пък като се омъжа животът ми да стане като на другите хора. Може би и аз ще започна да старея.

— На твое място не бих разчитал на това, Поул. В Кодекса на Мрин много се говори за теб и личи, че ти предстои дълъг живот.

— Нямам намерение да съобразявам живота си с бълнуванията на някакъв идиот, татко. Освен това ти също си се женил, нали така? А щом това е позволено на теб, значи и аз не съм лишена от тази радост. — Премълчах за чудатостите на майка ми. — Пък и ако Онтроуз се ожени за мен, той също може да се превърне в дълголетник.

— Какво те кара да мислиш така? Той е обикновен човек, а ти не си. Неговият живот може обаче и *да му се стори* продължителен, защото ти не си от най-сговорчивите. Ако този Онтроуз не е истински светец, тогава го чакат тежки дни.

— Защо не стоиш настрана от моите работи, старче?

— Моля те, Поул, не злоупотребявай с думата „работи“ в този случай. Това ме изнервя.

— Знаеш къде е вратата, татко. Използвай я още сега.

Така нашият разговор приключи.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Тайният съвет на херцог Андрион от Вакюн се събра в просторната стая високо на върха в една от кулите на палата. Беше слънчев следобед. Залата за съвещания беше драпирана с тъмнокафяви завеси и покрита с килими в същия цвят. Те създаваха много красив контраст с мраморните стени и масивните мебели, които навяхаха мисълта за нещо вечно и непреходно.

— Колкото повече минава времето, толкова повече намаляват нашите възможности — обърна се мрачно към нас херцог Андрион. Той беше тъмнокос мъж в средата на трийсетте и наскоро беше наследил трона във Во Вакюн. *Моето* присъствие на Тайния съвет може и да изглежда странно, но аз следях работата му от години. Бях член на Тайните съвети и в останалите херцогства на Арендия, за да съм сигурна, че нищо няма да бъде извършено без моето изрично разрешение.

— Истина е, Ваша Светлост — подкрепи Онтроуз своя херцог. — Фамилията на Ориманите от години цели нашата разруха. Боя се, че войната е неизбежна.

— Ние все още имаме избор, господа — твърдо се намесих аз. — Нерасин не беше по-малък разбойник от последния наследник на Гартеон, но въпреки това успяхме да му върнем здравия разум.

— Ориманите нямат нито здрав разум, нито чест, лейди Поулгара — обърна се към мен барон Латан. Той видимо се възстановяваше от поражението, което му нанесе Онтроуз, и двамата отново бяха приятели. — Според мен в името на мира Астурия отново трябва да бъде притисната до стената.

— Нека избегнем това, лорд Латан — предложих аз. — Оставете ме най-напред да поговоря с Гартеон, а после мобилизирайте армията. Войните винаги се отразяват *твърде зле* на хазната.

— Така е! — побърза да ме подкрепи Андрион.

После се обърнах към Онтроуз.

— Не! — наредих му твърдо.

— Не разбрах какво иска да ми каже Твоя Светлост — призна той.

— Ти не можеш да дойдеш с мен. Ще ми се наложи да говоря на Гартеон на език, който предпочитам да не чуеш.

— Не бих позволил да тръгнеш без свита, милейди.

— Да позволиш?! — попитах заплашително.

— Може би не подбрах подходящата дума — съгласи се той.

— Много лош избор, Онтроуз. Ти си поет и не би трябвало да правиш такива езикови грешки. — Сетне нежно поставих ръка върху неговата. — Само се заяждам, Онтроуз. — После се обърнах към херцог Андрион. — Оставете ме да говоря с Гартеон преди да предприемете, каквото и да било, Ваша Светлост. Неговият дядо стана много сговорчив след един такъв разговор. Дано е останала поне капка здрав разум и у неговия внук.

По вида на барон Латан личеше, че се кани да възрази.

— Винаги можете да съберете армията, ако преговорите се провалят, бароне — уверих го аз. — Ако се вгледаме по-внимателно, тогава излиза, че омразата на Ориманите е насочена лично към мен, а не към Вакюн. Провалям техните планове от дълго време насам, а и нямам никакво намерение да престана. Вакюн и Ерат са като брат и сестра, ето защо Гартеон е наясно, че нападне ли Вакюн, тогава ще си има работа с мен. По всичко личи, че крайната му цел е да въвлече и мен във войната. А щом като това е свада между Гартеон и мен, тогава най-добре да я разрешим на четири очи.

— Ще послушаме съвета ти, Твоя Светлост — каза Андрион.

— Много разумно решение, Ваша Светлост — похвалих го аз.

Стигнах Астурия по обичайния начин и близо седмица слухтах и дебнах наоколо, но не можах да открия никаква следа към Гартеон. Притаявах се, невидима за околните, из мрачните коридори и зали с надеждата да дочуя от придворните къде се е дянал, но изглежда астурианските благородници тънеха в неведение къде е техният херцог. Отлетях да огледам имененията на всички членове от семейството на Ориманите, но и това не помогна. Стигнах даже дотам, че проучих и няколко разбойнически свърталища из лесовете. Нито следа от Гартеон. Явно херцогът на Астурия се беше сврял в миша дупка. Бях сигурна обаче, че *все някой* в Астурия знае къде се крие, но който и да беше той, пазеше това в дълбока тайна. Известно е, че арендите не

могат да таят секрет повече от няколко часа. Ето защо взех да надушвам присъствието на гролим в този заговор.

Меко казано не бях в добро настроение, когато най-сетне се отказах да търся и се върнах обратно във Во Вакюн, за да уведомя приятелите си в двореца за своя провал. След кратък разговор мрачно се съгласих, че мобилизацията е единственият ни избор.

— Въпреки това, господа, аз ще продължа издирванията си — уведомих малцината си събеседници. — Рано или късно Гартеон ще си подаде носа от своето скривалище. Той вече започва да ме дразни и при първия удобен случай ще му го кажа в очите.

След това Онтроуз ме придружи до градската ми къща и двамата мълчаливо вечеряхме. Единствената полза от провала ми във Во Астур беше това, дето моят приятел се убеди, че и аз не съм безгрешна. След вечерята слязохме в розовата градина. Имах нужда да се успокоя, а това прекрасно кътче винаги ми действаше благотворно.

— Чувствам, че си недоволна, милейди — съчувствено рече Онтроуз.

— Даже повече от недоволна, скъпи приятелю — огорчено отвърнах аз. — Явно дълги години получавах всичко твърде лесно и провалът засегна самочувствието ми.

Той се усмихна леко, но после въздъхна.

— Утре с твое позволение ще трябва да замина на север към именията ти. Ако Вакюн обяви мобилизация, Ерат ще трябва да го последва. Но макар и с две армии, аз не съм спокоен за изхода от битката.

Кимнах с глава.

— Ще ти напиша препоръка до моя сенешал в Ерат Малон Килансън. Той ще ти даде ключа от хазната. Моля те да се отнасяш добре с хората ми, скъпи Онтроуз. Храни ги хубаво и ги научи как да се отбраняват.

— Ти си по-грижовна дори от майка, милейди.

Свих рамене.

— Май така излиза — съгласих се. — Все някъде трябва да проявя майчинското си чувство... Но да не говорим повече за това.

После забелязах нещо познато в нощното небе.

— Закъсня — рекох.

— Аз ли?! — изумено попита Онтроуз.

— Не, Онтроуз, не ти. Говоря на един стар приятел там, горе — и посочих мъждивата светлина на една комета, която прекосяваше кадифеното нощно небе. — Обикновено се явява в края на зимата, а сега е вече лято.

— Виждала си това чудо и преди, така ли? — попита той.

— Много пъти, Онтроуз, много пъти до сега. — Направих набързо някои изчисления наум. — По-точно тринайсет пъти. За първи път я видях, когато бях на четиринайсет. Появява се на всеки седемдесет и една години.

Онтроуз също започна да пресмята наум и очите му се разшириха ужасено.

— Нека това не те тревожи, скъпи Онтроуз — казах му. — Просто някои хора живеят по-дълго. Това е наша семейна черта — като тъмната коса или дългия нос например.

— Според мен девет века живот надхвърля понятието „семейна черта“, лейди Поулгара.

— Тайната на дълголетието се крие в това постоянно да си зает с нещо, Онтроуз. А също и да избягваш схватки с хора, които са по-яки от теб, разбира се. — Върнах се мислено назад в миналото. — Мисля, че четиринадесетото ми лято беше в една от онези години, когато прекарвах повечето време в моето Дърво — припомних си аз. — Двете със сестра ми се бяхме скарали заради баща ни и аз бях страшно ядосана. Живях в Дървото няколко години, за да я накажа. — Разсмях се. — Децата понякога са толкова глупави!

— Ти имаш сестра? Никога не съм чувал за нея.

— Тя умря преди много, много години. Казваше се Белдаран, бяхме близначки, но тя беше много по-красива от мен.

— Не бива да говориш така, милейди — възпротиви се той. — Твоята красота е неземна. Готов съм да докажа това на всеки глупак, дръзнал да оспори думите ми.

— Ласкател — казах, докосвайки нежно бузата му.

— Не е ласкателство да се говори истината, милейди.

— Но пък да се преувеличава истината, вече е ласкателство. Недей да твърдиш напразно, че съм неземна красавица. Сестра ми беше толкова прекрасна, че аз се отказах да се меря по хубост с нея и съвсем се занемарих. Бях несръчна, дива и доста мръсна — миех се само, когато валише дъжд. След годеща на сестра ми обаче се стегнах.

По онова време бяхме на шестнайсет. Като смъкнах мръсотията от себе си и си сресах косата, се оказа, че изглеждам доста прилично. Сестра ми беше годеница на Рива Желязната хватка, крал на Острова на бурите. Като заминахме в кралството му, аз се отдадох на забавления и с огромно удоволствие разбивах мъжките сърца.

— Признавам, че не мога да те разбера, милейди — рече той.

— О, скъпи — разсмях се аз. — Ти си толкова невинен! Внимавай в отношенията си с мен, мога да разбия сърцето ти само с едно трепване на миглите.

— Мигар ще се възползваш така от моята беззащитност, лейди Поулгара? — смъмри ме нежно той. — Не се боя от астурианците, но крепостта на моето сърце вече рухна пред твоята атака и се боя, че не ми остава нищо друго, освен да се предам в твоя власт.

Поставих ръка върху неговата.

— Добре казано, милорд — похвалих го. — Наистина умело боравиш с думите. Ще трябва да обсъдим това по-задълбочено.

При тези мои думи той взе ръката ми и нежно я целуна.

Мирът, който установих в Арендия, почиваше на нелицеприятния факт, че щом някой от херцозите покажеше и най-малък признак на непокорство, останалите трима се обединявахме в съюз, за да се противопоставим като един на неговата измяна и непокорство. Основният ни проблем *този път* обаче беше слабоумието на херцог Моратам от Мимбре. По онова време за него се грижеше гледачка, която го бавеше като малко дете, в каквото той в действителност се беше превърнал. Управлението на херцогството беше в ръцете на шайка благородници, които се интересуваха повече от това да си подливат вода един на друг, отколкото да болят за благото на цяла Арендия. На няколко пъти се опитвах да им разтълкувам козните на арендската политика и ползата от мира за всеки един от тях, но те бяха твърде недалновидни и увлечени от собствените си измами, за да го разберат. Предполагам, че ако столицата им се намираше в средата на Мимбре, нещата щяха да стоят по друг начин. Но тъй като Во Мимбре беше чак на южната граница на Арендия, всичко, което се случваше в трите северни херцогства, беше за тях все едно от другата страна на луната. Въпреки моите усилия, Мимбре постепенно се отделяше от нас и поддържаше стриктен неутралитет.

Онтроуз замина на север в моите владения, за да надзирава как върви мобилизацията на хората ми. Въпреки че осъзнавах колко необходимо е това, той много ми липсваше. Сънувах го по цели нощи и мислех за него всеки миг, докато бях будна. Пътувах често до моето херцогство, даже по-често, отколкото беше необходимо. Но в края на краищата аз бях херцогинята на Ерат! А не е ли едно от главните задължения на владетеля да следи какво става в земите му?

На практика армиите на Вакюн и Ерат не бяха отделени една от друга, защото и самите херцогства почти бяха слети в едно. Барон Латан предвождаше силите на Андрион, а Онтроуз — моите. Нашата стратегия се раждаше след продължителни обсъждания или в двореца на Андрион, или в моята къща край езерото Ерат. Всичко ни сближаваше, така че и действията ни бяха обединени от една обща цел.

До лятото на 2942 всичко още беше мирно и спокойно. Обединените ни армии очевидно превъзхождаха числено войската, която би могъл да събере Гартеон III. Ако той дръзнеше да престъпи някоя от нашите граници, тогава бихме могли да го смачкаме като досадна буболечка.

— Всичко е в пълна бойна готовност — обяви Онтроуз пред нас двамата с Андрион по време на едно от редките си завръщания във Во Вакюн в късното лято на същата година. — Войската на Ерат е разположена на северния бряг на река Камаар, недалеч от Во Астур. Ако Гартеон придвижи силите си отвъд васитската граница, ще унищожи столицата му. Като изключим непредвидените ситуации, противникът ни е в задънена улица. Според мен ние и астурианците ще се гледаме кръвнишки през общите ни граници поне няколко сезона. След това може да чакаме мирни парламентъори от Во Астур. Ориманите не са сред фаворитите на останалите благороднически фамилии в Астурия. Няма да се изненадам, ако Гартеон III също като дядо си не след дълго литне от някой висок прозорец на палата си и се спре чак на площада долу.

— Чудесно го казахте, лорд Онтроуз — похвали го Андрион.

— Аз все пак съм *поет*, Ваша Светлост — скромно отвърна Онтроуз. — Умелото боравене с думите ми е вродено.

След съвещанието с Андрион двамата с моя фаворит се прибрахме в градската ми къща. А след вечеря двамата слязохме в розовата градина. Онтроуз взе лютнята си и започна да ми свири и пее.

Грижете от деня сякаш изчезнаха в миг. Беше съвършена и незабравима вечер, каквито за съжаление се случват твърде рядко. Говорехме повече за розите и само от време на време ставаше дума за мобилизацията. Постепенно падна мрак и на небето заблещукаха звезди.

Когато стана време за лягане, моят фаворит ме целуна нежно и ми пожела лека нощ. Не успях да спя много, но затова пък се отдадох на мечтания.

На следващата сутрин моят Онтроуз напусна Во Вакюн и отново тръгна на север.

Есента беше мрачна, сива и скучна и напълно отговаряше на моето настроение. Бях загубила шест века да убеждавам твърдоглавите аренди в ползата от мира, надявайки се това най-сетне да стане част от природата им, та никога повече да не помислят за война. Надеждите ми обаче сега се сринаха до основа.

Барон Латан не се беше вясвал вече няколко месеца, но ние с Алдрион не обърнахме кой знае какво внимание на неговото отсъствие. Като главнокомандващ васитската армия Латан беше длъжен да наблюдава постоянно нейното разположение и състояние. Затова и продължителното му отсъствие изглеждаше обичайно. Когато настана това отвратително време обаче, той се върна във Во Вакюн с тревожни новини. Херцог Андрион незабавно ме извика в палата, за да чуем заедно вестите от неговия приятел. Латан още носеше изпръсканите си с кал пътнически дрехи и беше видимо на предела на силите си. Около зачервените му очи имаше тъмни кръгове, което беше ясен знак, че не е мигвал през последните няколко дни.

— Имаш нужда от топла храна и почивка, Латан — влязох в ролята си на лечителка аз.

— Напоследък нямах време за това, Твоя Светлост — отвърна той със странно глух глас. После отрони една дълбока въздишка. — Току-що идвам от Во Астур...

— *Откъде?! —* възкликнах аз.

— Рапортите на шпионите ни в Астурия си противоречаха, Твоя Светлост — обясни той. — Счетох за крайно важно със собствените си очи да видя какво става във вражеското херцогство. Познавам недодялания и груб език на астурианците, затова нямах никакви пречки да се представям за местен жител. Не бих ви обременявал с

досадни подробности около различните хитрости, които употребих там. По-важното е, че някои членове на астурианското правителство и висши военни замислят план, който се нуждае от вашето най-изострено внимание. Накратко — херцог Гартеон се кани да нападне херцогството, Ваша Светлост — обърна се воинът към мен. — Той си дава ясна сметка, че Вакюн и Ерат са като едно. Затова при първите действия ние ще отвърнем на удара и ще го премажем.

— Като гнида ще го смажем — уточни мрачно Андрион.

Латан бегло се усмихна.

— Точно така — съгласи се той. — Гартеон осъзнава, че при едно нападение на Во Вакюн той е обречен на провал, затова ще нападне Ерат.

— Оставете го да действа — казах. — Аз съм също толкова готова да го посрещна, колкото и Андрион.

— Това лежи в основата на неговия план, Ваша Светлост — глухо продължи Латан. — Гартеон няма намерение да пресича река Камаар. Във Во Астур се събира флота. Самият аз лично видях качването на войската по корабите и успях да разбера крайната цел на флотата. Гартеон има намерение да тръгне по река Астур и когато не може вече да бъде забелязан от сушата, ще потегли на север, заобикаляйки носа при северозападния бряг на твоето херцогство. Накрая ще акостира в устието на река Селин. Боя се, че първата му цел е зле охранявания град Селин. От тази позиция той ще опустоши Северен Ерат и оттам ще нахлуе в сърцето на владенията ти. Съюзът между Вакюн и Ерат винаги е провалял злодейските му планове, ето защо сега той се кани най-напред да унищожи Ерат, а едва след това да нахлуе във Вакюн.

— Флотата тръгна ли вече? — рязко попитах аз.

— Да, Твоя Светлост, корабите на Гартеон поеха от Во Астур преди три дни.

— Трябва ми карта — обърнах се към Андрион.

Без да пророни дума, той бръкна в дрехата си и извади навит на руло пергамент. Разгънах картата и взех да преценявам разстоянията.

— Флотата пътува със скоростта на най-трудноподвижния кораб — прецених аз. — Ако Гартеон замисля нападение, той ще иска цялата му войска да бъде по едно и също време на едно и също място. Разстоянието между Во Астур и устието на Селин е близо двеста и

седемдесет левги. Да предположим, че най-добрата скорост, която може да развие флотата, е двадесет и пет левги на ден. Това ще рече единадесет дни, или осем денонощия, броено от днес нататък. — Направих още няколко измервания и набързо пресметнах наум. — Ще се справим — казах накрая с известно облекчение.

— Не можах да проследя мислите ти, Поулгара — призна Андрион.

— Войската ми е струпана на северния бряг на река Камаар — точно където се събират северният и южният приток. Оттам до Селин са седемдесет левги. При максимална скорост армията ще стигне до града за седем дни. На астурианците ще трябва най-малко ден и половина, за да се придвижат от брега до Селин. Моята войска ще е там преди тях.

— Имаш забележителни познания във военното дело, Поулгара — отбеляза Андрион.

— Имаш предвид, че това не се очаква от една жена, нали? Аз съм в Арендия вече шестстотин години, Андрион, а това означава, че имам натрупан *богат* опит във военното дело.

— Ще ти пратя армията си на помощ — каза той.

— Ти също трябва да пазиш границите си, Андрион.

— Срещу кого, милейди? — рече с усмивка той. — Гартеон е насочил цялата си армия до последния войник към северните краища на твоите владения. Не му е останала никаква войска, която да хвърли срещу мен — при тези думи той се усмихна по момчешки. — Освен това — продължи, изоставяйки официалния тон, — защо само ти трябва да се забавляваш?

— О, небеса — простенах аз.

— В пресмятанията има някои неточности, лейди Поулгара — възрази Латан. — Армията ти е разположена на два дни бърз ход оттук, а Онтроуз е в твоята къща край езерото. Ще има известно забавяне, преди да отиде при войската и да я подготви.

— Само че аз имам предимство, Латан — припомних му. — Генерал Холбрен, вторият в командването след моя фаворит, е разумен и практичен мъж, който ще направи така, че войската да изминава по седемдесет левги на ден. Още днес ще говоря с него, а веднага след това — и с Онтроуз. — Отново погледнах картата. — Холбрен ще се справи с похода — реших накрая. — Затова ще пратя Онтроуз направо

в Селин, за да започне укрепването на градските стени. Вашата армия ще пристигне едва на третия ден след моята, а аз искам да съм сигурна, че ще удържим града през това време.

— Тогава аз ще нападам незащитения гръб на Гартеон и ще го размажа като леш върху непоклатимите крепостни стени — зарече се Латан със страшен глас.

— Обзалагам се, че градските псета и грабливите птици ще ти бъдат благодарни — отвърнах безгрижно. — Сега обаче отиваш право в леглото. Негова Светлост и сам може да даде разпореждания за началото на похода. Ще можеш да настигнеш войниците след ден-два.

— Аз съм главнокомандващ на армията, Твоя Светлост — започна да протестира той, — и мой дълг е да я предвождам.

— Те и сами знаят в коя посока се намира север, бароне, и едва ли ще е нужно да им сочиш пътя. Върви да спиш, защото всеки миг ще се строполиш без сили на земята.

— Но...

— Никакво „но“, Латан! Марш в стаята си! Веднага!

— Тъй вярно, милейди — предаде се най-накрая той.

Имах странното натрапчиво усещане, че нещо не е наред с барон Латан. Давах си сметка, че е изтощен, но в поведението му имаше нещо по-дълбоко от обикновена умора. Нямах време да правя по-подробни проучвания обаче. Излязох на балкона на съвещателната зала и промених формата си в познатия ми до болка сокол.

Генерал Холбрен беше масивен здравеняк, преминал през всички чинове във войската, без да пропусне нито един. Неговият ранг наистина тежеше, а не се явяваше само придатък към родовата му титла. Генералът се славеше като човек на думата и аз много го уважавах. Той внимателно обмисли вестите, донесени от барон Латан, и внимателно предложи някои незначителни изменения в моя план относно предстоящото нахлуване на астурианците.

— Има вероятност херцог Гартеон да прати разузнавателни отряди напред към Селин, преди там да се озове цялата му армия, Ваша Светлост — натърти той. — От пешаците ни можем да очакваме да изминават най-много по десет левги дневно, но конницата е значително по-бърза. Ако сте съгласна, ще пратя напред конницата със специална мисия, за да сме сигурни в развоя на нещата. — Той бегло

се усмихна. — Граф Онтроуз е умел воин, но ако оставим защитата на Селин единствено на него, това може малко да го поизпоти.

— А ние не бихме искали това да се случи, нали, Холбрен? — сговорчиво рекох аз. — Сега отивам в къщата си и ще го предупредя да чака подкрепления след... — Аз се поколебах. — След колко време?

— Четири дни, Ваша Светлост, най-много пет. Това ще поизмори конете, но те няма да участват в защитата на Селин, така че ще имат време да отдъхнат.

— Вярвам на преценката Ви, почитаеми генерале — отвърнах с елегантен поклон.

— Имайте ми доверие — въздъхна той.

Аз се засмях, после излязох, отдалечих се на известно разстояние от лагера и отново се покрих с перушина.

Изпитвах някакво необяснимо удовлетворение от хода на събитията. Смелостта и предприемчивостта на барон Латан ни осигури достатъчно време, за да реагираме на ходовете на Гартеон и да се подготвим преди неговото идване. Имах възможност да евакуирам мирното население в тези краища, така че жертвите да са минимални. Щом веднъж армията на херцог Гартеон попадне в капана, той няма да има друг избор, освен да се предаде. Най-вероятно Битката при Селин щеше да постави началото на нов мирен период в Арендия.

Вечерта беше паднала, когато кацнах в градината на имението си край езерото Ерат. Приех човешката си форма и тръгнах да търся Онтроуз. Заварих го в библиотеката, надвесен над една карта. Зная, че постъпката ми беше детинска, но не го бях виждала от няколко седмици, затова пристъпих на пръсти зад него, пресегнах се и му затулих очите.

— Познай кой е — прошепнах в ухото му.

— Лейди Поулгара — изумено възкликна той.

— Ти погледна — рекох укоризнено. — Това не е честно — а после го разцелувах горещо.

Той ми отвърна с една-единствена целувка, но много дълга. Когато се отдръпнах от обятията му, главата ми се маеше и дишах тежко. Започнаха да ми идват разни непочтени мисли, но реших, че ще е най-добре да го уведомя за последните новости — разни дреболии като нахлуващи в земите ми армии, отбраната на градовете ми и

разбити астуриански войски. После щяхме да се заемем със сериозните дела.

Фаворитът ми обаче беше потресен от тези известия.

— Сигурна ли си в това, което ми казваш, Поулгара? — попита той. Това беше първият път, когато се обръщаше към мен по име и това напълно отговаряше на моите планове за остатъка от вечерта.

— Новините са направо от барон Латан, сърце мое — уверих го аз. — Той се е промъкнал в Астурия, без да предупреди херцог Андрион или пък мен какво се кани да прави. Лично е чул как Гартеон и привържениците му обсъждат нападението и е видял със собствените си очи как войските се качват на корабите.

— Бих доверил живота си на Латан, Поулгара — каза той, — и неговите думи не търпят съмнение. Ето защо още сега трябва да оседлая коня си.

— Защо пък веднага?

— Заминавам на юг да предупредя войската ни и да защитим Селин.

— Почакай малко, скъпи — казах му. — Спрях в лагера на войските на път за насам. Още призори Генерал Холбрен тръгва на поход към Селин. Той предложи ти направо оттук да отидеш в града и да го подготвиш за астурианската обсада. Ще изпрати напред кавалерията, за да те подкрепи при първоначалните атаки на Гартеоновата армия.

— Холбрен е изключително разумен човек — одобри Онтроуз. — Цяло щастие е да го имаме на наша страна.

— Има още нещо, Онтроуз — продължих аз. — Барон Латан идва от север с васитската армия. Той трябва да пристигне в Селин ден-два след началото на астурианската обсада.

— Добрият стар Латан! — едва не се разсмя с глас Онтроуз. — Двамата заедно вече със сигурност ще заличим от лицето на земята армията на Гартеон и над бедната ни Арендия отново ще се възцари благороден мир.

Обичах Онтроуз почти до лудост, но съчетанието между „заличим от лицето на земята“ и „благороден мир“ леко ме отрезви. Онтроуз все пак беше поет и трябваше да си служи по-внимателно с думите.

— Успя ли да изчислиш колко ни дели от предстоящите събития, Поул? — попита той.

— Да ни дели ли?

— Колко дни остават до акостирането на Гартеон, Твоя Светлост?

— А, сега разбрах. Войската на Гартеон е напуснала Во Астур преди три дни. Според моите изчисления те ще пътуват близо единадесет дни — значи осем, ако броим от днес. Очаквам Холбрен да пристигне при Селин след седмица. Ако приемем, че вражеската армия ще се придвижва един ден от брега до града, значи ще се появи на дванайстия ден. Латан ще дойде ден по-късно, на тринайсетия.

— А на петнайсетия ден Гартеон ще остане без армия — мрачно рече моят фаворит. — Планът ти е съвършен, любима.

— Даже по-добър, отколкото изглежда — отвърнах и по вените ми пробяга гореща вълна.

— Боя се, че не те разбирам, Поул — призна той.

— Не говоря за тази внезапна война, скъпи — отговорих доста самодоволно аз. — Това „любима“, което току-що се отрони от устата ти, ми подсказва, че си склонен да се предадеш. Защо не се оттеглим на някое по-подходящо място и не обсъдим капитулацията ти с най-малките подробности?

(По-ясна не бих могла и да бъда, нали?)

При тези думи той ме целуна нежно и, признавам, аз почти загубих сваяст в прегръдките му. После, с все по-нарастващо благородство, той внимателно откопча ръцете ми от тила си.

— Извънредните събития, които ни връхлетяха така внезапно, изглежда разклатиха устоите ни и чувството какво е редно и какво — не, моя най-скъпа Поулгара — рече със съжаление той. — Нека не ставаме жертва на възбудените си емоции пред лицето на предстоящата война. Сега ще се метна на коня, за да избегна така примамливата ти и опасна близост. Трябва да съм час по-скоро в Селин, за да подготвя отбраната, а прохладният нощен въздух ще ми помогне да укротя жаравата, която ти разпали в моите вени. Довиждане, любима. Нека отложим нашата близост за по-спокойно бъдеще.

После той се извърна и излезе от стаята.

— Онтроуз! — извиках след него. — Върни се тук!

Ще повярвате ли, че изобщо не ме послуша?

Стаята, наред която стоях, беше собствената ми библиотека и много от вещите в нея ми бяха безкрайно скъпи. Бързо излязох, прекосих преддверието и влетях в кухнята. Там безогледно започнах да хвърлям каквото ми попадне пред очите.

Малон Килансън, моят сенешал, пристигна в тръс.

— Твоя Светлост — изхълца той, — какво правиш?!

— Не виждаш ли, че чупя чинии, Малон? — изкрещях в отговор. — По-добре се измитай оттук, защото всеки миг ще започна да хвърлям и хора!

Той мигновено се изпари.

Призори след една безсънна нощ аз отново се превърнах на сокол. Устоях на порива да последвам Онтроуз и да го катурна от коня. Вместо това полетях на юг. Сега беше по-важно да поддържам постоянна връзка с херцог Андрион.

Заварих го да стои на крепостната стена, облечен в бойна ризница. Разперих крила и се приземих в най-отдалечения край на стената зад една издатина на подпорната стена, а после приех собствената си форма. Избягвах да правя това пред очите на свидетели, освен ако нямах друг избор или пък се налагаше с възпитателна цел. Скоро не бях преглеждала Андрион и не бях сигурна дали всичко със сърцето му е наред.

Излязох иззад прикритието си.

— Добро утро, Андрион — поздравих го аз.

Той ме погледна ококорено.

— Мислех, че се каниш да заминаваш на север, Поулгара. Какво те забави?

— Аз вече бях там, Андрион — отговорих. — Генерал Холбрен започна похода, а граф Онтроуз препуска към Селин. Всичко върви според нашите планове. Когато Гартеон стигне Селин, ние вече ще го чакаме. А ти защо си навлякъл тази глупава ризница?

— Май нещо не си в настроение тази сутрин, а, Поулгара?

— Сигурно е от храната. Та какво правиш ти?

— Позирам, Поул, просто позирам. След като и Латан, и Онтроуз са далеч оттук, командването на местния гарнизон остава на мен. Затова си сложих ризницата, изправих се тук и от време на време размахвам ръце, за да се уверят гражданите на Во Вакюн, че няма

никаква причина за тревога, щом такъв непобедим воин се е възправил срещу недостойните астурианци.

— И това те забавлява, нали?

— Ами... — започна уж пренебрежително той, а после двамата се засмяхме в един глас.

— Да се връщаме в двореца, Поул — предложи той. — За тази сутрин се перчих достатъчно, а освен това не ми се иска да вдишвам повече миризмата, която се носи от смазката на моето оръжие и ризницата ми.

— Да вървим тогава, но обещавай, че ще се спуснеш по подветрената стена, за да не те отнесе течението с тези тежки доспехи.

След като се върнахме в двореца и Андрион смъкна стоманата от гърба си, двамата се оттеглихме в кабинета му, за да обсъдим нашата стратегия.

— Знам, че сигурно ще ти прозвучи като стара мания, Андрион — започнах, — но се обзалагам, че ако се разровим по на дълбоко, открием някой гролим в дъното на последните събития в Арендия. Умовете на астурианците са прекрасна плячка за козните на гролимите. Досега не съм се натъквала на астуриански заговор, който да не е вдъхновен от тях. Ктучик не се е отказал от намерението да разпали голяма война между Западните кралства, откакто мургите минаха по земния мост преди няколкостотин години. Той отчаяно желае да ни подпали чергата и винаги търси подпалки за огъня си в Астурия.

— Войната на боговете е била преди две хиляди години, Поул — възрази Андрион.

— Не е така, скъпи. Тя все още продължава и всички участваме в нея. След като приключи Битката за Селин имам намерение лично да отида в Астурия и да разровя корените на замисъла на Гартеон, докато не стигна до неговия вдъхновител — гролима. После ще го разкъсам и парче по парче ще замерям с него главата на Ктучик в Рак Ктол. — Изрекох всичко това през здраво стиснати зъби.

— Ама ти наистина не си в настроение днес, Поулгара — отбеляза той. — Да не би нещо да сте се карали с твоя фаворит?

— Не бих се изразила точно така, Андрион — отговорих. — Беше по-скоро разминаване на мненията.

— По военни теми ли?

— Не, по много по-важен въпрос. Но рано или късно Онтроуз *ще* *дойде на моето*. Мога да се зарека в това.

— За мен е много болезнено да гледам как ти и твоят фаворит позволявате споровете да охладят отношенията ви — каза той. — Мога ли да предложа услугите си като помирител?

Представата как херцог Андрион се намесва като парламентъор в тази ситуация кой знае защо ми се стори много забавна и аз избухнах в смях.

— Не, скъпи ми Андрион — отговорих, — това е един от тези спорове, които двамата с Онтроуз ще трябва да разрешим сами. Все пак ти благодаря за подкрепата.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Остатъкът от деня прекарах в градската си къща във Во Вакюн. А на следващата нощ полетях на север, за да огледам разположението на двете армии.

Васитите на Латан прекосяха река Камаар и двамата с него поговорихме, докато наблюдавахме от северния бряг как малки лодки и салове прекарват войниците отсреща.

— Всичко върви по плана ни, Твоя Светлост — увери ме той, но гласът му кънтеше някак кухо, още откакто ни уведоми за козните на астурианците.

— Какво става е теб, Латан? — попитах го направо. — Изглеждаш ми някак тъжен.

Той въздъхна.

— Моментът е такъв, Твоя Светлост. Скоро пак ще се оправя. Вижда се края на тревогите ми и ще бъда доволен, когато те се озоват зад гърба ми.

— Надявам се наистина да е така, скъпи Латан — казах. — Мрачен си като дъждовен ден. А сега, ако ме извиниш, ще видя къде е генерал Холбрен.

Генералът беше стигнал северния край на езерото Султурн. Той ми каза, че един пътуващ толнедрански търговец преди три дни е забелязал астурианската флота на около осем мили от сушата край Камаар. Това беше още един знак, че всичко върви според нашите изчисления. До края на деня се движих заедно с моя многоуважаван генерал, отлагайки умишлено срещата с Онтроуз. Още не бях уверена, че ще се удържа да не сторя нещо крайно необмислено и неприлично, когато очите ни се срещнат.

Сигурно тези трепети на сърцето ръководеха действията ми през целия следващ ден. Не се чувствах готова да се срещна с Онтроуз, затова реших да полетя над Великото западно море и да видя къде точно е флотата на астурианците.

Прелетях над мястото, където днес се намира град Сендар, а сетне започнах да се издигам, докато не се извисих на неколкостотин

метра височина. Оттук можех да видя какво става на десет левги разстояние, в която и да е посока. Ако информацията на генерал Холбрен беше точна, вражеската флота трябваше да е някъде около мястото, над което кръжах. Оказа се обаче, че наоколо не се вижда нищо и това *сериозно* ме разтревожи. Дали пък не съм подценила скоростта, с която се движат? Направи полукръг и полетях на север покрай брега, оглеждайки морето, докъдето ми стигаше погледът. И този път не забелязах нищо. По обед минах над врязания в морето полуостров, но вече бях убедена, че е невъзможно за шест дни да са стигнали чак дотук. Имах едно на ум, че Гартеон е подстрекаван от гролыми и беше възможно да използва всички предимства на тази връзка.

Когато вечерта оцвети небето над мен в пурпур, стигнах устието на река Селин. И тук нямаше следа от кораби. Щях да падна от изтощение всеки миг, затова се спуснах надолу и кацнах в клоните на един дъб близо до брега. Може пък корабите на Гартеон да са *побавни*, отколкото ги мислех, реших накрая. Излизаше, че е трябвало да летя над морето в обратната посока. Но рано или късно *щях* да откроя тази флота!

Излетях рано, когато зората едва беше обагрила небето от изток, и поех на юг, въртейки очи във всички посоки. Беше един часа след обед, когато най-сетне ги открих. Намираха се на не повече от десет левги от Камаар и, ще повярвате ли, бяха хвърлили котва! Какво ставаше тук?! Полетях в кръг, прекосих брега и се спуснах да си отпочина върху един прогнил дънер сред тресавищата на север от Камаар. В цялата тази работа нямаше капка разум! Ако си замислил да нахлуеш в чужда територия, едва ли би спрял да си отпочинеш насред път! Ставаше нещо много необикновено. Едно обаче беше сигурно. Трябваше час по-скоро да предупредя Онтроуз за това. Резкият поврат на събитията ме накара да забравя за сърдечните си трепети. Полетях на север през блатата, докато не видях твърда земя. Тогава кацнах, приех собствената си форма и се пренесох по въздуха, вместо да използвам пера. На практика подскачах от връх на връх. На някого това може и да се стори доста неудобен начин за пътуване, но ако хълмовете са на по три-четири левги един от друг, наистина помага да се придвижиш бързо и за кратко време.

Беше почти залез, когато се добрах до Селин и се запътих да намеря Онтроуз. Открих го в къщата на главния съдия на Селин, мой стар приятел. Той се изправи на крака и дълбоко се поклони, когато влязох.

— Твоя Светлост — официално ме поздрави, — все още ли ми се сърдиш?

Аз потръпнах, припомняйки си с какъв крясък го изпроводих от къщата в имението.

— Съвсем не, скъпи Онтроуз — уверих го. — След като си замина, аз запратих няколко чинии по стената и това ме поуспокои.

Той ме погледна объркано.

— Жените обикновено постъпват така, Онтроуз. Ти едва ли би го разбрал. Но сега съм тук за нещо друго. Натъкнах се на една загадка и ще ми трябва помощта ти, за да я разплетем.

— Стига да е по силите ми — скромно рече той.

— Дано е така, защото аз съм много объркана. Барон Латан превежда войската си през река Камаар, а генерал Холбрен е тръгнал на север от Султурн, така че всичко се развива по плана.

— Това звучи много успокоително.

— Прелетях над Великото западно море, за да разбера докъде са стигнали корабите на Гартеон. Това ми отне доста време, но най-накрая ги открих. Пуснали са котва на десет левги северно от Камаар.

— *Какво?!*

— Флотата на Гартеон не се движи, Онтроуз. За разплитането на тази загадка повече би ни помогнал въпросът „Защо?“ Дори не ми хрумва какво означава това.

— Сигурна ли си в това, което казваш?

— О, даже повече от сигурна, Онтроуз. Реших, че не е добра идея да се спусна долу и да ги питам какво става, затова дойдох тук. Според теб може ли да има някаква причина за една флотилия да спре просто така наред път?

— *Съществува* едно единствено обяснение, Поулгара — замисли се той. — С една дума — флотата чака на котва нещо или някого. Огледа ли местността наоколо?

— Да.

— Излиза, че не става дума за някакъв определен сигнал или знак.

— Да, вероятно не е това.

— Значи е някоя предварително уговорена среща. Видимо са пристигнали по-рано от очакваното, затова сега изчакват да дойде денят.

— В това има смисъл, Онтроуз. Те чакат нещо, а не просто си прахосват времето.

— Това обаче поражда нова загадка — рече той, мръщейки вежди. — Да се определи дата за някоя военна акция не е нещо необичайно. Но това обикновено се прави, когато са нужни координирани действия — едната армия напада дадена точка, докато втората атакува на друго място. Практиката е използвана в почти всички военни начинания.

— Имаш право.

— Но с кого трябва да синхронизира действията си флотата? Латан ни увери, че цялата армия на Гартеон е по корабите. Ако това е истина, тогава кой е останал в Астурия, че да се съобразяват с него?

— Може би някоя чужда сила — рекох колебливо. — Но нито алорните, нито толнедранците биха се забъркали в арендските счепквания. Погрижила съм се за това още преди няколко века.

Очите на моя фаворит внезапно се разшириха от ужас.

— Това е невъзможно! — възкликна той.

— Но аз *наистина* го направих, любов моя — уверих го. — Двамата с Ран Борун живи одрахме Вордувианите, Хонетитите и Хорбитите още преди сто години за назидание, та да стоят по-далеч от вътрешните дела на Арендия. Баща ми пък здраво държи юздите на алорните.

— Нямах това предвид, Поулгара — успокои ме той. — Току-що ми хрумна, че барон Латан е твърде популярен в Арендия, защото всички присъстваха на нашия рицарски двубой, когато аз си извоювах честта да съм твой фаворит. Напълно е възможно самият Гартеон или пък някой от неговите приближени да е забелязал Латан във Во Астур и да го е разпознал. А после са започнали привидно да кроят планове за нападение на Ерат, та да го измамят. Той на свой ред ни подведе.

— Това изобщо не ми беше минало през ума — признах. — След като Латан веднъж вече е видял как цялата армия се качва на корабите по кейовете на Во Астур, те спокойно биха могли да отплават няколко мили надолу по реката и да стоварят войската на някой пуст бряг,

където Латан не би могъл да ги забележи. Това, в което можем да сме сигурни, любов моя, е, че тук наблизо има войски на Гартеон. Само дето не знаем къде точно са те.

— Трябва да тръгна още сега! — възкликна той. — Трябва да се посъветвам с Латан. Ако сме подведени, тогава всичко е било напразно.

— Не точно напразно, но в такъв случай губим всичките си предимства. А сега остави коня си да спи. Аз ще те отведа при Латан.

Онтроуз, макар и с доста опит, беше съвсем неподготвен за коварствата на политическите игри. Дългогодишното приятелство с Латан не му позволяваше да заподозре барона в непочтена постъпка. Аз обаче бях свидетел на множество предателства, затова в такива случаи имах на ум по няколко заподозрени.

— Отиваме да посетим барон Латан — продължих, — но докато говориш с него те моля да не споменаваш догадките ни около астурианската флота.

— Не те разбирам, любима.

— Не бива да му мътим разсъдъка с *нашите* подозрения, Онтроуз. Нека той сам достигне до свои заключения. Не бих искала да объркваме неговата съобразителност с вече готови решения. Може пък да се добере до истината — това също е твърде вероятно. Просто му кажи, че флотата на Гартеон е хвърлила котва, а после подхвърли предположението за някаква определена дата. Нека той тръгне оттук и да видим до какво ще се добере. Латан притежава проникателен ум и би било глупаво да го подценяваме.

— А как предлагаш да стигнем до лагера на Латан? — попита той.

— Ще е по-добре да не ти обяснявам това с подробности — отговорих. — Те не са толкова важни, пък могат и да те разстроят. Остави се в ръцете ми и ми имай доверие.

Реших да не го превръщам в полска мишка, както навремето сторих с бедния Килан. Не бих искала да уронвам достойнството му, пък и държах да е с ясен разсъдък, когато говорим с Латан. Двамата с моя фаворит се отдалечихме извън града и влязохме под дърветата на малка горичка. Наближаваше полунощ, но пълната луна осветяваше околността като посред бял ден. Допрях ръка до бледото чело на

любимия си и тихо пошепнах: „Заспи!“ Той заспа. След това концентрирах волята си и го смалих.

Когато всичко завърши, моят фаворит се беше превърнал в малка фигурка, висока няколко сантиметра. Подържах го в ръка известно време, после го увих в кърпичка и го пъхнах в корсета си, за да го запазя невредим по време на пътуването.

Отново използвах преместване в пространството. Този процес е малко сложен нощем, дори когато има пълнолуние.

Армията на барон Латан вече беше в северните покрайнини на Султурн, а лагерните огньове ми помогнаха лесно да я открия. Направих последното си пренасяне до един гол хълм на около половин миля от оградата на лагера. Огледах се внимателно, бръкнах в пазвата си и измъкнах моя фаворит. После внимателно го поставих на тревата, отново му върнах естествените размери и казах: „Събуди се, скъпи мой!“

Той отвори очи и изтри чело.

— Сякаш съм бил на някое много топло място — каза той.

— Така е — съгласих се, но не сметнах за нужно да му обяснявам *точно* къде е прекарал последния половин час. Като се замислих обаче, реших, че там наистина е било доста топло.

Той се огледа.

— Къде се намираме, любима?

— Северно от Султурн, скъпи — отговорих. — Долу в ниското се виждат лагерните огньове на Латан.

— Сигурно много дълго съм спал.

— Някъде около половин час — казах, — и не се опитвай да пресмяташ милите и минутите, сърце мое. Само ще те заболи глава. Нека просто кажем, че това е било едно от „онези неща“ и да приключим въпроса.

— Ще те послушам, любима.

— Хубаво. При оградата трябва да кажеш кой си. Заплаши ги с положението и ранга си, ако се наложи, но трябва да говорим с Латан колкото се може по-скоро.

Той разкърши рамене, предложи ми ръката си и ние забързахме надолу по хълма. Отне ни десетина минути, докато си проправим път през васитския лагер и открием шатрата на барон Латан. Ординарецът му разпозна Онтроуз и незабавно събуди нашия спящ приятел.

— Онтроуз! — каза зачудено Латан, разтърквайки очи. — Мислех, че си в Селин.

— Само преди час бях там, приятелю — отговори Онтроуз. — Сигурно съм голям късметлия, защото имам на разположение вълшебен начин да се придвижвам от едно място на друго. — Той нежно ми се усмихна.

— Твоя Светлост! — рече Латан, изхлузвайки се от койката.

— Да оставим официалностите настрана, бароне — предложих. — Сега имаме по-важни грижи, които не търпят отлагане. Кажи му, Онтроуз.

— Така да бъде, Твоя Светлост. — После фаворитът ми погледна своя приятел. — Не е трудно да се опише това, което ни мъчи, Латан — започна той. — Намирането на решение, обаче, може да се окаже по-сложно. Накратко — нашата почитана и уважавана лейди Поулгара често използва несравнимите си способности, за да се занимае с едно такова скучно и досадно дело като събирането на информация. Неотдавна тя се опита да открие мястото, където се намира астурианската флота.

При тези думи Латан застана нащрек.

— Няма нужда да споменавам, че търсенето приключи с успех — продължи Онтроуз. — Но не местоположението на флотата ме озадачава. Нейна Светлост твърди, че корабите на Гартеон са хвърлили котва на около десетина левги северно от Камаар.

Наблюдавах внимателно Латан и той не ми се видя много изненадан от това съобщение. Почти бях готова да проуча мислите му.

„Недей, Поул — сепна ме гласът на майка ми. — Нека Онтроуз го направи. Той трябва сам да стигне до истината.“

„Каква истина ще открие?“ — тихо попитах аз.

„Ще разбереш.“ После майка ми се изгуби някъде.

— Двамата с Нейна Светлост си блъскахме главите в догадки известно време — казваше в това време Онтроуз, — а после си припомнихме, че именно *ти* си бил в Астурия и разкриването на плана за нападение е *твое* дело. Затова решихме, че е най-добре да ни разтълкуваш този странен обрат на събитията. Боя се, че моите догадки и разсъждения са твърде банални. Най-доброто, което можах да измисля, е това забавяне да е свързано с по-голям план. Все ми се

струва, че някаква дата е важна за по-нататъшните действия на Гартеон.

— Не мога да намеря слабо място в разсъжденията ти, Онтроуз — заключи Латан. — Докато бях във Во Астур, долових някакви намеци за определена дата, но нямах време да проуча това докрай.

— Нека тогава поразсъждаваме заедно, стари приятелю — предложи Онтроуз. — Щом някаква дата е толкова важна, че да предизвика принудителното забавяне на цяла войска, това според теб не означава ли, че има и *още* някой, който се ръководи по същия календар?

— Точно така излиза, Онтроуз! — възкликна Латан. В ентусиазма му обаче се промъкнаха и фалшиви нотки.

Онтроуз, увлечен от собствените си разсъждения, направи още една крачка напред.

— Но за кого този календар би бил толкова важен, Латан? Ако войската на Гартеон *наистина* е на корабите, кой тогава е останал в Астурия, че да е необходимо да се съобразяват с него?

Промяната в изражението на Латан беше толкова неуловима, че аз едва не я пропуснах. Тя не беше повече от леко присвиване на очите.

— Внимавай, Онтроуз! — извиках. И наистина — в проследяването на тази нишка Латан беше две стъпки пред своя приятел и знаеше точно къде ще го отведе тя. Той рязко се завъртя и посегна към меча на пейката край войнишката койка. После силно замахна напред, за да посече моя любим. Явно Онтроуз не е бил толкова далеч зад приятеля си, защото когато мечът на Латан изсвистя, насреща му излезе сабята на Онтроуз и пресече удара.

— Сега всичко вече е ясно, Латан — каза тъжно Онтроуз. — Всичко освен това защо си го направил.

Латан отново замахна с меча, но моят фаворит лесно парира удара. Виждаше се, че любимият ми не се нуждае от моята помощ. Тогава леко се оттеглих назад.

Трудно ми е да си спомня ясно какво точно се случи онази нощ. Единственият шанс на Латан беше в първата му отчаяна атака. След като тя се провали, той вече нямаше никакъв изход. Нещо повече — целият му вид показваше, че *знае* за предстоящия провал. Усетих, че всъщност той желае това.

Беше много шумно. Схватката с тежки мечове винаги е шумна. Това, естествено, привлече вниманието. Единствената моя намеса в развоя на събитията беше заради шатрата, в която се намирахме. Тя все още *изглеждаше* като ленена шатра, но даже стоманата беше по-мека от нейната материя, след като я „пипнах“ малко. Така се погрижих в схватката да участват само двамата и тя да не бъде прекъсвана от нежелани помагачи.

Краят на схватката настъпи с бликването на струя яркочервена кръв от устата на Латан, след като мечът на моя фаворит леко влезе в неговия десен бял дроб. Латан замръзна, изпусна меч си и се свлече на земята.

Онтроуз плачеше открито, когато коленичи край него.

— Защо, Латан, защо направи това?

Латан изплю още кръв и по това разбрах, че раната му е смъртоносна. Нямаше начин да спася живота му.

— Страданията ми вече свършват, Онтроуз — едва чуто пророни той.

— Страданията ти?

— Агонията, Онтроуз. Сега вече мога да го кажа — аз обичах и още обичам лейди Поулгара. Ти ми я отне на онзи проклет турнир и оттогава сърцето ми се превърна в камък. Сега с радост ще потъна във вечен сън, но поне няма да съм сам. Вакюн ще загине с мен, а с него и всички, които обичах.

— Какво си сторил, Латан? — ужасено попита Онтроуз.

От устата на Латан бликна нова струя кръв.

— Аз те предадох, а заедно с теб и цял Вакюн — гласът му ставаше все по-слаб. — Незабелязан от никого, аз се промъкнах във Во Астур и успях да се видя с Гартеон и неговия съветник чужденец, за чието име не попитах.

— Чужденец ли? — остро попитах аз.

— Мисля, че беше надрак или пък мург. Той ни посъветва да скроим тази измама, флотата, тръгнала преди осем дни от Во Астур, беше само прикритие — това е нашият план да подведем Ерат и Вакюн. На корабите *няма* войници. Армията на Гартеон се е притаила в леса на две левги от западната граница на Вакюн — той отново безсилно се прокашля.

— Кога? — настоя Онтроуз. — Кога ще нападнат Вакюн?

— След два дни, Онтроуз. — Макар и останал съвсем без сили, Латан успя да се усмихне тържествуващо. — Десетият ден от тръгването на измамната флота има голямо значение за графика на Гартеон, защото тогава той ще нахлуе във Вакюн. Ще смаже безпрепятствено всичко по пътя си. А сетне пред армията му ще се изпречи алабастровия град, който тогава ще бъде незащитен и безпомощен. Вакюн е обречен, мой любими и омразни приятелю. Макар и смъртно ранен от твоя меч, аз ще успея да си отмъстя. След четири дни астурианците ще са под стените на Во Вакюн. Нито една армия, който и да я предвожда, не може да стигне за това време до града и да предотврати унищожението му. — Той се закашля и от устата му отново потече кръв. — Умирам, Онтроуз — изхърка, — но няма да си отида сам. Животът ми се превърна в непосилно бреме, откакто изтръгна от мен любимата ми Поулгара. Сега този товар падна от раменете ми и аз спокоен мога да легна в гроба. Всичко, което обичах на този свят, ще си отиде заедно с мен. Само безсмъртната и неподвластна на времето лейди Поулгара ще остане след нас, а нейните жални викове ще огласят небесата. Стореното е сторено и аз съм доволен, друго нищо не ми трябва.

След тези думи той стисна устни и се втренчи в лицето ми с неизказан копнеж. После издъхна, а Онтроуз с хлипане се похлупи над тялото му.

Проклинах се за своето невнимание. Бях пропуснала покрай ушите и очите си стотици знаци, които ми подсказваха накъде вървят нещата. Трябваше да го *предвидя*!

Бързо изскочих пред вратата на шатрата.

— Съберете офицерите! — наредих на васитите, които напразно напиреха да нахлуят вътре. — Предадени сме! Измяната цели да остави Во Вакюн безпомощен и незащитен. — После изведнъж се сетих, че хората пред мен са обикновени селяни. — Съберете се наедно, момчета — продължих, — здрава работа ни чака!

После се обърнах и погледнах моя облян в сълзи фаворит.

— Стига вече, Онтроуз! — сопнах му се. — Изправи се на крака и се стегни!

— Той беше мой приятел, Поулгара! — изхлипа Онтроуз. — А аз го убих!

— Той си го заслужи. Трябваше да го убиеш още на турнира. Изправи се на крака! *Веднага!*

Той ме погледна стреснато, но се подчини.

— Така вече е по-добре. Сега събери армията и я поведи незабавно на юг! Аз ще предупредя Холбрен какво се е случило и ще му кажа също да се отправи на юг. Действай, Онтроуз! Действай на мига! Имаме толкова много работа, а никакво време не ни остана!

Той посочи тялото на Латан.

— А какво ще правим с приятеля ми? — попита.

— Хвърли го в някой ров или пък го остави, както си е. Той не е нищо повече от мърша, Онтроуз. Постъпи така, както би постъпил с най-обикновена леш. Ще се върна след около час, а после двамата отиваме във Во Вакюн. Там има война и ние сме необходими. — После излязох от шатрата.

Когато се отдалечих от лагера, така че никой да не може да ме чуе, си позволих да ругая известно време на глас с най-цветистите изрази. Измяната на Латан почти беше успяла. По никакъв начин не бих могла да върна навреме войската обратно във Во Вакюн и да защитя града. Всичко налагаше да действам по „другия начин“. В този момент идеята ми харесваше. Пред очите ми отново изскочи образа на рендето и този път бях решена да го използвам, независимо дали това се нравеше на мама или не.

Пренесох се на север, прехвърляйки се от хълм на хълм чак до лагера на генерал Холбрен на брега на езерото Сендар. Както обикновено генералът не изглеждаше много учуден, когато му казах за измяната на Латан. Готова съм да се обзаложа, че Холбрен със същото спокойствие би наблюдавал как небесата се сричат върху главата му.

— Планът им има слабости, Ваша Светлост — спокойно рече той.

— Въпреки това на мен ми се струва ужасяващо обмислен до последния детайл.

— Завземането на града е само първата стъпка, Ваша Светлост — обясни той. — Астурианците може и наистина да успеят да влязат във Во Вакюн, но само след няколко дни около стените му ще се струпат обединените армии на Ерат и Вакюн. А тяхната сила е значително по-голяма. Повярвайте ми, Ваша Светлост, ние можем да си възвърнем града, когато пожелаем. А когато всичко това приключи,

на Гартеон няма да останат достатъчно воители дори да патрулират по улиците на Во Астур.

— Значи Вие сте готов да пожертвате Во Вакюн? — невярващо попитах аз.

— Това е само един град, Ваша Светлост. Най-важното в една война е тя да бъде спечелена, а ние *ще спечелим* тази война. След това можем да възстановим Во Вакюн. Това поне ще ни даде шанс да направим прави улици.

— Вие сте невъзможен, Холбрен — укорих го аз. — Сега вървете с хората си на юг. Двамата с Онтроуз отиваме във Во Вакюн. Бих те посъветвала да изчакаш с чертежите на нови градски планове с прави улици, обаче. Мисля, че знам начин да задържа астурианците преди още войските ни да са стигнали там.

После побързах да се върна при езерото Султурн, открих Онтроуз и го отделих от вече маршируващата на юг васитска армия. Повторих операцията, която бях използвала и преди и пренесох моя фаворит на същото сигурно място. Признавам, беше ми много приятно да го държа там.

Изгряваше зората на деветия ден по астурианския календар, когато се добрахме до Во Вакюн. Взех моят смален герой от удобното му скривалище и отново му върнах нормалните размери. После го събудих и двамата влязохме в града. Упътихме се право към палата на Андрион и аз му разказах за предателството на Латан.

— Ние сме обречени! — възкликна той.

— Още не, Андрион — успокоих го аз. — Въпреки това смятам да повикам подкрепления.

— Че коя армия е толкова наблизно, за да се отзове на мига, Поулгара?

— Баща ми, Андрион. На него не му е нужно да се намира наблизно, та да ни дойде на помощ.

— Мигар се каниш да защитиш стените на Во Вакюн посредством магия?

— Това не е незаконно, Андрион. Между нас да си остане, но ние с баща ми сме способни да задържим астурианската армия, докато пристигнат войските ни. Татко може да е много лош, когато някой му скърши хатъра, а аз съм дори по-лоша и от него. След края на войната само споменаването на името Во Вакюн през следващите няколко века

ще кара всеки астурианец да крещи в неизказан ужас. Вие двамата с Онтроуз най-напред подготвите градския гарнизон. Аз се връщам у дома да повикам татко, а после си лягам. От три дни не съм спала и откровено казано съм на предела на силите си.

Добрах се до градската си къща и се упътих право към библиотеката, като плътно затворих вратата след себе си. Наследниците на Килан вече бяха наясно какво означава това и не смееха да ме безпокоят. Преди да съм повикала татко, обаче, гласът на майка се яви пръв. „Поулгара — остро започна тя, — мимбратите ще нападнат Южен Вакюн утре призори.“

„Какво?!“ — не сдържах вика си аз.

„Бароните от Северен Мимбре се съюзиха с Гартеон и тръгнаха на север да се присъединят към астурианската армия в обсадата на Во Вакюн.“

„Ето защо е било всичко това — проблесна пред мен ужасяващата истина. — Затова астурианците ни подмамиха далеч от града, та да могат да го обсадят с подкрепата на мимбратите.“

„Няма нужда да повтаряш очевидното, Поул — отвърна майка. — Най-добре кажи това на баща си. При тези обстоятелства Во Вакюн няма шанс да оцелее. Само баща ти може да ти помогне. В момента се намира в кулата си в Долината. Побързай, Поул!“

„Татко! — мислено изкресях аз през прозореца на библиотеката към небето, което беше потъмняло от надигащата се буря. — Имам нужда от теб!“

„Какво е станало?“ — почти незабавно долетя отговорът му. Приех го за добър знак. Слава на боговете, поне си беше вкъщи.

„Астурианците нарушиха мира в Арендия. Херцог Гартеон Астуриански се е съюзил с бароните от Северен Мимбре. Бароните нападат Вакюн от юг.“

„Къде е армията ти?“

„По-голямата ѝ част е в Централна Сендария, защото астурианците ни подведоха. Подмамиха ни да напуснем позициите си, татко, и над Во Вакюн тегне смъртна опасност. Нуждая се от помощта ти тук. На път съм да загубя всичко, което градя от столетия насам.“

„Ще гледам да дойда, колкото се може по-бързо, Поул! — обеща той.“

Това ме накара да се почувствам малко по-добре. Затворих прозореца, си точно когато бурята връхлетя Во Вакюн.

Нямаше съмнение, че над главите ни беше надвиснала смъртна опасност. Армиите ни се придвижваха тепърва насам и нямаше шанс да стигнат Во Вакюн навреме, за да го спасят от астурианските атаки. Когато нашите сили стигнеха града, мимбратите щяха да са вече тук в подкрепа на войската на Гартеон. Излизаше, че всичко зависи от времето.

Цялата тази бурна нощ прекарах в библиотеката си, обмисляйки ситуацията от всички страни. Знаех, че в умовете на арендите съществуват определени неща, които са сякаш издълбани върху камък. Така например според тях сърцето на едно владение е неговата столица. Мимбре не можеше да продължи да съществува без златната си крепост на брега на река Аренд; Астурия щеше да е нищо без Во Астур, а васитското херцогство беше нищо без ефирните, реещи се в небето кули на Во Вакюн. Точно това ме накара да не установявам нито един град за столица на собственото си херцогство. Владенията ми *нямат* централен град. Разрушаването на столицата на Ерат щеше да ме ядоса, но не и да ме унищожи. Въпреки това ясно осъзнах, че ако Во Вакюн бъде сринат със земята, вече нямаше да има Вакюн. След няколко поколения споменът за него съвсем щеше да избледнее. Ето защо запазването на града беше крайно наложително.

За разлика от повечето летни бури тази, която ни връхлетя, не изчезна с пукването на зората, а продължи да вие и да удря стените на града с дъждовни вълни, което още повече влоши настроението ми. Това обаче не беше фаталният десети ден, затова си наметнах пелерината и тръгнах към двореца, за да видя докъде е стигнала подготовката за отбрана. Заварих Андрион и Онтроуз потънали в някакъв спор.

— Баща ми вече е на път, господа — уведомих ги аз. — Лошото време обаче сигурно ще го забави.

— Но според мен то ще обърка плановете и на войската ни, която идва насам — вметна Андрион.

— Излиза, че трябва да защитим града с войската, с която разполагаме в момента — заключи Онтроуз. — Тази задача, струва ми се, е тежка, но не невъзможна.

Двамата и без това имаха грижи, затова реших да им спестя новините за идването на мимбратите.

Бурята и дъждът продължиха и през следващите два дни и това забави нападението на Гартеон срещу Во Вакюн. Или поне той не беше под стените на града при зазоряване в деня, когато лошото време най-сетне отмина и слънцето проби облаците. Татко пристигна по обед и ни завари да се караме с Онтроуз в още калната розова градина. Моят фаворит, облечен в метална ризница, правеше всичко възможно да ме убеди да напусна Во Вакюн, преди да е станало прекалено късно.

Точно тогава баща ми, още под формата на сокол, кацна на любимото ми черешово дърво, преобрази се на човек и се смъкна долу.

— Той има право, Поул — намеси се сурово татко. — Ти повече нищо не можеш да направиш за защитата на града.

— Къде беше толкова време? — попитах го.

— Опитвах се да се преборя с лошото време. А ти най-добре си събери багажа. Трябва да те изведем оттук, колкото се може по-скоро.

Просто не можах да повярвам на ушите си!

— Да не си си загубил ума! Никъде няма да ходя. След като и ти си тук, ще можем да отблъснем астурианците.

— Там е работата, че няма да можем. Това е едно от нещата, които *трябва* да се случат и на нас двамата не ни е позволено да се намесваме по какъвто и да било начин. Съжалявам, Поул, но Мрин е съвсем ясен по този въпрос. Ако променим нещо сега, това ще повлияе на цялото бъдеще.

— Зад всичко това стои Ктучик! — търсех трескаво начин да го разубедя. — Мигар трябва да го оставим да си разиграва коня?!

— Той няма да спечели, Поул. Привидният му успех сега ще се върне като бумеранг и ще го унищожи по-късно. Затова нямам никакво намерение да променям хода на събитията, нито пък ще позволя ти да го сториш. „Рицарят закрилник“ и „Стрелецът“ ще бъдат създадени от това, което ще се случи тук, ето защо не бива да се намесваме.

— Значи падането на Во Вакюн е предопределено, Древни? — попита Онтроуз.

— Боя се, че нищо не може да го предотврати. Поулгара казвала ли ти е за пророчествата?

— Само определени неща, Благословени Белгарат — отвърна Онтроуз. — Не смея да твърдя обаче, че схванах всичко.

— Ако трябва да го кажа с две думи, още от както свят светува се води война — започна татко. — Въпреки волята си, ние всички сме въвлечени в нея. Во Вакюн трябва да бъде пожертван в името на нашата бъдеща победа. Ти си войник и ще ме разбереш.

Онтроуз въздъхна, а после скръбно поклати глава. Как бих могла да се противопоставя и на двамата едновременно?!

— Сигурно искаш да поговориш с херцог Андрион — продължи татко. — Ако побързате, може би ще успеете да спасите жените и децата. Но знайте, че на това място само след няколко дни вече няма да се издига града Во Вакюн. Идвайки насам, видях астурианците. Те са тръгнали насам с цялата си армия.

— Ще бъдат в доста намален състав, когато се върнат във Во Астур — мрачно го увери моят прекрасен фаворит.

— Ако това може да те успокои, тогава знай, че Во Астур ще го застигне същата съдба само след няколко години.

— Ще гледам да доживея този миг, Древни.

Как беше възможно двамата така спокойно да приемат надвисналото нещастие?

— Вие двамата какво сте намислили? — почти изпицях аз. — Да не се каните да легнете и да се престорите на умрели пред Гартеон? Ние *бихме могли* да победим! А ако ти нямаш намерение да си мръднеш дори пръста в наша защита, татко, аз със сигурност няма да стоя със скръстени ръце!

— Не мога да ти позволя да направиш това, Поул — каза той.

— Няма сила, която да ме спре! Ще трябва да ме убиеш, но се питам *това* как би се отразило на безценния Кодекс на Мрин? — Извърнах се към моя любим със свито сърце. — Ти си моят фаворит, Онтроуз, но и много, много повече. Ще ме защитиш ли? Би ли ме изпратил да си събирам нещата като някоя крадлива камериерка? Моето място е тук.

— Бъди разумна, Поул — намеси се татко. — Знаеш, че бих могъл да те принудя да тръгнеш, ако това се налага. Не ме принуждавай да го правя!

При тези думи аз съвсем загубих разсъдъка си.

— *Мразя те*, татко! — изкрещях в лицето му. — Не смей да ми се изпречваш на пътя! — По лицето ми се стичаха сълзи. — И на двамата ще кажа веднъж и завинаги — няма да се помръдна оттук!

— Греша, скъпа Поулгара — отвърна непреклонно Онтроуз. — Ти ще придружиш баща си и ще се махнеш от това място.

— Никога! Няма да те оставя за нищо на света! — Сърцето ми се раздираше. На него не можех да се противопоставя, прекалено много го обичах.

— Негова Светлост, херцог Андрион, ми повери защитата на града, лейди Поулгара — отвърна той, търсейки спасение в хладния официален тон. — Моя задача е да предвождам войниците му. Тук няма място за теб. Ето защо ти нареждам да заминеш. Върви!

— Никога! — изкрещях срещу него.

— Ти си херцогинята на Ерат, скъпа лейди Поулгара, нещо повече — ти принадлежиш към васитската аристокрация и си се клела в подчинение и вярност на херцог Андрион. Призовавам те да спазиш тази клетва. Не опетнявай честта си с това глупаво упорство. Заминаваш след час.

Думите му ме приковаха като стрела.

— Много нелюбезно от ваша страна, лорд Онтроуз — отвърнах вцепенена. Та той ми припомни моите задължения като шамар през лицето!

— Истината понякога не е твърде лицеприятна, милейди. И двамата с вас имаме задължения. Аз няма да се откажа от моите, а препоръчвам и вие да не го правите. Сега вървете!

Очите ми се напълниха със сълзи и аз се притиснах до него.

— Обичам те, Онтроуз — казах.

— Аз също те обичам, моя най-скъпа на света — прошепна той. — Мисли понякога за мен.

— Никога няма да те забравя, Онтроуз — започнах да го целувам трескаво, а после побягнах към къщата да се приготвя за заминаване.

Така двамата с баща ми напуснахме Во Вакюн, но сърцето ми остана завинаги там.

V ЧАСТ
НАСЛЕДНИЦИТЕ НА РИВА

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

И до днес продължавам да вярвам, че дори баща ми не успя да вникне напълно в онова, което ми каза Онтроуз при нашия последен разговор. Когато моят любим говореше за дълг, в тази дума той включваше всичко.

Като придворна дама в палата на Во Вакюн, аз бях задължена да се подчинявам на заповедите на херцог Андрион. Но най-висшата ми отговорност беше моето собствено херцогство. Тази съдбоносна обвързаност между мен и хората, за които се грижех, превъзхождаше всичко останало на света. Гартеон Астуриански разруши Вакюн. Логично бе следващата му крачка да е унищожаването на Ерат. Дори да ми струваше живота, аз бях *дължна* да се подчиня на последното желание на любимия човек. Това беше мой дълг. А по онова време не ми оставаше нищо друго, освен да следвам дълга си.

Не си направих труда да обясня всичко това на баща си. Всъщност ние двамата изобщо не си проговорихме, докато не излязохме от лесовете на Вакюн и препуснахме из равнините на Сендария. Би било само загуба на време, ако решах да се впусна в обяснения и тълкувания. Баща ми никога през своя живот не беше управлявал дори малко графство, ето защо едва ли си даваше сметка какво непосилно бреме е да се носи корона. Сигурно си мислеше, че моето мрачно мълчание е обикновено женско цупене. В действителност обаче аз угрижено размишлявах как да отбранявам южната си граница срещу неизбежната астурианска атака. В едно бях сигурна — най-напред трябваше да се откопча от този стар досадник.

Когато стигнахме Мурос, в града цареше хаос. Търговците отчаяно се опитваха да примамят първия срещнат да купи стоката им на каквато и да е цена. Алгарите бяха отвели стадата си за по-сигурно отвъд планините. Улиците и къщите пустееха. Не беше нужно човек да е военен гений, за да разбере, че астурианците щяха да се озоват пред портите на града съвсем скоро. Колкото повече обмислях положението, толкова повече се убеждавах, че именно Мурос трябва да стане ключ към отбраната на южната ми граница. Формално градът принадлежеше

на васитското херцогство, но сригът на Вакюн го остави като самотен остров сред бурно море. Сега той беше лесна плячка дори за някой случаен пътник, стига той да си направеше труда да го завземе.

Докато с баща ми се отдалечавахме от Мурос, аз вече бях решила да присъединя града към моето херцогство, ведно с прилежащите към него земи чак до бреговете на река Камаар. Реката щеше да послужи за по-сигурна отбранителна линия, отколкото някаква си въображаема черта, прокарана между Вакюн и Ерат.

Най-важното обаче оставаше да се отърва от баща си, за да мога да действам на спокойствие.

Беше по обед в един прекрасен летен ден, когато най-сетне се добрахме до останалите без покрив развалини от къщата на мама. Тогава опънах юздите на коня си и скочих от него.

— Аз съм дотук — рекох.

— Какво?!

— Чу ме много добре, татко. Ще остана тук — казах решително и се постарах да му покажа, че това е окончателното ми решение. Не исках да остана неразбрана или пък да му дам повод да се съмнява в моята искреност.

— Трябва да работиш, Поул!

Не очаквах *такива* думи, при това от човек, който винаги е бягал от работата като от чума!

— Това не е за мен, татко — отвърнах. — *Ти* ще трябва да се погрижиш за нашите общи задължения. Върви в кулата да ровиш сред безценните си пророчества. Аз нямам повече работа там. Двамата сме квит и можем да се разделим мирно и тихо. А сега си върви и повече не ми досаждай.

Това, разбира се, беше моя неосъществима мечта. Знаех, че татко ще поостане ден-два, докато се охладят страстите, а после отново ще започне за се промъква зад гърба ми, да не би да изпусне нещо. Изчаках около час, за да не може да ме чуе, после се превърнах на сокол и полетях обратно през планините към Ерат.

Пристигнах в къщата си край езерото по здрач. Още от вратата започнах да търся моя сенешал Малон Килансън. Малон беше пряк наследник на един от по-младите братя на Килан и чертите му твърде напомняха неговия далечен пращичо. Беше умел и вещ в делата служител, практичен и трезв в преценките, а откритият му характер

предразполагаше хората и те с охота му помагаха, също както на Килан навремето. Нескрито одобрявах решението на Малон да не пуска нелепа проскубана брада, която обикновено загрозява мъжете, пък и скриваше приятните черти на Килан.

Заварих го задълбочен над картата в моята библиотека. Той видимо се сепна, когато влетях в стаята.

— Слава на боговете! — възкликна. — Помислих, че си загинала под развалините на Во Вакюн, Твоя Светлост. Как успя да се отървеш?

— Баща ми реши да ме спаси, Малон — казах. — Какво става тук?

— Страхувам се, че всичко е безнадеждно изгубено, милейди — отчаяно отвърна той. — Хората в херцогството знаят, че астурианците скоро ще дойдат и ще ни поробят. Затова отчаяние ни е налегнало отвсякъде. Като научих, че може би си загинала във Во Вакюн, Твоя Светлост, сърцето ми слезе в петите и взех да кроя планове как да се спасявам през планините на Алгария.

— Канел си се да дезертираш, а, Малон? — обвинително рекох аз.

— Вярвах, че си мъртва, Твоя Светлост, затова вече никому нищо не дължах тук.

— Значи всичко неудържимо се разпада, така ли?

— Така е, Твоя Светлост. Армията се върти като метилява овца и не знае кой път да хване. Астурианците вече ни дишат във врата и всеки, у който е останала поне капка здрав разум, гледа да се скрие, нали разбираш.

— Добре тогаз, божа кравице — обърнах на неговия васитски диалект аз, — сега остави скубането на косите за по-нататък, защото нас двамата работа ни чака. Стегни си пояса, избърши си нос и да действаме. Астурианците може и да са превзели Вакюн, но докато аз все още дишам, това на Ерат няма да се случи, нали ме разбираш.

— Божичко, сякаш милата ми майчица проговори, лейди Поулгара! — каза през смях той. — Ще може ли някак да задържим проклетите астурианци да не ни подпалят чергата?

— Може и да му намерим колая, Малон. — Замислих се за момент. — В продължение на векове Ерат и Вакюн бяха неразривно свързани, затова не сме привикнали да мислим самостоятелно. — Смръщих лице. — Това най-вероятно е моя вина. Почти цялото ми

внимание беше насочено към запазването на мира в Арендия и се разкъсвах между задълженията си тук и във Во Вакюн. Сигурно е трябвало да отделям повече време за собствения си дом. Но което е по-важно, войската ми винаги е била придатък към васитската армия, затова генералите почти нямат опит в самостоятелното взимане на решения. — Хвърлих кос поглед към моя събеседник. — Ще ми помагаш ли да обучим някои от нашите войници да си служат със собствените глави?

— Като ми говориш така, госпоице, съм готов да те последвам навсякъде!

— Добре тогава. Върви при генерал Холбрен, дето командва войската ни. Той е стабилен и разумен човек, както и сам ще се увериш. Кажи му, че съм се върнала и сега аз давам командите. Той вече ще знае какво да каже, като препредава моите заповеди на подчинените си. Отпървом ще им са нужни дълги и подробни обяснения. След като обаче им стане ясно, че нарежданията идват *от тук*, а не от Во Вакюн, ще можем малко да поотпуснем юздите. Първото, което искам да предадеш на Холбрен, е, че ще присъединим Мурос, Камаар и Дарине към нашето херцогство барабар със земите около тях. От сега нататък всичко на север от река Камаар е мое.

— Може някой да остане недоволен от това, Твоя Светлост. Тия васитски барони в пограничните райони са страшно опърничави и независими, нали ме разбираш.

— Ще го преглътнат, Малон. Аз съм по-могъща, по-възрастна и по-лоша от тях. Не мога да позволя съвсем близо до мен да клокочи постоянна заплаха, която да не мога да контролирам. Като начало кажи на Холбрен да насочи всички сили към Мурос. Това е много богат град и на херцог Гартеон Астуриански сигурно вече му текат лигите при мисълта как ще пресипе неговите съкровища в собствената си хазна. Но аз ще го перна през пръстите и ще му дам един хубав урок по добро възпитание. Само веднъж да пресече река Камаар, така ще го нагазя, та ще се чуди откъде му е дошло.

Призори вече бяхме нахвърляли в общи черти как ще разгърнем силите си. Познавах достатъчно добре генерал Холбрен, затова му имах вяра, че ще се погрижи за подробностите.

— Убедена съм, че поне *някои* части на васитската армия са успели да се измъкнат от кладите на Во Вакюн — казах. — Предай на

Холбрен, че негова първа грижа е да издири тези хора.

— Да съберем ли още от нашите, милейди? — предложи Малон.

— Не. Ако обмислим всичко както трябва, няма да са нужни подкрепления. Това, което *наистина* ни е необходимо, са сведения за придвижването на астурианските войски. За генералите е важно да знаят точно къде се струпват техните пълчища за пресичането на река Камаар. Тогава ще сме подготвени да ги посрещнем. Васитските воини, притаени в клоните на дърветата, ще са нашите очи и уши. Нека генерал Холбрен се опита да им внуши, че дори и най-незначителната информация за марша на нападателя ще е много по-ценна от това да се нахвърлят безразборно върху всеки срещнат астурианец.

— Шпионирането не е сред най-уважаваните занимания, милейди — напомни ми Малон.

— Ние *ще го превърнем* в почтен занаят, Малон. Кажи на Холбрен да размахва като знаме думата „патриот“ пред оцелелите васити. Длъжни сме да им внушим също така, че техен патриотичен дълг е да *не* се оставят да бъдат убити, ако в главите им все още има непредадена и най-дребната информация за вражеските войски.

— Но там все пак трябва да има някой оцелял — подчерта Малон. — А от васитските земи през река Камаар преминават много хора, не знаехте ли?

— Ще трябва да ги подслоним някак. Като превземем Мурос, ще построим бежански лагери и ще осигурим храна.

— Колко сте милостива и щедра, милейди!

— Това няма нищо общо с благотворителността, Малон. Имам причини да желая васитите, останали в своите земи, да бъдат сигурни, че жените и децата им са в безопасност. Това ще ги накара да ни служат предано като дебнат и шпионират с четири очи и уши. Сега остана да обсъдим отбраната на нашите брегове.

Привечер вече бяхме приключили с най-общия план за отбрана в дебнештата на прага ни война. Тогава се съсредоточих върху нещо, което наистина изискваше специално внимание.

— Малон, ние двамата с теб постоянно трябва да поддържаме връзка. Нямаме никакво време да пращаме вестоносци на коне от едно до друго място из херцогството, които после да идват в къщата, където живея сега.

— А къде е това, Твоя Светлост?

— В момента двамата с баща ми не си говорим. Той искаше да отида при него в кулата му наскре Дoлината, но аз останaх в старата кьща на майка от северния край. Баща ми е от хората, детo все си врат нoсa в чуждите дела, зaтoвa сьм сигурна, че ще се oпита да надуши каквo става. Нямам намерение да му давам пoвoд да идва дoтук, за да слухти и дебне наoкoлo. Етo защo се налага да се навьртам oкoлo кьщата на майка ми. Ти ще предаваш моите заповеди на генерал Холбрен. — Пoгледнах гo прьмo. — Знаеш кoя сьм аз, нали, Малон?

— Разбира се, Твоя Светлост. Ти си херцогинята на Ерат.

— Oстави тoвa. Кажи кoя бях аз, преди да стана херцогиня на Ерат?

— Ами, казвали са ми, че си била Пoулгара Магьoсницата.

— Аз все oще сьм такова, Малон. От тoвa не можеш да се освободиш сьщo кaтo да свалиш рькавица. Спoсoбна сьм да правя неща, кoитo не са пo силите на останалите хора. Знаеш ли малката стая на върха на северoзападната кула?

— Да не би да е oня килер, детo дьржим метлите и парцалите?

— Така ли гo изпoлзвате сeга? Е, нямахмe тoчнo тoвa наум с твоя прачичo, кoгатo гo стрoихмe. Но сeга всичкo е без значение. Oмагьoсала сьм тази стая. Двaмата с Килан я изпoлзвахмe, кoгатo трябваше да гoвoрим, а аз не бях в херцoгствoтo. Щoм имаше да ми казва нещo, тoй се качваше в кулата и аз можех да гo чуя, независимo кьде се намирам.

— Ама че чудна работа!

— Тoвa е нещo oбичайнo за мoетo сeмействo. Я се качи гoрe да пробваме дали магията oще действа.

— Щoм е така, няма защo да се бавим, Твоя Светлост. — Тoй излезе от стаята с дoста oзадачeнo лице.

Oбьрнете внимание, че нямах време да oбьянявам надьлгo и наширoкo, зaтoвa пoукрасих разказа си с няколко невинни льжи. Стаята пo нищo не се oтличаваше от останалите. Но аз *исках* Малон да пoвярва, че тя е oмагьoсана.

Мисля таткo е oбьянил на Гарион, че нашите „дарби“ дремят у всеки чoвек. Пoвярва ли някoй, че може да постигне нещo, тoвa oбикнoвeнo става. Ако Малон вeчe е вьтрeшнo убeдeн в магическата сила на килера за метли, значи мoят пaн е прoработил.

Трябваша му няколко минути да се качи до върха на кулата. После аз мислено го потърсих.

„Малон Килансън, чуваш ли ме?“

„Толкова ясно, сякаш стоиш от дясната ми страна, Твоя Светлост“ — извика той с променен глас.

„Няма нужда да говориш, Малон. Просто помисли онова, което имаш да ми казваш.“

„Божичко, какво чудо!“ — мисълта му беше много по-ясна и чиста от гласа.

„Изчакай малко така, докато почистя паяжините от старото заклинание, Малон — казах. — Не съм използвала това място от векове. — Забелязах, че споменаването на нещо толкова близко и познато като почистването на къщата усили неговата вяра. — Ето така — продължих след минута-две, — сега е по-добре, нали?“

„Много по-добре, милейди.“

Всъщност нямаше никаква разлика. Продължихме постепенно да увеличаваме разстоянието помежду си и се забавлявахме така, докато Малон не се убеди окончателно в действието на свръхестествените сили. След това отново се събрахме в библиотеката.

— Сега е най-добре да се връщам — казах. — Сигурно баща ми ще започне да дебне. Той е способен доста здраво да ме притисне, затова трябва да препредаваш заповедите ми на генерал Холбрен. Ще ти напиша пълномощно, което да удостоверява, че говориш от мое име. Така няма да има никакви спънки в нашия план. Двамата ще поддържаме постоянна връзка, затова искам всяка вечер по залез слънце да се качваш в кулата. Ще ми разказваш какво е станало през деня и ще ме уведомяваш за онова, което налага да си кажа думата. Аз пък ще те напътствам как да постъпиш, за да бъде всичко наред.

— Ама че си умна, Твоя Светлост! Само как се справяш с това да си на две места едновременно!

— Е, може още да се желае. Това е доста неудобен начин да се върши работа, но сега нямаме избор. Сложим ли веднъж ръка на Мурос, ще накарам Холбрен да разположи главната си квартира в някоя градска къща и ще омагьосам една от стаите. Така пак ще говорим, но няма да се налага да яздиш постоянно, разнасяйки послания нагоре-надолу. Предупреди Холбрен да озапти войниците си

да не плячкосват из Мурос, когато превземем града. Жителите му не са наши врагове.

— Ще се погрижа, милейди, можеш да разчиташ на мен.

Написах му пълномощно, издържано в свръхофициален тон, после излязох в градината и се покрих с перушина. Оказа се, че съм се върнала в къщата на мама съвсем навреме. Докато кръжах отгоре, забелязах баща ми да се притаява около развалините. Едва ми остана време да приема собствената си форма. Но както се спусках надолу, ми хрумна нещо, което можеше да се окаже от полза и по-късно. Кацнах върху едно клонесто дърво на десетина метра от къщата и прелях от сокол в бяла сова. Знаех, че това ще разстрои баща ми, а освен това би могло да обясни внезапните ми отсъствия. Той щеше да реши, че съм излязла да ловувам наоколо. Оставих го да дебне около четвърт час, докато стана съвсем неспокоен. После кацнах на земята, върнах човешкия си образ и се престорих, че мия и чистя чак до залез слънце.

Превземането на Мурос мина тихо. Войниците ми, свалили от себе си отличителните знаци, се промъкнаха в града по двама, по трима, смесвайки се с тълпите бежанци от Вакюн. Не искахме астурианците да знаят за тяхното присъствие, докато градът не се окажеше изцяло под наш контрол. Отсечените и бързи команди, които пращах на генералите си чрез Малон, ги накараха да се почувстват отговорни и осмислиха действията им. Това повдигна духа на цялата армия. Оказа се, че нейното самочувствие стана заразително. Жителите на Мурос взеха да проумяват, че свършекът на света не е дошъл с падането на Во Вакюн и че астурианците може и да не са непобедими.

Следващата част от моя план щеше да се окаже по-трудна за войниците. Южняшката ми армия беше предимно от васитски произход и сред нейните редици се надигна недоволство, което граничеше с открит бунт. Причина за това стана предадената чрез Малон на Холбрен и останалите генерали заповед да се избягва всяка среща с астурианците, а ако това се случи, нашите да си плюят на петите. Предполагам, че изразът „Да си плюеш на петите“ изобщо не съществува в речника на арендите.

„Опитваме се да примамим астурианците към решителната битка, Малон — обясних търпеливо на приятеля си, когато той ми предаде възраженията на Холбрен и останалите генерали. — Искam

армията на Гартеон да повярва, че ние сме толкова разбити и паднали духом, та се боим дори от сенките си. Когато всички до последния войник пресекат река Камаар, едва ли ще очакват някаква сериозна съпротива от нас. В този момент ще се нахвърлим отгоре им като изгладнели тигри. Искам ужасените им писъци да достигнат чак до оная миша дупка, в която са се сврели Гартеон и неговият чуждестранен приятел.“

„Май много мразиш Гартеон, а, милейди?“

„«Омраза» е слаба дума за онова, което изпитвам към Гартеон. С радост бих го въртяла няколко седмици върху слаб огън като чеверме.“

„Тогава от сега нататък ще си нося подпалки в джоба, просто за всеки случай, Твоя Светлост.“

„Ти си много мило момче, Малон.“

„Ще притисна генералите ти в Мурос, милейди — обеща той, — та да приберат бойните си рогове и да изчакат подходящия момент, докато всички проклети астурианци не минат отсам реката. После ще ги изядем за закуска.

Явно трябва лично да отида на юг, за да ги накарам да се вслушат в думите ми, затова няма да можем да говорим близо седмица. Ама ти не си слагай грижа на сърцето, милейди. През това време ще заложа капан на астурианската армия, нали ме разбираш.“

„Напълно те разбирам, Малон.“

Нашата стратегия за битката при Мурос не се отличаваше с нищо оригинално. По онова време обаче, астурианците не бяха любители на четенето. Историческите книги в техните библиотеки стояха плесенявали и покрити с дебел слой прах, затова се надявах враговете ни да не надушат още отначало изтъркания от употреба план. Холбрен и останалите генерали най-сетне схванаха за какво става дума, но обикновените войници още си блъскаха главите около това, което се случва.

Благодарение на нашата измама астурианците ставаха все по-дръзки и в началото на есента цялата армия на Гартеон се струпва на брега на река Камаар. Баща ми продължаваше да дебне и аз не можех да присъствам лично, за да направлявам контраудара, който бях замислила. Ето защо генерал Холбрен трябваше да се справя сам. Той безспорно имаше качества за такава отговорна задача, но въпреки това

аз си върнах стария навик от детинство да си гриза ноктите. Хиляди въпроси „Ами ако...“ не ми даваха да мигна.

Имаше едно нещо обаче, което можех и сама да свърша. Наредих на Малон да открие колкото се може повече оцелели васити и да ги събере в точно уречена нощ сред останките на едно селце на половината път между Во Вакюн и река Камаар, така че да мога да говоря с тях. В онази нощ успях да се изплъзна от баща ми, превърнах се на сокол и полетях към мястото на срещата.

Астурианците бяха опожарили селцето и от него бяха останали само купчини овъглени греди и порутени каменни стени. Случи се безлунна нощ и заобикалящият развалините лес изглеждаше настръхнал заплашително. Усещах присъствието на хора, но те предпазливо ме избягваха, докато се промъквах към мястото на бившия селски площад. Малон стоеше сред група дрипави, но въоръжени до зъби мъже.

— А, ето те и теб, Твоя Светлост — поздрави ме той. После ме представи на събраната от кол и въже група. Сред хората имаше и благородници, които бях виждала в много по-щастливи дни. Останалите бяха крепостни селяни или търговци. Обзалагам се, че можеха да се открият и няколко разбойнически главатари. Всеки от присъстващите предвождаше група хора, които астурианците наричаха „престъпници“. Тяхното основно занимание беше да устройват засади на астурианските патрули.

— Господа — обърнах се към тях, — времето ми тук е ограничено, затова ще говоря по същество. Астурианците се канят в най-скоро време да нападнат моето херцогство. Най-вероятно ще минат през река Камаар и ще обсадят Мурос. Не очакват никакъв отпор, защото мислят, че войската ни се състои от страхливци и мерзавци.

— Чухме за това, Ваше Благородие — прекъсна ме плещест крепостник, чието име беше Белн. — Това не е за вярване, тъй да знаеш. По цял Мурос имаме роднини и те никога не са показвали покорство.

Ето затова исках да се срещна с тях! Тези васити трябваше да са наясно, че нерешителността на моята армия е само заблуда.

— Рекох им да бягат кат' зайци, момче — отвърнах на неговия диалект. — Това си беше жив капан за астурианците, нали ме

разбираш. От мен да знаеш, че армията ще си покаже рогата, когато му дойде времето.

Не използвах родния му диалект, за да му се подигравам. Умишлено премахвах бариерите между различните социални класи. Държах отпорът на васитите да е равностоен на напора на завоевателите, а това налагаше да се простя с някои лоши навици от миналото.

Белн огледа приятелите си с широка самодоволна усмивка върху брадясалото лице.

— Ама не е ли много мило момиче? — рече им той.

— Сърцето ми прелива от радост като думаш така, Белн — казах. — А след битката на полето при Мурос, която аз ще спечеля, астурианците ще бъдат разбити на пух и прах и ще хукнат панически обратно да минават реката. Тогава идва ваш ред, господа. Не ги спирайте, когато нахлуят през реката на север, а когато започнат да се връщат обратно. Тогава сте в правото си да им покажете най-доброто от вашите умения. И да е ясно — в този ден ще има две битки. Аз ще победея астурианците на бойното поле, а вие ще ги довършите тук, в гората, когато се опитат да избягат.

При тези думи те бурно показаха одобрението си.

— Има и още нещо — продължих. — След като ги опухаме от две страни, астурианците наистина ще загубят ума и дума и няма да обърнат внимание на обикновените бежанци, идващи насам. Обзалагам се, че всички вие имате любими хора, които не искат да живеят под астурианско иго. Кажете им, че са добре дошли в Мурос. Ще се погрижа да имат покрив над главата и топла храна.

— Дали това няма да намали припасите на хората ти, Твоя Светлост? — попита младият барон Атан, русокос левент, когото бях срещала няколко пъти във Во Вакюн.

— Ще се оправим, милорд — отговорих. — Подготвям се да приема васитски бежанци, още откакто падна Во Вакюн. — После отново се обърнах към всички мъже. — Зная, че вие ще останете тук да се биете до последна капка кръв. Но пратете децата, жените и старците на сигурно място. Не оставяйте тези невинни души да попаднат в плен на астурианците.

— Разбрахме те, Твоя Светлост — одобрително рече Атан. После продължи с нисък глас: — Милейди, трябва да разменя две думи с теб

като свърши срещата.

— Разбира се, бароне. — Огледах събралите се патриоти. — Съветвам ви да провождате бежанците на малки групи към реката, господа. Прокарайте сигурни пътеки през гората и всеки път пращайте по десетина-дванайсет души. Ще осигуря лодки да ги преведат през реката.

Още близо половин час обсъждахме подробности около превеждането на хората, а сетне патриотите се изгубиха в тъмния лес. Накрая остана само барон Атен.

— Имам да изпълня един тъжен дълг пред теб, Твоя Светлост — каза. — С искрено съжаление трябва да те известя, че барон Онтроуз, твоят фаворит, загина при обсадата на Во Вакюн.

Сърцето ми замря. До този миг все още таях някаква надежда, че моят възлюбен е оцелял.

— Бях редом до него, когато умря, Твоя Светлост — продължи Атан. — Искях да залича петното от предателството на барон Латан върху семейната ни чест, давайки живота си в защита на Во Вакюн. Този нечестивец беше мой далечен братовчед. Граф Онтроуз обаче ми заповяда да се спася. Нареди ми да бягам, за да мога да ти предам вестта за неговата кончина. До последния миг се боеше, че неизвестността и съмненията ще те отклонят от дадената клетва. Не бих ти причинил тази болка, скъпа милейди, но той издъхна с твоето име на уста.

Сякаш желязна ръкавица стисна сърцето ми.

— Ти изпълни достойно последното му желание, милорд — благодарих аз. — А сега трябва да се разделим. Бори се до последна капка кръв в памет на нашия почитан приятел, барон Атан. Аз ще сторя същото. Ако ни се отвори случай, ще поговорим повече за тази трагична случка.

После се промъкнах обратно през развалините на селцето и се скрих сред дърветата. Там поплаках малко, но обикновеният плач ми се видя твърде незначителен за огромната болка, която късаше моето сърце. Отчаянието ми се нуждаеше от по-бурен израз. Превърнах се в сокол и сляпо полетях към висините. Рядко нощем може да се чуе крясък на граблива птица, но аз имах достатъчно основание да крещя онази нощ. Моите викове на мъка и отчаяние се носеха над тъмните лесове на Северен Вакюн и кънтяха чак до върховете на Сендарските

планини. Вечните скали ги удесеторяваха с ехото си, а то браздеше огледалната повърхност на глетчерите по непристъпните зъбери.

Васитската съпротива имаше гъста мрежа от привърженици по продължението на астурианската граница и всяка новина, която стигаше до нея, много скоро ставаше известна и на Малон. Наскоро след нашата среща в разрушеното село той ми предаде, че херцог Гартеон и неговият „ангаракски съветник“ са подали носове от своето укритие и са се завърнали в палата на Во Астур.

Посланието на Малон потвърди съмненията, които таях още от самото начало. Ктучик *отново* се беше намесил в арендската политика. Тежката скръб от смъртта на моя възлюбен Онтроуз ме хвърли в черния кладенец на отчаянието. Но тя беше причина също така да кроя ужасяващи планове за разплата, способни да утолят ненаситната ми жажда за мъст. Уменията на лечител предлагаха голям избор мъчения, които можеха да траят седмици, ако не и месеци. Мисълта за агонията на Ктучик, която да продължи година време, ме разтоварваше като славеева песен.

Астурианската атака срещу владенията ми започна късно през есента. Войската прекоси реката и се отправи към Мурос, очаквайки само плахи опити за съпротива. Генерал Холбрен беше достатъчно разумен да не отвърща веднага на удара. Той изчака астурианците да се отдалечат на един ден разстояние от реката, и едва тогава контраатакува. Както ми обясни по-късно самият Холбрен, „не мислех, че ще е разумно да провалям хубаво заложения капан, преди мишката да е влязла цялата вътре, Твоя Светлост. Не исках да побегнат назад към реката преди да съм се разправил с тях, както аз си знам. Така или иначе, планът се оказа добър.“ Холбрен е майстор на точните изрази, когато си го постави за цел.

Към края армията вече беше взела да губи търпение, ограничавана от моите нареждания. Когато Холбрен вдигна забраните, войниците се изсипаха извън крепостта като глутница виещи изгладнели вълци.

Битката при Мурос беше кратка и жестока. Астурианските генерали тънеха в блажено самодоволство, заблудени от привидното отстъпление на войската ми, че тя е паднала духом. Бяха подготвени единствено за спокойна разходка от река Камаар до незащитения град. Ето защо слепешката се натъкнаха на жаравата, която им бях

подготвила. Това още повече усложни тяхното положение. Войниците им не бяха свикнали да се сражават на открито поле. Астурия цялата е покрита с гори, а Мурос се намира в гола равнина. *Моите* генерали бяха обучавани от Онтроуз, ето защо не само знаеха да се бият в гъст лес, но и как да се сражават на бойното поле.

Астурианците не осъзнаха, че са обкръжени, докато не се видяха заобиколени от вражеска войска от всички страни. Това не беше битка, а по-скоро приличаше на истинско клане. Малцината астурианци, които успяха да се изплъзнат от капана, побягнаха назад към реката. Там обаче ги чакаха васитските патриоти. За мен беше известно облекчение да разбера, че армията, виновна за смъртта на скъпия Онтроуз, беше изтребена до крак в един мрачен и мразовит следобед. С това приключи първата част от моето отмъщение.

Втората част започна малко по-късно.

След победата в Мурос през границата взеха да се стичат васитски бежанци. Бях доста заета им да осигуря подслон и да намеря достатъчно храна. Малон беше моите очи и уши, а понякога даже и ръце и нямаше нито миг покой през цялата зима. Построихме нови села — предимно в моите владения — а складовете осигуряваха храна за бедните хора. Менюто едва ли можеше да се нарече изискано, но новите ми поданици изкараха зимата.

Малон предполагаше, че васитите на подходяща възраст няма да имат търпение да се присъединят към моята армия и не се оказа далеч от истината. Наредих на Холбрен да ги запише в нови батальони, предвождани от офицери на бившата васитска армия.

Когато главната щабквартира на армията се установи в Мурос, аз наистина направих някои подобрения на нашата „омагьосана стая“, та да могат и други да се свързват лично с мен, щом това се наложи.

След като войската ми с лекота отблъсна няколко нерешителни опита за преминаване на реката, астурианците вече бяха готови да се закълнат, че „вещицата от Мурос“ знае и най-съкровените им помисли. Тогава техните редици бяха покосени от страха. Гролимът не можа да убеди обикновените войници, че не е по силите ми да превърна всички в жаби само с едно махване на ръката. Легендата за Поулгара Магьосницата беше твърде дълбоко врязана в арендското съзнание, за да бъде разсеяна само защото някой се е усъмнил колко истина има в нея.

Внезапно щастието ни се усмихна. Ако Гартеон и неговият гролим бяха останали във Во Астур, ние нямахме никакъв шанс да се доберем до тях. Накрая обаче Гартеон не издържа и реши да погледне сам какво е сторила неговата армия с Во Вакюн. Злорадството след победа сигурно е нещо естествено за човешката природа, но понякога може да се окаже и много опасно.

Беше близо година след битката при Мурос, през есента на 2944, когато херцогът на Астур и неговият ангаракиски приятел напуснаха Во Астур — *сами*, ако изобщо можете да повярвате в това — и се отправиха към руините на любимия ми град.

Малон Килансън със страхопочитание ми донасяше всяка новинка още в мига, когато тя достигнеше до слуха му, но този път премълча и потъна в дън земя. Това доста ме учуди. По-точно би било да кажа, че направо обезумях, когато гласът на генерал Холбрен ме прекъсна наскрив плевенето на градината и ми съобщи, че Малон е изчезнал. Пред очите ми тутакси взеха да се мяркат ужасяващите образи на астуриански убийци. Те продължиха да ме преследват, дори когато се превърнах на сокол и едва не прекърших крила от бързана към Мурос. Малон беше единственият човек в цялото херцогство, без когото наистина не можех.

Първото нещо, което направих щом стигнах Мурос, бе да заповядам на генерал Холбрен и неговите войници да обърнат града с главата надолу и да го тръснат, докато не изпадне всичко оттам. Изскочиха много интересни неща, повечето от тях незаконни, но от Малон нямаше и следа.

Както съм споменавала и преди, генерал Холбрен беше професионален военен с много опит. Отношението му към света носеше по-скоро следите на сендарския манталитет, отколкото на васитския характер. Той беше спокоен и уравновесен човек, на когото можеш да разчиташ във всичко. Но най-важното от неговия характер беше, че няма сила, която да наруши самообладанието му. Дори самото му присъствие ме успокояваше, а в този момент аз наистина имах нужда от успокоение.

— Малон просто не е тук, Ваша Светлост — докладва той на сутринта, след като войниците му бяха разнищили цял Мурос. — Никой не го е виждал от онзи ден. Имал е среща с група васитски патриоти. След като те си тръгнали, останал да работи до полунощ, а

после напуснал сградата. Сигурен съм за часа, защото разпитах човека, който охранява главния вход. Малон е отседнал в хана на две пресечки от там. Бъркотията в стаята му показва, че се е наложило да замине внезапно.

— Мисля, че в такъв случай можем да изключим убийство — казах. — Убийците не си правят труда да отнасят трупа, след като са си свършили работата.

— Така е, Ваша Светлост.

— Не намирате ли, че след като Малон е имал време да хвърли няколко неща в торбата, това изключва и версията за отвличане?

— Не бихме рискували, ако приемем дори това, милейди.

— Излиза, че той е напуснал съвсем доброволно, без да си направи труда да ме уведоми къде отива.

— Той обикновено не постъпва така, Ваша Светлост — отбеляза Холбрен. — Малон *винаги* се съветва с Вас преди да предприеме каквото и да било.

— Възможно е васитите да са казали нещо за неговото семейство, което го е накарало да потегли в същия миг. Но пак си мисля, че той би ми се обадил, преди да тръгне.

— Уверен съм в това, Ваша Светлост.

— Някой ходил ли е при него след срещата с васитите?

— Не, Ваша Светлост. Пазачът при вратата и нощната стража не биха пропуснали такова нещо. Но те не са видели никого.

— Кога са си тръгнали тези васити?

— Три часа след залез слънце, Ваша Светлост.

— А Малон е излязъл след още два часа, така ли?

— Приблизително, Ваша Светлост.

— Да вървим да погледнем кабинета на Малон, генерале. Може пък да открием някаква следа.

Холбрен смръщи вежди.

— Нещо не е наред ли, Холбрен? — попитах.

— Просто се чудех къде ми е бил умът, Ваша Светлост. Изобщо не ми хрумна да претърся кабинета му. Свикнал съм да уважавам личната собственост на хората.

— Похвална черта, генерале, но в този случай е малко неуместна. Да вървим и да видим какво държи Малон в кабинета си.

Оказа се, че върху писалището на Малон няма нищо. Редът се беше превърнал в негова мания и той винаги връщаше обратно всичко, с което е приключил работа. Аз обаче го познавах добре и подозирах, че някъде има скривалище — да си държи там бутилката, ако не за друго. Не ми беше трудно да открия неговия тайник, защото имам дарба за това. Беше едно скрито чекмедже в писалищната маса. Там наистина се търкаляше полупразна бутилка, но *също* и карта на Вакюн. Разгърнах картата и двамата с Холбрен веднага забелязахме прокараната с мастило линия, която проследяваше едно трасе от северната граница на Вакюн чак до мястото на неговата бивша столица. Начертаният път очевидно избягваше всички главни шосета и следваше тайните проходи и пътеки, известни сигурно само на горските разбойници.

— Възможно ли е да е отишъл там, Ваша Светлост? — попита Холбрен.

— Почти съм убедена, генерале. Накарайте хората си да поразпитат наоколо, но съм сигурна, че той вече е във Вакюн, отвъд река Камаар.

— Значи се е случило нещо необичайно?

— Не, Холбрен — поклатих глава аз. — Обучила съм го да не взема решения на своя глава. Явно той е там, за да изпълнява моите разпореждания, а не за да ги заобиколи. — Присвих заканително очи. — Когато го открием, ще е най-добре да има много сериозно обяснение за делата си.

Двамата с генерал Холбрен се опознахме през двете седмици, докато Малон беше в неизвестност. Харесвах Холбрен. Той беше смесица между арендската непосредственост и сендарската практичност. Още повече ни сближи общият гняв заради внезапното и потайно напускане на Малон. Холбрен изпрати вест на своите хора във Вакюн и ги накара да преровят горите за моя скитащ сенешал. Както споменах, това издирване отне две пълни седмици. Когато васитите най-сетне откриха Малон, той беше на път за Мурос.

От самото начало подготвих гневната си реч, която щях да стоваря върху главата на своя приятел, но така и не стигнах до нея. Малон изглеждаше уморен, но очите му гледаха тържествуващо, когато генерал Холбрен го достави в ноктите ми. Върху лицето му играеше усмивка, която ми напомни за Килан.

— Хич няма да ме хулиш, когато чуеш историята ми, Твоя Светлост — каза още с влизането той. Явно усещаше бурята, която щеше да се извие над главата му всеки миг.

— Зле си загазил, Малон — намеси се Холбрен.

— Много съжалявам, че съм ви създал толкова много грижи — започна Малон, — но затова пък съм чист кат' сълза, нъл'тът. Един далечен мой братовчед, дете живее долу във Вакюн, ми прати вест преди няколко седмици. Тутакси разбрах, че това е добър случай да изненадам Нейна Светлост с един малко подранил подарък за рождения ден, нъл'тът. Не обичаш ли изненадите, милейди?

— Не съвсем, Малон. Те обикновено са свързани с лоши вести.

— Не и тоя път, госпоице — весело отвърна той. — Васитската ми рода проводи пратеник, че херцог Гартеон и неговия мург са видени в покрайнините на Во Вакюн. Рекох си, че сега пиленцето ни е кацнало на рамото и можем да уредим стари сметки с тия двамата, както ти отдавна си мечтаеш. Впрегнах мало и голямо от Килансън да ги дирят, но трябваше цяла седмица да открием вразите. Ония двамата са много хитри и предпазливи, нъл'тът. Та накратко — най-после им стъпихме в дирите и аз им погодиш клопка за добре дошли във Вакюн.

— Ти си луд! — нахвърлих се срещу него. — Тоя мург е гролим!

— Може и да е такъв, но не направи нищо гролимско, като го нанизахме с дузина стрели, нъл'тът. Доколкото си спомням, взе да вика нещо и падна от коня. Пък херцог Гартеон едва не извади душата на добичето си, като взе да го ръга с онези ми ти шпори. Само че и той не отиде далече. Бяхме опънали едно въже през просеката на височината на гърдите на конник. То го повали от седлото, когато се опита да мине през него.

— Мигар го заловихте? — извиках аз.

— Това ти казвам, милейди. Сторихме го.

— Той къде е сега?

— Ами зависи колко твърдо се е придържал о повелите на религията си, милейди — уклончиво отвърна моят сенешал.

— Какво искаш да кажеш с това, Малон? — настоях аз.

— Ами ние тъкмо си говорехме какво да го правим, а той лежеше по гръб на земята и се опитваше да си поеме дъх — падането от коня му беше изкарало въздуха, нъл'тът. Най-напред решихме да го вържем и да ти го доведем на крака, пък ти да решаващ съдбата му. Но

после, като го разгледахме отблизо и видяхме какъв мокър мишок е, реших, че ще е обида за Твоя Светлост да доведе такава нищожество. Та колкото повече си говорехме, толкова по-ясно ставаше, че съдът само ще го направи да изглежда по-благороден, отколкото е, нъл'тъй. Накрая решихме, че не заслужава чак такава чест.

— Какво сте направили с него, Малон!

— Ами... въжето, дето го свали от коня, ни беше под ръка. А наоколо едни такива дебели и здрави клони, очите ти да останат в тях! Така и така всичко ни беше подръка, приехме го като знак свише и го обесихме още там.

Тук генерал Холбрен не издържа и гръмогласно се разсмя.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Никога не съм одобрявала самоволното правосъдие, защото винаги може да се допусне фатална грешка. Този случай обаче правеше изключение. Най-напред това щеше да повдигне духа на васитските бунтовници и бежанците, струпани по южните граници на моите владения. Но най-важното бе, че щеше да разтърси цяла Астурия.

Погледнах към моя ухилен сенешал.

— Добре, Малон — казах. — Не одобрявам напълно постъпката ти, но стореното — сторено. Затова нека обмислим какви са ползите от него. Най-напред се погрижи да не остане човек в херцогството, който да не е чул за твоето приключение. Не се стеснявай да се хвалиш и преувеличаваш, приятелю! После ще начертаеш карта къде приблизително виси херцог Гартеон и ще я дадеш на генерал Холбрен.

— Ваша Светлост иска да открия скелета ли? — попита Холбрен.

— Не, Холбрен, ще оставя на астурианците тази задача. Ти ще дадеш картата на най-приказливия от свещениците на Чалдан в околността. Кажи му какво е станало и го помоли да отнесе картата във Во Астур. Искam всички в Астурия да научат добрата новина. Нито един аренд не би се опитал да затвори устата на свещеник, по какъвто и да било въпрос.

Генерал Холбрен потисна поредната вълна от смях и благодари с лек поклон.

Казаха ми, че празненствата по случай обесването на херцог Гартеон продължили цели шест седмици. Музика, песни и смехове се чували от Мурос чак до устието на река Камаар, а и останалите части на херцогството не останали по-назад.

Херцог Гартеон нямаше наследници и неговата смърт приключи господството на фамилията Ориман над Астурия. Кавгите и разправиите кой да седне на трона така завладяха умовете на астурианската аристокрация, та всички планове за завладяване на съседни земи останаха на заден план. Моите южни граници бяха оставени на мира.

След години Малон и генерал Холбрен остаряха и напуснаха тази земя по естествения ред на живота. Върнах се в къщата при езерото за погребението на Малон. После дойде ред да поговоря с неговия син. За моя изненада той се оказа удивително добре образован млад човек, който по необясними причини използваше единствено своята фамилия — Килансън. Въпреки че не можех да разбера мотивите му, тази приемственост ме караше да се чувствам сигурна и в безопасност. Килансън рядко преминаваше на васитски диалект. Случваше се да го прави, само когато беше развълнуван. През останалото време говореше на изящния език, който през вековете се наложи като официален в моите бивши владения.

В началото на тридесет и втори век взех постепенно да съкращавам обслужващия персонал в господарската си къща край езерото Ерат. Най-накрая останаха само няколко души, които я поддържаха да не рухне съвсем. Останалите от семейство Килансън уредих на друга работа. Постепенно споменът за мен взе да избледнява в паметта на поданиците ми. Те вече наричаха себе си сендари, а името ми се срещаше единствено в историческите книги и фолклора.

Въпреки това на мен ми се наложи на няколко пъти да наруша уединението си в къщата на мама. В средата на тридесет и втори век главатарите на Мечия култ успяха да убедят крал Алрег, че Сендария е естествено продължение на неговото кралство и че Белар, алорнското божество, ще се разгневи ужасно, ако череките престъпят религиозните си задължения и не нахлуят в моето бивше херцогство. За пореден път ми се наложи да наливам ум в дебелите глави на някои алорни. Когато един особено нахален граф на име Елбрик атакува брега и плячкоса Дарине, аз се превърнах в сокол и отлетях към Вал Алорн, за да разменя две-три думи с краля на Черек. Кацнах върху бойниците на струпания безразборно палат на Алрег, спуснах се по няколко вити стълби и най-сетне се озовах в опушената му тронна зала.

Крал Алрег беше огромен човек с голяма и гъста руса брада. Макар да нямаше видима причина за това, той носеше стоманен шлем и ризница от преплетени метални халки. Заварих го да се смее гръмогласно на нещо, възседнал огромния си трон с халба бира в ръка. По всичко личеше, че крал Алрег се имаше за войнствен владетел.

Един облечен в ризница страж до вратата ме дръпна за ръката, когато влязох.

— Мястото ти не е тук, жено! — грубо рече той. — В тронната зала на Алрег е позволено само за мъже!

— Искаш ли да останеш и занапред с две ръце? — попитах нахалника, взирайки се заплашително в него.

— Виж какво, жено... — започна той, но все пак ме пусна. А после се отърколи по грубия под, когато силата на Волята ми го удари в гърдите. Надигнах глас, така че да надвикам пиянската врява в залата и да съм сигурна, че всички ме чуват.

— Алрег от Черек! — прогърмя викът ми и даже стените потрепераха от неговата сила.

Кралят на Черек, очевидно полупиян, се надигна на крака и залитна.

— Кой пусна тая женска да влезе тук? — заплашително попита той.

— Аз сама си го позволих, Алрег — отговорих. — Двамата с теб трябва да си поговорим.

— Зает съм.

— Освободи се тогава. Незабавно!

Минах бързо покрай изпускащия кълба пушек огън, стъкнат направо върху пода — помещението приличаше повече на обор, камо ли на официална тронна зала — и се изтръгнах от хватката на няколко стражници, опитващи се да ме уловят. Макар и с леко замъглено съзнание, Алрег все пак успя да схване, че се случва нещо необичайно. Най-сетне се добрах до подиума, на който се намираше тронът, и втренчих в краля враждебен взор.

— Виждам, че на мястото на Мечото рамо се е настанил някакъв пиян глупак — процедих унищожително. — Колко тъжно. Сигурно ще е страшно разочарован, ако го разбере.

— Не ти разрешавам да ми говориш така! — избухна той.

— Гресиш, Алрег. Мога да ти говоря, както преценя за правилно. Незабавно прибери този варварин Елбрик от Дарине!

— Нямах право да ми заповядваш! За коя се мислиш пък ти?

Но в този момент един от по-трезвите му придворни край трона изведнъж смъртно пребледня.

— Ваше Величество! — сподавено се обърна той към своя господар. — Това е Поулгара Магьосницата!

— Я не ме прави на глупак! — изсумтя Алрег. — Няма такава жена!

— Погледнете я по-внимателно, Ваше Величество! Вижте белия кичур в косата ѝ! Тя е Поулгара, дъщерята на Благословения Белгарат! Ако реши, може в един миг да Ви превърне в жабок!

— Не вярвам нито дума на тези щуротии! — насмешливо рече Алрег.

— Ще трябва да си промениш мнението, Алрег — намесих се аз. — Този израз „да те превърне в жабок“ през вековете се е изтъркал от употреба и постепенно се е превърнал в празни думи без покритие. Затова вече се приема само като стара шега. Пък и каква би била ползата, ако някой стори нещо подобно. Този път обаче той беше употребен съвсем на място. Явно ще трябва да направя *нещо*, за да привлека вниманието ти. И макар твоят разумен придворен да използва израза по навик, той попадна право в целта и ми даде идея какво да сторя с теб. Колкото повече размишлявам, толкова повече ми допада предложението му. Поне съм сигурна, че в случая това абсурдно действие ще свърши много по-добра работа от каквито и да било разумни доводи.

Поставих си за цел целият процес да стане съвсем бавно и етапите му да се видят от всички присъстващи, затова постъпих по малко по-различен начин. Вместо направо да преобразя Алрег в жаба, аз най-напред разкривих чертите му една по една. Хрумна ми, че няма да ми е нужна цяла жаба — главата и краката бяха достатъчни. Останалите части от тялото на Алрег можеха да останат непокътнати.

Главата на краля бавно взе да променя формата си. Започна да става все по-плоска, докато накрая не придоби вида на земноводното. Очите му изпъкнаха, озоваха се на темето и той се ококори срещу тавана. Е, щом и очите му изскочиха, значи дотук работата вървеше, както трябва. След това премахнах брадата и разтеглих устата му.

— Не! — дочу се квакане от останалата без устни паст. Бях решила, че няма да е зле да му оставя способността да говори.

Накрая превърнах ръцете и краката му в жабешки лапички. Леко промених формата на коленете, хълбоците, раменете и лактите. С

гръмко квакане кралят на Черек прибра новите си крайниците по жабешки обичай и се намърда върху седалката на трона.

Най-накрая с голямо удоволствие прибавих и брадавиците.

Оставих размера на тялото му непокътнат, нито пък докоснах неговите дрехи. Сега върху трона седеше жабок с човешки размери, облечен в желязна ризница. На дебелията му талия висеше препасан меч. Той въртеше очи на всички страни и панически квакаше.

Всичко това ми отне само няколко минути. Тъй като тронът на Алрег се намираше на висок подиум, не остана никой, който да не е видял превъплъщението на краля.

Усетих как един от брадатите череки зад гърба ми посяга към меча си. Когато обаче стисна онова, което мислеше за дръжка, се оказа, че държи врата на съскаща разгневена змия.

— Повече не прави така — казах, без дори да си направя труда да извърна лице към него. — Най-добре кажи на придворните си да се държат прилично, Алрег — обърнах се после към жабока върху трона. — Освен ако нямаш възможност незабавно да ги смениш с други. Татко не ми разрешава да убивам хора, но мисля, че мога да заобиколя тази забрана. Аз просто ще ги заровя, без да ги убивам. Тогавя няма да има съмнение, че са починали от естествена смърт — е, поне след известно време. Пък и баща ми няма да има никаква причина да се оплаква. Та ще им кажеш ли да се държат любезно?

— Добре! — изквака пъпчивото създание върху трона на Черек. — Ще направя всичко, каквото ми наредиш! Моля те, Поулгара, моля те! Превърни ме отново в човек!

— Сигурен ли си, че искаш точно това, Алерг? — любезно попитах аз. — И така си си много добре. Помисли само колко ще са горди твоите воини, когато тръгнат да разправят по света, че са управлявани от жабок. Освен това си заобиколен от дръзки брадати мързеливци, които само се изтягат по ъглите и пият бира. Можеш да им намериш работа и да ги накараш да ти ловят мухи, за да се храниш. Сега няма ли да ти се услади една голяма тлъста муха?

Вярвам, тази идея никак не му се понрави, защото той още по-усилено взе да квака, после подрипна на пода и започна да подскача наоколо в кръг.

Само с една мисъл му върнах предишната форма, но той явно не го осъзна, защото продължи да скача и да квака. Воините му се

отдръпнаха панически от него с погнусени лица.

— О, я хайде ставай, Алрег — казах строго. — Изглеждаш много глупаво като правиш така.

Той се изправи, треперейки неудържимо, и преплете крака обратно към трона. Накрая се отпусна в него, гледайки ме с нескрит ужас.

— Надявам се вече ти е станало ясно, че сендарите са под моя закрила — казах сурово. — Затова изведи хората си от моите земи и ги върни тук, където им е мястото.

— Ние следваме повелите на Белар, Поулгара — възпротиви се той.

— Това не е истина, Алрег. Ти следваш напътствията на Мечия култ. Ако на теб ти харесва да скачаш по свирката на някакви малоумни религиозни фанатици, това си е твоя работа. Но се махни от Сендария. Представа нямаш какво може да ти се струпа на главата, ако не го направиш незабавно!

— Не знам за останалите — прекъсна ме нервно слаб брадат черек с фанатичен плам в погледа, — но аз нямам намерение да се подчинявам на някаква си женска!

Направих незабележим жест. Лъскавата му ризница и полуизваденият от ножницата бляскав меч изведнъж се покриха с ръжда. Сетне започнаха да се разпадат и се посипаха по пода като тъмnochервен прах.

— Не ти ли е хрумвало, че някой може да те разоръжи и по този начин? — спокойно попитах аз. — И тъй като вече не си въоръжен черек, не те ли е поне мъничко страх?

Накрая взе да ми дотяга от тяхната глупост.

— *Достатъчно!* — прогърмях застрашително. — Или се махай от Сендария, Алрег, или ще потопя Черекския полуостров обратно в морето! Така ще можеш да опитаеш какво е да си крал на рибите. Прибери си хората у дома!

Това не беше най-дипломатичният начин на общуване, но самодоволният шовинизъм в двора на Алрег накрая наистина взе да ме ядосва. Явно съм „обикновена жена“, както се каза! Само като си помисля за това, и кръвта ми кипва!

По-късно се оказа, че визитата ми във Вал Алорн има и някои положителни страни. След като изтърпя неколкomesечните истерични

протести на недоволниците от Мечия култ, Алрег предприе решителни действия и смачка за пореден път главата на фанатизма. Забелязала съм, че на всеки петдесет години култистите из алорнските кралства трябва да бъдат поставяни на място.

През следващия век и половина името ми все по-дълбоко потъваше в прашните исторически книги, а на мен все по-рядко ми се отдаваше случай да посетя къщата си край езерото Ерат. Последният човек, който я поддържаше, умря и аз не открих основателна причина да го заместя с някой друг. Въпреки това все още обичах този дом и мисълта, че при някое вражеско нашествие може да бъде плячкосан и опожарен, никак не ми беше по душа. Ето защо една пролет прекосих Сендарските планини и направих така, че той да остане недосегаем за чуждите грабители. Ерат беше отстъпил мястото си на Сендария и моето бившо херцогство се беше свило до пределите на тази единствена къща.

Обмислих няколко решения, но най-простото от тях се оказа най-добро. Хрумна ми в една чудесна пролетна вечер, докато гледах езерото отвъд превърналата се в истинска джунгла розова градина. Какъв по-добър начин да предпазя къщата си от това да я прикрия с щит от рози!

Още на следващата сутрин се захванах за работа и „поощрих“ розовите храсти да се издигнат високо нагоре и да плъзнат през долината чак до езерото. Когато приключих, около мен нямаше вече храсти, а цели дървета. Те образуваха непроходим гъсталак от здраво преплетени клони с остри шипове, който щеше да предпазва къщата ми, докато свят светува.

Доволна от изпълнената задача, аз се завърнах в майчината къща и се залових с безкрайните си научни изследвания. След като бях се погрижила да съхрания миналото, вече можех спокойно да погледна в бъдещето.

Вярата, че бъдещето на света е кодирано в Кодекса на Мрин и Кодекса на Дарине, вече се беше превърнала в семейна черта. Да се изучават бълнуванията на оглупелия от старост алорнски воин и бръщолевенията на един доказан идиот, който трябваше да бъде окован с вериги заради неговата собствена безопасност, беше наистина изтощителна работа.

Постепенно започнах да се убеждавам в съществуването на един друг, паралелен на нашия земен свят. В него събития, които иначе ни се струваха дребни и незначителни, имаха огромна тежест. Случайна среща между двама търговци по улиците на Тол Хонет или свада между двамина златотърсачи в планините на Гар ог Надрак можеха да се окажат много по-съдбоносни от сблъсъка на две армии. Постепенно взех да проумявам, че именно тези незначителни случки са *събитията* — редките и невидими на пръв поглед съвпадения между двете иначе напълно различни пророчества. Дори едно единствено *събитие* можеше да обърне съдбата не само на *този* свят, но и на цялата Вселена.

Изучаването на нещо толкова значимо ме погълна дотам, че загубих представа за времето. Вече трудно можех да определя кой век и коя година сме.

Сигурна съм, обаче, че беше 3761 — не за друго, а защото направих справка в някои толнедрански исторически книги — когато последният император от Втората Борунска династия *избра* своя наследник, вместо да остави решението в ръцете на корумпирания Съвет на консултантите. Бездетният император Ран Борун XII види се е бил много прозорлив човек, защото той възкачи на трона Хорбитите, а поне по онова време всичко показваше, че те са особено надарени. Първият от новата императорска фамилия Ран Хорб I, се отдаде на старото хоби на Боруните да строят пътища за свързването на толнедранския пазар с останалата част от света. Неговият син обаче — Ран Хорб II — превърна това хоби в мания. Дори посреднощ из западните земи можеха да бъдат открити строителни бригади, които павираха новите шосета. Толнедранските дипломати изоставиха всяка друга дейност и се съсредоточиха върху „спогодби за взаимно сътрудничество, което ще е за благото и на двете страни“. Те подхранваха илюзията, че Толнедра е настроена добросъседски, но в действителност пътищата бяха използвани изключително от толнедранските търговци.

Когато до мен стигна вестта, че строителите на пътища са нахлули и в бившето ми херцогство, аз реших да оставя временно проучванията си настрана и да отскоча до Тол Хонет. Искях да поговоря лично с Ран Хорб II, за да разбера точно какви намерения има той. Този път обаче не исках да стряскам без предупреждение

толнедранския император, а предпочетох да се възползвам от гостоприемството на прекрасното драснианско посолство. Въпреки техните слабости и грешки — а те направиха *много* грешки — алчните драсниани успяха да спечелят уважението на толнедранците.

Наложи се да се представя на принц Канар, племенник на крал Ралан от Драсния, защото през последните осем века почти не бях нарушавала уединението си. Дори и най-развихреното въображение не би могло да намери нещо общо между Канар и Бичия врат. Наследникът на Драс беше дребен и жилав мъж с остър ум и доста странно чувство за хумор. Бях готова да му направя една бърза демонстрация на моите „дарби“, но колкото и да е странно, това не се оказа необходимо. Той прие на вяра думите ми и ме придружи до двореца. След като почакахме близо час, бяхме съпроводени до просторния, но доста разхвърлян кабинет на Негово Императорско Величество Ран Хорб II.

Императорът беше стабилен мъж и делови човек с оредяваща коса и загрижено изражение.

— А, принц Канар — обърна се той към дребничкия ми придружител, — радвам се да ви видя отново. Какво ново в Боктор?

— Все същата бъркотия, Ваше Величество — сви рамене Канар. — Лъжи, измами, кражби — нищо значително или пък необичайно.

— Знае ли чичо ви как говорите за неговото кралство в присъствието на чужденци и непознати, Канар?

— Най-вероятно знае, Ваше Величество. Той има шпиони навсякъде.

— Няма ли да ме представите на дамата?

— Тъкмо се канех да го направя, Ваше Величество. Имам изключителната чест да ви представя лейди Поулгара, херцогинята на Ерат и дъщеря на Благословения Белгарат.

Ран Хорб ме погледна скептично.

— Хубаво — рече той, — ще приема това твърдение временно и само като начало, за да не се караме. По-късно обаче ще поискам доказателства. Та на какво дължа честта, Ваша Светлост?

— Вие сте изключително любезен човек, Ваше Величество — отбелязах аз. — Пред останалите често ми се налага да правя някакви фокуси, за да ги накарам да ме чуят.

— Обзалагам се, че можете да ми покажете нечувани чудеса, стига да поискате — отвърна той. — Какво да направя за вас?

— Искам само повече подробности, Ваше Величество — уверих го. — Вие строите пътища в Сендария.

— Аз строя пътища почти навсякъде, лейди Поулгара.

— Това ми е известно. Имам специален интерес към Сендария обаче. Тези строежи да не са прелюдия към едно бъдещо нахлуване и присъединяване на моите територии към империята?

Той се разсмя.

— За какво, в името на боговете, ми е притрябвало да завземам Сендария? — каза. — Убеден съм, че тя е красива страна, но аз не копнея да я притежавам. Пътищата имат една-единствена цел — да държат череките по-далеч от кесията ми. Така ще си осигуря директен достъп до Боктор, който ще ми помогне да избегна превозването на стоките през водовъртежа при Вълната на Черек. Тия брадати пирати са определили такива нечовешки такси да прекарват толнедранските товари от Коту в Боре, че това удря много лошо годишните ми приходи.

— Значи всичко се прави единствено с търговска цел, така ли?

— Разбира се. Ако ми е нужна земеделска продукция, мога да си я купя и в Толнедра. Защо да бия път до Сендария за боб и ряпа? Единственото, което ме интересува в тези земи, е тяхното разположение.

В този миг ме осени една идея.

— Излиза, че стабилността на Сендария би ви била от полза, нали така, Ваше Величество?

— Естествено. Нали затова легионите ми са по границата.

— Но издръжката им струва скъпо, Ран Хорб.

— Няма да *повярвате* колко солено ми излизат — сви рамене той.

— Със сигурност ще ви повярвам — отговорих и хвърлих бегъл поглед към богато украсения таван. — Сендария няма правителство още от времето на моето управление в началото на хилядолетието — започнах да размишлявам на глас. — Това взе да привлича всякакъв род нападатели отвън. Ако имаше крал и правителство — а *също и* армия — хората биха били защитени от нашественици, а на вас

нямаше да се налага да държите десет легиона, струпани да пазят границите.

— А, ето каква била целта на тази „афера Поулгара“. Значи искате да станете кралица на Сендария!

— Категорично не, Ваше Величество. Прекалено съм заета, за да се занимавам с подобни безсмислици — не че искам да ви обидя.

— Изобщо не ме обиждате, Ваша Светлост — той се обтегна на стола си. — Нали разбирате, точно това е причината да съм настроен скептично, колчем някой започне да ми разправя истории за вас и вашия баща. Ако Белгарат е толкова могъщ, колкото разправят, тогава той може да управлява целия свят, нали така?

— Едва ли ще се справи много добре с тази задача, Ваше Величество. Моят баща ненавижда отговорността. Тя му убива удоволствието от забавлението.

— Ето това вече ме обърка, милейди! Ако вие не искате да управлявате Сендария, тогава кого желаете да поставя на трона там? Някой ваш любовник, може би?

Погледнах го смразяващо.

— Извинете ме — веднага се поправи той. — Съгласен съм, че едно официално признато правителство в Сендария би било от полза за всички нас, но кой е достойният сред сендарите, който заслужава да бъде коронясан?

— Говорим за нация от производители на ряпа, Ваше Величество — вметна Канар. — Някои от тях може и да притежават титли, но и те излизат на нивите още с пукването на зората, също като своите съседи — обикновените селяни.

— Мисля, че ги подценявате, принц Канар — казах. — Един преуспял земеделец има много по-голямо умение да ръководи, отколкото подозирате. И със сигурност е по-практичен от някой нехранимайко аристократ, откърмен с арендския епос. В него никой никога не яде, нито пък се къпе. Земеделецът поне обръща внимание на дребните подробности.

— Е, това вече ни разобличи изцяло, а, Ваше Величество — обърна се към императора Канар. — Признавам, че като момче направо *поглъщах* всичко от арендския епос! И всичко е било, за да бъда обвинен сега, че съм „нехранимайко аристократ“! Това ме нарани дълбоко!

— Работата май не е само разговор за запълване на времето, нали така? — досети се Ран Хорб. — Да определя ли краля тогава?

— Не бих постъпила така на ваше място, Ваше Величество — отговорих. — Да се посочи владетел ще бъде само друга форма на външна намеса и ще доведе до бурни протести, а може и до нещо лошо.

Той трепна при тези думи.

— Как да изберем крал тогава?

— Можем да ги подложим на изпитание, Ваше Величество — предложи Канар, — и който го издържи, ще бъде коронясан.

— Но ако *вие* измислите това изпитание, принц Канар, крайният резултат отново ще е бунт — казах аз. — Изборът на сендарски крал не може да бъде направен нито от толнедранец, нито дори от драсниянин. Това трябва да си остане вътрешна работа.

— Тогава да го направим чрез турнир — колебливо предложи Ран Хорб.

— Това са все земеделци, Ваше Величество — напомни му Канар. — А една битка със земеделски инструменти може да доведе до неочаквани резултати. Но можем да дадем короната на онзи, който е отгледал най-едрата ряпа, например.

— Защо да не организираме избори? — предложих.

— Никога не съм имал вяра на изборите — неохотно рече Ран Хорб. — Те са просто надпревара кой е по-известен от останалите, а известността не е мяра за никакви владетелски качества.

— Но, Ваше Величество, ние изобщо не говорим за съсредоточаване на голяма власт в ръцете на един човек — намеси се Канар. — Сендария може и да е хубава страна, но светът няма да се срине, ако кралят ѝ допусне една-две грешки. — Той се разсмя с типичния за драснияните циничен смях. — Защо просто не оставим тази работа на духовенството? Ще изберем някой разумен и умерен човек, а после ще накараме поповете да разгласят из Сендария, че е избран да управлява от самия сендарски бог. Между другото, на кой бог се кланят сендарите?

— На всичките седем — отговорих. — Още не знаят за УЛ, но сигурно и него ще включат в списъка, щом открият, че съществува.

— УЛ?! — повтори изумено Ран Хорб.

— Богът на Улголанд — обясних му аз.

— Да нямате предвид мястото, дето се въдят онези дракони?

— Там има само един дракон, Ваше Величество, но тя не живее в Улголанд. Въпреки това не смятам, че религията в Сендария е добра основа за възникването на монархия. Това ще направи свещениците пълновластни господари, а от тях не стават добри владетели. Ктол Мургос е доста добър пример за това. Вярвайте ми, познавам добре сендарите и смятам, че решението на този въпрос са изборите, където всеки може да си каже мнението.

— Дори тези, които не притежават земя ли? — невярващо попита Ран Хорб.

— Това е най-добрият начин да се избегнат бунтовете — припомних му аз. — Ако искаме в този район да цари мир и сговор, тогава не ни трябва някоя група безимотни и лишени от глас хора само след няколко години да надигне глава и да разруши благополучието на кралството.

— Поне можем да опитаме — колебливо рече императорът. — Ако това се окаже несполучлив ход, тогава наистина ще присъединя Сендария към империята. Не ми се иска идеята за избори много да се разпространи — аз ще съм първият, който ще изгуби. Но предполагам, че Сендария е особен случай. Хората там няма да ги е грижа кой седи на трона, докато всичко върви мирно и тихо. Няма спор, никой не иска една нова Арендия да ни пари като жарава под краката. — Той направи кисела гримаса. — Арендите взеха да ме изморяват вече. Май е време да прекратя тази тяхна безкрайна гражданска война. Не се отразява добре на търговията. — После очите му светнаха. — А сега, след като разрешихме всички световни проблеми, защо накрая не ми докажете, че сте истинската Поулгара Магьосницата, Ваша Светлост?

— О, небеса — въздъгнах.

— Ние и двамата бяхме много, много послушни, милейди — горещо го подкрепи и Канар. — А след като сме били толкова примерни, не заслужаваме ли поне един мъничък фокус?

— Защо винаги съм принудена да се разправам с деца! — вдигнах умолително ръце към тавана.

— Може би защото събуждате малкото момче у всеки от нас, Поулгара — широко ми се усмихна Ран Хорб.

— Добре тогава — отстъпих, — но само един! Нямам намерение да си хабя силите за забавление на две лоши момчета, които са успели

да се удържат от някоя беля цял половин час!

После се превърнах на бяла сова — отчасти защото ми беше по-лесно, отчасти защото нито един панаирджийски шарлатанин не би могъл да повтори този номер.

Размахах меките си бели крила и покръжих из стаята известно време, после кацнах отново на стола си и приех човешки образ.

— Доволни ли сте? — попитах накрая.

— Как успяхте да постигнете това?! — попита Ран Хорб.

— Много е лесно, Ваше Величество — отговорих. — Необходимо е само да мислите много съсредоточено за желаната форма, а после да си заповядате да прелеете в нея. Искате ли да видите и нещо друго? Какво ще кажете за една кобра?

— А не, само това не, лейди Поулгара — бързо отвърна той. — Не е необходимо да се стига чак дотам. Аз вече съм напълно убеден. А ти, Канар?

— Непоклатимо вярвам, Ваше Императорско Величество — разпалено отвърна Канар. — Даже не бих *помислил* да ви карам да се преобразявате на кобра, лейди Поулгара.

— Така си и мислех — промърморих аз под нос.

Може би именно този разговор в ранната есен на 3817 г. подтикна Ран Хорб да сложи край на гражданската война в Арендия. През 3821 той подписа таен договор с мимбратите. Още на следващата година мимбратите плякосаха и изгориха до основи Во Астур, а после тръгнаха да преследват избягалите в горите астурианци. Знам, че не ми прави чест, но бях доволна от разрушаването на Во Астур. Така им се падаше, защото те унищожиха Во Вакюн!

През 3827 г. Ран Хорб II обяви избори, след които стана известен първият сендарски крал. Императорът обаче направи грешка, когато определяше правилата. Той каза, че кралят трябва да събере *мнозинството* от гласовете. Това превърна изборите в шестгодишен празник за Сендария.

Безспорният победител — Фундор Великолепни — отдавна вече беше забравил, че се е кандидатира. За него изненадата от резултата беше най-голяма.

Докато траеха шестгодишните избори, сендарите решиха да направят столица на независимото си кралство град Сендар. Решението им беше повлияно от ниската цена на земята по тези места.

То предизвика недоволен вой най-вече от толнедранските търговци на земи, които въртяха сделките си из Дарине, Мурос и Камаар.

Помамени от внезапното възкачване на Фундор на трона, в Сендар се струпяха като мухи на мед тълпи от търсачи на щастие. Всички те се надяваха, че могат да получат благородническа титла от новия си крал. Фундор най-напред ги натовари с работа, а остави раздаването на титлите за по-късно, когато се види кой какво може. Непознатата дотогава практика да се работи, за да се спечели титла, а после тя да се отстоява с труд, засегна мнозина благородници с наследствени титли, присламчили се в двора. Затова пък създаде една нова благородническа класа с невиждана дотогава добродетел — чувство за отговорност.

Кръстосвах новото кралство надлъж и нашир няколко години подред. Най-често оставах незабележима за околните. Колкото повече време минаваше, толкова повече се убеждавах, че нашият експеримент се оказа успешен. Сендария процъфтяваше, а селяните бяха доволни. Успокоих се, че съм изпълнила и последния си дълг като херцогиня на Ерат. С това удържах и на клетвата си пред Онтроуз.

Тъй като вече няха никакви отговорности по онези земи, аз се върнах обратно в къщата на майка ми към моите научни занимания.

Пътната мрежа на Ран Хорб и особено нейната сендарска част засегна болезнено интересите на череките. Тя правеше напълно ненужни техните умения да се борят с водовъртежите при Вълната на Черек и да прекарват товари оттам. Откъм Вал Алорн се надигна вълна от недоволство, но тъй като още никой не е успял да потопи сухоземен път, то и техните вопли останаха без резултат.

Пътната система на толнедранците се разпростря много отвъд Сендария и нейното влияние се усети най-силно в южните кралства. Първите контакти между различните толнедрански предприемачи и мургите бяха твърде колебливи и придружени с взаимно дебнене. Не след дълго обаче стоки от земите на ангараките взеха да се появяват по пазарите на Тол Хонет, Тол Борун, Тол Хорб и Тол Ворду. Враждебността на мургите започна постепенно да се смекчава, а търговията между Изтока и Запада от тънка струйка се превърна в пълноводна река.

Отминаването на всяко хилядолетие обикновено биваше отбелязвано с бурни тържества в Западните кралства. Случи се така, че

в края на поредното хилядолетие аз навърших две хиляди години. Изобщо не обърнах внимание на този юбилей.

В ранната пролет на 4002 г. отново си припомних, че ако искам да ям следващата зима, не е зле да изляза в градината. Оставих книгите настрана за няколко седмици и започнах да се ровя в калта.

Обръщах с лопата земята в лехите, когато татко взе да кръжи над главата ми. На мига усетих, че се е случило нещо важно, защото използва формата на сокол само в спешни случаи. Щом кацна, той бързо премина в естествената си форма, а по лицето му се четеше възмущение.

— Имам нужда от теб, Поул! — рече трескаво.

— И аз веднъж имах нужда от теб, помниш ли? — отвърнах, без дори да се замислям. — Тогава ти не го взе много присърце. Е, сега е мой ред да ти върна услугата. Върви си, татко.

— Не е време за уреждане на стари сметки, Поулгара. Трябва да отидем до Острова на бурите незабавно. Горек е в опасност.

— Кой е Горек?

— Изобщо ли не те интересува какво става по света извън градината ти? Да не си си загубила ума? Не можеш да се отметнеш от поетата отговорност, Поул! Ти все още носиш предопределението си и ще дойдеш с мен на острова, дори ако се наложи да те взема в ноктите си!

— Не ме заплашвай, старче! Кой е този Горек, дето толкова се тревожиш за него?

— Той е риванският крал, Поул, Пазителя на Сферата.

— Череките охраняват Морето на бурите. Нито една флота на света не може да премине през пръстена на корабите им.

— Опасността не идва по море, Поул. Извън стените на града има търговски квартал — оттам идва заплахата.

— Да не си полудял, татко? Защо си разрешил на чужденци да живеят на острова?

— Това е дълга история и сега няма време да ти я разказвам.

— Откъде разбра за опасността?

— Току-що разтълкувах значението на един пасаж от Кодекса на Мрин.

Това премахна с един замах цялата ми подозрителност.

— Кой стои зад всичко това? — попитах.

— Доколкото разбирам, в дъното е Селмисра. Тя има агенти в квартала и им е наредила да убият риванския крал и цялото му семейство. Ако заговорът успее, Торак печели.

— Докато аз все още дишам, това няма да се случи. Сигурно пак е от коварствата на Ктучик.

— Вероятно, но ми се струва доста префинено, за да е в неговия стил. Тоя път може да са Урвон или Зедар.

— Ще разберем това по-късно, сега само си губим времето. Да вървим на острова и да се опитаме да предотвратим нещастieto, докато още е възможно.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Най-прекият път до Острова на бурите минаваше през Улголанд. Разумните хора винаги гледат да избегнат това място, но този път нямаше никакво време. Освен това двамата с баща ми щяхме да летим на няколко десетки метра над ловните полета на алгротите, хрулжините и елдраците. Краткият ни сблъсък с харпиите точно преди да прелетим над Пролгу обаче беше твърде подозрителен.

Доколкото знам, това е първият и последен път, когато някой ги е виждал. Получовешкият им вид ги прави да изглеждат много по-опасни, отколкото са в действителност. Не е задължително обаче зад човешкото лице непременно да се крие и човешка интелигентност, а липсата на човка ги превръща във второразредни хищни птици. Двамата с татко им се измъкнахме твърде лесно и продължихме полета си.

Докато прекосяхахме небето над пристанището в Рива, аз вперих очи в мрачните кули над палата на риванския крал. Тогава гласът на мама изплющя като камшик: „Поул, погледни долу в пристанището!“ Сведох поглед и видях нещо да пляска доста далече от чакълестия бряг. „Той е малко момче, Поул, не му позволявай да потъне!“

Дори не се замислих. Да се промени формата напред полет обаче не е най-доброто решение. Докато преливаш от един образ в друг, напълно губиш ориентация. Имах късмет и продължавах да гледам към водата, дори когато свалих перушината си. Устремих се надолу, стягайки тяло за среща с повърхността на водата. Резкият удар щеше да е още по-силен, ако идвах отвисоко, но и сега успя да ми изкара въздуха.

Гмурнах се дълбоко в ледената вода, но веднага извих тяло към повърхността и изскочих отгоре само на няколко метра от пляскащото във водата момче. Очите му бяха пълни с ужас, а постепенно отслабващите му ръце едва го задържаха над водата. С няколко замаха стигнах до него и го сграбчих.

— Спокойно — казах бързо. — Хванах те.

— Потъвам — изломоти то с пресеклив гласец.

— Сега си в безопасност. Спри да махаш с ръце наоколо, само се отпусни върху водата и ме остави да те нося.

Отне ми време да откопча врата си от здравата хватка на ръцете му. Той най-накрая се успокои и се отпусна върху водата, докато го влачех към един от кейовете на брега.

— Виждаш ли колко е по-лесно, когато не се бориш с водата — попитах.

— Почти му бях хванал цаката — увери ме той. — Това е първият път, когато се опитвам да плувам. Май не е много трудно, нали?

— Би трябвало да се учиш в по-плитки води — казах.

— Нямаше как, госпожо. Преследваше ме онзи човек с ножа.

„Поулгара — стигна до мен гласът на баща ми, — добре ли е момчето?“

— Да, татко — отвърнах на глас, без дори да се замисля, че момчето ще ме чуе. — Хванах го.

„Скрий се и гледай никой да не те види!“

„Добре.“

— На кого говориш? — попита момчето.

— Не е толкова важно.

— Къде отиваме?

— В края на кейовете. Ще се притаим там, докато си отидат мъжете с ножовете.

— Хубаво. Водата винаги ли е толкова студена?

— Такава беше и последният път, когато бях по тези места.

— Не си спомням да съм ви виждал преди, госпожо.

— Така е. Току-що се запознахме.

— Ясно.

Той се оказа съвсем разумно момче. Харесах го още в началото.

— Може би не е добре да говорим толкова много — рекох. — Няма да е много приятно, ако се нагълташ с няколко литра вода.

— Щом така казвате.

Добрахме се до края на каменните кейове и двамата едновременно сграбчихме халката на ръждясалия пръстен, за който обикновено завързват корабните въжета.

— Какво стана на брега? — попитах като си поех дъх.

— Дядо ни заведе в магазините край брега — отвърна момчето. — Някой искал да ни раздаде подаръци. Като стигнахме там, обаче, всички наизвадиха ножове. Обзалагам се, че ще съжаляват горчиво за това. Дядо е крал на острова и онези ще си навлекат големи грижи заради нападението. Но аз вече наистина премръзнах, госпожо. Не може ли да излезем от водата?

— Още е рано. Трябва да сме сигурни, че наоколо не се навърта никой.

— Често ли идваш на острова? — Спокойният му говор ми вдъхна увереност — явно опитът за убийство не беше успял.

— Разкажи ми какво точно се случи — настоях отново.

— Не съм много сигурен, госпожо — отвърна той. — Майка ми каза да бягам, щом видя онзи мъж с обръснатата глава да вади нож. Той стоеше между мен и градската порта, така че можех да се измъкна само във водата. Но плуването е май по-трудна работа, отколкото изглежда, а?

— Трябва само малко да се поупражняваш, това е всичко.

— Нямах много време за упражнения. Нелюбезно ли ще е да попитам как се казваш?

— Казват ми Поулгара — отговорих.

— Чувал съм за теб. Не сме ли роднини?

— Далечни. Можеш да ми казваш лельо. Ами твоето име как е?

— Аз съм Геран. Наричат ме принц Геран, но не си мисли, че това е нещо кой знае какво. По-големият ми брат ще бъде коронясан и ще седне на трона, когато навърши пълнолетие. Аз пък мисля да стана пират. Това трябва да е много вълнуващо, нали, лельо Поул?

Ето пак това обръщение. Вече съм сигурна, че всяко момченце по света незабавно започва да ми вика „лельо Поул“ още при първата среща. Усмихнах му се.

— На твое място бих поговорила най-напред с родителите и дядо си, преди да стана пират, Геран — казах меко. — Те може и да не са съгласни.

— Сигурно си права, лельо Поул — въздъхна той. — Но въпреки това би било много вълнуващо, не мислиш ли?

— Мисля, че малко надценяваш пиратския живот.

Продължавахме да стискаме ръждивата халка, зъзнейки в леденото море край кейовете. Правех каквото беше по силите ми, за да

не замръзнем, но никой не може да стопли цялото Море на бурите. Оставаше ми единствено да посмекча кучешкия студ. След близо час, който ни се стори като вечност, аз отново чух гласа на баща ми.

„Къде си, Поулгара?“

„На края на кейовете, татко. Вече може ли да се покажем?“

„Не, остани на мястото си и гледай никой да не те види.“

„Какво се готвиш да правиш, Стари вълко?“

„Искам да скрия риванския крал. Трябва да свикнеш да се изплъзваш от врага, защото ще правиш това доста дълго време напред.“

Не ми убягна, че татко нарече зъзнещото до мен момче ривански крал. Явно наемниците на Селмисра бяха успели да убият крал Горек и почти всички останали от семейството. Бягството на Геран му беше спестило ужаса да присъства на тази смразяващата сцена. Той явно не осъзнаваше, че вече е сирак. Все пак рано или късно трябваше да го разбере и аз вече знаех *на чии рамене* ще падне това тежко бреме.

Беше доста след залез слънце, когато татко и Бранд, Риванския пазител, най-накрая дойдоха до пристанището. Четиримата се качихме на един кораб и излязохме от пристанището. Баща ми движеше веслата, без дори да си даде труд да стане от мястото, на което седеше. Заведох зъзнещия малък принц в каютата, подсуших го и създадох топли дрехи за детето и за себе си. После отново се качих на палубата при татко.

— Предполагам, че няма други оцелели? — попитах.

— Нито един. Нийсаните са използвали отровни кинжали.

— Момчето не знае. Избягало е преди да започне клането.

— Слава на бога, че е така. Нийсаните не са се спрели преди нищо.

— Значи наистина Селмисра стои зад всичко това?

— Да, но някой друг я е подстрил да го извърши.

— Кой?

— Не зная. Като я видя, ще питам.

— Как мислиш да стигнеш до Стис Тор?

— Каня се да вдигна на крак всички Западни кралства, за да си осигуря ескорт. После ще се нахвърля срещу Нийсия като чума или треска. Ще натикам хората змии толкова навътре в джунглата, че ще

им се наложи да внасят от другаде дневна светлина. А ти най-добре кажи на момчето, че е сирак.

— Благодаря за честта — отвърнах неприветливо.

— Ти си по-умела от мен в тези работи, Поул. Ако му кажеш, че ще се разплатя за смъртта на семейството му и ще срина Нийсия със земята, може да се поуспокои малко.

— Той е малко момче, на което току-що са избили родителите, татко. Не ми се вярва новината за отмъщението много да му помогне.

— Това е единственото, което можем да му кажем. Боя се, че ще се наложи да заместиш майка му.

— Че какво разбирам аз от отглеждането на малки момчета, татко?

— Мисля, че се справи добре с Даран след смъртта на сестра си. Съжалявам, че те товаря с тази грижа, но няма друг по-подходящ, а момчето *трябва* да бъде опазено. Налага се да го скриеш. Убийството отвсякъде вони на ангаракско дело, а Ктучик също има свои пророчества. Те ще му покажат, че има един оцелял. Няма да мине и година и Западът ще бъде залят от гролими. Опазването на момчето е най-важната ни задача сега.

— Ще се погрижа за това, татко.

После слязох в каютата, за да кажа тъжните вести на малкия крал. Той, разбира се, много плака и аз направих всичко, за да го поуспокоя малко.

Отговорът сам се набиваше на очи. Обраслата с розови храсти къща край езерото Ерат отдавна вече е забравена, а и беше напълно невидима. Земята наоколо беше плодородна и лесно бих могла да отглеждам зеленчуци измежду розовите храсти. Нощем щях да излизам на лов за зайци. Понякога можех да отмъквам и по някоя овца. Къщата в имението предлагаше безопасност и сигурна храна. Крал Геран можеше да израсне малко див и с нешлифовани обноски, но поне щеше да е жив.

Геран беше като вцепенен от мъката и почти не продума през двата дни, в които плувахме към сендарския бряг. Но когато стигнахме заливчето, дето е на около пет мили от Камаар, и слязохме на брега, той се овладя достатъчно, за да поговори разумно с Бранд. Момчето помоли Риванския пазител да се грижи за неговия народ и да съхрани Сферата. Фамилията на Геран винаги много сериозно е приемала тези

две задължения. Макар детето да не е имало шанс да стане крал преди семейството му да бъде избито, явно са го възпитавали в най-важните за рода принципи наравно с наследника.

Геран с много сериозно лице помоли своя далечен дядо да въздаде справедливост над кралица Селмисра за жестокото избиване на семейството му и татко замина за Вал Алорн да организира нахлуването в земите на хората змии.

— А ние къде ще отидем, лельо Поул? — попита Геран.

— Имам къща в Сендария — отвърнах. — В нея ще сме в безопасност.

— Много войници ли имаш там?

— Не, Геран, на това място не ни трябват войници.

— Да не си я омагьосала? — жадно попита той, а после леко се изчерви. — Това май не беше много любезно, а, лельо Поул? Но съм чувал много истории за твоите магьосничества — как правиш заклинания и превръщаш хората в жаби например. Но ти не си ми разрешила да говоря за тези неща, затова не биваше така направо да те питам, нали?

— Всичко е наред, Геран — отговорих. — Все пак сме от едно семейство и не бива да се държим толкова официално един с друг. Сега нека се скрием в горичката. Този бряг е твърде оголен, а нас все още ни дебнат врагове.

— Както кажеш, лельо Поул.

Отне ни две седмици, докато стигнем езерото Ерат. Привечер на последния ден скрих Геран и Кавалер в гъсталака край южния бряг, отдалечих се и се покрих с бяла перушина. Не исках да се натъкна неочаквано на нещо в мрака, а совата вижда най-добре в тъмното.

По онова време източната страна на езерото беше много рядко населена и не след дълго аз бях обиколила всичките си съседи. Оказа се, че в околността няма нито един чужденец. Това ме успокои и реших, че ще е безопасно да минем през розовия гъсталак и да се скрием зад дебелите стени на моя дом. Полетях напред и известих розовите си храсти, че съм се завърнала и ще бъда много благодарна, ако отворят малка пътечка, по която да мина. После отидох да прибера племенника си и коня.

Беше близо полунощ, когато Кавалер нагази в реката точно срещу южното крило на къщата ми. Препуснахме покрай бодливата

стена и се промъкнахме по тясната пътечка сред трънака.

Къщата беше изоставена от много време насам. Навсякъде из нея висяха паяжини, а дебел слой прах покриваше всяко кътче и цялата мебелировка. Това не можеше да остане така. През годините бях навестявала стария си господарски дом от време на време и го подреждах с едно махване на ръката. Този път обаче реших да сторя това по по-друг начин. Моят малък повереник още скърбеше и аз не исках да му оставям много свободно време за мрачни размисли. Той имаше нужда от нещо, което да ангажира едновременно и ума, и ръцете му. Лъскането на къщата от мазето до тавана щеше да свърши добра работа за известно време. *Освен това* нямаше да вдигна нащрек гролимите в околността, ако изобщо имаше такива. По онова време не ги познавах добре и не знаех колко умело използват дарбите си. Затова не беше зле да съм малко по-предпазлива.

Близнаците постоянно ме уведомяваха как върви наказателната акция на баща ми в Нийсия, аз пък предавах новините на Геран. Той изглеждаше доволен от това как дядо му яростно унищожава земята на хората змии.

Май беше в началото на лятото, когато татко и Белдин ни дойдоха на гости. Няма да забравя как Геран се спусна по стълбите с меч в ръка. Той беше твърде млад, но вече знаеше, че първо правило за всеки мъж е да закриля жените. Лично аз не се нуждаех от защита, но неговият жест ме трогна.

Момчето с възторг посрещна баща ми и веднага попита дали Стария вълк е удържал обещанието си да убие Змийската кралица.

— Беше мъртва, когато я видях за последно — отвърна татко. Забелязах, че отговорът му е доста мъгляв и уклончив.

— Цапардоса ли я и заради мен, както те бях помолил, дядо? — настоя Геран.

— Точно така и направи, момчето ми — намеси се чичо Белдин. — Точно така постъпи.

Неугледният външен вид на чичо Белдин малко разтревожи Геран, затова побързах да ги запозная.

— Май не си пораснал много висок — изтърси Геран.

— Това си има своите предимства, момченце — отговори чичо. — Затова пък никога не си блъскам главата в ниските греди.

— *Харесвам го*, лельо Поул — възкликна със смях Геран.

После баща ми се впусна в подробности около бъдещата семейна среща. Той наблегна, че убийството на Горек е основно и много значимо *събитие*, затова било най-добре да се съберем в Долината и да обсъдим действията си оттук нататък. Каза, че лично ще отиде на Острова на бурите, за да доведе Бранд, пък ние с чичо Белдин трябваше да придружим Геран до Долината.

Още преди да сме превалили Сендарските планини, Геран и чичо Белдин вече бяха неразделни приятели. Така и не разбрах защо малките момчета и старите мъже тутакси намират общ език. Винаги ми е обидно, когато някой от белокосите членове на фамилията каже небрежно, присвивайки рамене:

— Това са мъжки работи, Поул, едва ли би ги разбрала.

Те можеха да говорят за техните си „мъжки работи“ до посиняване. Аз обаче подозирах, че обяснението по-скоро е свързано със старческото оглупяване и неговите общи черти с детския ум. Ако това не беше пълен инфантилизъм, то поне много се доближаваше до него.

Когато тримата най-сетне стигнахме Долината, Геран се запозна с близнаците. И те като Белдин взеха да се суетят и щурат около момчето. Почувствах се напълно изоставена.

След няколко седмици пристигнаха татко и Бранд. Тогава се заехме с неотложните дела. Докато обсъждахме положението в света и как ще се справим с него, Геран седеше тихичко на един стол в ъгъла. Очевидно малкият ми повереник беше много респектиран от старата поговорка, че „децата трябва да се виждат, но не и да се чуват“. Аз също не го поощрявах да задава прекалено много въпроси.

Чичо Белтира ни съобщи, че според календара на далите Третата ера е приключила. Пророчествата вече бяха напълно завършени. След като всички ние имахме дадени напътствия, не ни оставаше нищо друго, освен да се придържаме към тях.

Тогава чичо Белдин ни уведоми, че един ангаракски генерал на име Калат се е заел да обединява Малория, за да мине тя под управлението на Торак.

Принц Геран все пак не издържа и наруши правилата, докато говорехме.

— Простете ми, че се намесвам — каза, — но какво ще се случи в Арендия? Не е ли тя мястото, упоменато в свитъка като „земите на

Бога бик“?

— Чудесен въпрос, Геран — похвали баща ми схватливостта на момчето в проумяването на заплетените послания от Мрин.

— Там ще се случи *събитие*, Ваше Височество — отговори чичо Белтира.

— Какво събитие? — Геран беше усетил, че в нашето семейство тази дума имаше особено значение.

— Пророчеството, което ние наричаме Кодекс на Мрин, използва тази дума, когато става реч за среща между Детето на Светлината и Детето на Мрака — обясни Белтира.

— Кои са те?

— Това не са никакви определени хора — намеси се Белдин. — По-скоро са нещо като титли, които минават от един човек на друг. Както и да е, по всичко личи, че наближава едно от тези *събития*. Ако тълкуваме правилно посланието, то тогава Детето на Светлината и Детето на Мрака ще се срещнат по някое време в бъдещето на територията на Арендия. Тази среща изглежда няма да е приятелска и двамата едва ли ще си приказват за времето.

— Битка ли ще има? — възкликна въодушевено Геран. Той *все пак* беше още твърде млад.

Докато те говореха, аз приготвих вечерята в кухнята.

— Пристигането на този Калат точно сега не е просто съвпадение, нали? — попитах.

— Най-вероятно не е — съгласи се татко.

— Извинете ме отново — рече Геран, — но щом Торак има свои пророчества, тогава той също знае, че в Арендия ще се случи нещо важно.

— Убеден съм, че е така — отговори Белдин.

— Знаете ли какво си мисля тогава — продължи момчето със смръщени вежди. — Избиването на семейството ми няма нищо общо с намерението да бъде открадната Сферата. Според мен Торак е искал да отвлече вниманието от това, което прави Калат в Малория. Ако нийсаните не бяха изклали моите роднини, някой от вас сигурно щеше да отиде в Малория и да попречи на Калат да се разположи там. Но сега вие се втурнахте след убийците и не помислихте какво става в Малория. — Той изведнъж млъкна, забелязал, че го слушаме много внимателно. — Е — продължи извинително, — така поне мисля аз. А

този Зедар явно е най-умелият от всички. Той е способен да ви заблуди, щом като ви познава толкова добре.

— Какво си сторила с това момче, Поул! — изръмжа Белдин. — Никой не е очаквал, че то ще разсъждава така мъдро.

— Научих го да чете, чичо — отвърнах. — Оттам е разбрало всичко.

— Каква загуба — измърмори джуджето.

— Не те разбирам, чичо.

— Двамата с него можехме да спорим по философски въпроси, вместо да задиряме рибите, докато пресичахме планината.

— Не позволяваш нищо да ти се изплъзне от контрол, а, Поул? — обвинително рече татко.

— „Да ми се изплъзне“ ли? На това му казват обучение, татко. Ти също не ми позволи „да ти се изплъзна“. Спомням си една много дълга поредица от въпроси „Защо?“, които ми зададе преди много, много години.

— Не пропускаш да направиш някоя остроумна забележка, нали, Поул? — неодобрително рече той.

— Така е по-добре и за самия теб — весело отговорих аз. — Държи те винаги нащрек и ти помага да забавиш поне за малко старческото оглупяване.

— Какво искаш да кажеш с това, лельо Поул? — попита Геран.

— Това е просто една игра, която двамата играят открай време — обясни му Белтира. — Срам ги е да си признаят, че всъщност много се обичат, и затова го правят. По този начин си казват, че всъщност не се мразят един друг.

Близнаците имат толкова миловидни лица, че ние често забравяхме колко умни всъщност са те. Белтира беше прозрял до дъно глупавите игрички между нас и неговото тълкование ни смути и двамата.

За щастие в този миг се намеси Бранд и прикри нашето объркване.

— По всичко личи, че моят крал е много надарен — рече Риванския пазител. — Този ум трябва да се пази.

— Това е моя грижа, Бранд — казах.

„Поулгара — прозвуча гласът на майка, — слушай ме внимателно. Учителя иска да те пита нещо.“

В този миг всички усетихме присъствието на Учителя. Не можехме да го видим, но знаехме, че е сред нас.

— Приемаш ли този дълг доброволно, дъще? — напрегнато ме попита той.

Точно това беше задачата, която приех на сватбата на Белдаран. Тогава се заклех да пазя наследниците й, но в следващите две хиляди години не беше станало нищо особено, което да ме накара да ги закрилям. Сега всичко най-накрая си дойде на мястото. Излизаше, че изминалите хилядолетия са били отредени да се подготвя за моя истински дълг. Или да се образовам, ако предпочитате. Сега вече можех да изпълня задачата си на пазителка на Геран, независимо къде *събитията* биха отвели него или неговите наследници. Аз вече бях положила клетва за това, но очевидно Учителя искаше да я потвърдя.

— Веднъж вече доброволно и съзнателно приех този дълг, Учителю — отвърнах, слагайки ръка върху рамото на Геран, — и сега потвърждавам отново своето решение. Кълна се, че ще пазя и насочвам риванския род, докато това е необходимо. Даже да продължи до свършека на света.

Когато изрекох тези думи, почувствах огромно вълнение и сякаш в ушите ми забиха хиляди камбани. Явно потвърждаването на отдавна дадената клетва беше едно от най-сериозните *събития*. И преди това бях извършила не малко важни дела, но сега за първи път Вселената ме поздравяваше за стореното.

— Е — обърнах се към наблюдаващото ме с благоговение семейство, — приключихме и с това. Вечерята е почти готова, а вие, господа, вървете да си измиете ръцете и да сядаме на масата.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Приемането на тежкото бреме да пазя риванския род може да бъде изтълкувано и като напълно машинално, несъзнателно, извършено по инстинкт действие. Още на кораба, който ни отнасяше от Острова на бурите, успокоявайки и приласкавайки покосения от скръб Геран, аз се бях обрекла на този дълг. Съзнателно или не, моите постъпки бяха водени от желанието да посветя останалата част от моя живот на наследниците на сестра си и Рива Желязната хватка. Във вените на техния род течеше и моя кръв — те бяха от моята глутница, ако предпочитате този израз. Затова отглеждането и закрилата на децата от семейството беше дълг, който бих поела дори без да се кълна пред Учителя.

Имаше и още една причина, не толкова тясно свързана с вълчия ми произход. Бях убедена, че със смъртта на Онтроуз за мен завинаги се е затворила една врата. Вярвах, че никога повече няма да помисля за съпруг или пък да имам собствени деца. Грижата за поколението на сестра ми щеше да запълни донякъде тази болезнена празнина.

На следващата сутрин ме обзе непреодолимо желание да напусна незабавно Долината. Сякаш потвърждаването на оброка беше отворило съвсем нова страница в моя живот и аз исках час по-скоро да започна да я чета. Като се връщам мислено назад, обаче, мога да призная, че всъщност бях подтиквана от съвсем други, не чак толкова благородни подбуди. Клетвата превръщаше Геран в мое дете. Исках да го имам целия само за мен.

И така, двамата с моя златокос повереник напуснахме Долината след няколко дни, а верният сив Кавалер ни отведе обратно до Сендарските планини. Всъщност не бързах особено да се прибираме у дома, затова пътешествието ни беше спокойно. Убедена съм, че Кавалер също одобряваше това. Забелязала съм, че конете са големи измамници. Те обичат да препускат, но всеки път, когато ги пришпориш, дават вид, че галопът за тях е непосилно бреме.

Когато стигнахме къщата, забелязах нещо необичайно. Откакто я скрих зад розовите храсти, аз се бях връщала при нея няколко пъти и

тя винаги ми се виждаше ужасно самотна. Пустееше, а не беше създадена за това. Сега обаче около нея не витаеше духът на безнадеждна самота. Геран беше заедно с мен и това ми стигаше. Помислих си, че няма да е зле да се откажем от чистенето. Момчето беше се примирило някак със загубата на семейството си и му се искаше да прекарва повече време в библиотеката с копията от Кодекса на Мрин и Кодекса на Дарине. След като ги изучава дълго, накрая и той беше напълно объркан като всички нас.

Когато наближи шестнайсетия рожден ден на Геран реших, че ако потеклото на риванския крал трябва да бъде продължено, то беше време отново да се върнем сред хората, за да си намери жена. Замислих се къде ще е най-добре да се установим и прецених, че Султурн е напълно подходящ. Майка обаче, не мислеше така. „Не, Поул — достигна до мен гласът ѝ една нощ. — Няма да ходите в Султурн, а в Мурос.“

„Защо пък точно Мурос?“

„Защото там живее младата дама, за която той ще се ожени.“

„Коя е тя?“

„Казва се Елдара.“

„Но това е алгарско име.“

„Баща ѝ е алгар. Името му е Хатан и е вторият син на един от главатарите на кланове. Оженил се е за сендарка, когато неговият клан докарал в Мурос стада говеда за продан. Установил се в града и взел да търгува с животни. Има връзки и влияние във всички алгарски кланове, затова е и преуспяващ търговец. Заведи Геран в Мурос, Поул. Нека се ожени там.“

„Както кажеш, майко.“

Обмислих въпроса отвсякъде и реших, че двамата с Геран се нуждаем от ново положение. Един преуспяващ търговец едва ли ще бъде във възторг, ако дъщеря му се омъжи за някакъв провинциален дръвник. Явно двамата най-напред трябваше да минем през столицата Сендар — имаме нужда от пари.

Кавалер беше остарял, но още се държеше, макар и леко да се задъхваше при изкачване на височини. Накарах Геран да почисти от праха и паяжините и да лъсне до блясък един от екпажите в обора. Събрах по няколко чифта представителни дрехи за двамата в един здрав пътнически сандък и в късната пролет на 4012 г. ние с младия ми

повереник тръгнахме през Сендария към нейната столица. Беше много приятно да се пътува по това време на годината, а и никаква спешна задача не ни прищипорваше да бързаме, затова оставих Кавалер да определя темпото. Пътувахме на югозапад и след няколко дни стигнахме кръстопътя, където се пресичаха провинциалния друм, по който вървахме досега, и императорското шосе.

— А оттук накъде, лельо Поул? — попита Геран, който държеше юздите.

— На юг към Медалия. После ще тръгнем по централното шосе към Сендар.

— Хубаво. Дий, Кавалер!

Старият кон откърти една тежка въздишка и мудно се потътри напред.

Медалия много се беше променила през вековете, откакто не бях идвала тук. Сендария вече беше тиха и спокойна страна, затова високите крепостни стени, които ограждаха Медалия, докато беше част от моето херцогство, сега се рушаха непотребни. Това никак не ми хареса, но реших да не го правя на въпрос.

След около седмица пристигнахме в Сендар и наехме стаи в една представителна странноприемница. След вечеря се разрових из пътническия ни сандък и извадих оттам различни одежди и труфила за двамата.

— Нужно ли е да се обличаме така, лельо Поул? — с отвращение попита Геран. Явно наистина беше време да го извадя от глухата провинция и да го върна към цивилизацията.

— Да — категорично отговорих аз. — Утре заран отиваме в двореца и нямам намерение да се промъкваме през входа за прислугата заради дрехите си.

— Краля ли отиваме да видим?

— Не точно него. По-скоро имаме работа с кралския ковчежник. Но *може* да се наложи разговор и с краля, за да ускори работата, ако ковчежникът се окаже прекалено твърдоглав.

— А какво ще искаме от ковчежника?

— Трябват ни пари, а аз имам струпани тук доста големи суми. Остава само да убедя ковчежника, че съм онази, за която се представям и че имам пълно право върху парите.

— Не е ли опасно да повериш всичките си пари на някой друг? Той може да се опита да те измами.

— Сендарите са много честни и почитени хора, Геран. Не ми се вярва ковчежникът да мами. Но ако го стори, тогава имам начин да го убедя, че е направил грешка.

И така, на следващата сутрин двамата с крал Геран отидохме в палата на крал Фалбен Сендарски. Упътихме се право към крилото с най-здравите и дебели стени, където се пазеше кралската хазна. Изтърпяхме обичайното забавяне, докато приключат всички формалности, и най-сетне бяхме приети в миришещия на мухъл кабинет на кралския ковчежник. С течение на времето забелязах, че всички хора, заети непрекъснато с броене и пресмятане на пари, миришат на прах и плесен. Парите обикновено стоят заключени в подземия зад няколко врати. На онези, които ги пазят, и през ум не им минава да отворят прозорците, за да влезе чист въздух.

Барон Стилнън, кралският ковчежник, беше сериозен мъж с чувство за отговорност. Стените на кабинета му бяха отрупани от пода до тавана е шкафове, които працияха от подвързаните с кожа стари счетоводни книги, натъпкани в тях. Цареше почти благоговейна тишина. Предполагам, че това е нормално, защото парите *наистина* се превръщат в божество за онзи, който постоянно ги брои и пресмята.

— Зная, че сте зает, Ваше Превъзходителство — започнах, след като двамата с Геран най-сетне бяхме допуснати до кабинета и настанени да седнем, — затова ще пристъпя направо към въпроса. Преди известно време моето семейство повери парите си на грижата на кралската хазна. Сега искам да изтегля част от тях.

— За това ще ми е нужно някакво потвърждение на думите ви, госпожо...

— По-късно ще стигнем до името ми и другите подробности, Ваше Превъзходителство. Парите, за които става дума, са записани в том първи от вашите счетоводни книги, страница седемстотин тридесет и шест, ако правилно си спомням.

Той ме погледна със съмнение, но въпреки това стана и се отправи към книжните шкафове. Измъкна последната книга от ляво на най-горната лавица.

— На същата страница ще откриете и скрепен с печат пергаментов лист, бароне — продължих аз. — На него има една дума

— това е нещо като парола, по която ще удостоверите самоличността ми. — После побутнах през бюрото му лист хартия, върху който напърно беше написано „Онтроуз“. — Вярвам, че ще откриете в книгата си точно тази дума.

Барон Стилнън издуха прахта от тежката счетоводна книга, прелисти я внимателно, откри страницата и откачи парчето пергамент.

— Но това е кралският печат на крал Фундор Великолепни! — възкликна той.

— Да, знам това — казах. — Фундор беше така любезен лично да се занимае с нашето вложение. Името, което ви дадох, съвпада с името върху пергаментата, нали?

— Така е. Паметната бележка сочи, че вноската е била направена от херцогинята на Ерат. Вие нейна наследница ли сте, мадам?

— Аз съм херцогинята, бароне, и нямам никакви наследници.

— Но бележката тук е отпреди сто и осемдесет години, милейди!

— Чак толкова отдавна ли беше? Как бързо лети времето!

— Най-напред ще трябва да се допитам до крал Фалбен по въпроса, милейди. Тази сметка е под закрилата на короната, затова той е единственият, който може да разреши да се тегли от нея.

— Колко досадно — въздъхнах аз. — Предпочитам да не разгласявате това, бароне. Искam присъствието и делата ми тук да останат тайна.

— За това ще знаем само ние двамата с краля, милейди.

Крал Фалбен Сендарски се оказа съвсем обикновен наглед мъж, облечен в дрехи с убит кафяв цвят. Беше около четиридесетте и имаше трескавия вид на човек, който трябва едновременно да свърши дузина задачи.

— Е — започна още от прага той, — за какво става въпрос, милейди? Стилнън ми плещи безсмислици за някаква много стара сметка от кралската хазна.

— Баронът доста точно ви е предал всичко, Ваше Величество — отвърнах с официален поклон аз. — Преди известно време вложих парите си в кралската хазна. Сега имам нужда от една част и искам да ги изтегля. Защо не покажете на Негово Величество паметната бележка от счетоводната книга, барон Стилнън? — предложих. — А също така и добавения документ. Това би спестило време.

Фалбен набързо прочете всичко.

— Вие твърдите, че сте лейди Поулгара — подозрително ме погледна той.

— Тя не просто твърди, Ваше Величество — намеси се Геран. — Тя е лейди Поулгара.

— Това е моят племенник Геран — представих младежа.

— Ще ми трябва нещо повече от вашата дума, лейди — каза Фалбен. — В наши дни са се навъдили всякакви измамници.

— Добре тогава — въздъхнах. После вдигнах краля на Сендария във въздуха. С времето бях открила, че това е най-бързият начин да убедя скептиците коя съм. Висенето без твърда почва под краката веднага ги караше да се съгласяват с думите ми.

— Сега доволен ли сте? — попитах втрещения монарх. Той беше замръзнал неподвижно над земята, а очите му бяха широко ококорени. После бързо закима с глава в отговор на въпроса ми и аз внимателно го пуснах на пода. — Много съжалявам, Ваше Величество — извиних се. — И двамата сме заети хора, а този подход обикновено за кратко време разрешава всички досадни спорове.

— Мога да разбера защо е така — отговори Фалбен с променен глас. После отиде до писалището на Стилнън и погледна в отворената счетоводна книга. — Всичко ли ще изтеглите, лейди Поулгара? — попита той леко разтревожен.

— Колко общо имам тук? Отдавна не съм проверявала влога си.

— При последното отчитане сте притежавали над половин милион нобела, милейди.

— Нобел е златна монета от една унция, нали?

Той кимна утвърдително.

— Мисля, че няма да е добра идея да си тръгна оттук с петнайсет тона злато в джоба, нали така?

Той неуверено се засмя.

— *Бихте* могли да го направите, стига да поискате, лейди Поулгара. Чувал съм най-невероятни истории за вас.

— Твърде преувеличени, Ваше Величество. Мисля, че петстотин нобела ще са достатъчни за най-належащи разходи.

— Донеси ги, Стилнън — заповяда кралят. — Трябва да ви призная нещо, лейди Поулгара.

— Изповедта влияе благотворно на душата, Ваше Величество.

— Срам ме е да го кажа, но имаме незначителни затруднения с вашата сметка. Понякога я използваме като източник за краткосрочни заеми, ако приходите от такси и налози са по-ниски от необходимото.

— Това е нормално за пари, които не са в обръщение, Ваше Величество — рекох великодушно аз.

— Смея ли да попитам какъв е източникът на това съкровище?

— Ренти, Ваше Величество. Херцогството ми е доста просторно, а аз от доста време насам давам земята под наем. Всъщност не искам много пари за рента, но с времето те се натрупват постепенно. Някой ден може би ще си купя нещо с тях — Тол Хонет, например.

— Той сигурно е за продан, лейди Поулгара — засмя се кралят.
— Всичко, което притежават толнедранците, е за продан.

Барон Стилнън се завърна с две големи платнени торби, пълни с подрънкващи монети. Той настоя да ги преброя, а после вписа изтеглената сума в плесенясалата книга.

— О, една последна подробност, Ваше Величество — казах. — Не бих желала да тръгнат слухове за посещението ми при вас.

— За кое посещение става дума, лейди Поулгара? Паметта ми напоследък е доста отслабнала.

Аз се разсмях, направих дълбок поклон и двамата с Геран напуснахме палата.

— Видя ми се приятен човек — каза Геран, докато сплиташе крака под тежестта на двете торби из улиците на Сендар.

— И на мен доста ми хареса — съгласих се, а после смръщих вежди. — Когато златните монети са много и са струпани на едно място, те звънтят твърде издайнически. Май трябва да измисля нещо, за да стоят тихо. Не е добре да привличаме вниманието на хората по този начин.

— Вкъщи ли се връщаме, лельо Поул?

— Не, Геран. Отиваме в Мурос.

— В Мурос ли? Че за какво?

— Не искам да се превръщаш в отшелник, Геран. Сега е времето да излезеш от уединението си и да се запознаеш с други хора.

— С кого трябва да се запозная? — наостри уши той.

— Все си мисля, че би било добре ти и твоята съпруга да сте се виждали преди сватбата — отвърнах. — Това обаче зависи само от теб.

Ако предпочиташ изненадите, можем да се върнем у дома и аз ще пратя да доведат щастливката.

Той се изчерви чак до корените на косата и остави въпроса недовършен.

Вековете не бяха променили Мурос особено. Той е — а и винаги си е бил — пращен град, просмукан от мириса на обор и добитък. По съвсем очевидни причини в него са струпани много пари. Тук казват „златното копито“ на огромните алгарски стада, а градът гъмжи от търговци на добитък от всички западни кралства.

Двамата с Геран се настанихме в спокоен хан на една тиха улица и аз излязох да потърся някоя прилична къща, която бихме могли да наемем за по-дълго време. През годините доста често ми се налагаше да купувам къщи и постепенно натрупах богат опит около сделките с недвижимо имущество, който ми пестеше много време и грижи. Щом видях някоя подходяща къща, веднага разбирам, че точно това ми трябва. Този път домът ни беше солидно построена сграда на една спокойна странична улица. Е, не беше така великолепен като къщата ми във Во Вакюн или пък онази край езерото Ерат, но аз и не целях това. Двамата с Геран трябваше да играем ролята на дребни дворяни. Тази къща беше съвсем подходяща за баронеса, която е заможна, но не разполага с излишни пари.

Къщата беше собственост на дребен жилав драсниянин на име Калон. Двамата се пазарихме известно време, преди да сключим сделката. Клетият човечец просто се предаде, когато му проговорих на драснианския таен език, за да съм сигурна, че е наясно с кого си има работа. Той засрамено призна, че отдавна не го е ползвал и прие една удивително ниска цена, защото не можа да си преведе каква е истинската стойност, която му предлагам. После гордостта не му позволи да си признае грешката. Накратко, аз жив го одрах и проснах кожата му да съхне на стобора.

— Май се минах — промърмори Калон, когато всички документи вече бяха написани и подпечатани, а ние си стискахме ръцете по случай сделката.

— Така е — съгласих се. — Защо не поискахте да повторите сумата?

— По-скоро бих пукнал. Нали няма да разгласите този мой срам?

— Дори с мъчения не биха могли да изтръгнат това от мен. Мога ли да помоля за още една услуга?

— Да не искате да ме отървете и от мебелировката?

— Не, ще си обзаведа къщата по мой вкус. Искам да ме представите на един човек на име Хатан.

— Алгарският търговец на коне ли?

— Точно той. Познавате ли го?

— Да, разбира се. Всички го знаят — и мразят — тук, в Мурос.

— Мразят ли го?

— Толнедранците направо го ненавиждат. Той познава всички главатари на кланове в Алгария по малко име и винаги пръв има правото да си избере стока от стадата им. Обира каймака от всяко стадо, което премине планините. Да не сте решили да влезете в търговията на добитък, баронесо?

— Не, Калон, не съвсем. Става въпрос за нещо друго.

— Няколко дни ще съм зает да си събирам нещата и да разпродавам мебелите. После ще ви заведа в кантората на Хатан и ще ви представя.

След около седмица Калон ме запозна с Хатан. Както го бях помолила, той ме представи на високия строен мъж, облечен в кожи, като баронеса Пелера. През онези години използвах много псевдоними, тъй като истинското ми име сигурно беше гравирано върху челото на всеки мург, който идваше на запад. Но откакто мнозина благословени майчици кръстиха дъщерите си в чест на Поулгара Магъосницата, тези усложнения станаха излишни, а и опростеното „Поул“ беше напълно достатъчно да прикрие самоличността ми.

Макар и да живееше от години в Сендария, Хатан все още се обличаше в кожа и си бръснеше главата с изключение на един кичур върху темето, който се спускаше чак до кръста. Успехът му като търговец на добитък се дължеше на алгарския му произход, затова имаше причина да се облича по този начин.

Двамата си допаднахме от пръв поглед. Винаги съм харесвала алгарите — та нали израснах, така да се каже, в задния им двор! Хатан говореше малко и винаги с тих глас. Когато по-голямата част от живота ти е минал сред кравите, ти привикваш да не ги плашиш. Освен ако не ти доставя удоволствие да ги усмиряваш после.

Калон доста беше подценил чувствата на останалите търговци на добитък в Мурос към Хатан. Омразата беше най-ниско в стълбицата и от нея се започваше. Неговите близки отношения с главатарите на кланове му осигуряваха огромно предимство, особено пред толнедранците. Алгарите по рождение не харесват толнедранците, затова главатарите на кланове бяха възприели обичая да подбират най-добрите животни от стадата си и да ги запазват за Хатан още преди да са стигнали Мурос. Видът на огромните количества първокласно говеждо, което беше недостъпно за тях, довеждаше до умопомрачение толнедранските търговци.

След време Хатан покани двама ни с Геран да се запознаем с неговото семейство. Жена му Лейяна беше закръглена и вятърничава сендарка, която обаче беше много по-хитра, отколкото личеше на пръв поглед. Геран беше любезен с нея, но цялото му внимание беше приковано в Елдара — висока красавица с гарванова коса на неговата възраст. Елдара също изглеждаше напълно покорена от него и двамата седяха, впили поглед един в друг, без да проронят дума, точно както се беше случило с Белдаран и Рива. Усетих много отчетливо присъствието на някаква „външна намеса“ във въздуха. Съдбата или провидението — наричайте го както искате — явно се бяха заели с този случай.

— Двамата май се разбират прекрасно — отбеляза Хатан, наблюдавайки как Геран и Елдара мълчаливо се изпиват с поглед близо час.

— Но те не са си казали нито дума! — възпротиви се Лейяна.

— Напротив — обърна се към жена си Хатан. — Ти просто не ги слушаш внимателно. Според мен е най-добре да започваме с подготовката.

— За какво ще се подготвяме? — попита Лейяна.

— За сватбата, скъпа — отговорих ѝ.

— Каква сватба?!

— Ами на тези тук — каза мъжът ѝ, сочейки младата двойка.

— Но те са само по на шестнайсет, Хатан! Много са млади, за да се женят!

— Не е така — прекъсна я мъжът ѝ. — Имай ми вяра, Лейяна, виждал съм такива неща и преди. Нека да минат под венчило, *преди* да са почнали да търсят друга близост. Тук е Сендария, любов моя, и

много се държи на морала и благоприличието. Това, че ние с тебе започнахме твърде отрано, не означава, че сега децата ни трябва да чакат, нали така?

Тя пламна и почервения чак до корените на косата си.

— Казахте ли нещо, баронесо? — повдигна въпросително вежди към мен Хатан.

— Нито думичка — отвърнах.

Заради благоприличието отложихме сватбата за след месец, а ние тримата с Хатан и Лейяна бдяхме зорко децата ни да не останат насаме нито за миг. Доколкото си спомням, около шест пъти сгащвах Геран да се измъква от прозореца на спалнята си посред нощ през този безкраен за него месец. Хатан постъпи по-решително — той просто сложи железни решетки на прозореца на Елдара.

Беше по обед на един облачен ден, когато Хатан намина при мен, докато Лейяна надзираваше нетърпеливите млади.

— Трябва да поговорим — започна той.

— Добре. Предполагам, че става въпрос за зестрата.

— Искаш ли едно стадо крави?

— Няма какво да го правя.

— Ще оставим това за по-късно тогава. Пелера не е истинското ти име, нали, милейди? Всъщност ти си дъщерята на Белгарат — Поулгара, не е ли така?

— Как го разбра, Хатан? — попитах изумено.

— Имам очи и знам как да ги използвам. При това съм алорн и знам всички легенди. Там си описана много точно, но и това не е достатъчно, защото си може би най-красивата жена на земята. Това само между другото. Геран всъщност не ти е племенник, нали?

— Нещо такова — отговорих. — Роднинската ни връзка е малко по-оплетена, но за удобство приехме, че ми е племенник.

— Хубаво тогава — отвърна алгарът, — значи правилно съм се досещал кой всъщност е той. Но ти не се тревожи, лейди Поулгара, аз умея да пазя тайна. Май ще трябва да вземем някакви предпазни мерки.

— Аз ще се погрижа за това.

— Знам, но и аз бих искал да предложа помощта си. Мурос не е най-подходящото място на земята за отглеждане на деца. Наоколо гъмжи от чужденци. Султурн или Медалия са по-безопасни. — Той ме

погледна косо. — Май ще ти се наложи доста да пътуваш. Ако това, което съм чувал за теб, е истина, то ти не остаряваш като нас. Затова няма да можеш да се задържиш на едно и също място повече от десет години. На твоето място бих стоял настрана от аристокрацията. Много е лесно да се запомни една баронеса или някоя друга дама от благородно потекло. А ти не държиш да те запомнят, нали така?

— Май всичко си премислил, а, Хатан?

— Става дума за дъщеря ми, затова се позамислих за това-онова. Обижда ли те, че ти говоря по този начин?

— Ни най-малко.

— За в бъдеще ще ти се наложи да обучиш тези твои племенници на различни занаяти. Един майстор дърводелец няма нужда да обяснява защо се мести често от град на град. Те пътуват много и това не е подозрително, поне ако той е добър в занаята си. Във всеки град има по един-двама дърводелци, неколцина зидари и аптекар. Търговците са като част от пейзажа, затова са невидими за останалите.

— Хатан, ти си истинско съкровище!

— Е, това е *малко* преувеличено, лейди Поулгара.

— Ти току-що даде отговор на всички въпроси, които ме мъчат от няколко години насам. Просто ми показва как да направя една дълга поредица млади мъже невидима за околните. А да си невидим не е никак лесно. Опитвала съм неведнъж, затова го знам.

— Мисля, че най-големият ти проблем ще бъде със самите млади мъже — каза той. — Може да се окаже по-безопасно, ако изобщо не им казваш кои всъщност са те. Трябва обаче да намериш начин, когато дойде *истинският*, да е известен, защото ще му се наложи да извърши важни дела, а в повечето случаи ще се иска да действа много бързо. — Той бегло се усмихна. — Това ти е най-голямата грижа, Поулгара, но ще те оставя сама да си му търсиш колая.

— Много съм ти задължена, Хатан — саркастично отвърнах аз.

— Приеми го като подарък от мен — засмя се той.

Сватбата беше в края на лятото същата година. Двамата с Хатан едва обуздахме Лейяна, която държеше всичко да е много пищно и шумно. Аз и алгарският ми приятел обаче бяхме убедени, че на Геран и Елдара ще останат само бегли спомени от церемонията. Освен това имяхме твърде основателни причини да настояваме всичко да мине

мирно и тихо. В нашия случай би било твърде неразумно да наемем градския глашатай да обяви новината с викове по площади и кръстопътища. Хатан едва убеди жена си, че няма никаква нужда тази сватба да бъде записана в хрониките на града. Аз пък я разубедих да не вдига много шум около сватбената рокля на Елдара. Напънах се да си спомня модела на моята учителка по акушерство навремето. Не повторих роклята на Белдаран, изработена от Арел — е, поне не до последния бод — но трябва да призная, че това беше един вид творческо плагиатство. Това, че Елдара имаше гарвановочерна коса, а сестра ми беше светлоруса, наложи някои незначителни промени. Накрая обаче роклята стана великолепна. Елдара просто сияеше, когато баща ѝ я доведе в храма. Реакцията на Геран беше абсолютно същата като тази на неговия далечен дядо по баща.

Спомням си, че едва не се задавих, когато в края на церемонията свещеникът, извършващ ритуала, призова всички богове да благословят бъдещото семейство. Сендарската религия е прекалено толерантна към различните вярвания и почитането на всички богове без изключение лежи в основата ѝ, което само по себе си не е лошо. Но когато милият стар свещеник помоли Торак да благослови съюза, който щеше да роди неговия унищожител, това ми се видя доста странно. Хатан, който седеше между мен и хълцащата си съпруга, ме хвана здраво за китката и просъска през зъби: „Спокойно!“

— Не си ли даваш сметка какво направи току-що този свещеник?
— прошепнах с пресеклив глас аз.

— Беше малко *неуместно* — кимна той, — но това е само формалност. Обзалагам се, че Торак е твърде зает, за да обърне внимание на това. — Той замълча за кратко. — Сигурно ще искаш лично да проследиш дали някой дракон не се спотайва наоколо през следващите няколко седмици.

— Дракон ли?

— Нали мургите наричат Торак „Богът Дракон на ангараките“? Знам, че можеш да излезеш на глава с него, Поул, но все пак не ми се ще той да ни навести лично. Кравите са много плашливи и ще е зле за търговията, ако Торак започне да бълва огън над града.

— Да не се опитваш да остроумничиш, Хатан?

— Аз? Че какво те кара да мислиш така, Поул?

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Геран и Елдара бяха безумно щастливи. С течение на времето се убедих, че всички тези уговорени предварително женитби са все сполучливи. Волята на Вселената винаги намира начин да възнагради онези, които постъпват според нейното желание. След време — всъщност не след много дълго — на Елдара взе да ѝ прилошава сутрин. Това ми подсказа, че всичко върви както трябва.

Акуширах при раждането и в началото на лятото през 4013 г. извадих на бял свят едно момченце. Макар Геран и жена му да бяха свършили цялата работа, аз също се чувствах особено горда. Нали всъщност извърших цялата подготовка, за да се стигне дотук. Излиза, че се бях справила блестящо! Риванският род беше в безопасност поне едно поколение напред.

След дълго умуване Геран и Елдара решиха да кръстят сина си Давон. Мисля, че това доста разочарова Хатан, който държеше неговият внук да носи алгарско име. Аз обаче бях доволна, че бебето има толкова обикновено име. Алгарските имена са ужасно гръмки, а точно сега не ни беше нужно нещо да привлича вниманието върху малкото момченце.

Раждането на Елдара мина леко и тя скоро отново беше на крака. Колебах се доста време, преди да се реша да поговоря с малкото си семейство. Въпреки предупреждението на Хатан, накрая прецених, че наследниците на Желязната хватка *и съпругите им* трябва да знаят кои всъщност са те и на какви опасности са изложени. И така, една лятна вечер, след като се бяхме нахранили, аз помолих Геран и Елдара да дойдат в библиотеката на „малко семейно събиране“. Преди това благодарно „посъветвах“ прислугата дълбоко да заспи, после отведох Геран, жена му и детето до библиотеката и плътно затворих вратата зад нас.

— Разказа ли на жена си за нас, Геран? — направо попитах племенника си.

— Не съм я лъгал за нищо, лельо Поул, но пропуснах да спомена *някои* неща от живота си.

— Имаш тайни от мен, така ли? — обвинително рече Елдара. — Аз нищо не съм крила от теб.

— Той е спазвал моите заповеди, Елдара — успокоих я. — Става дума за семейни тайни и на Геран беше забранено да ги разкрива пред *кого* и да било без изрично разрешение от мен.

— Нямах ли ми доверие, лельо Поул? — попита наскърбено тя.

— Най-напред трябваше хубаво да те опозная, Елдара. Искан да се убедя, че умееш да пазиш тайна. Баща ти е човек, на *кого* може истински да се разчита, но често съм срещала млади дами, които просто *имат* нужда да споделят всичко пред приятелките си. Забелязах обаче, че ти си разумна и не говориш, каквото ти дойде наум. Сигурно си забелязала, че съпругът ти не е сендар.

— Казвал ми е, че е роден в едно от алорнските кралства — отвърна тя. — Бяхме малко заети, когато ми го каза, така че... — тя млъкна и се изчерви.

— Няма нужда да се впускаш в подробности, Елдара. Всъщност Геран е риванец и е наследник на една много влиятелна фамилия от Острова на бурите.

— Колко влиятелна? — попита тя.

— Няма *по-влиятелни* от тях. Преди около единадесет години група нийсани избиха цялото му семейство. Двамата с баща ми успяхме да спасим само Геран — за останалите беше фатално късно.

Очите ѝ загледаха ужасено при тези думи.

— Щеше ли да е важно за теб, скъпа, ако знаеше, че би била риванска кралица, ако ми беше писана друга съдба? — попита Геран.

— Но ти не се държиш като крал — почти обвинително каза тя. — Мигар кралете хъркат така?

— Дядо беше същият — сви рамене той.

— Ще ви оставя на воля да обсъждате кралското поведение до най-дребните детайли, когато останете насаме — прекъснах ги аз. — Нека да свършим с този въпрос най-напред. Геран има врагове, които биха дали мило и драго да го видят мъртъв, *А също* и вашето бебе.

Елдара инстинктивно притисна спящото дете до гърдите си.

— Само да се опитат! — каза тя свирепо.

— Дано не се стига дотам — рекох твърдо. — Враговете на Геран притежават огромна мощ и е по силите им да наемат дузини убийци и стотици съгледвачи. Сигурна съм, че и в момента душат наоколо. Най-

разумно е да потърсим по-сигурно прикритие. За това има два пътя. Можем да се качим в планините и да се притаим в някоя пещера. Или пък да останем тук и да се престорим на съвсем обикновени хора. Тогава дори и да ни видят, враговете няма да ни забележат. Ще опитаме най-напред второто. Уговорила съм всичко с баща ти и още утре заран Геран ще поеме новото си поприще.

— Какво е, лельо Поул? — попита Геран.

— Тъст ти ще те въведе в търговията с добитък.

— Но аз нищо не разбирам от крави и говеда!

— Ще се научиш, при това ще ти се наложи да го сториш много бързо. Животът ти зависи от това, ето защо вярвам, че имаш много добър стимул.

И така, наследникът на Желязната хватка започна да става рано всяка сутрин. Най-напред беше много смутен от новата си професия, но Хатан търпеливо го въведе в тайните на занаята и, което беше най-важното, го представи на главатарите на алгарските кланове. Не след дълго Геран взе да дава своя принос в процъфтяването на семейното предприятие и Хатан се гордееше с него.

В работата си Геран беше постоянно обкръжен от хората на Хатан, повечето от които бяха алгари преселници. Докато се навърташе из кравешките обори, той беше в безопасност. Това ми даде възможност да опозная Елдара по-отблизо, пък и да си играя с бебето, разбира се.

Малкият Давон беше одрал кожата на баща си, а той на свой ред приличаше досущ на сина на сестра ми — Даран. В риванския род от баща на син се предаваше една отличителна черта — всички бяха със златни коси. Катраненочерната коса на Желязната хватка се явяваше само от време на време. Всички без изключение бяха сериозни и честни момчета, които притежаваха здрав разум и пъргава мисъл. Това може би бе свързано повече с възпитанието, отколкото с наследствените черти, защото повечето от тях се родиха и отраснаха в Сендария.

Сезоните минаваха един след друг, а след тях се изнизваха и годините. Давон растеше като житен клас. Като стана на дванайсет, той вече почти беше стигнал по ръст баща си. Мурос никога не ми е харесвал много, най-вече заради постоянната пепел по улиците и миризмата на говеда, но ние бяхме щастливи там.

Няколко дни след дванайсетия рожден ден на Давон Хатан намина да се видим и двамата отидохме в библиотеката.

— Помниш ли нашия разговор отпреди сватбата на Геран и Елдара, Поул? — обърна се към мен високият алгар, чийто кичур на темето вече беше станал стоманеносив.

— Съвсем ясно си го спомням, Хатан. Ние следваме твоите съвети доста старателно, не е ли така?

— Освен че ти продължаваш да не старееш — каза той. — Не можеш ли да използваш магия, та да посивее косата ти? Това ще ти прибави още няколко години отгоре.

— Някой ден ще трябва подробно да си поговорим за това, което ти наричаш „магия“, Хатан — въздъхнах.

— Да не искаш да кажеш, че не е по силите ти? — изумено попита той.

— Естествено, че *бих могла* да го направя — казах, — но сивата коса не е съвсем сива.

— Тя просто *изглежда* сива.

— Вгледай се по-внимателно, Хатан. Кичурът на темето ти изглежда сив, защото в него са примесени черно и бяло. Затова ще се наложи да направя половината си коса бяла — косъм по косъм.

— Това ще ти отнеме известно време — заключи той.

— *Доста* време, ако трябва да сме точни. Бих могла да забъркам смес от определени корени, листа и семена, които да боядисат косата ми. Е, няма да е същата като твойта, но ще може да мине и така. Има и мазила за лице, които също ще ме състарят малко.

— Няма ли да е по-лесно просто да се преселите? Иди в Султурн например. Или пък в Дарине.

— Да не искаш да се отървеш от мен, Хатан?

— Разбира се, че не. Ние всички те обичаме, Поул, но на първо място си остава безопасността на децата ни.

— Има и по-лесен начин да решим това — казах. — Така и така съм вече много стара, тогава ще се оттегля в уединение и няма да излизам от къщата. Възрастните хора често постъпват така, нали?

— Не искам да те затварям в килия, Поул.

— Съвсем не е така, Хатан. Всъщност тази идея ми допада — ще ми помогне да си наваксам с четенето. Освен това ще съм наблизо, ако

се случи нещо извънредно, без да ми се налага да търпя безкрайните часове безсмислени женски брътвежи.

— Има още нещо — добави той. — Съгласна ли си да дадем Давон чирак при съседа ти, който щави животински кожи?

Сбърчих нос.

— Аз ще живея с него под един покрив, Хатан, а щавенето е доста миризлива работа.

— Не и ако работниците се къпят редовно със силен ароматен сапун. Даже и аристократите започват да намирисват, ако влизат в банята само веднъж годишно.

— Но защо точно ще щави кожи, а не стане кацар например?

— Това е логично продължение на семейната професия, Поул. Имам възможност да осигурявам неограничено количество кожи, пък и ги получавам срещу нищо и никакви пари. Ако Давон се научи да ги щави, ще може да ги продава много изгодно и да натрупа състояние.

— Мислех, че целта ни е само да не предизвикваме подозрения. Не бих казала обаче, че най-богатото семейство в цяла югоизточна Сендария изглежда обикновено и незабележимо.

— Мисля, че пропускаш нещо, Поул. Родът, за който се грижиш, няма да предизвиква подозрения у хората, защото те мислят, че всички са *мои* наследници. След няколко поколения на никого няма да дойде наум да пита за другата им рода. Те ще се превърнат в местни хора със стар корен, които никой не би могъл да свърже с Острова на бурите. По-невидими не можем и да си пожелаем да станем, нали така?

Хитростта на Хатан пак ме изненада. Той още веднъж ми показва, че някой може да бъде много по-незабележим, когато стои на едно място, вместо постоянно да бяга и да се крие. Алгарският приятел ми помагаше много със съветите си как да остана невидима за околните. Моят произход беше всичко друго, но не и обикновен. Аз бях Поулгара Магьосницата, херцогинята на Ерат, а това беше повече от забележимо. Сега трябваше да се приуча да стана лелята на цяло село от кожари. Е, Мурос не беше точно село. Постепенно щях да се слея с останалите, а точно това беше нашата цел. Щом веднъж шлифовахме до съвършенство тази измама, нито един мург или гролим не би ни открил.

Давон беше добро момче и не се възпротиви да чиракува или поне не го направи открито. Като стана на осемнайсет, той вече беше

майстор и работилницата му правеше най-фините кожи в цяла Сандария.

На следващата пролет двамата с Хатан обединихме парите си и купихме работилницата за щавене на Алник, а после я прехвърлихме на Давон. Той начаса се зае да произвежда здрави и удобни обувки, които станаха много популярни сред земеделците. Онези, които искаха да са в крак с модата, продължиха да си поръчват при другите обуцари, но обикновените работници станаха постоянни клиенти на работилницата, която завършваше целия кожарски цикъл.

Едва през 4039 г. успяхме да оженим Давон. По онова време той беше на двадесет и три и аз вече бях започнала да се притеснявам. Бракът е нещо, което не бива да се отлага *твърде* дълго. Ергенският живот постепенно може да се превърне в навик. Хатан, който вече беше в края на петдесетте, все ми повтаряше, че излишно се тревожа.

Годеницата на Давон беше много красива русокоса девойка на име Алнана. Имаше весел и открит характер и беше истинско щастие да е някъде наблизо. Двете с Елдара много внимателно я проучихме и решихме, че е подходяща. Младите мъже винаги се заблуждават, че те са онези, които вземат решенията. От погледа им убягва как стоят нещата в действителност. Влиянието на жените в дома е *много* силно при избирането на подходяща съпруга за сина.

Сватбата на Давон и Алнана беше събитието на есента. Семейството ни беше вече много влиятелно в Мурос, а и нямахме никаква причина да претупваме тържеството, както беше станало при венчавката на неизвестния Геран с Елдара. Сватбите са много съществени събития в живота на търговската класа, затова винаги са бляскави и пищни.

След женитбата Давон и Алнана дойдоха да живеят в новопостроеното крило на дома ми. В къщата изведнъж стана доста пренаселено, за да ми е съвсем по вкуса, но се разбирахме добре и затова нямаше много търкания помежду ни.

Моят скъп приятел Хатан живя достатъчно дълго, за да види правнука си Алтен, родил се през 4041 година. А после, в едно навъсено пролетно утро един огромен и войнствен алгарски бик наниза Хатан на рогата си наред загражденията за добитък. Говедата обикновено са глупави животни и ние често забравяме колко опасни могат да бъдат понякога. Хатан почина почти веднага, затова не можах

да му помогна с нищо. Но мисълта за това не ме спаси от самообвиненията. Понякога ми се струва, че половината ми живот е минал да поръсвам главата си с пепел. Това е една от лошите черти на лечителите — те не могат да се примирят, че има *нещо*, което не биха могли да излекуват. Но и досега никой не е намерил лек срещу смъртта, ето защо медиците ще трябва да се научат да приемат поражението и да продължат напред.

Лейяна беше покосена от скръб и не живя дълго след кончината на съпруга си. Смъртта още веднъж беше минала през редиците на любимите ми хора. Както много пъти досега, аз се утеших, отдавайки се изцяло на своя малък племенник. По онова време той беше на шест години и вече беше пълноправен член в малкото семейство, на което бях посветила живота си. Когато Геран, Давон и Алтен застанеха един до друг, приличаха на огледално отражение на един и същи образ. Нямаше нужда Давон и Алтен да се чудят как ще изглеждат като остареят. Само трябваше да погледнат Геран.

Когато Геран навърши петдесет, златната му коса започна да посивява по слепоочията. Така той изглеждаше даже още по-представителен и достолепен. Според мен, обаче, посивелите коси придават мъдър вид дори и на най-глупавите мъже. През 4051 между мен и Геран избухна спор, който най-много приличаше на караница от всичко онова, дето бяхме преживявали заедно.

— Поканиха ме да се кандидатирам на изборите за градски съветници, лельо Поул — каза ми той една лятна привечер, когато останахме насаме в градината. — Оттогава доста сериозно обмислям този въпрос.

— Да не си си изгубил ума, Геран?! — отвърнах остро.

— Бих могъл да свърша много по-полезна работа от тия, дето сега са в съвета — оправда се той. — Някои от тях използват службата, за да напълнят собствените си джобове.

— Това не е твоя грижа, Геран.

— Аз също живея в този град, лельо Поул. Неговото благоденствие е и моя грижа.

— Кой ти подхвърли тази глупава идея?

— Самият граф на Мурос — отвърна с гордост той.

— Разсъди трезво, Геран — казах. — Ти *не можеш* да правиш неща, които ще привлекат вниманието върху теб.

— Хората не ги е много грижа за членовете на съвета, лельо Поул.

— Това важи само за местните жители, Геран. Чужденците и особено мургите обръщат *голямо* внимание на онези, които държат властта. Сега само ни липсва някой мург да започне да разпитва за произхода ти. Щом разбере, че си пристигнал в града през 4012, точно десет години след убийството на крал Горек, при това си бил придружаван от мен, всичко градено досега ще се срине в един миг.

— Ти прекалено много се тревожиш — присмя се той.

— *Все някой* трябва да се тревожи. Един мург би открил твърде много познати неща в нашата история, за да ги приеме като чисто съвпадение — годините ти, твоята външност, *мое*то присъствие и фактът, че не остарявам. Всеки от подчинените на Ктучик ще надуши нещо подозрително в цялата работа и ще побърза да го донесе на повелителя си. Ктучик няма да се интересува от подробностите, а заподозре ли дори за миг, че си оцелял от клането в Рива, ще нареди да избият теб и цялото ти семейство. Изборът ти в този глупав градски съвет толкова ли е важен?

— Бих могъл да наема охрана и да опазя семейството си.

— А защо просто не напишеш „Крал на Рива“ на една табелка и не си я проведиш на врата? Помисли малко, Геран! Охрана?! Че защо не и фанфари, които да обявяват излизането ти всеки ден?

— Бих могъл да направя толкова полезни неща за града и жителите му, лельо Поул!

— Убедена съм, че е така, но Мурос не е твоя грижа. Твоят град е Рива. Някой ден наследниците ти ще седят на трона там. Мисли за *това*, а не за поправянето на паважа по улиците и прибирането на боклука в един пращен град наскреде сендарската равнина.

— Хубаво, лельо Поул — отговори той, видимо ядосан. — Стига си ми го натяквала вече. Ще се извиня на Олдрик и ще му кажа, че съм твърде зает, за да държа речи против корумпираните градски служители.

— Олдрик ли? Кой е той?

— Графът на Мурос. Двамата сме доста близки приятели и той често търси съвета ми за важни решения.

— О, небеса — въздъхнах.

— Не мога да живея, сврян в миша дупка, лельо Поул — жаловито каза той. — Мурос беше добър към мен и моето семейство. Трябва да направя нещо в отплата.

— Ами тогава построй градска градина или пък отвори болница за бедните. Само *не се обвързвай* с политиката.

— Както кажеш, лельо Поул — предаде се с въздишка той.

Въпреки, че намесата ми спря Геран от участие в градската управа, той си оставаше един от влиятелните мъже в Мурос, което не ми даваше покой. Предчувствах, че рано или късно агентите на Ктучик ще решат да се поразровят в миналото на „изтъкнатия гражданин“. Ето защо навреме започнах да се подготвям за това.

Оказа се обаче, че съм закъсняла с предпазните мерки.

Малкият Алтен растеше не с дни, а с часове и когато стана на дванайсет, вече почти беше настигнал баща си по ръст. Рано или късно в поредния престолонаследник започваха да проличават характерните черти на рода — вероятно за да ми напомнят постоянно, че във вените му тече кръвта на Мечото рамо.

Алтен тъкмо беше достигнал възрастта, когато момчетата изведнъж се издължават. Понякога ми се струваше, че мога да го *видя* как расте. Вече беше навършил четиринайсет, когато един следобед се върна вкъщи с озадачено лице.

— Ние важни хора ли сме, лельо Поул? — попита още от вратата той.

— Преди няколко години баща ти мислеше така — отвърнах. — Искаше да се кандидатира за член на градския съвет.

— Не знаех това.

— Аз го разубедих. А защо изведнъж теб взеха да те вълнуват славата и известността, Алтен? Ти си общарски чирак и ще станеш известен, когато започнеш да правиш хубави обувки.

— Обущарят, при когото чиракувам, тази сутрин си счупи любимата игла и ме прати да купя нова — обясни той. — Отидох на централния пазар и видях един чужденец, който разпитваше за нас.

— Какъв чужденец? — попитах изтръпнала.

— Не съм много сигурен, лельо Поул. Не беше толнедранец или драсниянин обаче. В това съм убеден.

— Как изглеждаше?

— Беше едър човек със смугла кожа, много по-мургав от толнедранец или аренд например. Очите му имаха много странна форма.

— Имаше ли белези по бузите? — попитах с пресеклив глас, а сърцето ми вече се беше качило в гърлото.

— Ами сега като ме подсецаш за това, май имаше. Носеше черна роба, която ми се видя вехта и протрита. И наистина много се интересува от семейството ни. Разпитваше кога точно дядо е дошъл в Мурос и *много* настояваше за подробности около теб. Описа те много точно, а не се сещам кога би могъл да те види, щом като почти не излизаш от къщи.

— Някой му е казал за мен, Алтен. Върви в работилницата за щавене на кожи и намери баща си, а после потърсете дядо ти. Той сигурно е някъде при говедата. Кажи и на двамата, че се е случило нещо важно. И моля те, Алтен, стой настрана от чужденеца с белязаното лице!

— Добре, госпожо — отвърна той, докато се отправяше към вратата.

Знаех, че няма да мине без съпротива и възражения, при това доста свирепи, ето защо бях принудена да направя нещо, което не бях практикувала от доста време. Нямах намерение да убеждавам надълго и нашироко многобройното си семейство. Просто започнах да издавам заповеди.

— В града има мург — започнах, щом всички се събраха, — който разпитва за нас. Трябва незабавно да напуснем града.

— Времето никак не е подходящо — възрази Давон. — Главният майстор в общарницата току-що напусна работа. Преди да замина, където и да било, трябва да му намеря заместник.

— Това ще бъде грижа на новия собственик.

— Какъв нов собственик?

— Онзи, който купи работилницата.

— Нямам намерение да си продавам работилницата!

— Тогава я изгори.

— За какво говориш, лельо Поул?!

— Става дума за живота на цялото ни семейство, Давон! Щом някой мург попадне на следите ни, тогава си прибираме багажа и заминаваме!

— Целият ми живот мина в разработването на тази работилница! Тя е всичко, което имам, и е много важна за мен!

— Чак толкова важна, че да пожертваш живота си за нея ли? Толкова важна, че да убият Алнана и Алтен заради нея?!

— Не разбирам за какво става дума!

— Кажи му какво стана на брега на Рива през 4002, Геран.

— Тя има право, Давон — каза Геран на сина си. — Когато хората на Ктучик ни надушат, тогава ние бягаме или умираме. Цял Ктол Мургос желае смъртта ни.

— Но целият ни живот е свързан с този град! — почти разплакана се намеси Алнана.

— Той ще ни донесе и смъртта, ако останем в него — отвърна прямо Геран. — Ако не тръгнем на мига, нито един от нас няма да доживее до следващата седмица. — Той се втренчи в тавана. — Олдрик, графът на Мурос, ми е приятел. Ще прехвърлим семейните ни предприятия на него. Той ще има грижата да ги продаде, а после ще внесе парите в кралската хазна на Сендария.

— Нали не се каниш да подариш труда на три поколения на сендарския крал, татко? — избухна Давон.

— Не, не съм чак такъв *патриот*. Леля ви Поул също съхранява в хазната собственото си богатство, за което кралят е лично отговорен.

— Защо просто не убием този мург? — попита Алтен.

— Много любопитно хрумване, Алтен — хладно се намесих аз. — Ти добър ли си в убиването на хора? Имаш ли вече натрупан опит в това?

— Ами... — заекна той.

— Аз не мисля, че е така. Е, Геран, върви тогава да говориш с Олдрик.

— Това ще е първото, което ще направя утре заран, лельо Поул.

— Не, Геран, направи го още сега. Аз ще пратя вест до краля и ще му напиша кодовата дума, та да знае какво да прави с парите ти. Утре заран вече ще сме се отдалечили на мили от Мурос. Вие с Давон и Алтен се върнете в общарската работилница. Кажете на общарите, че се налага да заминем за Камаар.

— Мигар *наистина* отиваме в Камаар, лельо Поул?

— Разбира се, че не, но аз искам мургът да си мисли, че е така. А, Геран, кажи на Олдрик да продаде и къщата. Тя няма да ни е нужна

повече.

— *Къде отиваме, лельо Поул?* — попита Алтен.

— На едно място с много рози — отвърнах с усмивка.

Геран въздъхна дълбоко.

— Погледни на това откъм веселата страна, Геран — казах. — Този път ще имаш помощници при почистването на къщата.

Напуснахме Мурос два часа преди зазоряване. Поехме по императорското шосе на запад, което водеше към Камаар. Когато се отдалечихме на около три левги от града, свърнахме по един от второстепенните пътища.

Имахме два фургона и няколко ездитни коне. Бях накарала цялото семейство да облече дрехи на обикновени земеделци. Фургоните служеха по-скоро за прикритие, отколкото за удобство. Одеята и храната наистина ни бяха необходими, но няколко от произволно натрупаните мебели отгоре имаха за цел да покажат, че сме обикновено земеделско семейство, тръгнало на път.

Пътувахме близо седмица и половина, докато стигнем езерото Ерат. Семейството ми се скри да пренощува в гъсталака, а аз се превърнах на сова, за да проуча всяко кътче от околността. Не открих никакви следи от ангараки и всички внимателно се промъкнахме по едва забележимата пътека сред розовия храсталак. Като излязохме на открито, аз отново внимателно огледах наоколо. На около миля от нас имаше трима дървари. Кацнах на един клон над тях и за всеки случай промърморих под нос „Заспете!“ После се върнах при семейството си и всички заедно поехме към бившата ми господарска къща.

— Каква прекрасна къща! — възкликна Елдара, жената на Геран.

— Радвам се, че ти харесва, скъпа — отговорих. — Ще трябва да свикнете с нея, защото това ще е нашият дом поне няколко години занапред.

— Във всеки случай достатъчно дълго, затова се налага да го почистим — рече примирено Геран.

— Това не го разбрах — каза зачудено Елдара.

— Скоро ще разбереш, скъпа — обърна се към нея Геран. — При това доста ясно ще го разбереш. Помниш ли къде бяхме оставили метлите и парцалите, лельо Поул?

— В килера зад кухнята, Геран.

— Е, тогава не ни остава нищо друго, освен да влезем и да се залавяме за работа.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Къщата ми на брега на Ерат стана наше убежище и последно спасение в онези ранни години — това беше моят вариант на пещера в планините. Използвах я още няколко пъти, докато не станах по-умела в прикриването на следите и внезапните бягства. Само мисълта, че я има и че е малко вероятно мургите да знаят за съществуването ѝ, ме успокояваше и окуражаваше.

Първият път обаче животът в нея беше по-различен от всички останали бягства. Тогава имаме съвсем основателни причини да удължим престоя си в нея. Геран беше роден принц, затова всички негови спомени и вродените му инстинкти издаваха произхода му. Тъй като семейната му среда е била наистина добра, там много повече са наблягали на задълженията му, отколкото на неговите привилегии. На него отвятре му идваше да поема отговорност, да закриля и се грижи за съседите си. Сигурно това е била и причината за желанието му да участва в градския съвет на Мурос. Този стремеж беше похвален, но в същото време и най-неподходящото нещо, което можеше да стори. Логиката показваше, че Геран е твърде добър за околния свят. Колкото и да ми беше болно да го призная, престоят на Геран в къщата с розите имаше само една цел — да позволи на него и на жена му да остарееят спокойно и да умрат в мир.

Крал Геран от Рива почина в съня си през 4066 г., не много след седемдесетия си рожден ден. Смъртта му не беше неочаквана, защото през последните няколко години той бавно гаснеше. Погребяхме го и аз бях доволна, че нито един от членовете на малкото ни семейство не отбеляза дълбокомъдрено „така било писано“. Тази плоска баналност всеки път ме довежда до лудост. Аз все пак съм лечителка и смъртта е мой враг, а не приятел.

Погребяхме Геран на същия хълм, където почиваше в мир и Килан, после смълчани се върнахме в някак опустялата къща. След две години и Елдара последва съпруга си. Като мина малко време, аз взех да подмятам отдалече и със заобикалки, че май е дошъл часът да се върнем отново сред хората. Оставих на семейството си цяла година да

свикне с тази мисъл. После една лятна вечер, когато всички се бяхме събрали на терасата, поставих направо въпроса.

— Къде мислите, че ще е най-добре да отидем? — попитах.

— Да се върнем вкъщи, разбира се — отвърна бързо Алнана.

— Това не би било най-подходящото, скъпа — възразих. — Нашите врагове сигурно още дебнат там.

— Но сестрите ми продължават да живеят в Мурос — изплака тя.

— Това е още една причина да не се връщаме обратно — казах. — Започнат ли веднъж, мургите избиват всеки, който им се изпречи пред погледа. Ако се върнем в Мурос ще изложим и сестрите ти, и техните семейства на смъртна опасност.

— Това значи ли, че повече никога няма да ги видя? — тя вече хълцаше неудържимо.

— Ако искаме да избягаме, колкото се може по-далеч от Мурос, тогава ще трябва да се заселим или в Камаар, или в Дарине — предложи Давон.

— Не и Камаар — отговорих.

— Защо?

— Там има много чужденци. Ние искаме да избягаме от Мурос, но не и да се хвърлим сяпало в ръцете на враговете си.

— Тогава Дарине — налучка Алтен.

— Това може би е най-доброто решение — свих устни. — Там е пълно с алорни, а те имат непоклатими расови предразсъдъци.

И така, през късната есен на 4068 г. ние приготвихме по няколко чифта „прилични“ дрехи, заключихме къщата и заминахме за пристанищния град при Вълната на Черек, давайки си вид на търговци, които се местят. Наехме стаи в една уютна странноприемница, достатъчно далеко от кейовете, за да не стига до нас характерния дъх на пристанището. Още преди да сме разопаковали багажа, Давон и Алтен тръгнаха на разузнаване. Познавах ги достатъчно добре, за да не си хабя напразно думите и да им забранявам да го правят. Успях да се наложа поне да облекат по-невзрачни дрехи.

— Тук човек няма къде да се обърне — обобщи Алтен, когато двамата се върнаха. — Всички северни градове ли са построени така нагъсто и са толкова пренаселени?

— Тук няма крави — обясних аз.

— Не те разбирам, лельо Поул.

— Мурос има широки улици, защото алгарите прекарват стадата си през тях. Къщите в северните градове са построени една до друга, за да се пестят пари. Ако направиш къщата си между други две, тогава страничните стени вече са готови. Остава да се направят само фасадата и гърбът. Е, и покрив, разбира се.

— Ти подиграваш ли се с мен, лельо Поул? — обвинително рече Алтен.

— Че защо ми е да го правя?

Давон изгаряше от нетърпение да си построим собствена къща, но аз се противопоставих.

— Ние сме бегълци, скъпи — напомних му. — Всеки път, щом има опасност да ни разкрият, ще трябва да изчезнем незабавно. Построиш ли къща, ти се привързваш към нея, а това може да се окаже фатално. Когато нашият живот зависи от бързината, нищо не бива да ни задържа. Тази страноприемница ще свърши работа, докато не намерим вече готова къща, за да я наемем.

— Тогава ще започна да се оглеждам за нещо подходящо, лельо Поул.

— Така ли?

— Ами нали все нещо трябва да правя.

— Пак ли ще отвориш обушарска работилница?

— Още не съм решил. Може и до това да опра, ако не измисля нещо друго, но ми се ще най-напред да опитам някоя нова работа. Тоя мургски съгледвач в Мурос сигурно е разбрал с какво се занимава семейството ни и е донесъл на Ктучик.

— Убедена съм, че е така.

— Тогава ще е най-добре да забравим работилниците за щавене на кожи и обушарниците. Нали там най-напред ще търсят мургите.

— Сигурно си прав. Добре си научил урока, Давон.

— Ти отдели много време да ни тъпчеш главите с разум, лельо Поул. Ние поне привидно бихме могли да живеем като останалите хора. Но ще трябва да си отваряме очите и ушите на четири и да не привличаме чуждото внимание.

— Това доста добре обобщава всичко.

— Може би не е редно да го казвам, но татко не ги умееше много добре тези неща. Той сякаш забравяше, че трябва да сме

незабележими. — Давон повдигна дясната си ръка и се взря в бледото петно върху дланта си. — Трябва ли да прикривам и този родилен белег, лельо Поул? — попита той. — Ктучик знае ли за него?

— Не съм сигурна. Може и да знае.

— Тогава ще го скрия. Бях кожар и знам всичко за боите, които променят цвета на кожата. — Той замълча известно време. — Мисля, че двамата с Алтен пак трябва да обиколим града. Нещо не ме свърта на едно място.

— Защо така?

— Имам нужда от работа, която постоянно да приковава вниманието ми. От години не съм припечелвал нищо, затова трябва да си припомня как ставаше, преди да го забравя напълно.

— Приличаш на истински сендар, Давон.

— Аз съм сендар, лельо Поул. Не е ли това и крайната цел на твоите усилия?

Мисля, че сред всички наследници на трона на Желязната хватка, единствено Давон си даваше ясна сметка за целта, която преследваме.

Давон и синът му Алтен бродиха из Дарине близо седмица. После Алтен се простуди и трябваше да остане вкъщи. Давон излиза сам на няколко пъти и един снежен ден се върна в страноприемницата с малък вързоп под мишница. Когато влезе със зачервени от студа бузи, ние с Алнана и Алтен седяхме край огъня.

— Какво ще кажете за това? — попита той, разгъвайки кожата, която носеше.

— О, Давон, прекрасна е! — възкликна Алнана, галейки тъмната и искряща като черен кехлибар кожа. — Толкова е мека. Нито една говежда кожа не е толкова нежна. Какво е това животно?

— Самур, скъпа — отговори Давон. — То прилича на голяма невестулка, която се въди из планините на Гар ог Надрак. Доста добре познавам животинските кожи, но такова нещо не бях виждал досега.

— Тези кожи са много ценени от аристокрацията в Северна Арендия от дълго време насам — обясних аз.

— Ще купя повече от тях, за да направя наметка — реши той.

— Самурените наметки са голяма рядкост, Давон. При това са страшно скъпи. Повечето дами имат обикновени наметала, а само якичките и маншетите им са от самур. Тези ценни кожи са по-скоро за украса, отколкото да се шият горни дрехи от тях.

— Чудя се дали тая мода не може да се наложи сред всички граждани — замисли се той. — Знам как да подхвана работата, но ще ми трябва пазар. — Той протегна кожата към сина си. — Ти си работил с кожи, Алтен — рече. — Как мислиш, тази трудна ли е за шиене?

Алтен, който по онова време беше на двадесет и седем, сви вежди, обръщайки кожата от всички страни.

— По-тънка е от телешката — заключи той, — значи не е много здрава, но пък и ние няма да правим от нея обувки, я. Въпреки това ще купя най-тънките игли.

Погледнах го замислено. Алтен беше красив младеж, но годините на уединение в къщата край езерото го бяха направили доста плах и стеснителен. Мисля, че знаех начин да се преборя с това.

— Имам известни познания в шиенето — казах на Давон. — Двете с Алнана можем да изработим няколко модела, а Алтен ще ги ушие. В Дарине има много богати търговци, а богаташките жени обичат да пръскат пари за гиздила. Магазин за кожени облекла в най-представителната част на града ще работи на печалба.

Всъщност не ме вълнуваше толкова печалбата, а това, че по този начин Алтен постоянно ще бъде сред жени. Срамежливостта му скоро щеше да изчезне, а после можех и да го оженя. Ергенлъкът не е сред привилегиите на единствените синове, особено от това семейство.

Давон ни намери къща близо до южната порта на Дарине. Беше стара, но още се държеше и покривът не капеше. Преместихме се направо от страноприемницата и на мен се падна задачата да търся майстори да я потегнат. Давон и Алтен бяха твърде заети с новото си предприятие.

Същата зима Алтен получи няколко поръчки и се оказа, че вече е крайно наложително да отворим магазин. Тутакси ни обградиха клиенти, а след тях дойде и конкуренцията.

Едва не изгубих ума и дума, когато на следващата пролет Давон доведе в магазина един строен и зловещ на вид надрак. Името му беше Каблек. Беше жилав и шумен човек и не миришеше никак хубаво.

— Хайде, Давон — тъкмо казваше той, когато прекрачи прага на магазина, — дай да видя тия, от които толкова се оплакваш. Пак ти казвам, че козината е ценната, а не кожата, върху която расте.

— Само че козината едва ли ще струва много, ако започне да се скубе — търпеливо му обясни Давон. — Твоите трапери в планините

никак не внимават за кожата, а ако те са полуизгнили, не си струва изобщо да ги караш дотук.

— Един свестен трапер няма време да се занимава с някаква си там кожа.

— А с какво се занимава през свободното си време? Напива се, нали? Това зависи от теб, Каблек. И ти ще взимаш по-добри пари, стига хората ти да се задържат по-дълго време трезви. Тогава ще могат да остържат и накуснат кожата в танин, преди да са изгнили.

— Те нямат място по седлата на конете, че да носят и големи котли за тая работа — презрително рече Каблек.

— Ама пък винаги се намира място за две буренца бира, нали?

— Това е основен продукт и е част от хранителните им запаси.

— Кажим им да пият вода.

— Това е против религията ни.

— Ами тогава рано или късно ще си намеря някой друг надракски търговец на кожи, Каблек — сви рамене Давон, — който да вижда малко по-далеч от ръба на бирената си халба. Та кой от вас изобщо е помислял някога, че може да му се отвори толкова доходна работа?

— Добре де, дай да видят тия кожи, дето не ти харесват.

— Ела отзад — поведе Давон клатушкащия се надрак към работилницата. Задържаха се там около половин час, но тримата с Алнана и Алтен можехме доста ясно да чуваме Каблек. Езикът му беше *много* колоритен. После двамата отново се върнаха при нас.

— Не предполагам, че са чак толкова повредени — мрачно призна Каблек. — Кажим ми какво точно трябва да направят траперите, за да опазят кожата.

Давон му обясни, че кората на някои дървета може да предпази животинските кожи.

— Ако траперите свършат всичко това, веднага щом одерат кожата, аз бих могъл да продължа обработката им тук — завърши поясненията той. — Повярвай ми, Каблек, това двойно ще увеличи цената, когато донесеш стоката в Дарине.

— Ще видят какво ще кажат траперите.

— Ако откажеш да им купуваш гнилите кожи, те веднага ще схванат за какво става дума.

— Ще опитам — изсумтя Каблек. После се втренчи в мен. — Сигурен ли си, че не искаш да ми продадеш тази? — попита той Давон. — Ти вече имаш две, а никой свестен мъж не се нуждае от две наведнъж.

— Съжалявам, Каблек, но тя не е за продан.

Каблек направи кисела физиономия.

— Връщам се в кръчмата тогава — каза той. — Ще се видим пак напролет. — После със залитане излезе от магазина.

— Какво беше всичко това? — попитах аз.

— Отначало не повярва, когато му казах, че кожата, дето ми пробутва, не са добро качество.

— Нямах това предвид, Давон. *Какво* е онова, дето не било за продан?

— Ти, лельо Поул — невинно отвърна Давон. — Повярвай, предложението му *беше* много примамливо. Би трябвало да си поласкана.

— *Какво?!* — почти изкрещя Алнана.

— Това е надракски обичай, скъпа — обясних аз. — Жените се смятат за собственост на мъжете и те свободно могат да ги купуват и продават.

— Като робини ли?

— Малко по-сложно е от робството, Алнана. Някой ден, когато останем насаме, ще ти го обясня.

Близо месец по-късно една скромна млада жена с тъмноруса коса влезе в магазина и се престори, че разглежда самурените маншони.

„Това е тя, Поул“ — дочух гласът на майка.

„Аз също го разбрах — отговорих. — Сякаш в главата ти бие камбана, нали?“

„Много добре се справяш, Поул. Още едно-две поколения и аз вече няма да имам никаква работа.“

Русокосата хубавица се казваше Елет и явно двамата с Алтен също бяха чули камбаните. Двамата се ожениха следващата зима и Алтен не изглеждаше *твърде* нещастен, че се е разделил с ергенлъка.

Бяхме много щастливи в Дарине, но, между нас да си остане, аз имах доста резерви към нашето положение там. Семейството все още беше *твърде* заможено и влиятелно и хората ни забелязваха повече, отколкото на мен би ми се понаравило. Освен това поддържахме

постоянни отношения с най-различни чужденци. Каблек стана наш приятел и аз му се доверявах, поне доколкото някога съм се доверявала на който и да е ангарак. Но въпреки това щях да съм много по-доволна, ако изобщо не се бяхме срещали. Дори и най-добронамереният ангарак на света ще изпее всичко, каквото го попита първият срещнат гролим.

Семейното ни предприятие процъфтяваше в Дарине и ние се задържахме там твърде дълго. През 4071 г. жената на Алтен — Елет — роди син. Алтен настоя да го кръстим Геран в памет на неговия дядо. Аз не мислех, че това е много подходящо в нашата ситуация, но Алтен беше непреклонен.

Давон продължаваше да купува кожи от надраките, а понякога и от драснияните, а Алтен ги превръщаше в облекла, които се продаваха добре и на високи цени. Алнана почина през 4077 г. и откакто остана сам, Давон взе да се занемарява все повече и повече.

През 4080 г. в Дарине отново избухна една от онези чумни епидемии, които покосяваха древните народи, и измори половината от населението на града. Тя отнесе Давон, Алтен и Елет, въпреки усилията ми да ги спася. Този път не бях преследвана от някой настоятелен мург. Сега бяха от смъртоносната зараза. Веднага след погребенията заключих къщата и магазина, прибрах колкото пари ми бяха останали и напуснах Дарине заедно с малкия Геран. Не ми оставаше нищо друго, освен отново да се подслоня в къщата си край езерото.

Останахме там няколко години. За да минава по-лесно времето, пък и да го подготвя за бъдещето, аз научих Геран на някои основни неща от занаята на лечителя. Той беше много старателен, макар и не особено надарен ученик и аз имах надежди за неговото бъдеще. Но когато накрая излязохме от уединението си и той започна да практикува в Медалия, осъзнах, че никога няма да бъде първокласен лекар. Явно не му достигаше талант да постави диагноза на пациентите, които идваха при него.

Той се ожени късно — вече беше в средата на трийсетте. Неговата жена му роди син, който да продължи рода, и четири дъщери в добавка.

Първият Геран беше принц по рождение, Давон и Алтен пък бяха богати търговци. Вторият Геран едва не стана срам за професията си, затова синът му не отрасна в прекрасна къща, заобиколен от слуги.

Момчето обаче имаше сръчни ръце, ето защо като навърши дванайсет реших да го дам чирак при един дърводелец. Всичко работеше в полза на замисъла на Хатан наследниците на Желязната хватка постепенно да се слоят с обикновените хора.

През следващите няколко века аз изпробвах последователно повечето видове търговия и занаяти в Сендария. Отглеждах дърводелци и тъкачи, каменари и мебелисти, ковачи и зидари. Всички мои малки племенници бяха сериозни и скромни, даже свити занаятчии, които се гордееха с работата си. Те нямаха големи амбиции, пък и аз не се впусках в подробности за техния истински произход и положение. Кралската кръв и потекло едва ли означават много за някой младеж, който започва да ругае всеки път, щом изпусне сечивата си и си охлузи кокалчетата.

Не може да се каже, че бяхме скитници, но се местехме доста често. Всеки път се преселвахме във все по-малки градчета и селца. Мисълта, че всичките ни съседи зорко бдят за непознати и ни служат като стража, доста ме успокояваше. Аз веднага бивах алармирана, щом някой мург минаваше през селцето, където живеехме в момента. Ако натрапникът се задържеше повече около нас, тутакси възникваше някое от онези „спешни семейни дела“ и ние бързо напускахме селището.

VI ЧАСТ ВО МИМБРЕ

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

През 4750 г. след дълъг разговор с родителите на последния наследник Гариел, двамата с него отпътувахме за Алгария. Много преди това, още през четиридесет и първи век, принц Геран Ривански се беше оженил за дъщерята на Хатан, по-младия брат на един от главатарите на кланове. Това правеше Гариел законен член на този клан. Аз дебело подчертах това пред Хуртал, тогавашния главатар на клана, и двамата с момчето бяхме приети като свои сред алгарите.

Не харесвам номадския живот на алгарските кланове. Сигурно е свързано с произхода ми. Предпочитам да живея уседнал и спокоен живот. Струваше ми се малко обидно някаква крава да определя къде ще нощувам следващия път като мръкне. Единственото хубаво на скитническия живот е, че алгарите не се задържат на едно място толкова дълго, та боклукът на бунището да се натрупа на цяла камара и да ги погълне.

Гариел се научи да язди и да отглежда крави, а аз си припомних позабравените умения на лечителка. Акуширах на безброй бебета и помагах на кобилите при трудно раждане. Не се обиждах, когато ме вдигаха от леглото посреди нощ, за да помогна на бременна кобила. Много ми се понрави, че кобилите, които израждах, не задаваха глупави въпроси по време на раждането, както обикновено правят родилките сред хората.

Ожених Гариел за една висока и красива алгарка на име Силар. Когато през 4756 г. се роди синът им, аз настоях най-сетне да бъде извадено от забора някое от традиционните ривански имена в рода. Те ми се подчиниха и го кръстиха Даран. През вековете използвахме дузина ривански имена и аз открих, че това повторение поддържа чувството за наследствена връзка. Те напомняха и главната цел, която водеше малкото ми семейство и го принуждаваше да живее в изгнание.

Малкият Даран беше отгледан върху конски гръб. Като поотрасна, той вече почти се беше превърнал в „ша-дар“ — на алгарски това е човек, кито прилича на нашия Хетар. Ша-даримите са почитани като господари на конете. Тези мъже са така привързани към

животните, че умовете им се сливат с общото съзнание на табуна. Аз обаче решително се възпротивих това да продължава. Ша-даримите са така обсебени от конете, че рядко се случва да се оженят, а такава възможност изобщо се изключваше за Даран. Ша-даримите понякога губят чувство кое е разумно и кое — не. Хетар го показва в Улголанд, когато се опита да обязди жребеца хрулжин. Хрулжините само изглеждат като коне, но всъщност са хищници, затова и планът на Хетар се провали. Единственият му успех беше, че успя да избяга преди хрулжинът да го е изял за закуска.

Даран *най-накрая* се ожени за една алгарска девойка на име Селара, а синът им Геран се роди през 4779 г. Забележете, че отново използвах едно от традиционните имена. Правех всичко, та членове на рода да помнят, че в жилите им тече риванска кръв. Един от начините да се постигне това беше да носят ривански имена. Също като баща си и Геран израсна на седлото и отглеждаше коне. Това ме накара да се замисля за ново преселение. Алгарите са привързани към номадския начин на живот и той напълно ги задоволява. Но освен постоянно да бягаме и да се крием, моята задача беше също и да възпитам и оформя характера на наследниците. Алгарският пастир е може би най-свободният по дух и най-независимият сред всички останали хора. Независимостта сама по себе си е похвална черта, но тя няма място сред качествата на един крал. Кралят и неговите наследници са най-несвободните сред хората. Сигурно ще възразите, при това с основание, че все пак кралете носят корона. Това обаче е само привидно, а в действителност нещата стоят другояче.

Възможностите за избор в Алгария бяха крайно ограничени. Единственото място, където нямаше да съм принудена да живея на колела, беше Крепостта. Но тя не беше град в истинския смисъл, а капан, заложен за мургите, които се спускаха отвъд Източното укрепление, за да крадат коне. Другият вариант беше селцето Алдурфорд, първата столица на Леката стъпка. След като Геран се ожени и през 4801 г. се роди синът му Дарел, аз започнах полека-лека да внушавам на новия наследник, че е крайно неудобно да се живее в дом на колела и да си подчинен на волята на стадото, което те тегли постоянно към нови пасбища. Разказвах на Дарел истории от градския живот, описвах му удобствата и уюта на каменните къщи, изтъквах му

предимствата на цивилизацията като противоположност на самотата при номадите.

И така, през 4825 ние заминахме за Алдурфорд. Тогавашният ковач в града не се откъсваше от чашката ни денем, ни нощем и прекарваше цялото време в местната кръчма, вместо в ковачницата. Затова щом се настанихме в покрайнините и аз купих ковачница на Дарел, той не можеше да се отърве от поръчки. Едва му оставаше време да вдигне очи от чука и наковалнята. Това пък го предпазваше от нередни помисли и прегрешения.

Едва като навърши трийсет, Дарел най-сетне се ожени за местната хубавица Адана и двамата заживяха щастливо. Сигурно не е редно да го казвам, но аз май бях най-щастливата от всички. Номадите нямат обичай да се къпят редовно, а хората, които са постоянно сред крави и коне, скоро започват да миришат като тях. След като двамата с Дарел вече имахме собствен дом, в продължение на година аз настъргано се къпех по два пъти на ден.

Бракът на Дарел и Адана беше щастлив, пък и ние с нея се разбирахме чудесно. Бях купила неголяма къща в покрайнините на града и двете със съпругата на племенника ми прекарвахме повечето време в кухнята.

През 4841 Адана роди син. Кръстихме го Гарел — хубаво риванско име — и аз най-сетне си отдохнах. За първи път през дългите години на моето бдение над риванския род се сблъсках с опасността от безплодие. Страхът, че това пак може да се повтори, не ми даваше мира в продължение на векове.

През 4850 се случи онова знаменито слънчево затъмнение. Слънчеви затъмнения е имало и преди това, но този път беше доста по-различно. Примитивните хора — а това определение е в сила за по-голямата част от човечеството — гледат на затъмненията със страхопочитание. Астрономите са наясно каква е причината за тези природни явления и дори могат да ги предвиждат с доста голяма точност. Затъмнението през 4850 г. обаче беше *събитие* от първостепенна важност. За звездобройците то беше изненада — нищо не подсказваше неговото настъпване — затова те не осъзнаха *необходимостта* от него. За това затъмнение споменаваха всички пророчества, ето защо то *трябваше* да се случи. Напълно е възможно

Торак сам да беше скрил слънцето, та да изпълни пророчеството за собствената си поява пред света. Това е *напълно* по силите му.

И така, когато светът изведнъж потъна в мрак посред бял ден, до мен достигна гласът на майка ми. Сепна ме това колко настоятелно звучи.

„Този миг чакахме през цялото време, Поул — победоносно заяви тя. — Бъди готова.“

„За какво да съм готова?“

„Торак идва насам. Напуснал е Ашаба и е на път към Мал Зет. Той ще свали от трона един крал и ще поеме властта над Малория. После ще тръгне на запад, за да вземе Сферата.“

„С колко време разполагаме?“

„Най-вероятно е твърде малко. Ще загубиш много време в битките, но това не е толкова важно. Задава се едно от онези неща, които ще се решат чрез *събитие*. Детето на Светлината ще срещне Детето на Мрака в Арендия.“

„Дарел ли е Детето на Светлината?“

„Не. *Събитието*, в което главни действащи лица ще са Торак и риванския крал, все още предстои.“

„Добре тогава, кое е Детето на Светлината?“

„Този път съм аз.“

„Ти?!“

„Да, но не аз ще срещна Торак в Арендия. Това няма да е и Дарел. Сега ще бъдем въвлечени в поредица от *събития*, които проправят пътя на главното от тях.“

„Не може ли да си малко по-конкретна, майко?“ — попитах малко рязко аз.

„Не мога. Ако знаеш прекалено много, няма да постъпиш така, както е писано. Нека не си играем с огъня, Поул! Сега не е време за необмислени и рисковани експерименти.“

След тези думи тя си отиде.

Затъмнението — внезапен мрак посред бял ден — е следвано обикновено от неочаквано ярка светлина, когато слънцето излиза от сянката на луната. Този път обаче не беше така. След отминаването на затъмнението ние се озовахме в гъст полумрак, причинен от тежки облаци, ступали се на небосклона, докато слънцето е било скрито.

После започна да вали. И продължи така непрестанно през следващите двадесет и пет години.

Ден-два след „Затъмнението на Торак“ аз мислено се свързах с близнаците в кулата им насред Долината. Може би е редно да спомена, че съм много по-умела в този вид комуникация от останалите членове на семейството си, тъй като най-често я практикувам. Нали си спомняте, че така управлявах цяло херцогство от къщата на майка си след падането на Во Вакюн. По онова време постоянно държах нащрек Малон Килансън и това ми помогна са стана по-добра в мислената връзка с различни хора, отколкото ако говорех направо с тях.

„Чичовци — призовах близнаците, — къде е баща ми?“

„Нямаме никакви новини от него, Поул“ — отговори Белкира.

„Сигурно търчи нагоре-надолу и раздава заповеди на всеки срещнат — допълни Белтира. — Нали затъмнението беше грандиозно представление?“

„Също като изригването на вулкан или пък цунами например — сухо отговорих аз. — Ако Стария вълк благоволи да ви се обади, кажете му, че искам да говоря с него, при това колкото се може по-скоро.“

„Ще му предадем, Поул“ — обеща Белкира.

„Ще ви бъда много задължена.“

Месеците обаче се изнизваха един след друг, а от моя блуден баща нямаше ни вест, ни кост.

Адана и Гарел, който по онова време беше на десет, бяха покосени от смъртта на Дарел. Единственото предимство на продължителните болести е, че те подготвят близките за неизбежния край.

Най-сетне в ранното лятото на 4852 г. баща ми се свърза с близнаците и ги накара да ме предупредят, че се кани да ме удостои с височайше посещение. Във времето между разговора си с него и препредаването на новината към мен те явно са успели да разчетат един от най-неясните пасажии в Мрин. Когато ми казаха, че Бранд ще е следващото Дете на Светлината по време на срещата в Арендия, аз съвсем се ядосах на майка, задето говореше с недомлъвки по време на затъмнението. Каква беше целта ѝ тогава? Въпреки всичко нямаше да се успокоя, докато не разбере защо тя скри това от мен. Подозирах, че основанията за поведението ѝ идват от нейния вълчи нрав.

Баща ми пътува до Алдурфорд цели две седмици. Като взе да наближава, аз се отдалечих извън града, докато и крайните къщи не останаха далеч зад гърба ми. Започвах да подозирам, че цялото ми семейство много се забавлява да ме държи в неведение за предстоящите събития.

Небето временно се беше поизчистило и иззад облаците прозираше яркосиньо петно, когато двамата с баща ми се спуснахме към реката, подминавайки крайните къщи на Алдурфорд. Слънцето светеше малко по-ярко, а лек ветрец вълнуваше повърхността на водата.

— Надявам се, че си се забавлявал на воля, татко — започнах аз. Признавам, беше доста злобно от моя страна.

— Това пък какво ще рече?

— Минаха две години от затъмнението, старче — натъртих. — Досега не си давах сметка колко назад се намирам в скалата ти от важни задължения.

— Не се прави на толкова беззащитна, Поул — отговори той. — Ти знаеш как да действаш във всеки един момент. На другите хора отнема много повече време, докато го проумеят. Искях да организирам всичко, преди да дойда при теб. Изобщо не съм те пренебрегвал умишлено.

Размишлявах известно време, опитвайки се да намеря слаби страни в думите му, но накрая се отказах.

— Близнаците ме помолиха да ти предам нещо — казах.

— Така ли?

— Бранд ще е този, който ще срещне Торак, когато назреят събитията в Арендия.

— *Бранд ли?!*

— Така е казано в Мрин. — После изрецитирах мъглявия пасаж пред него.

— Но това е нелепо! — изсумтя накрая той. — Бранд не може да вдигне меча на Рива, Сферата няма да позволи това. Дай ми ръката си, Поул, двамата с теб трябва да поговорим с близнаците. Ще ги попитам за някои подробности и мисля, че ще е добре и ти да ги чуеш.

Баща ми категорично отказваше да приеме, че аз съм по-добра от него в мислените разговори на дълги разстояния. Понякога се държи като същинско дете.

Близнаците продължаваха да си блъскат главите над откъса от Мрин и можеха да са ни полезни само като опишат в общи линии какво трябва да правим.

„И дума да не става! — възпротивих се, когато ми наредиха да заведа Гарел в Крепостта. — Тя е точно на пътя на Торак, ако той наистина се е насочил към Арендия.“

„Просто ти предавам какво казва Мрин, Поул — отговори Белтира. — Торак няма да превземе Крепостта, Мрин е категоричен по този въпрос. Ще има обсада, но тя няма да успее.“

„Въпреки това идеята не ми харесва.“

— Всичко ще бъде наред, Поул — обърна се на глас към мен баща ми. — Двамата с теб имаме много работа. Трябва да заминем за Острова на бурите и не можем да вземем Гарел с нас. Приблужи ли се толкова близо до Сферата, ще засвети като ясно слънце, а всички звезди от небосклона ще почнат да бият като камбани. Сетне мечът ще се прилепи като със смола към ръката му, но знаеш, че не той е предопределен да го вдигне този път. Ето защо трябва да ги държим разделени. — После той отново се обърна мислено към близнаците: „Имате ли вести от Белдин?“ — попита.

„Свърза се с нас преди няколко дни — отговори Белкира. — Торак е още в Мал Зет, а Урвон и Зедар са с него.“

„Значи имаме още малко време. Едва ли ще могат за една нощ да прекосят Малория.“

„Ще видим това“ — гласът на Белкира не звучеше толкова оптимистично като този на баща ми.

Двамата с татко се върнахме в къщата и аз наредих на Адана да пусне слух за една от онези „извънредни семейни ситуации“ из Алдурфорд. После всички заминахме за Крепостта.

Валя почти през цялото време, докато пътувахме из подгизналите от влага алгарски равнини. Накрая стигнахме до онази сътворена от човешка ръка планина, която се издига наред полето. Убедена съм, че дъждът беше много полезен за тревата, но тя не ме интересуваше особено.

Алгарите бяха посветили цяла епоха, за да измислят и построят Крепостта. Това личеше по всичко вътре и извън нея. Стените бяха неவிжданo дебели и здрави и се издигаха толкова високо, че наистина приличаха на планина. Хората често използват „непревземаем“ и

„недостъпен“ без да се замислят особено са скрития в тях смисъл. Ако езиковата точност и прецизност са ви по сърце, тогава отидете в Южна Алгария и хвърлете един поглед на Крепостта. След това ще знаете точно какво означава „непревземаем“. Подозирам, че Торак е загубил част от куража си, като я е видял за първи път.

Щом пристигнахме, баща ми побърза да се срещне с Чо-Рам — младият крал на главатарите на кланове в Алгария. Думата „крал“ е твърде неизразителна и неподходяща в този случай, но тя все пак дава известна представа за държавното устройство на Алгария.

Семейството на Чо-Рам веднага „осинови“ Гарел и майка му. Адана знаеше много добре кой е нейният син, затова и влизането в алгарското кралско семейство никак не й се стори странно. Гарел обаче дълго не можеше да свикне с новото си положение. Макар да бе още твърде млад и неподготвен за истината относно своя произход, аз реших да се отклоня от правилата и да проведа задължителния разговор още сега, вместо да чакам пълнолетието му.

Когато всичко необходимо беше сторено, тримата с Чо-Рам и татко поехме към Острова на бурите.

Бранд, Риванския пазител, ни посрещна на каменния кей. Внимателно огледах човека, който беше предопределен да стане едно от най-забележителните Деца на Светлината. Беше висок, с широки рамене и огромен гръден кош. На външен вид приличаше на черек, но поведението му нямаше нищо общо с тяхното. Череките винаги се държаха войнствено и наперено, а Бранд говореше тихо с мек глас. Череките са с груб език, а говорът на Бранд беше изискан и възпитан. Макар във външността им да имаше само далечна прилика, този Ривански пазител ми напомни за първия носител на званието — моят скъп и незабравим приятел Кеймиън.

Чичо Белдин и баща ми неведнъж дълго са спорели за безкрайното и странно повторение, което става през епохите. Дватама съчиниха една теория, способна да обясни тази зависимост. Ако трябва да се сведе до една единствена дума, то теорията се основаваше на „катастрофата“ — онзи злощастен случай, който е разделил Волята от Вселената и е спрял развитието. Ето защо ние сме обречени безкрайно да се повтаряме, докато някой най-накрая отново не задвижи вселенския механизъм и не поправи допуснатата грешка.

Явно Бранд беше повторението на Кеймиън, а по някакво странно стечение на обстоятелствата и на Онтроуз. Открих потвърждение за тази догадка в това, че сред всички изтъкнати мъже, които бях виждала дотогава, само те двамата бяха достойни да срещнат Торак в двубой.

Елдриг от Черек и Родар от Драсния още не бяха пристигнали в Рива. Тримата с татко и Чо-Рам прекарахме дългите часове на очакване в разговори, в синята стая на върха на една от кулите на Цитаделата. Бранд беше толкова втрещен, та за миг загуби изисканите си маниери, когато му казах, че именно *той* ще се срещне лице в лице с Торак в Арендия.

— *Аз ли?* — възкликна с пресеклив глас.

Тогава татко му изрецитира пассажа от Мрин: „И нека онзи, който замества Пазителя, да се срещне с Детето на Мрака в земите на Бога Бик.“ На това място баща ми пусна една от онези вбесяващи самодоволни усмивчици, с които толкова се гордее.

— В момента ти заместваш риванския крал, Бранд — уточни после, — ето защо смятам, че си предопределения от пророчеството.

— Дори не знаех, че съм сред кандидатите. Какво трябва да направя?

— Не сме много сигурни, но ти и сам ще го разбереш, когато му дойде времето. Като се срещнеш лице в лице с Едноокия, Необходимостта сама ще те намери. Винаги става така в подобни случаи.

Когато пристигнаха Елдриг и Родар, заедно се заехме с изграждането на общата ни стратегия. След няколко дни към нас се присъедини и крал Ормик от Сендария. Татко обича да използва думата „стратегия“ сякаш тя наистина означава нещо, но алорните и без това знаят какви са техните традиционни роли. Череките ще се бият по вода, драсниянци са пехотата, а алгарите — конницата. Всички бяха наясно какво се иска от тях, ето защо смръщените и напрегнати лица над военните карти и досадните разговори бяха доста пресилени. Те даваха възможност на мъжете да се поперчат един пред друг и да си повдигнат взаимно духа.

Когато тези пораснали деца, в чиито ръце беше управлението и съдбините на северната част от континента, се наиграха на воля, срещата приключи и аз се върнах в Крепостта. Въпреки смутовете и

вълненията, обхванали света, живях спокойно там. Независимо дали имаше безредици или не, моята задача още си оставаше в сила. Когато стана на двадесет и една, Гарел се ожени за едно алгарско момиче на име Аравина. Това стана през 4860 г., а през 4861 аз акуширах при раждането на малкия им син Гелан.

Постъпих така, както правех при раждането на всеки от наследниците — подържах го известно време на ръце. Аравина беше негова майка, но първото нещо, което той видя от света, бе *мое* лице. Мисля, че в това имаше пръст странната ни съдба. Малките вълчета не са като патетата, които вярват, че първото движещо се нещо пред очите им е тяхната майка. Въпреки това *имат* някои общи черти. Може и да не е било от голямо значение, но аз винаги държах на този първи контакт, просто за да съм сигурна за по-нататък.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Не много след раждането на Гелан татко и чичо Белдин пристигнаха в Крепостта. Чичо ми тъкмо приключваше едно от редките си посещения, по време на които ни съобщаваше какво се е случило отвъд Източно море. Те се срещнаха за кратко с Чо-Рам, Гарел, Аравина и детето. После тримата се усамотихме в една от кръглите наблюдателни кули над бойните стени в този огромен алгарски капан за мурги. Чичо се заяпа с отсъстващо изражение през един от тесните, подобни на цепнатини прозорци, а вятърът рошеше косата му.

— Хубава гледка — отбеляза той, взирайки се в безкрайния океан от трева, прострян до хоризонта.

— Не сме дошли да се наслаждаваме на гледката, Белдин — срыза го татко. — Защо не кажеш на Поул какво става в Малория?

Чичо се стовари тежко върху един от столовете около грубо скованата маса.

— Нека се върнем малко назад — започна. — Опърленото лице доста се е променил, но още не може да се оправя с миряните. Преди разцепването на света той вземаше еднолично всички решения от името на ангараките. Всеки истински ангарак не би се осмелил да си почеше дори гърба, без да поиска разрешение от Торак. Но след като светът се разполови, а Сферата го лиши от половината му лице, Торак прибра всички правоверни ангараки в Ктол Мишрак и остави генералите в Мал Зет, а гролимите — в Мал Яска да управляват заедно ангаракското общество. С течение на вековете генералите ставаха все по-светски настроени люде. После мелсените и тяхната бюрокрация се присъединиха към ангаракската империя и огладиха ръбовете на варварския характер. Мал Зет стана цивилизован град. Е, вярно, не е Тол Хонет, но пък не е и Корим.

— Толкова ли е зле в Корим? — попитах.

— Още по-лошо, Поул — отвърна той. — Там е забранена всяка свободна и независима мисъл. Единствено Торак има право да мисли, а гролимите изкормят всеки, който предположи, че слънцето и утре

може да изгрее. През всички тези векове, докато Едноокия стоеше в Ашаба, изпаднал в религиозен екстаз, край него неотклонно бдеше Зедар. — Чичо направи пауза. — Хрумна ми нещо интересно — рече после. — Когато духът на пророчеството обсеби някого, той сякаш му взема ума. През всичките тези години Торак навярно е бил същият като оня идиот на брега на Мрин.

— Това какво общо има с разговора ни? — попита нетърпеливо баща ми.

Белдин сви рамене и се почеса по корема.

— Помислих си, че ще ви е любопитно да го чуете. И така, Едноокия най-после се свърза от безсмисленото си бълнуване и излезе от Ашаба, причинявайки слънчево затъмнение с това действие. Но той не беше наясно какво се е случило с неговите ангараки, а и продължава да тъне в неведение. Сега се уедини в една желязна кула в Ктол Мишрак и е дори по-изолиран, отколкото беше в Ашаба. Така му се събират близо четиридесет и осем века пълна изолация. На път към столицата спря в Мал Яска и това даде възможност на Урвон да му представи дълъг списък с оплаквания и жалби. На първо място в списъка обаче беше това, че генералите в Мал Зет не щат и да знаят за него, а Урвон *не понася* да не го зачитат. Той подшушна на Учителя си, че всички генерали са заклет и еретици. И тъй като Урвон пръв го поде, при това говореше много бързо, Торак напусна Мал Яска твърдо убеден, че Мал Зет е гнездо на светска ерес. Той не остави жив човек в града, когато стигна там. После предаде континента в ръцете на Урвон и гролимите и те отново започнаха да прокарват религията си чрез остриетата на ножовете за кормене. От години кръвта не засъхва по олтарите на Торак.

Тръпки ме побиха при тези думи.

— Накрая Зедар най-после успя да убеди Торак, че да избива собствената си армия не е най-подходящата подготовка за една бъдеща война. Затова Опърленото лице обузда Урвон. Но по това време ангараките, мелсените и карандаите вече така бяха наплашени от гролимите, че бяха готови да последват Урвон дори в огъня. Това според мен е най-невероятната регресия в хода на историята. Цяла цивилизация се върна назад към каменната ера само за десет години. В момента средният малореанец е на нивото на един тул. Урвон стигна дотам, че обяви четенето за престъпление. То е разрешено единствено

на гролимите, разбира се. Но дори и техните библиотеки са прочистени от всякакви светски книги. Сега само чакам да отменят и колелото като ерес.

Изражението на баща ми беше ужасено.

— Мигар са горили книги?! — възкликна той.

— Не си го слагай на сърце, Белгарт — отговори чичо. — Учените от Мелсенския университет натовариха всичките си книги на каручки и ги скриха на места, където никой гролим не може да ги намери. Друго ако не, то поне сме сигурни, че далите в Кел имат копие от всяка книга, написана някога по света. А гролимите не могат да припарят близо до Кел.

— Не съм убеден, че дори аз мога да се доближа там — добави татко. — Далите са много странни хора.

— „Странни“ изобщо не дава представа какви всъщност са те — продължи Белдин. — Но друго исках да кажа — армията, която поема от Малория насам, е съставена единствено от тела. Съзнанието на всички воители е като изтрито.

— Това е врагът, за когото винаги съм мечтал — гласът на баща ми звучеше почти злорадо. — Дай ми ти на мен глупави врагове и гледай на какво съм способен.

— Ще се постарая да запомня това — отвърна чичо, а после се огледа. — Намира ли се нещо за пиене тук?

— Може да пийнеш нещо по време на вечерята — казах.

— А защо не и преди вечеря?

— Не бих искала да си разваляш апетита, скъпи чичо.

Тъй като главната цел в предстоящото нападение на ангараките бе отново да сложат ръка на Сферата, то излизаше, че алорните щяха да понесат основната тежест на вражеската атака. Ето защо двамата с баща ми държахме именно алорните да разполагат с най-точни данни за развитието на събитията. Останалите бяха запознати само в общи линии. Когато обаче мургите и надраките затвориха основните търговски пътища през 4864 г., на толнедраниците стана ясно, че ще предстои нещо много важно. За да направи живота на търговците от Тол Хонет съвсем непоносим, не след дълго и Бранд затвори пристанището на Рива под предлог, че предстои основен ремонт. След всичко това и на най-големия глупак би му просветнало, че алорните и ангараките си разчистват пътя за някакви съдбоносни стъпки и те ще

се отразят дори на онези, които няма да участват в конфликта. А Ран Борун IV съвсем не беше глупак.

През зимата отново се събрахме в Рива, за да отчетем един пред друг как върви подготовката. Казах на баща ми, че ако не за друго, поне от елементарна учтивост дължим на Ран Борун информация за онова, което предстои да се случи.

— Ако кулминацията на войната ще бъде в Арендия, ще ни е нужна помощта на толнедранските легиони — казах. — Затова е добре да останем приятели с императора.

Както обикновено в такива случаи, баща ми изръмжа и взе да мърмори, но накрая тръгна към Тол Хонет, за да говори с младия Ран Борун. Докато приказвали, на моя иначе не особено схватлив баща внезапно му дошло гениално просветление. Вместо да губи излишно време да пробива непристъпната стена от наследствен скептицизъм на Боруните и да го усуква откъде се сдобиваме с информация, той най-нагло излъгал. Обяснил, че сведенията, с които разполагаме, идват направо от драснианските разузнавателни служби. Този мит ни свърши добра работа в продължение на векове.

Въпреки всички преговори, беше още твърде рано толнедранците или който и да било друг да предприемат някакви действия срещу бъдещата атака на ангараките. Баща ми обаче предупреди Ран Борун да стегне легионите си и да подобри военната подготовка и физическата издръжливост на войните си. Дойде ли мирен период, професионалните войници за много кратко време губят тренинг и умения. Редовните упражнения обикновено отнемат много време, а в мир войската е заета с по-неотложни задачи — като да пие, да се весели и да преследва жени, които нямат нищо против да бъдат уловени.

В ранната пролет на 4865 г., толкова ранна, та ледът още не се беше стопил навсякъде, малореанците започнаха похода си на запад. Те преминаха по земния мост, който се състоеше от непрекъсната редица скалисти островчета през морето между Малория и Западния континент. Сигурно името „земен мост“ е измислено от някой идиот, който никога през живота си не е виждал островната верига. Всеки архитект, който не е способен да построи по-добър мост от това, по-добре навреме да стане градинар.

Подозирам, че всеки от нас тайно се е обвинявал, дето не можахме да предвидим как ще действа Торак, когато армията му стигне безплодните земи на Мориндим на север от Гар ог Надрак. Мрин потвърждаваше, че крайната цел на Торак е Арендия. Ето защо решихме, че той ще тръгне направо през надракския бряг към Мишрак ак Тул, а после на запад през Алгария, за да стигне земите на арендите.

Торак беше твърде арогантен, за да си служи със сложни ходове и заобикалки. Вероятно Зедар му беше подхвърлил идеята да прати в Тул Зелик няколко малореански полка, облечени в червени туники, които да бродят безцелно из улиците за заблуда на драсниянските шпиони. Присъствието на тези войски в Мишрак ак Тул потвърди още веднъж увереността ни, че Торак ще се устреми направо към Източното укрепление и оттам ще нападне Алгария.

Но той не стори така. Вместо да нападне Алгария, той нагази в гъстите лесове на Гар ог Надрак. Да кажа, че не бяхме подготвени за такъв ход, би било умишлено прикриване на безпомощността и объркването, които ни обзеха. Бяхме струпали огромна алорнска войска в източните алгарски равнини, за да посрещне първата вълна на нападението. Ето защо Драсния се оказа почти незащитена срещу врага, когато огромната армия от малореанци, надраки, мурги и тули нахлу откъм надракските лесове през блатата на източната част. Торак незабавно прегрупира половината от войската си по южната граница на Драсния, отрязвайки всички пътища на наглите, които се опитваха да помогнат на приятелите си на север. След това хората на Бога Дракон започнаха да избиват всеки драсниянин, който се изпречеше на пътя им.

Клането беше ужасяващо. Онези от драснияните, които не бяха убити на място, бяха предавани в ръцете на гролимите, за да извършат с тях отвратителните си жертвоприношения, така скъпи на безумния им бог.

В средата на лятото през 4866 г. Драсния беше напълно обезлюдена. Останаха само шепа бегълци, които се криеха из тресавищата. Една от посоките на оцелелите драснияни беше на север към Моринланд, а крайната им цел — Черек. Хиляди бяха качени на кораби в Коту и откарани в земите на север и запад. Разбитите драсниянски полкове, на чиито плещи легна непосилната задача да спасяват родината си, бяха почти насила извлечени на черекските

кораби и стоварени при устието на река Алдур. После им беше заповядано да продължат на юг до Крепостта. Крал Родар настояваше да оглави защитата на Боктор, но татко го принуди да отиде в Коту и го качи на флагманския кораб на крал Елдриг. Не вярвам крал Родар вече да е повярвал и една дума на баща ми след това, което се случи със страната му.

След като се убеди, че владее Драсния, Торак си даде почивка за прегрупиране на армията. Той искаше да остави време за подкрепленията, които още се точеха по земния мост, да настигнат основните сили.

След унищожението на Драсния, Съветът на алорните спешно се събра в Рива. И този път към нас се присъедини и крал Ормик от Сендария. Преди да започне срещата, обаче, аз прекосих мрачните зали на Цитаделата, за да разменя няколко думи насаме с Риванския пазител. Искях той да е наясно по някои определени въпроси.

— Може ли да разменим две думи, лорд Бранд? — попитах, спряла пред прага на леко разхвърляната и осветена от няколко лампи работна стая.

— На вашите услуги, лейди Поулгара — отвърна той, изправяйки се на крака. Беше много висок, а раменете му не можеха да се обхванат с две ръце. Поднесе ми стол и двамата се настанихме удобно. — С какво мога да бъда полезен?

— Нека най-напред забравим официалностите, Бранд — отвърнах. Прекалено сме заети, за да мислим и за тях.

— Лошите навици трудно се забравят, Поул — с усмивка отвърна той.

— Забелязала съм го. Ти си много внимателен и възпитан човек, Бранд, ето защо цялата ти природа те подтиква да се подчиняваш на Елдриг. Той, освен че е по-възрастен от теб, е и крал на изначалната алорнска нация. Зная, че е ненарушима традиция кралят на Черек да е лидер при всички срещи на Съвета на алорните. Но времето е такова, че трябва да се простим с някои традиции. Сега ти си с по-висок ранг от краля на Черек.

— Аз не съм коронована особа, Поул — натърти той. — Дори Родар е едно стъпало над мен, макар на практика вече да няма кралство.

— Ти си предопределен да бъдеш Дете на Светлината, Бранд. А това означава, че си над всички останали. Не говоря за това другите да ти се кланят, да имаш привилегията пръв да сядаш или други безсмислици от този род. Говоря за вземането на решенията. Зная, че си достатъчно тактичен и няма да засегнеш Елдриг, но сега е моментът да затвърдиш позициите си пред останалите. Наближило е времето, когато съдбините на всички нас ще са в твоите ръце. На плещите ти ще легне отговорност, много по-голяма от правомощията на който и да е крал на земята. Ти ще си оръдието в ръцете на Волята на Вселената. Ти ще изпълняваш нейните заповеди и точно сега най-малко ни трябва Елдриг да започне да се противопоставя. Ето защо се налага да му покажеш, че е длъжен да ти се подчинява. Участвала съм в много войни и се убедих, че заповедите трябва да идват само от едно място. Не е възможно цял комитет да направлява военните действия.

— Какво точно означава „Дете на Светлината“? Не съм много силен в теологическите въпроси.

— Вселената винаги е притежавала своя Воля, Бранд.

— Това вече го разбрах. Боговете са нейни създатели.

— Не, точно обратното е. В началото е била Вселената, а *после* идват боговете.

— Свещениците на Белар не са съгласни с подобно твърдение.

— Разбира се, че не са съгласни. *Възможно е Ул* да се е появил заедно с Вселената, но всичко останало е вторично. — Замълчах за известно време. — Това е *моята* вяра, Бранд, затова сигурно подлежи на критика. Но така или иначе аз няма да я променя.

— Кой е Ул?

— Богът на улгосите. Той е бащата на останалите богове.

Очите на Бранд се ококориха и той тежко си пое въздух.

— Отклоняваме се от темата. Та, както казах, Вселената винаги е притежавала своя Воля. После се е случил някакъв космически катаклизъм — появила се е нова звезда на място, където не е трябвало да бъде — и Волята е била разцепена на две. Оттогава тези две половини воюват помежду си. Това е твърде опростено обяснение, разбира се, но се надявам, че схвана основното.

— Присъствал съм на много семейни дразги, Поул.

— Май това наистина прилича на семейна разправия. И така, тези две Воли не могат да се срещнат очи в очи. Ако го сторят, цялата

Вселена ще експлодира. Ето защо те трябва да действат чрез свои представители.

— Детето на Светлината и Детето на Мрака.

— Точно така. От време на време двете се срещат за много кратко, но това не трае повече от половин секунда.

— Едва ли можеш да сториш много в двубой, който трае колкото едно мигване, Поул.

— Не мисли за тази среща като за двубой, Бранд. Не това е същественото.

— Е, ти ме успокой. Торак ще бъде Детето на Мрака, нали?

— Да, обикновено той лично поема тази роля.

— Простосмъртен човек няма големи шансове в откритата схватка с бог, нали така?

— Това зависи от човека. Но тъй като *тази* среща ще се случи по време на война, възможно е да има и двубой, или най-малкото някакво подобие на дуел. Двамата с Торак ще кръстосате мечове, но не това ще е *събитието*.

— *Събитие* ли?

— Обикновено използваме тази дума, за да обозначаваме срещите между двете Воли. Но нека не те измъчва мисълта, че Торак е бог, а ти не си. Това няма нищо общо с нещата, които предстоят да се случат.

— А какво всъщност ще се случи, Поул?

— Ти ще решиш това.

— Да реша?! Че какъв избор имам аз, та да решавам?

— Още не знаем. Ти *ще* разбереш обаче, когато му дойде времето. Веднъж татко е бил Дете на Светлината — когато заедно с Мечото рамо тръгнали към Ктол Мишрак. По същото време Зедар е бил Детето на Мрака. Когато се срещнали, татко решил *да не убива* Зедар. Както се оказало по-късно, това било правилното решение.

— Ами ако аз не взема правилното решение?

— Тогава ще загубим — свих рамене.

— *Поул!* — В гласа му прозвуча болка.

Поставих ръка върху неговата. Наистина харесвах този мъж.

— Не се безпокой, Бранд, няма да ти бъде позволено да вземеш погрешно решение.

— Значи тогава ще победим?

— И това не е сигурно. Торак също има право да взима решения. Неговият избор може да се окаже по-добър от твоя. Двете Воли са напълно равностойни. Понякога надделява едната, друг път — другата.

— Значи аз не съм нищо друго, освен гласът на Волята. Тя взима решението, а аз просто го огласявам.

— Не, скъпи мой. *Ти* вземаш решенията.

— Ще ми се да бях умрял — мрачно рече той.

— Това решение не ти е позволено, Бранд. Точно сега ти е напълно невъзможно да се самоубиеш. Независимо дали ти харесва или не, ти *ще се срещнеш* с Торак в Арендия. При това самостоятелно ще вземаш решения.

— Ами ако откажа?

— Това също е решение, Бранд. Но май вече е късно да се измъкнеш. И престани да се косиш, че Торак е бог, а ти си простосмъртен. Това по никакъв начин няма да повлияе на хода на събитията. Когато се срещнете, вие двамата ще сте равни. Това ти стига. Ние с баща ми ще обясним тези тънкости на останалите, така че те няма да ти се противопоставят. *Ти* ще си главнокомандващият — отново замълчах. — Ще разтълкуваме внимателно и тактично това на кралете — продължих, — затова не е нужно да предизвикваш ненужно Елдриг. Ако направо изтърсиш, че си проявлението на Волята на Вселената, той тутакси ще поиска да те затворят като човек, който си е загубил разсъдъка.

— Аз също вече се съмнявам в здравия си разум, Поул — призна той. — Този разговор наистина ли се състоя, или съществува само в моето въображение?

Откопчах голямата сребърна брошка от деколтето на роклята си и го убодох по ръката с иглата ѝ. Той изумено извика и си дръпна ръката.

— Защо го направи? — попита стреснато.

— Остави раничката да кърви, Бранд — отговорих. После попих капката кръв от ръката му с носната си кърпичка и му я подадох. — Скрий този знак някъде, скъпи — наредих му аз. — Оттук насетне никога не се съмнявай в здравия си разум. Ако отново те обхване колебание, извади кърпичката и погледни кървавата капка върху нея. Така ще знаеш, че този разговор *наистина* се е състоял и ти *си* Детето на светлината. Или поне ще бъдеш, когато му дойде времето. Аз съм

лечителка, Бранд, затова можеш да ми се довериш, когато ти казвам, че разумът ти е непокътнат. Сега върви да си измиеш ръката и аз ще я превържа.

След като мимбратите разрушиха Во Астур, оцелелите астуриански аристократи хванаха гората и от тогава в продължение на столетия водеха неспирна партизанска война. Според тях да улучиш мирен мимбратски пътник със стрела в гърба беше голяма победа и повод за едноседмично пиршество край лагерните огньовете. Мимбратите, естествено, не гледаха с добро око на подобно поведение. Ето защо техните рицари периодически нахлуваха в горите и всеки път смазваха по няколко шайки астуриански ентусиасти. Астурианите бяха станали много умели в маскирането на свърталищата си, затова на нас с баща ми ни трябваша десетина дни, докато открием мистериозния херцог на Астурия Елдалан. Постоянно процеждащия се през клоните на дърветата дъжд добави нови дълбочини и нюанси в смисъла на думата „препятствия“. В такъв порой хищниците обикновено се крият на някое сухо и закътано място, освен ако не трябва да задоволят глада си. Но сега един вълк и една сова бяха принудени неспирно да си проправят път през подгизналия от влагата лес.

За щастие по едно време дъждът спря и постоянната мъгла, която иначе тегне над гората, се разсея. Полетях над върховете на дърветата и случайно зърнах над леса да се издига дим от дузина лагерни огньовете, които се намираха на изток, недалеч от нас. Като се поразтърсихме по-внимателно, най-сетне открихме лагера.

Облеклата на младите астуриански „патриоти“ отговаряха на техния отчаян романтизъм — туники и панталони в зелено и кафяво и модни шапки, окичени с дълги пера. Бяха се нагиздили като същински горски разбойници и играеха с огромно наслаждение новата си роля. Сигурно и литературата си беше казала думата за този маскарад. Но истинската напаст идваше от баладите на разни треторазрядни поетчета. В тях се възпяваха подвизите на един или друг разбойник, излязъл в гората, за да граби мимбратите, който после раздавал щедро плячката си на бедните арендски селяни. Тези стихоплетци бяха повредили цели поколения безмозъчни астуриански аристократи. Сега те въодушевено се перчеха в зелените си дрехи и с часове се упражняваха в стрелба с лък или пък правеха на решето цели

батальони от сламени плашила, нагиздени с ръждиви мимбратски ризници.

Херцог Елдаман и неговите хора се оказаха крайно нелюбезни, когато двамата с баща ми влязохме в лагера им. Не че ни взеха за затворници, но щом доближихме дървения „трон“ на Елдаман, насреща ни тутакси бяха насочени стотици дългопери стрели. На коляното на херцога седеше осемгодишната му дъщеричка Маясерана.

Херцогът на Астурия беше тънък и строен мъж, около трийсет годишен, с добре сресана руса коса. Бе облечен в обичайната зелена туника, а лъкът му стоеше опрян близо до ръката. По всичко личеше, че има много високо мнение за себе си. Той изслуша със скептичен вид баща ми, докато се представяше. Обичайният опърпан вид на моя отец явно не му вдъхна никакво доверие, камо ли пък да хване вяра на приказките за някакъв „могъщ магьосник“, за когото се говореше във всеки от арендските епоси. Той може и да не повярва на баща ми, но съвсем скоро прие моите думи за чиста монета.

Херцогът отхвърли новината за унищожаването на Драсния като „алорнски проблем“ и отново с почти религиозен плам се закле да унищожи мимбратите. Накрая неговото позъорство взе да ми омръзва и аз се намесих.

— Защо не ме оставиш аз да поговоря с него, татко — казах. — Познавам арендите малко по-добре от теб.

— С радост ти отстъпвам тази роля — изръмжа Стария вълк.

— Моля да простите на баща ми, Ваша Светлост — обърнах се към Елдаман. — Дипломатичността не е сред най-силните му страни.

Тогава Елдаман направи грубата грешка да намекне за моите връзки с васитските аренди, сякаш това беше някакво ужасно престъпление. Реших, че след като той е решил да играе грубо, то аз ще му отвърна така, както едва ли някога е очаквал.

— Твърде добре, Ваша Светлост — казах рязко на Елдаман, — сега ще ви *покажа* какво сториха ангараките на бедните драсниянци. После сам ще решите дали искате и тук да стане същото.

— Това някаква фата моргана ли ще бъде? — презрително изсумтя той.

— Не, Ваша Светлост, никакви миражи, а чистата истина. Говоря като херцогиня на Ерат, а нито един истински джентълмен не би

поставил под съмнение думата на една благородна дама. Или може би греша, че в Астурия *има* истински джентълмени?

— Мигар поставяте на изпитание благородническата ми чест? — наежи се той.

— А вие не поставяте ли на изпитание моята?

Не вярвам да е очаквал точно такава реакция. Още малко посумтя, но най-накрая се предаде.

— Добре тогава, Ваша Светлост — каза. — Ако ми дадете честна дума, че това, което ми покажете, наистина се е случило, нямам друг избор освен да го приема.

— Много любезно, Ваша Светлост.

После внимателно порових в съзнанието му и открих безпричинен ужас от възможността да бъде жив изгорен. Това ми стигаше. Само след миг препратих в мислите му безкрайна поредица от образи и със силата на Волята го заставих да ги гледа, без да мигне. Имаше и сцени на жестоки кланета, та да не заподозре, че му показвам само онова, което най-много го плаши. Морето от кръв и отсечените крайници обаче бяха само фон за достоверно пресъздадените сцени с крещящи неистово драснияни, затворени в горящите си домове или пък струпвани върху клади от грозно хилещи се ангараки. Прибавих към това обичайните викове на агонизиращите и накрая допълних за разкош вонята на горяща човешка плът.

Елдадан взе да крещи и да се гърчи на стола си, но аз не престанах, докато не бях напълно убедена, че и през ум няма да му мине да спори повече с нас. Бях склонна да продължа още с това мъчение, но присъствието на малката му дъщеричка Маясерана ме накара да отстъпя. Тя беше красиво малко момиче с тъмна коса и огромни очи. Нейните подплашени викове и хлипове, докато наблюдаваше как баща ѝ се суче и стене, сломиха сърцето ми.

Щом херцогът на Астурия се посъвзе, татко веднага предложи примирие между Астурия и Мимбре — „нали разбирате, само временно примирие, докато отmine голямата война. Не се съмнявам, че мирът с мимбратите ще Ви се стори много забавен и дори накрая двамата с Алдориген може да решите той да продължи.“

— Нали не искате да кажете, че трябва лично да се срещна с онзи мимбратски кръволок?

— Само при условие, че ви приковем с вериги към срещуположните стени в залата, Елдалан. Ще уредя подробностите със сендарския посланик във Во Мимбре.

След този разговор двамата с баща ми поехме през калните равнини на южна Арендия към Во Мимбре. Тъмнокосият херцог Алдориген — или крал, както той предпочиташе да го наричат — се боеше от всички видове змии. Това беше предизвикателство за моето въображение, тъй като в Драсния почти не се въдят змии. Признавам, че в този случай извърших измама. Скроих набързо един ангаракски „обичай“ на завоевателите и херцог Алдориген беше свидетел как злобните нашественици пускат змии из всички драсниянски села. Не след дълго между нас се установи сговор и пълно единомислие.

След като баща ми наби идеята за временно примирие и в главата на Алдориген и почти заповяда на сендарския посланик да играе ролята на свръзка между Мимбре и Астурия, ние се приготвихме да напуснем Златния град. Преди да тръгнем, обаче, аз дълго се вглеждах в русокосия син на Алдориген — Кородулин. По онова време той беше осем-девет годишен, доколкото си спомням. Ако трябва да съм честна, думата „съвпадение“ изобщо не ми мина през ума. Просто бях изненадана отново да чуя в главата си звъна на камбаната. Оказва се, тя не беше *само* за наследниците на Белдаран и Рива Желязната хватка. И други съдбоносни срещи също я караха да звъни. Съвсем ясно си спомням, че я чух при срещата на Релг и Тайба. Колкото и да е странно, обаче, не чух никакви камбани, когато за първи път видях Дюрник.

Алдориген ни даде коне. И така, двамата с баща ми отново се хвърлихме в безкрайния порой, поехме по течението на река Аренд и го следвахме около десет левги надолу от Во Мимбре. После започнахме да си проправяме път през калта на Северна Толнедра към този остров на надеждата Тол Хонет. Щом стигнахме облицования с мрамор императорски дворец, ние веднага бяхме отведени при императора без обичайните формалности и протакания. При предишното си посещение баща ми бе убедил Ран Борун, че е пратеник на алорнските крале. Това не беше съвсем точно, но поне вършеше работа. Унищожаването на Драсния изведнъж беше превърнало северните кралства в първостепенна грижа за Ран Борун и той жадно очакваше новини оттам.

— Ето те най-сетне, Белгарат! — възкликна отривисто той, когато ни отведеха в твърде претрупания кабинет. — Колко ужасни неща станаха в Драсния! Моля да предадеш моите най-искрени съболезнования на Родар, когато го видиш отново. Алорните имат ли вече някаква идея къде ще е насочен следващият удар на Кал Торак?

— Съвсем приблизителна, Ваше Императорско Величество — отговори татко. — О, да ви представя дъщеря си Поулгара.

— Очарован съм — отвърна небрежно младият император. Запознанството ни с Ран Борун не започваше добре. — Аз наистина *трябва* да знам накъде ще тръгне Торак, Белгарат. Нямах ли шпиони в неговата армия?

— Не бих ги нарекъл точно шпиони, Ран Борун — кисело отговори татко. — Кал Торак не държи във войската си никой, който не е от расата на ангараките. Или поне досега не го е правил. До този момент не сме срещали никакви мелсени, дали или каранди сред войниците му.

— Алорните имат ли някаква стратегия?

— Нищо окончателно. Опитват се да покрият всички възможни фронтове. Основното ни предимство е голямата мобилност на алорните. Флотата на череките може да стовари цяла армия на западните брегове за съвсем кратко време. Защитниците на Алгария, Черек и Сендария ще могат да удържат Торак, докато дойде подкрепление.

— В тези религиозни писания има ли някаква следа, която да ни подсказва поне нещо?

— За пророчествата ли говорите?

— *Мразя* тази дума! — отговори раздражено Ран Борун. — От нея смърди на фанатични суеверия.

— Сигурно е така — съгласи се баща ми, — но въпреки това има прекалено много съвпадения между алорнските и ангаракските пророчества. Те могат да ни подсказват какво се кани да прави занапред тоя приятел, дето се е самопровъзгласил за Кал Торак. Когато някой си въобразява, че е бог, той се опитва с всички сили да следва пророчествата, за да докаже божествения си произход.

— Не съм разглеждал въпроса от тази страна — отстъпи Ран Борун. — Алорните ще имат ли нужда от моите легиони на север?

— Не мисля, но ви благодаря за предложението все пак.

— Двамата с лейди Поулгара ще останете ли по-дълго тук? Бих ви предложил гостоприемството на моя дворец.

— Много сме задължени и признателни, Ран Борун — отвърнах, — но това може да предизвика някои проблеми. Хонетитите и Вордувианите могат да надигнат вой, че се съюзявате с някакви „езически магьосници“.

— Все пак аз съм император, лейди Поулгара, и, проклет да съм, ако не се съюзявам с когото си поискам. А ако това не се харесва на Хонетитите и Вордувианите, то си е за тяхна сметка. — Той ме погледна особено. — Май сте доста добре запозната и с най-дребните детайли във взаимоотношенията ни, милейди.

— Просто така се забавлявам, Ваше Величество — отговорих. — Забелязах, че толнедранските коментари върху политиката ме приспиват много по-бързо от арендския епос.

Той трепна при тези думи.

— Май трябваше да очаквам подобно нещо, нали? — каза печално.

— Така е, Ваше Величество. Приемете го като малък урок. Баща ми винаги твърди, че младите трябва да бъдат поучавани.

— Моля, моля — весело отвърна той. — Повече никакви словесни атаки, предавам се!

— Мъдро решение, Ран Борун — намеси се татко. — Трупове на онези, които са имали неблагоприятното да влязат в словесен двубой с Поул, сега лежат пръснати по всички краища на света. Двамата с нея ще отседнем в черекското посолство. Трябва да пообиколя наоколо и да се свържа с няколко души. Опашката от дворцови шпиони понякога може да се окаже доста неприятна. Освен това постоянно трябва да поддържам връзка с алорнските крале, а черекския боен кораб към посолството е много подходящ за целта. Кой е в момента посланик на Нийсия тук?

— Един мазник на име Подис.

— Ще говоря с него. Искам да предупредим и Селмисра. Тя разполага със средства, от които по-късно може да имам нужда, затова не искам в решителния момент да седи в ъгъла и да ми се цупи. Ще се свържа и с нея, затова не си правете труда да пращате шпиони по петите ми.

След разговора двамата с баща ми отидохме в черекското посолство. Същата нощ гласът на Белтира разбудил баща ми, точно когато почнал да задрямва. Той ни алармира, че войската на Торак току-що е нападнала Алгария и после премина към по-неприятните новини. Чичо Белдин беше предупредил близнаците, че втора малореанска армия, предвождана от Урвон, се е струпала при пристанище Дал Зерба. Тя вече беше започнала да прекосява Източно море на юг към Ктол Мургос. Явно затварянето на пътя на керваните и на север, и на юг е имало за цел да ни държи в неведение за придвижването на войските. Сега вече имахме две ангаракски армии, за които да мислим и да се тревожим.

Двамата с баща ми се върнахме в палата и принудихме прислугата да събуди императора. Той не беше особено щастлив да ни види отново толкова скоро, нито пък се зарадва на новините, които чу. Посъветвахме го да държи легионите си готови, но да не бърза да се насочва към нито един от двата фронта.

До тогава никога не бях ходила в страната на хората змии, нито пък се бях срещала с някоя от безкрайната поредица приличащи си като две капки вода Селмисри. Богът Змия Иса не беше се обкръжил като Торак или пък като нашия Учител с по няколко ученика, а бе посветил цялата си любов на една-единствена помощница — първата Селмисра. Явно мисълта да я направи безсмъртна никога не беше хрумвала на ленивия Иса, затова нийсаните бяха принудени да я заместват всеки път с двойничка, когато предишната умреше. Първото и най-съществено за наследничките беше физическата прилика с оригинала, а едно продължително обучение ги превръщаше в копия и на характера ѝ. Всички те имаха добър стимул да се учат старателно. След като сред двайсетте момичета изберяха новата Змийска кралица, останалите деветнадесет биваха умъртвявани на часа. В резултат на тази приемственост беше невъзможно да се различи една Селмисра от друга. Или както сполучливо се изрази баща ми, „Срещнал ли си една Селмисра, значи си видял и всички останали.“

Тронната зала на Селмисра беше осветена с приглушена светлина и първото нещо, което се набиваше на очи, беше огромната статуя на Бога Змия. Пред нея се издигаха подиумът и тронът, върху който се беше излегнала Селмисра. Той напомняше по-скоро на лежанка, нежели на владетелски престол. Наоколо се бяха струпали

дузина евнуси, облечени в жълти тоги, които в един глас възхваляваха владетелката си. Змийската кралица имаше лице, бяло като варовик. Косата ѝ беше черна и лъскава, а очите ѝ — почти безцветни. Признавам, беше много красива, а прозрачната ѝ рокля разкриваше почти всички нейни прелести. Тя прие новините, които носехме, с безразличието на влечуго и не си направи дори труда да откъсне очи от огледалото.

— За какво ми е да се намесвам във вашата война с ангараките?
— попита тя.

— Това не е само наша война, Селмисра — отвърнах. — Тя засяга всички нас.

— Напротив, аз нямам нищо общо с това. Една от моите предшественички е усетила на гърба си колко глупаво е да се намесва в личните вражди между алорни и ангараки. Аз няма да повторя грешката ѝ. Нийсия ще остане неутрална.

Нейните безцветни очи се спряха на лицето ми. Не зная как точно се случи, но разбрах, че ще дойде ден, когато двете с жената змия ще се изправим една срещу друга. Изражението на Селмисра показваше, че и тя е усетила същото.

Баща ми не забеляза мълчаливата размяна на погледи. Жените имат начин да общуват помежду си, който и досега си остава недостъпен и неразбираем за мъжката половина от човечеството. През това време баща ми убеждаваше Селмисра, че Урвон ще премаже Нийсия по пътя си на север. Усилията му останаха без резултат, разбира се. Селмисра изобщо не се интересува как ще стане с Нийсия. Единственото, което я вълнуваше, беше тя самата. Това също беше черта, насадена ѝ по време на нейното възпитание. Личното ѝ оцеляване и нейните собствени желания бяха единствено важни. Реших ако баща ми не го направи, аз да опитам да превърна въпроса в личен, което би я извадило от нейния унес. Доста цветисто ѝ обрисовах вероятността да се озове привързана към някой от кървавите олтари на гролимите, а неколцина от тях да изтръгват сърцето ѝ от гърдите с кривите си ножове.

Това вече успя да привлече вниманието ѝ.

Когато с баща ми напуснахме миришещия на плесен дворец, аз най-сетне му зададох въпроса, който ме измъчваше от доста време насам.

— Нийсаните имат ли някакви сборници, подобни на нашите фармакологични книги?

— Не знам. Защо питаш? — присви рамене той.

— Имат някои много интересни и рядко срещани билки. Селмисра беше натъпкана поне със седем-осем от тях, доколкото успях да я разгледам.

— Наистина ли? — той изглеждаше доста изненадан. — Аз пък си мислех, че характерът си ѝ е такъв.

— В основата е нейната личност, но тя взима нещо, за да подсили особеностите на характера си. Тя притежава някои много особени желания. Когато всичко приключи, ще се върна тук. Някои от тези билки могат да се окажат твърде полезни.

— Повечето от тях са отровни, Поул.

— Много неща са отровни, татко. Правилно подбраната доза е ключът към билкарството.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Май посещението ни не беше от най-ползотворните, а, Поул?
— измърмори татко, когато напуснахме пищния дворец на Селмисра и поехме по дъждовните улици.

— А ти да не си очаквал да те приеме с отворени обятия? — попитах. — Нали ти е ясно, че никога не си бил особено популярен в Нийсия, татко.

— Е, поне и Урвон няма да го посрещне по-приветливо — въздъхна той. — На това мога да разчитам. Сега да вървим в Марагор и да се опитаме да привлечем вниманието на Мара.

Проливният дъжд ни попречи да видим ясно хълмистата местност, където някога се намираше Марагор, но татко знаеше пътя и аз послушно го следвах чак до Мар Амон. Накрая стигнахме над развалините.

— Срещата с Мара ще бъде неприятна. Боговете са много злопаметни, а Мара още ни се сърди, че не се притекохме на помощ на марагите, когато толнедранците нападناха Марагор. Срещал съм се с него няколко пъти и той знае кой съм, освен ако вече не ме е забравил. Може да се наложи леко да го послъжа. Ние не сме получавали изрично нареждане да дойдем тук и предприехме това посещение само защото си мислим, че постъпваме правилно. Но за да си осигурим гърба, ще кажа на Мара, че идваме по нареждане на Учителя. Мара не е толкова луд, та да се изправи явно срещу волята му. Така едва ли ще ни смаже още щом ни види. Въпреки това внимавай, Поул. Стой постоянно нащрек и не позволявай пръснатите навсякъде парчета злато да те разсеят. Ако дори *помислиш* за злато, Мара ще изличи съзнанието ти.

— Всъщност аз не съм чак толкова алчна, татко.

— Така ли? Откъде тогава натрупа толкова пари, та да ги вадиш с купища от ръкава си, щом си наумиш да купиш нещо?

— От разумни вложения, татко. Ако искаш да отгледаш пари, тогава ги засади, поливай ги, тори ги и накрая те ще пораснат и ще се

умножат също като рози или репички. Не се безпокой за мен, Стари вълко, не съм чак толкова обсебена от мисълта за богатство.

— Хубаво тогава. Да вървим в града. Ще се опитам да открия капка здрав разум у Мара.

Мар Амон е изключително потискащо място. Той е ужасяващ не само заради многочислените грозни духове, които го населяват, но и заради това, че е наполовина реалност, наполовина мираж. На практика Мара възстанови града като на мястото на разрушените сгради съгради илюзията за това как са изглеждали преди нашествието на толнедранците. Къщите и улиците бяха нематериални, но това не личеше от пръв поглед. Докато пристъпвахме по криволичетата улица, която водеше към главния храм, двамата с баща ми се нагледахме на такива ужаси, които ни стигаха за цял живот. Заплатите на толнедранските легионери се изплащат в медни монети, затова те рядко виждат злато. Земята на Марагор е покрита с него и това в миг разбило воинската дисциплина на легионите. Легионерите изведнъж се превърнали в алчни и лишени от разсъдък грабителите, а грабителите обикновено се държат варварски и извършват зверства. Мара с почти любовно чувство пресъздаде тези зверства и ги пусна навеки да обитават Марагор, опитвайки се така да го опази срещу бъдещите завоеватели. Напълно одобрявам наказанията, които Недра въздаде на най-алчните своите последователи след нападението им над Марагор. Търговците от Тол Хонет не могат да се удържат да не мислят за злато, когато то лежи в краката им. А алчността е сигурен път за полудяване в Марагор. Идеята за манастира в Мар Терин на пръв поглед е доста примамлива, но в действителност това е най-ужасният затвор на земята. Обитателите на този затвор са осъдени не на смърт, а на постоянна лудост.

— *Белгарат!* — викът на Мара беше по-силен дори от гръмотевица. — *Защо нарушаваш моята скръб и нахлуваш тук?* — Плачещият бог беше огромен, а в ръцете си държеше убито дете.

— Следваме заповедта на нашия Учител двамата с дъщеря ми Поулгара да дойдем при теб, господарю Мара — излъга баща ми, без дори окото му да трепне. — Твоят брат Торак е тръгнал да завладява Запада, господарю. Алдур, нашият Учител, ни нареди да те предупредим за идването на Бога Дракон.

— *Нека да дойде* — отговори просълзеният бог. — Неговите ангараки не са защитени срещу лудостта, както и жестоките деца на Недра.

— Щом ти го казваш, господарю Мара — поклони се баща ми. — С това двамата с дъщеря ми изпълнихме нареждането на нашия Учител. Сега си тръгваме и повече няма да те безпокоим.

— Много бързо приключи всичко — промърморих аз, докато се връщахме обратно по улиците на илюзорния Мар Амон.

— Мина даже по-гладко, отколкото очаквах — сви рамене баща ми.

— От какво си чак толкова доволен?

— Марагор е нещо като задната врата на Толнедра — обясни той. — Урвон може да мине през Северен Ктол Мургос и да нападне Толнедра от тази страна, вместо да пресича Нийсия. След като Мара вече знае за идването му, вратата може да се смята за заключена. Армията на Урвон ще се превърне в сбирщина бълнуващи идиоти, когато се изтръгне от прегръдките на Марагор. — Баща ми изглеждаше много доволен от въображаемата картина. — Е, може и да съм се надявал на по-голяма помощ от Мара, но сега поне съм сигурен, че той ще държи този фронт. Време е вече да вървим при Горим. Най-добре е още отсега да предупредим всички какво се задава, та после да не ни се налага да пътуваме отново.

— Значи ще включим и улгосите?

— Не ми се вярва да искат да участват, но нека не ги пренебрегваме и да не отхвърляме поканата им.

— Това започва да ми прилича на голяма суетня.

— Че защо?

— Сновеш насам-натам и предупреждаваш разни хора за предстоящо пиршество, което те нямат намерение да посетят.

— Приеми го като дипломатическа любезност, Поул.

— По-скоро бих го нарекла губене на време.

— Рискът да си загубиш напразно времето го има навсякъде в дипломатията. А сега имаш ли нещо против да отидем в Пролгу?

Неспирните дъждове, които се изсипваха над равнините и пониските части през годините след Затъмнението на Торак, в планините на свещения Улго се бяха превърнали в сняг.

Кацнахме на земята край изоставения град, който не прилича на никой друг по земята. Повечето от древните градове са превърнати в развалини и пепелища по време на различни войни. Пролгу, обаче, не беше докосван от неприятелска ръка. Улгосите просто се бяха преселили в пещерите под града, изоставяйки домовете си да стоят празни и непокътнати. Пустеещите къщи обикновено са особено примамлива плячка за крадците. Но дори най-дързкият разбойник не би се опитал да граби из Пролгу. Планините на Улго гъмжат от всякакви създания, които гледат на хората единствено като на храна. Легендата твърди, че тук дори мишките са човекоядни.

— А, ето го — каза баща ми, сочейки към една къща, която по нищо не се отличавахе от останалите. — Снегът прави откриването му много по-трудно.

— Предполагам, че той прави всичко по-трудно от обикновеното, татко.

— Не вали ли само за радост на хората?

— Едва ли.

И тази къща, както и останалите постройки в Пролгу, отдавна се беше простила с покрива си и по пода имаше натрупан сняг. Баща ми ме отведе в онова, което някога трябва да е било салон, и известно време разравяше снега с крак.

— Уф, най-накрая — измърмори под нос, когато попадна на търсената плоча. После вдигна от пода един по-голям камък и удари отгоре ѝ три пъти.

Не последва никакъв отговор. Той отново почука и аз долових, че звукът прокънтя на кухо. След това се дочу приглушен скърцащ звук и тежката каменна плоча се отмести. Отдолу се откри слабо осветена дупка и оттам прозвуча глух кънтящ глас:

— Яд хо, гроджа УЛ.

— Това си е чиста формалност — прошепна ми татко, а после отговори: — Яд хо, гроджа УЛ. Яд мар ишум.

— Вийд мо, Белгарат. Мар ишум улго.

— Поканиха ни да влезем — обърна се към мен баща ми. — Изучавала ли си езика на улгосите?

— Не много усърдно. Но граматиката е като на далите, нали?

— Да, тя е много по-древна от мориндската или карандийската например. Езикът на хората, които живеят уединено, след време се

вкамениява. А няма други, които да живеят по-изолирано от улгосите. Хайде да слезем долу и да поговорим с Горим.

— Ще трябва да ми превеждаш, татко.

— Няма да се наложи. Горим говори нашия език.

— Това много ще ме улесни.

Светлината в подземията на Улго е изкуствена и едва-едва мъждука. Не можах да разбера точно колко са големи пещерите, но ако се съди по ехото в тях, трябваше да са огромни. Никога не съм се чувствала много спокойно там. Докато бях долу, постоянно ме преследваше мисълта за живота на къртиците. Долу под земята, обаче, съществува едно напълно уредено общество. Хората обитават малки помещения, издълбани в скалите по протежението на дългите и мрачни галерии. Те са погълнати от всекидневните си грижи по същия начин, както ако живееха на повърхността. Мрачно си помислих, че животът под земята има поне едно предимство — лошото време тук не означава нищо.

Повечето от улгосите изобщо не ни обърнаха внимание и двамата с баща ми необезпокоявани преминахме през галериите. Заобиколихме предпазливо няколко бездънни пропасти и излязохме на брега на голямо тъмно езеро, подобно на подземно море. Водата в него идваше от множество водопади, който шумно се стичаха по скалата и разбиваха гладката му повърхност. Ехото им се сливаше с химните в прослава на Ул, които бяха изпълнявани на равни интервали от вярващите. Кънтежът от шума на водата и пеенето превръщаше Улго в една огромна катедрала.

Къщата на Горима на Улго беше построена от мрамор и можеше да засрами и най-великолепните къщи на Тол Хонет. Тя се издигаше върху малък остров в центъра на плитко подземно езеро. До нея се стигаше по специално направен път. В края му ни очакваше белобрадият старец Горим, облечен в снежна роба. Това беше може би най-светият човек на земята. Не бях слизала в пещерите на Улго близо хилядолетие, но този Горим много приличаше на своите предшественици.

— Май доста време мина, Белгарат — поздрави баща ми Горим, когато го наближихме.

— Така е, Горим — извини се татко. — Бях твърде зает, затова позанемарих светските си обноси. Мисля, че не се познаваш с дъщеря

ми, нали?

— Святата Поулгара ли? Не мисля, че сме се виждали.

— Свята ли каза? Май трябва да почакаш, докато не се опознаете по-добре, а после да ѝ приписваш тези гръмки звания, Горим. Поул е доста сприхава.

— Стига вече, татко — отсякох, а после се поклоних пред Горим.
— Яд хара, Горим ан Улго — поздравих го аз.

— Далски? — Той изглеждаше доста изненадан. — Близо век не съм срещал някой, който говори далски. Ти си твърде надарена, Поулгара.

— Едва ли е така, Свети Горим — отвърнах. — Научната ми работа отдавна стигна до задънена улица, затова изобщо не говоря езика на Улго. Ето защо се обърнах към вас на далски, но акцентът ми не е много добър.

— Почти се справяш, но ако искаш да постигнеш съвършенство, можеш да прекараш един-два месеца в Кал.

— Възможно е, но едва *след* като отmine сегашната криза, Поул — предупредително рече баща ми.

— Пак ли се е задало някакво нещастие? — попита Горим.

— А нима те някога са прекратявали? — кисело отвърна баща ми. — Само че сега положението е по-сложно от друг път.

— Да влезем вътре — предложи Горим. — Ако идва краят на света, тогава ще е по-добре да съм седнал, когато ми го съобщите.

Още от пръв поглед харесах Горима на Улго. Той беше много мил старец, но чувството за хумор му изневери, когато баща ми го уведоми, че Торак е излязъл от Ашаба и е повел малореанците през земния мост.

— Това е доста тревожно, Белгарат — каза намръщено той.

— Точно така — съгласи се баща ми. — Мога ли да говоря направо?

— Разбира се.

— Хората на Улго не са воини и са отвикнали от привичките на горния свят. Ако не друго, то слънчевата светлина ще ги ослепи. Стига слънцето все пак някога да пробие тези облаци.

— Не мога да те разбера, Белгарат.

— След Затъмнението на Торак времето се промени — обясни татко. — Вали непрекъснато вече петнайсет години.

— Ние бяхме ли предвидили такова нещо?

— Трябваше да го очакваме. Пророчествата говорят за дъжда, но си мислехме, че става дума за някой порой, който ще отмине. В Мрин и Дарине е записано всичко, но на мен не ми е позволено да го разгада, докато тази хитроумна Необходимост не прецени, че му е дошло времето. Тя сигурно си въобразява, че това е страшно забавно.

— Можем да обсъдим тази идея — леко се усмихна Горим.

— Предпочитам да не го правим — изръмжа татко. — Току-виж ми просветнало, че цялата огромна Вселена е една голяма шега. — Той решително поклати глава. — Това, което се случи в Драсния, показва, че ни чака жестока война, Горим. Твоите хора са кротки и набожни и едва ли ще устоят на онова, което се задава насреща ни. Алорните, толнедранците и арендите са родени за битки, затова нека ги оставим сами да се справят. Ние ще те уведомяваме за всеки ход на Торак, а когато той тръгне към Улголенд, ще те предупредим навреме, та да зазидате отворите на пещерите. Тогава алгарите ще трябва да се срещнат с алгротите, хрулжините и елдраците.

— Ще се посъветвам със Светия Ул — отвърна Горим. — Не сме се изправяли никога пред такава опасност, затова той може да забрави за известно време неприязънта си към насилието.

— Това изцяло зависи от теб, Горим — отговори татко. — През живота си съм сторил много глупави неща, но никога не съм си позволявал да казвам на Ул как да постъпва.

След вечеря баща ми и Горим поговориха още малко, а после на нас със Стария вълк ни показаха стаите за спане. Тъкмо задрямвах, когато до мен стигна гласът на майка.

„Добре дошла в Улго, Поул“ — започна тя.

„Говориш така, сякаш живееш тук, мамо.“

„Естествено — отвърна. — Ти къде мислеше, че се намирам?“

„Предполагах, че си навсякъде и никъде.“

„Тук има много пещери, Поул, а те приличат на бърлога, не мислиш ли?“

„Не ми беше хрумвало.“

„Очевидно е така. Свети Ул иска да говори с нас. Ела, ще ти показвам пътя.“

Станах и се облякох, а после тихичко напуснах къщата на Горим. Гласът на майка ме предвождаше из лабиринта от галерии чак до края на подземния град. Отклоненията, в които постепенно навлизах, вече

нямаха никакви следи от човешка ръка. След като се промуших през поредния отвор, натрупаните отломъци от скали по неравния под ми подсказаха, че тук не е стъпвал никой преди мен. Тъкмо заобикалях един остър завой, когато усетих, че майка ме напусна. После изведнъж я видях пред себе си, при това сега беше от плът и кръв.

Светлината на улгосите се получаваше от смесването на няколко химически вещества и сияеше с фосфоресциращ отблясък. Но в тази потайна галерия светеха самите стени. Това също можеше да е някаква химическа реакция, въпреки че се съмнявах да е така.

Тогава за първи път видях жълтеникавокафявата коса и златисти очи на майка ми, които вие познавате толкова добре. Тя седеше на трикрако столче посред тясна стая с нисък таван. Имаше само легло, маса и малко огнище. Стените още не бяха довършени, затова чиниите и готварските принадлежности стояха струпани направо край огнището. Ако трябва да го кажа направо, това не беше стая, а бърлога.

Мама се изправи и протегна ръце. Аз се втурнах напред и силно се притиснах към нея. Стояхме така прегърнати известно време и, признавам си, аз се разплаках. После тя нежно ме настави край малката си груба маса и направи чай.

— Каза, че Ул искал да говори с нас, майко — припомних ѝ, когато се озовахме седнали една срещу друга със сплетени върху масата пръсти.

— Той ни остави малко време, за да се видим на спокойствие. Ул е изключително внимателен и тактичен и ни позволи да останем насаме. Как е *той*? — Майка почти никога не произнасяше името на баща ми, когато говореше за него.

— Татко никога не се променя. Трябва да си го разбрала досега.

— Човек все пак таи някаква надежда. — Тя се разсмя, а майка се смее много рядко. — Ами Белдин и близнаците?

— И те са си все същите. Ние сме много особено семейство, нали знаеш. Съществуваме извън времето и не се променяме, докато не минат поне няколко хилядолетия.

— Ти много скоро ще се промениш, но няма да е нещо съществено.

— Така ли?

— Двете с теб ще станем *много* близки.

— Отново се държиш загадъчно, майко.

— Такава е вълчата природа.

В този миг една от стените в бърлогата на майка взе да сияе с мека призрачна светлина и Бащата на боговете прекрачи през твърдата скала. Бях го виждала и преди — когато почина Белдаран и той дойде да я отведе. Тогава бях толкова разстроена, че още не съм убедена дали наистина съм била свидетел на появата му.

Присъствието му ме изпълни със страхопочитание. Той много приличаше на Учителя — старец с бяла брада — но изглеждаше много по-як и мускулист.

— А, ето те и теб — рече майка, изправяйки се спокойно. — Ще пиеш ли един чай?

Нейният свойски тон ме сепна.

— Много мило, Поледра — отвърна божеството и се настани до масата.

— Нали си спомняш Поулгара — продължи майка.

Древният бог леко наклони глава, а после втренчи в мен пронизителните си очи, които сякаш виждаха всичко.

— Поздравявам те, Поледра — обърна се той към майка. — Сътворила си шедьовър.

— Нали стана твърде сполучлива — отвърна скромно майка.

— Тя е достойна, пък и много повече от това, за своята задача. — После отново се обърна към мен. — Добра среща, Поулгара — поздрави ме той. — Как е древният ти баща?

— Добре е, най-свети от всичките — отвърнах. — Последните събития не му оставят много време да проявява лошите си навици. Ето защо не си подкопава здравето с пиене, както прави обикновено.

Той се разсмя при тези думи и на мен малко ми олекна.

— Повиках те, защото имам причина за това, Поулгара — продължи божеството. — Колкото и да ми е приятно да си приказваме спокойно и безгрижно, трябва да те уведомя за нещо, което скоро ще се случи. Не искам изненадата да разстрои здравия ти разум.

— Звучи доста страшно, най-свети.

— Според мен няма да е чак толкова страшно, Поулгара. — Двете с майка ти сте били много близки, но сега ще станете неразделни — дори по-привързани, отколкото бяхте със сестра ти в майчината утроба.

Погледнах го изненадано.

— Отдавна хората от твоето семейство владеят дарбата да приемат форми, които са различни от тяхната собствена.

— Така е — съгласих се.

— Необходимостта изисква сега двете с майка ти да приемете една и съща форма.

— Правили сме го вече, най-свети. Прекарвали сме редица щастливи часове, летейки като сови из въздуха.

— Ти не схвана мисълта ми, Поулгара. Сега ще има само една сова и тази форма ще побере и двете ви. Накратко — когато дойде мигът, двете ще се слеете в образа на една сова и ще трябва да изкарате така известно време.

— Но мигар това е възможно? — възкликнах аз.

— И синът ми Алдур попита същото навремето — отговори той.
— Мислиш по същия начин като него.

— И каква е целта на всичко това? — продължих да питам изумена аз. — Какъв трябва да е резултатът?

— Сливането ще помогне на теб и майка ти да се превърнете в едно цяло и ще прикрие присъствието ви от останалите. Нито едно чуждо око или пък съзнание няма да са способни да ви различат. Нито човек, нито бог ще може да усети, че е подслушван и наблюдаван от вас двете.

— Вярно ли е това? Ама че забавно! А кой ще има честта да бъде подслушван от мен и от майка?

— Че кой мислиш? Ще проникнете в ръждясалото обиталище на сина ми Торак, което дори в момента с трясък се търкаля из планините на Алгария. Синът ми е много самотен, още откакто вдигна над главата си Сферата на Алдур и с това причини разкъсването на света. Сега той е изолиран и презрян, затова особено остро чувства самотата си. Ето защо се впуска в дълги разговори със своите ученици. В повечето случаи те са напълно безцелни, само и само да заглушат изгарящата го самота. В такива случаи най-верният му приказчик е Зедар Вероотстъпника и двамата говорят за най-различни неща.

Най-сетне схванах задачата ни.

— Тогава ние двете с майка ще кацнем върху стрехите на ръждясалия му тенекиен дворец и ще подслушаме какви планове кроят.

— Това, което трябва да разберете, не касае военни въпроси, Поулгара. Торак знае за теб, а и вие с баща ти усещате всяка негова стъпка. Но той има друг замисъл и ти трябва сама да научиш за него. Това ще те подготви за избора, който трябва да направиш в недалечно бъдеще. Не искам да те плаша, но съдбата на Вселената ще зависи от твоя избор.

Светият Ул може наистина да не е искал да ме плаши, но точно това направи с последните си думи.

— Няма ли да е по-лесно ти да ми разкриеш замисъла на сина си, най-свети? — попитах плахо. — Да застана лице в лице с Торак, даже ако той не може да ме види, не е от най-приятните задачи.

— Ти си по-смела от цяла армия, Поулгара — отвърна той. — Всички ние ти вярваме и разчитаме на теб.

— Няма да позволя на Торак да ти стори нищо лошо — успокои ме майка.

После Ул си отиде.

— Дори не докосна чая си — оплака се майка.

На следващата утрин двамата с баща ми напуснахме Улго. Като се измъкнахме отново на покритите със сняг улици на Пролгу, той предложи най-напред да хвърлим един поглед на армията на Торак, преди да се върнем в Рива. Не го показвах, но неговото предложение леко ме стресна. Обикновено баща ми е въплъщение на леността и мързела.

Когато двамата с баща ми се спуснахме от планините на Улго, с радост открихме, че дъждът е поспрял, макар по небето все още заплашително да бяха надвиснали облаци.

Числеността на ангаракската армия ме порази. Тя почти беше покрила гладкото лице на алгарската равнина. Сметнах грубо, че Торак е нападнал Драсния с половинмилионна армия и унищожаването на страната никак не бе намалило броя на войниците му.

Докато с баща ми летяхме отгоре, забелязах части от алгарската конница, които прилагаха обичайната си тактика „удряй и бягай“. Хълмистата и прорязана нагъсто от долчинки и просеки равнина им осигуряваше удобни прикрития. Те стремително изскачаха от клисурите и овразите и ненадейно нападаха по фланговете вражеската армия, отхапвайки всеки път по някой къс от нея. Взети поотделно, тези атаки не бяха кой знае какво, но като цяло приличаха на

постоянен кръвоизлив. Торак все още не го усещаше, но докато войската му се спускаше бавно на юг, тя постепенно се обезкървяваше. Опитите на ангараките да преследват нападателите си само увеличаваха техните загуби. Тези, които се впускаха в преследване, никога не се връщаха обратно.

На третата вечер се отдалечихме на известно разстояние от единия фланг на нападателите. Когато кацнахме на земята, аз доста остро казах на разгорещения си баща, че вече съм се нагледала на военни действия.

— Сигурно си права, Поул — каза почти виновно той. — Май е време да се връщаме на Острова на бурите и да кажем на алорните какво става тук. — После се разсмя. — Знаеш ли, мисля, че подценихме Алгар Леката стъпка. Начинът, по който уреди страната си, обаче, е направо гениален. Той умишлено направи хората си номади, така че да нямат никакви градове и постоянни поселища. Алгария е само огромна пустош, покрита с треволяк. Алгарите нямат домове, които да защитават, затова могат да изоставят огромни територии без дори да им мигне окото. Те знаят, че след като ангараките отминат, ще могат отново да се върнат по земите си. Единственото място от някакво стратегическо значение тук е Крепостта. Но и това дори не е град, а просто стръв за врага.

— Винаги съм харесвала Алгар — съгласих се аз. — При по-друго стечение на обстоятелствата даже бих му хвърлила око. От него щеше да излезе добър съпруг.

— *Поулгара!* — Баща ми изглеждаше шокиран от моите думи и това искрено ме разсмя. Смях се, докато той съвсем не се вкисна. *Обожавам да постъпвам с него по този начин!*

Времето отново се развали и на следващата сутрин ние напуснахме Алгария под ромона на ситен дъждец. Прекосихме Сендарските планини и след два дни вече бяхме в Рива на Острова на бурите.

Алорнските крале съвсем се разстроиха, когато баща ми ги уведоми, че трябва да преместим главната си квартира в Тол Хонет. Алорните понякога са същински деца! Те бяха получили великолепната си война като истински егоисти не желаеха да я делят с никой друг.

Двамата с баща ми принудихме алорнските крале да преместят командването на военните действия в Тол Хонет, а ние заминахме за Крепостта, за да наблюдаваме как действа нейната отбрана.

В Крепостта ме чакаше неприятна изненада. Срещите ми с различните богове ме изпълниха със съзнанието за Съдба и Цел, а това предполагаше някакъв определен ред. В него обаче не бяха предвидени случайните инциденти. Гарел, наследникът на Желязната хватка, беше излязъл на езда със свои алгарски приятели, та да разузнаят наоколо дали не са се появили първите вражески редици. Конят на Гарел се беше подплашил и го беше хвърлил от седлото. Всички, които някога са се качвали на кон, са падали веднъж-дваж. Но по една нещастна случайност Гарел беше паднал лошо и си беше счупил врата. Намерили го издъхнал на място.

Заварих съпругата му Аравина обезумяла от скръб. Свекърва й Адана все още беше с ума си и се опитваше да я успокои някак. Аз постъпих много по-решително — накарах Аравина да загуби съзнание и я оставих така. Първата ми грижа беше наследникът Гелан. През вековете бях открила сигурен начин как да успокоявам малките момчета, когато ги постигне нещастие. Дано някой ден откроя как да се справям и със собствената си мъка.

Армията на Торак напредваше към Крепостта и на мен не ми остана много време да скърбя. По онова време Гелан беше почти шестгодишен, което изобщо не може да се нарече зряла възраст. Създалата се ситуация обаче налагаше още веднъж да наруша правилата. Накарах Гелан да ме изслуша и му разкрих кой всъщност е той. Надявах се, че като обясня на Гелан колко важен е за историята, той ще започне да се пази повече. Наблегнах на факта, че ако умре по невнимание, заедно с него се прекратява и целия род. Той изглежда ме разбра, но човек никога не може да е сигурен с тези момчета.

После настъпи онази дъждовна нощ, когато гласът на майка откъсна вниманието ми от пасажа в Кодекса на Мрин, който внимателно изучавах.

„Поулгара — каза тя с необичайна нежност, — време е вече. Качи се при северната кула, ще те чакам там.“

Оставих настрана свитъка и излязох от стаята си, която се намираше в сърцето на лабиринтите из Крепостта. Изкачих стълбите, които ми се сториха безкрайни, и се озовах край парапета на

крепостната стена. Отново ръмеше ситен дъжд. Духаше слаб ветрец, колкото да направи задачата ни още по-неприятна. Майка, облечена в проста кафява селска риза, стоеше на стената и се взираше в нощното небе. Тя отново беше от плът и кръв, а аз още не бях свикнала с нейното реално присъствие.

— Ето ме, майко.

— Добре — отвърна тя, но златистите ѝ очи бяха непроницаеми. — Сега се успокой, Поул. Ул ми обясни точно какво трябва да направим, така че само ме следвай и всичко ще бъде наред.

— Добре — въпреки успокоението, аз продължавах да съм много нервна.

— Няма да почувстваш болка, Поул — каза тя, усмихвайки се леко.

— Знам, но винаги като правя нещо за първи път, се чувствам малко неспокойна.

— Приеми го като приключение, Поул. Най-напред ще изградим образа на сова и той трябва да е съвсем точен до най-малкото перце.

Първият път ни отне доста време. И двете бяхме наясно как изглеждат совите, но се налагаше да изпипаме дребните различия, така че да се получи отделен екземпляр със своя индивидуалност.

— Как намираш тази? — попита мама след няколко несполучливи опита.

— Ами изглежда ми съвсем приемлива.

— И аз така мисля. А сега трябва да действаме в синхрон, затова не бързай. Сливането ще стане още преди да сме прелели в новата форма. Най-напред нашите тела ще започнат да се размиват и втечняват, така поне ми каза Ул. Сливането трябва почти изцяло да се състояло, *още преди* да прелеем в птицата.

— Разбирам.

— За теб няма да е много лесно, Поул. Аз често посещавах съзнанието ти и те познавам отлично, но ти ще се срещнеш с нещо напълно непознато. Аз не съм човек по рождение и в мен е останало много от вълчатата природа. У мен има инстинкти, които със сигурност няма да ти харесат.

— Ще се опитам да го запомня — усмигнах се слабо.

— Добре тогава, нека започваме.

Не бих могла да опиша какво последва, затова изобщо няма и да се опитвам. В процеса на преобразяване съществува един кратък миг, на който досега не бях обръщала внимание. Това е междинният период от собствената форма към онази, която трябва да приемеш. „Втечняване“ — терминът, който използва майка ми — беше съвсем точен. Наистина тялото постепенно се стопява и променя формата си. Именно в този миг двете с мама се сляхме и обединеното ни съзнание преля във формата на сова.

Предположението на майка ми, че ще открия доста странности у нея, беше доста меко казано. Но тя придаваше твърде голямо значение на факта, че не бях използвала никога формата на вълчица. Въпреки това дълбоко в моята същност бяха запазени вълчи черти, придобити по наследство. Дори подозирам, че сливането беше много по-лесно за мен, отколкото за нея. Аз все още помнех времето, когато с Белдаран бяхме в нейната утроба, затова близостта и дори обединението с нечие съзнание не ми бяха чужди.

Побързахме да оправим перата си и последните детайли от общата ни форма, а когато съзнанията ни се нагодиха едно към друго, разперихме снежнобелите си крила и полетяхме във влажния мрак.

Летяхме на север и скоро усетихме димящите лагерни огньове. Ангаракската армия беше спряла да нощува на не повече от три левги от Крепостта. Навлязохме чак до сърцето на този огромен лагер и започнахме да кръжим около желязната кула на Бога Дракон. После тихичко кацнахме на един от богато орнаментирания ѝ зъбери. Цялото импозантно съоръжение не беше нищо повече от една голяма каруца. Егото на Торак беше още по-гротескно раздуто, отколкото предполагаме досега.

Огледахме се околоръз с огромните си проникателни очи и открихме тясно прозорче на върха на една от многобройните кулички. Освен че служеше за тераса, то се оказа и много полезно. С няколко замаха на крилата се вдигнахме до него и се вкопчихме с нокти в перваза му. После се промъкнахме вътре. За целта се наложи да се притиснем толкова силно, та всички вътрешности ни се преобърнаха. Струваше си усилието обаче — то ни помагаше да останем невидими за Торак.

— Чувствам се много неспокоен, Зедар. — Гласът, който чухме, звучеше някак глухо и кънтящо. Съвсем скоро разбрахме каква е

причината. Торак седеше излегнат върху железния си трон, а обезобразеното му лице беше покрито с полирана стоманена маска. Тя сякаш се беше сраснала с тялото му.

— Винаги е така преди битка, Учителю — отговори Зедар. — Споделям безпокойството ти.

— Може ли да се вярва на сведенията, които получихме за тази алгарска крепост? — продължи Торак с дрезгав глас.

— Алорните са глупави хора, Учителю — просъска Зедар. — Само им постави някаква безумна задача и те ще чоплят векове наред. Като мравки са трупали поколение след поколение камънаци върху тази безсмислена грамада.

— Тя е дребна пречка по пътя ни, Зедар. Аз просто ще я отместя настрана и ще продължа към крайната си цел. Сферата на Алдур *отново* ще е моя, при това ще има и друга награда.

— Така ли?

— Дълго размишлявах, Зедар, но най-сетне целта се избистри пред мен. Аз ще стана господар на света и в короната ми ще заблести най-искрящият скъпоценен камък.

— Сферата на Алдур ли, Учителю? — досети се Зедар.

— Ктраг Яска — Сферата на брат ми — не е скъпоценен камък, Зедар. Това е просто знак за моята победа. Право да ти кажа, ненавиждам този камък заради онова, което ми причини. Съкровището, за което говоря, е много по-бляскаво и безценно. Тъй като ще съм господар на целия свят, ще ми трябва и владетелка, която да седи редом с мен. Вече знам коя е избраницата. — При тези думи той злоецо се засмя. — Тя не ме харесва особено, но ще ми достави огромна наслада да прекърша волята ѝ. Тя *ще* ми се подчини, нещо повече — ще ме обожават.

— И коя е щастливката, достойна да седи на трона до теб, Учителю?

— Мисли, Зедар, мисли. Признавам, ти се справи чудесно с прелъстяването на любимката на един от моите братя — Селмисра — което доведе и до днешните ни действия. — Той въздъхна. — Моите братя се отрекоха от мен, затова трябва да стана баща на ново семейство от богове, което да ми помага в управлението на света. Та коя жена е най-достойна да сподели трона и леглото ми?

— Поулгара ли? — невярващо попита Зедар.

— Бързо схващаш, Зедар — отвърна Едноокия. — Всъщност походът на този континент има две цели. Първата е Ктраг Яска, Сферата на брат ми. Втората и не по-маловажна е Поулгара, дъщерята на Белгарат. Тя ще бъде моя, Зедар — *ще* взема Поулгара за жена. Ще, не ще, тя ще е *моя*!

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Прииска ми се да изкрещя с цяло гърло. Единствено желязната воля на майка ме удържа да не извикам от ужас и отвращение, така че гласът ми да проехти от Източното укрепление чак до планините на Улголенд. Макар и тогава да се овладях, аз все пак се влечех от мисълта, че стигнеше ли се до пряк сблъсък между мен и Торак, неговата Воля ще пречупи моята и аз бих била безсилна пред ужасяващото му прелъстяване. Щях да се превърна в негова робиня, даже още по-лошо. Ако не се бях сляла с майка, щях да полудея от тази мисъл. Присъствието ѝ обаче ме предпази от загуба на разсъдък. Тя потисна съзнанието ми и взе надмощие над него. Нямам спомен как нашата сова се е провряла обратно навън от железния палат на Торак, нито пък как сме прелетели обратно до Крепостта през дъждовната нощ.

— Хайде, Поулгара — остро нареди гласът на майка ми. — Време е вече да се съвземеш.

— О, мамо! — проплаках аз.

— Стига вече! Беше нужно да знаеш за неговото намерение, при това трябваше да го чуеш от собствената му уста. А сега се вземи в ръце. Предстои ни още много работа.

Огледах се и видях, че сме се издигнали много по-високо, отколкото обикновено летят совите. Крилата ни бяха прибрани и ние плавно се спускахме с кръжене над алгарската Крепост.

— Като се върнем, събуди баща си и му кажеш за идването на Торак. Не е нужно да предаваш какво чу току-що. Хайде, повикай го, Поул. На него винаги му трябва време да се раздвижи, след като се е събудил. Ние ще сме кацнали още преди той да е изкачил всички стълби.

С усилие се освободих от обзелото ме отвращение.

„Най-добре е да дойдеш горе, татко“ — обърнах се мислено към хъркащия си родител.

„Къде си?“ — мисълта му беше още замъглена от съня.

„Качи се при парапета на северната крепостна стена. Има нещо, което сам трябва да видиш.“

— Овладей се, Поул — заповяда майка. — Той ще ти задава въпроси и трябва да се съсредоточиш, за да му кажеш само най-необходимото.

— Така и се опитвам да направя, майко. — После потиснах ужаса си, за да мога да разсъждавам трезво.

Полетяхме в кръг и кацнахме на парапета малко преди татко с пъхтене да изкачи стълбите. Като видя формата, която ме скриваше, той тутакси се нахвърли върху мен.

— Казвал съм ти да не го правиш, Поул.

Той, разбира се, не можеше да знае, че аз не съм сама. Почувствах как и в мен прелива огромната любов на мама към този опърпан и често доста глупав старец. После двете с нея излязохме от общата си форма и тя изчезна. Раздялата ни беше много болезнена за мен.

— Не исках да наранявам чувствата ти, татко — извиних се, — но така ми беше наредено. — Умишлено избрах тази дума, защото всеки намек за някаква заповед отгоре прекратяваше споровете на мига. Предполагам, обаче, че премълчаването на факта кой точно ми е наредил това, предизвика някои подозрения, макар баща ми да не каза нищо. — Мисля, че трябва да видиш нещо — продължих, сочейки към морето от ангараки, които се задаваха през мъглата, неумолими като прилив.

— Надявах се да са се изгубили в тая тъмница — промърмори татко. — Сигурна ли си, че и Торак е с тях?

— Да, татко, отидох там и погледнах. Железният му павилион е точно в центъра на войската.

— *Какво* си направила, Поул?! Не забравяй, че това е *Торак*! Сега той знае, че си тук.

Току-що бях *видяла* Торак, така че не се нуждаех от пледоариите на баща ми.

— Не се вълнувай толкова, старче. Беше ми *казано* да го направя. Торак изобщо не подозира, че съм била там. Той е в павилиона и Зедар е с него.

— От колко време са заедно?

— Откакто е тръгнал от Малория, предполагам. Трябва да предупредим алгарите, а после може да остане време и за закуска. Цяла нощ съм на крак и имам вълчи апетит.

Обзалагам се, че изгаряше от желание да разбере как съм скрила присъствието си от Торак и Зедар, но темата „закуска“ както обикновено оказа магическото въздействие върху татко. Споменете ли „бира“ и „храна“ пред баща ми, гарантирам, че сте приковали цялото му внимание.

След закуска отново се качихме на стената, за да наблюдаваме разполагането на обсадата на Торак и неговите войски. Още с пристигането те инсталираха катапултите, а после започнаха да обстрелват стените с камъни. Но това не се оказа по-страшно от четвъртвековния дъжд. Сигурно групите, обслужващи катапултите, са били доста разочаровани.

После ангараките дотъркаляха огромни стенобойни машини, но и това се оказа чиста загуба на време. Портите не помръднаха.

Първоначалният неуспех направи ангаракските генерали доста подозрителни и те изпратиха тулите за първата атака. Всеки път, когато ангаракската армия се натъкне на някакъв капан или опасност, винаги пращат напред тулите. Няколко полка от здрави тули с тъпи погледи се втурнаха към портите на Крепостта. Те се полутаха известно време из лабиринтите във вътрешността, а после драснияните и алгарите изскочиха иззад прикритията си по върха на стените и пометоха врага до последния човек. Сигурна съм, че войската отвън чу отчаяните викове, но предпочете да не влиза, за да види какво се е случило вътре. Това не говореше никак добре за тях, но въпреки всичко аз одобрих решението им.

Първата жестока атака на Торак не му осигури достъп до Крепостта. Все пак, ако искаше да се ожени за мен, най-напред трябваше да влезе вътре.

В първата нощ на обсадата алгарите се забавляваха да обстрелват вражеския лагер с телата на мъртвите тули. Когато огря зората, алгарската конница, която методично беше обезкървявала фланговете на ангараките при похода им на юг, сега тихо обкръжи армията на Торак. Войниците, натоварени да осигуряват храна, първи усетиха клопката. Торак нямаше нужда да се храни, но армията му изпитваше

глад. През следващите няколко години обаче, дажбите ѝ бяха съвсем намалени.

След около седмица-две всичко притихна. Двамата с баща ми преценихме, че обсадата на Крепостта може да продължи години наред и нашето присъствие вече не е наложително. По другите кралства ни чакаше още много работа, затова решихме да се върнем на Острова на бурите.

Двамата с баща ми напуснахме Крепостта още с първите лъчи на следващото утро. Полетяхме на запад от Камаар. Прекарахме нощта в познатия стар хан, а после продължихме за Рива и се присъединихме към алорнските крале. Сетне всички заедно поехме на юг с малка флотилия от няколко черекски бойни кораба.

Ран Борун ни посрещна лично, изправен върху пристанището, което нарушаваше строгия имперски церемониал. Но политическата ситуация тогава беше твърде неясна, затова той предпочете да се застрахова, та да не засегне някой от твърде обидчивите алорнски крале.

Аз харесвах Ран Борун. Той беше дребен мъж, както и всички останали членове на фамилията на Боруните. Вливането на дриадска кръв в тяхното семейство, станало благодарение усилията на баща ми, имаше някои много особени последици. Една истинска дриада, например, никога не би родила мъжка рожба. Техният дребен ръст обаче стана отличителна черта на всички мъже от рода на Боруните. Рядко някой от тях надхвърляше метър и шейсет.

Ние с баща ми пък, за да не накърним по някакъв начин здравите традиции и вярванията на южните ни съюзници, прибегнахме до откровена лъжа. Направихме всичко възможно да ги убедим, че „Белгарат“ и „Поулгара“ са един вид наследствени титли, предавани от поколение на поколение, за да впечатлят лековерните алорнски владетели. Казаха ми, че цяло подразделение в историческия факултет на университета в Тол Хонет в продължение на години ни е изучавало. Там дори направили родословно дърво на загадъчната фамилия, която има толкова силно влияние в кралствата от Севера. В него херцогинята на Ерат например е отбелязана като Поулгара VII, а по време на нашествието на ангараките аз вече бях Поулгара LXXXIII.

Императорът беше съпровождан от главнокомандващия на толнедранската армия генерал Керан. Керан беше от Анадилите —

южна толнедранска фамилия, която винаги е била тясно свързана с Боруните. Цяло щастие се оказа Керан да е на наша страна, защото бе признат военен гений. Той имаше масивен торс, тежки рамене и никога не се колебаеше при взимането на важни решения. По стегнатата му фигура не се забелязваше и следа от тлъстини или пък отпуснато шкембе, което е често срещано за мъжете над петдесетте.

Баща ми продължаваше да подхранва у толнедранците илюзията, че сведенията, които получавахме чрез пророчествата, идват от драсниянското разузнаване, макар то да бе напълно разбито от ангаракското нашествие. Това улесняваше домакините ни и им спестяваше принудата да се сблъскат с факти, които още не бяха готови да приемат. Затова когато чичо Белдин пристигна в Тол Хонет, за да разкаже какво е видял в Ктол Мургос, ние го представихме за драсниянски шпионин. Белдин и без това имаше богат опит в шпионажа и успя да изпълни ролята си блестящо. Генерал Керан намери за особено интересен неговия доклад за търканията между Урвон и Ктучик.

— Очевидно ангаракското общество не е така монолитно, както изглежда на пръв поглед — замисли се той.

— Монолитно ли? — изсумтя Белдин. — Изобщо няма такова нещо, генерале. Ако Торак не държеше в здрав юмрук своите подчинени и последователи, те с радост биха се изклали едни други. Това се случва дори сега в южен Ктол Мургос.

— Ако имаме късмет, тогава и двете враждуващи страни ще спечелят — предположи Чо-Рам.

— При условие, че мургите така силно ненавиждат малореанците, тогава колко време ще отнеме на Урвон да преведе армията си през южен Ктол Мургос, господин Белдин? — попита Керан.

— Поне половин година — сви рамене Белдин. — Според мен мургите са способни да направят този поход много любопитен.

— Това поне отговаря на един от нашите въпроси.

— Не схващам мисълта ви, генерале.

— Белгарат и неговата прекрасна дъщеря ни казаха, че този приятел, който се е провъзгласил за „Кал Торак“, преследва някакъв религиозен обет да стигне Арендия на точно определена дата.

— Положението е малко по-сложно. Но нека приемем и това обяснение, освен ако не сте готов да изслушате подробна теологична проповед относно особеностите на ангаракската религия.

— Не, господин Белдин, нека отложим проповедта — отвърна с тънка усмивка Керан. — Ние не знаем коя е тази дата, но затова пък можем да я определим с доста голяма точност.

— Така ли?

— Кал Торак ще иска Урвон да заеме позиции близо до южната граница на Нийсия, когато наближи уреченият час. Освен това той ще предвиди достатъчно време, защото замислената като двойна атака губи смисъл, ако едната страна закъснее. Следва, че Урвон ще започне подготовката отрано.

Но да оставим засега това и да разработим шестмесечна програма за действие. Знакът, че битката наближава, ще бъде излизането на Урвон от Рак Хага. Тогава и ние ще започнем да заемаме позиции, но преди това ще се уверим, че Торак се е отказал от обсадата на Крепостта и е поел на запад. Това ще стане точно четиридесет и пет дни преди решителната среща. Както предположихме, тук е предвидено и неизбежното забавяне, но нека за всеки случай използваме календара на Торак. Ние ще тръгнем заедно с Урвон. Може да стигнем и по-рано, но така е много по-добре, отколкото да закъснеем.

— Този прекрасен човек е страшно умен, така да знаете! — обърна се Белдин към баща ми.

— Хайде стига — раздразнено отвърна баща ми. После леко наклони глава към генерал Керан. — Вие сте ни от голяма помощ, генерале. Моят опит в битките е натрупан предимно от практиката на алорните, а те са склонни да решават всичко в последния момент. Грижливо подготвената стратегия кой знае защо ги отегчава.

— *Белгарат!* — настръхна побелялата брада на крал Елдриг.

— Това просто е различен подход, Ваше Величество — заглади положението генерал Керан. — Опитът ми на военен показва, че по време на операция все изниква нещо непредвидено, затова се опитвам да подготвя различни варианти и да не оставям решенията за последния момент. Моите изчисления са доста традиционни, но дори Урвон и Кал Торак да не се придържат стриктно към тях, нашата

защита ще е заета позиции навреме за битката. Не обичам да закъснявам за срещи, а вие?

— Мигар гледате на битката като на среща, генерале? — попита стъписан баща ми.

— Аз съм войник, Белгарт. А войната за един войник е единственият познат живот.

— И той привиква към нея като към досадна съпруга — изхихика Белдин. — Това е много добро отношение.

— Много любезно от Ваша страна, господин Белдин — промърмори генералът.

Съвещанието за определяне на общата ни стратегия мина много по-стегнато и в график в Тол Хонет, отколкото това ставаше в Рива. Керан беше методичен човек и постоянно вадеше от ръкава си въпросите „Кога?“, „Къде“ и „Как?“. Вече бяхме единодушни, че „Кога?“-то ще се определи според чувствителното раздвижване и маневрите на двете ангаракски войски. Тогава преминахме към въпроса „Къде?“. Мрин сочеше, че последната битка ще е в Арендия. Единодушните ни твърдения, че сме получили тези данни от драсниянското разузнаване, убедиха толнедранците в тяхната сигурност и прецизност. Въпреки това, обаче, Арендия беше доста обширна територия. До шестата година от обсадата при Крепостта близнаците още не бяха успели да разгадаят точното място на срещата от писанията на Мрин. След това *ние* вече знаехме, че битката ще е при Во Мимбре. Оставаше само да убедим толнедранците, че наистина гарантираме за достоверността на данните.

След едно от съвещанията дадох знак на Бранд и двамата излязохме да се поразходим из пропитите с влага градини на императорския палат.

— Искаше да говориш с мен, Поул — подкани ме той.

— Ще се наложи много внимателно и неусетно да насочваш генерал Керан, Бранд — отговорих. — Мисля, че теб най-те бива за тая работа. Керан усеща, че алорнските крале ти се подчиняват, макар и да не знае причината за това.

— Най-вероятно заради могъщата ми фигура — шеговито предположи той.

— Често някои алорни са склонни да влияят върху крайния резултат от играта на зарове, Бранд — подкачих го аз.

— Поулгара! — възмути се само заради благоприличието той.

— Каквато и да е причината, Керан те приема като водач на алорните, ето защо ще изслуша всяка твоя дума много внимателно. Генералът иска всяко решение да е добре обосновано и подкрепено с факти. Затова ще трябва да го убедим в слабите страни на всички останали възможни бойни полета и ще го оставим *той* сам да се досети за Во Мимбре като единственото подходящо място. Ако се провалим, той ще разпръсне войските ни по цяла южна Арендия.

— Но това ще е пагубно! — възкликна Бранд.

— До голяма степен. И така, през третото хилядолетие аз прекарах много време в Арендия и познавам добре градовете ѝ. Ще трябва да ти преподам няколко урока по география, скъпо момче. Държа да познаваш като петте си пръста всички кътчета на Мимбре. Почти всеки град по света има недостатъци от стратегическа гледна точка. Мимбратските градове не правят изключение. Твоята работа ще е да разкриеш тези недостатъци пред генерала *с изключение* на Во Мимбре. Там също има слаби страни в отбраната, но ние ще ги премълчим. Нали не искаме генерал Керан да избере никое друго бойно поле вместо това при Во Мимбре? Ето защо ще затворим всички останали врати пред него — нека му остане един-единствен шанс.

— Много си умела в подмолните ходове, Поул — с възхищение каза той.

— Имам богат опит. Арендите си запълват времето с войни. Там дори едно по-здраво кихане може да се превърне в повод за война. Посветих цели шестстотин години да ги предпазвам да не кихнат в неподходящо време. Ще говоря с Елдриг и останалите и те ще те подкрепят в оценката за градовете и крепостите.

— Колко по-леко би било, ако толнедранците просто приемаха факта, че ти и баща ти не сте като останалите хора.

— Това е в разрез с основите на тяхната религия, скъпи — усмихнах се леко в отговор аз.

— Какво е в основата на толнедранската религия, Поул?

— Парите са изобретение на толнедранците, ето защо те ги обожествяват. Боят се от магията, защото магьосниците са способни да *създават* пари, вместо да ги измъкват чрез измама от другите хора.

— Ти можеш ли да създаваш пари, Поул? — Очите му светнаха само при мисълта за подобно умение.

— Сигурно, но защо ми е да си давам този труд — свих рамене аз. — И без това имам повече, отколкото някога бих могла да похарча. Но ние се отклонихме от темата. Прав си, че подозрителността на толнедраниците ни спъва, но винаги има начин да я приспим.

След като генерал Керан стигна до извода, към който ние внимателно го бяхме насочили, настроението на баща ми кой знае защо взе да става все по-мрачно от ден на ден. Търпях киселата му физиономия близо седмица, а после отидох в неговата стая в Черекското посолство, за да разбера какво става.

— *Ето го проблемът, Поул!* — извика той, стоварвайки юмрук върху копието от Мрин. — Никакъв смисъл не намирам в това!

— Така и трябва, татко. *Замислено* е да звучи като несвързано бълнуване. Кажи ми какъв е твоя проблем, може пък и да ти помогна.

Недоволството на баща ми идваше от споменатото в Мрин, че Бранд трябва да бъде на две места едновременно. Той с ръмжене прочете на глас този пасаж: „И Детето на Светлината ще вземе скъпоценния камък от обичайното му място и ще стане негов приносител, та да попадне той в ръцете на Детето на Светлината пред портите на Златния град.“ Беше толкова вбесен, та само една крачка го делеше от това да разкъса свитъка.

— Успокой се, татко — казах. — Един апоплектичен удар няма да реши нищо. — Естествено, бях открила отговора веднага, но как можех да му обясня? — Та колко, казваш, трае обикновено едно събитие?

— Толкова, колкото е необходимо, предполагам.

— Да не искаш да кажеш, че може да продължи векове? О, хайде, татко! При силата на двете Необходимости, това би унищожило Вселената! Тяхното времетраене е сигурно само миг. А когато събитието приключи, Детето на Светлината повече няма да има нужда от тази титла. То е сторило, каквото се очаква от него, и може спокойно да предаде щафетата. Детето на Светлината ще свали меча от стената и ще го връчи на Бранд. Заедно с меча ще бъде предадена и титлата.

— Май доста се напъна, за да нагодиш всичко по мярка, а, Поул? — каза недоверчиво той.

— Ти можеш ли да измислиш нещо по-добро?

— Не, но ще отскоча до Острова на бурите.

— За какво пък ти е това?

— За да взема меча, разбира се. Той ще е нужен на Бранд.

Старецът явно беше стигнал до заключение, в което имаше много логически пропуски. Баща ми вярваше, че той е предопределен да бъде Детето на Светлината, което трябва да свали меча от стената на тронната зала на Риванския крал. Когато стигна Рива, обаче, майка се беше погрижила за всичко и мечът вече нямаше нищо общо с предстоящото. Цялата обляна в синя светлина, тя влязла в залата, взела Сферата от ръкохватката на меча на Желязната хватка и я вградила в центъра на щит. Сигурно беше осигурила и насрещния вятър за кораба на татко. *Освен това* той вече се догаждаше, макар и съвсем смътно, че майка не е мъртва, както беше вярвал дотогава. Като се върна в Тол Хонет, ми се видя доста оклюмал.

През пролетта на 4874 г. чичо Белдин отново дойде от южен Ктол Мургос. Той ни уведоми, че Урвон е напуснал Рак Хага и е започнал похода си през континента. Ако изчисленията на генерал Керан бяха точни, на нас ни оставаше не повече от година, за да завършим подготовката си. *Едно* от потвържденията за точността на изчисленията ни вече се беше появило. Бранд сподели пред баща ми, че чува гласове. Това не е най-прекрасната новина за един лечител. Когато някой сподели, че „чува гласове“, лечителят обикновено веднага запазва стая в най-близката лудница.

Бранд обаче не полудяваше, а просто чуваше гласа на Необходимостта. Тя много внимателно го подготвяше какво да стори, когато се срещне лице в лице с Торак.

В ранната полет на 4875 г. Торак се отказа от обсадата на Крепостта и тръгна на запад. Ако изчисленията на Керан бяха верни, ангараките щяха да са пред вратите на Во Мимбре след около месец и половина. А легионите все още бяха на юг. Както и се надявах от цялото си сърце, в този момент се намеси Ул. Виждащите като котки в тъмното улгоси наизлязоха една нощ от пещерите и всяха безредие и смърт сред спящите войници на Торак. След този случай ангараките не се предвижваха вече толкова бързо.

Докато ангараките едва-едва си проправяха път през планините на Улго, чичо Белдин радостно съобщи на баща ми, че небивала снежна виелица е заровила до уши Урвон и Ктучик във Великата пустиня Арага. *Това* най-накрая обясни причината за четвъртвековните

неспирни дъждове, които се изсипаха над света. Климатът по цялата земя се беше променил, подготвяйки тази неестествена за пустинята снежна вихрушка, която погуби втората армия на Торак.

Баща ми преливаше от радост, когато ми съобщи новината. Но усмивката му угасна, след като му припомних, че снежната виелица не означава нищо, докато генерал Керан не разбере какво се е случило.

— Не вярвам той сляпо да се довери на тази новина, татко — натъртих аз. — Той ще настоява за доказателства, а ние не можем да му ги осигурим.

Обявихме новината, позовавайки се на обичайните „достоверни източници“. Както и очаквах, генерал Керан се отнесе с пълно недоверие към тези сведения. Не щеш ли, самият Ран Борун предложи компромисен вариант. Беше решено половината от легионите край границата да дойдат на север, а другата да остане на мястото си. Череките щяха да докарат с корабите си легионите по течението на река Аренд. Оставаше ни единствено да се надяваме, че ще пристигнат навреме.

По това време пристигнаха и близнаците. Те ни увериха, че битката ще трае три дни и че всичко (както и предполагах) ще бъде решено при двубоя между Кал Торак и Бранд. Нашата задача с баща ми беше ясна. Трябваше да сторим всичко възможно Торак да не стигне Во Мимбре преди войската ни да е заела позиции. А това не би изисквало повече усилия от спирането на прилива или пък отклоняване на слънцето от неговата орбита, да речем.

Двамата тръгнахме от Тол Хонет, когато вечерта се спускаше над мраморния град и след около миля в северна посока влязохме в една брезова горичка.

„Най-добре го предупреди, че докато трае всичко ще използваш нашата сова, Поул — дочух гласа на майка. — На него това няма да му хареса, но нека свиква да вижда совата от време на време.“

„Ще имам грижа за това, майко — отговорих. — Открих начин да отклонявам всички изтощителни спорове.“

„Така ли? Някой ден ще трябва да ми кажеш как го правиш.“

„Тогава ме слушай внимателно, мамо — предложих. — Слушай и се учи.“

„С тези думи показва лош вкус, Поул, много лош вкус.“

„Радвам се, че ти хареса.“

Баща ми беше извил глава на запад.

— Скоро ще стане съвсем тъмно — отбеляза той. — Добре поне, че оттук до Во Мимбре няма никакви планини, та да не се спъваме в тъмното.

— Знам, че това няма да ти хареса, татко — започнах, — но ми беше наредено да използвам формата на бялата сова от сега, чак докато приключи *събитието*. Затова ще трябва да стиснеш зъби и да го преглътнеш. Аз съм решена да следвам казаното, независимо дали ти се нрави или не.

— Позволено ли е да попитам кой ти дава тези нареждания? — изскърца със зъби той.

— Естествено, че можеш да попиташ — сговорчиво отвърнах аз. — Само не чакай да ти отговоря.

— *Ненавиждам* неизвестността — оплака се той.

— Дръж се, старче — потупах го по бузата.

После се прелях в любимата си форма.

Отдавна беше минало полунощ, когато двамата с татко стигнахме островърхите кули в палата на Алдориген от Во Мимбре. Стражите, които сновяха по крепостната стена, може и да са забелязали двете птици, кръжащи над кулите, но изобщо не ни обърнаха внимание. Те дебнеха за хора, а не за птици. Кацнахме в най-плътната сянка край стълбището и щом ни отмина мудният часовой, приехме собствения си облик. Сетне се спуснахме по стълбите и се упътихме право към тронната зала да чакаме Алдориген.

— Защо не ме оставиш аз да се справя с това, татко — казах. — Познавам арендите по-добре от теб, така че няма риск да ги обидя. Освен това Алдориген вече се бои от мен, затова ще слуша много по-внимателно, ако аз говоря.

— Действай както намериш за добре, Поул. От разговорите с арендите кой знае защо ми се ще да викам високо.

— О, татко — отвърнах уморено, а после му подадох малък свитък. — Опитай се да се престориш, че четеш задълбочено това, докато аз уредя всичко.

Той хвърли едно око на свитъка.

— Но той е празен — рече обидено.

— А ти какво очакваше — приспивна приказка ли? Ти си голям актьор, татко. Импровизирай! Дай си вид, че четеш нещо, от което

зависи съдбата на света. Но въпреки това гледай да се въздържа от ужасени възклицания и викове на почуда. Ако преиграеш, Алдориген може да поиска да го прочете.

— Това много те забавлява, нали, Поул?

— Така си е. — Погледнах го хитро и на него му стана ясно какво означава това.

Зората обагреше в червено струпаните на хоризонта облаци, когато Алдориген и неговият вече пораснал син Кородулин спорейки влетяха в тронната зала.

— Той е поганец и злодей, сър — настояваше Кородулин, — и присъствието му тук би осквернило най-святото място в цяла Арендия.

— Знам, че е разбойник и измамник, Кородулин — отговори Алдориген, опитвайки се да успокои разгорещения си син, — но съм дал клетва. Не позволявам да се отнасяш пренебрежително към него, нито пък да се държиш безочливо, докато е под покрива ни във Во Мимбре. Ако не можеш да овладееш буйния си нрав, ще останеш в покоите, докато той не си замине. Или ще се подчиниш, или ще те затворя.

Речта им тутакси ме върна обратно към третото хилядолетие, а когато се обърнах, имах чувството че продължавам разговор, прекъснал преди две хиляди години.

— Добро утро, Ваше Величество — поздравих с дълбок поклон Алдориген. — Двамата със стария ми баща тъкмо идваме от Тол Хонет и, макар да сме още поразени от красотата и великолепието на най-славния сред всички градове, трябва незабавно да минем към въпроса, по който сме дошли. Пристигнали сме да те уведомим какво предстои, а то касае и теб, и твоето кралство по най-пряк начин.

Алдориген отвърна с типично мимбратско многословие и ние разменяхме задължителните любезности близо половин час, докато най-сетне стигнахме до най-главното. Моето послание, или нареждане, ако предпочитате, беше просто — трябваше да бъдат възпряни мимбратите, за да не се нахвърлят срещу ангараките, докато всичко не бъде напълно готово за излизането им от града. Обяснението ми отне известно време — много е трудно да убедиш някого, който се има за непобедим, че понякога е необходимо да бъде предпазлив.

Алдориген на свой ред ме уведоми, че неговият астуриански противник Елдалан Астуриански пристига във Во Мимбре, за да вземе

участие в общ военен съвет. Тутакси усетих опасността — хиляди години бяха преминали в безсмислено взаимно изстребление из астурианските лесове. Да събереш мимбрати и астурианци в една стая беше опасно, както за мебелите в нея, така и за цялата сграда. Кородулин вече се беше наежил за предстоящото посрещане, мрачно прогнозирайки, че „онзи непочтен астуриански херцог в решителния момент от битката ще мине на страната на ангараките, за да е сигурен в унищожаването на Во Мимбре.“

Татко се опита мислено да се свърже с мен, но аз вече го бях изпреварила. Не вярвам той някога да си даде сметка за тежестта на моята титла „Херцогиня на Ерат“, нито пък за силата на традициите в Арендия. Аз бях и продължавах да съм равна на Алдориген и Елдаалан. Те и двамата го знаеха, освен това бяха наясно, че мога да им почерня живота, стига да поискам.

Продължих да убеждавам Алдориген и неговия разгорещен син в ползата от добрите обноски. Когато запратиш думи като „женчо“ и „пъзльо“ в лицето на някой мимбрат, тяхното внимание изцяло ти принадлежи.

Точно по обед херцог Елдаалан и прекрасната му дъщеря Маясерана пристигнаха в двореца. Доста хладно бяха съпроводени до тронната зала на Алдориген. Точно тогава отново чух предупредителния камбанен звън в главата си. Когато видях какви злобни погледи си мятат наследствените врагове Кородулин и Маясерана, едва не избухнах в смях. Това обещавахе да е много вълнуващ и шумен брак.

„Ставаш все по-прозорлива, Поул“ — похвали ме мама.

„Може и така да е, но как да ги удържа да не се избият преди сватбата?“

„Сигурна съм, че все ще измислиш нещо.“

Въздухът в тронната зала беше наситен с напрежение и аз разбрах, че тази зле преценена и недообмислена среща ще доведе до големи нещастия. Ето защо се наложи отново да размахам титлата си пред носовете им.

— Прекратете това веднага! — заповядах на Алдориген и Елдаалан. — Не вярвам на ушите си! Мислех, че двамата сте зрели и улегнали мъже, но едва сега прозирам заблудата си. Мигар наистина владетелите на Мимбре и Астурия са някакви дечковци?! Бива ли така

да сте се вкопчили в омразата си, сякаш е любима играчка от детството? Земята гори под краката ни, милорди. *Незабавно* прекратете тези недостойни препирни и помогнете на алорните и толнедранците да потушат пожара. Тези нелепи обиди и заплахи ме измориха и ще направя така, че да усетите истинската сила на моя гняв! Ти, Елдалан, ще събереш стрелците си заедно със сендарите и риванците и ще нападнете ангараките в гръб. Ти, Алдориген, заедно с рицарите ще защитаваш стените на града, но няма да предприемате нищо срещу тези, които ви обсаждат, докато не настъпи третият ден от битката! Ще се покажете едва като видите предварително уговорения сигнал! Макар и да воювате помежду си вече две хилядолетия, все още сте по-неумели във военното изкуство и от последния новобранец на толнедранските легиони! Затова ще ми се подчинявате! Чухте заповедите ми и ще ги изпълните, иначе ще стоваря целия си гняв върху главите ви! — Изкарах тази тирада на един дъх и, признавам си, малко преиграх. — Сигурно съм грешила, когато през третото хилядолетие вярвах, че някога любимото ми дете Арендия ще порасне и ще съзрее. Това се оказа празна надежда. Арендите може да остаряват и косата им да посивява, но те никога не се превръщат в зрели мъже. Знаех как е редно да постъпя, но огромната ми любов към Арендия ме възпираше да го направя. Сега разбирам, че най-сетне трябва да изпълня дълга си. Тъй като всички аренди са обречени вечно да останат деца, излиза, че трябва да присъединя Мимбре и Астурия към моите владения и като се провъзглася за императрица да поема управлението на тези обединени земи. Сигурно няма да ви е трудно да се научите да коленичите пред вашата императрица и безпрекословно да се подчинявате на заповедите ѝ.

Това здравата стресна и двамата. Престорих се, че се наслаждавам на тази идея, оглеждайки двамата от глава до пети, сякаш бяха парчета говеждо на пазара.

— Може би още не е късно да сторя това. Ще си помисля сериозно. Ти, Алдориген, и ти, Елдалан, сте представителни, а може и да се изразявате добре, ако ви бъде заповядано, така че от двама ви ще излязат добри васали пред императорския ми трон. Ще го обмисля и ще ви уведомя за решението си. Но най-напред трябва да се преборим с Кал Торак.

(Разбира се, че нямах никакви императорски амбиции! Да не сте си загубили ума? Макар че Императрица Поулгара Арендска не звучи никак лошо, нали?)

Само мисълта за превръщането им във васали накара Алдorigен и Елдалан незабавно да станат любезни един с друг. Предложението на Елдалан след битката двамата да се срещнат на приятелска раздумка — с мечовете, разбира се — за да обсъдят по-подробно своите противоречия, послужи за край на пазарлъците.

Алдorigен ни предложи достойни за положението ни покои и след като се настанихме, Стария вълк най-сетне не издържа.

— Нали не говореше сериозно за императорската корона, а, Поул? — нервно попита той.

— Не ставай глупав, татко.

— Все пак не бих се отказал така бързо от тая хубава идея — замисли се той. — Това веднъж завинаги ще сложи край на братоубийствените войни.

— Подарявам ти идеята, татко. От теб би излязъл чудесен император.

— Да не си изгуби ума?

— Тъкмо се канех да те попитам същото. Имаш ли новини от чичо Белдин?

— Двамата с генерал Керан препускат на юг, за да ускорят придвижването на легионите. Корабите на Елдриг вече са потеглили надолу, за да прекарат войските.

— Ще им трябва време, за да стигнат дотук, татко — напомних му. — Измисли ли как да забавим Торак?

— Още го обмислям.

— Ами побързай тогава. Имам сериозна причина да настоявам за множество войници около себе си, когато Торак пристигне.

— Така ли? И каква е тя?

— Ще я обсъдим по-късно. Сега се захващай за работа, татко.

— А ти какво ще правиш?

— Ще прекарам час-два във ваната.

— Ако не спреш да се киснеш по толкова време, може и да се разтвориш във водата, Поул.

— Съмнявам се, татко. Сега върви, работа те чака.

Той тръшна вратата след себе си като излезе.

Тактиката на баща ми, чрез която забави армията на Торак с така необходимите ни пет дни, беше гениално прозрение, колкото и да ми е неприятно да го призная. Тя не само принуди Торак да пълзи, но и свърза двамина аренди, които доскоро се мразеха, с приятелство за цял живот. А това вещаеше добро бъдеще за бедната Арендия. Единствената слабост в целия план беше, че аз трябваше да предвождам група астурианци. Знаете, че недолюбвах астурианците по съвсем обясними причини.

Планът на татко не беше сложен. Река Аренд има множество притоци, които преливаха от коритата след четвъртвековните пороища. Всички те бяха пресечени от мостове. Баща ми реши група мимбратски рицари да тръгнат от подножието на планините в Улго надолу по течението и да разрушат всички мостове по пътя си. Моята задача беше заедно с хиляда астуриански стрелци да попреча на ангараките да възстановят отново мостовете.

Рицарят, който оглавяваше мимбратските разрушители, беше барон Мандор — наследник на Мандорин и Асрана и праотец на нашия Мандорален. Предводителят на астурианските стрелци пък се оказа късметлият барон Уилдантор — неукротимият червенокос мъж, от чийто род произлиза Лелдорин. Явно Необходимостта за пореден път се шегуваше с нас.

Въпреки дълбоките ми резерви и предразсъдъци към астурианците, на мен ми беше невъзможно да устоя на Уилдантор. Яркочервената му коса беше като пламък, а чувството му за хумор заразяваше всички. Май единственото време, когато не се смееше, надсмиваше или хихикаше, беше докато опъва тетивата. Тогава целият се изопваше и ставаше част от своя лък. Барон Мандор не беше подготвен за общуване с такъв като Уилдантор. Мандор беше сериозен човек, лишен напълно от чувство за хумор. Когато най-сетне осъзна, че всичко, което говори Уилдантор, е на шега, той постепенно взе да открива удоволствието от смеха. Шегата, която скрепи противоречащото на разума приятелство обаче дойде от Мандор. Мога да се закълна, че стана случайно. Когато Уилдантор ненадейно изтърси: „Защо не се уговорим да не се избиваме, докато всичко това не приключи?“, Мандор обмисля предложението няколко минути, а после мрачно заключи: „Това не нарушава ли повелите на нашата религия?“ Уилдантор започна да се превива от неудържим смях. Това,

което правеше ситуацията още по-забавна, беше фактът, че Мандор питаше напълно сериозно. Той най-напред гневно се изчерви от смеха на астурианеца, а после постепенно взе да проумява, че безхитростният му въпрос лежи в основата на трагедията на Арендия. Тогава и той започна да се смее. Най-напред смехът му беше горчив, но постепенно в него взе да се промъква и радост. И двамата най-после разбраха, че Арендия е просто една лоша шега.

Баща ми беше достатъчно подъл и остави ангараките необезпокоявани да възстановят мостовете през първите три притока. На четвъртия, обаче, строителите мурги ненадейно бяха засипани с астуриански стрели. След този случай ангараките станаха крайно предпазливи и губеха много време за пресичането на всеки от притоците. А това беше и нашата цел.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Мимбратите ставаха все по-умели в разрушаването на мостовете, пък и взеха да се скрепават внезапно възникнали приятелства между доскорошните кръвни врагове. Една малка група рицари се досети, че ако подкопаят основите на мостовете, това може да се окаже много по-ефективно. Те поговориха със своите съюзници, астурианските стрелци, и ги убедиха да удържат напирания в гърдите им ентусиазъм, докато не се убедят, че мургите са напреднали достатъчно и за тях няма връщане назад. Тогава рицарите пускаха незабелязано по течението дървени трупи. Предварително разклатените мостове рухваха под напора им. Това принуди няколко хиляди мурги да се борят за глътка въздух в мътните порои.

Когато напуснахме Во Мимбре, нашата основна грижа беше да държим по-далече едни от други мимбрати и астурианци. Но когато се върнахме обратно в града, нямаше сила, която да ги раздели. Вековната омраза беше изместена от приятелство за вечни времена. Обзалагам се, че Торак не беше предвидил това, когато тръгна на запад.

Щом се завърнахме във Во Мимбре, ни устройа истинско парадно шествие. Давах си сметка, че някои от жителите на града са скърцали със зъби при вида на астурианците, но това не помрачи радостта ни.

Замисълът на баща ми ни спечели така необходимите пет дни забавяне на атаката. Близнаците, които бяха пристигнали в града по време на нашето отсъствие, ни уведомиха, че чичо Белдин и генерал Керан вече са в покрайнините на Тол Хонет заедно с южните легиони. Баща ми побърза мислено да се свърже със сакатия си брат и той потвърди, че толнедранците и череките ще стигнат Во Мимбре навреме. Всичко беше готово за началото на битката, която трябваше да започне на следващия ден.

Докато баща ми оглеждаше за последно отбранителните позиции на града, майка се свърза с мен. „Поул — започна тя, — когато той се върне от огледа, кажи му, че поемаш грижата за ангараките. Мисля, че двете с теб отново трябва да навестим Торак.“

„Така ли? Защо?“

„Не обичам изненадите, затова е добре да държим под око Торак и Зедар.“

„Добре, мамо.“

Баща ми едва се държеше на краката си от умора, когато се върна от проверката, но това беше напълно естествено. Всички сме доста изнервени и изтощени преди решителна битка.

— Ще изляза да се поогледам, татко — казах му.

— Предполагам, че няма смисъл да се опитвам да те спра, нали?

— Така си е.

— Тогава хич няма да си правя труда. Но не стой навън цяла нощ.

Двете с мама отново се сляхме. Лесно открихме ръждясалото укрепление на Торак и отново използвахме онова удобно тясно прозорче, за да се промъкнем вътре.

— Ще ги накажа строго, Зедар — казваше точно в този момент Торак.

— Те си го заслужиха, Учителю — роболепно отвърна Зедар. — Жалките им ежби накрая станаха причина за твоя провал. Заслужават да заплатят с живота си тези грешки.

— Не бързай да ги съдиш, Зедар — злокобно отвърна Торак. — Ти самият още не си изкупил вината си за грешката в Мориндлен преди няколко века.

— Умолявам те да ми простиш, Учителю. Не позволявай гневът да те заслепи, макар напълно да съм заслужил наказанието.

— Аз не въздавам нито възмездие, нито опрощавам, Зедар — мрачно отвърна Торак. — Единствено съдбата е всесилна. Твоите братя Урвон и Ктучик усетиха нейното възмездие. А скоро ще дойде и твоят ред. Засега, обаче, аз все още се нуждая от теб.

Обзалагам се, че Зедар скръцна със зъби, когато Урвон и Ктучик му бяха приписани за „братя“.

Торак се изтягаше лениво на трона си, а полираната му маска проблясваше под светлината на кандилата. Той тежко въздъхна.

— Тревожа се, Зедар — призна неохотно. — Обзело ме е дълбоко съмнение и съм раздиран от колебание.

— Открий душата си пред мен, Учителю — настоя Зедар. — Дано двамата заедно успеем да премахнем грижите ти.

— Смаян съм от огромната ти самоувереност и дързост, Зедар — отвърна Торак. — Успя ли да прозреш в смисъла на казаното от онзи нещастник на брега на Мрин в Северна Драсния?

— Донякъде, Учителю.

— А известен ли си за прозренията ми в Ашаба?

— Да, Учителю.

— Не разбра ли досега, че двете пророчества не съвпадат напълно? Но и двете говорят за битката, която трябва да започне тук, пред стените на Во Мимбре, само след няколко часа.

— Така е, Господарю.

— Но сметките на Мрин не съвпадат с тези от пророчествата в Ашаба. Мрин твърди, че съдбата на света зависи от третия ден на битката.

— И аз така разбрах, Учителю.

— Ашаба обаче казва друго — че фатални ще са вторият и четвъртият ден.

— Това не съм го разтълкувал напълно, Учителю — призна Зедар.

— Мисля, че не е важно кой ще се възправи срещу мен в тази битка. Но е сигурно, че ако схватката между мен и Пратеника на боговете стане през втория или четвъртия ден, тогава аз ще надделея. Срещнем ли се обаче през фаталния трети ден, тогава Волята ще е на негова страна и аз ще изгубя. — Той изведнъж спря да говори и ясната му реч премина в непонятно фъфлене иззад стоманената маска. — Проклет дъжд! — ненадейно избухна божеството. — Проклети да са и реките, чийто буйни води забавят настъпването на войските ми! Ще закъснеем за решителната битка, Зедар! Само ако успеем да пристигнем два дни, дори ден по-рано, светът ще бъде *мой*! Сега обаче изходът от битката е в ръцете на случайността, а тя никога не е била на моя страна! Напуснах Ашаба с увереността, че трябва да стигна на уреченото място в точно определен час. Пожертвах с радост безброй от моите ангараки, за да го направя. А сега излиза, че ще съм на бойното поле ден по-късно! Ща, не ща, ще трябва да се срещна със Сюзерена на Запада през фаталния трети ден. Явно такава е волята на непостоянната и капризна случайност! А това ме кара да се съмнявам в успеха си и несигурността ме гризе отвътре, Зедар!

„Той мисли, че това е Гелан!“ — прошепнах аз.

„Какво каза?“ — Мисълта на майка беше също толкова неясна, колкото и моята.

„Той вярва, че ще се сражава с Гелан!“

„Как разбра това?“

„Титлите Пратеник на боговете и Сюзерен на Запада се отнасят до Риванския крал! Кой знае защо Торак е убеден, че Гелан се е върнал в Рива и е взел меч. Той дори не подозира, че всъщност ще се срещне с Бранд!“

Майка замълча за известно време, докато обмисли казаното.

„Може и да си права, Поул! — прие накрая тя. — Сведенията на Торак идват от Ктучик, а той разчита на новините от Чамдар. Баща ти обаче успя да му замае главата с хитрите си ходове из Сендария в продължение на векове. Излиза, че Торак не знае почти нищо за престолонаследника на Рива. Напълно е възможно да си мисли, че именно него ще срещне през третия ден от битката.“

„Убедена съм в това, майко. Ето защо ни беше наредено да преместим Сферата от ръкохватката на меча върху щит! Оръжието на Бранд няма да е меч — той ще се отбранява!“

През това време Торак продължаваше да говори. Ние с майка отложихме дискусията за по-късно, за да можем да го чуем.

— Ти *трябва* да превземеш града още сутринта, Зедар — нареди Торак. — Срещата ми с наследника на Желязната хватка *трябва* да стане на следващия ден. Ако се наложи, пожертвай всички ангараки, но искам Во Мимбре в краката си по залез слънце!

— Ще бъде волята ти, Учителю — врече се Зедар. — В този миг бойните ни машини заемат позиции. Обещавам, господарю, че Во Мимбре ще бъде твой още по залез слънце, защото смятам да хвърля всички сили на ангараките срещу златните му стени.

Явно безплодната осемгодишна обсада на Крепостта не беше научила Зедар да не хвърля думите си на вятъра. След това Торак се впусна в дълъг и отегчителен монолог, който не блестеше с особена мъдрост. Той не беше сред любимците на историята и неговото възмущение се беше натрупало като планина. Всичко, което смяташе за свое по рождение, му беше отнето, затова неговата божествена същност постепенно угасваше и го изоставяше. При друг развой на събитията аз сигурно щях да изпитам жалост към него.

„Мисля, че чухме достатъчно, Поул — внезапно рече майка. — Няма никаква полза да седим тук и да го слушаме как се самосъжалява.“

„Както кажеш, майко“ — съгласих се.

Совата ни отново излетя навън през тясното прозорче и размаха безшумно криле към Во Мимбре. Небето се беше изчистило след надигналата се откъм Ашаба виелица и звездите отново светеха с целия си блясък. Усетих, че ми бяха липсвали през тези двадесет и пет години. Хората с неестествено дълъг живот винаги прекалено се влияят от звездите. Те създават чувство за вечност и непреходност, а това донякъде успокоява, когато всичко около теб умира и се руши.

Макар заслугата за това и да не беше изцяло негова, Торак все пак успя да разцепи света във Войната на боговете. Ето защо бях убедена, че е по силите му само с едно-единствено усилие да срине стените на Во Мимбре. Всички обаче знаехме, че това не му е разрешено. Изключително сложните правила в тази безкрайна игра между двете Воли забраняваше използването на Божествената воля по време на *събитията*. Нарушаването на тези правила биваше жестоко наказвано. Ктучик го усети на гърба си в Рак Ктол. Торак би могъл да действа единствено чрез *човешка* сила, поне до мига, в който щеше да се изправи срещу Бранд. Но дори това *събитие* беше подчинено на общите правила.

Кацнахме върху крепостната стена в двореца на Алдориген малко след полунощ.

Изскубнах се от общата ни форма на сова и приех човешки образ, а майка ми отново се скри в мрака.

Все пак ги уведомих, че Торак нито веднъж не си е подавал носа от своята ръждясала кула, откакто е пресякъл земния мост. Това сигурно не беше кой знае колко важно, но новината, че Торак живее в уединение, можеше и да овладее донякъде изобретателността на баща ми.

— Моля те да запомниш нещо, татко — приключих разказа си. — Учениците на Торак не са като нас. Ние сме семейство, а те — не. Зедар, Урвон и Ктучик се ненавиждат помежду си с почти свещена страст. Зедар едва овладяваше злорадството си, докато говореше с Торак. Урвон и Ктучик са в немилост и това го прави единственият фаворит на Бога Дракон. Той ще се опита да затвърди позицията си

като поднесе на Торак Во Мимбре на тепсия само за един ден. Затова ще хвърли срещу нас всички сили. Торак може би ще се подчини на забраните, които ни налага Необходимостта, но не сме сигурни дали Зедар няма да наруши правилата.

— Това е пътеводната светлина в живота на Зедар, Поул — мрачно изръмжа татко. — Целият му път е осеян с нарушени правила. За какво още си говореха двамата?

— Предимно за напътствията, които са получили. Очевидно Ашабинските пророчества са разкрили пред Торак много повече подробности, отколкото ни даде Кодексът на Мрин. Третият ден от битката ще е *много* важен за всички нас. Легионите на *всяка цена* трябва да са тук, защото тяхното присъствие ще принуди Торак да приеме предизвикателството на Бранд.

— Я виж ти — светнаха очите му, — това е *много* интересно.

— Престани да злорадстваш, татко. Торак заповяда на Зедар да хвърли всичките си сили срещу Во Мимбре. Завладеят ли града, всичко ще е на тяхна страна.

— Те да не се опитват да забавят бойните кораби на Елдриг? — попита Белтира.

— Зедар го предложи, но Торак не се съгласи. Той не иска да разделя армията си. Колко остава до съмване?

— Три-четири часа.

— Значи имам време да се изкъпя.

Баща ми демонстративно подбели очи.

Зората обагри небето на изток, но Зедар още се бавеше. Явно изчакваше точно определен момент за начало на нападението. Когато обръчът на слънцето се подаде над планините на Улго, от железния павилион прозвуча рог. Като по команда всички обсадни машини започнаха да мятат камъни срещу стените на града. Битката за Во Мимбре започна.

Както обикновено се наложи коригиране в мерника на катапултите, та камъните да удрят стените, вместо да се пръскат без посока над града. После започна да се чува само ужасният бумтеж на каменните отломки, които се разбиваха в крепостните стени.

Виждахме ясно суетнята на ангараките в основите на катапултите. Баща ми още изчакваше. Малко преди пладне той нареди на Уилдантор да отвърне на удара. Астурианските стрелци опънаха

лъковете и отвъд стените се посипа дъжд от стрели. Стоманените остриета поразиха най-напред тулите, които обслужваха обсадните машини. Атаката срещу стените внезапно спря. Оцелелите тули се втурнаха слепешката срещу редиците на ангараките зад тях, изоставяйки след себе си обсадните машини нелепо да стърчат, бездейни и без охрана.

Тогава Мандор даде знак на рицарската конница, струпана край северната порта. Вратите се отвориха и воините устремно препуснаха навън, размахвайки бойни брадви, а не обичайните пики. Когато след време се върнаха обратно в крепостта, обсадните машини на Торак приличаха на подпалки на огъня.

Викове на Торак, пълни с гняв и разочарование, прозвучаха като песен в ушите ми. Това детинско избухване ми подсказа, че на него явно изобщо не му беше хрумвало за ответен удар. Сигурно си е въобразявал, че ние просто ще му предадем без бой града, защото той много силно го желае! Досетих се, че в този миг животът на Зедар висеше на косъм. Отчаяно и без да се замисли, той заповяда незабавна атака срещу северната порта. Тя беше спряна с дъжд от стрели, а малцината оцелели ангараки, които стигнаха стените, бяха облени с вряща смола и подпалени като факли. В този момент слънцето залезе и сложи край на първия ден от битката. Ние все още бяхме в безопасност зад стените на Во Мимбре, а Зедар трябваше да се върне при Торак и да му докладва за поражението си. Двете с майка особено държахме да присъстваме на този разговор.

— Струва ми се, че се заблудих, Зедар — чухме смразяващия глас на Торак, когато се прокраднахме през любимото си прозорче. — Никой от ангаракските ми ученици не би ме провалил така позорно в ден като днешния. Дали пък да не призова Ктучик или Урвон на твоето място?

Зедар потръпна при тези думи.

— Умолявам те, Учителю — примоли се той, — позволи ми да изкупя вината си. Едва сега проумявам причината за провала. Машините не бяха подходящи за целта, която трябваше да изпълнят. Ще опитам отново и още призори ще имам на разположение невидими сили. Во Мимбре е обречен, Учителю.

— Ако не той, *ти* ще си обречен, Зедар — отвърна с ужасяващия си кънтящ глас Торак. — Прави каквото щеш, но искам с последните

лъчи на слънцето да вляза в този златен град!

— Ако не бяха тези забрани пред нас, много лесно бих изпълнил задачата си, Господарю.

— Те лежат върху *мен*, Зедар, не се отнасят до теб.

— Тогава значи мога да действам без страх от гнева на Необходимостта! — светнаха очите на Зедар.

— Ти си *задължен* да действаш, Зедар. Не ме интересува дали ще си навлечеш гнева на Необходимостта или не. Бъди благодарен, че поне ще си спомням с умиление за теб, когато си отидеш от този свят. Но това е война, Зедар, а по време на войните ние губим скъпи приятели. Това е много тъжно, но постигането на целта е над всичко. Ако се налага да пожертваш живота си, за да постигна своята цел, тогава така да бъде!

Безразличието на Бога Дракон смрази кръвта на Зедар, видях го с очите си. Това принуди Зедар да преосмисли колко важна роля играе всъщност той в плановите на Торак за завладяването на света.

Двете с майка се върнахме в града. Когато влязох в тронната зала, там вече се бяха събрали всички останали.

— Какъв е техният следващ ход, Поул? — попита татко. Той винаги се опитваше да ме спре и мърмореше, когато му казвах, че „отивам да хвърля едно око“. Но това не му пречеше после да измъква и най-малката подробност за враговете ни.

— Зедар вече не е любимият ученик на Торак — отговорих. — Досега трябваше да е завладял Во Мимбре и неговият господар е много разочарован от провала му.

— А Торак не се слави с великодушие и не прощава чуждите грешки — добави Белтира.

— Годиците не са смекчили нрава му, чичо.

— Успя ли да доловиш поне някакъв намек за това, което се кани да предприеме утре, Поул? — настоя баща ми.

— Нищо конкретно, татко. Торак има намерение да спазва правилата, установени от Необходимостта, но заповяда на Зедар да не се съобразява с тях. Вярно, той призна, че ще е покрусен, ако Необходимостта унищожи Зедар за нарушаване на заповедите ѝ. Но ако това е цената на неговата победа, рече, то той бил готов да я плати с радост.

— Нека приемем, че ще нарушат правилата и това ще им се размине безнаказано — каза татко. — Ако сгрешим — чудесно. Но ако се окаже истина, по-добре да сме готови. Сега нека поспим. Утре на всички ще са ни нужни свежи сили.

Срещата приключи, но баща ми ме настигна по коридора.

— Мисля, че е добре да започнем прегрупирането на силите си — рече. — Ще кажа на Чо-Рам и Родар да започнат да затварят пръстена около източния фланг на Торак. После ще говоря с Бранд и Ормик, та да го подхванат от север. Искam войските им да са заели позиции и готови за бой, когато вдругиден пристигне Белдин. Следи за организацията тук, Поул. Зедар може и да ни изпревари.

— Разчитай на мен, татко — отговорих.

Беше още преди пукването на зората, когато новите обсадни машини на Зедар взеха да обстрелват градските стени. За една нощ той беше сътворил няколко мангонели — огромни катапулти, които мятаха срещу бранителите на Во Мимбре каменни късове от по половин тон всеки. Огромната мощ, с която тези скали се разбиваха в градските стени, изпочупи прозорците навред и всеки път разтърсваше мимбратската столица до основи. Шумът беше оглушителен. И което е още по-лошо, новите машини на Зедар имаха достатъчно голям обхват и стояха извън обсега на астурианските стрели.

Като се върна от обиколката си, баща ми предложи близнаците да изплагиатстват изобретението на Зедар и да ни построят същите мангонели. Както се получава обикновено, защитниците на атакуваната крепост имаха предимство. Зедар пращаше скали, които се разбиваха в дебелите крепостни стени, а нашите камъни и пламтящи факли унищожаваша хора. Стените продължаваха да стоят, а ангараките на Торак оредяваха след всеки удар. Дъжд от камъни с големината на юмрук разбиваше наведнъж главите на цели вражески редици. Лавината от запалени факли пък поразяваше още по-немилостиво. Ангараките сами ни помагаша за това — обхванати от пламъците, те се опитваха да избягат някъде и така още по-силно разпалваха огъня.

Тогава Зедар съвсем се отчая и реши да рискува *собствената* си глава, сътворявайки силен насрещен вятър, който да отклони астурианските стрели при новата атака на ангараките. Това беше неговата грешка. Близнаците познаваха много добре Зедар и на мига разпознаха *неговата* Воля от усилията на няколко незначителни

гролими. Всичко, което им оставаше, бе да го последват. Щом той не се превърна в облаче дим, използвайки Волята и Думата, значи и за нас беше безопасно да постъпим по същия начин. Зедар беше принуден да поеме риска вместо нас. Вярвам, че да стъпва като със завързани очи в една толкова опасна ситуация, никак не се е понаравило на Зедар, но Торак не му беше оставил голям избор. Близнаците издигнаха преграда от силово поле пред вихрушката на Зедар. Тя беше разполовена на две и заобиколи Во Мимбре, а небето над крепостта остана спокойно и ведро.

Изгубил разсъдъка си от отчаяние, Зедар накара гролимите да обединят сили, за да пресушат калните тресавища около града. На баща ми и близнаците трябваше малко време, за да разберат какво точно става. Но когато Зедар накара вихрушката да посипе града с пепелища от изсъхналата кал, аз вече бях намерила изход. Тримата с близнаците откъснахме малко парче от бурята на Зедар, накарахме я да се завихри като торнадо на няколко мили надолу по река Аренд и после я върнахме във вид на воден стълб. След това я пуснахме да върлува, неспирана от нищо. Водният порой слегна прашните облаци и пред очите ни изскочиха мургите, които дотогава незабелязано се бяха промъквали през непрогледната пушилка. В този миг на сцената отново излязоха астурианските стрелци.

Приносът на баща ми в цялата операция приличаше по-скоро на детска игра, но той истински се забавляваше. Да накараш врага си да се чеше като побеснял от стратегическа гледна точка не е кой знае какво решение, но татко много се гордееше с постижението си.

Така оцеляхме и през втория ден от битката. Знаех, че това е съдбоносно за нас, но не споделих с останалите колко важна е победата. Майка много настояваше да си мълча.

„Това само би ги смутило, Поул — увери ме тя. — Мъжете лесно се притесняват, затова нека запазим в тайна колко важен е третият ден. По-добре да не създаваме поводи баща ти да изригва на талази едно след друго гениални предложения. Това може да наруши равновесието на нещата, които предстоят да се случат.“

Решаващи за успеха на нашата защита бяха толнедранските легиони. Ето защо още преди съмване аз полетях надолу по течението на река Аренд, за да се уверя, че бойните кораби на Елдриг плуват към нас, натоварени с подкрепления. Признавам, олекна ми, когато открих,

че почти са стигнали мястото, където ги очаквахме. Белтира напусна града, за да се присъедини към войските ни, разположени на изток. Белкира пък тръгна на север, където бяха сендарите, риванците и астурианците. Двамата с баща ми кацнахме върху един клон, откъдето можехме да наблюдаваме бойното поле и да издаваме заповеди. Татко, естествено, изобщо не подозираше, че аз не съм сама в тялото на бялата сова. Не беше никак трудно да го заблудим. По-важното беше, че Торак не знае за присъствието на майка. Тя беше тайната ученичка на Алдур, а Богът Дракон изобщо не подозираше за съществуването ѝ. Готова съм да се обзаложа, че именно нейната намеса при Во Мимбре помогна да устоим на Едноокия.

Идеята да сигнализираме с роговете беше на баща ми. Тя не свърши никаква работа, освен че задоволи жаждата му за мелодраматични финтифлюшки.

Членовете на нашето семейство бяха пръснати сред войската. Разполагахме с много по-ефективни способности за общуване, но татко упорито настояваше за тези концерти с бойните рогове. Признавам, арендите бяха очаровани от мистериозния им звук, който кълтеше между хълмовете. Освен това продължителните изсвирвания и техният екот изнервиха до крайна степен ангараките. Надраките бяха на ръба на нервна криза още преди да е започнала битката. Затова Яр лек Тун прати разузнавачи в гората, та да разберат какво става. Астурианците и хората на Бранд само това и чакаха. Яр лек Тун така и не получи известие нито откъде идва звукът, нито какво се е случило с неговите воители.

После мургът Ад Рак Кторос прати съгледвачи откъм изток. Тях пък ги помете алгарската конница.

При следващия зов на роговете ние най-сетне чухме сигнала, който трепетно очаквахме. Чичо Белдин и генерал Каран отвърнаха с хор от толнедрански тромпети. Череките и легионите бяха стигнали бойното поле.

Тогава баща ми, който си присвои ролята на маршал в тази битка, се издигна високо в небето, та да направлява оттам действията ни. Когато всичко на земята беше вече разположено според неговия план, той заповяда на Бранд да даде сигнал за начало. Бранд изсвири продължително с рога два пъти и Чо-Рам му отвърна като ехо. Незабавно последва и отговорът от Мандор, а след това вратите на Во

Мимбре се отвори с трясък и от тях гръмовно се изсипаха мимбратските рицари.

Зедар, който трябваше да запази хладнокръвие дори в напрегнат момент като тази, прие формата на гарван и излетя от павилиона, за да види какво става. Тогава мама доста ме изненада. Без каквото и да е предупреждение, тя размаха крилете на общата ни форма и ни издигна високо в небето над връхлитащия гарван. Тъй като бяхме слети, аз изпитвах нейните чувства и споделях мислите ѝ. С огромно изумление проумях, че враждебността на майка към Зедар датира отпреди неговото предателство. Тя го беше възненавидяла още при първата им среща. Усетих смътно, че той беше подметнал нещо по неин адрес пред баща ми и това му бе отредило почетно място в сърцето ѝ. Баща ми и до ден днешен е убеден, че совата, която връхлетя като камък върху гарвана, просто искаше да го сплаши. Но той греши. Майка се опитваше с всички сили да убие Зедар.

(Чудя се как ли щеше да се обърне всичко, ако тя беше успяла тогава.)

Атаката на мимбратските рицари в Битката при Во Мимбре стана причина след това да се изпишат томовете сладникава и бездарна поезия. Но от стратегическа гледна точка нейната цел бе само да задържи малореанците по местата им. И тя го постигна. Схватката беше драматична, шумна, изпълнена с благородни подвизи, при това изключително продължителна, но в действителност тя имаше второстепенна роля в хода на битката. Уменията на Торак във военната тактика бяха доста ограничени — никога преди това той не беше участвал в битка между равни по сила страни. Във Войната на боговете той беше по-слабият. И през тази война пак беше в неизгодна позиция. Той предполагаше, че атаката срещу неговата армия ще дойде отзад и по фланговете. Ето защо строи ордите на малореанците в центъра, за да подкрепят мургите, надраките и тулите. Унищожителната атака на мимбратите обаче принуди Торак, обкръжен и хванат в капан, да приеме двубоя с Бранд — нещо, което той искаше да избегне на всяка цена.

Зедар отново се опита да се промъкне в редиците ни, този път под формата на сръндак. Познавайки характера на Зедар, чудя се дали той просто не се опитваше да избяга. Дори и да е било така, това не му се удаде. Изборът на формата се оказа голяма грешка и той много

скоро го осъзна. Превърнат на вълк, татко започна да къса със зъбите си парчета месо от хълбоците му.

Съюзените ни войски неумолимо затягаха пръстена си около ангараките. Армията на Торак започна да дава все повече жертви, а войниците му взеха да гледат с копнеж отсрещните брегове на река Аренд. Чак сега разбрах защо Богът Дракон толкова се боеше от настъпването на третия ден.

Признавам, че баща ми наистина умело направляваше хода на битката. Той предвиждаше всеки ход на врага и го парираше още преди Торак да е предприел каквото и да било. Задачата на мимбратските рицари бе да погубят повечето малореанци. Още преди Торак да успее да хвърли мургите на помощ, баща ми освободи като през скъсан бент обединените алгари, драснияни и нередовната войска на улгосите, предвождани от Белтира. Те блокираха най-многочислените отряди на западните ангараки.

Пред заплахата от настъпващите легиони и лавината свирепи черекски воители, начело с Елдриг, Зедар не посмя да оголи десния си фланг и да заповяда на надраките и тулите да подкрепят малореанците. Единствената свободна сила, с която Вероотстъпника разполагаше в момента, бяха неговите резерви. Щом и те се включиха в битката пред градските порти, вече нищо не възпираше Белкира да нападне гърба на ангараките.

Долу врагът и защитниците на Во Мимбре се бяха вкопчили в мъртва хватка, а земята вече не можеше да попива леещата се кръв. Тогава двете с майка, все още слети в обща форма, полетяхме към павилиона на Торак. Изходът на битката вече можеше да се предвиди. Много войни са били загубени по простата причина, че генералите са прахосвали ценно време да чакат от разузнавачите доклад как се придвижват вражеските сили и едва тогава са реагирали. За баща ми този проблем не съществуваше. Всички ние поддържахме постоянна връзка с него. Нещо повече — двете с майка можехме незабелязано да подслушваме Торак и Зедар, а после незабавно да уведомяваме баща ми за чутото. Така той реагираше на ходовете на Зедар преди онзи да е направил и едно движение.

Когато стигнахме желязната кула, чухме как Зедар умолява Торак да се въоръжи и излезе на бойното поле, за да повдигне духа на

ангараките. Но Богът Дракон непреклонно отказваше, тъй като *именно този* беше фаталният за него трети ден.

Едва наскоро успях да видя с очите си Ашабинските пророчества и още не мога да проумея как е могъл Торак така погрешно да изтълкува някои от пасажите. Той явно беше решил, че е и винаги *ще* бъде единственото Дете на Мрака. Оттам съвсем невярно беше заключил, че единственото Дете на Светлината пък *ще* е риванският крал, наследникът на Желязната хватка. Това разпределение действително стана край Ктол Мишрак, когато Гарион довърши Торак. Но то беше съвсем различно *събитие* по време на друга война, която започна петстотин години след описваната битка. Торак очевидно беше обърнал двете схватки и това ни гарантира победата при Во Мимбре.

Макар Зедар да бе видимо парализиран от ужас и да молеше отчаяно Торак, богът оставаше невъзмутим.

— Сега не е време да се показвам на открито и да се бия, Зедар — отговори той. — Както вече ти казах, съдбата на тази битка е в твоите ръце по една случайност. Пак повтарям обаче — едно *събитие* ще предхожда срещата ми с Детето на Светлината и то *ще* е знак, че аз *ще* победя. Това *ще* бъде сблъсък на двете Воли и *моята* *ще* надделее над врага. *Ето тази* битка *ще* реши бъдещето на света.

Макар да бяхме напълно слети, някои от мислите на майка оставаха тайна за мен. Въпреки това аз почувствах, че тя се готви да действа. Явно скоро *щеше* да предприеме нещо и умишлено го криеше от мен.

— Трябва някак да подкрепим малореанците, Учителю — отчаяно настояваше Зедар. — Разрешаваш ли да включа и резервите в схватката?

— Щом смяташ това за правилно, Зедар — отвърна Торак с истинско божествено безразличие, което едва не доведе до лудост неговия ученик.

Зедар се показва на вратата на павилиона и предаде заповедите си на куриерите, които чакаха отпред. Малко след това резервите на ангараките започнаха да напредват към градските порти. Точно тогава череките и легионерите на генерал Керан се вклиниха в редиците на надраките, за да се присъединят към мимбратските рицари.

Когато битката стигна най-горещата си точка, баща ми прибави още огън, нареждайки на чичо Белкира да хвърли в боя риванците,

сендарите и астурианските стрелци, които дотогава се притаяваха в гората на север. Те безмълвно и заплашително заеха позициите, току-що опразнените от резервите на Зедар.

Вестоносци, натоварени все с лоши новини, стояха в редица пред железния павилион.

— Господарю Зедар! — извика първият с треперещ глас. — Крал Адрак Кторос е убит, а мургите са в паника.

— Лорд Зедар! — прекъсна го втори куриер. — Надраките и тулите са съвсем уплашени и търсят начин да се измъкнат!

— Лорд Зедар! — намеси се и третият приносител на лоши вести. — От север ни заплашва многочислен враг. Там има и астуриански стрелци, а техните стрели съвсем ще разредят редиците ни. Центърът също е в опасност и резервите едва ли ще могат да помогнат много, дори и да оцелеят. Не можем да направим нищо срещу стрелците, защото тях ги пазят сендарите и риванците!

— *Риванци ли?! —* изрева Торак. — Нима риванците са дошли чак дотук, за да ми се опълчат?

— Така е, най-свети — отвърна ужасено последният вестоносец. — Сиводрешковците са зад гърба ни заедно със сендарите и астурианците. Ние сме обречени!

— Убийте го — нареди Торак на гролимите, които стояха наблизо. — Тук не е мястото никакви жалки вестоносци да предсказват съдбата ни.

Двамината гролими се нахвърлиха върху нещастния вестоносец с фанатичен плам в очите и ножовете им пробляснаха. Той изохка и се свлече на земята.

— Предводителят на риванците носи ли меч? — обърна се Торак към другите куриери, които стояха с посивели от ужас лица и не можеха да откъснат поглед от мъртвия си сънародник.

— О, да, божествени — осмели се да пророни единият с изтънял от ужаса глас.

— А мечът свети ли в ръцете му?

— Не, божествени, прилича на съвсем обикновен меч.

— Тогава моята победа е сигурна — извика тържествуващ Торак.

— Господарю... — гласът на Зедар звучеше объркано.

— Този, който се е възправил срещу мен, не е Риванският крал, нито е Пратеника на боговете, с когото трябва да се срещна един ден.

Явно оръжието на този е от обикновена стомана и той не е закрилян от силата на Ктраг Яска! Истина ти казвам, в този ден силата ще е на моя страна. Кажи на слугите да ми донесат бронята, Зедар. Незабавно! Аз ще изляза на бойното поле и светът ще падне в краката ми!

„Татко — почти извиках аз, — Торак излиза!“

„Естествено, Поул — самодоволно отвърна той. — Нали точно това искахме. — Баща ми имаше ужасния навик да си приписва заслугата за всичко, което ставаше. — Сега е време двамата с теб да подкрепим Бранд. Не се размотавай, Поул, не бива да закъсняваме.“

„Ех, дали ще порасне някога“ — спокойно отбеляза майка ми, докато се провирахме през прозорчето. Събитията взеха да се развиват със светкавична бързина. Предусещах, че ще се случи нещо, което никак няма да ми хареса. Подозренията ми бяха потвърдени и от това, че мама остана слята с мен, дори когато излязохме от формата на сова. Тя никога не беше постъпвала така, но твърдо отказа да ми обясни причините.

По всичко личеше, че Бранд вече е обзет от непоколебимата увереност, характерна за Детето на Светлината. Той ми се видя никак нечовешки спокоен и дистанциран от онова, което предстоеше да се случи. Щом пристигна баща ми, обаче, изразът и поведението на Бранд внезапно се промениха. Погледът му стана решителен и той проговори с гръмлив глас, който наподобяваше гръмотевица или пък тътена на земните недра при земетресение.

— В името на Белар аз те предизвиквам, Торак, обезобразен и прокълнат! В името на Алдур ще те смажа с омразата си. Нека спре това кръвопролитие и се срещнем само ние двамата — човек срещу божество — за да те победи в достойна битка! Хвърлям предизвикателството си в лицето ти! Или го приеми, или ще бъдеш изобличен като малодушен страхливец пред хора и богове.

В този миг Торак, следван плътно по петите от Зедар, се появи от смешната си желязна кутия. Явно предизвикателството на Бранд никак не се беше понарявало на бога на ангараките. Той изрева недоволно и се втурна напред като размахваше огромния си меч, разсичайки с него скалите наоколо и мятайки искри по бойното поле. Тогава Зедар побягна.

— Кой от земните крале е толкова глупав, та да предизвиква Краля на света? — изрева божеството. — Кой от вас ще дръзне да се

изправи срещу един бог?

— Аз съм Бранд, Пазителя на Рива, и ще изляза насреща ти, глупаво и недодялано подобие на боговете, а и срещу всичките твои омразни твари! Ти ще понесеш удара на цялата моя сила! Приеми предизвикателството или си плюй на петите, та никога повече кракът ти да не припари до Западните кралства!

Целта на всички тези дръзки думи беше да вбесят Торак, та да престане той да съобразява и мисли логично. Ако богът на ангараките размишляваше трезво, той веднага би надушил капана, който му се готвеше. Неговият гняв обаче заличи всички съмнения, премахвайки и последната следа от божествена прозорливост.

— *Ето ти тогава!* — прогърмя с могъщ глас той. — Аз съм Торак, Кралят на кралете и Господарят на всички господари! Не се боя от един смъртен владетел, нито пък от избелелите сенки на отдавна забравени богове. Сега ще се втурна и ще унищожа този ривански самохвалко и враговете ми ще изпитат моя свещен гняв. Ктраг Яска отново ще бъде мой, а заедно с него и целия свят!

Ето за това беше тази битка, пък и дългогодишната война преди нея. Всичко, което преживяхме и изстрадахме, имаше една-единствена цел — да доближи Торак до Сферата на Учителя, така че тя да може да го унищожи.

Гръмовните удари, които си размениха, накараха двете армии да замръзнат по местата си. Битката спря отведнъж, когато Кал Торак тръгна през редиците на своите раболепни войници. Бранд, съпровождан от баща ми, който беше приел формата на вълк и подтичваше в тръс край него, и следен по въздуха от нас двете с майка, все още във формата на сова, закричи срещу своя противник. Когато двамата стигнаха на двайсетина крачки един от друг, се случи *събитието*. Баща ми обаче дори не го забеляза. Бранд каза името си и добави още няколко обиди, за да е сигурен, че Торак наистина е заслепен от ярост. Той обаче го пренебрегна и се обърна направо към баща ми.

— Махай се, Белгарат — предупреди го той. — Бягай, ако ти е мил животът.

Баща ми отвърна както подобава — оголи зъби и изръмжа.

После Торак извърна единственото си око към мен, но не каза нищо заплашително. Гласът му беше сладък като мед и аз усетих как

се надига Волята му.

— Откажи се от баща си, Поулгара, и ела с мен. Ще се ожения за теб и ще те направя Кралица на света. Ще бъдеш велика, а силата ти ще е втора след моята!

Виждала съм малки и безпомощни животинки, вцепенени пред някоя змия. Мишката и заекът знаят, че змията насреща им е много опасна, но въпреки това стоят като вкаменени на мястото си, неспособни да шавнат, докато влечугото постепенно се приближава. Сега се озовах в същото положение. Волята на Торак ме беше парализирала.

Историците, описващи този сблъсък, твърдят, че аз гневно съм изкрещяла в отговор на Едноокия, но това не е истина. Не бях способна да пророня и едничък звук. Торак ме срещна и завладя душата ми. Единственото му око гореше тържествуващо, защото бе почувствал, че надделя над мен.

Това, което не подозираше, а и не би могъл да знае, е, че в този миг пред него бяха трима от учениците на Учителя. Той нямаше представа за съществуването на третия от нас. А именно тя го победи при Во Мимбре, защото беше свързана не само с Алдур, но и с УЛ, собствения баща на Торак.

Развълнувана и трепереща, совата закръжи около главата на Бранд. Тогава усетих, че моето съзнание се сви колкото ечемичено зърно в единия край на общата ни форма. Третият ученик — майка ми — взе всичко в свои ръце. Общувала съм неведнъж с различни богове, но никога не съм чувствала нещо по-огромно и съкрушително от Волята ѝ. Тя събра цялата си сила и блъсна Торак с нея. Ако беше човек, той щеше да се пръсне на хиляди малки парченца. Изразът на нейната Воля бе онзи пронизителен вик, за който пишат хрониките. Ако не бе насочен внимателно в целта, той сигурно щеше да изпочупи прозорците във всички Западни кралства. Но тъй като силата му беше строго направлявана, никой не разбра колко могъщ беше ударът. Птиците постоянно крещат, чуруликат, цвъртят и пискат, затова никой не им обръща внимание. Торак обаче не пропусна този вик. В нападателния крясък на майка имаше някои полутонове от гласа на Алдур, а също и характерните черти от гласа на Ул. Волята на Торак, която той смяташе за непобедима, беше насочена изцяло към мен, защото не знаеше, че и майка е тук. Ударът обаче бе толкова могъщ, че

натискът, който богът оказа върху мен, изглеждаше жалък в сравнение с него. Обезобразеният бог на ангараките изведнъж се разколеба и почувства страх. Мисля, че съм единствената, видяла го да трепери в мига, когато го застигна ударът. Единствена аз погледнах в изтеклото му око — то сякаш гореше от страх и нерешителност. Изворът от прекомерна самоувереност на Торак изведнъж пресъхна и когато се изправи пред Риванския Пазител, той вече беше изпълнен със съмнение. Това колебание и страх предопределиха изхода на битката.

VII ЧАСТ АНАТ

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Пригответе се всички заедно да бъдете заличени от лицето на земята! — прогърмя Торак, но колебливите нотки в гласа му издаваха, че не е толкова сигурен, колкото се опитваше да ни внуши. Ашабинският оракул го беше предупредил за третия ден от битката. Той обаче бе толкова убеден, че точно в този ден ще срещне риванския крал с неговия роден от звездите меч, та като видя *Бранд*, радостта от предвкушаната победа го направи непредпазлив. Богът реши, че предсказанието вече не е в сила. Само това беше причината да напусне железния си павилион във фаталния трети ден. Така и не разбра, че неговият истински противник на бойното поле не беше Бранд, а Сферата на Учителя.

Със свита от съмнение душа Торак се нахвърли върху Бранд, размахвайки огромния си меч. В яростната му атака пролича и неговото отчаяние. Затова пък Бранд изглеждаше спокоен, даже безразличен. Той отвърщаше на нападението със заучени удари, дори го правеше с известно отегчение.

Изглеждаше така, сякаш двубоят ще продължи вечно. Торак ставаше все по-невъздържан, а Бранд — по-спокоен и уравновесен. Най-накрая Богът Дракон успя да изненада Бранд и отвори дълбока рана в рамото му. Това беше и знакът, който чакахме толкова време, макар да не знаехме. Подозирам, че беше част от договора между двете Воли — Торак да пролее кръв, преди Бранд окончателно да го повали. В рамото на Бранд зейна рана и ние с татко реагирахме на мига — той започна да вие, а аз изкряхах.

Тогава сякаш някаква пелена падна от очите и съзнанието на Бранд. Неговото почти отегчено изражение се стопи и беше заменено с нападателен вид. Той прокара рязко острието на меча върху щита си и разряза наметката, която криеше вградения в центъра камък. Сферата на Учителя засвети и огънят ѝ отново близна лицето на Бога Дракон.

Никой от нас не си даваше сметка колко болезнена е за Торак срещата със Сферата. Богът Дракон изкрещя неистово. Продължавайки да вика, той захвърли меча и вдигна щита си, опитвайки се отчаяно да

се прикрие. Тогава Бранд го повали. После внимателно прихвана дръжката на меч с две ръце и заби острието му право в изтеклото око на божеството, което продължаваше да свети като в онзи ден преди петдесет века, когато Сферата го наказва заради разцепването на света.

Торак отново изкряска и политна назад. После изтръгна меч на Бранд с две ръце и от дупката шурна кръв. Така, плачейки с кървави сълзи, богът на ангараките стоя като вкаменен няколко мига. А сетне се стовари на земята и тя потрепери под него.

Не видях никой на това огромно бойно поле, който да помръдне или гъкне по време на двубоя. Имах чувството, че след като заглъхна неговият гръм, във въздуха се чуваше единствено биенето на хиляди сърца. Случилото се току-що бе толкова титанично *събитие*, та дори малко се учудих, че слънцето не спря вечния си ход. Вероятно аз единствена чух самотния победоносен вой на моята майка, опиянена от своята победа. Тя беше прекарала хиляди години във формата на жена, която ние познавахме като Поледра, но някъде дълбоко в душата си все още беше вълчица.

Моето победоносно тържествуване бе допълнено и от огромно облекчение. Обикновено съм доста самоуверена, но краткият ми сблъсък с Волята на Торак ме разтърси от глава до пети. Осъзнах, че когато Торак заповядва, аз съм *принудена* да се подчинявам. Това разкритие ме изпълни с колебание и ужас.

Клането, което последва падането на Торак, бе страшно. Ангараките бяха обкръжени и паднали духом. Да се каже, че бяха изклани, не би било достатъчно. Бранд бе неумолим. Накрая се наложи намесата на генерал Керан, та да се сложи край на касапницата. Но все пак Бранд и алорните бяха движещата сила на отмъщението, а когато се стигне до избиване на ангараки, алорните нямат насита. Клането продължи и през нощта, а когато слънцето отново огря, не беше останал нито един жив враг.

Накрая Бранд нямаше вече кого да убива. Както беше с превързана ранена ръка, заповяда алорните да му занесат тялото на Торак, та да можел „да погледне лицето на Краля на света“.

Само че тялото на Торак вече не лежеше на бойното поле. Тогава Бранд с доста заповеднически тон прати да повикат мен и семейството ми. Близнаците, Белдин, татко и аз си запроправяхме път през

труповеите към върха на хълма, където стоеше Бранд, оглеждайки останките на ангараките.

— Къде е той? — попита Бранд, а тонът му никак не ми хареса.

— Кой? — заяде се Белдин.

— Торак, разбира се. Никой не можа да намери тялото му.

— Ама че странна работа — с убийствена ирония продължи Белдин. — Да не си въобразяваш, че ще го откриеш? Зедар го отнесе още по залез слънце.

— *Какво* е направил?!

— Не сте ли му го казали? — обърна се Белдин към татко.

— Не му трябваше да знае. Ако беше известен, сигурно щеше да се опита да го спре.

— Какво означава всичко това? — царственият тон на Бранд започваше да ме дразни.

— Това е част от сделката между двете Необходимости — обясни татко. — В замяна на твоята победа на теб не ти е разрешено да задържиш тялото на Торак. Не че щеше да е кой знае колко по-различно, ако го беше оставил тук, де. Това не е последното *събитие*, Бранд. Ние не сме последните, видели лицето на Торак.

— Но той е мъртъв.

— Не, Бранд — казах колкото се може по-внимателно. — Нали не *мислиш* наистина, че мечът ти го е убил? Единственото оръжие, което може да стори това, все още виси на стената в Рива.

— О, я остави това, Поул! — възкликна той. — Никой не може да оцелее с пронизана от меч глава!

— Освен един бог, Бранд. Сега той е припаднал, но някой ден отново ще се събуди. Последният двубой все още не се е състоял. В него ще участват Торак и Риванският крал. Тогава те ще се бият с *истинските* мечове и един от двамата ще падне мъртъв. Ти се справи чудесно, скъпи, но нека това не ти замъглява разума. Станалото тук не бе по-различно от една обикновена схватка.

Моите думи никак не му харесаха, но неговото надменно поведение, прилягащо по-скоро на някой император, беше започнало да ме отблъсква. Час по-скоро трябваше да се направи нещо за общото ни добро.

— Излиза, че всичко това не е имало никакъв смисъл — заключи той обезсърчено.

— Не бих казал — намеси се баща ми. — Ако Торак беше победил сега, той вече щеше да владее света. Ти го възпря, а това все пак означава нещо, не мислиш ли?

— Сигурно е така — въздъхна Бранд, а после огледа кървавото бойно поле. — Трябва да разчистим всичко това. Сега е лято и ако оставим труповете да се разложат тук, във Во Мимбре ще настане мор още преди да дойде зимата.

Погребалните клади лумнаха по цялото поле около града. Гората откъм северната страна на мимбратската столица беше изсечена до последното клонче, за да се осигурят дърва за изгарянето на мъртвите ангараки. След като прибрахме и се погрижихме за останките от кървавото сражение, ние внезапно открихме, че Елдалан и Алдориген са се оттеглили насаме, за да си разчистят сметките. По всичко личеше, че срещата е протекла доста напрегнато, защото и двамата бяха бездиханни, когато най-сетне ги намерихме. Тази случка съдържаеше твърде голяма поука. Ако Мимбре и Астурия продължаха вековните си дразги, съвсем скоро щяха да свършат също като своите владетели. И от двете страни имаше луди глави, които предпочитаха да си затворят очите пред този логичен извод. Но Мандор и Уилдантор — двамината арендски герои от току-що приключилата война — решиха да направят всичко възможно, за да прекратят веднъж завинаги безсмисленото кръвопролитие. Понеже нямаше разумни аргументи, които да убедят техните сънародници в ползата от мира, те просто предложиха на несъгласните да излязат на двубой с тях. Наистина имаше нещо очарователно в заявлението: „Ще те убия, ако не мислиш като мен.“

Накрая, останали без изход, двамината арендски приятели дойдоха при Бранд с абсурдното предложение да приеме короната на Арендия. За щастие в този момент аз се намирах наблизо и забих лакът в ребрата му още преди да се е изсмял с глас на техните думи. Той успя да се овладее и нито една черта по лицето му не трепна, докато отклоняваше любезната покана с извинението, че има по-висши задължения, които е поел отдавна.

Камбаната, която заби в главата ми при първата среща на двамината млади от враждуващите фамилии, сега ми предлагаше отговор за решаването на политическите проблеми в Арендия. Аз намерих начин да намекна това на Бранд още преди да започне битката

при Во Мимбре. Когато той го предложи на Мандор и Уилдантор, обаче, двамата избухнаха в смях. Причината за тяхната реакция се изясни, когато новината стигна слуха на Кородулин и Маясерана. Разменените любезности като „мимбратски кръволок“ и „разбойническа кучка“ не бяха най-добрата основа за един бъдещ щастлив брак. Тогава се наложи и аз да се намеся.

— Защо вие, деца, най-напред не обмислите разумно всичко, а едва после да вземете решение — предложих. — Успокойте се и обсъдете въпроса.

После наредих двамата да бъдат заключени в една малка стая на върха в южната кула на двореца.

— Та те ще се избият, Поул — предупреди ме татко, когато останахме насаме.

— Не се безпокой. Имай ми вяра, старче, знам какво правя. Все пак съм *уредила* не един и два брака.

— Това не е същото. Ако единият от двамата успее да убие другия, Арендия ще се разпадне на парчета пред очите ни.

— Никой няма да бъде убит, татко, и нищо няма да се разпадне на малки късчета. Може и да не си личи от пръв поглед, но техният брак вече е сключен горе на небесата. Постепенно това ще проникне и в главите им, само че ще стане по-бавно, гарантирам ти го. Те все пак са аренди и нищо не може да си пробие бързо път през каменните им глави.

— Въпреки това твърдя, че е грешка.

— Предполагам, че не държиш да се обзаложим, а, татко?

Той ме изгледа продължително, а след това се отдалечи, мърморейки под нос. Двата с баща ми понякога се хващаме на бас и доколкото си спомням, той нито веднъж не е печелил.

След това се състоя прословутата среща, която остана в историята под името Съглашението от Во Мимбре. Боя се, че не се отнесохме много добре с Толнедра по време на мирната конференция. Участието на legionите в битката отърваха света от ангаракската чума, а после ние се извъртяхме на точно противоположни позиции и се държахме с толнедранците като с наши най-люти врагове.

Първата ни и най-важна задача беше да разубедим алорнските крале, които вкупом предложиха Бранд за Крал на света. Когато

толнедранският посланик Мергон се противопостави, алорните взеха да дрънкат оръжие.

Моят принос към нашата импровизирана конференция бе толкова скромна, че навремето дори не го приех сериозно. Сега вече осъзнавам неговата важност, но то е едва след преоценката на времето. Тогава бях толкова непреклонна и категорична, че останалите включиха предложението ми в точките на съглашението точно както го исках. А то гласеше: „От днес нататък всяка принцеса на Имперска Толнедра на шестнайсетия си рожден ден ще се представя с булчинска рокля в тронната зала на Рива. Ще остава там три дни. Ако през това време риванският крал се яви, за да я вземе, те ще се оженят. Ако ли пък не, тя е свободна да се върне в Толнедра и баща ѝ може да избере друг жених.“

Толнедранският посланик Мергон яростно се противопостави, разбира се, но всички тези мускулисти алорни около мен засвяткаха гневно с очи и съвсем недвусмислено дадох да се разбере какво би станало, ако толнедранците отхвърлят невинното ми искане. Тази клауза се превърна в голям проблем за толнедранското правителство години наред.

Отне ни няколко седмици, докато съставим и подпишем съглашението, а това осигури достатъчно време за Кородулин и Маясерана най-сетне да спрат да говорят за политика и да се захванат с много по-съществени неща. Когато Бранд изпрати да ги доведат, те пристигнаха в тронната зала хванати ръка за ръка с онзи глупав израз върху лицата, който аз вече разпознавах безпогрешно. Те със *сигурност* бяха стигнали до мирно решение помежду си.

Мандор и Уилдантор се втурнаха да търсят свещеник, който да извърши сватбената церемония. Не успях да забележа нито засъхнала кръв, нито синини и цицини по попа, когато го доवлякоха. Но ужасът в очите му подсказваше, че не е минало без заплахи. Е, и това можеше да се приеме като начало на мирния процес. Заплахите все пак са малко по-цивилизован метод от откритото насилие.

Войната бе завършила съвсем наскоро, затова във Во Мимбре все още царяха хаос и безредици. Затова и сватбата на Кородулин с Маясерана мина без обичайните фойерверки и тържества, които са нещо задължително за мирно време. Не мисля обаче, че това наскърби младоженците. Щом Мандор намекна, че бракът им всъщност

обединява Арендия под владичеството на мимбратския крал, свещеникът на Чалдан изведнъж стана твърде услужлив. Затова и венчалната церемония не протече кой знае колко зле. Но и попът, а и повечето от присъстващите мимбрати не осъзнаха веднага, че се създава *обединена* монархия. Излезе, че фактическото съединение на моята бедна и изстрадала Арендия се извърши в брачното легло.

Дойде ред да отпратим всички алорни на север и тактично да ги върнем по домовете им. Присъствието на могъща алорнска войска на не повече от двеста левги край Тол Хонет изнервяше Ран Борун. Нещо повече — сред нейните редици имаше отявлени привърженици на Мечия култ. Едва ли би било подходящо да им оставим достатъчно време, та да усетят примамливата близост на Тол Хонет и притегателната сила на неговите несметни богатства.

Двамата с баща ми придружихме Бранд чак до Арендския панаир. Там се сбогувахме с него и поехме на изток към границата с Улголанд, където ни чакаха няколко дружини от алгарската конница. Беше много любезно от страна на Чо-Рам да ни осигури охрана, затова двамата с баща ми не дадохме да се разбере, че алгарите ни създават повече неудобство, отколкото закрила при пътуването. Беше късно лято и не ни чакаха никакви неотложни задачи, така че можехме да си позволим едно пътуване с коне през планините.

— Аз се връщам в Долината — каза татко, щом стигнахме алгарските равнини. — Ти в Алдурфорд ли отиваш?

— Едва ли. Във Во Мимбре имаше много алгарски войници. Не искам някой съсед ветеран да ме разпознае. Най-добре ще е с Гелан да започнем някъде на чисто.

— Сигурно имаш право. Хубаво е известно време да стоиш скрита от хорските очи. Сещаш ли се за някое подходящо място?

— Ще отведа момчето в Сендария. След Битката при Во Мимбре по света едва ли са останали много мурги, пък и е малко вероятно в Сендария да ги посрещнат с отворени обятия. Както и навсякъде по Западния континент.

— Ти си решавай, Поул — сви рамене той. — Гелан е *твоя* грижа, така че ще се доверя на преценката ти.

— Много съм ти задължена. — Не исках да бъда саркастична, но така се получи. — В Долината чака ли те някаква неотложна работа?

— Просто имам нужда от отдых. През последните няколко години не спях много често. — Той почеса брадясалата си буза. — Най-напред ще си поема дъх, а сетне ще пообиколя семействата, за които се грижа през последното хилядолетие. Искам лично да се убедя, че там всичко е наред.

— Прави каквото искаш, татко, но стой по-далеч от мен. Повярвай ми, говоря сериозно.

— Както кажеш, Поул. Предай моите поздрави на Гелан.

После той препусна на юг към Долината, а аз и групата ангараки продължихме към Крепостта. Докато пътувахме се замислих, че често подценявам баща си. Векове наред се грижех само за *едно* семейство, а той следеше живота на няколко едновременно. Това обясняваше защо през цялото време прилича на скитник.

Гелан вече беше навършил четиринайсет — най-неспокойната и опасна възраст. Той се разкъсваше между детството и юношеството и горчиво негодуваше срещу несправедливостта, че е бил лишен от удоволствието да бъде във Во Мимбре по време на войната.

Коренът на всички проблеми беше във факта, че Гелан знаеше истинския си произход. Когато отведох баща му Гарел в Крепостта, той беше поверен на грижите на Чо-Рам. Кралят така и не разбра защо е толкова необходимо да се държи в тайна потеклото на неговия повереник. Алгарското общество не допуска в себе си чужденци. Затова всичките му членове се приемат един друг като близки роднини и не си дават труда да пазят тайни — просто няма от кого да се крият. Затова Гелан отрасна с пълното съзнание за важността на собствената си особа, а и околните много му помагаха за това. Макар и да не го показваше явно, той беше привикнал да се обръщат към него с „Ваше Величество“. Когато го видях отново, Гелан вече беше придобил кралски маниери и това тутакси предизвика сблъсък между нас.

— Не ща да ходим в Сендария, лельо Поул — отговори той, когато го запознах с моя план за общото ни бъдеще. — Там едва ли ще ми хареса.

— Не е нужно да ти харесва, Гелан — отговорих твърдо.

— А защо не можем да останем? Всичките ми приятели са тук!

— Ще срещнеш нови хора, когато отидем в Сендария.

— Нали и аз имам *някакви* права, лельо Поул.

— Разбира се, скъпи — благо отвърнах. — Имаш пълното право да ми позволиш да вземам решенията вместо теб.

— Това не е честно!

— Никой не твърди обратното. А сега върви да се сбогуваш с приятелите си и си стягай багажа. Заминаваме утре сутрин.

— Не можеш просто така да ми заповядваш!

— Напротив, мога. Много ме бива да раздавам заповеди. Кой знае защо, хората постъпват винаги така, както съм им наредила. Вратата е ей там. Най-добре е сам да я отвориш, преди да съм те метнала през нея.

Предпочетох да се установя със семейството си в Селин, вместо в Медалия, Мурос или Султурн. Причина за това бе най-вече решението на крал Ормик да изтегли войските си от северните сендарски провинции и да ги разположи покрай брега, та да предпази страната от някое ненадейно нашествие на ангараките. Ето защо по тези земи почти не бяха останали ветерани от Во Мимбре. Двамата с баща ми бяхме пред очите на всички по време на битката там. Не намирах за особено привлекателна мисълта някой бивш боец да ме покани на халба силен ел в местната кръчма, за да си разправяме истории от войната.

Гелан не хареса Селин и се постара всички да разберат това. Върху още голобрадото му лице легна постоянното изражение на дълбоко презрение, докато се скиташе безцелно из дъждовните улици. Юношите често постъпват по този начин. Обзалагам се, че с часове репетират надменния поглед пред огледалото. Решително настоявам всяка уважаваща себе си страна да забрани на юношите да се гледат в огледалото със същата строгост, с която им забранява пиенето на алкохол. Надменността на Гелан обаче се изпари в мига, когато една сутрин приближи своя огледален олтар и видя, че през нощта някаква ярка пъпка мистериозно се е появила на върха на носа му. Пъпката изчезна веднага, щом лицето на Гелан придоби по-приветлив вид. Предполагам, че това може да се обясни с химическите процеси, които протичат в тялото. Намусеното изражение сигурно вкисва кръвта, а всеки знае, че киселата кръв причинява погрозняване.

Купих скромна малка къщица в търговския квартал на Селин. След като се позаслушах в разговорите на местните търговци, аз намерих Осриг — разумен и трезв бъчвар на средна възраст — и го

осигурих с непряк наследник. Осриг правеше хубави бъчви и каци, а неговите бивши чираци вече въртяха успешно търговия в съседните градчета и селца. Това ясно показваше, че човекът е добър учител. Поговорих с Осриг, известно количество монети смениха собственика си, а след това се върнах вкъщи и уведомих своя племенник, че съм решила какъв ще е неговият бъдещ занаят.

— Каци?! — възмути се той. — Та аз нищо не разбирам от бъчварство, лельо Поул!

— Знам това, скъпи — отвърнах. — Затова ще започнеш най-напред като чирак. Първо ще се научиш на всички тънкости в занаята, а после и сам ще отвориш работилница.

— Не ща да ставам бъчвар.

— Бъчвите са много полезни, Гелан, пък и едва ли някога ще излязат от мода. Така ще имаш осигурено бъдеще.

— Но това е толкова обикновено, лельо Поул!

— Разбира се, но нали това е и нашата цел. Ние *искаме* да сме обикновени.

— Напротив, аз не искам. Не можем ли да измислим нещо по-интересно, с което да се занимавам? Като да стана моряк например. Може да отида и войник. Мисля, че ще ми хареса да съм войник.

— Виждала съм стаята ти, Гелан. От теб няма да излезе добър войник.

— Че какво общо има спалнята ми с това?

— Войникът трябва да си оправя леглото всяка сутрин и да прибира всички мръсни дрехи. Ти си добро момче, но редът и чистотата не са сред силните ти страни. Един войник със запуснат вид и ръждясал меч не може да стресне врага.

Лицето му стана мрачно.

— Каци — повтори с отвращение той.

— Каци, Гелан.

— Това не е подходящо занимание за един крал, лельо Поул.

— Не слагай тигана, докато рибата е още в морето, скъпи. Вместо това се постарай да правиш хубави бъчви.

— Торак е мъртъв, лельо Поул. Вече не е нужно да се крия от него.

— Не, Торак не е мъртъв. Той просто спи. В мига, в който сложиш короната на Рива и вземеш меч в ръце, той ще се събуди и ще

тръгне да те търси.

Не обичам да използвам думата „случайно“, тъй като през годините се уверих, че щом става дума за *мое* странно семейство, случайността рядко има нещо общо със съдбините му. Този път обаче тя наистина влезе в сила. Можех да дам Гелан за чирак на който и да е от дузината майстори. Осриг обаче отговаряше на всички мои изисквания. Той притежаваше умения, славеше се като добър учител, беше доста възрастен и нямаше син, който да наследи семейния занаят. Щом Гелан навлезеше в професията, можех да откупя работилницата на Осриг и да оставя не особено въодушевения си племенник да се оправя сам. Това бе и моята цел. Крайният резултат от търговията не беше толкова съществен. Най-главното бе престолонаследникът да се слее с обикновените хора и да е невидим за Чамдар, ако той дойде да души наоколо.

Постепенно се установихме в града, а Гелан научи как се правят бурета. През повечето време аз стоях въщи с майка му Аравина. Стараех се с всички сили да я извадя от обзелата я меланхолия.

Както вече казах, Осриг беше много надарен учител и скоро Гелан правеше бурета, които не пропускаха много. Когато занаятът беше овладян до последната тънкость, негласната битка с моя племенник приключи. Независимо дали му харесваше или не, Гелан беше станал бъчвар.

Когато младият занаятчия навърши шестнайсет, срещна една много хубава девойка на име Енала — дъщеря на местния дърводелец. Тогава познатите камбаните отново се обадиха в главата ми. Двамата бяха влюбени до уши един в друг.

След около месец младите официално се сгодиха и целувките вече бяха позволени. Въпреки това пак не ги оставяхме без контрол. Малко след седемнайсетия рожден ден на Гелан двамата с неговата прелестна Енала се ожениха.

След венчавката последва и задължително пиршество — традиционната почерпка, на която присъстват всички съседи. След като се натъпка здраво, побелелият майстор на Гелан ме дръпна настрана за сериозен разговор.

— Е, господарке Поул — каза той с лека усмивка, — защо просто не обявим сватбения подарък?

— Какво сте намислили, майстор Осриг?

— Вие никога досега не сте го казвали гласно, господарке Поул, но още първия път като дойдохте при мен да главите Гелан за чирак дадохте да се разбере, че ако всичко върви както трябва, може да купите работилницата за него.

— Не съм предлагала такова нещо, майстор Осриг.

— Така си е. Но както и да е, Гелан е много схватлив и вече прави хубави бъчви. Наблюдавах го и мога да кажа, че е готов да започне сам. Тая сватба днес ни отваря добра възможност да променим положението му. На ерген не може да се разчита, но жененият мъж е солиден и отговорен. Познавам си клиентите — този род неща са много важни за тях. Та да караме направо — защо не сключим сделката още днес? Харесвам Гелан и ще ви предложи добра цена. Ще поостана още няколко месеца да го наглеждам, а после лекичко ще се изтегля.

Така в един и същи ден Гелан стана съпруг и собственик на работилница. Осриг наистина остана до късно през нощта, а и Гелан не спа много. Двамата обаче бедуваха по съвсем различни причини.

Въпреки своята младост, в този ден Гелан стана знаменитост. Върху него очевидно се изливаше рогът на изобилието, а това е много рядко съвпадение. Толкова рядко, че предизвика завист сред останалите чираци в Селин.

Популярността на Гелан бързо помръкна и само след година той се славеше просто като „Гелан бъчваря“, вместо да буди завист с това „късметлията“. Хората купуваха от него бурета и каци, защото стоката му беше добра, но славата му не надхвърли неговите професионални умения. Ала краткият период, през който Гелан беше известен, отново пробуди у него съзнанието за собствената му значимост. А това е твърде опасно за човек, чиято основна задача е да не се набива на очи.

И така, след година майстор Осриг постепенно и тихомълком се оттегли, а Гелан преустрои горната част от работилницата си в наш дом. Аравина продължаваше да страда от дълбоката си меланхолия, та бях принудена да ѝ посвещавам цялото си внимание и усилия. След като тази продължителна криза отмина, аз внезапно видях, че Енала, която иначе имаше весел характер и слънчева усмивка, показваше явни признаци на недоволство.

— Какво те мъчи, Енала? — попитах направо една сутрин аз, след като Гелан слезе долу да отвори работилницата.

— Мисля, че Гелан не ме обича вече, лельо Поул — отвърна печално тя.

— Не ставай глупава, та той те обожава!

— Тогава защо си намира различни предлози да излиза всяка вечер? И знаеш ли какво си мисля, лельо Поул — някоя кръчмарска шафрантия — да не кажа нещо по лошо — му е завъртяла ума. Та той дори вече не иска да... — тя внезапно пламна.

— Ще се погрижа за всичко, Енала. Откога продължава това?

— О, вече месеци наред. Двете с теб напоследък бяхме доста загрижени за състоянието на майка Аравина, а през това време с Гелан се е случило нещо. — Тя замълча, потопена в тъжен размисъл.

— Хубаво. Довечера ще го проследя. Ще разберем къде ходи и какво толкова е завладяло мислите му.

— Той ще те усети, лельо Поул.

— Няма да разбере, че съм аз. Ще дам на Аравина отвара, от която да заспи непробудно. Ти все пак можеш да я наглеждаш, докато открия какво толкова е завладяло Гелан.

Откритието обаче ме свари съвсем неподготвена.

Аз постоянно поддържах връзка с татко и бях уведомена, че чичо Белдин е открил пещерата, където Зедар държи изпадналия в кома свой Учител. Известно ми беше още, че татко е в Толнедра и следва горещите следи на човек, който наричал себе си „Ашрак Мургът“.

(Обзалагам се, че това име ви е доста познато. По-късно се оказа, че то е любимият псевдоним на Чамдар.)

И така, знаеше се, че Чамдар пръска из Толнедра кърваво обогрените си златни монети, за да открие „чернокоса дама с бял кичур на челото.“ Оказа се, обаче, че е много схватлив и отлично е разбрал уроците на татко. Преди нападението на ангараките баща ми го беше разигравал в продължение на векове да броди из Сендария. Сега Чамдар доказва, че отлично е научил урока си и постъпваше по същия начин с баща ми из Толнедра.

След вечеря същия ден на разговора с Енала, Гелан отново изломоти някаква неубедителна история за изчезнал длъжник. После изтрополи надолу по стълбите, грабна нещо от шкафа в работилницата, където обикновено държеше инструментите си, и напусна къщата. Когато се озова на улицата с конопена торба на гърба, той крадешком се огледа дали не го следят. Ако беше вдигнал очи към

покривите, щеше да забележи една пъстрокафява сова, която зорко го наблюдава.

Най-сетне Гелан се добра до покрайнините на града, където селището опираше езерото Селин. Тръгна покрай брега, докато не стигна една гъста горичка, разположена на около миля на изток от града. Беше тъмна и безлунна нощ и Гелан беше невидим за хорските очи, докато пълзеше през коренищата. Подскачах по клоните на дърветата точно над него и не след дълго взех да мяркам рубинените отблясъци на запалени огньове в далечината. Явно към точно тези огньове се бе устремил Гелан, затова побързах напред да погледна какво става там.

Това, което видях, не би могло да се нарече клада, но много приличаше на нея. Пламъците бяха достатъчно ярки, та да осветят голямата поляна наоколо и дузината събрани там мъже. Бях виждала подобни сбирки и преди и през човката ми взеха да се търкалят всички цветисти изрази, които ми дойдоха наум.

Водачът беше с черна коса и облечен в расо на свещеник на Белар. По всичко личеше, че присъстващите са алорни — не само бяха високи и руси здравеняци, но на всичкото отгоре бяха навлечени в туники от мечешка кожа. Мечият култ беше намерил начин да проникне и в Сендария!

Не след дълго и Гелан навлезе в осветения кръг. Той вече не носеше конопената торба, а беше облякъл онова, което доскоро криеше в нея. Наследникът на Риванския трон също беше навлякъл мечешка кожа!

В този момент неудържимо взех да ругая на всички познати ми езици. Как беше възможно Гелан да е толкова глупав?!

Очите на чернокосия свещеник светнаха, когато се спряха на Гелан. Племенникът ми навлезе в осветения кръг с поклащаща се походка, но въпреки това стъпваше царствено.

— Да живеј! — изрева духовникът, вдигайки ръце към него. — Да живеј Риванският крал, Пратеника на боговете и Повелителя на западния свят! Поздравете този, който ще ни поведе срещу неверниците от юга — срещу езичниците от Арендия и Толнедра, против гъмжащата от змии Нийсия. Той ще обърне религията на варварите от южните земи чрез меч на вярата в единствения Бог на боговете, Белар от Алория!

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Докато летях назад към Селин, аз постепенно осъзнах какво съм видяла и чула току-що. Бях оставила Гелан да се къпе в обожанието на своите последователи.

„Татко, имам нужда от теб“ — трескаво го призовах аз, още докато преливах в човешки образ на задната уличка край работилницата.

„Сега пък какво има?“ — стигна до мен отговорът му.

„Случи се нещо лошо. Най-добре е да дойдеш тук, колкото може по-скоро.“

„Какво става?“

„Ще ти кажа като се видим. Сега някой може да ни подслуша. И промени външността си!“

Необходимостта от такава предпазливост се подразбираше, но истинската ми цел бе да накарам моя ленив родител да действа по-бързо, вместо да говори. Колко по-леко щях да си живея, ако баща ми вършеше, каквото му казвам, вместо да ни губи времето в безсмислени спорове.

Тъкмо зазоряваше, когато го усетих да си променя формата в покрайнините на Селин. Гелан, който се беше промъкнал вкъщи доста след полунощ, спеше дълбоко. Затова реших да грабна метлата и да изляза навън. За кой ли път премитах стълбите, когато по улицата се зададе плешив дебелак. Аз, разбира се, знаех кой е той. Баща ми понякога е тъй увлечен да променя образа си, че забравя колко незначително и маловажно всъщност е това.

— Къде се губи досега? — попитах тихо. Признавам, тонът ми беше леко язвителен. После го отведох в покритата със стърготини работилница и му показах мечата кожа на Гелан.

— Откога започна това? — рече накрая той, понижавайки глас в сумрака на бъчварската работилница.

— Не зная със сигурност, татко. Гелан си покрива дирите от половин година насам и се губи всяка нощ. Енала е уверена, че ѝ изневерява.

— Това жена му ли е?

Кимнах с глава и прибрах мечата кожа в шкафа.

— Да излезем навън — предложих. — Трябва да поговорим на спокойствие.

Спуснахме се надолу по улицата и аз набързо го запознах с последните събития. После понесох търпеливо упреците му за случилото се и най-сетне започнахме да обсъждаме какво да сторим, та да предотвратим злощастиято.

Досадната, бърлива, безсмислено дълга и невъобразимо скучна „История на света“, написана от моя баща, ще разкрие пред онези, които са достатъчно търпеливи да я прочетат, че той е проследил Гелан на следващата нощ. Там се казва още, че е присъствал на церемониалното възвеличаване на съгрешилия ми племенник от местните култисти. После, след като най-сетне успял да се овладее, Стария вълк ме повикал да дойда при него.

Много неща си дойдоха на мястото, когато баща ми разпозна Чамдар под брадата на свещеника. Преди това имаше доста възможности баща ми да изгради в моето съзнание образа на Чамдар, но той никога не го направи. Така и не разбрахме как онзи ме беше проследил, но мисля, че моите догадки за това не са далеч от истината. Някъде в някоя кръчма някой пътник случайно беше споменал за „късметлията“ в присъствието на дагаши. А после Чамдар лично беше пристигнал в Селин, за да се убеди със собствените си очи... Е, беше твърде късно тепърва да търсим слаби страни в моето прикритие. Стана повече от ясно, че ученикът на Ктучик е разкрил самоличността на Гелан по неговите мисли, когато младежът изведнъж се озова на гребена на славата. Всичко останало е било много лесно. Местното култистко общество беше доволно подозрително, но не и дотам интелигентно, че да разпознае гролима, когато го срещне на пътя си. Гелан пък най-сетне беше получил възхищението и преклонението, за които толкова мечтаеше. Сега Чамдар държеше в ръцете си Риванския крал.

Налагаше се на всяка цена да разкъсаме тази зависимост. Знаех много по-елегантен начин да направя това, вместо да изтрия всичко от паметта на Гелан, както ме съветваше баща ми. Признавам, имаше известен риск да направя така, че всички околни да чуят мислите на Чамдар. Ако той навреме осъзнаеше какво става, несъмнено щеше да

убие Гелан още на поляната. Или поне щеше да се опита да го стори. За да предотвратят това, аз трябваше да приспя неговата бдителност с някакви отвличащи вниманието блянове и мечти. Съзнанието му трябваше да скача от тема на тема, та да заглуши изострените му сетива. Задачата не беше лека, ето защо предпочетох сама да я свърша, вместо да се осланям на баща си. Той все налита да използва груба сила. Финесът и ловкостта не са сред най-силните му страни.

И така, Гелан му дръпна една вдъхновена реч колко исторически важна личност е той, докато най-накрая озвучените мисли на Чамдар не накараха моят племенник хвалипръцко да млъкне и да се заслуша. Фразата „Ктучик ще ме възнагради, ако убия този дръвник“ определено привлече вниманието и на Гелан, и на неговите последователи култисти. По-късно баща ми каза, че двама от косматите култисти били твърде разтревожени от разкритията на Чамдар. Явно той е бил съпровождан от телохранители.

Озвучените мисли на предания ученик на Ктучик продължаваха да кънтят сред дърветата и помогнаха на Гелан доста бързо да възвърне чувството си за реалност. Той схвана как неговото раздуто самочувствие го е подвело. Когато бълнуването на Чамдар достигна връхната си точка и той вече се виждаше като пръв и любим ученик на Торак, Гелан му показва какво означава истински алорнски темперамент и го фрасна с юмрук през лицето. Чамдар залитна и се строполи. Объркването го накара да охлаби контрола над заслепения си слуга — моя племенник. Осъзнаването на собствената му глупост порази толкова силно Гелан, че той реши да си отмъсти на Чамдар. Но тогава нямаше време да се ровим издълбоко в душевните си преживявания, тъй като предрешените телохранители на Чамдар измъкнаха отнякъде грозни криви ножове и се втурнаха да защитават господаря си. За щастие всички останали култисти се събраха около Гелан с религиозна жертвоготовност. Техният пиетет и благочестивост бяха най-малкото похвални.

След като Чамдар избяга, а неговите телохранители — обкръжени и обезоръжени, Гелан най-сетне се осъзна.

— Измамни сме! — извика той. — Това беше лъжлив свещеник на Белар!

— Какво да правим сега, Пратенико на боговете? — попита един горко хлипащ алорн. — Дали да не го догоним и да го убием?

— Никога повече не ме наричайте така! — заповяда Гелан. — Не съм никакъв Пратеник на боговете! Аз обезчестих името си! — Той смъкна от гърба си мечата кожа и гневно я запрати в огъня. — Мечият култ е лъжа и измама!

— Не знам вие какво мислите — продължи първият алорн, — но аз ще открия тоя свещеник и ще го разрежа на две!

При тези думи всички се втурнаха да търсят из храстите наоколо.

— Това беше много ловък ход, Поул — поздрави ме татко след като свалихме перушината си. — Откъде си научила да постъпваш така?

— Във Во Вакюн — отвърнах. — Трябваше да изтръгна признание от един астуриански шпионин, но не исках да използвам познатите способности. Доста са елементарни, не намиращ ли? Някой ден, когато имаме повече време, ще ти покажа как се прави. — После наклоних глава и се заслушах в трещенето на клоната, което сочеше пътя на алорните през гората. — Нека изчакаме събратята на Гелан да се приберат по домовете си, а сетне да го завържем и да го замъкнем обратно в работилницата. Не ми се ще и останалите култисти да разберат за нашето присъствие.

— Права си — съгласи се той.

Еретиците се ровиха из храстите известно време, но Чамдар вече сигурно бе на половината път към Камаар.

— Какво да правим сега, Ваше Величество? — попита един от култистите, когато отново се събраха около огъня.

— Най-напред забравете за това „Ваше Величество“! — отвърна Гелан. — Всичко бе само измама на гролимите. Трябва да се закълнем, че ще пазим в тайна случилото се тук. Не забравяйте, че съседите ни са сендари и в очите им ще приличаме на пълни идиоти, ако заговорим за Мечия култ като за нещо наистина значимо.

Те охотно се подчиниха. Никой не обича да изглежда като глупак в очите на другите. Заклеха се в гробовете на майките си, в мечовете си — макар и да нямаха такива — и в доста съмнителната си чест, че нито дума за тяхното временно заслепление няма да бъде изпусната пред останалите граждани. После Гелан ги разпрати да си ходят по домовете.

Като остана съвсем сам, Гелан започна да плаче. Тогава двамата с баща ми излязохме от сянката на дърветата.

— Май нещо не потръгна както трябва, а, Гелан — започна сухо баща ми. — Много е лесно да вярваш, че всички говорят само истината, но не ти ли е хрумвало някога, че това може да е доста безотговорно?

Гелан не изглеждаше твърде изненадан, че ни вижда. Въпреки допуснатата грешка, той все пак си оставаше един доста умен млад мъж.

— Кой беше този човек, който се представяше за свещеник, дядо?

— Името му е Чамдар и сигурно вече си се досетил, че е гролим. Мигар си загуби ума, Гелан? Не можа ли да се досетиш, че е ангарак по цвета на кожата му и формата на неговите очи?

— Това тук не означава нищо, татко — намесих се. — Намираме се в Сендария, а аз загубих няколко века в усилия да премахна расовата нетърпимост между хората тук.

— Братската любов между хората е много чисто чувство, Поул — отвърна той, — но ако някой зелен на цвят човек се опита да те убие, тогава равенството между цветовете губи смисъл. Сега да се връщаме в града. Трябва да стягаме багажа.

— Къде отиваме, дядо? — попита Гелан.

— Още не съм решил. Във всеки случай трябва да *напуснем* Сендария.

Сърцето ми спря да бие. Знаех много добре какво означава това.

— Защо не си купиш нови дрехи, татко? — попитах, когато влязохме в града.

— Но те са нови, Поул.

— Така ли? Че на кое бунище ги откри?

— Вгледай се по-внимателно — отговори той. — В Тол Хонет платих сума пари, за да ми ги направят по поръчка. Кръпките и протритите краища са само за заблуда. В действителност дрехите ми са много здрава направа и ще издържат векове наред.

— Не можа ли да си купиш поне обувки като хората?

— Не ми трябва. Искам да приличам на истински скитник.

— Мисля, че си надминал и най-смелите си мечти. Значи това на гърба ти е костюм, така ли?

— Разбира се, че е така, Поул! Хората не обръщат особено внимание на потъналите в прах бродяги. Облечен ли съм в тези дрехи,

мога да мина, през който и да е град или село и след ден-два никой няма да си спомня за мен.

— Никога ли не излизаш от тази роля?

— Така съм по-интересен. — Той изгърси това с обичайната си претенциозност. — Истинският ми характер всъщност е доста отегчителен. Но бих могъл да се превърна и в херцог, стига да предпочитате това, Ваша Светлост.

— Пощади ме, за бога!

— Защо я наричаш така, дядо — попита Гелан. — Какво означава това „Ваша Светлост“?

— Пак тайнички, а, Поул? — въздъхна татко. — Все с твоите тайни! — после се обърна към Геран с пронизващ поглед. Явно си спомни високопарната реч на младия мъж край огъня. — Ваше Величество — започна той с надутото официален глас, — позволете да ви представя Нейна Светлост, херцогинята на Ерат.

Гелан примигна объркано и се втренчи невярващо в мен.

— *Не може да бъде!* — извика той.

— Е, това наистина съм аз, скъпи. Признавам, обаче — беше преди много време.

— Та ти си най-известната личност в цялата сендарска история!

— Много мило, че го казваш.

— Защо си мълчала досега? Държанието ми беше ужасно, лелю Поул! Трябваше да ме предупредиш!

— Та да можеш да ми се кланяш и да роболепничиш пред очите на хората ли? Има още много да учиш, Гелан. Не помниш ли основното ни правило — да не се набиваме на очи! Ето защо ти си бъчвар, а не съдия или провинциален благородник! — Усетих навреме благоприятната възможност и бързо продължих: — Благородството има две страни, Гелан. Повечето от хората забелязват само хубавите къщи, пищните дрехи и раболепието на подчинените и нискостоящи по ранг. Другата страна е много по-проста на вид, но и много по-съществена. Дългът, Гелан, дългът! Нека той е постоянно пред очите ти! Ти си — или поне би могъл да бъдеш — ривански крал! А това означава много задължения и отговорности. Но сега единственото ти задължение е да продължиш рода. Ще го изпълниш като останеш жив. Наоколо се навъртат много хора, които копнеят да те убият преди да ти се е родил син.

— Сигурно съм забравил това, лелю Поул — призна той. — Когато тоя Чамдар ме нарече ривански крал, това ми замая главата. Мислех си, че то е най-важното на света.

— Ти наистина си значима личност, Гелан — твърдо казах аз. — Двата с жена ти сте най-важните хора в света сега. А това ще рече, че носиш най-тежкото бреме сред хората. Помни: всичко се свежда само до две думи — „Крий се!“ Където и да отидеш, крий се! Не се набивай на очи. А най-добрият начин да го постигнеш е като се слееш с обикновените хора.

— Послушай я, Гелан — намеси се татко. — Приеми и един съвет от истински професионалист, а аз съм точно такъв, повярвай ми. Не позволявай на мисълта „Аз имам тайна“ да ти се изпише на челото. Прави се даже на глупак, ако това се налага. — После старият мошеник ми хвърли невинен поглед. — Искаш ли да му дам няколко урока по актьорско майсторство, Поул?

— Наистина мисля, че се налага, татко.

Втрещеният му вид при тези думи топлеше сърцето ми цяла вечер след това.

Двете с Енала пуснахме обичайния слух за „спешна семейна работа“ и създадохме впечатление, че се прибираме в наследствения си дом в Мурос. Гелан продаде работилницата, събра си инструментите и купи каручка с конски впряг.

Пътувахме на югоизток около десет левги, за да затвърдим заблудата, че именно Мурос е нашата цел, а после преминахме на имперското шосе и карахме по него до столицата Сендар.

Баща ми най-сетне откри един здрав, брадат, а най-вероятно и непоносим черекски морски капитан и на следващата сутрин отплавахме за Вал Алорн.

Пристигнахме през есента и татко ни настави в един просторен и богат хан доста далеч от брега, за да сме настрани от съмнителните квартали на града, както и от миризливите кейове. След като се настанихме, той ме издърпа на една страна.

— Ще говоря с Елдриг — каза. — Нека засега държим Гелан настрана от двореца. По-здравословно ще е да не вижда тронната зала и кралските отличия.

— Много правилно — промърморих аз.

Татко така и не ми каза какви заплахи е използвал, за да стресне крал Елдриг, но той склони неговият високопоставен гост да напусне Вал Алорн, без да бъде представен в палата и ние отпътувахме инкогнито в дълбоката черекска провинция. Елдриг трябваше да знае, че ние сме в неговото кралство, но за всички останали това беше тайна.

Тръгнахме от Вал Алорн на следващата сутрин и поехме по един зле поддържан път в посока на черекските планини, докато стигнахме село Емгаард на няколко левги от столицата.

Емгаард бе едно от онези живописни планински селца с къщи, които сякаш са направени от шоколад и курабийки. Те имат стръмни покриви, богато украсени стрехи и подредени дворове, окастрени почти до голо от козите на стопаните. Козите са много полезни домашни любимци в общества, където прибирането и изхвърлянето на боклуците е на съвсем ранен стадий.

Майсторът на мебели в Емгаард беше починал само седмица преди нашето пристигане. Аз бях достатъчно бърза и успях да отърва неговата безутешна вдовица от лешоядите, които бяха започнали да се навъртат наоколо. Купих от нея работилницата заедно с жилищните помещения, преди другите да са успели да я измамят. Цената, която аз ѝ платих, беше не само почтена, а даже твърде щедра. Все пак советите са по-добри от лешоядите.

Мебелиерската работилница не беше голяма, но стигаше за един кацар, чийто очи постоянно бяха вперени към планината и нейните пълни с риба извори.

Когато настъпи зимата, татко се сбогува с нас и тръгна да търси Чамдар. Гелан през деня правеше бъчви, а вечер подготвяше стръв за въдицата си. Елана не беше *особено* щастлива от новата страст на мъжа си. Но лицето ѝ се проясни, когато обясних, че един съпруг, постоянно обзет от мисълта за риболов, едва ли ще помисли за друга жена.

Аравина почина в съня си на следващата пролет. Така и не можах да разкрия причините за нейната смърт. Бих могла да си послужа с мелодраматичния израз, че „умря с разбито сърце“, но от чисто медицинска гледна точка това е пълен абсурд. Абсурд или не, подозирам, че нейните постоянни пристъпи на меланхолия доста допринесоха за края ѝ.

Гелан и Енала тъжаха от загубата, разбира се, но животът им продължи постарому. Гелан беше добър бъчвар, затова клиентите му търпяха неговите рибарски пристъпи. Емгаард беше близо до бързеите, пък и най-близките извори бяха пълни с риба, затова Гелан не беше единственият, на чиято врата често увисваше бележка „За риба съм“.

Когато лятото най-сетне отмина и рибарският сезон позаглъхна, Гелан се захвана сериозно с бъчвите и останалите домашни задължения. А когато дойдоха Еристидите, бременността на Енала вече доста беше напреднала.

В началото на 4899 г. Енала роди. Всичко мина много леко, макар тя да не мислеше така. Бебето беше момченце, естествено. По ред причини това е нещо установено в риванския род и наследствеността е само една от тях.

Гелан настоя да кръстим сина му Гарел в памет на собствения му баща. Аз нямах никакви възражения по въпроса. Това не беше точно черекско име, но бе достатъчно познато сред алорните, за да не предизвиква подозрения.

Мисля, че беше лятото на 4902 г., когато в извора, от който пиеше селото, попадна нещо отровно. Едва ли е било тялото на мъртво животно, защото болестта, която плъзна из Емгаард, нямаше характерните белези на такава зараза. Въпреки огромните ми усилия, много хора измряха. Сред тях беше и Гелан. Аз усетих скръбта едва по-късно, защото по онова време имаше още много болни, за чийто живот трябваше да се боря. Когато най-сетне заразата отмина, посветих много време в изследване на нейния източник, но така и не го открих.

Можехме да напуснем селото, но Енала не искаше да остави гроба на Гелан, пък вече имаше и много приятели в Емгаард. Гарел и сестрите му отраснаха там, а когато племенникът ми навърши шестнайсет, в главата ми отново зазвучаха сватбените камбани. Момичето беше светлорусо и се казваше Мерел. Оженихме ги доста набързо след запознанството. Прозорците в Емгаард нямаха решетки, пък и селцето беше твърде закътано и имаше хиляди тайни местенца, за да бъде напълно спокойна за благоприличието на младите.

Живеехме спокойно и годините си течаха една след друга. По едно време даже им загубих бройката, а обикновено много внимателно ги отчитам. Май беше през 5250, а може и през 5251 г., когато баща ми

се отби за едно от редовните си посещения. Този път обаче не беше просто формалност.

— Близнаците са попаднали на някаква следа в Мрин и твърдят, че наближава появата на Пратеника на боговете, Поул — сериозно каза той.

— Кога ще е това, татко?

— Е, няма да е съвсем скоро, но със сигурност ще е през следващия век.

— Щом толкова е наближило, май ще е по-добре да помисля за преместване в Сендария, а?

Той ме изгледа въпросително.

— И аз мога да разчитам Мрин и Дарине също като теб, татко — казах натъртено. — Наясно съм къде трябва да се роди Пратеника на боговете.

— Не прибързвай, Поул. Близнаците може би ще открият още нещо. Не ми се иска да се скиташ из Сендария, докато още не съм открил Чамдар. Кой е сегашният наследник?

— Казва се Геран, татко. Имам си причини, поради които не бих искала това име да потъне в забрава. Той току-що се ожени, затова не мисля, че синът му ще е този, когото чакаме.

— Че защо пък не?

— Съпругата му е от Черек, татко, а черекските жени забременяват дори от един поглед. Тя ще роди още преди да събера багажа за пътуването към Сендария.

— Мигар черекските жени наистина са толкова плодовити?

— А защо мислиш, че семействата им са така многобройни?

— Мислех, че има нещо общо с местния климат.

— Как може да повлияе климатът на това?!

— Е, нали разбираш — всички тези дълги и студени зимни нощи, когато не ти остава нищо друго освен... — той внезапно млъкна.

— Освен какво, татко? — попитах със сладко гласче.

Повярвайте, той целият пламна.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Скоро след посещения на баща ми се обади и мама.

„Поул!“ — долетя гласът ѝ до мен.

„Да, майко“ — отвърнах, оставяйки настрана котлето, което чистех в този момент.

„Налага се да отидеш до Нийсия. Ктучик се опитва да поквари Селмисра. Някой трябва отново да я вкара в правия път.“

„Че защо пък аз“ — изтръгна се от ума ми, без дори да се усетя.

Последва дълга пауза, а после майка се разсмя.

„Защото аз казвам така — отговори. — Какво те прихвана, че да ми задаваш такъв глупав въпрос?“

„Това си е семейна черта, мамо. От много време слушам малките момчета, които все това питат вече дванадесет века подред. Много ли те ядосах?“

„А ти как отвърщаш на такива въпроси?“

„Ами почти по същия начин като теб. Ще говоря с близнаците да ме заместят, докато отсъствам. После тръгвам към Нийсия. Ктучик лично ли е отишъл да я подкупва?“

„Не, той почти никога не напуска Рак Ктол. Чамдар върши всичко вместо него.“

„Ето защо татко не е могъл да го открие.“

„А той как е?“

„Ами все същият си е за съжаление — свих рамене. — Нали го познаваш.“

„Остани си със здраве.“

И гласът на майка се изгуби.

Свързах се мислено с близнаците и те долетяха два дни по-късно.

— Предпочитам татко да не знае къде съм отишла — казах им преди да замина. — Той все забърква някакви каши, опитвайки се да разбере и види всичко, с което се занимавам.

— Не бива да говориш така за баща си, Поул — леко се подсмихна Белтира.

— Добре де, не е ли точно така?

— Сигурно си права, но не е много учтиво да го казваш.

Разсмях се, а после ги представих на малкото си семейство. Въпреки това премълчах подробностите около моето пътуване. Отдалечих се до най-близката горичка край селцето и, понеже още беше светло, избрах формата на сокол. Може би щеше да е по-добре да се превърна в орел, но те са твърде завладяни от мисълта за собственото си превъзходство над останалите птици и не са ми любимци. Заради близостта на някои от най-характерните им черти може да се каже, че орлите са арендите в птичия свят. Соколите са къде-къде по-благоразумни и не се фукат особено със способността си да летят бързо. Всеки път, щом видите два сокола да летят заедно, значи става дума за импровизирано състезание. Този обичай обикновено забавя процесите по време на размножителния период.

Прелетях над Вълната на Черек, а сетне минах и над онзи шарен юрган, съставен от зелени и кафяви кръпки, наречен Сендария. Едва от тази височина си дадох сметка колко чиста и подредена е земята на моите хора. Сърцето ми се изпълни с доволство. Редът и чистотата не са сред най-високите добродетели, но въпреки това аз много ги ценя.

Кацнах да пренощувам в клоните на едно дърво в астурианския лес на юг от река Камаар. Още с първите лъчи на слънцето отново бях на път. Преди да спра за нощувка на следващата вечер, вече бях прелетяла над Мимбре и Толнедра.

В Стис Тор беше влажно, а аз мразя места, където въздухът може да се реже с нож. Кацнах да си почина на едно дърво пред ярките градски стени в столицата на хората змии. Докато отдъхвах от пътя, обмислих и начина си на действие. Отказах се да приема своята любима форма — совите не са разпространен вид в Нийсия, пък и белите птици ясно си личат през нощта. Отговорът на моите колебания беше твърде прост, но въпреки това не се поддадох на първия порив. Сигурна съм, че прилепите са много работливи животинки, при това са прилежни и усърдни, пък и майките им сигурно много ги обичат. Въпреки това аз имам предразсъдъци към тях. Лицата им са толкова *грозни*! Накрая изчатках с човка и промених своята форма.

Признавам, трябваше ми време, докато свикна с новия си вид. Полетът на прилепа изобщо не прилича на летенето на птиците. Перата понякога може и да причиняват неудобства, но те значително улесняват летежа. Прилепът буквално трябва да си пробива път през

въздуха и непрестанно да балансира. След не малко време овладях и този метод. Много по-трудно ми беше да привикна да се ориентирам по отразените звуци обаче. Давате ли си сметка как го правят прилепите? Те не пищят просто заради удоволствието от пищенето. Тези животинки могат да летят в непрогледен мрак, без да се сблъскат с препятствията по пътя си. Представа си нямате колко остър слух имат! Щом приех тяхната форма, аз вече чувах свиренето на комар от стотици метри.

Размахвах ципестите си криле във въздуха, прелетях над отвратително боядисаната градска стена и взех да правя кръгове над наситената с тежки аромати градина, която заобикаляше гротесковия палат в центъра на Стис Тор. Накрая кацнах с главата надолу под една ужасна фигура върху фриза на двореца, родена очевидно от наркотизираното съзнание на някой обезумял скулптор. Известно време гледах как различни дворцови служители се суетяха напред-назад през огромната врата. Всички те бяха доста закръглени и сред тях не забелязах нито един с брада и мустаци. Така и не успях да разбера смисъла на нийсанския обичай всички придворни на Змийската кралица да са евнуси. Като се имат предвид щенията на цялата поредица Селмисри, това най-малкото е доста разточителна приумица.

Докато висях надолу с главата, обаче, започнах да преосмислям доскорошната си ненавист към прилепите. Муцуните им може и да са грозни, а разчленените им крила — неизящни и непохватни, но ушите им компенсират всички тези недостатъци. Чувах всяка дума, която евнусите произнасяха в палата. Долавях дори сухото шумолене на змийските кожи, когато влечугите се гърчеха из тъмните ъгли. Това доста ме поизнерви. Прилепът все пак е гризач, а гризачите са основна храна за всички видове влечуги.

— Това е пълен абсурд, Рисус — казваше в това време един евнух с обръсната глава на своя спътник. — Тя не може ли поне да чете? — Гласът му беше богат контраалт.

— Убеден съм, че може — отговори Рисус, — но сега умът ѝ, или поне това, което е останало от него, е зает с други неща.

— Дали нейните учители са я предупредили, че ангараките са опитвали този ход и преди? Как може да е толкова лековерна, та да повярва, че един бог иска да се ожени за нея?!

— Цялото ѝ възпитание се основава на това, че Иса иска да се ожени за нея, Салас. А след като един от боговете копнее за нея, тогава защо и друг да не се поддаде на това желание?

— Всички знаем какво е станало предния път, когато една от кралиците се е хванала в ангаракския капан — изфуча Салас. — Тоя приятел Ашарак се опитва да я натика в него и отново ще се случи същото! Някой ден алорните пак ще започнат да се промъкват през покривите ни като същински маймуни, ако нещата продължават по този начин.

— Ти *наемаш* ли се да ѝ повториш всичко това?

— Не и аз, Рисус. Нейната любима змия точно сега си сменя кожата и е страшно раздразнителна, а аз не мечтая да умра по този начин.

Рисус сви рамене.

— Отговорите се набиват на очи навсякъде около нас, Салас. Ашарак все някога ще посегне да яде или да пие. — Той поклати глава. — Ето това ме обърква най-много. Наръсих всички негови блюда и примесих виното в бутилките, до които се докосва, с толкова много сарак, че би могъл да усмърти цял легион, но той отказва да сложи в уста каквато и да било храна.

— А опита ли с одек? — попита Салас. — Той попива направо през порите на кожата.

— Той никога не си сваля ръкавиците! Как бих могъл да убия някого, ако той по никакъв начин не ми съдейства?

— Защо просто не го промушим с нож?

— Не забравяй, че той е мург, Салас. Никога не бих излязъл на двубой с ножове срещу един мург. Май ще се наложи да наемем професионален убиец.

— Но те са ужасно скъпи, Рисус.

— Погледни на това като патриотичен дълг, стари приятелю. Мога да подправа и фалшифицирам няколко от моите счетоводни книги, така че ще си върнем парите. Сега да вървим в тронната зала. Ашарак винаги посещава кралицата точно в полунощ — между другите ѝ обществени ангажменти.

После двамата влязоха в двореца.

Макар да бях принудена да слушам провесена с главата надолу, този разговор ми се стори много увлекателен. Чух достатъчно, за да се

убежда, че прислугата няма особено високо мнение за сегашната Селмисра. Очевидно беше съвсем ограничена умствено, а дори и малкото ѝ разум бе постоянно замъглен от любимите ѝ опиати, които изобилстваха по тези места.

Чамдар обаче много ме разочарова. Не можаха ли ангараците да се напънат и да измислят нещо малко по-оригинално, вместо пак да прилагат старите хитрини на Зедар? Думите, които подхвърли Рисус, докато двамата влизаха в двореца, ми подсказваха чудесна възможност, която не беше за изпускане. Ако Чамдар все още се представяше за Ашарак Мурга и ако наистина имаше уговорена среща със Селмисра в полунощ, можех да ги сваря заедно и с един удар да уредя всички проблеми. Икономичността е още една добродетел, подобна на реда и чистотата. В един момент тя може и да е от полза, но това не е за дълго.

Припомних си, че когато двамата с баща ми посетихме Стис Тор преди битката за Во Мимбре, дворецът на Селмисра не беше много добре осветен. Затова запазих дегизировката си и влетях през широката врата. Таваните бяха много високи и потънали в сянка, пък и аз не бях единственият прилеп сред гредите на тавана. Прелетях през сводестия коридор към тронната зала и когато Салас и приятелят му влязоха вътре, успях да се стрелна вътре още преди да са затворили вратата. После покръжих известно време високо под тавана и накрая се вкопчих в рамото на огромната статуя на Бога Змия. Трябва да знаете, че тя никак не е удобна за прилепите. Скулптурата обаче се издигаше тъкмо зад подиума, върху който стоеше трона на Селмисра.

Змийската кралица не се виждаше никъде и евнусите се разхождаха по полирания под наоколо, приказвайки лениво помежду си. Забелязах, че няколко от тях са полуприпаднали. Зачудих се кое е по-лошо — бирата или различните наркотици, чрез които нийсаните намират забрава и удоволствие. Подозирам, че неодобрението ми спрямо бирата, виното и повечето алкохолни напитки идва най-вече заради шумните пиянски свадни и вонята. Един пиян мъж реве като бик и смърди ужасно. Дрогираният човек просто тихо отива да спи и обикновено не мирише на нищо. Мисля, обаче, че това е по-скоро естетически спор. Сега беше по-важно как да се добера до Чамдар. Мисълта да се превърна в орел с размерите на сайвант за кратко

пробяга през ума ми. Щях да го сграбча в ноктите си, да се издигна на няколко мили височина и да го пусна отгоре.

„Не, Поул — сряза ме остро гласът на майка. — Той ще ни трябва по-късно.“

„Само ми разваляш удоволствието — укорих я аз с пискливо прилепско гласче. — И не можеш ли да почукаш най-напред? Никога не знам дали си тук или не.“

„Приеми, че винаги, съм с теб, Поул, и няма да си далеч от истината. Помниш ли контеса Асрана?“

„Как бих могла някога да я забравя?“

„Тогава опитай се да си представиш как тя би се справила с Чамдар.“

Замислих се за известно време, а после едва не прихнах: „О, майко, предложението ти е ужасно!“

„Затова пък е добро!“ — добави тя.

Колкото повече обмислях, толкова повече одобрявах тактиката на майка ми. Веселата и слънчева Асрана би извадила от равновесие лишения от чувство за хумор гролим. А гролими, които не се владеят, са склонни да допускат грешки. Тези грешки могат да са толкова очевидни, че дори замаяната от опиатите Селмисра би ги забелязала незабавно.

В този момент апатичната Змийска кралица влезе в тронната зала и всички евнуси заеха обичайните си роболепни пози. Тя, естествено, си приличаше като две капки вода с онази, която срещнахме двамата с баща ми преди Битката при Во Мимбре. Тя се приближи с полюляване по лъскавия под към трона, наподобяващ лежанка, приседна и втренчи възхитен поглед в огледалото насреща. Внимателно проучих съзнанието ѝ и открих невъобразим хаос! Умът ѝ буквално плуваше в смес от няколко несъвместими опиати, които я бяха довели почти до транс. В това състояние на нея сигурно щеше да ѝ се стори, че небето се продънва, стига някой да го споменеше. Това напълно обясняваше нежеланието на Чамдар да измисля нови хитрости. Те не му бяха необходими. Старата изтъркана измислица на Зедар вършеше добра работа.

Още преди Селмисра да се настани на трона, вратата на залата се отвори отново и Чамдар влезе вътре. Беше си обръснал рошавата

брада, която носеше в Селин, и сега покритото с татуировки и белези мургско лице личеше ясно.

Пазачът при вратата удари жезъла си върху пода и провъзгласи:

— Пратеникът на Кгучик от Рак Ктол моли Нейно Божествено Величество да го приеме! — Тонът му беше леко отегчен.

— Пратеникът се приближава към Божествената Селмисра — подеха в един глас евнусите, но и те не изглеждаха особено въодушевени.

— А-а — провлачи Селмисра, — колко хубаво, че се отбиваш, Ашарак!

— Винаги съм на услугите на Твое Божествено Величество — отвърна той с дрезгавия си глас. Досетих се, че акцентът е част от прикритието на Чамдар, защото той не говореше по този начин в Селин.

Аз се пуснах от рамото на статуята и полетях колкото се може по-тихо към пода зад скулптурата на Бога Змия. Сетне, внимателно потискайки звука от това, което правя, приех собствената си форма.

— Да не си дошъл да ми припомниш колко ме обожава и желае Богът Дракон, Ашарак? — кокетливо попита Селмисра.

Ашарак пое въздух и започна тирадата си, докато заобикалях огромната статуя.

— Целият свят е стъписан пред неописуемата ти красота, Твое Величество. Беден е езикът ни, за да отрази силния копнеж на бога към теб и... — Но внезапно прекъсна наскоро думата и се втренчи невярващо в мен. — Какво... — заекна и не довърши той.

— Какво има, Чами, скъпи? — отвърнах аз, подражавайки на говора на Селмисра. — Ама че странна среща! Колко приятна изненада! — После се обърнах право към Змийската кралица. — А, ето те и теб, Сали. Къде се загуби напоследък? Навсякъде те търсих. — Цялата реч беше напълно в маниера на Асрана.

— *Какво правиш тук?!* — просъска Чамдар.

— Просто се отбих да поздравя Сали — отвърнах. — Нямаше да е любезно да мина и да не кажа дори „Здравей!“ на моята приятелка. Ами ти къде се загуби, скъпо момче? Баща ми те търси под дърво и камък. Пак ли си се скрил от него? Ах, ти, лош, лош Чами! Той ужасно ти се е ядосал, така да знаеш! Татко понякога се държи ужасно, пък и е много злопамятен!

— Коя е тя? — попита Селмисра. — И защо те нарича с това име?

— Пак ли опря до старите хитрини, Чами? Това е много досадно и никак не ти отива! „Ашарак Мургът“! Ама, наистина, Чами, много ме разочарова! — Обърнах се към смутената нийсанска кралица. — Мигар той те е лъгал, Сали? Само не ми казвай, че си му повярвала! „Ашарак Мургът“, как ли пък не! Той опетни това име почти навсякъде в цивилизования свят. Всички вече знаят, че всъщност се казва Чамдар и е любимият блюдолизец на Ктучик. От хиляда години насам Чами преживява само с близане на ботуши!

— *Ти* коя си? — попита Селмисра. — Как смееш да ме наричаш с това глупаво име?!

— Името ми е Поулгара, Сали, и ще те наричам, както ми хрумне! — Оставих приветливия тон и се постарях последното изречение да пронизва като стоманена кама. Почти почувствах как опиятите се изпаряват от кръвта ѝ.

— *Поулгара!* — извика Селмисра.

— Тя лъже! — заяви Чамдар, но гласът му беше изтънял и очите му гледаха трескаво.

— О, Чами, ти пък от къде би могъл да знаеш? Търсиш ме от хиляда години, но никога не си ме виждал. Ако си най-способния сред подчинените на Ктучик, тогава баща ми доста е преувеличил опасността. Мога да те унищожа, без дори да е нужно да се ядосвам. — Знаех, че постъпката ми е ненужно показна, но въпреки това шавнах пръст и с оглушителен гръм премахнах полираната колона до него. Рядко го правя, затова май се поувлякох с ефектите. Парчетата от колоната, разтрошени и нажежени до бяло, се пръснаха из залата над главите на скучаещите евнуси. Отегченото им изражение тутакси изчезна. Всички се пръснаха с писъци като подплашени мишоци.

— Ау — рекох извинително, — май стана малко шумно. Съжалявам за подовата настилка, Сали. Та докъде бях стигнала? А, да, спомних си. — И аз пръснах още няколко колони в близост до Чамдар.

Той затанцува като побеснял наоколо.

— Ето, нали виждаш, Сали — провлачих отново аз. — Кой казва, че мургите не можели да танцуват? Само трябва малко да ги окуражиш.

— Да ме убиеш ли си дошла? — потрепна гласът на Селмисра.

— Да те убивам ли? За бога, скъпа Сали, разбира се, че не! И двете знаем, че не това се каня да сторя с теб. — Освободих Волята си с едно леко помръдване на пръста. — Виж се в огледалото, Сали. *Ето това* ще сторя с всяка Селмисра, която има неблагоразумието да ми се противопостави!

Да кажеш на някоя от Селмисрите да се погледне в огледалото е все едно да наредиш на водата да се спуска по склона. Тя погледна отражението си, отскочи назад и ужасено изпищя. Срещу нея от огледалото гледаше втръчено, без да мига с потрепващ език една голяма змия, която си сменяше кожата.

— Не! — изпищя Змийската кралица, трескаво опипвайки с треперещи ръце лицето, косата и тялото си, за да се убеди, че страховитото отражение не е нейно. — Накарай я да изчезне! — изврещя тя.

— Още е рано, скъпа Сали — отвърнах с най-ледения си тон. — Искам хубавичко да запомниш този образ. Когато Чами пак се опита да ти пробута старите номера, гледай да не повярваш, че Торак ще се ожени за теб!

— Но той така ми каза! — отговори Селмисра, сочейки обвинително разтреперания гролим.

— Ах, Чами, Чами! — зацъках укоризнено. — Какво да те правя сега? Нали *знаеше*, че това е лъжа? Ясно ти е като бял ден, че сърцето на Торак принадлежи на друга. — Тук, естествено, блъфирах. Не бях съвсем сигурна дали Чамдар е бил във Во Мимбре.

— Коя е любимката на Торак? — потресено попита Селмисра. Обзалагам се, че въпреки всичко тя все пак таеше някакви надежди.

— Коя ли? — подхванах отново. — Естествено, че съм аз, Сали! Мислех, че вече всички го знаят. Веднъж даже ми направи предложение и сърцето му беше разбито, когато му отказах. Това всъщност беше и причината да загуби двубоя с Бранд при Во Мимбре. Милият има само едно око, както знаеш, пък то беше така препълнено със сълзи на разочарование, та дори не видя как го прониза мечът на Бранд. Не е ли прекрасно обожателите ти да се дуелират, за да докажат любовта си! Толкова е романтично да виждаш бликащата им кръв! Потръпвам като си помисля за Торак, който стоеше там със стърчащ от главата му меч!

Дочух сподавено хълцане и бързо се извърнах към Чамдар. Мургът наистина плачеше! Ама, разбира се, та нали Торак беше неговият Бог!

— А сега, Сали, ще е най-добре да поразпиташ един човек на име Салас какво стана с оная Селмисра, дето нареди убийството на риванския крал. Ако повярваш на лъжите на Чами и ти ще свършиш по същия начин. Ако алорните се докопат до теб, ще те изгорят на клада! Помисли си за това и после пак погледни огледалото. Клада или змийски образ, а, Сали — май нямаш голям избор. — След това хвърлих най-страшния си стоманен поглед към Чамдар, който стоеше подсмърчащ и със зачервени очи. — Ах, ти, лошо момче! Марш оттук и върви право в Рак Ктол. Кажи на Ктучик да измисли нещо ново, защото тия лъжи вече не хващат място. И да не забравиш да го поздравиш от мен! Кажи му, че чакам с нетърпение деня на нашата среща!

— Но... — опита се да възрази той.

— Чу какво трябва да правиш, Чамдар! — изсъска Селмисра. — Махай се от очите ми, при това колкото се може по-бързо! Дипломатическият ти имунитет изтича след час и половина, а след това ще обявя много висока цена за главата ти! Изчезвай незабавно!

Чамдар се изпари.

— Чудесно го каза, скъпа! — похвалих я аз.

— Мога ли наистина да го направя, Поул? — попита тя.

— Това си е твоето кралство, скъпа — уверих я аз. — Можеш да правиш, каквото си поискаш.

— Възможно ли е някога да станем приятели? — попита отново.

— Мисля, че ние вече се сприятелихме — отвърнах с усмивка.

— Тогава ще махнеш ли тази ужасна змия от огледалото ми?

Прекарах няколко месеца в Стис Тор, промивайки внимателно кръвта на Селмисра от различните опиати, докато най-накрая тя си възвърна способността да мисли трезво. Не можеше да се каже, че е някакъв гений на мисълта, но щом се освободи от омаята на опиатите, започна да разсъждава нормално.

Евнусите, които дотогава на практика управляваха държавата, бяха доста разстроени от моята намеса. Ето защо една вечер след като Селмисра се унесе в сън, аз пратих да повикат Рисус. Изглежда той

беше най-влиятелният сред своите събратя или поне имаше достатъчно власт, която го принуждаваше да взема предпазни мерки против отравяне.

Той изглеждаше леко разтревожен, когато влезе в ярко декорираните покои на Змийската кралица.

— Искали сте да ме видите, лейди Поулгара? — попита той с мазния си контраалт.

— Да, Рисус — отговорих. — Двамата с теб трябва да си поговорим.

— На Вашите услуги, лейди Поулгара.

— Сигурно си забелязал промяната у вашата кралица.

— Как бих могъл да пропусна такова нещо. Вие я държите изцяло под своя власт. Как успяхте да го постигнете толкова бързо?

— Предложих ѝ приятелството си, Рисус. Тя е много самотна.

— Та как е възможно да е самотна сред този табун млади мъже, които са постоянно около нея?

— Селмисра има нужда от приятелство, Рисус, а това няма нищо общо с лудориите между нея и момченцата ѝ. Тя не е съвършена, но е достатъчно умна, за да управлява, ако вие двамата със Салас я съветвате. Блазни ли те мисълта за държавно ръководство, Рисус? Би ли могъл да забравиш жалките си заговори и планове за тровене на противниците и да се съсредоточиш в истинското управление на държавата?

— Правите ми много странно предложение — промърмори той.

— Доста е неочаквано, нали? — съгласих се. — Ето как ще постъпим. Досега съм натрупала богат опит в управлението на държавата и ще трябва да си припомня някои ходове и маневри на добрия владетел. Ще разказвам на Селмисра как съм се оправила при една или друга криза, ще я посветя в неблагоприятната работа да вади душите на благородниците с памук, ще я науча така да определи данъците, че да не предизвика масово недоволство и на останалите тънкости от държавното управление. Всичко това ще бъде направено с цел Селмисра да се заинтересува от политиката. А когато започне да ми задава въпроси, аз ще се напращам, че не познавам обичаите на нийсаните и ще препоръчам теб. Задачата ти ще бъде да я превърнеш в сносна владетелка. После ще я оставим сама да взема решения.

Той лукаво ме изгледа.

— Къде е клопката, лейди Поулгара? — попита. — Каква ще бъде вашата полза от това?

— Искam всичко в Нийсия да е спокойно, Рисус. Назряват събития, за които ти нямаш и най-малка представа. Те ще разтърсят света до основи. Затова не желая Ктучик да определя политиката на Нийсия.

— По този въпрос спор няма, лейди Поулгара.

— Добре тогава. Аз вече я отвикнах от някои по-силни наркотици, но ще трябва да я накараме постепенно да намали и останалите. Знам, че взема отвари, които забавят стареенето, но нека намалим дозировката до минимум. Кой е нейният аптекар?

— Ами как да ти кажа... — отговори той с лека усмивка.

— Наистина ли? Много е странно един фармацевт да има толкова висок държавнически пост.

— Не и в Нийсия, Поулгара. В Стис Тор ключът към шкафа с билките и опиатите на кралицата е и ключът към властта. Може и да звучи нескромно, но аз съм най-надареният фармацевт в цяла Нийсия. В една страна, където всички са пристрастени към отвари и опиати, фармацевтът определя законите. Но това, разбира се, са задкулисни игри. Може пък да е по-добре, ако стане официална длъжност.

— Ще помогнем ли на Селмисра да се превърне в истинска владетелка, Рисус?

— Това би било много хубаво. Истинска кралица ще е голяма новост за страната. Мисля, че ни е по силите да установим спокойствието, което желаш. Ще определим строги правила за тровенето на опозицията, ще въведем ограничения за използването на наемни убийци и други полезни неща в името на реда и благоденствието. — Той се изтегна замечтано назад. — Повече от век вече в Нийсия цари истински хаос — допълни после. — Може би е дошло време да въведем строги правила, но тук никой няма да им обърне внимание, ако не идват от тронната зала. Съгласен съм с предложението ти. Нека се постареем от Селмисра да излезе една силна владетелка.

Така и сторихме. От ранно детство Селмисра не беше имала истински приятели. При първия признак, че таи по-топли чувства към някой от свитата, наоколо тутакси са започвали да дрънчат шишенца с отрова. Тя е живяла в страшна самота, а е била и доста напласена.

Опитах се да ѝ внуша, че нито един човек със здрав разум не би се опитал да ме отрови и тя откри сърцето си пред мен с почти детска доверчивост. В действителност това беше твърде затрогващо. Под кралските отличия и почести открих едно обикновено момиче и много го обикнах.

Това ми се случваше понякога. Най-невероятното приятелство, което завързах, беше със Закат. *Това* вече можеше да отклони слънцето от неговата орбита. Привързаността ми към Селмисра не беше и една стотна от тази връзка.

Имах дълбоки професионални интереси в нийсанската фармакология. Между нас да си остане, но двете със Селмисра изтощихме напълно горкия Рисус. Когато не ѝ преподаваше уроци за политика — нийсански стил — той ми показваше екзотичния свят на нийсанските билки. Колкото и да е странно, съществуваха корени, стебла, плодове и листа в джунглата на Нийсия, които бяха изключително полезни, стига да се прилагат в строго определени количества.

След като престоях в Нийсия около половин година, близнаците ме предупредиха, че татко се е отбил в Емгаард и пожелал да ме види. Селмисра дълго плака, когато ѝ казах, че скоро ще замина, но аз подло ѝ препоръчах компанията на Рисус и Салас. Бях сигурна, че те ще успеят да запълнят празнината в сърцето на кралицата. За да не се възползват от нейната детска доверчивост, аз ги заплаших, че ще се върна в Нийсия и ще ги дам за храна на пиявиците, с които гъмжи Змийската река, само ако се опитат да я подведат. Няма да повярвате колко разпалено ми обещаха да се държат прилично!

После отидох в тронната зала, за да се сбогувам със Змийската кралица. Тя се разплака и ме прегърна, но аз внимателно откопчих ръцете ѝ от врата си. Сетне я целунах по бузата и я оставих под опеката на Рисус и Салас. Едва тогава си тръгнах.

Пристигнах в Долината в началото на зимата, но снегът вече беше натрупал дълбоки преспи около кулата на баща ми. Кацнах, приех човешки образ и се приведох в приличен вид.

— Е, Поул — посрещна ме той още от вратата, — вече се чудех дали няма да останеш и през зимата в Нийсия.

— По това време там е дъждовният сезон, татко — припомних му аз. — Стис Тор е достатъчно влажен дори без проливните дъждове.

Искал си да ме видиш.

— Аз винаги искам да те видя, Поул. През цялото време ми липсва компанията ти.

— Би ли ми спестил това — рекох. — Сега какъв ти е проблемът?

— Хрумвало ли ти е да ме уведомяваш от време на време какво правиш?

— Не, татко. Няма нищо, с което не бих могла да се справя и сама.

— Въпреки това бих искал да съм в течение на всичко, което става.

— Няма никакви пречки, ако това е *всичко*, което искаш, татко. Но ти вдигах много шум.

— Поул! — възнегодува той.

— Така е, татко, при това много добре го знаеш. А, между другото, там видях Чамдар. Не вярвам той да се зарадва особено от срещата ни, но за мен беше истинско удоволствие.

— Дишаше ли още, когато го видя за последен път?

— Мисля, че по-скоро бълваше огън и жулел, татко. Провалих му всички планове като открих на Селмисра кой всъщност е той. Тя пък обяви награда за главата му.

— Много ловко! — похвали ме той.

— И на мен ми хареса. Имаш ли нещо за ядене? Умирам от глад.

— Има нещо в онова гърне горе. Само че съм забравил какво беше точно.

Отидох при огнището и вдигнах похлупака.

— Да не е грахова чорба?

— Май не е това.

— Тогава ще е по-добре да го изхвърлим.

— Защо?

— Защото е зелено, татко. Изглежда си го оставил да престои твърде дълго. Слез долу в кухненския килер и донеси бекон. Ще приготвя нещо за ядене и ще ти разкажа какво направи Селмисра на бедния Чами.

Баща ми гръмогласно се разсмя, когато с леки преувеличения тук-там му описах приключението си в земята на хората змии.

— Справила си се чудесно, Поул — одобрително рече той, когато приключих. — Но наистина ли си толкова привързана към Селмисра?

— Тя не прилича на нито една от предшественичките си, татко — отговорих с лека носталгия. — Вярвам, че прилича малко на онази, която прати убийците на Горек. Чувствата ми към сегашната Селмисра са подобни на онези, които си изпитвал към злощастната ѝ предшественичка. Тя е много крехка и ранима и щом ѝ показах, че съм нейна приятелка, много се привърза към мен. Дори се разплака, когато трябваше да си тръгна.

— Даже не подозирах, че някоя от Селмисрите знае изобщо как се плаче.

— Грещиш, татко. Те просто са научени да прикриват емоциите си. О, да не забравя — забелязах някакво движение по Южния път на керваните, когато идвах насам.

— Правилно си видяла, мургите възстановиха търговските отношения с Толнедра. Това е един любезен начин да ни подсказват, че отново ще се спъваме под път и над път с техните шпиони. По-добре върви в Черек и позволи на близнаците да се приберат у дома, за да започнат отново да се ровят в Мрин. Ако някой е способен да извлече какъвто и да е смисъл от брътвежите там, това са те.

— Още утре заран тръгвам, татко.

И така, аз се върнах в Емгаард, за да се заломя отново с основната си задача. Близнаците пък отидоха в Долината, за да подхванат своите задължения. Временното ми пребиваване в Нийсия беше нещо като ваканция, но всяка почивка си има край и трябваше пак да се заломя за работа.

През 5300 г. близнаците направиха още един пробив в неясните писания на пророчествата. Двамата твърдо обявиха, че вече сме навлезли във века на Пратеника на боговете. Поговорих с Геран, който по онова време вече беше на преклонна възраст, и с неговия син — каменаря Дарион. Геран беше с отслабнала памет и мисълта му често се губеше. Съмнявам се, че изобщо ме разбра, когато му казах за преселването в Сендария.

— Мисля, че ще е по-добре за него, ако го оставим тук, лелю Поул — предложи Дарион. — Той така и няма да се съгласи да изостави гроба на майка, пък едва ли ще разбере, че е крайно наложително да напуснем.

Дарион, жена му Есена и десетгодишният им син Дарал дойдоха с мен във Вал Алорн, където се качихме на кораб за Дарине и стигнахме чак до Медалия. Там купих къща за семейството си и установих Дарион в местната занаятчийска гилдия на каменарите. В неговата работилница се изработваха предимно надгробни плочи, а това е доста мрачен занаят. Дарал наследи работата на баща си и когато стана на шестнайсет се ожени за Алара, дъщеря на местния търговец на галантерийни стоки.

Баща ми постоянно ни досаждаше, докато накрая през 5329 г. Алара най-сетне роди момченце, което кръстихме Геран. Лицето на баща ми помръкна, когато видя детето за първи път.

— Това не е той — отсече огорчено старецът.

— Вината не е моя, татко — отвърнах. — Отсега да знаеш, че след няколко години ще се преместим с Дарал и неговото семейство оттук.

— Така ли?

— Медалия е на главния път между Дарине и Мурос и през града минават твърде много чужденци, за да се чувствам спокойно в него. Искам да открия някое по-закътано място.

— И къде си решила да се установиш?

— В едно малко селце горе в планините.

— Как се казва?

— Анат, татко. Намира се точно до границата с Алгария. Край него има голяма каменна кариера и Дарал лесно ще си намери работа, която няма да е свързана с надгробни паметници.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

В действителност никога не бях виждала Анат и решението ми да се преселим там беше най-вече заради близостта му с алгарската граница. Майка ми беше казала, че е предначертано Геран да се ожени за алгарско момиче на име Илдера. Реших, че никак няма да е зле двамата да отраснат близо един до друг.

Селцето ми хареса, но още първия път, когато го видях проснато пред нас, по гърба ми минаха студени тръпки. В Анат щеше да се случи нещо ужасно.

Всички от селото се извърнаха след нас или наизлязоха пред портите, когато каруците прогърмяха по единствената улица. Хората в малките селища винаги постъпват така, нали знаете.

— Накъде сте поели така, странниче — провикна се към Дарал едно побеляло чудато старче със силен планински диалект.

— Точно тук идваме, приятелю — отговори Дарал. — Най-добре ще е да забравиш това „странниче“. Ние със семейството ми ще се установим за постоянно в селото. Сигурен съм, че съвсем скоро ще се опознаем.

— И как ли може пък да ти е името?

— Ами може да е и Белгарат, и Кал Торак — ухили се насреща му Дарал. — Дали ще го приемеш за чиста монета, ако ти кажа едно от двете?

— Трудно ще стане тая — изхихика старчето.

— Е, добре тогава — въздъхна Дарал. — Все пак си струваше да опитам. Името ми е Дарал, а това е жена ми Алара. Жената, която кара втората каруца, е леля ми Поул, а малкото момченце, дето спи зад нея, е синът ми Геран.

— От все сърце сте добре дошли, Дарал — отговори старецът. — Аз се казвам Фарнстал и най-често пръв посрещам непознатите, защото съм един шумен стар глупак. Ханът е надолу по улицата и можете да се разположите в него, докато си намерите къща. Та каква викаш, че ти е работата?

— Каменоделец съм, идвам откъм Султурн. Досега правех повече надгробни плочи, но тая работа никак не е весела. Затова реших да си намеря нещо по-приятно.

— Щом знаеш да въртиш чука и да си служиш с длето, значи си попаднал баш на място, Дарал. Мъжете по тия места си изкарват хляба като чукат камъни в планините. Така е още отпреди да бъде направена земята и сигурно ще продължи няколко месеца след свършека на света. Я по-добре закарай твоите хора в хана и ги настани. После ще те разведе наоколо.

Дарал беше весел и открит човек. Неговият прям и добродушен характер ни осигури незабавен прием сред жителите на Анат едва ли не още със слизането от каруците. Както забелязахте, той не се впусна в подробни обяснения за нашия произход и предишно местоживееие. Това не беше точно лъжа, защото Медалия и Султурн не бяха *чак толкова* далече един от друг — деветдесетина мили, не повече. Затова може да се каже, че Дарал беше на около деветдесет мили от истината.

Дарал занесе инструментите си на кариерата още на следващата сутрин и се захвана за работа, сякаш цял живот с това се е занимавал. Жените от селото ни заведоха с Алара в края на дългата и тясна улица и ни посочиха една необитаема и доста порутена къща.

— Чия е тази къща? — обърнах се към една дебела селянка на име Елна.

— На този, дето се качи да ѝ потегне покрива — отговори тя. — Цялото семейство, дето живееше в нея, измря от шарка още преди десет лета. Оттогава пустее и се рути.

— Наистина няма собственик, Поул — увери ме друга матрона. — Живея през две къщи надолу и ми е жал да гледам как се събаря. Рекохме на мъжете да я разрушат, но ги знаеш какви са те. Само повтарят „Добре, някой ден и това ще сторим“. Дъх не ми остана да повтарям едно и също.

— Не можем просто така да се пренесем — възрази Алара.

— Че защо пък не? — попита я Елна. — На вас ви трябва къща, а на нас — съсед. Решението ни е пред очите, покрито цялото с мъх. — Тя се огледа към останалите жени. Досетих се, че сигурно е местната светска лъвица. — Защо не поприказваме с мъжете си тая вечер, жени? Щом Алара иска официално разрешение да се пренесе, ще накараме

нашите да гласуват. Само преди това ги накарайте да разберат, че ще седят на празни ясли, ако някой посмее да се опъне!

Всички се разсмяха. Никога не подценявайте жените, защото те властват в кухнята!

Тъй като беше лято и се стъмваше късно, с помощта на мъжете от селото Дарал само за седмица успя да поправи покрива, вратите и прозорците. После всички жени, начело с мен и Алара се нахвърлихме бясно да чистим. Накрая всичко беше направено, вече бяхме в собствен дом, а това винаги носи радост.

През 5338 г., след като бяхме живели в Анат вече четири години, майка отново се появи в съзнанието ми.

„Ще трябва да се върнеш обратно в Нийсия, Поул“ — каза тя.

„Сега пък какво има? — измърморих. — Мислех, че там вече всичко е спокойно.“

„На трона има нова Селмисра, Поул, и ангараките отново надигнаха глави.“

„Май ще е по-добре направо да отлети в Рак Ктол и да превърна Ктучик в жабок“ — мрачно произнесох аз.

„Този път не е Ктучик, а Зедар. Имам чувството, че двамата играят някаква сложна игра помежду си и онзи, който успее да подмами Селмисра, печели.“

„Само ми създават грижи. Ще се обадя на баща ми да ме замества тук, докато отсъствам. После ще отскоча до Нийсия и ще уредя този въпрос веднъж завинаги.“

Не може да се каже, че се държах много любезно с баща ми, когато пристигна. Отхвърлих всички негови възражения, отказах да отговарям на въпросите му и направо му наредих какво да прави. Май бях прекалено директна. Признавам, имаше дори повишаване на тона и заповеди от рода на „Сядай! Остани тук!“

Този път като стигнах Стис Тор изобщо не си направих труда да се превръщам в прилеп или пък в друго нещо. Просто влязох в двореца, представих се и им казах, че *ще* видя Селмисра. Неколцина евнуси се опитаха да ме спрат, но бързо се отказаха като взех да ги размествам като пионки на всички страни. Накрая някои се озоваха окачени високо върху гредите на тавана. Други пък попаднаха в джунглата извън града без никакъв спомен как са стигнали дотам.

Като приключих с това, аз приех формата на онази човекоядка, която ми свърши добра работа още преди векове на горския път в Южна Селмисра. Щом се преобразих, изведнъж се оказах съвсем сама в коридора към тронната зала на Селмисра. Промених се отново и влязох вътре.

Когато пристъпих през прага, Зедар стоеше до сегашната Селмисра и наистина изглеждаше ужасно. Дрехите му се бяха превърнали в парцали, самият той изглеждаше изтощен, а очите му гледаха с изражението на подгонено животно. Петте века, прекарани в пещерата край полуразложения Учител наистина му се бяха отразили зле. Той се взря в мен като влязох и в очите му просветна искрица, че ме е разpoznал.

— *Поулгара?! —* извика той с ужас. Явно някой добре ме беше обрисувал пред него. — Това наистина ли си ти?

— Колко мило е да се срещнем отново, старче — казах лицемерно аз. — Но кой бди сега над скелета на Торак? Ктучик ли пое това бреме?

— Това би било пълен абсурд! — той изпръхтя презрително, а после въпросително вдигна вежди. — Ти май ме познаваш — каза, — но аз не си спомням да сме се срещали преди.

— Не бяхме официално представени един на друг, скъпи, но имах привилегията — ако това е правилната дума — да присъствам по време на разговорите ти с Едноокия край Во Мимбре.

— Това е невъзможно! Щях да усетя присъствието ти!

— Виждаш обаче, че не си успял. Само не ми казвай, че не знаеш как се прави това. Изглежда твоят Учител е допуснал огромни празнини в обучението ти. Но да минем на въпроса. Прекалено съм заета, та да идвам в тая смрадлива дупка на всяко поколение и да оправям нещата. — После се обърнах към Змийската кралица. Тя беше като две капки вода със Сали, разбира се, но можеха да се открият малки разлики. У нея нямаше и следа от милата чувствителност и ранимост на моята приятелка. *Тази* Селмисра сякаш беше направена от стомана. — Нямам намерение да си губя времето тук, Селмисра. Нали си наясно какво ще направя с теб, ако се опиташ да попречиш на Пратеника на боговете? Ти си имаш свои пътища да отгатваш бъдещето, затова знаеш точно какво ще се случи.

Тя присви очи.

— Заплашваш ли ме, Поулгара? И си позволяваш да го правиш в собствената ми тронна зала?!

— Това не е заплаха, Селмисра, а просто информация за съвсем реални факти. Следващия път, когато се видим, всичко това *ще се случи*.

— Иса ще ме пази.

— Стига да се събуди дотогава. Бих те посъветвала да не разчиташ много на него. Ти копнееш за безсмъртие, Селмисра. Аз мога да ти го дам. После може да не ти хареса, но ще се погрижа да живееш вечно. Най-вероятно е тогава да не искаш изобщо да погледнеш в огледалото. Зедар, Ктучик, а може и Урвон да те подмамват от името на Торак чак до края на твоите дни, когато ще си стара и уморена, но ти не им вярвай. Торак обича само себе си. В сърцето му няма място за никой друг — освен за мен, разбира се. Но ако сериозно се разровиш в това, той и мен не обича. Всичко, към което се стреми, е да ме подчини и да ме принуди да го боготворя. Ето защо загуби битката при Во Мимбре. — При тези думи хвърлих на Зедар ледена усмивка. — Не стана ли точно така, Зедар? Торак *знаеше* прекрасно, че схватката на третия ден няма да е в негова полза. Но въпреки това излезе и прие предизвикателството. Затова сега лежи в оная пещера в Ктол Мургос и се разкапва с всеки изминал час. Обрекъл си се на един ненормален, Зедар, и най-вероятно ще си понесеш последиците за това.

Тогава внезапно ме осени едно ужасно прозрение и вече знаех точно каква ще е съдбата на бащиния ми брат. Беше страшно дори за гледане. Узнах също, че Зедар ще е този, който най-накрая ще открие и доведе заместник на Торак. Най-сетне разбрах абсолютната необходимост от съществуването на Зедар. Той щеше да даде на хората най-големия подарък, който са получавали някога. В замяна на това щеше да бъде жив погребан.

Мисля, че и Зедар получи някакво просветление за бъдещето като мен, защото лицето му изведнъж стана мъртвешки бледо.

После се обърнах отново към Змийската кралица.

— Послушай съвета ми, Селмисра — казах. — Не се забърквай в интригите на Ктучик и Зедар, независимо какво ти предлагат. Нито един от двамата не е способен да привлече вниманието на Торак, нито пък да му влияе. Нещата стоят другояче и ако си направиш труда да ги анализиращ излиза, че Торак дори не харесва своите ученици. Зедар

откри това още при Во Мимбре, нали, Зедар? Вероятността да се превърнеш в облак дим, ако нарушиш правилата, изобщо не трогна Торак. Така ли беше? Ти просто замени любовта на един бог към теб с хладното безразличие на друг. Лош избор, старо момче.

Наблюдавах как върху лицето му постепенно се изписва огромно съжаление и отчаяна безнадеждност. Той нямаше сили да прикрие обзелите го чувства и аз почти се засрахих от себе си.

— Толкова съм доволна, че имахме възможност да си поговорим — обърнах се към тях. — Надявам се това да е изяснило всичко. Сега знаете какво ще направя, ако продължавате да се месите в нещо, което изобщо не е ваша работа. Ако ме послушате, всички ще са доволни. Но ако упорито настоявате на своето, следващата ни среща ще е много неприятна.

След този разговор напуснах Стис Тор, но не се върнах веднага в Анат. Прекарах няколко седмици високо в толнедранските планини, размишлявайки върху внезапното прозрение, което проблесна пред очите ми в тронната зала на Селмисра. Вече знаех, че Зедар ще е Ерионд^[1], макар тогава още да не знаех дори името му. Колкото повече мислех, толкова повече надушвах чужда намеса, макар този път да беше по-различно. Бях усещала това и преди, но не беше същото. „Уханията“ — да го наречем така — от вмешателството на мама, Ул и Волята са различни. Сега външната намеса беше непозната. Не можех да разбера откъде идва и това ме правеше нервна. Знаех, че в нашата компания се е намесил още един играч и вече седи на мястото си. Вече го познавам, разбира се. Крайно време беше да го разкрия, защото съм го отгледала от малко момче в същата тази къща.

Бях *много* недоволна — вече ставаше очевидно, че няма да се размине без наказание над Селмисра. И двете знаехме какво точно предстои да се случи, но тя очевидно щеше да се поддаде на изкушенията и аз не можех с нищо да ѝ се противопоставя. Единствената ми утеха бе, че след като всичко свърши, тя нямаше да е чак толкова нещастна. Пък и за Нийсия не е много добре да я държи на трона си в този вид.

Както и да го въртях, както и да го сучех, все се оказваше, че с нищо не мога да променя хода на събитията и това, което е писано да стане. Най-накрая се отказах и се върнах в Анат.

Баща ми ме наруга хубаво като се прибрах, разбира се, но аз не му обърнах много внимание. Вече бях чувала всичко, което се кани да ми каже.

След като зимата отмина, скитническото чувство отново зачовърка татко и той тръгна да види накъде върви светът. И аз можех да му кажа, че всичко си е на мястото, но изглежда искаше да се увери с очите си.

На свой ред поех към Алгария и се запознах с хората от клана, в който вече се беше родила Илдера — момичето, обречено да се омъжи за Геран. Поговорих на четири очи с баща ѝ, главатаря на клана, и в средата на лятото хората му подкараха стадата и се установиха точно на отсрещната страна на границата срещу Анат. По тези места думата „граница“ не означаваше много. Ако се огледаш наоколо и видиш гора, значи си в Сендария. Ако пък си заобиколен от трева, това показва, че си в Алгария. Въображаемата линия често беше пресичана от жителите и на двете страни. Геран, който по онова време беше на девет, срещна седемгодишното момиченце Илдера. Макар да не присъствах лично на първата им среща, аз все пак чух камбаните в главата си. Всичко вървеше според плана.

Когато Геран навърши дванайсет, баща му започна да го взима със себе си на кариерата и да го учи на занаят. Отначало и при него се появиха обичайните мазоли, болки и схващания, но след време мускулите му заякнаха и той ставаше все по-умел в семейния занаят.

Животът в Анат си течеше тихо. По високите планински селца на Сендария беше нещо обичайно жителите да не знаят името на сегашния си крал. Смъртта на някоя крава ставаше основна тема на разговор в продължение на година, че и повече.

През 5346 г. гласът на майка пак се обади.

„Време е да се връщаш на училище, Поул“ — обяви тя.

„Така ли?“

„Съвсем скоро ще са ти нужни някои нови умения.“

„И какви са те?“

„Необходимо е да знаеш как се манипулират спомените на хората.“

„Би ли уточнила какво разбираш под «манипулиране», майко.“

„Поупражнявай се отново как да накараш хората да забравят определени неща, които са се случили наистина. Ти правеше това в

началото на своето обучение. После ще те науча как да заместиш тези спомени с представи, които никога не са ставали.“

„Възможно ли е наистина да направим това?“

„По силите ни е. Хората съвсем умишлено го правят. Това е начин да повлияеш на действителността. Рибата, която успее първа да се отърве, след това става най-голяма.“

„И аз съм забелязала това. Та с какво ще започнем?“

Обяснението ѝ беше доста мъгляво, но това е обяснимо — нали се отнасяше до сложната материя на човешката памет. Оказа се, че само половината от онова, което си спомняме, наистина се е случило. Склонни сме да изопачаваме всичко, за да се изкараме по-добри в собствените си очи и в очите на останалите. А после, ако постъпката ни не е била много приятна, сме способни изобщо да я забравим. Нормалната човешка памет е слаба за подробности. Въображението ни живот е много по-богат.

За упражнението си използвах — разбира се, съвсем умерено — спомените на някои от хората в Анат. Беше ми доста лесно.

„Защо ми е да знам всичко това, майко?“ — не се стърпях и попитах след няколко седмици.

„В Мрин съвсем бегло са споменати няколко души. Мисля, че е добре да се погрижиш за тях, та да са на наша страна, когато дойде времето.“

„Всички от Западните кралства ще са на наша страна, майко.“

„В това е цялата работа, Поул. Тези хора не са от Запада. Те живеят в Гар ог Надрак.“

[1] Така е в книгата, но вероятно е грешен превод; по-логично е „Зедар ще доведе Ерионд“. Бел.Mandor. ↑

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

„Никога не бих облякла тези дрехи пред хората, майко!“

„Изглеждаш прекрасно, Поул. Те много добре очертават фигурата ти.“

„След като ще ме очертават, защо ми е изобщо да обличам нещо! Не бих се появила пред останалите с дрехи, които изглеждат като втора кожа!“

„Май нещо липсва.“

„А, видя ли! Я колко наблюдателна се оказа!“

„Дръж се прилично. О, сетих се, пропуснали сме камите.“

„Камите ли?!“

„Обикновено са четири — две на пояса и по една, затъкната във всеки ботуш.“

„Защо са ми толкова много ножове?“

„Това е надракски обичай, Поул. По този начин надракските жени казват на мъжете, че могат да ги гледат, колкото си искат, но ще стане опасно, ако решат да пипат.“

Близнаците поеха моите задължения в Анат, докато пристигне татко. После майка ме заведе в гората, за да довърши посвещаването ми в надракските обичаи и особеностите на техните носии. Одеждите, които ме принуди да намъкна, бяха прилепнали черни кожени панталони и още по-впито черно кожено елече, допълнени с черни кожени ботуши. Така направеното описание може да подлъже някого, че видът ми в тях беше твърде мъжки. Уверявам ви, обаче, че никой не се усъмни в пола ми, когато ме видя облечена така. Незабавно разбрах защо надракските жени се нуждаят от камите, при това от *много* ками.

„Дали на надракските мъже им е ясно какво означават камите?“ — попитах.

„Обикновено да, поне когато са трезви. Те обаче доста често стават игриви и трябва нещо да им напомня да държат ръцете си мирни. Няколко разреза и клъцвания обикновено вършат работа.“

„На остроумна ли се правиш?“

„Така ли изглеждам?“

Създадох бързичко четири улгоски ножа. Ако искате наистина да сплашите някого, покажете му улгоски нож. Видът на тези оръжия с извити върхове и назъбени остриета причинява тръпка на погнуса у хората.

„Те са ужасни, Поул!“

„Не е ли това главното качество на ножовете? Искам да съм сигурна, че никой няма да се напие толкова, та да почне да си опитва късмета при мен.“

„Нали ти е ясно, ще те ще ти свалят цената?“

„Цената ли?“

„Надракските жени са лична собственост на мъжете, Поул. Всички го знаят.“

„О, да, бях забравила. Има ли още нещо, което си пропуснала да ми кажеш?“

„Трябва да носиш огърлица и то много изкусно украсена със скъпоценни камъни, ако държиш да се продаваш добре. Няма нужда да се тревожиш за верижката, на която ще те води твоят собственик. Надракските жени не ги окачват, освен при много специални случаи. По пътя към Гар ог Надрак ще спрем някъде, за да видиш танците на надракските жени. Ще трябва да се научиш и ти.“

„Аз вече знам да танцувам, майко.“

„Но не и както е прието в Гар ог Надрак. Когато една жена танцува там, тя хвърля предизвикателство към всички присъстващи в стаята мъже. Ето защо се нуждае от ножовете.“

„Защо танцуват така, сякаш наистина искат да си навлекат неприятности?“

„Може би точно заради тръпката, Поул. Това просто подлудява мъжете.“

Скоро разбрах, че надракските жени са докарали удоволствието от разбиването на мъжки сърца до крайност. Това пътуване се оказа доста по-интересно, отколкото очаквах.

След като получих достатъчно уроци, двете с майка се сляхме във формата на сокол и размахаме криле на североизток към земите на надраките. Дватама мъже, които търсехме, живееха в столицата Яр Надрак. Майка обаче предложи да спрем най-напред в безименно селце сред безкрайните лесове на Гар ог Надрак, за да се насладим на надракската танцорка Аяла.

В селцето за всяко нещо се отсичаше прибързано: „А, и така си ни е добре“, което по-късно се оказа, че е характерна черта на цял Гарог Надрак. Ето защо къщите бяха направени от трупи и платници и нито една не беше докарана до формата на квадрат или пък довършена докрай. Те стърчаха във всички посоки, но това никак не притесняваше траперите и златотърсачите, които изскачаха от лесовете, когато им домъчнееше за общество. Двете с мама прелетяхме над селцето и кацнахме върху перваза на един неостъклен прозорец високо на задната стена в местната кръчма.

„Собственикът на Аяла се казва Каблек, Поул — каза майка. — Той притежава и кръчмата, а жената му е нещо като бонус. Тя танцува тук всяка вечер и именно това привлича клиентелата. Каблек стана богаташ благодарение на нея. Той така разрежда бирата, че накрая даже не се пени, а на всичко отгоре иска луди пари за една чаша.“

„Както го описваш, сякаш е толнедренец.“

„Така е, доста прилича на южняците, но не притежава тяхното лустро.“

Тълпата в кръчмата на Каблек беше много шумна, но вътре имаше и неколцина здравеняци с яки сопи, които обикаляха наоколо и въвеждаха ред. Те незабавно прекратяваха свадите с ножове, но не обръщаха внимание на юмручния бой, стига борците да не се ожесточат толкова, та да чупят и мебелите.

Каблек и прислужниците, които сервираха, разнасяха бира като полудели докъм средата на вечерта. Тогава насядалите мъжаги взеха да се вълнуват и да викат „Аяла, Аяла, Аяла“, удряйки с юмруци по грубите маси. Каблек изчака това да продължи известно време, невъзмутимо наливайки още бира. После се покачи на един дълъг тезгях покрай задната стена и извика:

— Последни поръчки, господа! Вземете си бирата сега, защото няма да продаваме, докато Аяла танцува!

Това предизвика бутане и струпване покрай тезгяха. После като се увери, че всички чаши са пълни, Каблек вдигна ръка и ги призова да мълчат.

— Ще ви покажа ритъма — обяви той и взе да пляска с мазолестите си ръце — три кратки отсечени удара, последвани от отривисто стакато. — Не го изпускайте! Аяла никак не обича това, пък и е много бърза с ножовете!

Те се засмяха в отговор, но въпреки това изглеждаха нервни. Вярно е, че един изпълнител винаги иска да приковава вниманието на зрителите си, но чак пък с ножове!

След тези последни уточнения край добре осветената врата се появи и Аяла с обичайната за всеки артист драматична стойка. Принудена съм да призная, че беше удивително красива — със синьо-черна коса, искрящи черни очи и чувствителна уста. Формално погледнато, тя беше робиня, парче собственост, но дори императорът на Толнедра щеше да се възхити на царствения ѝ вид. Робиня или не, Аяла на практика притежаваше всичко и всекиго, на когото се спряха очите ѝ. Роклята ѝ, ако това прозрачно парче плат изобщо можеше да се нарече рокля, беше от бледа ефирна материя — малореанска коприна, която шумеше при всяко движение. Ръцете ѝ бяха голи чак до раменете, а дрехата едва стигаше до горния край на меките кожени ботуши, където просветваха студено украсените със скъпоценни камъни дръжки на камите.

Мъжете пощуряха, но Аяла не промени леко отегченото си изражение. Тялото ѝ потръпна, едва когато мъжете взеха да отмерват ритъма. Видът ѝ стана целеустремен и силата на нейното завладяващо присъствие грабна публиката.

Танцът започна бавно, почти лениво, но стъпките постепенно ускориha ритъма си. Ходилата ѝ сякаш вече не опираха земята и тя прърхаше из стаята под пляскането на мъжките ръце.

„Дишай, Поул! — изхърка гласът на майка. — Вече взех да виждам тъмни петна пред очите ни!“

Аз изпуснах рязко дъха си, който несъзнателно бях задържала досега. Изпълнението на Аяла беше завладяло дори мен.

„Надарена е, нали?“ — меко попитах аз.

Аяла постепенно забави ритъма и приключи танца с едно прелъстително завъртане, което наистина беше предизвикателство за всеки мъж в стаята. Но когато ръцете ѝ легнаха върху дръжките на камите, никой не би се заблудил, че тя се предлага безвъзмездно. Беше ясно какво ще се случи на всеки, който е достатъчно неразумен да приеме предизвикателството ѝ за чиста монета.

„Е, Поул — попита майка, — смяташ ли, че и ти ще можеш да го направиш?“

„Ще трябва да се поупражнявам — признах си, — но не много дълго. Разбрах точно какво прави. Тя страшно се гордее с това, че е жена, нали?“

„О, да, такава си е тя.“

„Целият ѝ танц показва точно това и мисля, че ще мога да се справя с тази част. Стъпките в действителност не са толкова важни. Нейното отношение към танца е най-същественото. Не отричам, че аз също имам самочувствие. Дай ми една седмица, майко, и ще стана танцьорка от нейната класа.“

„Не си ли прекалено самоуверена?“

„Вярвай в мен. А сега накъде тръгваме?“

„Към столицата Яр Надрак. Ще трябва да си избереш собственик и после се захващаме за работа.“

Сигурно повечето от вас нямат представа за странностите в надракското общество. Жените там са собственост на мъжете, но все пак се различават от конете, ботушите, каруците и земята. Надракските жени сами избират собственика си и ако изборът не отговаря напълно на техните очаквания, винаги могат да посегнат към камите, за да убедят несполучилия избранник да ги продаде на някой друг. При всяка сделка те получават половината от продажната си цена. Една надракска жена, която следи изкъсо сделките, може да умре богата, стига да пожелае това.

Яр Надрак е пълен с комари и целият е намазан със смола. Построен е върху мочурлива почва, а за да се разчисти място за града, гората наоколо е била изгорена. Това са добрите му страни.

Тъй като вече нямаше смисъл да се противя, когато приех отново собствената си форма, аз облякох кожените дрехи, осигурени от майка ми. После минах наперено през градската порта, нищо че отгоре ми беше втренила очи лъскавата стоманена маска на Торак. Присъствието на този ужасяващ тотем сигурно е оказало влияние на всичко онова, което се случи по-късно.

— Не бързай толкова, хубавице — провикна се след мен един полупиян страж край портата, после политна подире ми и ме улови за ръката. Реших още там да установя някои твърди правила. Подложих крак и пресрещнах колената му, така че той се строполи в цял ръст. После го затиснах отгоре, а едното ми коляно опря здраво стомаха му.

Извадих двата улгоски ножа от колана и кръстосах наръбените им като трион остриета пред гърлото му.

— Кажи си последната дума — рекох.

— Какво *правиш*?! — изхриптя той.

— Каня се да ти прережа гърлото — обясних търпеливо. — Ти ме докосна, а никой, който е пипнал Полана, не остава дълго жив. Всички го знаят. Така че се примири, всичко ще свърши още преди да усетиш.

— Стана случайно — изпищя той. — Изобщо не съм искал да те докосвам!

— Съжалявам, но не го усетих по този начин. Трябваше да си внимателен.

— Значи ми прощаваш?

— Разбира се, че ти прощавам, глупчо! Е, пак ще ми се наложи да ти прережа гърлото, но ще ми е жал за теб.

Ами *сега* какво да правя? Бях уверена, че всички наоколо са страшно впечатлени, но как да се измъкна от положението, без да се наложи да убивам този идиот?!

— Полана, остави го да си върви. — Гласът беше дълбок, много мъжествен и сякаш идваше някъде иззад гърба ми. Оказа се обаче, че нито е зад мен, нито е мъж. Майка ми се беше притекла на помощ.

— Но той ме докосна! — опънах се аз.

— Това беше грешка. Пусни го да стане.

— Той ме обиди и не мога да го пусна просто така.

— Няма време, Полана. Щом толкова ти се иска, порежи го някъде и да вървим! Малко кръв ще отмие обидата. Не е нужно да ходиш оплискана до колене само заради някаква случайна немарливост.

— Е, добре тогава — предадох се накрая. Направих една резка върху брадичката на треперещата си жертва, станах и пъхнах камите обратно в ножниците им. После се упътих към центъра на града. Никой дори не забеляза, че съм сама.

„Малко се поувлече, Поул“ — хапливо рече майка.

„Не можах да овладея положението.“

„Полана ли каза? Откъде ти дойде наум това име?“

„Просто така ми хрумна. Реших, че звучи като надракско име.“

„Надракско ли?“

„Хайде да не спорим и за това, майко. Време е да излезем на пазара и да намерим купувач.“

Никога досега не си бях търсила купувач. А това занимание никак не прилича на купуването на обувки или пък на парче говеждо. Най-накрая се спрях на един богат търговец на кожи на име Галак. Той беше достатъчно преуспял, за да ми осигури необходимите връзки и запознанства, пък и да ми даде покрив над главата, който да не е бордей.

Като повечето надраки, и той беше строен мъж с хитри очи. Единственият проблем с него идваше от това, че много повече се интересуваше от пари, отколкото от изисканите неща в живота, каквито са жените например. Поради тази причина ми костваше доста усилия, докато насадя в главата му определени спомени. Накрая двете с майка успяхме да надхитрим алчността му. Внушихме му каква печалба бих представлявала за него и когато ме видя, всичко вече беше решено.

Аз се промъкнах в къщата му една нощ, докато спеше дълбоко, разхвърлях наоколо някои от вещите си и подредих една от свободните стаи за моя спалня. На зазоряване накладох огън в кухнята и започнах да готвя. Когато всичко беше готово, влязох в неговата стая и го събудих.

— Закуската ти е готова, Галак — казах. — Ставай вече.

Той се протегна и се прозя.

— Добро утро, Полана — каза спокойно. — Добре ли спа? — Бяхме се погрижили ясно да си спомня как ме е купил в една провинциална кръчма преди шест седмици и според него вече бяхме живели заедно достатъчно дълго, за да ме опознае добре.

Той си изяде закуската и ме похвали за уменията ми на готвачка. Според него винаги е постъпвал така, когато съм му приготвяла храната. После провери верижката ми, за да се увери, че е здраво заключена, пожела ми приятен ден и замина на работа. Вече ме приемаше като нещо установено в своя живот и нямаше начин да знае, че не ме е виждал никога преди тази сутрин.

„А сега трябва да открием човек на име Ярблек — каза майка, когато Галак излезе. — По-късно той ще изиграе много важна роля, затова е добре да го познаваме.“

„Аз не мога да се движа напълно свободно, майко“ — напомних й.

„Това пък откъде ти хрумна?“

„Нали съм робиня. Не мога да се скитам из улиците всеки път, когато ми се прииска.“

„Не си разбрала най-главното, Поул. Галак е твой собственик, а не господар. Ти си собственост, а не робиня.“

„И каква е разликата?“

„Като между земята и небето. Верижката ти дава пълна свобода и показва, че всеки, който реши да ти досажда, ще си има работа с Галак. Тук си много по-свободна, отколкото беше като херцогиня на Ерат. Можеш да отидеш навсякъде, където си пожелаеш и не е нужно да правиш нищо против волята си. Надракските жени са много по-свободни от своите посестрими по света, с изключение на вълчиците, разбира се.“

„Много интересно твърдение.“

Независимо, че по онова време Ярблек беше само на петнайсет, той вече беше известен в Яр Надрак. Но въпреки това никак не ни беше лесно да го открием. Експедицията ме отведе в най-съмнителните и долнопробни квартали на града. По всичко личеше, че мълвата за случката при градските порти се беше разпространила като мълния, защото и разбойниците със зловещ вид ми правеха път да мина. Явно разказът е бил придружен с точно описание на външния ми вид и цялата паплач на Яр Надрак ме разпознаваше от пръв поглед. Доста е трудно обаче да изтръгнеш някаква информация, когато никой не иска да говори с теб. Наложих се да измъкна един парцаливко от тълпата, посочвайки го с пръст.

— Я, ти там — рекох заповеднически, — ела при мен.

— Ама аз нищо не съм направил — задърпа се той.

— Не съм казала такова нещо, просто ела при мен.

— Трябва ли наистина да го направя?

— Да. — Посочих празното място срещу себе си. — Тук — заповядах му. — Веднага!

— Да, Полана, веднага идвам — той почти тичешком прекоси улицата и се закова точно на мястото, което му бях посочила. После прилежно скри ръцете си зад гърба, за да не допусне някоя неволна грешка.

— Търся един младеж на име Ярблек. Познаваш ли го?

— Всички познават Ярблек, Полана.

— Хубаво. Как бих могла да го открия?

— Обикновено стои в „Леговището на плъховете“ — оная кръчма, дето е близо до източната градска порта. Ако не е там, тогава кръчмарят ще ти каже къде да го намериш.

— Благодаря ти. Виждаш ли, че не боли?

— Е, поне засега не виждам да кървя отникъде. — После очите му светнаха любопитно. — Наистина ли закла стражника при градската порта с онзи трион, дето го носиш вместо кама?

— Разбира се, че не съм. Просто малко го порязах.

— И аз така си помислих. Сигурно е преувеличено. Не ми изглеждаш чак толкова кръвожадна. — После примигна насреща ми. — Но аз на никого няма да кажа. Мълвата за теб е наплашила всички крадци в квартала, а на мен много ми харесва да ги гледам как треперят от страх.

— Ти си добро момче — рекох, потупвайки го по бузата. Сетне се запътих към източната порта по калната улица.

Кръчмата „Леговището на плъховете“ напълно заслужаваше името си. Стените и тавана бяха покрити с паяжини, а подът имаше повече нужда от лопата, отколкото от парцал. Насочих се право към разклатения и надраскан тезгях.

— Кой от всички тези затъпели от пиене негодји е Ярблек? — обърнах се към човека, който стоеше зад тезгяха.

— Ей онзи в ъгъла, дето още се опитва да се оправи от махмурлука. Да не се каниш да го убиеш?

— Това пък откъде ти хрумна?

— Нали ти си тази, дето ѝ викат Полана? Казват, че убиваш мъжете, само защото са те погледнали.

— Глупости. Днес още никого не съм убила. А сега, ако ме извиниш, ще отида да разменя две думи с Ярблек.

Не се мъчих особено да будя Ярблек — само една дъска изскърца изпод краката ми и той веднага хвана ножа преди още да е отворил очи. После се ококори и ме погледна дръзко.

— Заповядай, хубавице — покани ме, изтиквайки с крак единия от столовете до масата. — Нова си по тия места, нали? Май не съм те виждал досега. Искаш ли да те черпя нещо за пиене?

— Не си ли още твърде млад, за да си постоянен посетител по кръчмите, господин Ярблек? — попитах, присядайки на стола, който той ми предложи.

— Млад съм, но младост не помня, хубавице — изпъчи се той. — Пораснах още в деня на раждането си. Закърмиха ме с черна бира и за първи път убих човек, когато бях на седем. — Той продължи неспирно да се хвали колко издържал на пиене, колко души е убил досега и колко жени не са устояли на чара му. Изражението и веселият му смях показваха, че не се надява особено да повярвам на всички тези лъжи, а просто се опитва да ме забавлява. След всичко, което чух, заключих, че той е доста непочтен и самоуверен млад човек. Но в потока от неспирни хвалби долових, че е много по-хитър, отколкото личи на пръв поглед. Бях убедена, че ако не допусне някоя фатална грешка, ще доживее зряла възраст и ще е напълно способен за мисията, която съдбата му е предопределила. Признавам, обаче, тогава и през ум не ми мина, че той ще използва познанството си с принц Келдар така, та скоро да се превърне в един от най-богатите хора на света.

Не след дълго съвсем се отегчих от неговите хвалби.

— Виждаш ми се малко уморен, Ярблек — подметнах.

— Никога не се уморявам да говоря с хубава жена — отвърна, а после затвори очи и гръмогласно взе да хърка.

Вероятно това изобщо не беше нужно, но за всеки случай изтрих от паметта му нашата среща. Сторих същото и с човека зад тезгяха.

„Майко!“ — призовах я мислено, щом напуснах „Леговището на плъховете.“

„Тук съм, Поул.“

„Открих Ярблек. Доста е млад, но пък е многообещаващ, стига да оцелее.“

„От сигурно място потвърдиха, че ще оцелее, Поул. Можем ли да му се доверим?“

„Сигурно не е много разумно, но нека все пак рискуваме.“

„Ще се задържим тук доста дълго и можем да го навестяваме от време на време, за да видим как я кара.“

„Кой е другият, с когото трябва да се срещна?“

„Новият крал — Дроста лек Тун.“

„Как така нов?“

„Беше коронясан през 5342 г. Сега е най-много на двайсет.“

„Не ми казвай само, че очакваме помощ от краля на ангаракска нация!“

„Не аз решавам това, Поул. Ти просто трябва да поговориш с него и да разбереш на каква цена би склонил да смени страната в конфликта.“

„Проникването в двореца може и да не се окаже толкова лесно.“

„Мисля, че Галак би могъл да ни помогне за това.“

„Може и така да е. Ще говоря с него тази вечер.“

Приспособяването ми към реда в къщата на Галак беше трудно от опознаването на нейния стопанин. Постоянно си повтарях, че според него аз живея там от шест седмици и всичко вече трябва да ми е познато.

— Как мина денят ти, Полана? — любезно попита той след вечеря.

— Както обикновено — отговорих. — Слязох до пазара и посетих няколко магазина, в които още не бях пазарувала, но така и не купих нищо.

— Трябват ли ти пари?

— Не, имам си достатъчно. Срещал ли си се с крал Дроста?

— Няколко пъти. Защо питаш?

— Женско любопитство. Що за човек е той?

— Много е млад, но все някой ден може и да порасне. Да се надяваме обаче, че това ще стане преди да е навършил осемдесет.

— Не те разбирам.

— Жените са слабост на Негово Величество — Галак каза това с неодобрителен тон.

— Не виждам нищо нередно.

— Аз пък виждам, ако това е единственото, обзело мислите на един мъж. А нашият крал изглежда не може да мисли за нищо друго. Съмнявам се дори, че знае имената на всичките си съветници.

— Колко неразумно.

— Той не е нера разумен, Полана. Всъщност даже е много умен, но може да приказва единствено за жени. Щом започне да танцува някоя, веднага му пада пердето. Не ме разбирай погрешно — и аз мога да се наслаждавам на танцьорките като всеки нормален мъж, но Дроста започва да се прави на палячо още преди тя да е помръднала. Мен ако

питаш, той постоянно се прави на палячо. Нека си го кажем направо — доста е грозен, а лигавенето не го прави по-привлекателен. Скоро в Драсния ще има нов крал и Дроста трябва да обмисли внимателно търговските ни споразумения. Бедата е там, че неговите съветници не могат да го измъкнат от вертепите, та да се срещне с търговските представители на Драсния.

— Но това е потресаващо — промърморих.

— И аз така мисля. Но не е ли по-добре да говорим за нещо друго? Само мисълта за този развратник ме кара да настръхвам.

Цяла нощ размишлявах върху чутото от Галак и на заранта, когато моят собственик тръгна към ежедневните си занимания да мами хората, започнах да се упражнявам в танците. Не ми беше нужна пълна стая с мъже, които да отмерват ритъма, тъй като можех и сама да си определям такта. Разчистих мебелите в средата на стаята и само с едно махване на ръката превърнах стената в огромно огледало. После започнах. Бях забелязала, че докато Аяла танцува, най-важното са духът и отношението, а не стъпките. По обед вече се справях доста добре.

Упражнявах се неуморно две седмици подред. Най-трудно ми беше разголването и перченето. Някои движения в надракския танц дълбоко ме смущаваха, но знаех, че трябва да преодолее притеснението, ако искам наистина да съм добра в занаята. Открих, че танцувам много по-свободно, ако съм стиснала ножовете в двете си ръце. Докато усещах студената стомана на улгоските ками, бях способна да правя движения, за които Аяла дори не можеше да мечтае. Оставаше ми само да се науча да потискам изчервяването при всяка по-дръзка фигура. Начинът ми на танцуване шокира дори мен самата, което всъщност беше и крайната цел.

Зимата дойде и си отиде, а ние двамата с Галак вече живеехме според надракските семейни обичаи. Той по цял ден мамеше клиентите си, а аз се усъвършенствах в танцуването.

Когато снегът по улиците на Яр Надрак взе да се топи, аз все по-често започнах да усещам безпокойство. Цяла зима двамата с Галак почти не бяхме си подавали носа от къщи, затова той охотно се съгласи да излезем сред хората.

Светските отношения в Яр Надрак са на доста първично ниво и се състоят единствено в ходенето до кръчмата. Аз никак не обичах

кръчмите, но сега ставаше дума за работа. Преди да тръгнем, обаче, смених дрехите, които обикновено носех. Предполагах, че *бих могла* да танцувам облечена и в кожените си одежди, но тогава нямаше да има същото въздействие.

Двамата с Галак се настанихме на една маса в кръчмата „Дивият нерез“. Аз дори се насилих да изпия няколко чаши от ухаещия на плодове надракски ел. Признавам, бях доста притеснена. Главите на посетителите постепенно взеха да се замайват и по-късно вечерта един от конкурентите на Галак в търговията с кожи взе да насърчава младата жена с него да потанцува. Всички започнаха да пляскат в ритъм и момичето начена танца. Не беше толкова добра като Аяла, но все пак успя да запали духовете и ръкоплясканията бяха възторжени.

Съвсем тихичко, без дори да го поглеждам, аз леко раздразних самолюбието на моя собственик.

— Моята Полана е даже по-добра! — високо се провикна той.

— Така си мислиш — изсумтя собственикът на танцъорката. — Галак все се има за по-добър от другите — обърна се той към останалите.

— Предложи му облог — прошепнах на Галак.

— А ти знаеш ли изобщо как се танцува? — леко притеснено прошепна той.

— Ще ти взема ума — уверих го.

— Е, добре тогава, защо пък да не опитаме. — Въпреки това гласът му не звучеше много уверено. — Ей, Расак — подвикна на съперника си, — искаш ли да се обзаложим? — После посегна към кесията си. — Давам десет златни монети, че Полана е по-добра танцъорка от твоята Ейяна. Ще оставим нашите приятели тук да преценят кой има право.

— Десет ли каза? Май си твърде самоуверен, Галак.

— Достатъчно, за да подкрепя думите си и с пари. Да не би вече да размисли, а, Расак?

— Добре де, както кажеш. Нека бъдат десет тогава.

Тълпата взе да подвиква одобрително и да тропа с крака.

После започна да ми отмерва ритъма.

Поех дълбоко въздух, станах и отхвърлих горната си дреха. Костюмът ми беше доста точно копие на роклята на Аяла от горската

кръчма. С крайчеца на окото си мернах недоволно намръщеното лице на Галак, когато ме видя в тази синя ефирна дреха.

И така, аз танцувах в тяхна чест. Все още се чувствах притеснена да играя пред публика. Мисля, че на професионален жаргон казват на това „сценична треска“. Но щом започнах, нервността ми постепенно преля във вдъхновение и танцувах много по-хубаво от всички онези безсмислени часове на репетиции. Няма по-добър стимул от публиката, която изтръгва най-доброто от изпълнителя. Може и да не съм взела ума на всички присъстващи, но съм сигурна, че поне коленете им омекнаха.

Когато завърших танца си с онова предизвикателно движение, в стаята се възцари пълно мълчание. Тази тъпва вече беше в *краката ми*! Последвалите викове и ръкопляскания бяха оглушителни и Расак дори не си направи труда да настоява за сравнение между двата танца. Плати, без да обели нито дума.

От тази вечер нататък редовно танцувах из кръчмите. Галак, който никога не забравяше своята изгода, намери начин да използва дарбата ми при сделките си.

— Защо Полана да не ни потанцува, докато обсъждаме нашите сделки? — взе да подпитва партньорите си той.

Можеше да се предвиди, че рано или късно ще се наложи да използвам ножовете си, тъй като танцувах пред доста разгорещена публика. Някои от зрителите трябваше да видят закривените им върхове, за да разберат, че не се шегувам.

Веднъж Галак преговаряше с един търговец с воднисти очи на име Креблар и пазарлъкът беше стигнал до задънена улица. Тогава собственикът ми извади своето скрито оръжие — мен. Той вече беше станал много умел в използването ми и все успяваше небрежно да пробута в разговора, че ще танцувам в чест на неговите партньори и за всички присъстващи в кръчмата. До този момент Креблар вече беше погълнал няколко чаши в повече и си въобрази, че танцувам единствено заради него. Когато направих последното завъртане и спрях пред масата, на която седяха, той прекрачи границата на допустимото. Кривогледите му очи бяха втренчени някъде в стената зад мен, когато грубо сграбчи ръката ми.

— Чудесно момиче — изрева той. — Ела тук, малката, и дай една целувка — продължи и взе да ме опипва.

Хирургическите ми умения се оказаха много полезни в този момент. Рязко вдигнах коляно и го ударих в брадичката изотдолу, докато в същото време измъквах ножа от десния ботуш. Той отметна глава назад и гърлото му се оголи безпомощно. Аз обаче не посегнах към него, а прокарах ножа през гърдите му, преценявайки, че ребрата ще попречат острието да засегне жизненоважни органи.

Викът му беше пронизителен и той ужасено погледна надолу към гърдите си, откъдето бликаше кръв.

— Не трябваше да правиш така — смъмрих го аз, без дори да повишавам глас. После изтрих кръвта от ножа в ризата му, върнах го обратно в ножницата и се огледах.

— Някой от вас да има игла и конец? — попитах присъстващите. — Ако не зашия час по-скоро горкия Креблар, всички ще потънем в кръв до уши.

Един обущар ми даде, каквото е нужно и аз накарах Галак и още трима-четирима души да опънат ранения върху масата и да го държат здраво. Ругаейки тихичко под нос заших раната, която зееше от рамо до рамо през гърдите на Креблар. Опитвах се да не обръщам внимание на писъците му.

(Не знам защо е така, но шиенето смразява кръвта на зрителите много повече, отколкото вида на отворена рана. Хората са твърде странни понякога.)

Не след дълго славата ми се пръсна по цял Яр Надрак и както очаквах, Галак скоро беше поканен „да посети двореца заедно с Полана.“ Най-сетне безкрайните часове репетиции и публичните ми изпълнения бяха постигнали целта си.

Дворецът на крал Дроста се намираше в центъра на Яр Надрак и доколкото знаех, беше единствената сграда в града, направена от камък. Надраките не са майстори в каменните постройки обаче, затова и дворецът беше крив и нестабилен като всички останали къщи.

Когато двамата с Галак влязохме в тронната зала, за първи и последен път през целия си престой там видях гролим. Тутакси предпазливо проучих съзнанието му и не открих нищо заплашително в него. Той беше обикновен гролим с твърде ограничени таланти. Доколкото успях да установя, не беше оставал трезвен нито веднъж през последните десет години. Меко казано, държанието на Торак с надраките беше жестоко.

Крал Дроста беше твърде млад за тежестта на короната, но по всичко личеше, че приема положението си единствено като източник на забавления. Беше толкова слаб, че почти приличаше на скелет, а лицето му бе изпъстрено с големи червени пъпки и дълбоки белези. Имаше чорлава черна рядка коса, а скъпите му жълти дрехи очевидно бяха доста мръсни.

Тъй като това беше официалното ми представяне в двореца, носех верижката си и Галак ме водеше за нея, както повеляваха обичаите. Бях облечена с роклята за танцуване, прикрита с друга синя връхна дреха. Галак ме отведе до стъпалата, които водеха към трона, качи се горе и дълбоко се поклони на своя крал.

— Името ми е Галак, Ваше Величество — представи се той. — Искали сте да ме видите.

— А, ти ли си Галак — отвърна Дроста с остър, почти истеричен глас. — Чакахме те. — После ме огледа от глава до пети и този поглед беше по-оскъбнителен от което и да е докосване. — Значи ти си известната Полана — каза. — Ама си я бива, нали? — Той нервно изхихика. — Искаш ли да я продадеш, Галак?

— А, не, Ваше Величество — отговори Галак. — Не се каня да я продавам. — Това беше мъдро решение, защото само верижката предпазваше Дроста от ножовете ми.

— Тогава може пък да ми я заемеш за известно време — явно на Дроста това се стори много забавно, защото започна гръмогласно да се смее.

— Това аз ще го реша, Дроста — студено се намесих аз. — При това не съм сигурна дали имаш достатъчно пари.

— Брей, много си била горда — каза той.

— Знам си цената — присвих рамене.

— Казаха ми, че си танцьорка.

— Истина е.

— Добра ли си?

— Най-добрата, която някога сте виждали. — Скъмността не е сред надракските добродетели, но моето самочувствие явно надхвърли и най-смелите хвалби на надраките.

— Ще ти се наложи да ми го докажеш, Полана.

— Щом пожелаеш, Дроста. Но преди да съм започнала, ще е добре да видиш това — бръкнах в дрехата си, измъкнах ножовете и му

ги показах.

— Да не би да ме заплашваш? — попита той и очите му изхвъркнаха още повече.

— Нямах такова намерение, Дроста, просто те предупреждавам. Това ще те сполети, ако възторгът ти надмине допустимата граница.

— Никога досега не съм виждал ножове със закривен връх. За какво служи той?

— С него могат да се изкарат на бял свят неща, които хората предпочитат да държат вътре в себе си. — Погледнах с умиление оръжията. — Не са ли прекрасни? — попитах. — Измислени са не толкова да проникват надълбоко, колкото да изкарват вътрешностите навън.

Лицето му позеленя и той потрепери.

— Тази жена е същинска вещица, Галак — обърна се към моя собственик. — Как изобщо издържах да се навърта около теб?

— На мен си ми харесва, Ваше Величество — отвърна Галак. — Тя ме учи на добри обноски, освен това е най-добрата готвачка в Гар ог Надрак.

— По-скоро в света, Галак — поправих го аз. — Е, Дроста — обърнах се след това към краля, — кое избираш — да танцувам или да ти приготвя вечеря?

— Най-напред потанцувай, Полана — изгледа ме похотливо той. — Да видим дали танцът ти ще ми изостри апетита. — После обходи с поглед претъпканата тронна зала. — Разчистете място — заповяда. — Нека това момиче има простор да танцува, пък тогава ще видим дали е толкова добра, колкото си мисли.

Приех думите му като предизвикателство, затова реших да забравя притеснението и да вмъкна в изпълнението си елементи, които никога не бях пробвала пред публика.

Крал Дроста трепереше неудържимо, когато след края на бурния танц леко пооправих роклята си. В очите му имаше страхопочитание и благоговение.

— Проклет да съм — извика той. — Никога преди не съм виждал подобно нещо!

— Нали ти казах, че съм най-добрата, Дроста — припомних му.

— Сигурен ли си, че не искаш да я продадеш, Галак? — изрече жаловито кралят.

— Мисля, че това е мой патриотичен дълг, Ваше Величество — отговори моят собственик. — Носи ви се славата на невъздържан човек и това може да ви струва главата някой ден. Никога не бих ви продал Полана, докато съм още в пълно съзнание, защото нямаме наследник на трона, който да ви замести.

— Ти *не би ме убила*, нали, Полана? — попита с плаха надежда Дроста.

— Ще бъда неутешима, ако ми се наложи да го направя, Дроста, но правилата са си правила. Обещавам, обаче, че ще се постарая да го направя колкото се може по-безболезнено. Въпреки това няма да ти е много приятно. Ножовете ми не са пригодени да дават бърза смърт или пък да действат чисто. Обикновено настава голяма бъркотия, след като свърша работата с тях.

— Ти си жестока жена, Полана. Най-напред ми размаха под носа нещо, на което никой мъж не би устоял, а после ми казваш, че ще пръснеш вътрешностите ми наоколо, ако посмея да посегна и да си го взема.

— Много добре го каза. Та какво ще обича за вечеря Негово Величество?

Тримата с Галак и Дроста се оттеглихме и аз им приготвих вечеря.

— Имаме големи неприятности, Галак — замислено рече Дроста, обтягайки се на стола зад дългата маса, на която беше подредена вечерята ни.

— Така ли? — зачуди се Галак.

— Имаш ли солидни връзки и познанства в Драсния?

— Никога лично не съм пресичал границата, но имам доверени хора в Боктор.

— Казват, че на трона там скоро ще се възкачи нов крал, така ли е?

— Старият бързо гасне — кимна Галак. — Принцът престолонаследник се казва Родар. Той е дебелак, но иначе има пъргав ум.

— Ще ми се да се свържа с него. Над главата ми е надвиснала беда, а той сигурно може да ми помогне.

— И каква е тази беда?

— Името ѝ е Тур Ургас и седи на трона в Рак Госка.

— Искаш да кажеш, че е мург, така ли?

— Мургите винаги са ни били трън в петата. Светът би бил много приятно местенце, ако ги нямаше. Тур Ургас е луд човек, но това не се забелязва много в Ктол Мургос, защото там цялата нация е луда. Кралят им обаче е извисил безумието до изкуство. Опитвам се да се свържа и със Закат от Малория — той е принцът престолонаследник там, при това е възпитан и разумен. Вярвам, че би оценил предимството да има съюзници тук, на Западния континент. Рано или късно Тур Ургас ще се опита да обедини западните ангараки, а аз не искам да целувам ръка на някакъв луд мург.

— Тур Ургас няма ли да се почувства предаден, ако се съюзиш със Закат?

— Хич не ме интересува дали ще се засегне или не. Ако Малория е зад гърба ми, тогава той няма да може да ми навреди. Владея просторни земи, Галак, но хората ми не са многобройни. Ако мургите се изсипят, те просто ще ни погълнат. *Трябва да се съюзя с някого.* — Той стовари юмрук върху масата.

— Затова ли искаш да се свържеш с Родар? — намесих се аз.

— Разбира се. Бих се съюзил дори с Мориндим, ако съм сигурен, че ще е за добро. Имаш ли доверен човек, по когото да пратим вест на Родар, Галак?

— На никого не бих се доверил за *това*, Ваше Величество.

В този миг ме осени вдъхновение, макар да подозирам откъде точно дойде то.

— Чух, че в града се подвизава един младеж. От приказките за него разбрах, че е много хитър, макар и да не е твърде чистоплътен. Той има още много трески за дялкане, затова може да се наложи да го обучавате известно време. Но пък е схватлив и скоро ще попие всичко. Още не е успял да стъпи здраво в нито една професия, така че с малко усилия би се превърнал в първокласен пратеник. Той е пъргав, интелигентен и сравнително неизвестен.

— Как му е името? — попита Дроста.

— Ярблек.

— А, този ли — възкликна Галак. — И аз съм го чувал. Голям фукльо е, но не ми се вярва, че очаква хората да се хванат на неговите хвалби. — После се замисли над предложението ми. — Знаеш ли, май наистина е най-подходящ за тази работа. Ако го обучим добре, той ще

успее да се добере незабелязано до Боктор. Пращам керваните си там по няколко пъти годишно и мога да скрия Ярблек сред каруцарите. — После внезапно плесна с ръце. — Хрумна ми нещо — каза бързо. — Познавам един човек на име Явелин от драсниянското посолство. Той се представя за дребен чиновник или нещо подобно, но съм убеден, че е шпионин. Мога да поприказвам с него да предупреди в Боктор, че си пратил послание за Родар. Това ще помогне на Ярблек да го предаде в сигурни ръце.

Дроста загриза един от ноктите си.

— Трябва да го видя — каза той. — Ако е толкова добър, колкото ме убеждавате, това ще е решението на моите грижи. Къде мога да го открия?

— Той е редовен посетител на кръчмата „Леговището на плъховете“, Ваше Величество — уведомих го аз. — Намира се в свърталището на крадците близо до източната порта.

— Ще пратя да го повикат. — Той ме погледна. — На колко години казваш, че е той, Полана?

— Не съм казвала такова нещо — отговорих. — Както разбрах, бил на около петнайсет.

— Но той е ужасно млад!

— Това зависи от човека, Дроста — възразих. — Освен това разполагаш с време да го обучиш. Тур Ургас няма да предприеме похода си много скоро и ще имаш възможност да се подготвиш.

— Има зрънце истина в думите ти — отстъпи Дроста. — При това младите се поддават много по-лесно на обучение в сравнение с онези, които вече са избрали пътя си.

— Освен това трудът им не е много скъп — притури Галак. — Ако пък му дадеш някаква титла — „Специален пратеник“ да речем — той може да склони да ти работи и без пари.

— Чудесна идея — ентусиазирано възкликна Дроста.

— Това беше невероятна вечер — рече сърдечно Дроста. — Най-напред видях най-добрата танцьорка в кралството си, а сетне тя ми помогна да реша проблем, който ме мъчи, още откакто се възкачих на трона.

— Но ти още не си опитал вечерята — подсетих го аз.

— И тя ли е толкова добра, колкото беше всичко досега?

— Даже още повече — обещах.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

„Това ли си беше наумила, майко?“ — попитах мислено, след като двамата с Галак се прибрахме у дома.

„В общи линии, да. Ти действаш доста бързо, Поул. Да събереш двамата беше направо гениална идея.“

„И на мен ми харесва как се получи. Ако в бъдеще предстои да се възползваме от услугите им, тогава е най-добре още отсега да са свързани здраво един за друг. С това мисията ми тук може ли да се смята за приключена?“

„Мисля, че всичко вече е свършено.“

„Въпросът е как да се измъкна от града, та двете заедно да полетим към Анат. Никак няма да е лесно да залича спомена за мен от главите на онези, с които се срещнах в Яр Надрак.“

„Защо просто не пратиш вест на баща си? Сега той не е зает с нищо важно, пък и цяла торба златни кюлчета събира прах в кулата му. Кажи му да дойде и да те откупи от Галак. Трябва малко да пораздвижи старите си кокали. Освен това май доста се е привързал към златото, не мислиш ли?“

„Това би било ужасно, майко!“ — едва се удържах да не се разсмея на глас.

„Радвам се, че идеята ти допада“ — ведро отвърна тя.

Изчаках още няколко седмици, за да се убедя, че „планът Ярблек“ действа безупречно. После прекосих града и отидох в посолството на Драсния, за да говоря с маркиграф Кендон — човека, познат под прозвището Явелин. Един служител съобщи името ми и аз незабавно бях приета.

— Полана — приветства ме той любезно с кимване на глава. — За мен е чест да се срещна с вас. С какво мога да бъда полезен?

— Сигурно познавате баща ми, маркиграфе — казах, оглеждайки се предпазливо да видя дали някой не ни следи или подслушва. Не забравях нито за миг, че шпионажът е нещо като национална черта на драснияните.

— Не вярвам да съм го чувал, Полана. В Яр Надрак съм отскоро, че да познавам всичките му жители.

— Баща ми не е надрак, маркграфе. Още не сме установили обаче към коя раса всъщност принадлежи. Но това са подробности. Та в този момент той се намира в едно селце на име Анат сред сендарските планини. Искам да му пратя вест. Работата е поверителна, затова на мига се сетих за вас. Драсниянското разузнаване се слави с умението си да пази тайна.

— И да разкрива тайни също така — добави той, гледайки ме втренчено. — Усетих, че ти не си обикновена надракска танцьорка, Полана.

— Вярно е, не съм обикновена. Аз съм най-добрата сред всички останали.

— Не точно това имах предвид. Ти не си от Надрак — формата на очите ти не е тукашна.

— Ще им направя забележка за това. Но така или иначе, молбата да отнесете послание до баща ми в Анат си остава в сила. Кажете му, че съм свършила онова, за което бях изпратена в Яр Надрак. Сега искам той да дойде тук и да ме откупи от моя собственик, търговеца на кожи Галак.

— Може би все пак ще се наложи да науча името на баща ви, Полана. Сигурно и така ще го открия, но ако знам как се казва, това би ускорило нещата.

— Колко неразумно от моя страна. Много съжалявам, Кендон — хвърлих му лукав поглед, — май ще трябва да се върнете в академията за няколко опреснителни уроци. Малко съм обидена, че не ме разпознахте още в мига, когато прекосих прага.

Тогава той се вгледа внимателно в мен, пренебрегвайки кожените одежди и ножовете, затъкнати в ботушите и колана ми. После примигна и бързо скочи на крака.

— Ваша Светлост — грациозно се поклони, — усещам как земята се тресе от величественото ви присъствие.

— Посолството ви е строено от надракски работници, Кендон. Даже едно по-здро кихане може да го разтресе.

— Надракските постройки са правени малко надве-натри — съгласи се той. След това очите му се присвиха и едната му буза взе да подскача от нервен тик. — Сега вече много неща си дойдоха на

мястото — отбеляза. — Тая работа с Ярблек е била изцяло ваша идея, нали?

— Много прозорливо заключение, маркграфе. Всичко това пък се отнася до определени събития в недалечното бъдеще. Трябваше да установя връзката между Ярблек и крал Дроста. И между Дроста и принц Родар. Тези отношения ще окажат голямо влияние върху важни исторически събития. Но най-добре не ми задавай никакви въпроси, Явелин, защото така и няма да получиш отговори. Моят баща ми създава достатъчно грижи и едвам го удържам да не се меси. Най-малко на теб ще позволя да ми мътиш водата. — При тези думи плъзнах върху масата писмото, което бях написала и запечатала с восък същата сутрин. — Погрижи се баща ми да получи това. Не си прави труда да го отваряш. В него пише само да дойде тук и да ме откупи от Галак. Волята на Вселената ще ти е много благодарна за тази услуга.

— Май всичко това ти е много забавно, а? — обвинително рече той.

— Прави каквото ти е наредено и не задавай повече въпроси, Явелин. След време ще разбереш всичко — приключих наставленията аз.

— Ще се оставя да ме водиш и направляваш, Твоя Светлост — подхвана веднага тона ми той. — Но така или иначе не мога да се удържа да не направя някои догадки.

— Прави каквито искаш заключения, скъпо момче, но не бързай да се намесваш — още ти е рано. — С тези думи се надигнах от мястото си. — Разговорът с теб беше същинско удоволствие, приятелю — добавих весело. — А, щях да забравя — кажи на баща ми да носи много пари, когато идва към Яр Надрак. Мисля, че ще бъде доста изненадан като разбере каква е цената ми.

Явелин остави всички свои задължения за по-късно и тръгна лично към Анат. Е, все пак аз бях нещо като жива легенда. Това понякога е много уморително, но друг път пък ми осигурява определени предимства.

Баща ми не си счупи краката от бързане към Яр Надрак. Всъщност той никога и за нищо не бързаше. Когато си живял седем хиляди години, времето не е от кой знае какво значение за теб. Освен това сигурно дълго се е колебал дали да ме откупи. Той беше много

привързан към златото си, което двамата с предшественика на Ярблек извадиха от потоците на Мориндим. Затова сигурно никак не му беше леко да го подели с някой друг.

Най-накрая той надделя над сребролюбието, успешно издържа изпитанието и тържествено се яви в Яр Надрак с дисаги, пълни със злато. По всичко личеше, че все пак аз означавам нещо за него.

Усетих го да приближава, още докато беше на няколко мили от града. Тази сутрин придружих Галак до неговата работа. Той имаше собствен склад за стоката си, но повечето от сделките сключваше в кръчмата. Че къде другаде можеха да се водят сериозни търговски разговори?

Изчаках, докато старият скитник приближи на три преки от кръчмата и казах на Галак, че искам да танцувам. Реших, че това ще е достойно посрещане за баща ми в Яр Надрак. Имах намерение да му покажа, че не си хвърля парите напразно.

Той тихо и незабелязано се промъкна през вратата. Много го бива в тези неща. Видя ми се доста сепнат като ме зърна какво правя. Със сигурност обаче успях да прикова вниманието му. В негова чест дори засилих въздействието на изпълнението си. Мъжете в кръчмата ме приветстваха шумно, погледът на баща ми стана стоманен и той взе да гледа войнствено наоколо. Какъв мил старец беше само! Той все още се вълнуваше за мен, сякаш сватбата на Белдаран е била вчера! Три хиляди години бяха минали неусетно, а нашите отношения си оставаха същите, сякаш бях на шестнайсет. Явно все още можех да му влияя.

Завърших танца си под бурните аплодисменти на публиката и се върнах на масата при Галак. Баща ми си проправи път през блъсканицата, полагайки усилия да прикрие войнствения си вид.

— Чудо жена имаш, приятелю — започна той. — Продаваш ли я?

Двамата размениха няколко изтъркани любезности, а после започнахме сериозния пазарлък за цената ми.

Баща ми се опита да тръгне от обидно ниска сума, аз пък го парирах с абсурдно висока миза. После той леко повиши офертата си, а Галак пооряза моите претенции. Взех не на шега да се дразня, когато баща ми се заинати и отказа да надхвърли десет кюлчета злато. Какво толкова са се вкопчили в това число десет всички мъже? Дали няма някаква магия в него?

В края на пазарлъка и аз прибавих гласа си към този на Галак. Крайната цена всъщност не беше толкова важна. Просто исках да откъсна баща ми от това число десет. Щях да съм доволна и на единадесет, но Галак ме изненада като продължи да се дърпа. Тогава баща ми внезапно склони на дванайсет. Това беше една солидна сума, все пак. Кюлчетата тежаха по десет унции всяко, а сто и двадесет унции злато, шейсет от които щяха да останат за мен, никак не бяха за подценяване.

Двамата напуснахме Яр Надрак в края на лятото и поехме на запад с обичайния ход на баща ми, който беше нещо средно между кретане и стоене на едно място. Есента вече беше настъпила, когато най-накрая се добрахме до планинската верига, която се спуска като гръбнак през целия континент. Като видя пожълтелите листа по дърветата, баща ми леко ускори ход, но тогава вече беше твърде късно. Зимата ни е изненадвала в гръб на няколко пъти през хилядолетията и баща ми винаги изглежда леко обиден, когато това се случи.

Вихрушката, която се изви по източните склонове на планината, беше свирепа и фуча над импровизирания ни заслон цели три дни. Много съм горда, че нито веднъж не казах „губим си времето“ или пък „мотаем се“ в дългите разговори с баща ми.

После времето утихна, но беше ясно, че дори и да тръгнем, до никъде няма да стигнем. Снегът беше натрупал повече от метър, а преспите бяха даже по-дълбоки.

— Няма да можем да се измъкнем оттук, татко — казах. — Ще трябва да си променим формата и да отлетим.

Категоричният му отказ ме изненада, а извинението, че наоколо може да се навърта някой гролим ми се видя доста неубедително. Ако приемехме формата на соколи, щяхме да сме в Драсния преди някой гролим да се е отдалечил и на пет мили от сегашното ни местонахождение.

Пробивахме си път през снега с пухтене и бяхме изминали почти миля, когато братовчедката на първата вихрушка отново ни заслепи очите. Бяхме принудени пак да търсим прикритие от остриите като стрели снежинки. Бурята вилня цяла нощ, а на другата сутрин чухме някой да вика отвън.

— Ей, вие, в лагера — чу се глас. — Идвам при вас, не се стряскайте.

Беше някакъв старец. Татко също е стар, макар често да го забравя, но той облечен в кожи приятел сякаш го беше надминал по възраст. Косата и брадата му светеха в така рядко срещаното сребристо бяло, което почти заслепява. Очите му бяха наситено сини. Имах странното чувство, че нищо не може да им убегне. Главата му беше сгушена в рошава кожена яка, а пухкавата му шапка беше много шик.

— Май двамата здравата сте я загазили, а? — попита весело той като се навря под заслона ни.

— Мислехме, че можем да се измъкнем — рече примирено баща ми.

— Няма никакъв шанс да успеете. Снегът се чувства като у дома си тук, в планините. Това е неговото царство. Накъде бяхте поели?

— Към Драсния.

— Много късно сте тръгнали. Няма да стигнете Драсния тази зима. — Той въздъхна дълбоко. — Е, все ще измислим нещо. Най-добре е да презимувате при мен. Имам една пещера на около миля оттук. Съберете си багажа и доведете конете. Мога да си позволя гости за една зима.

Баща ми и старецът прекараха зимата в дълги разговори без при това да се каза нещо съществено. Те явно си допаднаха, макар да нямаха нищо общо помежду си. Не след дълго взех да усещам намесата на някаква външна сила. Не вярвам престоят ни в пещерата да имаше някакво съдбоносно значение, но двамата с баща ми явно *трябваше* да прекараме известно време с този старец. Бях потресена, когато осъзнах, че няма по-свободен човек на света от този отшелник в планините.

Пролетта най-сетне дойде в планините и двамата с баща ми отново подновихме пътуването си.

Седмица по-късно стигнахме Боктор. Градът все още изглеждаше потискащо. Миналото лято оттук беше минала чумата.

Беше отнела живота на много драсниянци, а сред тях и на тогавашния крал. Двамата с баща ми останахме за коронацията на принц Родар. Аз по доста заобиколен начин поразпитах дебеличкия бъдещ крал и с радост открих, че той *вече е бил* посетен от някакъв млад надрак с опърпан вид на име Ярблек.

След коронацията на Родар баща ми взе еднолично решение, което никак не ми се понрави. Той продаде конете ни и купи лодка.

— Ще продължим през блатата — заяви с дразнеща самоувереност.

— Какво ще направим?!

Смятах, че тонът ми ще го разколебае.

— Много хора пътуват по Великия северен път през това време на годината, Поул — оправда се той. — В тълпата може да ни дебнат и неприятелски очи.

Така или иначе, двамата се спуснахме с лодката през вонящото блато. Комарите ни посрещнаха с възторг и постоянно ни хапеха за добре дошли. След първата миля аз съвсем се вкиснах.

Валеше дъжд. За да избегне един бент, баща ми отклони лодката по някакъв спокоен и криволичещ воден ръкав между тръстиките. Не след дълго пред нас се мярна спретната къщурка със сламен покрив — домът на Вордай, Вещицата от блатата.

Слуховете за Вордай вече три века кръстосваха села и паланки, гори и планини. Както се оказа после, всички те бяха силно преувеличени. За разлика от нас, вещиците се занимават най-вече с духовете и с това да влияят на промените в климата. Най-точно е да се каже, че вещиците имат ограничена област на интереси, докато ние действаме мащабно. Това, естествено, е доста опростено обяснение, но поне изяснява всичко.

Блатниците вече бяха предупредили Вордай за нашето пристигане и тя ни чакаше на прага, когато татко заби носа на лодката в калния бряг на обраслото с дървета островче. Не бих казала, че ни посрещна много сърдечно.

— Можете да влезете вътре — рече не особено приветливо тя. — Поне докато спре дъждът.

Двамата с баща ми слязохме на сушата и се упътихме по пътеката към къщата.

— Значи ти си Вордай — обърнах се към възрастната, но с още запазена хубост жена край вратата.

— А ти трябва да си Поулгара — отговори тя.

— Вие двете познавате ли се? — изненадано попита татко.

— Само по име, Стари вълко — отвърнах. — Вордай е тази, която наричат Вещицата от блатата. Тя беше прокудена от света на хората и само в драснианските блатата се чувства в безопасност.

— Сигурно защото всички дървета тук са прогизнали от влагата и не стават за клада, на която да ме изгорят — добави тя. — Елате вътре да се скриете от дъжда.

Къщата ѝ беше подредена като аптека, пред огнището имаше спретната купчина дърва, а на масата — ваза с блатни цветя. Кафявата рокля, която носеше, ми напомни дрехата на майка, когато я видях за първи път в пещерите на Улго. За разлика от нея, обаче, Вордай куцаше.

Без да пророни и дума, тя взе мокрите ни дрехи, повеси ги край огъня да се изсушат и ни даде тъкани наметки, с които да се загърнем.

— Седнете — каза, а после подреди масата. — В гърнето има достатъчно храна и за тримата. — По миризмата, която се носеше откъм огнището, отгатнах, че е вкусна рибена супа, ароматизирана с билки и подправки. Личеше, че Вордай е много добра готвачка.

— Ти знаеше, че идваме, нали? — попитах.

— Естествено, нали затова съм вещица.

През това време един от блатниците се домъкна и ѝ каза нещо на странния си писукащ език.

— Да — отговори Вордай на хитрата животинка, — знам.

— Значи е истина? — рекох. Бях чувала най-невероятни истории за способността на Вордай да общува с блатните обитатели. — Не бива обаче много да се намесваш в живота им.

— Това не им вреди — присви рамене тя. — С тях е много по-приятно да се приказва, отколкото с хората.

Тази достойна старица таеше някаква болезнена тайна. По всичко личеше, че животът не е бил много ласкав с нея, но имаше още нещо, което не можех да доловя. Тя много ме заинтригува, пък и беше истинско предизвикателство за лечителските ми дарби. Затова се заинатих и реших да не се отказвам, докато не открия какво се таи зад загадъчната ѝ външност. Сигурно вече сте забелязали, че не съм от тези, които си оставят магарето в калта, нали?

След като се нахранихме, аз внимателно се свързах чрез мисълта си с татко и направо му заповядах: „Върви си!“

„Какво?“

„Излез навън. Искam да остана насаме с Вордай. Махай се и то сега!“

Изражението му стана доста объркано.

— Ще изляза да обърна лодката — оповести той. — Няма смисъл да се напълни с дъждовна вода. — После се надигна и излезе. Изглеждаше много глупаво с тази наметка.

— Ще ти помогна да измиеш чиниите — обърнах се към нашата домакиня. Споделените дребни домашни задължения сближават жените, но Вордай упорито отказваше да ми открие сърцето си. Е, бях принудена да прибегна до другия начин. Започнах мислено предпазливо да я проучвам и след като преодолях защитната ѝ бариера, най-сетне открих източника на нейното нещастие. Естествено, беше мъж. Повечето проблеми на жените идват от това. Всичко се оказва много банално. Когато била на петнайсет, Вордай се влюбила дълбоко. Мъжът бил доста по-възрастен от нея и ако трябва да говорим направо, бил тъп като галош. Живеели в някакво затънтено селце в края на блатата. Вордай правела всичко възможно да привлече вниманието и събуди чувствата на този глупак. Тя използвала дарбите си, за да помага на своите съседи, но за нещастие нейният идол се оказал дълбоко религиозен в най-лошия смисъл на тази дума. Той жадувал с цялата си долна душа да „заличи отвратителните деяния на вещицата“. Именно *той* насъскал тълпата, която тръгнала да я гори на клада. Тя била принудена да се скрие в блатата, разделяйки се с надеждата за любов, брак и деца. Ето защо дори сега, след триста години, живееше сред мочурището, отдавайки цялата си любов на блатниците. Беше поредната банална история за дълбока страст към неподходящ човек, която все още изгаряше душата ѝ.

— О, горката — казах внезапно и очите ми се напълниха със сълзи.

Тя ме погледна сепнато и разбра, че бях проникнала в мислите ѝ. Отначало страшно се разгневи заради неочаквано нашествие, но после разбра, че съм го направила единствено от съчувствие. Все пак аз бях магьосница и нямах нищо против вещиците. Стената, с която се беше обградила, внезапно рухна и тя изхлипа.

— О, Поулгара — разплака се неудържимо. Прегърнах я и двете постояхме така, а аз я галех по косата и успокоително ѝ шепнях. С нищо друго не можех да помогна. Вече знаех къде е болката, но не можех да я облекча.

Дъждът спря, двамата с баща ми облякохме вече сухите си дрехи и поехме отново на път. Докато той гребеше през блатата, от мислите

ми не излизаха двете срещи. И в планината, и край Боктор баща ми се изплъзна с твърде необезпечителни обяснения за отказа да приемем формата на птици. Той е способен да измисли какво ли не, само и само да не работи, а сега сякаш се стремеше точно към обратното. Това беше толкова необичайно, че тутакси привлече вниманието ми. По някаква необяснима причина ние *трябваше* да се срещнем със стареца в планината и с Вордад в драснианските блата. Най-накрая се отказах от безплодните си догадки. Все пак двамата с баща ми не бяхме центърът на Вселената и тези срещи може да са били от полза за *някой друг*.

(Естествено, *сега* вече знам на кого са били необходими те. Вордай и старият златотърсач е трябвало да станат част от обучението на *Гарион*, а двамата с баща ми сме били по-скоро случайни свидетели. Толкова е очевидно, та се изненадвам как сте го пропуснали.)

Стигнахме Алдурфорд и поехме по източното подножие на сендарските планини, докато накрая не излязохме на един рядко използван черен път, който водеше през долината към Анат.

Когато тръгнах към Гар от Надрак, Геран беше шумен юноша. Сега го заварих вече улегнал и сериозен млад мъж. Това се случва често, понякога преображението става дори само за една нощ. За разлика от повечето млади мъже, които възпитах, Геран беше с тъмна, почти черна коса, но очите му бяха наситено сини. Не беше много висок, но удивително приличаше на Рива Желязната хватка.

— Лельо Поул! — извика с облекчение той. — Боях се, че няма да се върнеш навреме за сватбата.

— За чия сватба, скъпи? — И досега не знам защо казах това. Много добре *знаех* за чия сватба говори той.

— За моята, разбира се — отвърна. — Двамата с Илдера ще се женим следващата седмица.

— Тъй, тъй — измърморих, — очаквах това.

В селските сватби обикновено участват все съселяни — особено булката и младоженецът. Те най-често са съседи и са отраснали заедно. Този случай обаче не беше такъв. Младоженците не само идваха от различни места, но бяха и от различни народности. За щастие, проблемите, които възникнаха поради тези различия, не засегнаха младите. Главни действащи лица този път бяха техните майки — майката на Геран, Алара, и майката на Илдера — Олана. Двете

смъртно се намразиха още от пръв поглед. Бащата на Илдера, Гретан, беше главатар на клан, и това не излизаше от главата на Олана. Тя направи всичко възможно да разтръби, че според нея дъщеря ѝ не се жени за човек от тяхната черга.

В очите на Алара нейният син беше престолонаследникът на Рива и високомерието на Олана я ядосваше не на шега. Трябваше постоянно да я обуздавам, за да не обяви с гордост потеклото на чедото си. За мен подготовката на сватбата се оказа много мъчителен период.

Ако не бях отсъствала през последния етап от тяхната връзка, може би бих могла мирно и тихо да уредя всичко. Но сега вече беше твърде късно. Накрая грижите около младоженците останаха на заден план. Личната вражда между Алара и Олана постепенно се разрастваше, а на всичкото отгоре сендарите и алгарите се гледаха като куче и котка.

— Е, господа — обърнах се към Дарал и баща си една вечер, — имаме проблем. Ще гледам да държа Алара и Олана по-далеч една от друга, но *вие* ще следите за реда по улиците и най-вече в местната кръчма. Не искам никакви кръвопролития преди венчавката. Ако тези идиоти държат да се изколят, ваша работа е да отложите това за *след* сватбата.

Геран и Илдера изобщо не подозираха за негласната вражда между техните майки. Двамата бяха изпаднали в онова състояние на блажено неведение, което винаги предхожда един щастлив брак. Преди също бях присъствала на подобно нещо. Отново пред очите ми изскочи онзи следобед в Камаар. А и как бих могла да го забравя — нали тогава изгубих сестра си. Геран и Илдера не бяха така обсебени един от друг като Белдаран и Рива, но доста се доближаваха до тяхното състояние.

Алара и Олана през цялото време бяха на нож, но върху лицата им си оставаха замръзнали усмивките на фалшива любезност. Те имаха за цел да прикрият истинските им чувства, но бяха далеч от успеха.

Когато най-сетне дойде денят за сватбата, аз бях напълно изтощена. Ако оцелеех след всичко това, щях да си дам дълга почивка. Чуех ли само още веднъж „Но, Олана, скъпа...“ или пък „Но, Алара, мила моя...“, щях да започна да викам.

Поради присъствието на двамина свещеници церемонията се проточи цели два часа. Нетърпеливите гости, които чакаха само сватбеното пиршество, вече не можеха да бъдат овладяни.

Илдера беше поразително красива, а Геран — така прекрасен, та чак чувах как момичетата от Анат скърцат със зъби, задето са го изпуснали.

Обикновено слушам доста разсеяно сватбените проповеди, но едва не се задавих, когато сендарският свещеник призова Торак да благослови брака. Това беше най-нелепото нещо в цялата венчавка.

Когато най-сетне церемонията приключи, Геран и Илдера вече бяха мъж и жена. Те издържаха стоически и пиршеството, но очевидно изгаряха от нетърпение да се озоват по-скоро насаме в каменната къща, която Геран и баща му бяха построили в южната част на единствената селска улица. Очевидно имаха много работа тази вечер. Татко, Дарал и Гертан успяха да запазят реда по време на вечерята и така свърши всичко. Ние съпроводихме щастливата двойка до новия им дом, а после аз се върнах в къщата на Дарал и се строполих изтощена на леглото.

Жителите на Анат и хората от алгарския клан бяха добре възпитани, затова схватките помежду им не започнаха преди залез слънце.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Каквото и да се случваше в Анат, обаче, ние не трябваше да забравяме, че извън пределите на селото съществува един друг, много по-голям свят. Той не стоеше на едно място, а се развиваше, независимо дали ние забелязваме това или не.

По същото време, когато се състоя сватбата, на Тур Ургас му хрумна безумната идея да убие императора на Малория Закат. В неговия план беше замесена и възлюбената на Закат и тя стана една от причините да се провали коварният замисъл. След това нещастие Закат бе обсебен от манията да изличи расата на мургите от лицето на земята. Тази цел беше похвална, но тя се оказа внезапна пречка, когато започнаха да назряват много по-важни събития. Тур Ургас беше точно толкова луд, колкото ми го описа Дроста, но и Закат не се оказа подобър. По-късно Чо-Рам от Алгария излекува лудостта на Тур Ургас, а Цирадис, Гадателката от Кел, върна разума на Закат. Двамата обаче използваха съвсем различни методи.

Не си давах сметка до каква степен уединението в Анат ме е откъснало от събитията по света. Осъзнах го едва когато баща ми ни посети през пролетта на 5349 г. и разказа за разкола между ангараките. Имаше известно очарование в тихия селски живот, но светът можеше да се срине, а новината за това да стигне до Анат едва няколко години по-късно.

През есента на същата година нещастиято почука на вратата на моето семейство. Случи се през един обикновен есенен ден, когато въздухът вече беше започнал да захладнява, а листата на брезите и брястовете се бяха обагрили в ярки цветове. Както обикновено Дарал и Геран отидоха на работа в каменоломната. Точно по обед южната плоча на склона внезапно се откъртила, рухнала върху площадката на кариерата и смазала моя племенник Дарал.

(Злополуки стават навсякъде по света, а каменна кариера не е от най-безопасните места за работа. Но както се оказа по-късно, смъртта на Дарал не е била причинена от злополучно стечение на

обстоятелствата. Това беше първият знак, че Чамдар — или Ашарак Мургът, ако предпочитате — най-сетне беше попаднал на дирите ни.)

Скръбта ми по Дарал ме скова и ме направи неспособна да мисля и действам трезво. Татко стигна Анат за погребението, но аз изобщо не го забелязах — точно в този момент няхах никакво настроение за банални и изтъркани фрази. Затворих се в стаята си за цели две седмици, а когато излязох, татко си беше заминал. Заварих Алара да шета из кухнята. Действията ѝ бяха някак механични и сковани, а умът ѝ явно се рееше другаде. Започнах да се храня в стаята си, защото няхах желание да разговарям с *кого* и *да* било, още по-малко с тези, които изпитваха същата мъка като мен.

Когато най-сетне се съвзех, открих, че Алара се държи много особено. Бях уверена, че мога да се справя с това, но се оказа, че греша. Нито един лечител не може да излекува болестите в собственото си семейство, защото в медицината е нужна трезва и обективна оценка, а кой е способен да приема хладнокръвно бедите на близките си? Трябваше ми време, за да поставя точната диагноза. Когато направих това, вече беше твърде късно. Предполагам, обаче, че е било късно още от самото начало, защото причината за лудостта на Алара идваше отвън.

След няколко дни двете с Илдера се постаряхме цял Анат да разбере, че Алара „чувства някаква слабост и не е добре със здравето“, затова се нуждае от спокойствие и тишина — „заради скорошната тежка загуба, нали разбирате“. Селянките кимаха мъдро, преструвайки се, че разбират. Така посещенията в дома на северния край на селото постепенно секнаха. Следяхме Алара да не напуска къщата без придружител. Младата съпруга на Геран показваше удивителна схватливост, когато трябваше внезапно да се промени темата на разговор, щом двете се натъкнеха на минувач по улицата. Тя можеше да предвари изричането на съболезнования за смъртта на Дарал, още преди да са се откъснали от устните на говорещия. Предпазването на Алара от пълно полудяване стана наша основна грижа.

През пролетта на 5354 г., когато снеговете вече се топяха и всички потоци преливаха извън коритата, една ранна утрин Илдера извървя калната улица на Анат и пристигна при мен с лъчезарна усмивка на лицето.

— Мисля, че съм бременна, лелю Поул — обяви тя.

— Време беше — казах.

Тя малко се засегна от реакцията ми, но аз се разсмях и я прегърнах.

— Искях само да те подразня малко, Илдера — обясних, притискайки я към себе си. — *Толкова* съм щастлива за теб.

— И аз съм много доволна — отвърна тя. — Кажи ми само какво да правя, за да не ми се гади всяка сутрин?

— Хапвай нещо, скъпа.

— Какво каза?!

— Всяка вечер преди лягане слагай някаква храна на масичка край леглото. Като се събудиш на сутринта, най-напред хапни, а после ставай.

— Това ще помогне ли?

— Винаги помага. В тази област на медицината съм страшно добра. Имам *голяма* практика. — Погледнах преценяващо към корема ѝ. — Не ти личи още.

Тя направи тъжна физиономия.

— Край на хубавата ми фигура. Скоро нито една дреха няма да ми става.

— Ще ти уشيا няколко прекрасни ризи, Илдера.

— Редно ли е да кажем на Алара? — попита тя, поглеждайки към стаята на свекърва си.

— Нека най-напред хубаво да обмисля това. — След тези думи внимателно поставих ръка на още плоския девичи корем и деликатно проучих тялото ѝ. — Три седмици — заключих накрая.

— Какви три седмици, лельо Поул? Моля те, не ме плаши с тази твоя загадъчност.

— Бременна си от три седмици.

— О, значи е била последната виелица тогава.

— Сега пък аз не те разбирам, скъпа.

— Ами, навън валеше едър сняг и нямаше какво толкова да се прави онзи следобед. — После ми се усмихна дяволито. — Трябва ли да продължавам с обясненията, лельо Поул?

Тоя път беше мой ред да се изчервя.

— Не, Илдера — казах. — Вече схванах за какво говориш.

— Мислех, че това може да те заинтригува — от професионална гледна точка, имам предвид. Сигурна ли си, че не искаш допълнителни

подробности, лельо Поул?

— Илдера! Престани веднага с това! — лицето ми вече изгаряше от неудобство.

— Май този път аз успях да те притесня, а, лельо Поул! — засмя се звънливо тя.

Беше прекрасно момиче! Толкова я обичах!

Същата нощ се свързах мислено с близнаците в Долината.

„Знаете ли къде може да намеря баща си?“ — попитах ги.

„Последният път, когато говорихме с него, беше в Толнедра, Поул — отговори Белкира. — Но той много пътува и е трудно да му се хванат дирите.“

„Искам да му пратя известие — уведомих ги аз. — Но сигурно сме заобиколени от вражески уши, затова не искам да навлизам в подробности.“

„Ако е нещо спешно, можем да дойдем при теб, а после да го потърсим заедно“ — предложи Белтира.

„Не, не е нищо спешно — поне засега. Тук просто става нещо, което ще протече за точно определено време — реших че съм предпазлива в изразите. — Да сте намирали нещо ново и вълнуващо при Мрин напоследък?“

„Нищо ново — отговори Белкира. — Сякаш всичко е замръзнало в една точка.“

„Тук вече дойде пролетта, чичо — казах. — Забелязвал ли си как през пролетта времето се отпуска и затопля?“ Бях сигурна, че близнаците ще схванат смисъла на посланието ми, кодирано в това иначе съвсем безобидно изречение.

„Ами да, така е — съгласи се Белтира. — Като ни обърна внимание, вече и ние забелязваме някои промени. Откога настъпи пролетта при вас?“

„Вече три седмици, чичо. Снегът вече се топи и скоро ще поникнат кокичетата.“

Бях уверена, че ако ни подслушва някой гролим, той ще бъде очарован от моята прогноза за времето.

„Ние и двамата много обичаме кокичета“ — добави Белкира.

„Аз също ги харесвам. Ако се чуете с баща ми, предайте му моите поздрави.“

„Разбира се, Поул.“

Много се гордеех с начина, по който успях да им предам новината за състоянието на Илдера, без да споменавам нищо конкретно. Както се оказа по-късно обаче, изглежда бях подценила схватливостта на Чамдар.

Късно през есента състоянието на Алара внезапно се влоши. През пролетта и лятото тя беше така увлечена от развитието на бременността на Илдера, че изглеждаше съвсем нормална. Но когато листата започнаха да пожълтяват, тя изведнъж беше обзета от манията, че Дарал се е загубил някъде в планината. Сега вече знам откъде ѝ беше внушено това, но тогава нейното бълнуване напълно ме обърка. Вече не смеех нито за миг да я изпусна от очи. Щом обърнех гръб, тя вече беше изчезнала някъде. След часове трескаво търсене обикновено я откривах да броди безцелно из леса наоколо, викайки с равен глас името на мъжа си. Жалните ѝ викове ми късаха сърцето и душа не ми даваше да ѝ се скарам.

Сега, от дистанцията на времето признавам, че Чамдар не беше обикновен гролим. Той умееше много умело да се прикрива и да заличава дирите си. Нито веднъж не успях да усетя присъствието му, нито пък да заподозра какво прави с разума на Алара. Нещо повече — той ме познаваше дори по-добре, отколкото можех да допусна. Например знаеше, че единственото нещо, което можеше да ме накара да изляза в гората, бе отсъствието на Алара. Нито един гролим не би могъл да осъзнае колко дълбоко съм привързана към членовете на моето семейство. Чамдар не само усети любовта ми към тях, но и успя да се възползва от нея и да ме отдалечи от Анат в съдбоносния момент.

В навечерието на Ерастидите Илдера беше обхваната от фалшиви родилни болки. Сега знам, че Чамдар имаше пръст и в това. Една селянка ми донесе тревожната вест от Геран, който ме викаше при себе си. Погледнах Алара. Тя изглеждаше дълбоко заспала. Внимателно се промъкнах в съзнанието ѝ и направих така, че да спи непробудно. После си взех инструментите и забързах към другия край на селото, за да изродя най-новия член на семейството ни.

Мъките на Илдера продължиха няколко часа, а след това родилните болки постепенно отшумяха.

— Какво не е наред, лельо Поул? — попита Геран с леко изтънял глас.

— Няма нищо, Геран — уверих го аз. — Раждането обикновено протича по този начин. Илдера още не е напълно готова.

— Може би искаш да кажеш, че тя се *упражнява*?

Не бях чула някой да се изразява по този начин досега и той ми се видя много забавен. Геран обаче много се обиди от моя смях.

— Тя се чувства прекрасно, Геран — уверих го аз. — На това акушерките му казват „лъжливо раждане“. Както виждаш, случва се толкова често, че дори си има име. До утре няма да стане нищо съществено. Тя сега спи, затова и ти можеш да си отдъхнеш. Бъди спокоен, ще те извикаме, когато се наложи.

Хлопнах чантата с инструментите и поех през снега обратно към къщи. Когато се върнах, Алара вече я нямаше. Още тогава трябваше да се досетя, че Чамдар е пробил моята защита над съзнанието на Алара. *Никой* не се е събуждал, след като съм му наредила да спи, докато не му кажа да отвори очи.

Вече цяла седмица беше много студено, но не валеше сняг. Цялото село и околностите бяха прорязани от следи в бялата покривка над земята, които водеха във всички посоки. Реших да тръгна на север, накъдето обикновено поемаше Алара по време на своите безполезни търсения. Но и този път Чамдар беше една крачка пред мен. Тя беше поела на юг. Макар да бе опасно, аз все пак предпазливо опитах мислено да установя къде се намира, но и то не помогна. Това вече ми се видя много странно. Продължих да се лутам напред-назад из гората и най-накрая излязох на една полянка от другата страна на леса. По нея личаха следи от сърни, зайци и птици, но нямаше нито ред човешки стъпки. Явно Алара не беше тръгнала на север.

Изведнъж осъзнах, че вече минава полунощ и навън е много студено. Бях пребродила всички околности на север, североизток и северозапад. Тъй като Анат беше в дъното на клисура, на изток и запад го обграждаха непристъпни скали. Оставаше ми само южната част, а аз бях на пет мили оттам.

Реших да изоставя всяка предпазливост и смених формата си. Ако това издадеше присъствието ми пред някой гролим, толкова по-зле за него. Най-голямата опасност за Алара сега идваше от студа. Тя просто можеше да замръзне някъде. *Трябваше* да я намеря на всяка цена.

Нямаше как да разбере, че малко след като напуснах леглото на Илдера, нейното фалшиво раждане се беше превърнало в истинско. Геран се опитвал отчаяно да ме открие, но, разбира се, не успял. Местната акушерка помогнала на Илдера и Гарион се родил малко след полунощ.

Не бях там, за да облекча раждането, но за щастие минало без никакви усложнения. Илдера беше от расата на алорните, а техните жени са създадени да раждат.

Цяла нощ търсих Алара. Най-накрая открих тялото ѝ да лежи под една висока скала на около шест-седем мили преди каменната кариера. Това обясняваше защо не успях мислено да я откроя, когато изчезна. Тялото ѝ беше вкочанено и това ясно показваше, че е умряла още преди да се върна у дома и да установя отсъствието ѝ.

Бях напълно изтощена, когато я намерих, затова избухнах в плач и взех да си скубя косата, обвинявайки се за нейната смърт. После внезапно спрях, устремила ужасени очи в плътния стълб дим, който се издигаше над Анат в ранната утрин на първия ден от Ерастидите. Нещо гореше в едно село, направено цялото от камък!

Опитах се да потисна мъката и когато тя поутихна, усетих присъствието на баща си наблизко. Той беше много по-близо до пожара от мен. „Татко!“ — изкрещях без глас аз.

„Връщай се обратно, Поул — мрачно се отзова той. — Веднага!“

Изобщо не помня как съм изминала разстоянието от замръзналото тяло на Алара до обхванатия в пламъци дом на Геран. После ми казаха, че съм се пренесла над земята, а това е много опасно горе в планината. Ако по пътя ми се беше изпречил някой връх, в това състояние щях да мина *през* него, а нямаше да го заобиколя. Подобен експеримент не би приключил в моя полза.

Баща ми стоеше на колене в двора над някакъв увит в одеяло пакет. Къщата на Геран беше изчезнала сред пожара.

— Какво е станало тук, татко? — почти изпищях аз.

— Беше Чамдар! — изрева насреща ми той. Очите му бяха пълни с ярост и желание за мъст. — А ти къде се губиш, Поул? Защо си изчезнала така внезапно?

Въпросът му ме преряза като с нож. Дори сега, след толкова години, чувствам острието му в себе си.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Бях вперила очи в пламтящата каменна къща на Геран, а сълзите се стичаха неудържимо по бузите ми.

— Остана ли ни някаква надежда? — обърнах се към баща си, макар да бях уверена, че всичко е изгубено.

— Никаква — отговори късо той, отривайки собствените си сълзи с груба длан. — И двамата са мъртви.

Цялото ми семейство беше унищожено само в една-едничка нощ. Както и да го въртях, колкото и да го сучех, знаех, че вината за това е моя.

— Провалихме се, татко! — изкрещях от болка. — Аз се провалих!

— Сега не е време за това, Поул! — срязва ме той. — Трябва час по-скоро да отнесем детето оттук. Чамдар ми се изплъзна и може да ни изненада отнякъде. — Зачервените очи на баща ми загледаха със стоманена твърдост в пламъците, които сякаш извираха от самите камъни. По всичко личеше, че замисля страшно отмъщение за Чамдар.

— Защо го остави да избяга? — попитах, осъзнавайки, че не съм единствената, която се е провалила тази нощ.

— Нямах избор — обясни той. — Този нещастник хвърли детето срещу мен. Нямаме повече работа тук, Поул. Да се махаме!

Наведох се и внимателно поех детето. Отметнах одеялото и за първи път се взрях в лицето на Пратеника на боговете. Беше съвсем обикновено бебешко лице, но когато се вгледах в тъмносините очи, сякаш целият свят се завъртя пред мен. Някой ден можеше наистина да усмърти един бог, но сега беше просто сънливо бебе. Притиснах го до сърцето си. Чамдар трябваше да мине през трупа ми, ако искаше да се добере до него.

— Ще трябва да му измислим име — каза татко. — Хората може и да не ни разберат, ако просто го наричаме Пратеника на боговете.

— Името му е Гарион, татко. Двете с Илдера го решихме още преди няколко месеца.

— Гарион ли? Не е лошо. Откъде го измисли?

— Илдера го беше сънувала. Обзалагам се, че е имало намеса отгоре. Каза ми, че истинското му име е Белгарион, но трябва да го наричаме Гарион, докато порасне. — Опитах се да възвърна силата си. — Чамдар ще трябва да отговаря за много неща.

— Така е — отговори сурово баща ми. — Аз лично ще се погрижа тези отговори да му отнемат поне седмица. Какво се случи с Алара?

— И тя е мъртва, татко. Паднала е от една скала. На тръгване ще трябва да минем оттам и да я погребем.

— С това стават две седмици — изръмжа през зъби той. — Ще намеря начин да задържа Чамдар жив през всичкото това време.

— Добре тогава — казах. — Сега ще занеса Гарион на безопасно място. Чамдар остава за теб. И помни, ще искам да ми разкажеш всичко с най-големи подробности! — Усещах същата ярост и склонност към жестокост като баща ми.

— Няма да стане, Поул — рече със съжаление той. — Най-напред ще се убедя, че вие двамата сте в безопасност. Нашето най-голямо задължение е увито в това одеяло. Ще се разправа с Чамдар едва след като ви заведе на сигурно място.

Държахме се настрани от основните пътища и нощувахме в пещери или под паднали дървета. Трябваха ни няколко дни, за да се доберем до подножието на планината. Излязохме на един доста оживен път близо до селцето Долен Гралт. Ние обаче не влязохме в него, а продължихме направо, устремени към къщата ми край езерото Ерат. Тя винаги служеше за убежище, когато ни застигнеше някакво нещастие.

Както обикновено след дълго отсъствие вътрешността ѝ беше студена и прашна. Запалих огън в кухнята, докато баща ми се опитваше да се свърже с близнаците. Върна се премръзнал и зъзнец. Изтупа старателно краката си на входа и се загледа с копнеж в бумтящия огън.

— Реши ли вече къде ще отведеш детето? Сигурно трябва да знам името на града.

— Не мисля, че това ще бъде град, татко, не и този път. Там не можеш да запазиш нищо в тайна. Не желая да завися от словоохотливостта на последния приказлив пияндур в града. Този път ще потърся някоя усамотена ферма. Сега всичко ще бъде различно.

— Така ли? И какво ще е толкова различното?

— Винаги съм казвала на престолонаследника кой е в действителност, когато навърши пълнолетие. Държах да разбере колко е важно да бъде обикновен и да не се откроява от останалите.

— Какво му е лошото на този подход?

— Някои от тях не са много добри актьори и доста се увличат. Сигурно защото приличат на теб.

— Това пък какво означава?

— Ти винаги преиграваш, татко, и често стигах до крайности. Ще направя така, че на Гарион да не му се *налага* да играе.

— И как ще го постигнеш?

— Много просто — няма да му кажа кой е той всъщност, а ще го оставя сам да открие това. Той ще отрасне като обикновено фермерско дете, при това *ще е убеден*, че е такъв. Тогава няма да има нужда да се преструва и ще бъде самият себе си.

— Намирам това за малко опасно, Поул. Той рано или късно ще разбере коя си *ти*, защото го демонстрираш по няколко пъти на ден.

— Значи ще се наложи да се владее.

Той упорито продължи да клати неодобрително глава.

— И това не става. Има купища книги, в които си описана много точно от главата до петите.

— Едва ли ще значат много за него, ако не знае да чете.

— Поул! Та той един ден ще бъде крал! Не можеш да сложиш някакъв неграмотен на трона!

— Драс Бичия врат се справяше доста добре, доколкото си спомням.

— Това беше преди три хиляди години, Поул! Сега светът е съвсем различен.

— Не е чак толкова различен, татко. Но ако това те притеснява толкова много, ще го научиш да чете, след като бъде коронясан.

— Аз ли? Че защо пък аз?

Намигнах лукаво и с това му показах точно какво мисля по въпроса. Така нашият разговор приключи.

На следващата сутрин пристигнаха близнаците, за да заместят баща ми като пазачи. А той отново се върна към скитническия живот, за да търси следите на Ашарак Мурга.

Най-накрая пролетта дойде. Когато калта по междуселските пътища изсъхна, аз подбрах няколко от най-простите си рокли, дрешки за Гарион и затънах всичко в бохча от едно овехтяло одеало. После се сбогувах с близнаците, провесих вързопа на едното си рамо, взех Гарион на ръце и поех по пътя. Козата ситнеше зад мен.

Късно след обед стигнах селцето Горен Гралт, което по нищо не се отличавахе от Долен Гралт. Намерих занемарената местна странноприемница и спазарих една стая за през нощта. Искях да изглежда така, сякаш съм на границата на бедността. Като нахраних и приспах Гарион, слязох долу и поговорих със съдържателя на странноприемницата.

— Търся си работа — казах му.

— Съжалявам, но сега нямам нужда от работна ръка.

— Не това имах наум — успокоих го. — Чувал ли си за някой фермер от околността, който да търси готвачка или жена да му поддържа къщата?

Той свъси вежди и се почеса по брадясалата буза.

— Опитай при Фалдор — предложи. — Някои от неговите работници наминаха оттук миналата седмица и казаха между другото, че готвачката му взела да разваля манджите напоследък. Тя остаря и става все по-неповратлива. Работниците се оплакаха, че яденето все закъснявало и било полусготвено.

Утрото на следващия ден беше ясно и ведро. Нахраних Гарион и не след дълго, когато слънцето се подаде над хоризонта, двамата бяхме на пътя. Знаех точно къде отивам, пък и вече усещах, че това е било предопределено. Двете с козичката вървахме с бодра крачка. По обед, тъкмо превахме едно възвишение, на миля пред себе си видях голяма и подредена ферма, която лежеше в близката долина.

Всичко, което видях от хълма, много ми хареса. Сигурно и това беше предвидено отнапред. Спуснах се надолу и прекосих прага на голямата порта. Бях много изненадана, когато чух в ушите си ритмично да звънят камбани.

Щом влязох вътре обаче разбрах, че не са били камбани, а звънтенето на ковашкия чук по наковалнята. Край откритото огнище един човек удряше по нажежена до бяло конска подкова.

Изваках, докато ковачът приключи и потопи подковата в кацата с вода край наковалнята. Стоманата зацвъртя и над бурето се вдигна

облак пара.

— Прости, че те прекъсвам, ковачо — започнах любезно, намествайки Гарион в прегръдката си, — знаеш ли къде мога да открия стопанина Фалдор?

Тогава той се обърна и ме погледна. Понрави ми се откритото му и честно лице.

— Сигурно по това време на деня е в кантората си, госпожо — отвърна учтиво той с приятния си глас.

— Благодаря ти — рекох, накланяйки глава. — Сега ще те питам нещо по-конкретно: къде точно се намира кантората на стопанина Фалдор?

Той се засмя и аз видях, че има бели и равни зъби. Смехът му също беше искрен и сърдечен. Този мъж ме привлече още от самото начало. Усещах, че с него ще станем много добри приятели.

— Май ще е най-добре да те заведа направо там, госпожо — каза той, оставяйки настрана чука. — Името ми е Дюрник.

— А моето е Поул — аз леко се поклоних. — Много ми е приятно да се запознаем.

— На мен също, госпожо Поул — отвърна той, накланяйки леко глава за поздрав. — Ще те заведа при Фалдор. Да се надяваме, че сметките му са излезли днес.

— Проблеми ли има с тях?

— Постоянно, госпожо Поул. Фалдор е най-добрият земеделец и стопанин в тази част на Сендария, но аритметиката не е сред силните му страни. Става много кисел, когато сметките не се получават. — Дюрник посочи главната сграда. — Стаите му са на горния етаж над кухнята и стаята за хранене. Никак не му завиждам за това. Миризмата, дето се носи от огнището напоследък, не е от най-приятните.

— Точно по този въпрос искам да поговоря с него, Дюрник.

— Да не си готвачка? — Той ме изгледа с надежда.

— Е, мога да сготвя манджа, без да я прегоря, ако това имаш предвид.

— Слава на боговете! — възторжено рече той. — Бедната Нала вече и това не може.

Двамата се разсмяхме, а после прекосихме двора и влязохме в кухнята.

Земеделецът Фалдор беше висок човек с дълъг нос и още по-дълга брадичка. Както разбрах по-късно, той беше дълбоко религиозен и смяташе за свой дълг работниците му да се чувстват добре — както физически, така и духовно. Когато го видях за първи път, водеше неравна битка с колона числа. Само един поглед ми беше достатъчен, за да открия къде греши, но реших да не му показвам слабите места, преди да сме се опознали по-добре.

— Това е госпожа Поул, Фалдор — представи ме Дюрник. — Тя иска да говори с теб за някаква работа в кухнята.

— Госпожо Поул — поздрави ме любезно Фалдор, изправяйки се на крака.

— Стопанино Фалдор — отвърнах с лек поклон.

— Имаш ли опит в готварството?

— О, да, доста голям при това — отговорих.

— Точно сега имаме нужда от такъв човек — тъжно продължи той. — Нала на времето беше много добра, но остаря и надебеля, а това я прави бавна и неповратлива. Вече трудно се хваща за каквато и да е работа.

— Това е професионална деформация, стопанино Фалдор. Свързано е с постоянното опитване.

— Не те разбирам, госпожо Поул.

— Добрата готвачка винаги трябва да знае вкуса на гозбата, която приготвя, а единственият начин да го постигне е като опитва. Ако не е предпазлива обаче, всяко кусване или сърбане се лепи на талията ѝ. Колко души изхранвате напоследък?

— Петдесет и трима са в момента. Но ще станат повече, когато дойде време за сеитба. Ще можеш ли да се справиш в тая голяма кухня?

— С лекота, стопанино Фалдор. Но няма ли да е по-добре, ако изчакаме вечерята и тогава да се пазарим за постоянна работа? Може и да не ти хареса как готвя. Всяко нещо трябва да се изпробва, преди да го купиш.

— Има много разум в думите ти, госпожо Поул — съгласи се той.

В този момент Гарион взе да става неспокоен и аз го повдигнах на рамото си, потупвайки го по гърба, за да се оригне.

— Твое ли е детето, госпожо Поул? — попита Фалдор.

— Племенник ми е — отвърнах скръбно. — Родителите му починаха.

— Много лошо — промърмори с въздишка той.

— Така е... Ще се държа внимателно с госпожа Нала, стопанино Фалдор — обещах после. — Доколкото разбирам, тя е служила вярно тук. Затова няма да е редно просто да бъде изритана, когато вече не е годна за работа.

— Много се радвам, че се сети за това, госпожо Поул — отговори тъжно той.

— Това не значи обаче, че на хората ти ще им прилошее от гозбите ни — добавих с лека усмивка. — Колко помощници има в кухнята?

— Шест, като се брой и Нала. Това достатъчно ли е?

— Даже повече от достатъчно, стопанино Фалдор. Има ли място, където мога да оставя вещите си? Вече става доста късно и е време да започна с вечерята, ако искаме да седнем на масата преди полунощ.

— Защо не й покажеш свободната стая в западното крило, Дюрник — предложи Фалдор, после въздъхна примирено. — Пък аз пак трябва да се връщам при работата си. Сметките ми все не излизат.

— Дали ще е от полза, ако ти подсказва, че дванайсет и девет прави двадесет и едно, а не двадесет и две? — меко попитах аз.

Той впери поглед в цифрите, а после съсредоточено зашава с пръсти.

— Мисля, че имаш право, госпожо Поул — каза.

Двамата с Дюрник излязохме.

— Винаги ли е толкова отстъпчив — попитах Дюрник, докато слизахме по стълбите.

— Не разбирам за какво говориш, госпожо Поул.

— Изобщо не ме попита къде съм работила досега. Даже не се поинтересува какво точно знам за готварското изкуство. Не отвори дума и за това откъде идвам.

— Госпожо Поул — започна Дюрник, — кухнята тук е същинско бедствие — също като пожар в обора или пък шап по животните. Нямаше да е толкова сговорчив, ако не беше напълно отчаян. В момента и самият Торак да му се представи като готвач, Фалдор ще го наеме, без да се замисли дори.

— Разбирам. Е, явно ще се наложи да взема всичко в свои ръце.

След месец тримата с Гарион и козичката вече бяхме равноправни обитатели на фермата. Бях сигурна, че Фалдор, Дюрник и останалите ни приемат така, сякаш открай време живеем заедно. Бях почистила и подредила малката ни спалня, но Гарион продължаваше да прекарва повечето време в сандъка за зеленчуци. Никога не го изпусках от очи, дори когато бях с гръб към него.

Чувствах се сигурна и защитена във фермата на Фалдор. Тези хора бяха сендари до мозъка на костите си. Здравият разум, който бях насадила в народа, ме караше да се чувствам така, сякаш се връщам у дома.

Когато прибрахме реколтата, а дърветата съвсем оголяха, наблизих край фермата на Фалдор спря пътуващ разказвач на приказки и взе да прося. Беше някакъв изпокъсан разбойник с обувки, дето не му бяха по мярка и въже вместо колан. Косата и брадата му бяха побелели и сплътени на кичури, а пръстите му сигурно бяха намазани с лепило, защото всичко лепнеше върху тях. Бях подготвена за идването му, разбира се. Още като беше на пет мили от портата усетих познатото присъствие.

Козичката ми веднага го разпозна, прескочи ниската ограда на кошарата си и хукна да го посрещне, вирейки радостно опашка. Той ѝ се усмихна и я почеса зад ушите. После се обърна към ковача Дюрник и попита „къде би могъл да открие собственика на това прекрасно имение“.

За да си заслужи яденето, той ни разказа много истории след вечеря. Тази, която спечели най-горещото одобрение на слушателите, беше „Как Белгарат и четиримата му спътници си взели обратно Сферата от Едноокия бог на ангараките“. Работниците направо пощуряха от възторг.

След като всички работници на Фалдор се оттеглиха за почивка, а аз разпратих помощничките си по леглата, тримата с баща ми и Гарион останахме сами в готварницата. Изгасих повечето лампи и оставих само една да осветява мъждиво масата. Заех се да подготвя някои продукти за закуската, а през това време баща ми седеше в ъгъла със спящото дете на колене.

По едно време с крайчеца на окото си долових движение край кухненската врата и рязко се извърнах. Беше малката козичка, а златистите ѝ очи светеха в мрака.

— Да се връщаш обратно в кошарата си! — изкомандвах аз.

— Остави я тук, Поул — търпеливо рече татко. — Тя също е член на семейството ни.

— Много странно роднинство — промърморих под нос. После се взрях прямо в лицето му. — Е, Стари вълко — започнах, — успя ли най-сетне да откриеш Чамдар?

— Дори не сме го наближили, Поул — призна си той със сериозен глас, зарязвайки фалшивия образ. — Вече си мисля да отскоча до Рак Ктол и да измъкна черния дроб на Ктучик.

— Какво толкова е направил, та си му ядосан?

— Праща на запад лъжливи Чамдаровци.

— Не можеш ли да говориш по-ясно?

— Преобразява най-обикновени мурги или гролими така, че да са като две капки вода с Ашарак Мурга. Това обезсмисля усилията на драсниянското разузнаване. Силк направо падна духом, когато му казах, че през цялото време са следили не този, който ни трябва.

— Наистина ли искаш да се загровиш в това глухо място, Поул? — продължи след малко татко.

— Така е редно, татко. Сърцето ми още кърви от спомена какво стана в Анат. Здравата работа и спокойният живот помагат на душата да се излекува.

— Но така слизаш по социалната стълбица, Поул. Ти започна като херцогиня на Ерат, управляваше даже цялото кралство, а сега си главна готвачка в някаква глуха ферма. Убедена ли си, че не искаш да отведеш Гарион в Мурос или Султурн и да го дадеш чирак при някой майстор, както постъпваше с останалите?

— Не, татко, Гарион не е като тях. Той ще бъде Детето на Светлината и аз не искам да му пълня главата с дърводелски рендета, надгробни плочи или пък общарски конци. Искам да е разумен, но не да остане с ограничена мисъл или пък да не вижда по-далече от носа си. Според мен това е най-добрият начин да го подготвя за изненадите, които го дебнат навсякъде.

— Не разбирам как ще го подготвиш за неговото предопределение като го оставиш прост и необразован.

— Ти на колко години беше, когато попадна пред кулата на Учителя през онази снежна нощ?

— Не бях много голям — петнайсет-шестнайсетгодишен най-много.

— И въпреки това си успял да се справиш, като изключим някои от лошите ти навици. При това се обзалагам, че си бил много поглупав от Гарион. Или поне аз ще се погрижа да стане така.

— Значи окончателно си решила да останеш тук, така ли?

— Мисля, че така трябва, татко. Имам предчувствие, че именно това е мястото, където трябва да отрасне Гарион. Тук не е някой известен град, нито пък се отнасят с момчето като с коронована особа, но мястото е най-подходящо. Разбрах го още като го видях. Тук е доста изолирано и твърде провинциално кътче, но затова пък има хора, които нашето момче трябва да опознае. Ще направя всичко за неговото добро, независимо какво ми коства това.

Баща ми вдигна съненото дете и отърка брадатото си лице в носа му. Гарион изгука доволно, а старецът се засмя с глас.

— Гарион, моето момче — каза сърдечно татко, — трябва да си най-големият късметлия на света, щом леля ти Поул се е заела с твоето бъдеще. — После старият мошеник ми хвърли лукав поглед и смигна. — Това, разбира се, не се отнася за мен. Тя се грижи за *мен* от толкова отдавна, че вече загубих сметката. Но така или иначе, и двамата можем да се смятаме за късметлии, нали така?

Гарион пак изгука. Взирах се с обич в окъсания старец и гукащото дете и си спомних какво беше казал чичо Белтира преди много време. Тогава той обясни играта без думи, която ние с баща ми непрестанно играем векове наред. Белтира беше казал на принц Геран, че понякога хапливите и язвителни забележки не са това, което изглеждат. После се беше усмихнал кротко с думите: „По този начин те избягват да признаят колко много се обичат един друг, Геран. Такова признание би ги притеснило много, затова се джавкат като куче и котка. Може и самите те да не го осъзнават, но така при всяка среща показват чувствата си един към друг.“

С прискърбие мога да призная, че близнаците бяха прозряли истинските ни чувства под външната обвивка, макар ние двамата още да не го разбрахме напълно. Цели три хиляди години се самозаблуждавах, но накрая всичко стана толкова ясно пред очите ми, та се питах защо са били нужни всички усилия досега. Аз обичах баща си. Толкова е просто. Обичах го въпреки неизброимите му провали и

лоши навици. Това прозрение ме просълзи и аз почувствах, че обичта изпълва сърцето ми.

„Най-после успя — гласът на майка прокълхна малко самодоволно в главата ми. — Нали не беше толкова трудно?“ Този път думите ѝ не идваха така призрачни и безплатни до мен, а сякаш се носеха от кухненския праг. Аз рязко се извърнах и невярващо погледнах малката козичка, която беше вперила в мен палавите си златисти очи.

„Все някой трябваше да храни бебето, Поул — обясни гласът на майка. — Затова реших, че ще е най-добре да е човек от семейството.“

Това вече не можах да го понеса и избухнах в смях през сълзи.

— Какво толкова смешно има, Поул? — смаяно попита татко.

— Нищо, татко — отвърнах, — нищо не е станало.

ЕПИЛОГ

Беше сив и предвещаващ скорошна виелица зимен ден на Острова на бурите. Негово Кралско Височество, престолонаследникът на Рива принц Геран прекара деня на бойните кули при тронната зала на Риванския крал, правейки снежни човеци. Вълкът беше до него, както винаги досега. Той не помагаше особено на момчето, но затова пък го гледаше с голям интерес, подпрял глава на предните си лапи. В тронната зала на риванските крале ставаха много неща, които Вълкът не разбираше, но беше достатъчно възпитан да не го показва.

По обед една от придворните на кралицата доведе при кулите и четиригодишната сестра на Геран, принцеса Белдаран.

— Нейно Величество смята, че малките деца трябва да дишат много чист въздух, Ваше Височество — обърна се контесата или каквато там беше към Геран. — Вие трябва да я наглеждате.

Принц Геран въздъхна. Не че не обичаше малката си сестричка, но точно в момента твореше изкуство, а нито един художник не обича да го безпокоят, когато в него гори огънят на съзиданието. Принцеса Белдаран беше така увита в кожи, че едва можеше да движи малките си ръчички. Тя изобщо не обърна внимание на шедьоврите на брат си, а започна да прави снежни топки. Оглеждаше важно всяка една от тях, заглаждаше неравностите по повърхността с малката си ръка в ръкавичка и ги мятеше срещу брат си, без да променя изражението си. Не го улучваше често, но успяваше да го разсейва и дразни. Той обаче стисна зъби и реши да не ѝ обръща внимание. Обичаше сестра си, но в повечето случаи я пренебрегваше. Беше открил, че така е много по-спокойно. Гласът на Белдаран много напомняше този на майка им — „изразителен“, както обикновено казваше техния баща. Геран имаше друго определение за пронизителния глас на сестра си, но избягваше да го използва в присъствието на майка си.

Той си отдъхна, когато контесата — или каквато там беше — се върна след час да прибере обратно Белдаран. Тъкмо извайваше последните детайли на скулптурите си и имаше нужда да се

концентрира. След известен размисъл прецени, че морковите, които използваше за носове, са *твърде* комични и ги замени с репи. Така беше *много* по-добре, реши накрая. Вече цяла седмица работеше върху снежните фигури и според него станаха великолепни. Седем свирепи, макар и доста закръглени бели войници, бяха строени върху крепостната стена, гледайки строго към пристанището. Принц Геран се надяваше зимата да продължи достатъчно, за да успее да направи цял взвод.

— Тоя не е ли голям здравеняк, Вълчо? — попита Геран приятеля си, след като приглади за последен път снега по последния от пазачите.

— Вълкът не разбира какъв е смисълът от това — любезно отбеляза той.

На Геран се стори, че долавя някакъв упрек в забележката на събеседника си. Вълците понякога бяха практични до педантичност. Тогава Геран прибягна до обяснението на своя дядо.

— Такъв е обичаят — рече.

— О — отвърна Вълкът, — щом е обичай, тогава няма нужда да се търси смисъл.

Дядото беше научил момчето да говори езика на вълците през лятото, което то прекара при него в Долината. Това беше необходимо, защото бабата и дядото на Геран говореха помежду си само на вълчи език. Принцът беше много горд с познанията си, макар Вълкът да му хвърляше понякога неразбиращи погледи. Голяма част от вълчия език се състои от определени движения на ушите, а на Геран беше трудно да шава толкова изразително с уши. Вместо това той ги движеше с ръце. За Вълка това бе доста необичаен начин на общуване.

Геран много се гордееше със своя Вълк. Останалите момчета на острова имаха кучета и ги наричаха домашни любимци. Вълкът беше приятел и спътник на Геран и те постоянно говореха. Принцът беше забелязал, че неговият приятел има странно отношение към живота и понякога се налагаше да внимава много, за да не го обиди. Геран знаеше, че вълците често си играят, но техните игри наподобяваха повече на весело боричкане. Те не можеха да схванат сложните правила на човешките игри. Ето защо Геран често прибягваше до обяснението „такъв е обичаят“.

Принцът рядко се замисляше за произхода на своя Вълк. Баба му го беше намерила още като малко пале в лесовете край Кел, по-нагоре от Малория. Геран се беше постарал да изтрие от паметта си всичко, свързано с Малория. Понякога в кошмарите му обаче се явяваше Зандрамас, най-вече светещите изпод кожата ѝ петна. Но тези кошмари ставаха все по-редки и по-редки. Когато Геран си каза, че повече няма да мисли за тях, те изчезнаха съвсем.

Момчето решително изтика тези мисли от съзнанието си и се съсредоточи върху снежните войници.

Над кулите в двореца на Рива вече се спускаше нощта, когато бащата дойде да прибере сина си и неговия Вълк. Геран знаеше, че баща му е крал на Рива и Повелител на Запада, но в неговите очи това бяха просто титли. За него баща му си беше просто „татко“, независимо от това как го наричат останалите. Лицето на неговия родител беше като на всички останали хора, освен ако не се случеше нещо извънредно и непредвидено. Станеше ли нещо такова, обаче, той се превръщаше в *най-необикновения* човек на света. Макар и много рядко, извънредните случаи го принуждаваха да грабне и развърти меча си. А щом *това* станеше, всички разумни хора се изпокриваха кой където свари.

— Добре ли изкара деня, скъпи? — посрещна го майка му, когато двамата с бащата влязоха в кралските покои. Преди това прилежно бяха изтупали снега от краката си още в коридора. Вълкът не си направи този труд, но той вече беше облизал и последната снежинка от лапите си, затова не остави никакви следи по пода.

— Беше върхът, майко — отвърна Геран. Всичките му познати момчета използваха „върхът“ по сто пъти на ден, а Геран държеше да е в крак с последната мода, затова изпъстри речта си с тази дума. Струваше му се много изискано.

— Банята ти е готова, Геран — подсети го майка му.

— Не съм чак толкова мръсен, мамо — каза без да се замисли той. После му се прииска да си беше прехапал езика. Защо все изтърсваше нещо, преди да е помислил за последиците от думите си?!

— Хич не ме е грижа дали мислиш, че си мръсен или не! — гласът на майка му се повиши с няколко октави. — Казах ти да се изкъпеш! Върви сега!

— Да, майко.

Баща му направи скришом знак с пръсти: „По-добре свърши това, което ти казва!“ и продължи да движи незабележимо ръце: „Ако не го изпълниш, лошо ще загазиш.“

Геран въздъхна и кимна примирено с глава. На ръст вече беше почти колкото майка си, но продължаваше да ѝ се подчинява и не смееше да противоречи. Принц Геран вече беше седемгодишен и според Вълка беше навлязъл в зрелостта. Геран усещаше, че колкото повече расте, толкова повече го уважават околните, но това не се отнасяше и за майка му. Според него това бе твърде несправедливо.

Принц Геран се изкъпа надве-натри и се присъедини към останалите в трапезарията на кралските покои. Преди това обаче се увери, че вътрешността на ушите му е добре намокрена. Майка му си имаше свое разбиране за чисти уши. Според Геран нямаше нужда да се мие чак толкова усърдно, щом можеше още да чува. Въпреки това той винаги потапяше главата си под водата след всяко къпане, само за да бъде спокойна неговата родителка.

Когато и последният член на кралското семейство седна на трапезата, прислужницата поднесе вечерята. Този път в кухнята бяха приготвили свински бут, а Геран го обичаше. В менюто обаче имаше един основен недостатък — винаги се поднасяше със спанак за гарнитура. Цял живот нямаше да стигне на малкия принц, за да разбере защо майка му смяташе, че свинското върви със спанак. Той тайничко си мислеше, че спанакът не върви с нищо. За да бъде пълно нещастieto, Вълкът също не обръщаше внимание на зеленилката. Геран не можеше дори да изсипва пълни лъжици от гарнитурата под масата за своя приятел, както обикновено постъпваше с късовете печено козешко — също редовно меню на кралската трапеза. И козешкото не беше сред любимите блюда на принца, но според него то значително превъзхождаше спанака.

— Какви новини донесе капитан Грелдик? — обърна се кралицата към баща му.

Геран познаваше този черекски морски вълк и много го харесваше. Майка му, обаче, никак не одобряваше капитан Грелдик. Както забеляза Геран, нито една жена не одобряваше капитан Грелдик. Те всички смятаха, че той има ужасни обноски и което е още по-лошо — изобщо не се притесняваше от това.

— О, добре, че ме подсети — подхвана баща му. — Той казва, че Велвет чака бебе.

— Силк ще става *баща*?! — възкликна майка му.

— Така поне твърди Грелдик.

— Тогава ще трябва изцяло да променим представите си за бащинството — разсмя се майка му.

— След като Силк и Велвет са му родители, отсега можем да предвидим каква ще е бъдещата професия на бебето.

Геран пропусна тази част от разговора, защото точно в този момент си блъскаше главата над една дилема. След банята беше облякъл хубав халат с джобове — дълбоки и достатъчно големи, за да поберат и прикрият спанака от чинията му, докато не намери подходящо място да го изхвърли. Слабата страна в този план беше, че майка му имаше лошия навик да му пребърква джобовете внезапно без никакво предупреждение.

Принц Геран би могъл също така да се заинати и да седи на трапезата, без да докосва спанака до късно през нощта или чак до утрото на следващия ден, но напоследък вечерите бяха най-вълнуващата част от деня. От няколко месеца насам неговата майка му четеше всеки път преди да заспи. И това не беше някоя обикновена книга. Тази история беше написана от леля Поул и той познаваше повечето от хората, за които ставаше дума на последните ѝ страници. Беше виждал Барак и Силк, Лелдорин и Мандорален, Дюрник и кралица Порен, Хетар и Адара. Книгата на леля му Поул приличаше на истинско семейно тържество.

— Нахрани ли се? — попита го майка му, когато той остави вилицата настрана.

— Да, майко.

— Днес беше ли послушно момче?

Геран се зачуди какво би сторила майка му, ако каже „не“. Той обаче благоразумно реши да не рискува.

— Даже много добро, мамо — отвърна. — Не съм счупил нито една вещ.

— Удивително — отговори тя. — А сега сигурно искаш да ти почета.

— Ако това не ти създава големи грижи, майко — Геран беше научил колко е важно да бъде любезен, когато иска да получи нещо.

— Добре тогава — каза майка му. — Сега се мушкай в леглото. Щом сложи Белдаран да спи, ще дойда при тебе.

Геран се изправи на крака, целуна баща си за лека нощ и се отпрати към стаята. Постави лампата на ниската масичка до леглото си и хвърли бърз преценяващ поглед наоколо. Не беше чак толкова зле, но за да е съвсем спокоен, той скрита разхвърляните по пода вещи под леглото.

— Вълкът е любопитен защо правиш това всяка вечер? — попита четирикракият му приятел.

— Това е нов обичай — отвърна Геран, размърдвайки уши с пръстите на ръцете си. — Човекът си мисли, че ако майка му не види какво се търкаля по пода на неговата стая, няма да му се кара за това.

Вълкът провеси език, което значеше, че се смее.

— Вълкът забеляза, че ти се учиш много бързо — каза той. После без никакво усилие скочи на леглото, прозя се и се сви на кравай, докато не заприлича на космата топка. Така правеше винаги преди да заспи.

Принц Геран се огледа за последен път и реши, че стаята му е съвсем прилично подредена. Понякога вещите го затрупваха до уши. Четенето на майка му притежаваше само един недостатък — тя вече имаше повод всяка вечер да прави щателни проверки на реда и чистотата. Геран беше убеден, че е обзета от нездрава мания за ред. Той неведнъж се беше опитвал да ѝ обясни, че ако нещата му са разпилени по пода, може на мига да открива онова, което му е нужно. А ако ги подреди и прибере, както тя настоява, би му отнело часове да търси някой предмет, а накрая всичко отново ще се озове отново на пода. Тя всеки път го изслушваше търпеливо и всеки път повтаряше доста изтърканата си от употреба заповед „Разчисти тази кочина!“

Не след дълго в стаята дойде и майка му. Носеше книгата на леля му Поул под мишница. Тя разсеяно почеса Вълка по ушите, а той за кратко отвори златистите си очи и признателно размаха опашка. После пак задряма. Вълкът призна пред Геран, че е много привързан към майка му. Но неговата порода не показваше никога чувствата си, защото смяташе това за лош вкус.

Майка му също се изтегна на леглото, но преди това набухна струпаните от Геран възглавници. После подпъкна крака под завивката.

— Добре ли се затопли? — попита тя.

— Да, майко, всичко е върхът.

Тя разгърна книгата в скута си.

— Докъде бяхме стигнали? — попита.

— Леля Поул търсеше онази луда жена в снежната виелица — припомни ѝ Геран. — Това поне си спомням преди да заспя. — След това го обзе внезапно съмнение. — Ти не си прочела много след мен, нали?

— Геран, скъпи, това е книга и не изчезва, щом прочетеш написаното вътре — разсмя се тя. — А, като заговорихме за това, как вървят уроците ти?

— Ами нормално, предполагам — въздъхна той. — Онова, което ми чете моят преподавател, не е много интересно. То е просто някаква историческа книга. Защо учителят ми трябва да е толнедранец, майко? Защо не го заменим с някой алорн?

— Защото толнедранците са по-добри учители от алорните, скъпи.

Геран беше забелязал, че майка му има твърдо мнение по всеки въпрос. През това време тя прелистваше последната третина от книгата на леля му Поул.

— А, ето докъде бяхме стигнали — каза тя най-накрая.

— Мога ли да те попитам нещо преди да започнеш, майко?

— Кажи, скъпи.

— Леля Поул може да прави магии, нали?

— Тя не харесва много тази дума, Геран, пък и дядо ти също.

— Тогава няма да я използвам пред тях. Но след като така и така владее магията, защо с едно замахване не е премахнала лудостта на онази жена?

— Сигурно има неща, които не могат да се оправят дори с магия.

Това беше ужасно откровение за принц Геран. Той отдавна си мислеше, че не е зле да овладее някои магически трикове, когато стане крал. Хората в кралството на баща му през цялото време се притесняваха за пари. Ако кралят само с едно замахване на ръката можеше да напълни къщите им с жълтици, тогава те щяха на воля да ходят на риболов или пък да правят други приятни неща.

Майка му отново подхвана историята за това как леля Поул търсила лудата жена Алара. Геран сякаш виждаше с очите си

мразовитите планини, тъмните лесове около селцето Анат и леля си Поул, която се скиташе отчаяно в мрака.

Когато разказът стигна до фермата на Фалдор, клепките на Геран взеха да се затварят. Тая част не беше кой знае колко интересна и наред безкрайното описание как се прави яхния принцът престолонаследник на Рива заспа.

Равното дишане на малкото момче подсказа на кралица Се'Недра, че вече няма слушател. Тя пхна един лист между страниците на книгата и после замислено се отпусна назад.

Книгата на леля Поул запълваше всички празнини, които Се'Недра беше забелязала в историята на Белгарат. Силните и властни образи, някои от които вече се бяха превърнали в легенди, изпълваха риванската кралица с благоговение. Тук бяха и Рива Желязната хватка, и Бранд — човекът, който победи един бог — и Белдаран, най-прекрасната измежду жените. Историите за Асрана и Онтроуз едва не разбиха сърцето на Се'Недра. Книгата на леля Поул с един замах обезсмисляше всички томове в библиотеката на историческия факултет в университета на Тол Хонет. Това беше *истинската* история на света.

Цялата зашеметяваща история на човечеството беше тук, в скута на риванската кралица. Тя отново отвори страниците на пасажа, който обичаше най-много — онази тиха и спокойна сцена в кухнята на фермата на Фалдор, когато Поулгара вече не беше херцогинята на Ерат, а проста готвачка в затътената сендарска провинция. Титлата вече нищо не означаваше. Истински значимото и важно нещо там беше фактът, че Поулгара най-сетне осъзна дълбоката си обич към баща си скитника, въпреки неговите грешки и изоставянето на майка ѝ точно преди да се родят двете с Белдаран. Цялата омраза, трупана през вековете, се беше изпарила в миг.

В тайната игра, която леля ѝ Поул и нейният баща бяха играли векове наред, изведнъж се беше появил неочакван победител. А те дори не бяха усетили, че той участва. Три хилядолетия полу на шега, полу-сериозно се бяха заяждали един с друг, а през цялото това време вълчицата Поледра ги беше наблюдавала.

— Ти би разбрал това, нали Вълчо? — измърмори кралицата на събеседника си.

Той отвори златистите си очи и тупна с опашка върху леглото в знак на съгласие. Това малко стресна Се'Недра. Вълкът сякаш четеше мислите ѝ. Кой всъщност беше този вълк? Тя бързо потисна надигащото се в нея подозрение. Се'Недра още не бе готова да приеме възможността Вълкът да не е това, за което — или за който — се представя. За тази вечер ѝ стигаше, че Поледра се бе оказала победителка в играта между Поулгара и баща ѝ.

Независимо дали искаше да го признае или не, обаче, Се'Недра беше споходена от едно друго прозрение. Фамилията на мъжа ѝ идваше още от преди разцепването на света и нямаше как да се заобиколи факта, че това е най-влиятелното семейство на света. Когато Се'Недра за първи път видя Гарион, тя доста надменно го отблъсна като неграмотно момче сираче от някаква затънтена сендарска ферма. Явно е грешила по всички точки. Тя сама научи Гарион да чете, но сега беше принудена да признае, че цялата ѝ заслуга беше да отвори книгата пред него. Наложил се доста да се поизпоти, за да го настигне, щом той научи азбуката. Макар да беше мил чинии и котли в кухнята на Фалдор, той съвсем не беше прислужник, а крал по рождение. Гарион не беше сендар и макар и без родители, за него ни най-малко не подходеше определението сирак. Родовото дърво на семейството му беше впило корени дълбоко в историята на човечеството. Се'Недра се терзаше от мисълта, че съпругът ѝ може би я превъзхожда по титла и положение, но той не просто я превъзхождаше — той я надминаваше във всичко. А това не се отрази благоприятно върху самочувствието на риванската кралица.

Тя въздъхна. В душата ѝ се бореха цял куп неприятни подозрения. После хвърли поглед към отражението си в зацапаното огледало на своя син и леко докосна тъмночервената си коса с пръсти.

— Е, какво пък — изсумтя, — поне никой не оспорва, че съм похубава от него.

Още като го каза, разбра колко жалко успокоение беше това и се разсмя. После отпусна примирено ръце.

— Предавам се — пророни през смях.

После се измъкна тихо от леглото, подпъхна завивката под брадичката на сина си и леко го целуна.

— Лека нощ, сладък мой принце — прошепна. След това, без да знае защо го прави, разроши козината по главата на Вълка. — И на теб

също, приятелю.

Вълкът тъжно я погледна със златистите си очи и после направи нещо напълно неочаквано — близна я по бузата с влажния си грапав език. Се'Недра се изкиска против волята си и се опита да изтрие бузата. Сетне протегна ръце и прегърна главата на Вълка.

Накрая кралицата духна лампата, измъкна се на пръсти от стаята и внимателно затвори вратата след себе си.

Вълкът продължи кротко да лежи в краката на Геран, вперил златистите си очи в гаснещите пламъци на огъня. Всичко сякаш вървеше точно както трябваше да бъде. Затова вълкът се протегна доволно, изопна муцуна върху предните си лапи и отново заспа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.